

www.burmeseclassic.com

စာပေဗိမာန်စာမူဆရာ

တွင်းကြီးဝမ်းမောင် ငတော ငလုံး ဝတ္ထုတိုများ

(ဒုတိယအကြိမ်)

www.burmeseclassic.com

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာမှတ်တမ်း
ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း
[၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အုပ်စု ၅၅၀]

စာပေအဖွဲ့အစည်း
[၅၀၀၅၅၅၅၅၅၅၅]

ပျက်စီးနေသည့်အမှတ်
[၅၀၀၅၅၅၅၅၅၅၅]

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု
နိမိတ်အောင်

ပျက်စီးနေသည့်အမှတ်
ကိုကိုနိုင်

ပျက်စီးနေသည့်အမှတ်
Eternal

ပျက်စီးနေသည့်အမှတ်

ဦးတင်မြင့်ဝင်း (ကာလာရန်အောင်ဆက်)
အမှတ် ၁၈၄ ဘီ၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းပုံနှိပ်

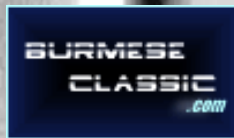
ဦးတင်မောင်ဝင်း (သင်းလွဲဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲဘော်ကျော်ဆန်း ၂၅-၀၉-၃၂)
အမှတ် ၂၊ ချွန်း ၁ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်
အတွင်းဖလင် - စိန်ဝင်း
ကွန်ပျူတာစာမီ စာမျက်နှာ - K'Zaw DTI

တန်ဖိုး ၂၀၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

* စာရေးသူ၏ ဒဏ္ဍာရီ	၇
၁။ ငှက်တမ်းသမား	၁၅
၂။ ပွေးတိုသမား	၃၀
၃။ ပျားလေးသမား	၅၆
၄။ ထောင်ချောက်သမား	၇၂
၅။ ကိုင်းသမား	၉၇
၆။ ချိုချိုက်သမား	၁၁၀
၇။ ငုံ့သမား	၁၅၀
၈။ ချိုတည်သမား	၁၇၃
၉။ ကြောင်လိုက်သမား	၁၉၅
၁၀။ ဟင်းစားရှာသမား	၂၂၃
၁၁။ စားစကောက်သမား	၂၄၇
၁၂။ မြွေတမ်းသမား	၂၇၂
၁၃။ ကင်းတမ်းသမား	၂၉၅
၁၄။ ဒါတည်သမား	၃၁၄
၁၅။ ယုန်ချိုက်သမား	၃၃၃
၁၆။ ယုန်ထောင်သမား	၃၄၉
၁၇။ ဟေးယက်သမား	၃၇၂
၁၈။ စပါးအုံတမ်းသမား	၃၉၁

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

[၁]

ဥဗ္ဗင် ခုနစ်၊ ဧပြီလ၊ ၁၃၄၇ ခုနစ် တပေါင်း တန်ခူးလ။

ထိုလထုတ် စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသက် ၁၅ နှစ် ကျော်လာ ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး ငတောငလုံး ဝတ္ထုကို စတင် မွေးဖွား ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတို အမည်က 'အညာချိုးသမား' စာမျက်နှာ (၇၈)၊ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တည်း၌ပင် သရုပ်ဖော်ပုံ လေးပုံ။

ထိုစဉ်က ငတောငလုံး ဝတ္ထုတိုကို စံပယ်ဖြူ မဂ္ဂဇင်းမှ စတင် မွေးဖွားလိုက်ပြီး ငတောငလုံး ဝတ္ထုတိုတို့သည် မြန်မာစာပေလောကတွင် စာပေဆု အကြိမ်ကြိမ် ရရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ (ဟု ထင်ပါသည်။)

ဥဗ္ဗင် ခုနစ် ဧပြီလထုတ် စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသော စံပယ်ဖြူ မဂ္ဂဇင်း၏ သားကောင်းရတနာ ငတောငလုံးဝတ္ထုတို 'အညာချိုးသမား' ကို ထိုခေတ် ထိုအခါက ထုတ်ဝေနေသော သဘင်မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍမှ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ လေးမျက်နှာပြည့် သုံးစွဲ လျက် ဝေပန်ကြိုဆိုခဲ့သည်။ (စာမျက်နှာ ၁၁၇၊ ၁၁၈၊ ၁၁၉၊ ၁၂၀) ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုကဏ္ဍ၌ ခံတွင်းမြိန်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ဝေပန်ကြိုဆိုခဲ့သော ထိုခေတ် ထိုအခါက သဘင်မဂ္ဂဇင်း

ရန်အောင်စာပေ-၂

www.burmeseclassic.com

ဆရာ ရှေ့မှာသာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာ ကွယ်ရာမှာလည်း ငွေတာရီဆရာ သတောငလုံး ဝတ္ထုတိုကို ဆရာကြီး ဦးဌေးမောင်က သဘောကျကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတယ်ဟု မိန့်ကြား၏။

ဆရာကြီးဦးဌေးမောင်ခင်ဗျား...။

ဆရာကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်ကို ရိုသေလေးစားသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ မခံမရဲဖြစ်မှုကို သည်းခံခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးစေလိုပါသည်။ ဆရာ၏ အယ်ဒီတာစားပွဲမှ ဖြတ်သန်းလျက် စာပေပန်းခင်းတွင် ပွင့်ဖူးလာရသော တစ်ပွင့်သောပန်းသည် ဆရာ၏ ပျိုးထောင်မြေတောင်မြောက်မှ ပါဝင်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ ထိုပန်းမှာ ငတောငလုံးတို့၏ ရေးပေခင် ဆရာ၏ သင်တပည့်၊ မြင်တပည့်၊ ကြားတပည့် ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။

[၅]

ငတောငလုံးဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်(၂)သည် စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်မံရရှိပြန်ပါသည်။ ငတောငလုံးဝတ္ထုတို၏ စတုတ္ထမြောက် ဆုရရှိခြင်း မှတ်တိုင်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အတွက် စာပေဗိမာန် စာမူဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ သုံးသပ်ချက် (စာမျက်နှာ ၁၁၀ ၌) ငတောငလုံး ဝတ္ထုတိုများ (၂)၊ ရေးသူတွင်းကြီးဝမ်းမောင်၊ ကျေးလက်တောရွာခလေး ဖားရာခြင်း၊ မြေပမ်းခြင်း၊ ခါတည်ခြင်း၊ ယုန်ထောင်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများမှ လူသိနည်းသော ရှားပါးသော ခလေးစရိုက် အဖြစ်အပျက်များဖြင့် ထုံမွမ်းရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်ပါဝင်သည်ဟု ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

[၆]

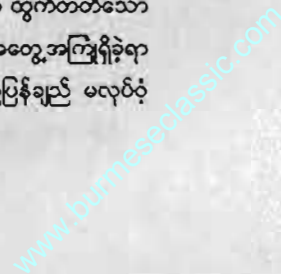
၂၀၀၁ ခုနှစ် ရင်ခတ်လှိုင်းဝတ္ထုတိုဖြိုင်ပွဲတွင် ငတောငလုံးဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော မစားရတလို့ပင်သေသေ ဝတ္ထုတိုက ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် အဖြစ် ထပ်မံ ဆုရရှိခဲ့သည်။ ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့မှာ ဆရာကြီး(ဦး)ပါရဂူ၊ ဆရာမကြီး(ဒေါ်)ခင်ဆွေဦး၊ ဆရာကြီး(ဦး)ချစ်ဦးညို၊ ဆရာ(ဦး)မောင်ညိုပြာတို့ဖြစ်သည်။

ရင်ခတ်လှိုင်း ဝတ္ထုတိုဆု ယူစဉ်က ဆရာ (ဦး)ချစ်ဦးညို၊ ဆရာ (ဦး)အောင်သူရိန်(ပုလဲ) တို့က ရယ်မော၍ ဘိလပ်မြေအိတ်ခွန်ဟောင်းနဲ့ ဖြစ်သလို စာဘိတ်လုပ်၊ လက်ရေးသေးသေးမွှားမွှားလေးနဲ့ ရေးလို့လိုက်တဲ့ စာမူဟာ ကွန်ပျူတာစီ စာမူတွေကြား သူလိုငါလို အဆင့်မှ ရှိရယ်လား ထင်စရာပဲ။ ကောက်ဖတ်လိုက်မိတဲ့လူမှန်သမျှ မပြီးဘဲလက်က မချချင်တာ ဆရာဝတ္ထုပဲ၊ ဆရာဦးချစ်ဦးညိုက ပြောတယ်။ ဆရာဝတ္ထုတိုကို သူ ဖတ်မိတာက တစ်ခါ နှစ်ခါ မကတော့ဘူးတဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသော ကျွန်တော်တို့ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောလွန်းသည်ဟု ဆရာဦးချစ်ဦးညိုနှင့် ဆရာဦးအောင်သူရိန်(ပုလဲ)တို့က ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ကျွန်တော် ရိုသေရသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၊ ဆရာကြီး ဦးဌေးမောင်၊ ဆရာကြီး ပဒုက္ကုဉ္ဇိအုံးဖေတို့ ရှိနေရာ ကျွန်တော့်စကားထစ်ထစ် စကားပျောက်ပျောက်နေ၏။ ဆရာကြီး ဦးဌေးမောင်မှ ကျွန်တော်ကို နားလည်စာနာစွာ ကြည့်ရှုအားပေးသည်။ အားတင်း၍ စကားအဆုံးသတ်ရသည့်တိုင် လူကြီးများရှေ့၌ ရင်ခုန် မပြေသေး။

[၇]

ဆရာကြီး (ဦး)ချစ်ဦးညို(ပြဝတီစာပေတိုက်) ကဲ့သို့ပင် ကျေးဇူးတင် စကား လျှောက်ထားရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ ဆရာတော်နှစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ဦးကလျာဏနှင့် ဆရာတော် ဦးပညာဇောတ၊ မြိတ်ကျောင်း။ သရက်တောတိုက်၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တို့သည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်စား စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း၊ စာမူ လက်ခံခြင်း အတွေ့တွေ ကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မှ စာအုပ်ထုတ်ဝေရမည့်ဆိုလျှင် လုံးဝ ထုတ်ဝေခြင်းမည် မဟုတ်။ စာပေလုပ်ငန်းကို ဝါသနာအရ သဲသဲမဲမဲ ဖက်တွယ်ထားသော်လည်း စာပေလုပ်ငန်းကို စောက်ချလုပ်ကိုင်ပါက အပ်ဝင်၊ ပုဆိန်ထွက် ထွက်တတ်သော မိမိ အခြေအနေကို မိမိ နားလည်လာသည်အထိ ဘဝ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့ရာ တွင်းကြီးနှင့် ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်နှင့် တွင်းကြီး သွားချည်ပြန်ချည် မလုပ်ဝံ့

တော့ မလုပ်ခဲ့တော့။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်နှစ်ပါးကို အကူအညီ လျှောက်ထား တောင်းခံရသည်။ ဆရာတော်နှစ်ပါး၏ အကူအညီက ဤစာအုပ်ကို ပြစ်မြောက်စေခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးအနန္တ ရှိလှပါသည်ဘုရား။

ကျေးဇူးတောင်း ဆက်လက်ဆိုပါဦးမည်။

တော့ငလုံးဝတ္ထုတိုကို စတင်မွေးဖွားပေးခဲ့သော စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း (၁၉၈၆)၊ ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့ဖူးသော စံပယ်ဦးမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာဦးတင်စိုး၊ ဆရာမခေါင်းထည်စန်းမြင့်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ မှုခင်းရှုထောင့်သတင်းမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာ ဦးငြိမ်းကျွဲကြံပြင်ကောက်) နှင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာချယ်ရေးအဖွဲ့ (၁၉၉၃)၊ (၂၀၀၀)ပြည့်၊ ဝါမိုးအောင်စာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ (၁၉၉၉)၊ ငွေတာရီစာပေဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ (၁၉၉၉)၊ ရင်ခတ်လှိုင်၊ ဝတ္ထုတိုဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ (၂၀၀၁) နှင့် ဆရာဦးချစ်ဦးညို၊ ဆရာဦးအောင်သူရိန်(ပုလဲ) နှင့် မရမ်းကုန်းမြို့နယ်မှ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးတို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ချောင်းဦး အေ ထေ က ကျောင်းသားဘဝက စတင် ရေးသားလိုသော စာပေသန္တရစိတ်၊ မန္တလေးမြို့ နန်းရှေ့စာကြည့်တိုက်၊ အတွင်းရေးမှူးဘဝက လေ့ကျင့်ရေးသားပြုစုဖွဲ့စည်းထားခဲ့သော ကြိုးစားမှု အစုစုတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပါပြီ။

အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ခြင်းသည် အနန္တ အနန္တ ငါးပါး၊ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ၏ ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်ကို ခိုလှုံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများထံတွင် တစ်ပါးပါးဝင်သော ဆရာကြီး (ဦး)ရန်အောင်၏ မိသားစုက တော့ငလုံး ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေသည့်အတွက် ဆရာကြီး (ဦး)ရန်အောင်၏ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော်အနေဖြင့် တစ်ပက်တစ်လမ်းက မြန်လည်ပေးဆပ်ရလည်း ရောက်ပါသည်။ ဆရာကြီး (ဦး)ရန်အောင်၏ ကျေးဇူးကို ဂါရဝဖြင့် ဖော်ပြလို သကဲ့သို့ ထုတ်ဝေသူ ရန်အောင်စာပေ(၂)၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မှတ်တမ်း တင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ရန်ကုန်-တွင်းကြီး၊ တွင်းကြီး-ရန်ကုန်ကို ပုန်းဆက်၍ လိုအပ်သည်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ညှိနှိုင်းဆက်သွယ်သော မနီနီအောင် (ဒေါ်နီနီအောင်) ရန်အောင်စာပေ(၂)၏ ကျေးဇူးကိုလည်း

ရန်အောင်စာပေ-၂

အထူး မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။
စာပေနယ်မှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ မှန်သမျှတို့အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ အပေါ် အကူအညီလိမ္မော် ဝင်စဉ်ခိုက် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးဖြင့် ပြစ်စေ၊ တစ်ပါးပါးဖြင့်ပြစ်စေ ပစ်မှားမိပါက သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါရန် ရိုသေစွာ ဟောပြောရှိခိုးတောင်းပန်ပါ၏။ ရှိခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူး တင်ခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်များ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်တော်ကို ရိုသေစွာ ကော်ရော်ရှိခိုးပါ၏။ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်သူ ဖြစ်ရပါလို၏။

ကျန်းမာရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

တ/ဆ
ဆရာတော်ဦးကာလျာသာ၊ ဦးပညာစောတ
မြတ်ကျောင်း၊ သရက်တောတိုက်
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုန်း-၀၁-၂၂၄၉၁၃

တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

တ/ဆ
ဦးညိုလွင် + ဒေါ်ဝါဝါ
မြောက်ရပ်ကွက်၊ မြောက်မြို့၊
စစ်ကိုင်းတိုင်း။
ပုန်း-၀၆၂-၃၀၀၇၀

ရန်အောင်စာပေ-၂

ငှက်ဖမ်းသမား

လကွယ်ည။

လကွယ်ညဖြစ်သည့်အထဲ မိုးမှောင်ကြီး ကျနေ၍ ကြယ်ရောင်ပင်လျှင် မရှိ။

ခါတိုင်း လကွယ်ညများမှာ လရောင် မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လင်းလက်နေ၍ သည်မျှ မမှောင်။

လကွယ်ညလည်းဖြစ် မိုးမှောင်ကြီးကလည်းကျ၊ တောရိပ်သစ်ရိပ် ကလည်း ဖုံးနေရာ တောတောင် တစ်ခွင်လုံး ပိန်းပိတ်ပိတ်မှောင်။

ပိတ်ဆို့နေသော အမှောင်ကို ဖြိုဖျက်သည့် အလင်းရောင်တို့က မိုးကောင်းကင် ထက်မှ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝင်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသော အရောင်က လျှပ်စီးလက်သည့် အရောင်။

ကျိုးကျိုးဂျိမ်းဂျိမ်း၊ ဒလိမ့်တုံးလိုမ့်သလို ထွက်ပေါ်လာသော မိုးခြိမ်းသံ များက ရှစ်ရပ်ခွင်လုံး ဖုံးလွှမ်းလာသည်။

မိုးခြိမ်းသံများ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ပေါ်ထွက်သော ည။

လျှပ်စီးလက်တို့ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်သော ည။

မိုးမှောင်ကျ၍ အကာလ ညအခါ ဖြစ်သည့်အချိန်၌ ရွာပြင် တောသွား လမ်းတွင် လှုပ်ရှား သွားလာ နေသော လူ နှစ်ယောက်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

သူတို့သည် လျှပ်စီးလက်စဉ် ခဏ မြင်ရသော အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ် နေချိန်တွင် ပိတ်ပုံးလာသော မဟူရာ ကမ္ဘာလှည့်ကို အမှုမထားဘဲ သွားမြဲသွား၍ ခရီး ဆက်မြဲဆက်သည်။

အမှောင်ထဲမှ မြေသင်းရနံ့၊ တောရနံ့၊ အညှာမိုးရနံ့တို့ မိုးကြို လေရူးနှင့် အတူ လွင့်မျောလာသည်။ လွင့်မျောလာသည့်တိုင် သူတို့ ဂရုမပြု။ သူတို့မှာ မီး ပါ၊ပါလျက်နှင့် မီးကို ယခုထိ မဖွင့်၊ အမှောင်ကို ဂရုပြုဟန် မရှိသော လူသား နှစ်ဦး။

ဟုတ်သည်။ သူတို့မှာ မီးထိုးရန် ပါသည်။ သို့ရာတွင် သည်ယာ၊ သည်မြေ၊ သည်လယ်၊ သည်တော၊ သည်လမ်းသည် သူတို့ ကျင့်လည်ကျက်စားရာ ဒေသ။ ကျွမ်းကျင် ဒေသ။ မီးဖွင့်ဖွင့် မဖွင့်ဖွင့် ကျင့်သားရနေသော မျက်စိ၊ ယဉ်ပါးပြီး သော နား၊ သူတို့ ခြေရာ ထပ်နေသော လမ်းများ ဖြစ်သည့်အတွက် အမှောင် ထဲမှပင်လျှင် လိုရာသွားနိုင်သည်အထိ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် ဒေသ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ ဖြေရှင်းရန် အတွက် အကာလညအခါ မိုးမှောင်ကြီး ကျ၍ ရွာယောင်နှီးနှီး၊ မိုးခြိမ်း၊ လျှပ်စီးလက် တဝင်းဝင်း ပြနေသည်တိုင် အိမ်မှာ ထိုင်မနေနိုင်သော ဘဝပိုင်ရှင်များ။

စားဝတ်နေရေး ပြဿနာသည် မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ၊ လသာသာ၊ လမိုက်မိုက်၊ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုရာသီ မည်မျှ ပြောင်းပြောင်း ထာဝရ ရှိနေသော ပြဿနာ။

သည်ပြဿနာက မဖြေရှင်းဘဲ နေမရသော ပြဿနာ။

ဖြေရှင်းမှ ပြေသည်။ ပြေလည်မှ အသက်တစ်ချောင်း ဘဝတစ်ခု ဆက်လက် ရှင်သန်ရသော အခြေခံ ပြဿနာ။

ဖြေရှင်းရာ၌ အချိန်ယူ ဖြေရှင်းနိုင်သူလည်း ရှိ၏။

အချိန် မယူနိုင်ဘဲ တွေ့လာသည့်အချိန်၌ တွေ့လာသလို အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရသူလည်း ရှိသည်။

သူတို့သည် ရရစားစား တောသမားမို့ အချိန်ယူကာ မစောင့်နိုင်။ မိုးကြောင့်၊ ရေကြောင့်၊ လေကြောင့်၊ နေကြောင့်ဟု စောဒက တက်ပြီး ရက်မရွေးနိုင်။ ငါ့ဝမ်းပူဆာသောအခါ မနေသာတော့ဘဲ ထွက်လာရသူများ။

ထို့ကြောင့် မိုးခြိမ်း၊ လျှပ်တထောင်းထောင်းပစ်၊ မိုးကြိုးတွေထစ်၊ မိုးမှောင်ကြီး ကျနေသည်ကို သူတို့ သိသည့်တိုင် တောထွက်ဘဲ မနေနိုင်ကြ။ အမှောင်ကြီးထဲမှာ စထွက်လာ၍ အမှောင်ကြီးထဲမှာ လျှောက်လှမ်းဆဲ။

မီးကို မထိုးသင့်သေး၍ မထိုးသည့်တိုင် သူတို့မှာ မီးပါသည်။ မီးမရှိဘဲ သူတို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်။ မီးသည် ယနေ့ည သူတို့ အားကိုးရမည့် အားကိုးရာ တစ်ခု။

သူတို့ ဘာလုပ် သွားသနည်း။

ငှက်ရိုက်၊ ငှက်ခတ်၊ ငှက်ဖမ်းရန် သူတို့ သွားသည်။

သူတို့သည် ငှက်ဖမ်းသမား။

ငှက်ဖမ်းသမားပီပီ သူတို့မှာ ငှက်ဖမ်းရာတွင် ပါဝင်ရမည့် ပစ္စည်း ကိရိယာ အစုံအလင် ပါသည်။

သူတို့ဆိုသည်မှာ တောနှင့်လုံး။

သားဖြစ်သူငလုံး၏ ညာလက်မောင်းရင်းတွင် ဘက်ထရီအိုးကို လွယ်ထားသည်။ ဘက်ထရီအိုးမှာ ခြောက်ဖို့ အားရှိသော ဘက်ထရီအိုး။

ခရီးရှည်သယ်ယူနိုင်ရန် နိုင်လွန်ကြိုးတုတ်တုတ်ဖြင့် ဘက်ထရီအိုးကို လွယ်ရစေရန် ရေပုံးဆိုင်း ဆိုင်းသလို ဆိုင်းထားသည်။

ဘက်ထရီအိုးကို ငါးခဲထိုး တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)နှင့် မီးထိုးရရန် ဆက်သွယ်ထားသည်။ သည်မီးဖြင့် ငှက်ထိုးရာမည်။

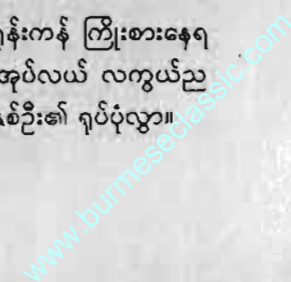
အဖေဖြစ်သူ တော၏ လက်တွင် ညာဘက်၌ ငှက်ဖမ်းမည့် ပိုက်ကို ကိုင်လာသည်။

ငှက်ဖမ်းပိုက် ဝါးရိုးအရှည်က ဝါးမာ လေးတောင်ခန့် ရှိသည်။

သည်ဝါးမာ လေးတောင်ခန့် ရှည်သော ဝါးထိပ်၌ တစ်တောင် ပတ်ပတ် လည်ခန့်ရှိသော ကြိမ်ဝိုင်းခွေ တပ်ထားသည်။ သည်ကြိမ်ဝိုင်းခွေနှင့် အံကိုက် တပ်ဆင်ထားသည်က အကွက်စိပ်စိပ် ထိုးထားသော ငှက်ဖမ်းပိုက်။

တော ကျောပေါ်၌ အပေါ်ကို အသွားထောင်ပြီး လွယ်လာသည်က သူ့ လက်ဆွဲတော် ဓားလုံး။

ဤသည်မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန် ကြိုးစားနေရသော လူသားနှစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံလွှာ။ သို့မဟုတ် ညတောအုပ်လယ် လကွယ်ည မိုးမှောင်ကျချိန် သွားလာနေကြသော ငှက်ဖမ်းသမား နှစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံလွှာ။

ညသည် လျှပ်ပစ်သည့် အချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်၌ မှောင်မိုက်မြဲ။
 မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးထစ်သံ ကြားချိန်မှ လွဲ၍ ငြိမ်ဆိတ်မြဲ။
 ငတော့နှင့်ငလုံးတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်မှာလည်း စကား မပြောဘဲ
 သွားလာမြဲ၊ ဖိနပ်သံ၊ သွားသံ၊ လာသံက ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုဖျက်ပေးသည်။
 ကစာခင်တန်းများထဲ ရောက်သော်လည်း မီးမထိုး။ သူ့အဖေက
 မခိုင်းမချင်း မီးမထိုးရသေးကြောင်း ငလုံး နားလည်သည်။
 ကစာခင်တန်း သုံးခုကျော် လွန်လာမှ ငတော့ ရပ်လိုက်သည်။ ငတော့
 ရပ်လိုက်သောအခါ ငလုံး နားလည်လိုက်သည်။
 သူတို့ အလုပ် စတော့မည်။
 နှစ်ဦးသား ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရာ၌ ကိုယ်ကျမည့် ဘက်မှ ကိုယ်
 လုပ်နိုင်ရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ကြသည်။
 ပိုက်ကို ပြင်သူက ငတော့။
 မီးကို အဆင်သင့် လုပ်သူက ငလုံး။
 “လုပ်ငန်း မစခင် ကတည်းက ပြောထားမယ်ဟေ့၊ ကနေ့ည ဘာကောင်
 ရရ အကောင် လေးငါးဆယ် ရရင် တော်မယ်နော် ငလုံး”
 “ဟာ ဒီလောက်ရလို့ကတော့ဗျာ ဘယ်နည်းမလဲ၊ ကျေနပ်သင့်တာပေါ့”
 “မင်းက ငါ ပြောရင် အစကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အကောင် ပလောင်လေး
 ရလာရင် ရှေ့ဆက်ကြပါဦးစို့ အဖေ၊ ရွာပြန်ဖို့ စောပါသေးတယ် အဖေနဲ့၊
 ပြောတတ် လုပ်တတ်လွန်းလို့ ကြိုပြောထားတာ”
 “အဟီး”
 သူ့အဖေ ပြောသည်မှာ မှန်ကန်နေ၍ ငလုံး အဟီးခနဲ တစ်ချက် ရယ်
 သည်။
 “တို့ ပန်းပင်ကုန်း ကစာကနေ တောင်ဘက်ဆင်းမယ်၊ ပြီးမှ အရှေ့လှည့်၊
 လယ်ကွက်တွေကို နောက်ဆုံးထားသွားမယ်၊ အဲဒီကနေ ရွာပြန်မယ် ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်”
 “ကဲ ထိုး”
 ငလုံးက ထိုးမိန့်ရ၍ ဘက်ထရီအိုးနှင့် ငါးခဲထိုး တုတ်မီး (လက်နှိပ်မီး)
 ဆက်ထားရာ ခလုတ်ကို ဖွင့်လျက် မီး စတင် ထိုးသည်။ ခြောက်ဖို့အားရှိ
 ဘက်ထရီ အင်အားဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော မီးလမ်းကြောင်းမှာ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ
 တထိန်ထိန်။

ငတော့တို့ ငလုံးတို့ ယခင် ငှက်ဖမ်းစဉ်က နွေခေါင်ခေါင်။
 နွေကာလမှာ ချိုင့်ကြီးရွာ ယာမြေများ၌ ဘာ စိုက်ပင်ပျိုးပင်မှ မရှိ။
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖမ်းဆီးရသော အချိန်မှာ နွေကာလ။
 ယခု ငှက်ဖမ်းမည့် အချိန်က မိုးသုံးလေးမိုး ရွာပြီးသော မိုးဦးချိန်။
 မိုးဦး တစ်မိုးနှစ်မိုး ရွာပြီးက နွားစာအတွက် ပြောင်း ကြံပက် စိုက်ပျိုး
 လေ့ ရှိသည်။
 နွားစာ ပြောင်း ကြံပက် စိုက်ပျိုးထားသော ပြောင်းခင်းများ ယခုအချိန်
 ၌ ရှိနေပြီ။ ပြောင်းပင်လေးများမှာ တစ်တောင်ခန့်မျှ အရပ် ရှိနေပြီ။
 သည်ပြောင်းပင်လေးများရှိရာ နေရာသည် ငှက်များ ဘေးကင်းရန်ကင်း
 ခိုနားရာ နေရာ။
 ပြောင်းပင် စိုက်ပျိုးထား၍ ပိုက်ဖြင့် အုပ်ဖမ်းမရ။ အုပ်ဖမ်းလျှင်လည်း
 ပြောင်းပင်ကို အလျင် သွားထိပြီး အိပ်နေသော ငှက် နှိုးလွှတ်သလိုမို့ တစ်ကောင်
 တစ်မြီးမှ မရ။ ထို့ကြောင့် ပြောင်းပင်တောများကို ငှက်ခိုလှုံရာ ငှက် ပေါများရာ
 မှန်း သိသော်လည်း ငှက်ဖမ်းသမား ရှောင်ကွင်းရသည်။ သိသာသိ၍ ပိုက်ဖြင့်
 ဖမ်းမရသော နေရာသည် ထိုပြောင်းခင်းများ။
 “ပြောင်းပင် ပေါက်ခင်းမှန်သမျှ မီးကျော်ထိုး”
 “ဟုတ်”
 ငလုံးသည် ယာသားပြင်များထဲ မီးကို စွတ်ထိုးသည်။
 ငတော့က ပိုက်ကိုကိုင်ရင်း တွေ့လာမည့် သားကောင်ကို လင်းယုန်
 မျက်စိဖြင့် စူးစူးရှရှ ကြည့်သည်။
 မီး ထိုး၍ ထိုး၍ ရှေ့သာ ဆက်သွားနေရသည်။ ဘာငှက်မှ မတွေ့။
 ငှက် တွေ့နိုင်မည့် အဆင်ကောင်းသော နေရာ၌ ပြောင်းပင်များက ဝင်ဝင်တိုး
 နေရာ ငတော့တို့ ငှက် မဖမ်းရသည်မှာ အဖြေ ရှင်းနေသည်။
 သို့ရာတွင် ဇွဲမလျော့။ မီးထိုးသူက ထိုး၍ ကြည့်သူက စိတ်ရှည်
 လက်ရှည် ကြည့်ဆဲ။
 ယာခင်း တစ်ခင်း၏ ထောင့်၌ ပေါက်နေသော မြေစာ မြက်တော။
 မြေစာမြက်တောတည့်တည့် မီးထိုးလိုက်သောအခါ မီးရောင်၌ မျက်လုံး
 လေးများ ပေါ်လာသည်။
 ပေါ်လာသော မျက်လုံးလေးများက အိပ်ချင်မှူးမှူးအသွင်။

လင်းထိန် ဝင်းလက် စူးရှ၍ ကျလာသော ငလုံး ထိုးသည့် မီးရောင်ကို အိပ်ချင်မှီးမှီး မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင်တို့က မျက်စိကို ဇွတ်ဖြူ၍ ယောင်ငေးငေး ကြည့်သည်။ ၎င်းလေး သုံးကောင်မှာ သူတို့ အန္တရာယ် ရှိကြောင်း တွက်ဆဟန် မရှိ။

ငတောက ရှေ့တိုးပြီး ၎င်းသုံးကောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ချဉ်းကပ်ပြီး ပိုက်ဖြင့် ရုတ်တရက် အုပ်လိုက်သည်။

သူတို့ကို ပိုက်ဖြင့် ဖမ်းလာမှ အလန့်တကြား ထပျံသော ငုံးစလိပ် သုံးကောင်သည် မည်မျှ ထပျံပျံ ပိုက်ထဲ လုံးထွေး လုံးထွေး။

ပိုက်ကို ဖိသကစီ ငုံးစလိပ်ကို ဖမ်းသူက ဖမ်းနှင့် ဘာမျှ အချိန်မကြာ။ ငတောက ငုံးစလိပ် သုံးကောင်ကို ငလုံးအား လှမ်းပေးသည်။

“နင့်အဖော် သိန်းတွေ သောင်းတွေ မခေါ်နိုင်တောင် ထောင်လောက် တော့ ခေါ်”

ငုံးသုံးကောင်ကို သူ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း ငလုံး ပြောလာသောစကား “မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ မိုးတွေ တက်လာပြီ ဟ”

ငတော ပြောသည်မှာ မှန်၏။ ထက်ကောင်းကင် တိမ်ယံ ကြားမှာ မိုးခြိမ်းသံ ဟိန်းလျှံ ထလျက် အိမ်းအိမ်းဂျိန်းဂျိန်းသံမစ။

လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်တို့ ပြုံးပြက်လင်းလက် ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ မကြာမကြာ။

ကျင်းခနဲ မိုးကြိုးထစ်သံပေးပြီး လျှပ် ကောက်လက်ကာ ဒင်းခနဲ ကျင်းခနဲ မိုးကြိုး ပစ်လိုက်သံတို့မှာ မြေကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။

မိုးကြိုးပစ်သံကို လန့်ဖျပ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သော တောကြက် တောငှက် တို့ အသံမှာ တစ်တောလုံး ဆူဆူညံညံ တောလန့်သံသည် ပဲ့တင်သံဖြစ်။ ပဲ့တင်သံကို ထပ်လန့်နှင့် အသံ တော်တော်နှင့် မစ။

ငလုံးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ဝါရင့် ခေါင်းဆောင် တောသမား မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဝါရင့် နောက်လိုက် တောသမား။

၎င်းဖမ်းထွက်လာရာ တောလန့်၍ ၎င်းတို့ သထိ ဝီရိပေ ရှိနေက သာမန် အချိန်ကဲ့သို့ အလွယ်တကူ မရတတ်။ မျက်စိရှင် နားပါး သတိရှိသော အိပ်ရာ တစ်ရေးနိုး ၎င်းကို ဖမ်းရသည်မှာ မလွယ်။ အရ နည်းတတ်ကြောင်း သိထားသူမို့ စိတ်တထင့်ထင့်။

ငတောတို့ ငလုံးတို့ ယာဇ်ကွက်ကျော်ခန့်သာ ၎င်း လှည့်ရှာရသေး သည်။ မိုးသက်လေတို့ တဖြည်းဖြည်း သုတ်ဖြူးလာသည်။ မိုးသက်လေထဲ မှာပင် မိုးရနံ့ စီးမျောလာသည်။

ငလုံး စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရာမှ စိုးရိမ်လာသည်။ ခုမှ သူတို့ ငုံးစလိပ် လေး သုံးကောင်မျှသာ ရသေးသည်။ အကယ်၍ မိုးများ ရွာချလာပါက ၎င်း ဆက်ခတ်ရန် ဖမ်းရန် ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်။ ၎င်းဖမ်း မဖြစ်ဘဲ ပြန်သွားရက မလွယ်။

သူ့အမေ ဒေါ်ကျမ်းက ငလုံးအဖေ ငတောကို မှာကြားသံ ငလုံး အမှတ် မထင် ကြားခဲ့ရ၏။ ဆန်ရော ဆီရော ဘာမှ မရှိဘူး။ တော်တို့ ပြန်လာမှ ရလာတာလေး ရောင်းချပြီး ဝယ်ရမှာနော်ဟု မှာသံသည် ငလုံး နားထဲက မထွက်။

သည်၎င်းဖမ်းရမှ ရောင်းချပြီး ဆန်ဆီဝယ်၊ ဟင်းလျာလေး ဝယ်ရမည့် သူတို့ မိသားစုဘဝသည် မိုးရွာချလာ၍ ၎င်း မဖမ်းရပါက စားဖို့ အသက်ဖို့ မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။

ငလုံးသည် စဉ်းစားလိုက်မှ ပို၍ စိုးရိမ်စိတ် တဝေဝေ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ‘မိုးမင်းကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆန်ဖိုး ဆီဖိုးလေး ရအောင် ၎င်းဖမ်းပြီးမှ ရွာပါဟု ငလုံး ဆုတောင်းနေမိသည်။

ငလုံး ဆုတောင်း ဘယ်တော့ ပြည့်ဖူးလို့လဲ။

နောက်ထပ် ယာတစ်ကွက် အကျော်၌ အညာမိုးဦး အစွမ်းပြသည်။ မရွာမိလျှင် မျှော်ရော၊ ရွာမိလျှင် တော်တော့ဟု ရေရွတ် ညည်းညူယူရသည့် အညာမိုးသည် ဗြဲနံ့ဗြဲနံ့ဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် အပြုံးကျဖြင့် ရွာသလို အိုးလှန် ရေသွန် ရွာလိုက်သည်မှာ တဝေဝေ။ ချောင်းကရေလျှံ၊ ကန်ရေကတိုး၊ ပျိုတို့ မောင် ရွှေသျှောင်ရစ်ကိုး ရေနစ်မှာစိုးလို့ ငလုံးဟု ကုန်းအော်ချင်စိတ် ပေါက် လောက်အောင် သည်းသည်းထန်ထန် ရွာရာ ရေများ ဖွေးဖွေးလျှံ။

အကာအကွယ်မဲ့ ယာသားပြင်၌ ငတော၊ ငလုံးပါ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုတ်ရေနစ်သည်ထက် ဆိုးဝါးသည်။ မိုးရေများ ရွှဲစိုပြီး အပေါ်ကလည်း ရေ၊ သူတို့ ကိုယ်၌လည်းရေ၊ သူတို့အောက် မြေပြင်ကလည်း ရေနှင့် ရေပတ်ပတ် လည် ထက်အောက်ဝဲယာ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်ကောက်လက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ရာ သူတို့နှင့် ဝေးသည့်တိုင် သူတို့ပါ လာလာတုန်သွားသည်။ ဦးနား

စရာ သစ်ပင် ကြီးကြီးမားမား ကြည့်ရာ ဟင်းကွက်ပင်ကြီး မြင်၍ ဟင်းကွက် ပင်ကြီးဆီ ခုန်းစိုင်းလျက် သားအဖ နှစ်ယောက် ပြေးရသည်။

ဟင်းကွက်ပင်ကြီးအောက် သူတို့ ရောက်ချိန်ထိ မိုးက သည်းသည်း ထန်ထန် ရွာသွန်းဆဲပင်။ လျှပ်ပြတ်ခိုက် ငတော့နှင့် ငလုံးတို့သည်။ သူတို့ ဝန်းကျင် ဝဲယာ ရှေ့နောက် ကြည့်မိကြသည်။ ကြည့်မိသမျှ မြင်ရသည်မှာ ဖွေးဖွေး လှုပ်လှုပ် ရေများ အတိသား။ ယာခင်းများထဲ ရေပြည့်လျှိုးပြီး မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းစ ပြုနေပြီ။ မိုးမှာ တဝေါဝေါ ရွာဆဲ။ သူတို့ စိတ်ထင် တစ် နာရီခွဲ နှစ်နာရီလောက် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြသည်။

“ငလုံး”

“ဗျာ အဖေ”

“တို့တော့ ကနေည စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲပြီး ပွပေါက်တိုးပြီ”

“ဗျာ ဒီလောက် မိုးရွာနေတာချည်းကို”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ သွားကြမယ်။ နေပူပူ၊ နှင်းကျကျ၊ မိုးသည်းသည်း၊ ဆင်းရဲသားဆိုတာ ဘာကိုမှ ရိုးမယ်ဖွဲ့ မနေရဘူး၊ တို့လို တောသမားအဖို့ သာမဖြစ်သေးတာပေါ့။ မိုးမရွာလည်း မရွာသလို ငှက်ဖမ်းတတ်ရမယ်၊ မိုးရွာ လည်း ရွာသလို ငှက်ဖမ်းတတ်ရမယ်၊ တို့လယ်ကွက်တွေဆီ သွားကြမယ်”

“အခု သွားမှာလား အဖေ”

“အေး”

နောက်ဆုံးမှ သွားမည်ဟု မူလ ရည်မှန်းထားသော လယ်ကွက်များ ဆီသို့ သူ့ အဖေက ခေါ်သဖြင့် ငလုံးမှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် လိုက်ရသည်။ ငလုံး စိတ်ထဲ၌ သူ့ အဖေ လုပ်ရပ်ကို သံသယ မဖြစ်။ တောသမားရင့် တောဝါရင့် ငှက်ဖမ်းသမား တစ်ဦးသည် သူ့ အမိပွားယိုဖြင့် သူ့ လုပ်ငန်း လုပ်လိမ့်မည်ဟု ငလုံး ယုံကြည်သည်။

ထို့အတူ သူ့ စိတ်ထဲမှာ မိုးခြောက်သော နေ့မှသာ ငှက်ဖမ်းရလိမ့်မည်ဟု သူ၏ နုသော တောအတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍ ထင်မှတ်ထားသော သူ့ ယုံကြည် ထင်မြင် ယူဆချက်သည် သူ့ အဖေလို ဝါရင့် ငှက်ဖမ်းသမား၏ ထင်မြင် ယူဆချက်နှင့် ကွဲလွဲကြောင်း ငလုံး သတိပြုမိသည်။

သူ ထင်သည်က မိုးခြောက် ရေခြောက်မှ ငှက်ဖမ်းရမည် ထင်၏။

သူ့အဖေက မိုး တအားရွာလာ၍ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲပြီး ပွပေါက်တိုးပြီဟု ဆို၏။

မိုးရွာကြီးထဲမှာပင်လျှင် ငတော့နှင့် ငလုံးတို့ လယ်ကွက်များဆီ သွားကြသည်။ ယာသားပြင်ဆီမှ လယ်ကွက်များ ဆီသို့ စီးဆင်းနေသော ရေများ မှာ ဒူးလောက် ပေါင်လယ် ရောက်သည်။ ဒူးပေါင်လယ်လောက်ရှိသော ရေထဲ တဗွမ်းဗွမ်း တစွက်စွက် အသံပေးကာ သွားနေခိုက် မိုးသည် တဖွဲဖွဲ ရွာရာမှ တစ်စတစ်စဖြင့် မိုးစံသွားသည်။

လယ်ကွက်များရှိရာ ဧကံသည့်အချိန်၌ ငတော့က ငလုံးကို အနီးကပ် လုပ်ခွင်ဝင် သတိပေးသည်။

“လယ်ကန်သင်းရိုး နှစ်ခုကြားကို အဓိကထားပြီး မီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုး၊ ကန်သင်းရိုးပေါ် ထိုးရှာပြီး အားရမှ လယ်ကွင်း နှုတ်ခမ်းသားဘေး ကပ်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်းထိုး။ မီးကို အပြေး မထိုးနဲ့၊ လက်တစ်ကမ်း နှစ်ကမ်း ရှေ့မှာ စိုက်ထိုး။ ရှိတတ်တာက လယ်နှစ်ကွက်ကြား ကန်သင်းပေါ်မှာ ခုလို မိုးသည်း၊ ရေတွေဝင်ရင် ရှိတတ်တာပဲ ရပြီနော်”

သူ့ အဖေ ထိုးစေချင်သော မီးထိုးကွင်းကို ငလုံး နားလည်လိုက်ပြီ။

လယ်နှစ်ကွက် ယှဉ်နေသော ကန်သင်းကြားထဲ၌ ငလုံး၏ မီးရောင် စတင် ကျရောက်လာသည်။ မီးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ငှက်ကောင်ကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာလာသည်မှာ စေ့စေ့စပ်စပ်။

ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့် မီးထိုးမိသောအခါ နှစ်ကောင်တွဲလျက် ဝပ်နေသော ရေကြက် နှစ်ကောင်ကို မီးရောင်အောက်မှာ တွေ့မြင်လာရသည်။

ဗျိုင်းအောက်ကဲ့သို့ ခြေတံရှည်၍ အနက်နှင့် အဝါမွှေးများ ရောနှော ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည့် ရေကြက် နှစ်ကောင်။ ရေကြက် နှစ်ကောင်သည် ရေရော ကုန်းပါ ပျော်မွေ့သည်တိုင်၊ သူတို့ ခံနိုင်ရည်ထက် ပိုမို ပြင်းထန်သော မိုးဒဏ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ခံရသောအခါ အေးလွန်းချမ်းလွန်း၍ နှစ်ကောင် ပူးကပ်နေသည်။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကွဲကွာ သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့် အလား အတင်း တိုးနေသည်။ ပျံသန်းဖို့ သတိ မရကြ။

မီးရောင် ကျသောအခါ မီးရောင်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ရေကြက် နှစ်ကောင်က ကြည့်နေ၏။ ထိန်ဝင်း လင်းတောက်နေသော မီးရောင်ကို ရှေ့ တိုး၍ တိုး၍ လှပါ တက်လာသော ငလုံး။ ငလုံးနှင့် ယှဉ်တွဲပါလာသော ငတော့။

လက်တစ်ကမ်းကွာ ပိုက်တစ်ဆုံး မိချိန်၌ ရေကြက် နှစ်ကောင် အပေါ်
သေသေချာချာ ချိန်၍ ပိုက်ကို အုပ်လိုက်သော ငတော။

ရေကြက် နှစ်ကောင်သည် သူတို့ကို ပိုက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည့်တိုင်
လှုပ်ရန် ရှားရန် ရုတ်တရက် သတိ မရသေး။ သူတို့ကို ဖမ်းလာမှ သတိရကာ
ပိုက်တွင်း ပတ်ပြေးသည်။

ရေကြက် နှစ်ကောင်ကို ဂရုတစိုက် ဖမ်းပြီး၊ ငတောက ငလုံးကို
ပေးသည်။ ငလုံး ဝမ်းသာအားရ ယူပြီး ကြည့်သည်။

“ရေကြက် မဟုတ်လား အဖေ”

“ဟုတ်တယ်ကွ တိုးတိုး တိုးတိုး၊ ဆက် မီးထိုးစမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

ငလုံးသည် မီးကို ဆက်၍ ဆက်၍ ထိုးကာ ထိုးကာ ဖမ်းကွင်း ပြသည်။

ဒီလယ်တောမှ နောက်ထပ် ရေကြက် သုံးကောင် ငတောတို့ ထပ်ပြန်
ရာ၊ မိုးရွာမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့သော ငလုံး တစ်ယောက် မိုးရွာ၍ ရေကြက် ငါးကောင်
အလွယ်တကူ ရသည်ဟု တွက်ဆပြီး မိုးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

“တို့ တစ်ခေါ်လောက် ဝေးတဲ့ ဟိုဘက် ရွာကွင်းက လယ်တွေဆီ
သွားမယ်”

“ဟုတ်”

“ဟိုဘက် ရွာကွင်းက လယ်တွေဆီ မှန်း မီးထိုးသွား”

ငလုံး ခြေသွက် နေပြီ။ စီးနေသော မိုးရေများ၊ ရွံ့ရွက်များထဲ သွားရ
သည့်တိုင် သူ့ခြေတို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက်။ မိုးစသွားသော်လည်း
မိုးရေများမှာ တခေါ်ခေါ် အသံပေးပြီး ယာတစ်ခင်းမှ တစ်ခင်း၊ ယာခင်းပြင်မှ
နီးရာ ရေစီးကြောင်းထဲ ပေါင်းစပ်လျက် စီးဆင်း နေကြသည်မှာ အားနှင့်အင်နှင့်။

“ထိုး”

တစ်ခေါ်ခန့် ဝေးသော အခြားရွာ လယ်ကွင်းများဆီ အရောက်၌ ငတော
ခိုင်းလာသံ။

ငလုံးက အလျင် လယ်ကွက်များတုန်းက ပုံစံကဲ့သို့ပင် မီးကို ဖြည်းဖြည်း
မှန်မှန် ထိုးပြသည်။

လယ်များ၌ ရေတို့ ပြည့်လျှံပြီး အချို့ လယ်ကန်သင်းများ၌ ရေကျော်
ကာ တစ်လယ်နှင့် တစ်လယ် ရေကူး စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။

ရေရောင်ကို မီးတည့်တည့် ထိုးမိက မီးရောင် ပြန်ဟပ်ပြီး ပွေးပွေး
လက်လက်။

လယ်ကန်သင်း၌ ရှိနေသော ထန်းပင်ပုလေး ခြေရင်း၌ ဝပ်နေသော
ငှက်၏ မျက်လုံးတို့က မီးလမ်းကြောင်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှား။

“တိုး”

ငတောက ငလုံးကို ရှေ့တိုးခိုင်းသလို သူပါ ရှေ့တိုးသည်။

ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍ မီးထိုးရာ နောက်ထပ် မျက်လုံးများကို တွေ့ရ
ပြန်သည်။ ထန်းပင်ရင်းမှာ နှစ်ကောင်၊ နောက်ထပ် တွေ့သည်မှာ သုံးကောင်။

“နှစ်ကောင်ကို မီးစိုက်ထိုး”

ဖမ်းရသည့် ငှက် အနေအထားက နှစ်ကောင်တွဲက တစ်အုပ် အုပ်မှတ်
ဖမ်းမှတ် တစ်ခု၊ သုံးကောင်တွဲက အုပ်မှတ် ဖမ်းမှတ်တစ်ခု။ တစ်စုနှင့် တစ်စု
လက် သုံးလံ့မျှသာ ဝေးကွာသော အနေအထား။

နှစ်ကောင်တွဲကို အလျင်ဖမ်းမည်ဟု ငတောက ငလုံး သိသာရန် အချက်
ပေးရာ ငလုံးသည် နှစ်ကောင်တွဲ ပေါ်သို့ မီးကို စိုက်ထိုးပြသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက် ရှေ့တိုးကာ နှစ်ကောင်တွဲကို အလျင် ပိုက်ဖြင့်
အုပ်ကာ ဖမ်းသည်။ နှစ်ကောင်တွဲ ဖမ်းကာ အိတ်ထဲ ထည့်ပြီးသည်တိုင် စကား
အထူးအထွေ မပြော။ အရေးကြီး နေ၍ လိုရင်းသာ ပြောသည်။

“ထိုး”

သုံးကောင်တွဲကို ဆက်ထိုး ခိုင်းမှန်း ငလုံး နားလည်သည်။

သုံးကောင်တွဲကို ဆက်ထိုးပြရာ သုံးကောင်တွဲမှာ မျက်လုံးလေး ကလယ်
ကလယ်၊ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းအေး၍ လန့်ကြောက် နေဟန်ဖြင့်
သုံးကောင်စလုံး တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် တိုးဝှေ့ နေကြသည်။ မီးရောင်ကို
လျှပ်ရောင်ဟု ထင်၍လားမသိ သတိ မပြုကြ။ သူတို့ အချင်းချင်းသာ ပူးကပ်
သည်ထက် ပူးကပ်အောင် တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့။

ငတောသည် သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်၍ ပိုက်ကို ဖျတ်ခနဲ အုပ်လိုက်
သည်။ ပိုက်သားက သူတို့ ခေါင်းပေါ် ကျလာမှ စူးစမ်းဟန်ဖြင့် အဖမ်းခံ
ငှက်တို့က တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ တအံ့တဩ ကြည့်မိရာ သူတို့ကို လူသား
နှစ်ဦးက ဖမ်းဆီးရန် တစ်ဦးက ပိုက်ကိုဖိ၊ တစ်ဦးက ပိုက်တွင်း လက်လျှိုကာ

တစ်ကောင်ချင်း ဖမ်း ဖမ်း ဆွဲထုတ်နေမှန်း သိသွားပြီး ပြေးပေါက် ရှာသည်။
ပြေးပေါက် ရှာသော်လည်း သူတို့ နောက်ကျသွားပြီ။

သုံးကောင်စလုံး ဖမ်းပြီး၊ ငတောက ငလုံးကို ပေးရာ ဖမ်းရလာသော
ငှက်များကို ငလုံးက အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်သည်။

“အမွေးက အနက်နဲ့ အညိုမွေး၊ ခြေထောက်က ဘဲခြေထောက်လိုပဲ။
တစ်ဆယ်သား၊ နှစ်ဆယ်သားတော့ ရှိမှာပဲ။ အဖေ အဲ့ဒါ ဘာကောင်လဲ”

ငတောက ပြုံးသည်။

“အဲဒါ ရေငုံး”

“ရေငုံး ဟုတ်လား အဖေ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ရေကြက်က ဗျိုင်းအောက်လို ခြေတံ ရှည်တယ်။
အမွေးက အနက်နဲ့ အဝါ ရောလို့နေတယ်။ အလေးချိန် သုံးဆယ်သား
ပတ်ဝန်းကျင် ရှိတယ်။ ရေငုံးက ခြေထောက်ဟာ ဘဲခြေထောက်လိုပဲ။ အနက်နဲ့
အညိုမွေး၊ အလေးချိန် တစ်ဆယ်သားကနေ နှစ်ဆယ်သား ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိတယ်။ တို့ဒေသမှာတော့ ရေကြက်နဲ့ ရေငုံးကို ဒီအမွေး၊ ဒီအပုံနဲ့ ဒီအရွယ်
တွေဖူးတာပဲ။ တခြား ဒေသတွေတော့ ဒီထက်မက များပြားတဲ့ ရေကြက်၊
ရေငုံး အမျိုးအစား အများအပြား၊ အရွယ် အများအပြား ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ ကဲ
ဒါထားတော့ မိုးရွာလို့ စားရက် ကြုံတဲ့အခါ မုတ်ဆိတ် ပျားလာစွဲ ဆိုတာကို
တို့ ပွပေါက် တိုးမယ့်ဆီ သွားရအောင်”

“ဟင် ဒီဟာတွေအပြင် ပွပေါက် တိုးဦးမယ် ဟုတ်လား အဖေ၊ ကျုပ်က
ရေကြက်နဲ့ ရေငုံး ရမှာမို့ ပွပေါက်တိုးမှာလို့ ပြောတာထင်နေတာ”

“ဆက်ရန် ကျန်ပါသေးသည်ပေါ့ကွာ”

ငလုံးနှင့် ငတောတို့ လယ်ကွင်းများ ဘက်ဆီမှ ရေကြက် ငါးကောင်နှင့်
ရေငုံးငါးကောင် ရအပြီး၌ စီးနေသော မိုးရေများ ထဲမှပင် တဖွမ်းဖွမ်း ဖြတ်သန်း
ကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ငလုံးအနေဖြင့် သူ့အဖေ မည်သည့် နေရာသွားမည်နည်း
ဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသည်။

ငတော သွားသည်က သူတို့ပိုက်ဖြင့် အုပ်ဖမ်း မရနိုင်၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့
သော ပြောင်းခင်းတောများ ရှိရာသို့ ဖြစ်သည်။

မိုးမရွာခင်က ချန်လှပ်ထားခဲ့သော ပြောင်းခင်းများဆီသို့ ငတော
သုတ်ခြေတင် လှမ်းသည်။

ပြောင်းခင်း တစ်ခင်း ဆီသို့ ရောက်သောအခါ ငလုံးကို မီးစေ့စေ့စပ်စပ်
ထိုးခိုင်းသည်။

ငတော ကိုယ်တိုင် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်သည်။

“ဘာကောင်တွေလဲ ငလုံး”

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး အဖေ”

“အေး ငါလည်း ဘာမှမမြင်လို့ မင်းကို မေးတာ”

မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာထား၍ လဲကျနေသော တစ်တောင်ခန့်ရှိ
ပြောင်းပင်လေးများ။ ပြောင်းပင်လေးများ အပေါ်မှ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းနေသော
မိုးရေများ။

မိုးရေများနှင့် ပြားပြားဝပ်မျှ လဲကျနေသော ပြောင်းပင်လေးများကိုသာ
မြင်ရ၍ ငတော မကျေနပ်။ နောက်ထပ် ပြောင်းခင်း တွေ့ရန် ငတော ရှာသည်။
ပြောင်းခင်း တွေ့ရာ ရှေ့နောက် ဝဲယာမှ ညှပ်ကာညှပ်ကာ မီးထိုးသမား ငလုံးကို
မီးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးခိုင်းသည်။

“တောက် ဒီပြောင်းခင်းကလည်း ဘာမှ မတွေ့ဘူး၊ မင်း တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး အဖေရ၊ ပြောင်းခင်းရယ် စီးနေတဲ့ရေတွေရယ်၊ ဒါပဲ
တွေ့တာ၊ အဖေ ဘာရှာတာလဲ”

“ငှက်ဖမ်းလာမှတော့ ငှက်ရှာတာပေါ့ ကောင်လေးရ”

နောက်ထပ် ပြောင်းခင်း တစ်ခင်း ရှာသည်။ ဘာငှက်မှ မတွေ့။

နောက် တစ်ခင်း၊ နောက်ထပ် တစ်ခင်း၊ နောက် တစ်ခင်း။

နောက် တစ်ခင်း၊ နောက်ထပ် တစ်ခင်း၊ နောက် တစ်ခင်း။

“တွေ့ပါမင့်လားကွ၊ တွေ့ပြီဟေ့ ငလုံးရေ စိတ်ရှည်နဲ့သာဖမ်း”

လဲကျနေသော ပြောင်းပင်လေးများ။

စီးဆင်းဆဲ ဖြစ်သော မိုးရေများ။

အတောင် ရေစွတ်၍ မယုံနိုင်။ သူတို့ အိပ်စက်ရာ မြေပြင်၌လည်း
ရေတို့ ဒလဟော စီးနေ၍ နားနေရာ မရ။ သူတို့ ခြေထောက် ထောက်မိရာ
သူတို့ကို မမြှုပ်ရုံ နေရာများ၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ငေါင်းစင်းစင်း ရပ်နေကြသော
ဝါဝါကျားကျား ငှက်များ။ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် အုပ်လိုက် ကောင်ရေ အများ
အပြား။

စူးရှသည့် မီးရောင်ကို ပြုန်းခနဲ တွေ့လာ၍ မျက်လုံးများက မရဲတရဲဖြင့် ကြည့်ဟန် ပြနေသော ရေထဲ ရပ်နေရသည့် ဝါဝါကျားကျား ပြေလုံးငှက်များ။ ပြေးရန်၊ လွှားရန်၊ ပျံရန် အင်းအား ကုန်နေသော ပြေလုံးငှက်များ။

သည်ငှက်များမှာ ပြောင်းခင်း ရှိရာသို့ အုပ်လိုက် ကောင်ရေ လေးငါး ခြောက်ရာ ခန့်မျှအထိ အုပ်ကြီးအောင် ပွဲကာ ပုန်းခို အိပ်တတ်သော ဓလေ့စရိုက် ရှိသည်။ အနည်းဆုံးအုပ်ပင်လျှင် ကောင်ရေ ကိုးဆယ် တစ်ရာခန့် ပေါင်း အိပ်တတ်သည်။ ယခု မီးထိုး ကြည့်ရသမျှ ကောင်ရေ နှစ်ရာ သုံးရာထက် မနည်းဟု ငတော ထင်သည်။

သူ လွယ်လာသော ဓားလုံကို ပြောင်းခင်းပေါက် ကန်သင်း တစ်နေရာ၌ ငတော မြေထိုး စိုက်လိုက်သည်။

တောလိုက်မီးကို ဓားလုံရိုးနဲ့ ချည်ပြီး ပြောင်းခင်းဘက် မီးရောင် လှည့်ပေးထားသည်။

မီးလမ်းကြောင်းမှာ လူ ထိုးပေးထားသကဲ့သို့ ဦးတည့် ထားရာ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်။

“ငါ့သားရေ၊ အဖေနဲ့ မင်းနဲ့ ဒီမီးလမ်းကြောင်း ကျရာမှာ ရှိနေတဲ့ ပြေလုံးတွေကို ဖမ်းကြမယ်၊ ဖမ်းလို့ ဒီမီးလမ်းကြောင်းထဲက ကုန်မှ ကန်သင်ရိုး စိုက်ထားတဲ့ ဓားလုံကို ပြန်ပြီး နေရာပြောင်းစိုက်၊ ပြန်မီးထိုး၊ ထပ်ဖမ်းမယ်၊ အဲလို အဲလို ပိုင်းပိုင်း ဖမ်းသွားမယ်။ ပိုက်စိပ်တိုက် ဖမ်းတဲ့သဘောပေါ့၊ မင်းပါ ပြောင်းခင်းထဲဆင်း ရင်ပေါင်တန်း ဖမ်း”

“ပိုက်မပါဘဲ လက်နဲ့ဖမ်းလို့ ရပါမလား၊ အဖေရ”

“ဟား ဟား ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေကွာ၊ သာမန် အချိန် မဟုတ်ပါဘူး ငါ့သားရေ၊ မိုးပြင်းရိုက်၊ ရေဒဏ် ခံထားရတာ တွက်ကြည့်”

လုပ်သက်က ပေးသော အတွေ့အကြုံ။

အတွေ့အကြုံက ပေးသော လုပ်ငန်းအသိ။

လုပ်ငန်းအသိ အပေါ် အခြေခံ ပြောသော ငတော စကား။

သည်စကား ပြောပြီး ငတောနှင့် ငလုံးတို့ ပြောင်းခင်း ပေါက်ထဲ ပြိုင်တူ ဆင်းလိုက်သည်။

ရေထဲ မတ်တတ်ရပ်၍ အားကုန်အင်ကုန် ပင်ပန်း တုန်ခိုက်နေသော ပြေလုံးများကို ငတောနှင့် ငလုံးတို့ လိုက်၍ လိုက်၍ အသာအယာပင် လက်ရ

ဖမ်းသည်။ အတောင်ရေနှုန်း မိုးပြင်းရိုက်ခတ် စီးလာသော ရေထဲ မတ်တတ်ရပ် နေရသော ပြေလုံးများကို ရွှံ့ရုပ် ကောက်ယူသလို ငတောနှင့် ငလုံး ကောက် ကောက်ယူသည်။

မီးလမ်းကြောင်း တစ်ခု၌ ရှိနေသော ပြေလုံးများကို ကုန်အောင် ဖမ်းပြီး မှ ဓားလုံရိုးကို နေရာ ပြောင်းကာ လွှဲစိုက်ပြီး မီးလမ်းကြောင်းသစ် ထပ်တိုးကာ တစ်ခါ ဖမ်းပြန်သည်။ ဖမ်းလိုက်၊ မီးနေရာ ရွေ့လိုက်၊ ဖမ်းလိုက်၊ မီးနေရာ ရွေ့လိုက်နှင့် အချိန် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။

ပြောင်းခင်း တစ်ခင်းလုံးမှ ပြေလုံးများ အားလုံးကို ဖမ်းပြီး ငလုံးက အကောင်ရေ ရေတွက်ကြည့်သည်။ သည်ပြောင်းခင်း ကစ်ခင်းထဲမှ ဖမ်းဆီး ရမိသော ပြေလုံးငှက်မှာ နှစ်ရာရှစ်ဆယ့်သုံးကောင်။

“အဟီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွတာပဲ၊ ဒါမျိုး နောက်ထပ် နှစ်ခင်းလောက် သာ ထပ်ရှာပြီး တွယ်လိုက်ရရင် ငှက်ဖမ်းထွက်တာ နှစ်ည သုံးညစာလောက်နဲ့ ကို ညီသွားပြီး ပိုပွမှာ၊ ရှေ့ဆက် တွယ်ကြဦးစို့လား အဖေ”

“မင်းကို ဒါကြောင့် အဖေ စောစောကတည်းက ပြောခဲ့တာပဲ၊ အကောင် ပလောင်လေး ရလာရင် ဆက်ကြဦးစို့၊ ဆက်ကြဦးစို့ ပြောတတ်တယ်လို့၊ ကိုယ့် လောဘစောနဲ့မို့သာ ကိုယ် မသိတာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပါဦးကွာ”

ငလုံး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းက မိုးရွာပါသည်ဟုပင် ပြော၍ မယုံနိုင်စရာ။

ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ကြယ်နက္ခတ် တာရာတို့ အပြည့်။

အရှေ့ဆီမှ ကြယ်နီကြီး၏ အရောင် ပြူးပြူးပြက်ပြက်။

ရေကြက်၊ ရေငှက်နှင့် ပြေလုံးများကို အိမ်ရောက်က အမွေး နတ်ရ၊ ရင်ခွဲရ၊ ညှပ်လုပ်ရနှင့် ရောင်းချိန် မိရေး သူတို့ ကြိုးစား ရဦးမည်။ ရောင်းချိန်မိမှ ရောင်းချရာ ချောမောမည်။ ချောချောမွေ့မွေ့ ရောင်းချရမှ ငွေရမည်။ ငွေရမှ ဆန် ဆီလေးအစ၊ ငါးပိ၊ ဆား၊ နှင်းမှုန့်လေးအစ သူတို့ ဝယ်နိုင်မည်။

ငတောတို့သည် ရရစားစား ငှက်ဖမ်းသမား၊ လုပ်လုပ်စားစား ဆင်းရဲ သားမို့ ဘာဆိုဘာမှ နှစ်လည်ခါကျူးစာ တစ်လ၊ နှစ်လစာမျှ မဝယ်နိုင်။ တစ်လ နှစ်လစာမျှထား။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်စာမျှပင်လျှင် မဝယ်နိုင်။ အမြီးက ကျက် အမြီးက စား၊ ခေါင်းကကျက် ခေါင်းက စား၊ လှေဦးစိုစို၊ လှေဦး ခြောက်ခြောက်သမားများ။ လှုပ်ရှားနိုင်ရန် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်မှ ကနေအတွက်

ကနေ့ စိတ်အေးရသည့် ဘဝပိုင်ရှင်များ။ မိဂျမ်းက သည်အခြေအနေကို တိုရှင်းလိုရင်း မှာသည် ပြောသည်။ ဆန်လည်း မရှိဘူး၊ ဆီလည်း မရှိဘူး၊ တော်တိုပြန်လာမှ ရောင်းချ ဝယ်ရမှာ ရောင်းချိန်မီ ပြန်ခဲ့ပါတဲ့။ ငတော နားအာရုံ၌ ယခုပင်လျှင် ကြားယောင်နေမိဆဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့သား ငလုံးကို ကောင်းကင် မောကြည့်ခိုင်းသည်။

“ဟာ ကြယ်နီကြီးတောင် ပေါ်နေပြီ၊ ကိုယ်စောနဲ့ ကိုယ် မို့သာ အဖေရာ၊ ဒီလောက်အချိန် ကုန်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကြယ်နီကြီး ပေါ်နေမှ အမြန် ပြန်မှ ဖြစ်မှာ ဒါမှ ဈေးမိပြီး ရောင်းချိန် ရှိမှာ”

သူ့အဖေ စကားမှတစ်ဆင့် သူတို့ ဘဝကို နားလည်ထားသော ငလုံး၏ သူ့အဖေကို ပြောသောစကား။

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ရွှံ့များ၊ ဗွက်များ၊ ရေများကို တဖွမ်းဖွမ်း တစွမ်းစွမ်း ဖြတ်သန်း၍ ရွာဆီသို့ ပြန်ခဲ့၏။

အရှေ့ဆီမှ ကြယ်နီကြီးအရောင် ပို၍ ဝင်းဝင်းစက်စက် လင်းလင်း လက်လက်။

ပွေးထိုးသမား

(၁)

“နင့်အဖေ ထမင်းစားရအောင်”

မိဂျမ်း ခေါ်သံကို ကြားကြောင်း ငတော ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တောမှ သူ ခူးလာသော ဟင်းညှိုနားဇောင်းရွက်များကို တောင်ကြီး တစ်လုံးထဲ ငတော ထည့်ရာ တောင်း ပြည့်လျှံသွားသည်။ ဟင်းရွက် မနာစေရန် ငတောက ခပ်ဖွဖွ သိပ်သည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အားပါးတရ စားနိုင်ရန် ငတော လောဘတကြီး ခူးလာခဲ့သော ညှိုနားဇောင်းရွက်များမှာ တောင်းကြီး မောက်မောက်လျှံလျှံ။

“ငလုံးတို့ အဖွဲ့ကော စားပြီးပြီလား”

ထမင်းဝိုင်း ထိုင်ထိုင်မေးမေး မေးလာသော ငတော စကား။

“နင့်အဖေ လာမှ စားမယ်ပြောပေမဲ့ ကျုပ် ဇွတ်ခူးကျွေး ထားပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် နင့်အဖေကော မစားရသေးဘူးပေါ့၊ တစ်ခါတည်း ပြီးအောင် စားလိုက်လေ”

“စားပါ တော် ဝ၊ အောင် စားပြီးမှ သိမ်းရင်းဆည်းရင်း ကျုပ် စားပါမယ့်”

မိဂျမ်း ပြောလာသော စကားကြောင့် ငတော ရုတ်တရက် စဉ်းစားသည်။

မိဂျမ်းသည် မိန်းမပီပီ တိုက်ရိုက် မပြောတတ်သောအခါ ရှိသည်။ မိန်းမသား

တစ်ဦး သွယ်ဝိုက် ပြောပြဆိုလျှင် ယောက်ျားသားက တစ်ခါတစ်ရံ ပြောင်းပြန် လှန် အဓိပ္ပာယ် ဂေါက်မှ သူတို့ မိန်းမသား စကားကို ငတောတို့လို ယောက်ျား ဘာသားတွေ နားလည်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွက်ကျော် မြင်ကြည့်တတ်မှ မိန်းမ စကားကို ယောက်ျားသား နားလည်သည်။

ပေါင်းသင်း လာသည်မှာ ကြာပြီပဲ။ သည်မိန်းမ ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း ငတော ကွက်ကျော်မြင်သည်။ ဧကန္တ ထမင်း မလောက်ဟု သူ ပြောလိုဟန် ရှိသည်။ ထမင်း မလောက်၍ ကလေးတွေကို ဇွတ်ခူးကျွေး၊ ကျန်တာကို ငတော ကျွေး၊ ငတော စားကျန်မှ အိုးကပ်အင်ကပ် လူးကာ သူ ဖြစ်သလို စားမည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ရည်ညွှန်းကာ မိဂျမ်း ပြောကြောင်း သဘောပေါက်သည်။

သူ ဇနီးသည် မိဂျမ်းအား ငတော ကြင်နာ လေးစားစွာ ကြည့်မိသည်။

မိဂျမ်းက ငတောကို ခေါ်သော အမည်နာမ များစွာ ရှိခဲ့ပါ၏။

ဒီမှာ ဒီမှာ ဆိုတော့လည်း ငတောကိုပါပဲ။

အိမ်ကလူကြီး ဆိုတာလည်း ငတောကိုပါပဲ။

ဟို ဟစ်ယောက် ဆိုတာလည်း ငတောကိုပါပဲ။

ဒေါသ ထွက်သောအခါ ငတောကို မိဂျမ်း ခေါ်သော ကိုယ်စားပြု အမည်တွေ များစွာ ရှိပါသေးသည်။

မည်သို့ခေါ်ခေါ် မည်သို့ပြောပြော မိဂျမ်းသည် ငတော၏ အိမ်သူ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို မည်သူသိသိ မသိသိ ငတော သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

မိဂျမ်းသည် ဇနီး၊ မိဂျမ်းသည် ရုန်းဖော်ကန်ဖက်၊ မိဂျမ်းသည် သစ္စာ ကြီးသော တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်၊ မိဂျမ်းသည် အန္တအတာ များစွာ ခံသော၊ နားလည်သော ထွက်ပေါက်ကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် ရှာကြံတတ်သော တန်ဖိုး ကြီးမားသည့် သူ ဘဝ လက်တွဲဖော် တစ်ယောက်ပင်။

သည်သို့သော သူကို ဥပက္ခာပြု၍ မိမိ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ဝလျှင်ပြီးစတမ်း သဘောထားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း မစားသောက်လို။ မျို၍လည်း ကျမည် မဟုတ်။

မိဂျမ်း မယူချင် ယူချင်ဖြင့် ယူလာသည့် ထမင်းအိုးထဲ၌ ထမင်း ကျန် သည်မှာ လက်သီးဆုပ်ခန့် မျှသာ။ ခူးထားသော ထမင်းရော အိုးထဲမှ ထမင်းပါ ပေါင်းထည့်သည်တိုင် ငတော ဝမ်းဝဖို့ ဝေးလေစွ။ သည်အထာကို သိ၍ မိဂျမ်း နောက်ဆုတ် ပေးခြင်း ဖြစ်မည်။

အေးအတူပူမျှ ကောင်းတူဆိုးဖက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် တစ် ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကာ သူတစ်ယောက်တည်း ငတော မစားရက်။ အိုးထဲမှ ထမင်းနှင့် ဇလုံ ထဲမှ ထမင်းကို စုပေါင်း ရောမွှေ၍ သူ့ဇလုံ၌ တစ်ဝက်၊ မိဂျမ်းဇလုံ၌ တစ်ဝက် ငတော ခွဲထည့်၏။

“ငါ စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်မနေနဲ့ မိဂျမ်းရာ ငါနဲ့ တစ်ခါတည်းစား”

မိဂျမ်း မျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်သော်လည်း မငြင်း။ ထမင်းပွဲ ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ဇလုံ ထဲမှ ထမင်း တစ်ဝက်ခန့်ကို ငတော ဇလုံထဲ ထည့်၏။ ငတောက လက်မခံ။ မိဂျမ်း ဇလုံထဲ ထမင်း ပြန်ထည့်ပေးသည်။ မိဂျမ်းက မယူ။ ငတော ထမင်း ဇလုံထဲ ပြန်ထည့်ပေးပြန်သည်။ ငတောကလည်း သူ့ဇလုံထဲ၌ မိဂျမ်း ထည့်လာသော ထမင်းကို မထား။ မိဂျမ်း ဇလုံထဲ ပြန်ပို့ပြန်သည်။

“စားပါဟာ နင် ဒီလိုလုပ်တော့ ငါ ဘယ်လို မျိုကျပါ့မလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ငတောက သူ စားစားမှ မိဂျမ်းစားတော့မည် သိ၍ ထမင်း တစ်လုတ်ကို ခွဲရင်း မေးသည်။

ထမင်းဆို၍ ဆန်ဖြူထမင်း မဟုတ်။ သုံးလွန်တင် ထမင်း။

သုံးလွန်းတင် ထမင်းမှာ မောင်းနှင့်ထောင်း ချွတ်ထားသော ပြောင်းဆန် ပါသည်။ ရိုးရိုးဆန် ပါသည်။ ပဲ ပါသည်။

မိဂျမ်းတို့ ထမင်းမှာ ပြောင်းဆန် နေရာ၌ ပြောင်းဖြူဆန် မဟုတ်။ ရွှေနီ ပြောင်းဆန်က ဈေးချို၍ ရွှေနီ ပြောင်းဆန် ဖြစ်သည်။

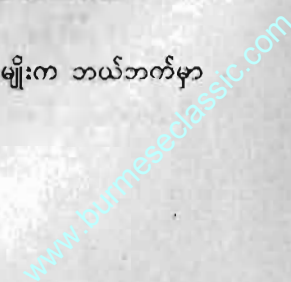
ပဲဆို၍ အဖိုးတန်သော ပဲစဉ်းငုံ၊ ပဲနတ္တော်၊ ပဲကြားလို တန်းဖိုးကြီး ပဲ မဟုတ်။ ဈေးချိုသော ပဲပိစပ်။

ရွှေနီပြောင်းက မည်မျှ မောင်းနှင့်ချွတ်ချွတ် သူပင်ကိုရောင် အနီသွေးကို မစွန့်။ ပဲ၊ ဆန်၊ ပြောင်း ဆန်သုံးမျိုး ရောချက်လိုက်သောအခါ ရွှေနီပြောင်း ရောင်က လွမ်းတက်လာသည်။ မုရင်းဆန်ထက် နီသည်။

သုံးလွန်းတင် ထမင်းနှင့် စားရမည့် ဟင်းက သုံးမျိုးတည်းပါ။

ဟင်းတစ်မျိုးက ဂုံရွက်ဟင်းချို။

တစ်ပန်းကန်ထဲ ရောထည့်ထားသော ဟင်းနှစ်မျိုးက ဘယ်ဘက်မှာ ငရုတ်သီးထောင်း ညာဘက်မှာ ငါးပိနဖုတ်။

သည်သို့သော ထမင်းပွဲကိုပင်လျှင် နပ်လျှင်မိအောင် ရရာ အလုပ်ကို ငတောတို့ သေကောင်ပေါင်းလဲ လုပ်နေရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ထမင်း မလောက်တာလဲ နင့်အမေရ”

“ပြောမပြောပါဘူးတော်၊ ထမင်းအိုး ချက်ခါနီး မိတူးက ပြောင်းနီဆန် နီဆီဘူး တစ်လုံး အချေး လာတောင်းရော သူ့ပြောင်းနီဆန် ချေးထားတာ ကလည်း ကြာလှပြီတော့ သူ့ခမျာလည်း အဟုတ် ချက်စရာ မရှိလို့ လာတောင်း တာ ဓာတ်သိ ဖြစ်နေတော့ မျက်စိမှိတ် အံ့ကြိတ် ပေးလိုက်ရော မိတူး မပေးခင် ကတော့ ညနေစာ ကွက်တီဆိုတော့ စိတ်အေးနေတာပေါ့ နင့်အမေ ရေ။”

သုံးလွန်းတင် ထမင်းကိုပင်လျှင် နတ်သုခါကဲ့သို့ မက်မက်မောမော စားနေသော ငတောနှင့် မိဂျမ်း ထမင်းစားရင်း စကား တပြောပြော။

“အချိန်မီ သိရင် ဝယ်တန်ဝယ်၊ ချေးတန်ချေးငှားပြီး ချက်ရောပေါ့ဟာ”

“နင့်အမေ ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာနော်၊ ချေးတာမှ ခြေတိုမတတ်၊ ပွဲလို့ ရွှေခိုပြောင်းဆန် ရောစား နေရပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်သူ့က ဘယ်သူ့ကို ကိုယ် သွားချေးတိုင်း အချိန်မရွေး ချေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ ချေးနိုင်ငှားနိုင်တဲ့ လှရည်တတ် က ရွှေခိုပြောင်းဆန် စားမလား၊ ဒီရွှေခိုပြောင်းဆန်ကို လှရည်တတ်က ခိုင်းနွား ပြုတ်ကျွေး၊ ဝက်ကျွေး၊ ကြက်ကျွေးဥစ္စာ”

“အေးပေါ့ဟာ ဖြစ်သလိုပေါ့၊ ဟင်းချို များများသောက်၊ ထမင်းစားပြီး ရေနွေးကြမ်း တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး တည်၊ တွယ်နေရုံပဲ”

ဟင်းချို တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း သောက်ရင်း အားပေးသော ငတော။

“ကျုပ်တို့ လူကြီးတွေက သဘောပေါက် နားလည်ပြီးသား ဆိုတော့ ပြဿနာ မကြီးဘူးလေ၊ ကလေးတွေသာ ထမင်း မဝရင် ဂနာငြိမ်မှာ မဟုတ် ဘူး။ လူကြားကုန်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေ အစောကြီးတည်းက ကျုပ် ဇွတ်ကျွေးထားတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တော့ကိုတောင် ကျုပ် မသိစေချင်ဘူး၊ နောက်မှ တော်သိရင် ပိုပြီး တပျစ်တောက်တောက်ဖြင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမှာမို့ ကျုပ် တော် အသိခံတာ။ ကျုပ်ဘာသာ အစက ပိပိရီရီ လိမ်ပြောဖို့။ လိမ်နေကျ မဟုတ်တော့ တော် ပြောရမှာ လိပ်ပြာ မသန့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တော်သိတာ”

“မနက်ဖို့ကော”

“ထမင်းသာ နင့်အမေ ဖြောင့်ဖြောင့်စားပါ။ ကိုတော သွားစရာရှိသွား ကိုယ်လုပ်စရာ ရိတာလုပ်၊ ဖြစ်သလို ရှာဖွေပြီး ကြံဖန် ကျုပ် ချက်ထားပါမယ်။

အလျင်ကလည်း ဆန် အိတ်လိုက် ဆီ ပုံးလိုက်၊ ပဲ တောင်းအပြည့် ရှိတဲ့ထဲက ကော်ခပ် ချက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှာရှာချက်ချက်ပဲ ဥစ္စာ၊ တစ်ခုပဲ နင့်အမေကို ပြောချင်တယ်၊ ခုလို ကျုပ်တို့ တော်တို့ ထမင်း မဝတာကိုသာ ကလေးတွေ ခုရော နောင်ပါ မသိစေချင်ဘူး၊ လေသံ မဟပါနဲ့ အမူအရာ မပြပါနဲ့ ကိုယ့် ဘာသာ ကျိတ်နေပါ”

ငတောသည် ငရုတ်သီးထောင်းကို စားနေရပါလျက် တစ်ကိုယ်လုံး အချိုဓာတ်တွေ စီးဝင်လွင့်မျော လာသည်ဟု ထင်၏။

အမေ အမေ အမေ ငတော ရင်တွင်း နှလုံးသားတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ် လာသော တမ်းတသံများ။

မှန်သည်။ ငတော အမေတုန်းကလည်း ခု မိဂျမ်းလို စိတ်ထားပါ။

စားစရာ ရှိက သားသမီးကို ရက်ရက်ရောရော ကျွေးသည်။

မလောက်င လောက်၍ အငတ် ခံစရာရှိက အမေ အငတ် ခံသည်။

အငတ်ခံစရာရှိက အမေသာ အငတ်ခံပြီး ငတောတို့ သားသမီးတွေ ရိပ်မိ သိရှိသွားပါက သူ အငတ်ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်သလို ကြိတ်မှိတ် ဟန်ဆောင်၍ ပုံးတတ် ဖို့တတ်သော အမေ။

အမေ ဟူသော လောကဗိသုကာဆရာ အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် မေတ္တာ တော်ရှင်သည် အမည်သာ မဖြူ၊ မဝါ၊ မပြာ၊ မညို ကွဲချင်ကွဲမည်၊ အရွယ်သာ ပထမရွယ်၊ ဒုတိယရွယ်၊ တတိယရွယ် ကွာချင်ကွာပါလိမ့်မည်။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ အနစ်နာ ခံကြရာ၌ အမေတို့ ဂုဏ်ရည် တူညီသည်။

“ကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မပြောပါနဲ့ဆိုမှ တော်က စိတ်ဆင်းရဲ ပြီး အလျင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၊ တော်ပဲ ကျုပ်ကို လူပျိုလှည့်တုန်းက ပုလွေလေး မှုတ်မှုတ် အော်ဆိုနေတဲ့ဟာလေ။ ဘာတဲ့ ထမင်းရည်ကို အတူ လျက်ရစေတော့ စိန်တွေ ရွှေတွေမက်ကာ ပျိုမလိုချင်ဘူး၊ နှစ်ကိုယ်တူ တဲအိုပျက် မှာကွယ် တွဲလျက် ပျော်မယ်ဆို”

မိဂျမ်းစကား ကြား၍ ငတော ရှက်ပြုံး ပြုံးမိသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သော သူသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရုံမျှဖြင့် မပြီး။ ဘဝဒဏ်ကို ကြံကြံ ခံနိုင်ရမည်။ အခက်အခဲကို ရုန်းကန် ကျော်လွှားရမည်။ ဘဝတိုက်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်ရမည်။ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ အလံဖြူ တင်နေ ၍ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာသည် မပြီး၊ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာကို

ခူးမထောက်-လက်မမြောက် နောက်မတွန့်ဘဲ ငတော့ ရှင်းဖို့လိုသည်။ ရှင်းလည်း ရှင်းရမည်။

လူပျိုစဉ် ဘဝတုန်းကကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စကို တင်စားပြီး စိတ်ကူး ယဉ် ပြောဆိုနေ၍ မရတော့။

ထမင်းရည် အတူလျက်ရုံဖြင့် ဘဝသည် မပြီး။

ထမင်းရည်ထက် သာသည့် ထမင်း စားနေရသည်တိုင် ဝမ်း ဝမလာ သောအခါ မပြုံးနိုင် မပျော်နိုင်။

နွဲ့လျက်ပျော်ဖို့ ဝေလာဝေး။ သွား ထမင်းရည်အတူလျက် စကား။ လေးနက်အောင် တင်စားချင်တင်စား။ ထမင်းရည် အတူလျက်ပြီး ပျော်မယ် ဆိုတဲ့ စကားဟာ မမှန်ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ် စကား၊ ကာလာသားပေါက် ကာလာ သမီးပေါက်တွေ စိတ်ကူးနဲ့ အချစ် ရူးမူး ပြောတဲ့ စကား။ လရောင်ကို ဒန်းဆင် စီးပြီး ကြယ်လေးတွေကို ဖယ်တောက်သလို တောက်ကစားချင်တယ် ဆိုတဲ့ တင်စားချက်လို တင်စား ပြောတဲ့ဘဝနဲ့ မနီးစပ်တဲ့ တရားဟု ငတော့ ကုန်းအော် လိုက်ချင်သည်။

စိန်တွေ ရွှေတွေ မမက်သော်လည်း ဘဝ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ ပြေလည်ဖို့တော့ ငတော့ မက်မောပါသည်။

ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးသည် နေ့စဉ် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ နေရသော ရှောင်မရသည့် ပြဿနာ။

သည်ပြဿနာ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ဖန်တီးနိုင်ဖို့ ငတော့ အခွင့်အရေး ကြုံလျှင် ကြုံသလို ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။

ကြိုးစားခဲ့ရပါသည် ဆိုခြင်းမှာ ငတော့ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရပါသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ရပါမည်။

ဟုတ်သည်။

ဘဝပြဿနာကို အလုပ်လုပ်၍ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ဖြေရှင်းရသည်။ ဖြေရှင်းရလိမ့်ဦးမည်။

သို့အသိက ငတော့ ဘဝကို တွန်းအား တစ်ခုကဲ့သို့ တွန်းတင်ပေး နေသည်။

နေပြီးလျှင် ည၊ ည ပြီးလျှင် နေ့။ နောက်ထပ် တစ်နေ့ပြီးက နောက် တစ်နေ့။ နောက်တစ်ညပြီးက နောက်တစ်ည။ နေ့မှ လ၊ လမှနှစ် အချိန်တွေ ရွှေ့ပြောင်း လာခဲ့သလို ငတော့တို့ မိဂျမ်းတို့ ဘဝ၌လည်း လူမှုဒုက္ခ အနန္တ

တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘဝဟူသော ဇာတ်ဆရာ၏ သား ကောင် လူသား ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်လာသော ငတော့တို့သည် ဘဝဇာတ်ဆရာက လောကခံဆိုး လေးပါးဖြင့် တွေ့ကာ ငိုခိုင်းက ရှိုက်ကြီးတင် မငိုဖြစ်သည်တိုင် အနည်းဆုံး မျက်ရည် ဝဲခဲ့ရ၏။ လောကခံကောင်း လေးပါးဖြင့် တွေ့ကာ ရယ်ခိုင်းက မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ မရယ်ဖြစ်သည်တိုင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးမိကြ သည်။

ငတော့တို့ မိဂျမ်းတို့ ဘဝ၌ အလိုကျကျ မကျကျ ကြုံတွေ့ လာသမျှ အခက်အခဲကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရင်ဆိုင် ကျော်လွှား ခဲ့ပါ၏။

ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားနည်းမှာ ကြုံရာအလုပ်၊ ကျရာအလုပ်ကို နေ့ည မရှောင် လုပ်သောနည်း ဖြစ်ပါ၏။

✽

(၂)

ခါတိုင်းကဲ့သို့ တောလိုက်ရမည်ထင်သော ငလုံးက ငတော့ အရိပ်အခြည် ကို ကြည့်နေသည်။ ငတော့က သူ့ ပွေးထိုးခက်ရင်းကို ယူကာ လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး သူ့စကားကို စောင့်နေသော ငလုံးအား လှမ်းခေါ်ပြောသည်။

“ငလုံး”

“ဗျာ”

“မင်း ငပေါ အိမ် သွား၊ တောင်ပိုင်းက နွားသမား ငပေါ အိမ် မဟုတ် ဘူး၊ အနောက်ပိုင်းက ဝက်သတ်တဲ့ ငပေါ အိမ်”

“ဟုတ်”

“အဖေက လွတ်လိုက်တာလို့ မနေ့ညနေက ဦးလေး ငပေါ ပြတဲ့ ထင်းပုံ ပေါက်ရအောင် လာတာပါလို့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ထင်းပေါက်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မေးရင်၊ အခကြေးငွေစကား အဖေက မပြောရဘူး၊ ဦးလေးပေါ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားလို့ မှာတယ် ပြော၊ တစ်အောင်လောက်နေ သွား၊ သူတို့ ကနေ ဝက်ကိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်”

သူ့အဖေ စကားကို မလွန်ဆံ့ဝံ့၍သာ ငလုံး နေခဲ့ရသည်။

ငလုံး သူ့အဖေနှင့် ပွေးထိုး လိုက်ချင်သည်။

ပွေးကို ငလုံး မထိုးတတ်သေး။

ယခုလို မိုး ရှစ်ကြိမ် ကိုးကြိမ်ခန့် ရွာပြီးသော မိုးဦး၌ သူ့ အဖေက

သူ့ကို ပွေးထိုးသင်မည်ဟု အလျင်က ပြောဖူး၏။

ယခု သည်စကား မေ့နေ၍များ သူ့ကို ထင်းပေါက် ခိုင်းလေသလားဟု

ငလုံး စိတ်၌ ဧဝေဇဝါ။

“အဖေ ပွေးထိုးလား”

“အေး”

“နောက်ရက်မှ ထင်းပေါက်ပြီး အဖေနဲ့အတူ ကျုပ် ပွေးထိုး ကနေ လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

ပိန်းထန်းရွက် ဓားချွန်ကို ဓားအိမ်ထဲ ထည့်၍ ခါးထိုးရင်း ငတော ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငပေါက် ထနောင်းခွ အလှူ အပ်ဖို့ ဝက်သား ပိဿာ သုံးရာ ကိုင်ရမှာ တဲ့ကွ၊ အဲဒါ ထင်းက အရေးကြီးတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောထားတယ်။ အဲဒါလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့ နောက်တစ်ကြောင်းက ကနေ ငါ့သားကို အဖေ မခေါ်ချင် သေးလို့”

ငလုံးက ထပ် ဓောဒက မတက် ငတောက စကား ဆက်သည်။

“ပွေးထိုး သင်ရင် လွတ်တဲ့ အကောင်က လွတ်၊ ကြာတဲ့ နေရာက ကြာနဲ့ ဖြစ်မှာ၊ ကနေ အဲလို အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။ ရသလောက် ကြီးစားပမ်းစား ထိုးရမှာမို့ အဖေ မခေါ်တာ ငါ့သား၊ နောက်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်။ အဲဒီကျမှ အဖေ ပြောလိုက် ထိုးလိုက် ပြလိုက်နဲ့ အချိန်ယူ သင်ပေးမယ်။ ဒါကြောင့် ကနေ မလိုက်ဘဲ နောက်မှလိုက်”

ငတော စကားကို ငလုံး ခေါင်းညိတ်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ၌ မိဂျမ်းသည် သူ့သားသမီးများ မနက် အဆာပြေ စားရန် ညှိနားငွောင်းရွက် ထပ်သုတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းအိုး တည်နေသည်။

ဟင်းညှိနားငွောင်းရွက်ကို ချိုင့်ကြီးရွာက အရေးပေါ်ရွက်ဟု ခေါ်သည်။ ထမင်း မချက်နိုင်သည့်အထိ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး အရေးပေါ် လာပါက ယင်း အရွက်ကို ခူး၍ ရေနွေးဖြောကာ သုပ်စားကြသည်။ ထမင်းကဲ့သို့ မတင်းတိမ်

သည့်တိုင် ကာလ တစ်ခုကို ကျော်လွှားချိန်၌ ဝမ်းတွင်းမှ ပိုးများကို ငြိမ်အောင် ထိန်းထားနိုင်သည်။ ထမင်းချက်ချိန် မရ၊ ထမင်းချက်ရန် ဆန် မရှိ၍ ဆန်ရှာ နေရ ဖြစ်လာလျှင် ညှိနားငွောင်းရွက် သုပ်ကို စားထားက အဆာခံသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးပေါ်ရွက်ဟု ဂျပန်ခေတ် ပြေးကြလွှားကြ ပုန်းကြ ကတည်းက နာမည် ရခဲ့သည်။

မနေ့ညက ငတော ခူးလာခဲ့သော ဟင်းညှိနားငွောင်းရွက်ကို မိဂျမ်း အစောကြီး ထပြီး ငတော အတွက် သုပ်ပေးသည်။ ညှိနားငွောင်းရွက်သုပ် တစ်ပန်းကန်နှင့် ရေနွေးကြမ်း တစ်အိုး ကုန်သွားသောအခါ ငတော တောထွက် ရန် အချိန် သင့်တော်နေပြီ။

ငတော ပွေးထိုး ခက်ရင်း ထမ်း၊ ဓားဦးချွန် ခါးထိုး၊ လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပြီး မိဂျမ်းကို တောသွားမည့်အကြောင်း ပြောကာ တောသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပွေး။

မြေမှာ တွင်းအောင်းပျော်ပါး၍ သစ်မြစ် သစ်ဥ သစ်ဖု စားကာ အသက် ရှင်သန်နေသော ပွေး။ မြေအောင်းကောင်၊ တွင်းအောင်းကောင်။

ပတတ်လို့၊ ဖွတ်လို့၊ ကြွက်လို့ တွင်းမှာ အောင်းကာ မြေပေါ်ထွက် အစာ ရှာသည့် အကောင် မဟုတ်။ မြေတွင်းမှာ နေ၍ မြေအောက်မှာသာ သစ်မြစ် သစ်ဖု သစ်ဥကို ရှာဖွေ စားသောက်သော အကောင်။

သည်မြေအောက်ပျော် ပွေးကို ချိုင့်ကြီးရွာ မြောက်ဘက်လို အရှေ့ ဘက်လို ယာသားပြင်စ နယ်မြေမှာ သွားရှာ၍ မရ။

ချိုင့်ကြီးရွာ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်လို သဲမြေ၊ သဲစပ်မြေ သဲကောမြေ၊ မြေနီသဲမြေတို့ ရှိရာသို့ သွားမှသာ ပွေးကို ရသည်။ ထို့ကြောင့် ငတော ရွာတောင်နှင့် ရွာအနောက်သို့ သွားရန် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

ငတော ထွက်လာချိန်က မနက် ဝေလီဝေလင်း။

မိုးဦး ရာသီပီပီ တစ်နွေလုံး ညှိုးရော်နေသော သစ်ပင် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်း မှန်သမျှ မိုးဦးရေ ရှစ်ကြိမ် ကိုးကြိမ်ခန့် သောက်ချိုးထားရ၍ မြဲရေးမြဲရောင် ဇောက်တောက်ပပ။

မိုးသား ကင်းစင်သော အချိန်ဖြစ်ရာ ချိုင့်ကြီးရွာ၏ တောင်ဘက်မှ အနောက်တောင်သို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်က ရှင်မတောင်ကြီးမှာ မြူဆိုင်း၍

မိုင်းသွားလိုက်၊ မြူကင်း၍ လင်းသွားလိုက်၊ မိုင်းတစ်ခါ လင်းတစ်လှည့်ဖြင့် ရှုမငြီးစရာ သဘာဝ အလှအပ တစ်ခု။

ရွာတောင်ဘက်ရှိ ထန်းတောများ၊ ထနောင်ပင် အုပ်အုပ်ကြီးများ၊ မန်ကျည်းပင် မားမားကြီးများ၊ တမာပင် မြင့်မြင့်ကြီးများက အညာ အလှပန်းချီကို ကြည့်လှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ် နေသယောင် ရှိ၏။

နှစ်ကောင်တွဲ၍ ကူသံ ပေးနေသော ချိုးဖို ချိုးမ တူစုံမောင်နှံ ကူသံများ၊ ပြွက်ငှက်မြည်သံများ၊ ဘုတ်ပူသံများက တော၏ ဂီတတေးအဖြစ် ငြိမ့်ညောင်းအေးချို တဖြူဖြူ။

ယခုအပတ်၌ ကဇာချုံတန်းများ ထဲမှ သစ်ပင်ကိုက် ပွေးကို ငတော မထိုးနိုင်သေး။ ယာခင်းများ၊ ယာခင်းနှင့် ကဇာ ချုံတန်းများကြား ကျက်စားသော ပွေးကို အရအမိ ထိုးရန် ငတော ဦးတည် သွားလာနေပါ၏။

ငတောသည် မြေကို ထိုးဖေ ကြည့် မြင်နိုင်သော ပကတိ မျက်စိ မရှိပါ။

သို့ရာတွင် သူသည် အတွေ့အကြုံရင့် ပွေးထိုးသမား။

မြေရာကို အကာအကွယ် ပြု၍ မြေအောက်မှာ ကျက်စားနေသော ပွေးကို တွင်းမတူးပဲ မြေပေါ်မှ ထိုးမည့် ပွေးထိုးသမား။

ပွေးကို ပတတ်တို့၊ ဖွတ်နှင့် ကြွက်တို့လို တွင်းတူး၍ မရဘူးလား။ မြေပေါ်မှ ထိုး၍ ရပါမလားဟု ပွေး စရိုက်စလေ့ မသိက မေးမြန်း တွေးထင်စရာ။

ပွေးကို ပတတ်၊ ဖွတ်၊ ကြွက်လို တွင်းတူး၍ မရ။

တွင်းသွားတူးလျှင် ရေသာ ထွက်ချင်ထွက်မည်။ ပွေး မရ ဖြစ်။

ခွေးလိုက် တွင်းတူး လုပ်၍ မရ။

ပွေးကို ရဖို့က မိအောင်ထိုး။

သည်နည်းမှ မထိုးနိုင်လျှင် ကံကောင်းထောက်မ၍ ပွေးကို တွေ့သည်က လွဲ၍ ပွေးကို မရနိုင်။

ကံကောင်း ထောက်မ၍ ပွေး တွေ့နိုင်ချိန် ရှိသည်။

သမင် ချိုယုက် ပွေး တွင်းထွက် သေရက် ကျသည့်အချိန်ဟု ဆိုသော ပွေး တွင်းမှ ထွက်သည့်အချိန်၌ ပွေးကို ရတတ်သည်။

ပွေးမှာ သဘာဝ အသိ ရှိသည်။

သူ့နေရာ သူ့တွင်းကို မိုးကြီး၍ ရေလွှမ်းတော့မည်။ ရေကြီး၍ သူ့တွင်း ရေမြုပ်တော့မည်ဟု သူ့ဘဝပေး အသိအရ သိလာက နေရာ ရွေ့တတ်သည်။ သည် အချိန်မှာ တွင်းအပြင် ရောက်တတ်သည်။

နောင်တစ်ချိန်က မြေကြီးထဲ တွင်းဖောက်ရာမှ မြေကို အပေါ်တင်သော အချိန်တွင် အားလွန်ပြီး အပေါ်သို့ ရောက်တတ်သည်။

သည်အဖြစ်မျိုးက ရှားရှားပါးပါး အဖြစ်မျိုး။ စကား ကုန်အောင်သာ ပြောရမည်။ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ရပ်မို့ လူ့ ဝီရိယဖြင့် မထိုးဘဲ ပွေးကို မရနိုင်။ ပွေးကို ထိုးမှ ရနိုင်သော်လည်း စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း ထထိုး၍ မရ။

ချိုင်ကြီးဝန်းကျင်၌ နွေရာသီခေါင်ခေါင်တွင် ပွေး ထိုး၍ မရ။

မိုး လေး ငါး ဆယ်ကြိမ်ခန့် ရွာပြီးမှ ပွေးထိုးရသည်။

မိုးရာသီမှာ မိုးရွာသော နေ့၌ ပွေးထိုး မရ။ မိုးမရွာသော နေ့၊ မိုးပြတ်သော နေ့မှာသာ ပွေးထိုးရသည်။

ပွေးထိုး အကောင်ဆုံး ရာသီမှာ ဆောင်းရာသီ။

သို့ရာတွင် ဆောင်းရာသီအထိ ငတော မစောင့်နိုင်။

ငါ့ဝမ်းနာ ငါသာသိသော ငတော အဖို့ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ၍ ဆောင်းရာသီ အထိ မစောင့်နိုင်တော့။

ဆောင်းရာသီ ရောက်မှ ဆောင်းရာသီ အလျောက် ထိုးရမည်။ မိုးရာသီ၌ လည်း မိုးရာသီအလိုက် ဆူလွယ် နပ်လွယ် ပွက်လွယ် လုပ်ရမည်။

သည်စိတ်ကူးက ခုမှ ပေါ်သော စိတ်ကူး မဟုတ်။ ငါးကြိမ်မြောက် မိုးရွာပြီး ကတည်းက စိတ်ကူးထားရှိပြီး ပွေးရှိရာ သွားရ လာရ ရှာဖွေရသည်မှာ ဆယ်ရက်ခန့် ရှိပြီမို့ ငတော ဖတ်ဖတ်မော။

အလုပ် မလုပ်ခင်က ကြိုတင် လေ့လာခဲ့သော ငတော။

ယခု အလုပ်ခွင် ဝင်ဖို့ လာခဲ့ပြီ။

ပွေးထိုးရာသီ မဟုတ်၍ တစ်နေ့လုံး ပွေးထိုး ပြတ်ခဲ့သော သူ့လက်နှင့် သူ့ ပွေးထိုး ခက်ရင်းတို့ ယခုနှစ် မိုးဦးရာသီမှာ စတင် ပွဲဦးထွက်ရတော့မည်။

တိုက်ခတ်သော လေကို ငတော သိနိုင်ရန်အတွက် သစ်ရွက် လှုပ်သည်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် အားမရ၍ ဖုန်တစ်ဆုပ် ကောက်ကာ ငတော မြောက်၍ ကြံပက်လိုက်သည်။

ငတော့ ကြပ်ကပ်လိုက်သော ဖုန်တို့သည် မြောက်အရပ် ဆီသို့ ဝေ့၍ဝေ့၍
 ဝဲ၍ဝဲ၍ ပါသွားသည်။
 သေချာပြီ၊ ယခု တိုက်နေသည်မှာ တောင်လေ။
 ပွေးတွင်းကို လေအောက်ဘက် မြောက်အရပ်မှ ချဉ်းကပ်ရပေလိမ့်မည်။

*

(၃)

ငတော့ စတင်ထိုးမည့် ပွေးက နေထွက်ပွေး။
 ပွေးကို ထိုးရမည့် ရာသီရှိသလို ထိုးရမည့် အချိန်လည်း ရှိသည်။
 ပွေး တစ်ကောင်ကို အချိန်မရွေး သွားမထိုးနိုင်။
 ငတော့တို့ ဒေသ၌ ပွေးထိုးချိန် ခုနစ်ကြိမ် ရှိသည်။ အကြမ်းဖျင်း
 ပိုင်းလျှင် မနက် ပွေးထိုးချိန်၊ နေ့လယ် ပွေးထိုးချိန်နှင့် ညနေ ပွေးထိုးချိန်ဟု
 ပိုင်းရမည်။
 အသေးစိတ်ပိုင်းက မနက်၌ ပွေး သုံးမျိုးကို ထိုးနိုင်သည်။
 နေထွက် ပွေး။
 နေထန်းတစ်ဖျား ပွေး။
 ဆွမ်းခံပြန်ချိန် ပွေးတို့သည် မနက် ပွေးများ။
 နေ့လယ်၌ ပွေးနှစ်မျိုး ထိုးနိုင်သည်။
 မွန်းတည့် ပွေး။
 နေစောင်း ပွေးတို့သည် နေ့လယ် ပွေးများ။
 ညနေ၌ ထိုးနိုင်သော ပွေးမှာလည်း နှစ်မျိုး ဖြစ်သည်။
 နေစွယ်ကျိုး ပွေး။
 နေဝင်ဖျိုးဖျ ပွေးတို့သည် ညနေ ပွေးများ။
 စက် နာရီလို ပြောက...
 နေထွက် ပွေး၊ နံနက်ခင်းခါနီး ဝန်းကျင်။
 နေထန်းတစ်ဖျား ပွေး၊ နံနက် ရှစ်နာရီ ဝန်းကျင်။
 ဆွမ်းခံပြန်ချိန် ပွေး၊ နံနက် ဆယ်နာရီ ဝန်းကျင်။

မွန်းတည့် ပွေး၊ နံနက် ဆယ်နာရီ ဝန်းကျင်။
 နေစောင်း ပွေး၊ နေ့လယ် နှစ်နာရီ ဝန်းကျင်။
 နေစွယ်ကျိုး ပွေး၊ ညနေ လေးနာရီ ဝန်းကျင်။
 နေဝင်ဖျိုးဖျ ပွေး၊ ညနေ ခြောက်နာရီ ဝန်းကျင်တို့သည် ငတော့တို့
 ရင်ထဲ၌ စွဲနေအောင် မှတ်ထားရသော ပွေးထိုး ရမည့် အချိန်များ ဖြစ်သည်။
 ယခုတော့ နေထွက် ပွေး ထိုးရန် လေအောက် အရပ်မှ ပွေးစုံ ရှိရာကို
 ခြေသံ မကြားစေဘဲ သွားရသည်။
 ပွေးထိုးရာ၌ ဖိနပ် မစီးရ။ ခြေသံပြင်းပြင်း မနင်းရ။ ပွေးစုံ အနီး၌
 မြက်ပင်ကိုပင်လျှင် သွားမထိရ။ ပွေးစုံကို ကျော်လွှား မသွားရ။ ချောင်းမဆိုးရ။
 စကား မပြောရ။ သည် တောစည်းကမ်းများကို လိုက်နာလျှင် လိုက်နာ
 သလောက် ငတော့မှာ အကျိုး ထူးသည်မို့ ငတော့ အမြဲတမ်း လေးလေးစားစား
 လိုက်နာသည်။

ပွေးသည် မြေအောက်မှာ နေ၍ မြေပေါ်သို့ ထွက်လေ့ မရှိသောကြောင့်
 ပွေး ခြေရာကို မည်သို့မှ ခံမရ။ ပွေး ခြေရာ ခံမရသည့်တိုင် ပွေး ရှိမရှိကို
 ပွေးစုံ တွေ့အောင် ရှာ၍ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်သည်။
 အချို့ဒေသ၌ ပွေးစုံဟု ခေါ်သည်။ အချို့ဒေသ၌ ပွေးကျစ်စာဟု
 ခေါ်ကြ၏။ အချို့ဒေသ၌ ပွေးတွင်းမှ ကန်သော ပွေးတွင်းကန်စာဟုလည်း
 ခေါ်ကြ၏။ သူ အစာရှာချိန်၊ တွင်းသစ် ဖောက်ချိန်၊ လမ်းသစ် ဖောက်ချိန်၌
 ပွေးသည် သူ့အတွက် မလိုအပ်သော သူ့တွင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် မြေကြီးများကို
 အပြင် မြေကြီးပေါ်သို့ တွန်းထုတ်လေ့ ရှိသည်။ တွန်းထုတ်သည်မှာ တစ်ကြိမ်
 မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ် မဟုတ်၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် တွန်းတင်ထုတ်လေ့
 ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ပွေး၏ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝ။
 ပွေးက သူ့အတွက် မလိုလားအပ်သော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သော၊
 သူ ဖယ်ရှားလိုသော မြေစာမှန်သမျှကို တွန်းကာတင်ကာ အပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်
 ပို့ရာ သူ့တွင်းဝ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မြေစာပုံလေး ဖြစ်လာသည်။ ဤသည်ကို
 ပွေးစုံပုံဟု ခေါ်သည်။ အလျင်ရက်များက ငတော့ ပွေးစုံပုံကို ရှာခဲ့ပြီး သေချာ
 အောင် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ချိန်ဆခဲ့သည်။
 ပွေးစုံပုံတို့ များများလာသော မြေစာပုံကို ထပ်စုံပုံဟု ခေါ်သည်။ အကြိမ်
 ကြိမ် စုံကာ တွင်းထဲမှ မြေကို တွင်းပြင်သို့ ထိုးတင်ထားသောအခါ မြေစာပုံသည်

တစ်စတစ်စ ကြီးသည်ထက် ကြီးလာပြီး ထပ်စုံပုံဘဝ ရောက်လာသည်။ ထပ်စုံပုံကို ကြည့်က ပွေးအစာ အမြဲစားကြောင်း၊ လမ်းဖောက်ကြောင်း၊ တွင်းဖောက်ကြောင်း၊ အမြဲတမ်း နေထိုင်ကြောင်း ရှိမရှိ သိရသည်။

ပွေးစုံပုံ၊ ထပ်စုံပုံ မှန်သမျှတွင် ပွေးကန်စာ၊ ပွေးကျစ်စာဟု ခေါ်သော ပွေးစုံပုံလေးများသည် ပန်းကန်လုံး မှောက်ထားသလို ခိုးမောက် ထင်ရှားနေသလို ပွေးရှိက မြေစာ အစိုကို တွေ့ရသည်။ မြေစာ အစိုကို တွေ့ပြီး ပွေးရှိတာ သေချာပြီဆိုလျှင် မြေစာအစိုကို မည်သည့်အချိန်၌ ပွေးက အပြင်ထုတ်ကြောင်း စောင့်ကြည့်ရသည်။ မြေစာအစို အပြင်ထုတ်ချိန်သည် ပွေးစုံချိန်သည်အချိန်မှာ ပွေးကို အမိအရ ထိုးရသည်။

ပွေးထိုးချိန် ခုနစ်မျိုး ခွဲခြားထားသည်မှာ ပွေးတို့ စုံလေ့ရှိသော အချိန်ကို စွဲ၍ ခုနစ်မျိုး ခွဲခြားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွေး၏ ဓလေ့စရိုက်မှာ တစ်နေ့ကုန် နေထွက်မှ နေဝင် အထိ ကြက်များ အစာယက်ရှာသလို တောက်လျှောက်ကြီး အစာရှာလိုက်၊ လမ်းဖောက်လိုက်၊ တွင်းသစ်ဖောက်လိုက် လုပ်သည် မဟုတ်။ ပွေးတစ်ကောင်သည် ခုနစ်ကြိမ်စလုံး စုံသည် မဟုတ်။ ခြောက်နာရီခြား၊ ခြောက်နာရီခြားမှသာ ပွေးစုံလေ့ရှိသည်။

နေထွက် ပွေးသည် မနက် ခြောက်နာရီမှာ တစ်ခါ စုံသည်။

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါ စုံသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီ ဝန်းကျင်မှာ တစ်ခါ စုံသည်။

သည်နည်းအတိုင်းပင် ကျန် ပွေးခြောက်မျိုးမှာလည်း သူ စုံလေ့ ရှိချိန်မှ ထပ်မံ စုံမည့်အချိန်ကို တွက်ဆ၍ မိမိ အဆင်ပြေသလို စောင့်ထိုးရသည်။

မနက် အရုဏ်တက် ပွေးကို ထိုးရန် အမှောင်ခံနေ၍ ပွေးထိုးသမားတို့ ထည့်ရေမတွက်ဘဲ သူတို့ ထိုးရမည့် ခုနစ်ကြိမ်၊ ခုနစ်မျိုးသာ စွဲခြားရေတွက်မှတ်သားကြသည်။ ယခု တွင်းမှ ပွေးသည် နေထွက်၌ ထိုးရမည့် နေထွက်ပွေးမို့ ငတော နေထွက် ပွေးစုံမည့် အချိန် ခန့်မှန်းလာခဲ့သည်။

ပွေးစုံပုံ၏ လေအောက်မှနေကာ ပွေးနှင့်သူ ရင်ဆိုင်ရမည့် အနေအထားကို ငတော တွက်ဆ ကြည့်သည်။

မြေအောက်မှ ပွေး တွန်းထိုးတင်ထားသော ပွေးစုံပုံ၏ မြေစာ အညွန့်အဖျားက တောင်ဘက်မှာ ကျနေသည်။ တောဝက် ထိုးထားသည့် မြေစာ အညွန့်အဖျားသာ တောင်ဘက် ကျနေပါက မြောက်က ခေါင်းတည့်၍ တောင်ကို

ထိုးသည်။ တောဝက်ခေါင်းသည် မြောက်ဘက်မှ ခေါင်းတည့်၍ တောင်သို့ ထိုးလာသဖြင့် တောင်ဘက်သို့ မြေစာညွန့် ကျသည်ဟု အကဲဖြတ်ကြသည်။

ပွေးမှာ ထိုသို့ မဟုတ်။ ပွေး ဓလေ့စရိုက်က သူ ထုတ်လိုသော မြေစာကို ခေါင်းနှင့် ပင့်တင်သည်။ မြေစာက သူ့ကျောပေါ် ပြန်ပြန်ကျသည်။ မြေစာညွန့် မြောက်ဘက်ကျက ပွေးသည် မြောက်မှလာသည့်ပွေး။ မြေစာညွန့် တောင်ဘက်ကျက ပွေးသည် တောင်ဘက်မှ လာသောပွေး ဖြစ်သည်။

ယခု ပွေးကို ငတော မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုးရလိမ့်မည်။

သူက မြောက်ဘက်မှ။

ပွေး တွန်းတင်ထားသော မြေစာ အညွန့်မှာ တောင်ဘက်က။

ငတော ပွေးစုံပုံ ထပ်ထပ်နေသော ထပ်စုံပုံကို မျက်တောင် မခတ်တမ်း ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ နေထွက်ပွေး စုံနေပြီ။

မြေအောက်က ပွေးသည် သူ့တွင်း၊ သူ့လမ်း၊ သူ့စားကျက် ကွင်း၌ သူ မလိုလားသော မြေများကို တွင်းထဲမှ တွင်းအပြင်သို့ စတင် ထိုးကန် ထုတ်ကြောင်း ထပ်စုံပုံကြီး လှုပ်လှုပ်လာမှုက ဖော်ပြနေသည်။ ထပ်စုံပုံကြီး လှုပ်လှုပ်လာမှုက မြေအောက် အန္တရာယ်ကင်းရာ လှည့်လည်၍ စားသောက်နေသော ပွေးသည် သူ့အန္တရာယ်ကို မသိဘဲ ပွေးထိုးခက်ရင်းဖြင့် အထိုးခံရရန် လူ့လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ ရောက်နေပါပြီဟု ကြေညာသလို သဘော သက်ရောက်လာ၏။

ပွေးထိုးခက်ရင်းဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်မှ ကုန်းကာ၊ ကိုင်ကာ ပွေးကို ချက်ကောင်း ထိုးမိရန် အာရုံစိုက်နေသော ငတော၏ သိစိတ်အာရုံ၌ ပွေး လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ ကြားနေရသည်ဟု ထင်၏။

ပွေးထိုး ခက်ရင်းဖြင့် ပွေးစုံပုံကို ချိန်ရွယ်နေသော ငတော။

ပွေးတွင်း အတွင်းမှ သူ မလိုလားသော မြေများကို အပြင်သို့ တွန်းတင်စပြုသော နေထွက်ချိန်၌ အချိန်ဇယား ဆွဲထားသကဲ့သို့ ပုံမှန်လှုပ်ရှား နေကျအတိုင်း လှုပ်ရှားလာသည့် နေထွက်ချိန် ပွေး။

ပွေးသည် လူကိုရော၊ ပွေးထိုးခက်ရင်းကိုရော သတိမထား။

ပွေးထိုးခက်ရင်းက အရိုးမှာ ဝါးမာအရိုး။ အရှည်က လေးတောင် ရှည်သည်။ ခက်ရင်းအစွယ် အရှည်မှာ တစ်ထွာနှင့် လက်သုံးသစ် ရှိသည်။ ခက်ရင်းအစွယ် နှစ်ခုမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လက်နှစ်သစ် ကွာဝေးသည်။

ငတော့ ပွေးထိုးခက်ရင်းက ကျွမ်းကျင်သူသာ ကိုင်လေ့ရှိသော ခက်ရင်း။ အစွယ် နှစ်ချောင်းတည်းပါသော ခက်ရင်း။

အချို့ ပွေးထိုးသမားများက အခွ လေးခွပါသော ခက်ရင်း (ခက်ရင်း လေးခွ)ကို ကိုင်ကြသည်။ ထိုးရာ၌ ပွေးစုံပုံ၏ ဓွလယ်ကို ထိုးကြသည်။ ငတော့က တွင်းပေါက်ဝနှင့် စုံပုံအစပ်ကြား မိအောင် ထိုးလေ့ရှိရာ ပွေးစုံပုံကို အသက် အောင့်ထားမိမတတ် သတိကြီးစွာ ထား၍ ကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။

ပွေးတွင်းထဲမှ ပွေးသည် မြေစာပုံ လှုပ်အောင် တစ်ချက် ဆောင့်၏။ ထိုနောက် မြေစာပုံကို အထက်သို့ တစ်ချက် တွန်းတင်ရာ မြေစာများ ရိပ်ခနဲ အပြင် ကျလာ၏။

- တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်။
- တစ်ချက် ထိုးတင်လိုက်။
- တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်။
- တစ်ချက် ထိုးတင်လိုက်။

ငတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တွင်းထဲမှ ပွေးမှာ ပွေးထီး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။ ပွေးထီး၏ ခလေ့စရိုက်က တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်၊ ငတ်ချက် တွန်းတင်လိုက် အမြဲတမ်း လုပ်လေ့ ရှိ၏။

ငတော့ ပွေးကို ထိုးတော့မည်။

ထပ်စုံပုံကြီးကို ငတော့ အထက်မှအောက်၊ အောက်မှ အထက်၊ ထက် အောက်၊ အောက်ထက် သူစိတ်ကူးထဲမှာပင် သုံးပိုင်း ပိုင်းကြည့်သည် ဆရာ ပြီလား။

သုံးပိုင်း ပိုင်းကာ စိတ်ကူးထဲမှာ သေချာပြီ။ အပေါ်ပိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံကို ငတော့ စိတ်ထဲ ယခု မထားတော့။

အောက်ခြေ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကိုသာ ငတော့ စူးစူးစိုက်စိုက် စိုက်ကြည့် သည်။ သည်နေရာမှာ ငတော့ ထိုးရမည့်နေရာ ဖြစ်၍ သူ စိတ်ကူးထဲမှ ချိန်ဆ၍ စိတ်ကူးထိုး ထိုးကြည့်သည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ထိုးရပြီလား ရပြီ။ ရလျှင် ပွေး ထိုးရန် လက်ကို အရန်သင့်ထား။ ခါးကို အလိုက်သင့်ညွတ်။ ခူးကို ရှေ့ငိုက်ပေး။

ပွေးက သူ အန္တရာယ်ကို မသိ။ သူ လုပ်နေကျအတိုင်း မြေစာကို တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်သည်။ ဆောင့်၍ အားယူပြီး မြေစာများကို အပြင်သို့ ထိုးတင် လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ငတော့သည် လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် မူလ ချိန်ရွယ် ထားရာ နေရာကို ပွေးထိုးခက်ရင်းနှင့် ဖိထိုးလိုက်သည်။

တွင်းထဲ ခက်ရင်း တိုးဝင်သွားရုံ အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ငတော့ နားထဲ၌ ပွေးကို တည့်တည့် ထိုးမိကြောင်း အတွေ့အကြုံရ သိလိုက် ကြားလိုက်သည်။ ပွေးသည် သူ့ကို ထိုးမိထားသော ပွေးထိုးခက်ရင်းကို ခေါ်သတကြီး ကိုက်ရာ ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ အသံပင် ငတော့ နားအာရုံ၌ လာထင် ၏။

လက်တစ်ဖက်မှ ပွေးငှား ခက်ရင်းကိုကိုင် လက်တစ်ဖက်မှ ခါးမှာ ထိုးလာသော ဓားဦးချွန်ကို နုတ်၍ ပွေးထပ်စုံပုံကြီးကို ငတော့ ဓားဖြင့် တူးယက် ပစ်သည်။

ငတော့ လက်ဆလည်း မှန်သည်။ ခန့်မှန်းလည်း မှန်သည်။

ငတော့ ခန့်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း တွင်းအဝင်နှင့် စုံပုံ စပ်ကြား၌ ပွေးကို ထိုးမိသည်။ ပွေးမှာ ပွေးထီးကြီး ဖြစ်သည်။ ပွေးထီးကြီး၏ သွားနောက် ပါးစပ်ကို ပွေးထိုး ခက်ရင်းစွယ်က ဖောက်ထွက်သွားသည်။

ပွေးနေသော မြေက သဲကောမြေဖြစ်ရာ ပွေးထီးကြီး၏ အရောင်မှာ အနီရောင်ဘက် လှသည်။

လေးဆယ်ငါးကျပ်သားခန့် ရှိမည်ဖြစ်သော ပွေးထီးကြီးသည် ယခုနှစ် အတွက်လည်း ငတော့ လာဘ်ဦး အစကောင် ဖြစ်ပါ၏။ ယနေ့ အတွက်လည်း လာဘ်ဦး အစကောင် ဖြစ်ပါ၏။

အခြား ပွေးများကို ငတော့ ဆက်ထိုးရန် ပွေးထီးကြီးအား သူ လွယ်လာ သည့် လွယ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်၏။

ရှေ့မှာ ပွေး များစွာ များစွာ သူ ထိုးရဦးမည်။

*

(၄)

“အင်း ဒီပွေးမဟာ ပွေးလည်းပွေးပါပဲ။ ပွေးထိုးသမားနဲ့ တွေ့ဖူးထားတဲ့ သေတွင်းထွက် ဖြစ်မယ်။ စိတ်ရှည်မှ ငါ ရလိမ့်မယ်”

ငတော ပွေး ဆယ့်လေးကောင်ရ အပြီးမှာ တွေ့လာသော ပွေးမသည် အကင်းပါးသော ပွေးမ၊ ပွေးထိုးသမားနှင့် တွေ့ဖူးဟန် ရှိသော ပွေးမ။

ပွေးမဟု ငတော အတိအကျ သိရှိခြင်းမှာ ပွေးစုံသည်ကို ကြည့်၍ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွေးထီး ခလေ့စရိုက်က ပွေးစုံရာတွင် တစ်ချက်ဆောင်၍ တစ်ချက် စုံသည်။ ဒါက ပွေးထီး သဘာဝ။

ပွေးမကျတော့ ပွေးတွင်းထဲမှ မြေစာကို ဆတ်ခနဲ လှုပ်အောင် တစ်ချက် ဆောင်သည်။ မြေစာကို အပေါ် ရောက်အောင် ထိုးတင်ရာ၌ နှစ်ခါ ထိုးတင် သည်။ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ နေအောင် နှစ်ချက် ဆောင်တင်သည်ကို ကြည့်၍ တစ်ချက်ဆောင်၊ နှစ်ချက်စုံလျှင် ပွေးမဟု ငတောတို့လို ပွေးထိုးသမားကြီးတို့ သိသည်။

ပွေးပါးပွေးလည်ဟု ငတော ထင်ခြင်း၊ ပွေးထိုးသမားနှင့် ငတွေ့ဖူးထား သော သေတွင်းထွက်ဟု ငတော ထင်ခြင်းမှာ ပွေးမ၏ ပွေးစုံပုံမှာ သာမန် ပွေးများထက် ထူးခြားနေသည်။ ဒါကလည်း ပွေးထိုးသမား ဝါရင့်ဖြူ၍ ပွေး ခလေ့စရိုက်၊ ပွေး သဘာဝကို ငတော နားလည်ထားသောကြောင့် သိခြင်း ဖြစ်၏။

ပွေးထီးဖြစ်ဖြစ်၊ ပွေးမဖြစ်ဖြစ် ချိုင့်ကြီးဒေသ ဝန်းကျင် တွေ့ရလေ့ ရှိသော ပွေးအရွယ်အစားမှာ ပွေးကြီးဖြစ်ကာ လေးဆယ့်ငါးကျပ်သား ငါးဆယ် သား၊ ပွေးလတ်ဖြစ်က အစိတ်သား၊ ပွေးငယ်ဖြစ်က အစိတ်သားအောက် ရှိတတ်သည်။

ပွေး ကြီး၊ လတ်၊ ငယ် ဖြစ်ဖြစ်၊ ထီး၊ မ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ထွက်ပွေးမှသည် နေဝင်ဖျိုးဖျပွေးဖြစ်ဖြစ်၊ မည်သည့်ပွေးမဆို အစာရှာ၊ တွင်းဖောက်၊ လမ်းဖောက် ရာ၌ အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်မှ အများဆုံး နာရီဝက် ဝန်းကျင်အထိသာ အချိန် ကြာသည်။

သည်အတောအတွင်းမှာ ဘယ်ပွေးမဆို ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်မှန် စုံသည်။ အလောသုံးဆယ် မရှိ။ အကြာကြီး နားနေပါသည်ဟူ၍ မရှိ။ မှန်မှန်ဖြည်းဖြည်း ရှိသည်။ တွင်းထဲဆင်းပြီး ဒရောသောပါး ပြန်ပြေးလိုက်၊ တက်ပြေးလိုက် ပွေးစုံလိုက် ထုံးစံ ငတော လုံးဝ မတွေ့ဘူး။ လူနှင့် အခြား မသင်္ကာဖွယ်

တွေ့လျှင်သာ ပွေးစုံချိန် တစ်ချိန်လုံး ပြန်မလာတော့ဘဲ စုံးစုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားလေ့ရှိသည်။

ယခု ပွေးမက ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။

ပွေးစုံဆီ အရောက် မြေကို တစ်ချိ နှစ်ချိထိ ထိုးတင်ပြီး နောက်ဆုတ် ပြန်ပြန် ပြေးတတ်သည်။ ပြန်ပြေးရာမှ ခဏကြာလျှင် ပြန်တက်လာပြီး ထပ်စုံ ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပြေးပြန်သည်။ နောက်ပြန်လာ၊ ပြန်ပြေး၊ ပြန်ပြေး ပြန်လာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

မြေအောက် နေသောပွေး ဘယ်လို လုပ်သည် အကြောင်း သိသလဲဟု မေးလျှင် စူးစိုက် နားထောင်ကြည့်ပါဟု ငတော ပြောရမည်။

ပွေးမ ပြန်ဆုတ်သွားသောအခါ တွင်းထဲမှ ဂုတ်ဂုတ်၊ ဂုတ်ဂုတ်နှင့် မြည်သောအသံ လည်စောင်းထသော အသံတို့ကို ငတောတို့လို စူးရှသော ပွေးထိုးသမား နား၌ ကြားရ၏။

ပွေးသည် အလျင်က အန္တရာယ် တွေ့ဖူးဟန်ဖြင့် စမ်းကာ စမ်းကာ ပွေးစုံနေသည်။

ငတော အသိ၌ စိတ်ရှည်ရမည် ဟူသော အသိကြောင့် ပွေးထိုး ခက်ရင်း ကြီးကို ကိုင်၍ ချိန်ရွယ်ကာ စောင့်နေရသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်၊ ပွေး ထုံးစံအတိုင်း ဆုတ်လိုက် တက်လိုက်၊ တက်လိုက်၊ ဆုတ်လိုက်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်၊ ဆုတ်လိုက် တက်လိုက်၊ တက်လိုက် ဆုတ်လိုက်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ထိုနည်းအတူတူပင်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်။

ပွေးမသည် သူ၏ ကျရောက်မည့် အန္တရာယ် မရှိတော့ပြီဟု ယုံကြည် ချက် ကျသွားဟန်ရှိသည်။ သာမန်ပွေးများလိုပင် ဣန္ဒြေရပင် တစ်ချက် ဆောင်လိုက်၊ ပထမ အချက် ဖွားခနဲ တင်လိုက်၊ ဒုတိယ အချက်၌ အလျင် အချက်ထက် ပိုအောင် ဖွားခနဲ တင်လိုက်။

နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်။

ငတောသည် နာရီပါ၍ နာရီကြည့်ခန့်မှန်းသည် မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲမှ ခန့်မှန်းကာ အချိန် တွက်ဆ ခန့်မှန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ပွေးမ ရဲသည်ထက် ရဲပြီး သူ့၌ အန္တရာယ် မရှိတော့ကြောင်း အယုံကြီး ယုံကာ စိတ်ချလက်ချ စုံ့လေပြီ။

ပွေးမက တစ်ချက်ဆောင့်၍ လှုပ်လိုက်သည်။

တော၏ ပွေးထိုးခက်ရင်းက ပွေးစုံ့ပုံနှင့် မထိတထိ အခြေအနေ ရောက်လာသည်။

ပထမအချက် ဖွားခနဲ မြေစာများကို တွန်းအတင်၌ တော ဖနောင့် နှစ်ဖက်ကို ကြွကာ အားထည့်၍ ဟန်ပြင်သည်။

ဒုတိယချက် မြေစာ ဖွားခနဲ ကျလျှင်ကျချင်း ပွေးထိုး ခက်ရင်းဖြင့် တွင်းအဝ မှန်းကာ ထိုးလိုက်သည်။

တော လက်အတွေ့၌ ပွေးမကို ထိုးမိကြောင်း စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိလာ၍ သိလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။

ပွေးတွင်းကို တော ဓားဦးချွန်ဖြင့် တူးယက်၍ ပွေးကို ဖမ်းထုတ်ရာ သူ ပွေးထိုးခက်ရင်းဖြင့် နှုတ်သီးကို ထိုးမိထားသော ပွေးသည် ပွေးမ ဖြစ်နေ သည်မှာလည်း မှန်သည်။

ပွေးမကို ယခင် ပွေးထိုးသမားက ထိုးထား၍ ခါးအထက်၌ အမာရွတ် ထနေသော ဒဏ်ရာ သက်သေခံကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လက်သင် ပွေးထိုးသမားက ရမ်းထိုးရာ ပွေးမ ခါးအထက် အရေပြား ရှုပ်ထိုးမိပြီး ပြန်လွတ်သွားသောကြောင့် ပွေးမ လန့်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆယ့်ငါးကောင်မြောက် ပွေးကို သူလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီးချိန်၌ တော ဝမ်းထဲ တကြုတ်ကြုတ် မြည်သံ ပေးလာသည်။

အိမ်ပြန်ချိန် ကျပြီ။

*

(၅)

“ဟာ ဝက်သားတွဲကြီးပါလား”

တော အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ မီးဖိုချောင် အပေါက်ဝ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော သုံးထပ်သား ဟင်းတွဲကို မြင်၍ တော တအံ့တဩ။ မိဂျမ်းသည် သူ ပွေးထိုးခက်ရင်းနှင့် လွယ်အိတ်ကို ယူပြီး သူ့ကိုမေးသည်။

“ထမင်း စားတော့မလား နားဦးမလား”

တော တစ်မနက်လုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၊ ကုန်းကုန်းကြီး လှုပ်လိုက်၊ သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်နေခဲ့ရာ ယခုမှ ပင်ပန်းမှန်း သိသည်။

“ရေခွေးကြမ်း သောက်ပြီး ခဏနားပါဦးမယ်ဟာ ကလေးတွေ စားသောက် ပြီးကြပြီလား”

“ပြီးကုန်ပြီ။ ငလုံးလည်း တစ်ပတ် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ငလုံးကို ထင်းပေါက်ခ အဖိုးစားနား မပြောလိုတဲ့၊ ငပေါက ဆန် တစ်ပြည် ထည့်ပေး လိုက်တယ်”

“ဝက်သားတွဲကြီးက”

“နင့်အဖေ ပွေးသွားထိုးတဲ့အကြောင်း ငပေါကို ငလုံးက ပြောသတဲ့၊ ငပေါ ယောက္ခမ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါအတွက် ပွေးက သိပ်အသုံးကျတာမို့ ပွေးနှစ်ကောင်ပေးပေး သုံးကောင်ပေးပေး ပေးပါတဲ့၊ ဝက်သားတစ်တွဲလည်း ချက်စားရအောင် ယူသွားပါ။ ပွေးနဲ့ လဲတဲ့သဘောပေါ့လို့ ဇွတ်ပြောပြီး ဇွတ်ပေး လို့ ယူလာတာတဲ့”

သည်တောမှ သူ့ဇနီး မိဂျမ်းကို ခိုင်းရမည့် အလုပ် ရှိသေးကြောင်း တော သတိရသည်။

သူ ရလာသည့် ပွေးသည် နွားမျက်စဉ်းဖော်ရာ နွားလျှာပွတ်ဆေး ဖော်ရာတွင် အာနိသင် ထက်မြက်လှသည်။ မြန်မာ နွားမျက်စဉ်းနှင့် နွားလျှာပွတ် ဆေး ထုတ်ဖော် ရောင်းချနေသော နိုင်ငံကျော် ဆေးတိုက်ကြီး တစ်တိုက်က ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်ပြီး တောကို ကမ်းလှမ်းဖူးသည်။

မြန်မာ နွားမျက်စဉ်းနှင့် နွားလျှာပွတ်ဆေး ဖော်ရာတွင် ကြက်တူရွေးနှင့် ပွေးပါမှ အာနိသင် စူးရှသည်။ ဆေးစွမ်း ပိုမို ထက်မြက်သည်။

ပွေးနှင့် ကြက်တူရွေး ဝယ်ရာ၌ ကြက်တူရွေးမှာ ဝယ်၍ လွယ်သည်။ ပေါသည်။ ပွေးမှာ ရှားသည်။ အဝယ် ခက်သည်။

ပွေးဆိုရာတွင် တစ်ကောင်၌ ပိဿာခန့် အထိ ရှိတတ်သော ဝါးရုံပွေး၊ တောကြီးမြိုင်ကြီးပွေးထက် မြေပြင်ပွေးက ပို၍ နွားဆေးဖော်ရာ၌ ဆေးစွမ်း ထက်သည်။ ထို့ကြောင့် တော ထဲမှ ပွေး ရသလောက် စရန်ငွေ ကြိုတင်ပေး၍ စာချုပ် ဝယ်ယူလိုပါသည်ဟု တော အိမ်တိုင်ရာရောက် လာဆွေးနွေးသည်။

www.burmeseclassic.com

တောသည် သူဝါ၊ သူသမ္ဘာ၊ သူလက်၊ သူခေါင်းကို စိတ်ချသော ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် ပွေးထိုးသမား။

ပွေးထိုးသမား ဝါရင့်ဖြစ်စေကာမူ ပွေးရှိမှ ပွေးရအောင် ထိုးတတ်၏။ ထိုးနိုင်၏။

ပွေးဆိုသည့် သတ္တဝါ၏ ဓလေ့၊ စရိုက်၊ အမူအကျင့် သဘာဝမှာ လျှို့ဝှက်ချက် များပြားလှသည်။ တောတို့ မသိသေးသော မသိနိုင်သော အချက်အလက် များစွာ ပွေး၌ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ပွေး မည်မျှရအောင် ထိုး၍ အပ်ပါမည်ဟု တော စာ မချုပ်ဝံ့။ ပွေးထိုးသမားတိုင်းလည်း ချုပ်ဝံ့မည်ဟု မထင်။

တခြား အကောင်ပလောင် လိုက်လံ ဖမ်းဆီးရှာဖွေ စားသောက်သော တောသမား များပြားစွာ ရှိသော်လည်း ပွေးထိုးသမားကား ရှားပါးလှ ပါဘိတောင်း။

ပွေးထိုးသမား ရှိသည်တိုင် တောတို့လို စီးပွားဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း သဖွယ် ထိုးနိုင်သော အဆင့်က ပိုမို၍ ရှားလှပါးလှ ပါဘိတောင်း။

ချိုင့်ကြီးဒေသနှင့် ခရီးတစ်သောင်း(ဆယ်တိုင်) ပတ်ပတ်လည်၌ ပွေးကို စီးပွားဖြစ် ရအောင် ထိုးနိုင်သည်ဟု နာမည် ကျော်နေသူမှာ အားလုံးပေါင်းမှ နှစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။

ချိုင့်ကြီးရွာမှ တောရယ်။

မြောင်မြို့နယ် ကျောက်ရစ် ပြည်သူ့ရဲစခန်းမှ ရဲအိုကြီး ဦးရရယ်။ သည်နှစ်ယောက်သာ နာမည်ကျော် ရှိသည်။

ပွေးထိုးသမား ရဲကြီး ဦးရသည်လည်း ပွေးကို တစ်နှစ်လျှင် ဘယ် နှကောင် ရမည်။ အပ်ရမည်ဟု စာမချုပ်သော တော၏ သဘောထားကို နားလည် ထောက်ခံသည်။

ပွေးဟူသည် မြေအောက်ပျော်။

မြေအောက်ပျော်ကို မြေပေါ်မှ လူက သူ့ဓလေ့စရိုက် သဘာဝကို အပြည့် အစုံ မသိဘဲ ရမ်း စာမချုပ်တာ မှန်သည်ဟု ရဲကြီး ဦးရက ထောက်ခံသည်။

တောက စာမချုပ်သော်လည်း ပွေးရလာပါက အချိန်မီ လူလွတ် ပို့ခိုင်းပါမည်ဟု မယုတ်မလွန် အကြောင်းပြန်ရာ အချိန်ရှိက ပို့ပါ။ အချိန်

မရှိက နေလှန်း၊ မီးကင်ပို့ပါ။ စားစရိတ်ပါ လာပို့သူတို့အတွက် ဆေးတိုက်က ခံပါမည်ဟု ဝမ်းပန်းတသာ မှာသွားခဲ့သည်။

နွားဆေး အတွက်သာ မှာသည် မဟုတ်။

ချိုင့်ကြီးရွာမှ တိုင်းရင်းမြန်မာ ဆေးဆရာကြီး ဦးစံပင်က တော အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်လာပြီး သူ ကုသနေသော ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ သည်များအတွက် ပွေး လိုအပ်ပါသည်။ ပွေးရပါက ရသလောက် သူ အိမ်ပို့ ပေးပါ။ တော ဈေးမနည်း စေရပါ။ ရသလောက် ယူပါမည်ဟု မှာကြား ငါ့သည်။

ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ ဝေဒနာရှင်များကလည်း တော အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပြီး ပွေးကို ပြာချ၍ လျက်ဆားအဖြစ် လျက်လိုပါသဖြင့် ပွေးရပါက သူတို့ကို ရောင်းပါ။ ဆိုသမျှဈေး ပေးပါမည်ဟု ခဏခဏ မှာကြ သည်။

ပွေးသား ကောင်းမှန်းသိသော အကောင်း ကြိုက်သူများကလည်း ပေါက်ဈေးဖြင့် ပွေးရလာလျှင် ရောင်းပါဟု ဆိုကြသူ ရှိခဲ့၏။

တော မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။

မည်သူကို ဦးစားပေးမည်နည်း။

ဆရာဦးစံပင်သည် တောတို့ မိသားစု နေထိုင်မကောင်းပါက သွားပင့် သမျှ မည်သည့် ကြွခဲ့၏။ ဘာဆေးဖိုးဝါးခမှ မယူ။ ခြေကြွခ ယူဖို့ ဝေလာဆေး စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကုသပေးခဲ့သော ဆရာ။

သည်တော့ တုံ့ပြန်ကျေးဇူး တစ်ဦး မေတ္တာ တစ်ဦး စေတနာ ဟူသော သဘောအရ ဆရာကြီး ဦးစံပင် ဆီကို သွားအပ်ရပို့ရပေမည်။

“မိဂျမ်း”

“တော်”

“ပွေးဆယ့်ငါးကောင် ရလာတယ်။ တစ်ကောင်ကို ငပေါ ယောက္ခမ အတွက် ချန်ထား။ ငပေါ ယောက္ခမကို ပွေးထိုးထွက်တဲ့ နောက်ရက် နောက်ရက် တွေမှ ထပ်ပြီး နှစ်ကောင် ပေးတာပေါ့။ ကျန်တဲ့ ဆယ့်လေးကောင်ကို ဆရာကြီး ဦးစံပင်ဆီ သွားပို့။ ဆရာကြီး လူနာတွေ အတွက်ပါ။ ရောင်းဈေး ပြောပါဆိုရင် ဆရာကြီး သုံးဖို့အတွက် ယူတဲ့ အကောင် မှန်သမျှ ကန်တော့ ပါတယ်လို့ ပိုက်ဆံ လုံးဝ မယူပါဘူးလို့ ကျန်တဲ့ အကောင်တွေကိုလည်း ဆရာကြီး သင့် တော်ရာ ဈေး ဖြတ်ပေးပါ။ ဈေး မဆိုပါဘူးလို့။

သည်မျှ ပြောလျှင် မိဂျမ်း အလုပ် လုပ်ရပြီ။

ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ရေနေ့ကြမ်းကို တချိုးချိုး မှုတ်သောက်၍ ငတော အပန်း ပြေသည်။ မိဂျမ်း ပြန်ရောက်ချိန်နှင့် သူ အပန်းပြေချိန်၊ ချွေးအေးချိန်၊ ထမင်း စားချိန် ကိုက်လိမ့်မည်။

မိဂျမ်း ပြန်လာသောအခါ ပွေးထည့်သော လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာသည့် ပိုက်ဆံများကို ငတောရှေ့ ရောက်ရောက်သွန်သွန် သွန်ပြသည်။

“ဟာ ပိုက်ဆံတွေ များလှချည်လား ဟ”

များဆို ဆရာကြီး ဦးစံပင်က ပွေးတစ်ကောင်ကို ငွေငါးဆယ်နှုန်း ဈေးဖြတ်ပေးပြီး ချက်ချင်း ငွေပေးခိုင်းတာကိုး တော့။ ဆရာကြီး အသုံးကျ သလောက် ယူပါဆိုတော့ ဒီကောင်မလေး ခွဲလှ၊ ထမင်းရည် တစ်ခွန်း ကု သောက်။ ငါ မလုပ်ရက်ပါဘူးဟာ ငါ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလည်း အသုံးမကျ ပါဘူး။ ငါ ဝေဒနာရှင်တွေအတွက် ခုလို တကူတက လာပို့တာနဲ့ပဲ နင်တို့အိမ်ကို ငါ ဆေးကုပေးရကျိုး နပ်လှပါပြီ။ နင်တို့လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရအောင် ငါ မျှမျှတတ ဈေးဖြတ်ပေးပါ့မယ် ပြောပြီး ခုလို လုပ်ပေးလိုက်တာ။

“ဟင် နင့်ဘကလွား၊ ဒါဆို ပွေးတစ်ဆယ့်လေးကောင်၊ ဆယ်ကောင်က ငါးရာ၊ ဟိုလေးကောင်က နှစ်ရာ၊ ငွေခုနစ်ရာတောင်မှပါလား။ နင့်အမေရ၊ ဘဝဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်စရာ မျက်လှည့်ပွဲ တစ်ခု ဝင်ကြည့်ရသလိုပဲနော်။ မနေ့ညနေကဖြင့် ထမင်းမှ ဝအောင် မစားနိုင်လို့ တစ်မျိုး ခံစားရတယ်။ ခုလိုကျပြန်တော့ တစ်မျိုး ခံစားရပြန်တယ်”

“ဆေးဖော်ဖို့ ဝယ်တော့ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ရတာပေါ့ တော့၊ တော် ထမင်း စားတော့မလား”

“နင့်အမေရ၊ ငါ ရင်ထဲ အလိုလို ပြည့်နေပါပြီ၊ ခုမနက် ထမင်း စားချင်စိတ်တောင် ခပ်လျော့လျော့ပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ခုမနက် ထမင်း။ တော် လျော့သာစား၊ ညနေမှာ ငလုံး ယူလာတဲ့ ဝက်သားကို ဆီလည်ရေလည် ချက်မယ်။ ငရုတ်သီးနဲ့ ငါးပိနု ကြော် မယ်။ အိမ်စည်းရိုး စိုက်ထားတဲ့ ခွေးတောက်ပင်က ခွေးတောက်ရွက် ခူးပြီး တို့ရအောင် ပြုတ်မယ်။ တော် ခူးလာတဲ့ ခံတက်ရွက် သိပ်ထားတဲ့ ခံတက်ချဉ် ကလည်း ညနေဆို ချဉ်နေပြီတော့၊ ခံတက်ချဉ် သုပ်မယ်။ ကုလားပဲဆန် ခွဲခြမ်းလေး တစ်နပ်စာလောက် ဝယ်ပြီး အလှူ ဟင်းချို ချက်သလို ချက်မယ်။ အဲဒါကြောင့် တော့ကို ကနေ့ မနက် ထမင်းလျော့စားလို့ ပြောချင်တာ”

“ဆန်ကကော”

“ဒီတစ်နပ်ပဲတော် ငလုံး ထင်းပေါက်ခ ရတဲ့ ငပေါဆီက ဆန်တစ်ပြည် ရှိသားပဲ။ ဆန်သန့်သန့် ထမင်းချက်ရမှာပေါ့ ဆန်ထမင်းလေ”

“နင့်အမေ ပြောတာနဲ့ ငါ သွားရည်တောင် ကျချင်လာပြီ။ ကဲ...ကဲ မနက်စာ ထမင်း စားရအောင် ခူးဦး။ ညနေကျမှ ဝက်သားကျွေး အလှူကို စားသလို အားပါးတရ တွယ်လိုက်ရဦးမယ်။ မနက် ထမင်းကတော့ အူကို ထိန်းရုံပေါ့ နင့်အမေရယ်”

ညနေမှာ ဆန်ထမင်း ဖြူဖြူလေးရယ်။

ဝက်သား ဆီလည်ရေလည်လေးရယ်။

ငရုတ်သီးနှင့် ငါးပိနုကြော်လေးရယ်။

ခွေးတောက်ရွက်ပြုတ် အတို့လေးရယ်။

ခံတက်ချဉ်သုပ် လေးရယ်။

အလှူပဲဟင်းချိုလို ချက်ထားမည့် ပဲဟင်းချိုလေးရယ်။

ငတော့ စားရမည်မို့ ဝမ်းသာကြည်နူး မဆုံး။

မစားရသေးခင်မှာပင် အတွေးနှင့် သွားရည်များ ပြည့်လျှံလာ၍ ငတော သူပါးကို ယောင်ရမ်းကိုင်မိသည်။

သူပါးကိုိုင်မိမှ သူ့မျက်စိထဲ၌ ဝက်သားကျွေး အလှူတိုင်း၌ ပါလှေ ရှိသော ဗလာဆိုင်းထဲက နဲ့သမားကြီး၏ ပါးကို ငတော သတိရမိ၏။

ဗလာဆိုင်းထဲမှ နဲ့သမားကြီး နဲ့မှုတ်နေသောအခါ နဲ့သမားကြီး၏ ပါးသည် တစ်ခါတစ်ခါ ဖောင်းလာလိုက် တစ်ခါတစ်ခါ ပိန်လိုက်၊ နဲ့မှုတ် နေသော နဲ့သမားကြီး၏ ဖောင်း၊ ပိန်၊ ပိန်၊ ဖောင်း မျက်နှာသည် ငတော အတွေး၌ တစ်ရစ်ဝဲဝဲလည်။

ဘဝဟူသည် နဲ့သမားကြီး၏ ပါးလို ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်၊ ဖောင်းလိုက် ပိန်လိုက် ရှိနေသည်ဟု ငတော တွေးမိပြီး ပြုံးစစ။

စာကြွင်း။ ။ ပွေးကို အခြားဒေသများ၌ ထောင်ချောက်ဖြင့် ထောင်ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပျားလေးသမား

“ပျားအုံကို တွေ့တယ်ဆိုရင် အဖေတို့ ငါ့သားတို့ ရွာမှာ ကောင်မလေးတွေကတောင် တောထဲ တောင်ထဲ ယာထဲ ချောင်းထဲ သွားရင်း လာရင်း ဖွပ်စားလေ့ရှိတာ ငါ့သား အသိပဲ။ ပျားအုံကို ဖွပ်တတ်ရုံ၊ ဖွပ်ခုံရုံနဲ့ ပျားသမား ဖြစ်ရောလား၊ ပျားသမားတိုင်း ပျားဖွပ်တတ်ကြပေမဲ့ ပျားဖွပ်တတ်တိုင်း ပျားသမား မဟုတ်ဘူး။ ပျားသမားဆိုတာ သာမန်လူထက် နား စွင့်ထားရတယ်။ မျက်စိ ဖွင့်ထားရတယ်။ ခေါင်းကို အမြဲတမ်း အသုံးချရတယ်။ ဒီလို စွင့်ထားတိုင်း ဖွင့်ထားတိုင်း မြင်ရောလား။ ကြားရောလားတဲ့ တစ်စတစ်စနဲ့မှ အလေ့အကျင့် အသိအမြင် ရအောင်ယူ၊ မြင်တတ် ကြားတတ် ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ ကြိုးစား၊ အဲဒါမှ ထုံးမိစံကိုက် ပျားသမားဖြစ်တယ်။ ကဲ လက်တွေ့ စမ်းကြည့်ရအောင်။ ငါ့သား ခု ဘာတွေ မြင်လဲ သိလဲ အဖေကို ပြောစမ်း”

ပြောပြော မေးမေး မေးလာသူက အဖေဖြစ်သူ ငတော...

ရုတ်တရက် အမေးခံလိုက်ရသူက ငလုံး။

သူတို့ ယနေ့ ပျားရှာ စထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ဒေသ ချိုင့်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာ ပျားလေး၊ ပျားကြီးနှင့် သစ်ခေါင်းပျားတို့ကို ပျားရည်အတွက် ရှာလေ့ရှိသည်။

ပျားကြီးနှင့် သစ်ခေါင်းပျားကို တောကြီး မြိုင်ကြီးများ ထဲသို့ ညအိပ်ညနေ စားအိုးစားခွက်ဖြင့် လူစုံ သွားကာ ရှာလေ့ ဖွေလေ့ရှိသည်။

ပျားလေးကို စိုက်ခင်းပျိုးခင်းနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ် ကဇာခင်းတန်းများ၊ ရွာဝန်းကျင်နှင့် ညအိပ်သွားရအောင် မဝေးသည့် သစ်ကြီးဝါးကြီးများရှိရာ နေရာများ၌ ရှာလေ့ဖွေလေ့ ရှိသည်။ သည်သို့ ပျားလေးကိုသာ အဓိကထား ရှာသူများကို ပျားလေးသမားဟု ခေါ်သည်။

ပျားရှာရာ တောလိုက်ရာ၌ ငတောသည် သမ္ဘာရင် ဝါရင့်သမား။ ပျားလေး ပျားကြီး သစ်ခေါင်းပျားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာဖွေခဲ့သလို တောကြီး မြိုင်ကြီးများမှအစ ယာခင်း ချုံတတ် ချုံနွယ် အဆုံး ခြေရာထပ်အောင် သွားခဲ့ လာခဲ့ ပျားဖွပ်ခဲ့သော ပျားသမား။

သားဖြစ်သူ ငလုံးသည် ပျားရှာရာ၌ ပျံတောင်သင်စ ပညာယူစ၊ လေ့လာ တပည့်ခံ ဆည်းပူးစ လူသစ်တန်း။

ငတော ရည်ရွယ်သည်က လူသစ်တန်း ပျားပညာသင် သူသား ငလုံးကို ပျားနှင့် ပတ်သက်သော သိသင့် သိအပ် မှတ်သင့် မှတ်အပ်သည်များကို အပြော သက်သက်ဖြင့် မပြောလို။ အဟောသက်သက်ဖြင့် မဟောလို၊ လက်တွေ့ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းမှ မှတ်သင့်သည်ကို မှတ်၊ သိသင်သည်ကို သိစေချင်သည်။

ပျားလေးရှာနည်း၊ ပျားကြီးရှာနည်း၊ သစ်ခေါင်းပျား ရှာနည်း၊ ပျားဖွပ် နည်း၊ ပျားရည်ယူနည်း၊ ဖယောင်းချက်နည်းမှအစ ပျား၏ ဓလေ့စရိုက်၊ ပျား၏ အမူအကျင့် တော၏ သဘောသဘာဝ၊ ရာသီဥတုနှင့် ပျားတို့ ဆက်စပ်မှုအထိ စနစ်တကျ သိစေချင်သည်။ မြင်စေချင်သည်။ တတ်စေချင်သည်။ သုံးသပ်တတ်၊ ချိန်ဆတတ်၊ ဆုံးဖြတ်တတ်စေချင်သည်။

ပျား၏ ဓလေ့စရိုက်ကို မသိဘဲ ပျားသမားကောင်း မဖြစ်နိုင်။

ပျားသမားကောင်းဖြစ်ရန် မြင်တတ်သော မျက်စိ၊ ကြားတတ်သော နား၊ ချိန်ဆတတ်သော ခေါင်း ရှိဖို့ လိုအပ်ကြောင်းကို ပြောဆိုလို၍ သူ့သားကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

ငါ့သား ခုဘာတွေ မြင်လဲ၊ သိလဲ၊ အဖေကို ပြောစမ်းဟု အမေး ခံရာသူ ငလုံးက အဖြေပေးရန်အတွက် သူ ရောက်နေရာ ယာတောင်ပြင်ကို နှုတ်စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

အချိန်က ဆောင်းရာသီ နံနက် ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန်။

တစ်ညလုံး စိုးမိုးမင်းမုန့်သည် နှင်းထူအား ရှင်နေမင်းကြီးက ရောင်ခြည် အလင်းတန်းဖြင့် နှိမ်နှင်း ဖြိုခွဲပြီး နေ့သစ် တစ်နေ့ကို သူ ပိုင်စိုးကြောင်း ကြေညာသည်အလား အအေးဓာတ် မှန်သမျှ လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်စေချိန်။ နေ့ခြည် ထွန်းလင်းစေချိန်။

ငလုံး ကြည့်လေရာ ယာပြင်ရှိ စိုက်ပျိုးခင်း အားလုံးသည် မိုးနှောင်း ဆောင်းဝင် အစိုရိပ် ထင်ကျန်ဆဲ ကာလလည်းဖြစ်။ နှင်းရည်သောက်သုံးရသော ကာလလည်းဖြစ်ရာ သီးနှံခင်းအားလုံး မြမြမောင်းမောင်း မှိုင်းမှိုင်းညိုညို ညို။

ပဲစင်းငုံခင်းများ၊ နှမ်းခင်းများ၊ ငရုတ်ခင်းများ၊ နေကြာခင်းများ၊ ပဲလွန်းခင်းများသည် အပွင့် ဝေဝေဖြာဖြာ။

အညာဒေသ သဘာဝ ပေါက်ပင်များဖြင့် တန်ဆာဆင် ထားသော ကဇာခင်တန်းရိုး၌ပင်လျှင် အပင်အားလုံး ချုံပုတ် ချုံနွယ် အားလုံး ရွန်းမြမြစိမ်း။

အစိမ်းရောင် အကိုင်း အခက် အလက်များပေါ်၌ ငွေပွင့် ငွေဖူး ဖူးသလို မြူးကြွဟန်ဖြင့် ပွင့်ဖူးနေသော နဘူးပန်းခိုင် လှလှလေးများ၊ ပတ္တမြား နားကပ် ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ရှိသော ကဇောင်းဖူး၊ ကဇောင်းပွင့်များ၊ မွှေးပျံ့သော ရနံ့ ထုံနေသည့် ဆီးပွင့်များ၊ အချိုသော ဆီးဦးတို့မှာ ဆီးသီးနု ကပ်သည်တိုင် နှောင်းကျန် ဆီးပင်များက အမိလိုက်မည့် သဏ္ဍာန် ပင်လုံးကျွတ် ဆီးပွင့် တဝေဝေ။

ကဇောင်းချုံနှင့် နဘူးချုံများပေါ်မှ ခေါင်းထောင်နေသော ကင်းပုံပွင့်များ၊ ရှုလေရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် တောပန်း မြိုင်ပန်း မှန်သမျှ အပြိုင်အဆိုင် ပွင့်ကြ ဖူးကြ တဝေဝေ။

စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံခင်းများမှ သီးနှံပင်များကလည်း ဖူးကြပွင့်ကြ တဝေဝေ။

ဆောင်းနေသည် ဆွမ်းခံပြန်ချိန်မို့ ပျပျနွေးနွေး။ နေ့ခြည် နွေးနွေး အောက်တွင် ပန်းမျိုးစုံ ရနံ့ သင်းသင်းမွှေးမွှေး။ နေ့ခြည်နွေးနွေး ပန်းမျိုးစုံ ရနံ့မွှေးမွှေး ဆီသို့ အပြေးအလွှား လာရောက် ဝတ်ရည် သယ်ယူကြသော ပျားတို့မှာ အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။

ဝင်လာသော ပျားများကလည်း အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် ဝင်ဝင်လာသည်မှာ မရပ်မစဲ။

ဝတ်ရည်စုတ်ယူရာမှ ပျံသန်းသော အပြန်ပျား များကလည်း အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် တဖွဲဖွဲ။

သူ့ကို ဤသို့ မြင်မမြင် သူ့အဖေ မေးမည်ဟု ငလုံး ထင်၏။

“ကျုပ်တော့ ပန်းတွေ အများကြီးပွင့်တာ၊ ပျားတွေ အများကြီး ဝင်လာ တာ၊ ပြန်ထွက်သွားတာ မြင်တယ်အဖေ”

ငလုံး အဖြေကို ငတော ပြုံးသည်။

“နောက်တော့ ဘာမြင်သေးလဲကွ”

ငလုံး အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ကော ဘာမြင်သေးလဲကွတဲ့။

ဒါပဲ သူမြင်သည်။ သည့်ထက် သူ ပိုမမြင်။

“ကျုပ်မြင်တာတော့ ဒါပဲ၊ အဖေက အဲဒါအပြင် ဘာတွေ မြင်သေးလို့ လဲဗျ”

ငတော ပြုံး၍ လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“အဖေလည်း မင်းလို သာမန် သဘောထားပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပျားတွေရယ်၊ ပန်းပွင့် ပွင့်တာတွေရယ်၊ ဒါပဲ မြင်တာပေါ့ကွာ၊ ပျားသမား မျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ဟောဟို ကဇောင်းပင် အုပ်အုပ်တွေထဲမှာ ကဇောင်း ပွင့် ဝတ်ရည်ကို စုပ်နေတဲ့ ပျားတွေဟာ အရှေ့ဘက်ကလာပြီး၊ အရှေ့ဘက်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဟောဟို ဆီးပင်ကြီးက ဆီးပွင့်တွေကို ဝတ်ရည် စုပ်နေတဲ့ ပျားတွေက မြောက်ဘက်က လာပြီး မြောက်ဘက်ကို ပျံသွားတယ်။ အဖေ သတိပြုမိတာ ဟုတ်မဟုတ်ကို ပျားတွေပျံ ဝင်လာတုန်း၊ ပြန်ပျံထွက်သွားတုန်း မင်း စောင့်ကြည့်ပါလား”

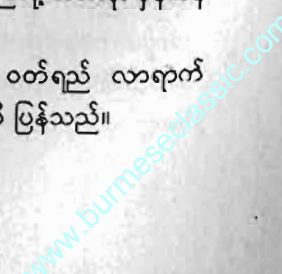
တည့်တည့်ပြောမှ ငလုံး သတိပြုမိသည်။

မျက်လုံးချင်း တူပါလျက် အကြည့် စူးရှပုံချင်း မတူ။

အကြည့် စူးရှပုံချင်း မတူတော့ အသိ မတူ။

ယခု အသိတူရန် အကြည့်ကို သတိပြုပြီး နေရောင်ခံ၍ ငလုံး ကြည့် လိုက်သည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင် သူ့အဖေ ပြောသည်တို့ အားလုံး မှန်ကန် ကြောင်း သူ တွေ့ရသည်။

ကဇောင်းပင် အုပ်အုပ်ဆီသို့ ကဇောင်းပွင့် ဝတ်ရည် လာရက် စုပ်ယူသော ပျားများသည် အရှေ့ဆီမှ လာပြီး အရှေ့ဆီ ပြန်သည်။

ဆီးပင်အုပ်ဆီသို့ ဆီးပွင့်ဝတ်ရည် လာရောက် စုပ်ယူသော ပျားများသည် မြောက်ဘက်က လာပြီး မြောက်ဘက်သို့ ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အဖေပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဟီး ကျုပ် ခုမှ ဂရုစိုက်မိတာ”

“ကဲ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ပျံတယ်ဆိုတာ မင်း သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး အဖေကို ပြော”

ငလုံးအဖို့ တောရေးတောရာ၌ သည်မျှ မအ မန။ တောလိုက်နေကျ မျက်စိရှင် နားပါးပိပိ သည်မျှ အရိပ်ပြလျှင် အကောင် မြင်လွယ်သည်။

“အရှေ့ဘက်ပျားက အမြင့်ကြီးတောင် ပျံတယ် အဖေ။ မြောက်ဘက် ပျံတဲ့ ပျားက နိမ့်နိမ့်လေး၊ စိုက်ထားတဲ့အပင်တွေ ချုံတွေ လွတ်ရုံလောက်သာပဲ ပျံတယ်”

“လာ အရှေ့ဘက် ပျံသွားတဲ့ ပျားကို ခြေရာခံပြီး ပျားအုံ ရှာဖွယ်မယ်”

ငတော ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ငလုံး နောက်ကနေ၍ သူ့အဖေခြေ မိအောင် လိုက်သည်။ သွားရင်း လာရင်း ပျံသန်းနေသော ပျားများ ကို နေရောင်ခံကာ ကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း ရှေ့သွားရင်းမှ ငတောက ပြောသည်။

“ရှေ့နားမှာ ပျားအုံ တွေ့တော့မယ်ကွ”

“ဟာ အဖေဟာ မြန်လှချည်လား”

ငလုံး အသံက အံ့အားသင့်သံ။ ငတောက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် စိတ်ချဟန် အပြည့်အဝဖြင့်။

“မမြန်နဲ့လေကွ၊ ပညာလေ ပညာ။ ပျားရဲ့ပညာ၊ သူ့ ပညာကို မသိသေး ခင်ကတော့ မျက်စိ လည်ချင်လည်မှာပေါ့။ မှားချင် မှားမှာပေါ့။ တို့ချိုင့်ကြီးရွာ၊ ချိုင့်ကြီးဒေသမှာ ပျားလေးရယ်၊ ပျားကြီးရယ်၊ သစ်ခေါင်းပျားရယ်၊ ဒီသုံးမျိုးကို ပျားရည်အတွက် အားကိုး ရှာဖွေနေကြတာ မဟုတ်လား။ ပျားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ပျားကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ခေါင်းပျားဖြစ်ဖြစ်၊ နိမ့်နိမ့် ပျံသလား၊ မြင့်မြင့် ပျံသလား၊ သေသေချာချာ ကြည့်။ ဝတ်ရည် စုပ်ရာက အပြန်မှာ မိုးပေါ် အမြင့်ကြီး ပျံတက်ပြီဟေ့ ဆိုရင် ဒါ သူ့ပျားအုံနဲ့ သူ့နေရာ နီးတာမို့ သူ့ရန်သူဟာ သူ့ကို အလွယ်တကူ ခြေရာခံ မရအောင် လှည့်စားတာပဲ၊ ပျားရဲ့ မာယာ ပရိယာယ်ပဲ၊ အမြင့်ကြီး ပျံပြတဲ့ ပျားဟာ များသောအားဖြင့် လူတစ်ခေါ် နှစ်ခေါ် အကွာအဝေး အတွင်းမှာ ပျားအုံကို တွေ့တတ်တာပဲ”

ငတော အပြော မလွဲ။

လူနှစ်ခေါ်ခန့် အဝေး၌ ရှိသော ညောင်ပင်ကြီးပေါ်၌ အုံနေသည့် ပျားအုံကို ငတောတို့ အလွယ်တကူ တွေ့သည်။

အမြင့်ပျံ ပျားအုံမှ ပျားရည်ကို ရအောင် ဖွပ်ခုံပြီးပြီ။

အနိမ့်ပျံ ပျားအုံကကော ဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

*

“အေးကွ၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဆီးပွင့်စုပ်တဲ့ ပျားတွေဟာ ချုံလွတ်ရုံ သစ်ပင်လွတ်ရုံ နိမ့်နိမ့်လေး ပျံတယ်။ မြောက်ကလာတယ်၊ မြောက် ပြန်တယ်။ ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ။ သူတို့ ပျားအုံက မြောက်မှာပေါ့၊ အင်း နိမ့်နိမ့်ပျံတာ ဆိုတော့ ဝေးလိမ့်မယ်”

မြင့်မြင့်ပျံသော ပျားအုံကို ဖွပ်ပြီး၊ ငတောတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ပျားကျနေသော ဆီးပင်အုပ်အုပ်ရှိရာ မူလ စတော့ ခဲ့သည့် နေရာသို့ တစ်ပတ် ပြန်လာသည်။ ဆီးပွင့်စုပ် ပျားများအား စောင့်ကြည့်၍ ခြေရာခံကာ ပျား ဖွပ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် သေချာသည်ထက် သေချာရန် ငတောတို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြည့်၏။

သေချာပြီဟု ယူဆရမှ မူလ စတင်၍ ပျားတို့ကို တွေ့သော ဆီးပင်အုပ် ၏ မြောက်တည့်တည့်သို့ ငတောတို့ သွားသည်။

သွားရင်းလာရင်း ငတောနှင့် ငလုံး စကား တပြောပြော။

“စောစောက မြင့်မြင့်ပျံတဲ့ ပျားဟာ သူ့ပျားအုံက နီးနီးမို့ သူ့ပျားအုံ အန္တရာယ် မရှိအောင် မြင့်မြင့် ပျံပြတာကွ။ ဟော ခုလို နိမ့်နိမ့်ပျံတဲ့ ပျားကျတော့ သူ ဝတ်ရည်စုပ်ရာ နေရာနဲ့ သူ့ပျားအုံနဲ့ ဝေးတော့ အန္တရာယ် မရှိဘူး ယူဆပြီး နိမ့်နိမ့်ပျံတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အုံ သူ့နေရာနဲ့ နီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိုးပေါ်အမြင့် ကြီး ထောင်တက် ပျံပြမှာ ပြီးမှ အောက်ကို စိုက်ချပြီး အုံဆီ ဝင်မှာ”

“လမ်းမှာ မနားဘူလားအဖေ”

“မနားဘူးကွ၊ ပျားရဲ့ခလေးက ဝတ်ရည်စုပ်တဲ့ ပျားဟာ သူ့စုပ်တဲ့ ပန်းပွင့် ရဲ့ ဝတ်ရည်ကို အားရအောင် စုပ်တယ်။ သူ အားရမှ ပျားအုံရှိရာ ပျံတယ်။ လမ်းမှာ ဆင်းနားတာတို့ တခြား ပန်းပွင့် ဆင်းစုပ်တာတို့ မလုပ်ဘူး”

“ဒီလောက် ခွဲကောင်းတဲ့ ပျားတွေဟာ ဘယ်ချိန်လောက်က စ ဝတ်ရည် စုပ်သလဲ၊ ဘယ်ချိန်လောက်ထိ စုပ်သလဲ၊ ဘယ်နှခေါက်လောက် စုပ်သလဲ အဖေ”

“အဖေတို့ ချိုင့်ကြီးဒေသ ပျားတွေကတော့ နွေမှာဆိုရင် မိုးလင်းကနေ ညနေ နေစွယ်ကျိုးတဲ့အထိ ဝတ်ရည်စုပ်လိုက်၊ ပျားအုံ ပြန်ပို့လိုက်နဲ့ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်ပဲ။ ဆောင်းမှာ ဆိုရင် မနက် ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန်ကနေ ညနေ နေစွယ် ကျိုးချိန် အထိပဲ။ ပြန်လိုက် ပို့လိုက် လာလိုက်ပေါ့ကွာ။ မိုးမှာ ဆိုရင်တော့ မိုးမရွာတဲ့ နေ့ကလွဲရင် နွေအတိုင်းပဲ။ ဆောင်းမှာဆိုရင် နှင်းကွဲတဲ့ ဆွမ်းခံပြန်ချိန် ကနေ ညနေ နေစွယ်ကျိုးတဲ့ အချိန်ထိပဲ။ အဲလို များသောအားဖြင့် တွေ့ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝတ်ရည် စုပ်ရတဲ့ ပျားတွေဟာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်နော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ပျားပန်းခတ်သလို ရှုပ်ယှက်ခပ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ အနံ့ရတဲ့ ပန်းဝတ်ရည် ရှိရာ လာပြီး သွားပြီး ဝတ်ရည် စုပ်ကြ၊ ပျားအုံသယ်ကြနဲ့ သယ်ရင်း သယ်ရင်း ခြေရာခံတတ်တဲ့ ပျားသမားနဲ့ တွေ့ရင် သူ့ပျားအုံ ခုလို အရှာခံရ၊ တွေ့တော့ အဖွပ်ခံရတာပါပဲကွာ”

တွေ့ထားသော ပျား၏ ပျံသန်းမှုကို ခြေရာခံပြီး ငတောတို့ ပျားအုံ ရှာကြသည်မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

ခြေရာခံသည်ဆို၍ မြေပေါ် ခံရသည် မဟုတ်။

နေရောင်ခံ၍ ပျားကိုကြည့်ပြီး ပျားပျံရာ အရပ်ကို လိုက်ရ၏။ တောလိုက် နေကျ ခြေများဖြစ်၍ ငတောတို့၏ ခြေလှမ်းများမှာ သွက်သွက်လက်လက် လျင်လျင်မြန်မြန်။

အရင်ပျားအုံက စလိုက်ရာမှ နှစ်ခေါ် အဝေးခန့်၌ တွေ့၏။ အနိမ့်ပျံ ပျား၏ ပျားအုံက စလိုက်ရာမှ အခေါ် သုံးဆယ့်ငါး၊ လေးဆယ်ခန့် ဝေးသော နေရာမှ တွေ့၏။

“ပျားအုံ နှစ်အုံတွေ့တာ ပျားရည် နှစ်ပိဿာလောက် ရပြီကွ။ ပျားကြီးအုံ တွေ့တာဆိုရင် ပိဿာ လေးငါးဆယ်တော့ အပျော့ပေါ့ကွာ၊ ပျားလေးသမားက တောကြီးမြိုင်ကြီးထဲဝင်၊ ညအိပ်ညနေ ဒုက္ခ သုက္ခများနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ခုလို

ဆူလွယ် နပ်လွယ် ဆိုတော့ ပျားကြီးသမားတော့ ဘယ်တုန်းပျံမလဲ။ အကျိုး ခံစားခွင့်ချင်း ကွာမှာပေါ့၊ ပျားလေးသမားလည်း မိုးနည်းဝန်ပါ ဝန်ကျည်း အရလွယ် ဆိုတော့ သူနည်းနဲ့သူ တွက်ခြေကိုက်ပါတယ်”

ငတော့က ငလုံးကို သည်စကား ပြောပြီး နှစ်သိမ့် အားပေးကာ ပျားများ ပျံသန်းမှု အကဲခတ်ပြီး ပျားအုံ ဆက်ရှာသည်။

ပဲစဉ်းခင်းနှင့် ပြောင်းခင်းကြား ပေါက်နေသော ထန်းပင်ငယ်၏ အလက်၌ စွဲနေသည့် ပျားအုံ တစ်အုံကို ငတော့တို့ ထပ်တွေ့ပြန်သည်။

“ငါ့သား ဒီပျားအုံကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”

ငလုံး ကြည့်သည်မှာ စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာ။

ယခင် ဖွပ်ခဲ့သော ပျားအုံများနှင့် မတူ။

ပျားသလက်နေရာ၊ ပျားချေးနေရာ၊ ပျားလပို့နေရာသည် အချိုးကျ မဟုတ်ဘဲ လုံးလုံးထွေးထွေး။ ပျားကောင် အဆုပ်အခဲကြီးလို ပြုတ်သိပ်၍ ပျားကောင်များ ဂနာမငြိမ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ဣန္ဒြေမရ။

ငတော့က ထန်းလက်ကို ဓားဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။

လျှပ်တစ်ပြတ်မျှ မြင်လိုက်ရုံဖြင့် ငလုံး သိလိုက်သည်။ အခြား နေရာမှ ပျားဖွပ်သမားများက ပျားအုံဖွပ်၍ အုံပျောက်လာသည့် ပျားကောင်များ၊ အုံပျောက်လာသော ပျားကောင်များပီပီ အုံအသစ် တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစား နေကြသည်။

“အဲဒါမျိုးကျတော့ ပျားထွေးလို့ ခေါ်တယ် ငါ့သား။ အုံတည်ခါစ ပျားလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ပျားအုံတစ်အုံတွေ့ရင် ပျားလပို့ကို အလျင်ကြည့်၊ ပျားလပို့နဲ့ ပျားသလက် ခွဲခြားရရုံမက ပို့ကြီးက မိုးမောက်နေပြီဆိုရင် ပျားအုံ သက်ရင့်ပြီလို့သိ။ ပို့နဲ့ ပျားသလက် ညီနေရင် အရည်တော့ထည့်ပြီး ပျားရည် နုသေးတယ်လို့မှတ်၊ ခုဟာမျိုးကတော့ မင်း အမြင်ပဲကွာ ရှောင်ပေါ့။ တချို့ ကျွမ်းကျင် ပျားသမားကြီးတွေကျတော့ နေ့မှာတွေ့တဲ့ ပျားအုံကို မဖွပ်ဘဲ ညမှ ပျားလပို့ကို သီးသန့် လာဖဲ့ယူတာ ရှိတတ်ကြတယ်။ ပျားကောင်လည်း မထိခိုက်မိရဘူး။ ပျားသလက်လည်း မထိခိုက်မိရဘူး။ ပျားသလက်နဲ့ ပို့ကို ခြားနားစည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပျားချေးအထက်က ကျွမ်းကျင်ကျင် ဖဲ့ယူတာ၊ ပို့ကုန်ရုံလောက်ပေါ့ကွာ”

“ပို့ပေါ်က ပျားတွေက ဘယ်သွားနေလို့ ပျားတွေမထိ ခိုက်မိတာလဲ”

“ပြောမယ်လေ၊ မိဘမေတ္တာပေါ့ကွာ၊ ခုလို ဆောင်းရာသီမှာ ပျားကောင် အားလုံးဟာ ပျားသလက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပျားကောင် ပေါက်စလေးတွေ၊ သားလောင်းတွေကို အအေးဒဏ် မခံရအောင် ညဘက်ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း ပျားလပို့ပေါ်မှာ ပျားကောင် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မနေဘဲ အောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ပျားသလက်ပေါ် အကုန်ဆင်းပြီး ပျားကောင်ပေါက်စလေးတွေနဲ့ သားလောင်းတွေကို ကာကွယ်တယ်၊ နွေဘက်မှာဆိုရင် ပျားကောင် ပေါက်စလေးတွေနဲ့ သားလောင်းတွေ လေကောင်း လေသန့်ရအောင်၊ အပူဒဏ်ကြောင့် မပျက်စီးအောင် ပျားရှိသမျှ တတ်နိုင်သလောက် တက်ရသမျှ ပျားလပို့ပေါ် တက်နေကြတယ်။ ဒီပျားရဲ့ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝကို သိတဲ့ ပျားသမားကြီး တွေဟာ ခုလို ဆောင်းရာသီမှာ ခရီးသွားဖို့ နီးတယ်။ သွားရလာရလည်း လွယ်တယ်ဆိုရင် ညမှသာလာပြီး ပျားလပို့ကို ဖဲ့ယူတယ်။ အကျိုးကျေးဇူးက ပျားဖွပ်သလို တစ်ကြိမ်တည်း အံ့ဖျက်မပစ်လိုက်တော့ အချိန်တန် ပျားလပို့မှာ ပျားပြန်ပြည့် လာတာပဲ။ ဆောင်းကနေ နွေဦးကာလအထိလေးမှာပဲ သုံးလေးကြိမ် ပျားလပို့ ဖဲ့ပြီး ပျားရည်ယူရတယ်”

ပျား၏ သဘာဝ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြားသိလာရ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ နေရသူ ငလုံးက လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသမား။

“အဖေပြောသလို မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ ပျားအုံ တွေတယ်ဆိုရင် ဖွပ်ချလိုက်တာပဲ၊ ပျားရည်ရတဲ့အခါ များတဲ့အခါများ၊ နည်းတဲ့အခါနည်း၊ ဘာမှ မရတဲ့အခါ မရ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်နေတာကိုး။ အဖေပြောတဲ့ ညဘက်မှာ ပျားတွေ ဒီလိုပြောင်းရွှေ့ အိပ်တတ်တာ ကျုပ်လည်း နောက် သတိထား ကြည့်ဦးမယ်”

“ကြည့်ဟေ့ကြည့်၊ အဖေတုန်းကလည်း မင်းလိုပဲ၊ ကြားစက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်၊ စူးစမ်းချင်စိတ်တွေနဲ့ မရိုးမရွဗျ။ လက်တွေ့ ကြည့်တော့ ဟုတ်တယ် ငါ့သားရေ ဟုတ်သမှ ကွက်တိပဲ။ အဲဒါကြောင့် အဖေ ပြောတာပေါ့ ပျားသမားဆိုတာ သာမန်လူထက် မြင်တတ်၊ ကြားတတ်၊ သိတတ်၊ နားလည်တတ် ရတယ်လို့ ။ အရာရာကို သတိနဲ့ကြည့်၊ စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်၊ ကြည့်ရင်မြင်တယ်၊ သိရင်ကျင်တယ်၊ သွားရင်ရောက်တယ်၊ ကဲ ငါ့သား အဖေတို့ ရောက်ဖို့ သွားကြစို့”

ငတော ရယ်ကျဲကျဲပြောကာ ပျားဆက်လက်ရှာရန် ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့၏။
ငလုံးသည်လည်း အပဲသွားရာ လိုက်သော ချည်ပမာ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာ၏။

*

“ဟ ပျားသံတွေဟ”

ဆီးပင်ရိပ်၌ ခေတ္တမျှ နားနေစဉ် ငတောနှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွား သော စကား။

ငတောတို့ ပျားအုံရှစ်အုံ ရအပြီး၌ တစ်မနက်ခင်းလုံးနှင့် တစ်နေ့လယ် လုံး ရပ်တည်ရာ မရ လျှောက်သွားနေသော မြေထောက်လည်းညောင်း၊ ဓါးတွေ လည်းတောင့်၊ နားမှ လေတွေ ထွက်တော့ကာ တဝီဝီမြည်လာ၍ ငတောတို့ နားရ၏။

ငတောက ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးမှ ရေကိုသောက်ပြီး ကွမ်းထုပ် မြေကာ ကွမ်းတစ်ရာ ဝါးသည်။ ကွမ်းတစ်ညက်ခန့်ရှိမှ အပိုပါလာသော ပုဆိုးစုတ်လေး ကို မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ခင်းပြီး ဆီးပင်ကြီးအောက် တုံးလုံးလှဲသည်။

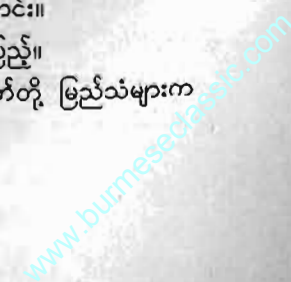
ငလုံးက ရေ အဝသောက်ပြီး လူငယ်ပီပီ မြေကြီးပေါ် ကျောဆန့်ကာ မြေပစ်လက်ပစ် နေသည်။

ပျားရလိုဇောဖြင့် ဟိုဘောတိုး သည်တောတိုး ဟိုအပင်တက် သည်အပင် တက်၊ ဟိုသွားသည်လာရှိစဉ်က ပင်ပန်းရမှန်း မသိ။ အနားယူလိုက်မှ တောင့် နေသော မြေသလုံး ကိုက်နေသောခါးနှင့် ညောင်းနေသော ဇက်တို့က သူတို့ ဝန်ပိခုံကြောင်း ပြသလာသည်။

ဆီးပင်ကြီးမှာ အတောင်နှစ်ဆယ် ပတ်ပတ်လည်ခန့် ဖြန့်မိုးထားသလို ဖြစ်နေပြီး ဆယ့်လေးငါးတောင်ခန့် မြင့်ရာ နေပြောက်ပင် မထိုး၊ နား၍ နေ၍ ကောင်းသည်။

ဟို အဝေးဆီမှ ချိုးကူသံက ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း။
ကဇာခင်တန်းမှ ဘုတ်ပူသံက ကြည်နူးစရာ အပြည့်။

ချိုးကူသံ၊ ဘုတ်ပူသံ၊ ခါတုပံသံ၊ ဆက်ရက်ငှက်တို့ မြည်သံများက တော၏ ဂီတသဖွယ် အေးအေးမြမြ။

ပင်ပန်းထားသော တောနှင့် ငလုံးသည် ဆီးပင်ကြီးရိပ်၌ မျောက်မှေး သလို မှေးခနဲ ပျော်သွားကြသည်။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေရာမှ တောနားထဲ အိပ်မက် မက်သလို သိမေ့ သိမေ့ဖြင့် ဖြစ်ကာ ပျားပျံသန်းသံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားလာရသည်ဟု ထင်၏။

စိတ်ထဲ ထင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။

ဟုတ်သည်။ ပျားများ ပျံသန်းလာသံမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် တော နှုတ်မှ 'ဟ ပျားသံတွေဟ'ဟု ရုတ်တရက် ထွက်သွားသည်။

ကြက်အိပ်ကြက်နိုး အိပ်နေသော တောသမားပီပီ ငလုံးသည်လည်း သူ့အဖေသံ ကြားကတည်းက ဆက်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် အဖေ၊ ပျားတွေပျံသံပဲ၊ ပျံသံက အုပ်လိုက်ပျံသံဗျ”

“ငါ ထကြည့်စမ်းမယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ထသော တော၊ ထထကြည့်ကြည့် တော ကြည့်သလို ငလုံးသည်လည်း ထလာပြီး ပျားပျံသန်းသံ ကြားရာဆီသို့ ကြည့်သည်။

ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ အသံများ တောတို့နှင့် နီးကပ် လာသည်။

တောတို့နေရာ ဆီးပင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်၌ရှိသော ညောင်ပင်ကန် တောဆီမှ ပျားအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပျံသန်းလာကြောင်း တောရော ငလုံးပါ သိလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဆီးပင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်၌ ရှိသော ညောင်ပင်ကန် တောဆီမှ ပျားအုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည် ပျားကောင်ရေ သောင်းသိန်းချီကာ တောတို့ နားနေရာ ဆီးပင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာနေပြီ။

ဆီးပင်ကြီး အရောက်၌ တောင်ဘက်သို့ ဆက်လက် ပျံသန်းလေမည် လားဟု တောတို့ ထင်မှတ်သည့်တိုင် ပျားအုပ်ကြီးသည် ဆက်၍ မပျံသန်း။

ဆီးပင်ကြီးအပေါ်သာ ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်းဖြင့် ပျားအုပ် ကြီး ချာလည် ချာလည်၊ စုရုံး စုရုံး၊ လုံးထွေး လုံးထွေး။

ဆူညံစွာ အသံပေးနေသော ပျားအုပ်ကြီးသည် ဆီးပင်ကြီး၏ ခေါင်ကိုင်း ကို စတင်စွဲသည်။ ပျားအုံတည်မည့် သဘော ဖြစ်သည်။

ဆီးပင်ကြီး ခေါင်ကိုင်း တည့်တည့်ကို ပျားအုံတည်ကာ စတင်စွဲသည်မှာ ထူးဆန်းသော ကိစ္စမဟုတ်၍ တောနှင့် ငလုံးတို့ မတ်တတ်ရပ် ကြည့်ရာမှ ပြန်ထိုင်ကြသည်။

ဘာမျှမကြာ၊ ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့် အကြာတွင် ရုန်းရုန်း၊ ရုန်းရုန်း၊ အသံများ ထပ်မံ၍ ဆူဆူညူညူ ကြားရပြန်သည်။ ပျားကောင်တွေ ပျားအုံလုပ်ရန် စတင်စွဲနေသော ဆီးပင်ကြီး ခေါင်ကိုင်း တည့်တည့်ကို နေရာမကြိုက်သေးသဖြင့် အုံပြောင်းရန် နေရာရွေ့တော့မည်လားဟု ငလုံး မောကြည့်လိုက်ရာ မယုံနိုင် ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဆီးပင်ကြီး၏ လက်ယာဘက်၌ရှိသော အိုမိတောဆီမှ တရကြမ်း ပျံသန်းလာသော ပျားအုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည် ဆီးပင်ကြီးဆီ တည့်တည့် ဦးတည် လာသည်။ ဝီဝီသံ ရုန်းရုန်းသံ ရုန်းရုန်းသံတို့က ဆတက်ထမ်းပိုး တိုး၍တိုး၍ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။

လက်ယာဘက် အိုမိတောဆီမှ ပျံသန်းလာသည့် ပျားအုပ်ကြီးက ဆီးပင်ကြီး၏ ခေါင်ကိုင်း တောင်ဘက်၌ရှိသော လက်မောင်းခန့် တုတ်သည့် ဆီးကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းကို စတင် ဝင်စွဲသည်။

လက်ဝဲဘက် ညောင်ပင်ကန်တောဆီမှ လာ၍ ခေါင်ကိုင်း တည့်တည့်၌ အုံစွဲသော ပျားအုပ်ကြီး။

လက်ယာဘက် အိုမိတောဆီမှ လာ၍ ခေါင်ကိုင်း၏ တောင်ဘက်ကိုင်း၌ အုံစွဲသော ပျားအုပ်ကြီး။

ပျားများသည် အုံလုပ်ရန် နေရာကို စတင် စွဲဆဲဖြစ်သော်လည်း ပျား အားလုံး သူ့ပျားအုံ ကိုယ့်ပျားအုံ အသားသေ အရှိန်ရ ပုံမှန် တည်ပြီးသော နေရာကဲ့သို့ မဟုတ်။

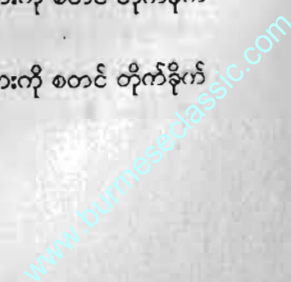
အချို့ပျားများက ဆီးကိုင်း တွယ်ကပ်လျက်။

အချို့ပျားများက ဆီးပင်ပေါ် ပျံသန်းလျက်။

ဝီဝီသံ ရုန်းရုန်းသံ ရုန်းရုန်းသံတို့က ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်။

လက်ဝဲဘက် ပျားများက ဘက်ယာဘက် ပျားများကို စတင် တိုက်ခိုက် သည်လား။

လက်ယာဘက် ပျားများက လက်ဝဲဘက် ပျားများကို စတင် တိုက်ခိုက် သည်လား။

ပြိုင်တူ စတင် တိုက်ခိုက်သည်လား။

ဆီးပင်ကြီးအောက်၌ ရှိနေသော ငတောတို့ မသိလိုက်။

“ဟာ ပျားတွေ၊ တစ်အုပ်နဲ့ တစ်အုပ် တိုက်ကုန်ကြပြီ၊ ကိုက်ကုန်ကြပြီ”
ဟု ငလုံးက အော်မှ ငတောရော ငလုံးပါ အပြင်ထွက်၍ ပြိုင်တူ ကြည့်မိကြသည်။

ဆီးပင်ကြီးထက်၌ ပျားအုပ် နှစ်အုပ် တိုက်ပွဲက အရှိန် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်။

ပျားအုပ် ပျားအုပ်ချင်း လုံးလုံးထွေးထွေး ဖြစ်သွားလိုက်။ ကွဲကွဲသွားလိုက်။ ပြန်၍ ပြန်၍ လုံးလုံးထွေးထွေး ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ပျားတစ်အုပ်နှင့် တစ်အုပ်၊ ပျားတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အသေအကျေ ကိုက်ကြခဲကြသံမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ။

အဆိပ်ရှိသော အဆိပ်ပိုင်ရှင် အချင်းချင်း တိုက်ကြသည့် ပွဲ။

လက်ဝဲပျားနှင့် လက်ယာပျားတို့ ကိုက်ကြ တိုက်ကြသည့် ပွဲ။

တိုက်ပွဲ၏ ရလဒ်အဖြစ် ဆီးပင်ကြီး အောက်ရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပျားကောင် ခေါင်းပြတ်များ၊ ခြေပြတ်များ၊ အတောင်ပြတ်များ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါပြတ်များ ကျလာသည်မှာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုများလာသည်။

ဆီးပင်ကြီး အထက်၌ ပျံသန်းရင်း တိုက်ကြ ခိုက်ကြ ကိုက်ကြသံကို ဆီးကိုင်း နှစ်ကိုင်းတွင် စွဲနေသော ပျားများက နားလည်ဟန်ရှိသည်။

ဆီးကိုင်းကို အံ့ဖွဲ့ရန် စတင် ကြိုးစားနေသော ပျားများက အံ့ဖွဲ့ရန် ကြိုးစားနေမှုအား စွန့်ပစ်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထပျံ လာကြသည်။ လုံးထွေး တိုက်ခိုက် ကိုက်နေကြသော ပျားအုပ်ကြီးထဲ တိုးဝင်ကာ သူတို့ပါ တိုက်သည်။ ကိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်နေသော ပျားများကို လက်ဝဲပျားရော လက်ရာပျားရော ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာမှ စစ်ကူပေးသလို ဇွတ်ဝင်ကူသည်။

တိုက်ပွဲ အရှိန်ကား ရှေ့ပျား နောက်ပျား ကူပျားတို့ဖြင့် ပေါင်းစုမိကာ အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားပြီး သူသေ ငါသေ အတင်း တိုက်ခိုက်နေကြ၊ ကိုက်နေကြသည်မှာ ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။

ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် ပျားသမားကြီး ငတောသည် ပျားအုပ်ကြီး နှစ်အုပ် တိုက်ခိုက် နေကြသည်ကို ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းဖြင့် ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေမိ၏။

သူလည်း မတားနိုင်၊ မဆီးနိုင်။

သူ၏ ပျားသင်ဆရာများ။

ရှေးရှေးက ဝါရင့် ပျားသမားကြီးများ၏ ဆုံးမစကားကို ယခုမှ ငတော ပို၍ ပို၍ သဘောပေါက်ကာ ပို၍ ပို၍ သတိရမိသည်။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၌ ဖြစ်စေ၊ ချုံကြီးတစ်ချုံ၌ ဖြစ်စေ၊ ပျားအုပ် တစ်အုပ် မကဘဲ နှစ်အုပ် သုံးအုပ် လေးအုပ် ငါးအုပ် ခြောက်အုပ် ခုနစ်အုပ် မှစ၍ ဆယ်အုပ် ဆယ့်နှစ်အုပ် အထိ အတူ ယှဉ်တွဲလျက် ရှိနေသော ပျားအုပ်များကို စည်ကားသော ပျားအုပ် သို့မဟုတ် ပျားစည် သို့မဟုတ် မင်္ဂလာအုံဟု အယူအဆရှိပြီး ရှေးရှေး ပျားသမားကြီးများ ငတောတို့ ပျားသင်ဆရာများက ဘယ်သောအခါမှ မဖွပ်။

သည်လို မင်္ဂလာအုံ စုပေါင်း တည်ရှိနေသော ပျားစည်ရှိသည့် သစ်ပင် ကို သို့မဟုတ် ရှုံပေါက်ရာတောသည် စည်ကားတတ်သည်။ ကျက်သရေမင်္ဂလာ အဖြာဖြာ ရှိသည်ဟု ဆရာစဉ်ဆက် ပျားသမားကြီး အစဉ်အဆက် အယူအဆ ရှိကြသည်။

မိမိ ဝမ်းစာ မိမိ အေးချမ်းစွာ ရှာဖွေရေး။

ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ရေး။

တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပျက်စီးလိုစိတ်၊ ချေမှုန်း သုတ်သင်လိုစိတ် မမွေးမြူဘဲ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် နားလည်မှုရှိကာ နှစ်ဖက် ရေရှည် ရပ်တည်နိုင်ရေး ဝပြောစည်ပင်ရေးကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ရှေးရှေး ပျားသမားကြီးများ၊ ဆရာ ဆရာကြီးများက အယူအစွဲ ရှိသောကြောင့် ပျားအုပ် တစ်အုပ်မက ယှဉ်တွဲ တွေ့ရှိ လာသော အပင်ကြီးများ၊ ချုံကြီးများကို တန်ဖိုးထား လေးစားမြတ်နိုးကြ၏။

သည်သဘောကို ငတော ဆရာများ၊ ရှေးရှေး ပျားသမားများက ဆိုဆုံးမ ထုတ်ဖော် ညွှန်ပြစဉ်က အရွယ် ငယ်သေး၍၊ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သေး၍၊ မရင့်ကျက်သေး၍၊ အမြင်မကျယ်သေး၍ ငတော နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မစဉ်းစား မသုံးသပ်နိုင်ခဲ့။ ယခု အဖြစ်ကိုသို့ မကြကွဲစရာ ဖြစ်လောက်အောင် ရောက်မည် ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။

တစ်ပင်တည်း တစ်ချုံတည်း စုံစွဲနေသော ပျားများသည် ကိုယ့်ဝတ်ရည် ကိုယ်သယ်ကာ၊ ကိုယ့်ပျားအုပ် ကိုယ်ပြန်ဝင်ကာ ကိုယ့်ပျားပို့မှာ ကိုယ့်အစာကို ကိုယ်စုကြသည်။ ပျားအုပ်မှား ဝင်သောပျား ရှိလှသည်။ ပျားမှာ တစ်အုပ်မှ ပျားနှင့် အခြားအုပ်မှ ပျား ကိုယ်နဲ့ မတူသလို ပျားအုပ်ချင်းလည်း အနံ့ မတူ။

အနံ့ မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသည့် ကြားထဲမှပင် လျှပ်ပေါ် လော်လည်
သော ပျားတစ်ကောင်တလေက ပျားအုံမှား ဝင်တတ်၏။ မှားဝင်သမျှ ပျားကို
မူလ အုံပိုင်ရှင်က ကျူးကျော်သူဟု သတ်မှတ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းကိုက်သတ်ကြသည်။
မှားဝင်သော ပျားကိုသာ ကိုက်သတ်ကြသည်။ ပျားတစ်ကောင် မှားဝင်၍
ပျားရှိရှိသမျှကို မည်းမည်းမြင်ရာ မကိုက်၊ မတိုက်။

မှားဝင်သော ပျားကို တိုက်ခိုက်ပြီးက ပုံမှန်အတိုင်းပင် သွားကြလာကြ
နေကြ ထိုင်ကြကြောင်းကို ငတော ကြားဖူး ကြုံဖူး တွေ့ဖူးသည်။

ယခု ပျားများမှာမူ အုံလိုက်ကျင်းလိုက် သဲသဲမဲမဲ ကိုက်ကြ တိုက်ကြ
သည်မှာ အသေအကျေ။ ငတော မတွေ့စဖူး မကြုံစဖူး။

တစ်ကောင်ချင်း ဒေါသထွက်၍ ကိုက်မိရာက နောက်မှ တစ်ပြု တစ်မ
ကြီး လိုက်ပါလာကာ ကိုက်ကြ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ လေသလား။ အားလုံး
အားလုံးသော ရှိရှိသမျှ ပျားတို့ ဒေါသ ဟူးဟူးထွက်ကာ တွေ့မရှောင် မြင်မြင်
သမျှကို အားပါးတရ အငြိုးကျဖြင့် ကိုက်ကြလေသလား။

လက်ဝဲပျားရော၊ လက်ယာပျားရော မူလ စွဲနေရာ နေရာ ဟောင်းမှ
ပျားဖွပ်သမားက ပျားအုံကို ဖွပ်၍ မောင်းနှင် ထုတ်လိုက်သောကြောင့် နေမထူး
သေမထူး သဘောထားကာ သူသေ ကိုယ်သေ ကိုက်ကြလေသလား။

ပျားဟူသည် တစ်အုံပျက်က တစ်အုံတည်ကာ ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယ မလျှော့ဘဲ
တက်ညီလက်ညီဖြင့် ကိုယ့်အသိုက် ကိုယ့်အမြဲ ကိုယ့်အုံကို ပြန်လည် ထူးထောင်
ရာတွင် သတ္တဝါများထဲ၌ ထူးခြားသော ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယ ကြီးမား ထက်သန်လှ
သည်ဟု လူသားတို့ကပင်လျှင် ထုံးယူ စံပြု နေရသည်။ ပျားသတ္တဝါတို့၏
မျိုးရိုး ပင်ကို အရည်အချင်းများကို မေ့လျော့နေကြပြီး ဘဝပျက်သည်အထိ
မီးကုန် ယမ်းကုန် တိုက်ကြ ခိုက်ကြ ကိုက်ကြလေသလား။

ဘာ အကြောင်းကြောင့်ဟု သေချာသော အဖြေ ငတော မသိ။

သူတို့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့နေရသည်မှာ လက်ဝဲဘက်မှ လာသော
ပျားများသည်လည်း သေကျေပျက်စီး၍ အောက်သို့ ဘဖြုတ်ဖြုတ် ကျနေ၏။

လက်ယာဘက်မှ လာသော ပျားများသည်လည်း သေကျေပျက်စီး၍
အောက်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျနေ၏။

မည်သူက နိုင်ပါသနည်း။

မည်သူက ရှုံးပါသနည်း။

သိလိုစိတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်လာပြီး ငတောနှင့် ငလုံးတို့ မော့ကြည့်
လိုက်မိ၏။

မူလ စတင်စွဲရာ လက်ဝဲဘက်မှ ပျားအုံ နေရာ၌လည်း ပျား တစ်ကောင်
တစ်မြီးမှ မရှိတော့။

နောက်မှ စွဲလာသော ပျားအုံ နေရာတွင်လည်း ပျား တစ်ကောင်မျှ
မရှိတော့။

ဆီးပင်ထက်၌ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ပျားလုံး
ပျားထွေးကြီးလည်း ဘာမှ မရှိတော့။

ဆီးပင် အကိုင်းအခက်များ ပေါ်၌ တင်ကျန်နေသော ပျားသေများ၊
ပျားနာများ၊ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အစအနများ ဆီးပင်အောက်ရှိ မြေပြင်
တစ်ခုလုံး ပျားများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်တောက်၍ လွင့်ကြ ပစ်ထားသလို
တွေ့မြင်ကြရသော ပျားခေါင်းများ၊ ပျားတောင်ပံများ၊ ပျားခြေပြတ်များ၊
ပျားလက်ပြတ်များ၊ ပျားကိုယ်တစ်ခြမ်းပဲများ အကျိုးအကြေများ။

ထိုအကျိုးအကြေ၊ အပဲ့၊ အရွံ့၊ အပြတ်အသတ်၊ အသေ အပျောက်
များသည် လက်ဝဲဘက် ညောင်ပင်ကန်တော ဆီမှ ပျံသန်းလာသော ပျားများ၏
ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများလား။

လက်ယာဘက် အိုစိတောမှ ပျံသန်းလာသော ပျားများ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ
အစိတ်အပိုင်းများလား။

ငတောလည်း လုံးဝမသိ။

ငလုံးလည်း လုံးဝမသိ။

ထောင်ချောက်သမား

(၁)

“ငလုံး”

“ဗျာ အဖေ”

“မင်းဦးလေး ဘကြည်နဲ့ ဦးလေးကြည်မြင့် အိမ် ခုသွား”

“ဟုတ်”

“အဖေ ပြောထားတဲ့ဟာတွေ ကောင်းတာရော ပျက်တာရော အကုန်ပေးလိုက်ပါလို့”

“ဟုတ်”

“အိမ်ရောက်ရင် ည ထောင်မှာဖို့ ပျက်တာမှန်သမျှ အကုန် ပြင်ထား၊ ကြက်ပေါင်ပင် ဝယ်ဖို့ ငွေလိုရင် မင်း အမေဆီ ပိုက်ဆံ တောင်းဝယ်၊ ဝါးလိုရင် မန်ကျည်းပင် ထောင်ထားတဲ့ ဝါးမာလုံးတွေ ဖြတ်တောက်သုံး”

“ဘာ ပြင်ရမှာလဲ အဖေရ”

“ကြွက်ထောင်ချောက်တွေပေါ့ကွ၊ ညမှာ တို့ ကြွက်ထောင်ချောက် တစ်ရာဝန်းကျင် ထောင်ရမယ်။ ဘကြည်ရော၊ ကြည်မြင့်ရော ငါ မနေ့ ကတည်းက ပြောထားထားပြီးပြီ။ ကနေ့မှ မင်းကို အယူ လွှတ်လိုက်မယ် ပြောထားတာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်၊ ကျုပ်ယူပြီး ပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ် အဖေ၊ ခု တောသွားမှာလား”

“အေး... မင်းအမေကိုလည်း ပြောလိုက်၊ အဖေ တောသွားတယ်လို့ ည ကြွက်ထောင်မှာဖို့ ညနေစာ ထမင်းဟင်း အတွက်ပါ ကြိုလုပ်ထားပါလို့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

တော သည်မျှပြောပြီး တောသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်တောက စသွား၍ ဘယ်တော၌ အဆုံးသတ်ရမည်ကို တော မှန်းဆလိုက်သည်။

သည်ရာသီမှာ ဆောင်းဦးရာသီ၊ လ အလို ပြောရလျှင် နတ်တော်လ။ နတ်တော်လမှာ ကြွက်ထောင်လျှင် မိမိည့် ချိုင့်ကြီးဒေသရှိ ယာတောများကို တော ခေါင်းထံ တစ်ခုချင်း စီ၍ စဉ်းစားသည်။

နတ်တော်လမှာ ကြွက်စာဖြစ်သော သီးနှံမှာ ပဲသီးတောင့်၊ ခရမ်းချဉ်၊ ပြောင်းဖူး၊ ပဲနတ်တော်၊ ပျဉ်းမနားပဲ၊ ပဲတီစိမ်းတို့ ရှိမည်။

ပဲသီးတောင့်၊ ပဲနတ်တော်၊ ပျဉ်းမနားပဲ၊ ပဲတီစိမ်းနှင့် ပြောင်းဖူးခင်းများ စိုက်ပျိုးထားရာ ယာခင်းတောများသို့ သူ သွားရောက်မှသာ ညကြွက် ထောင်နိုင်ရန် ကြွက်လမ်းတွေ့မည်။

ထို့ကြောင့် သဲတော ယာမြေများနှင့် ကုန်းယာ ယာမြေများ ရှိရာဘက်သို့ တော ခြေဦး လှည့်သည်။

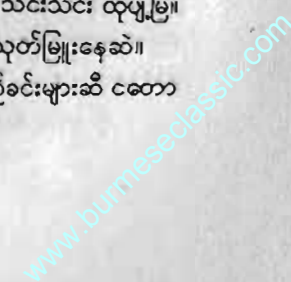
မိုးကုန်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိုးသားနှင်း(မိုးသနှင်း)ကား ထူထူထပ်ထပ် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျဆင်းနေဆဲဖြစ်၏။ မိုးသားနှင်းနှင့် မြူငွေ့ရောယှက် စိုးမိုး၍နေသော ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အညာမြေသင်းနဲ့ သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်နေ၏။

အညာမြေသင်းနဲ့ မိုးသားနှင်းရနံ့၊ တောပန်းမြိုင် ပန်းရနံ့သည် နတ်တော်လ၏ အညာကျေးလက် ပန်းချီကားကို မြမောင်းရွှမ်းစို နုပျိုနိုးထ အလှသစ် တစ်ရပ်အဖြစ် ပေါ်ထွက်စေပါ၏။

ရှုလေရာ ဝန်းကျင်တစ်ခု၌ မြူနှင့် နှင်းတို့ ဝေဝေဝဲဝဲ။

သွားလေရာ လမ်းတစ်လျှောက် အညာမြေသင်းရနံ့ သင်းသင်း ထုံပျံ့မြဲ။ စိမ်းမြလတ်ဆတ်သော လေပြည်က တသုန်သုန် သုတ်မြူးနေဆဲ။

ကဇာရိုးကြီးများနှင့် နီးစပ်သော ပဲခင်းများ၊ ခရမ်းချဉ်ခင်းများဆီ တောရောက်လာသည်။

ကဇာခင်တန်း ရိုးကြီးများ၌ အညာ သဘာဝ ပေါက်ပင်များ မြမြ မောင်မောင်၊ မိုးရေတစ်ဝံ သောက်ချိုးထားရ၍ ရွန်းနုနုပြည်နေသလို နှင်းရည်ခ၍ အားမာန်တက်ကြွစွာ ခေါင်းတစွင့်စွင့်။

ကဇာခင်တန်းရိုး၌ သဘာဝပေါက်ပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထူထပ်ထပ် ရှိသလို ကဇာအို ချုံအိုများ ရှိနေ၍ တောင်ပိုအို၊ ကြွက်တွင်းအို များ ပေါများလှသည်။ တောကောင်ငယ်တို့ စားကျက်ချလေ့ ရှိသော နေရာ ဖြစ်သလို မှီခိုရှင်သန်ရာ နေရာသည်လည်း ကဇာခင်တန်းရိုး ဖြစ်ပါ၏။ လူတို့ မည်မျှ တူးတူး၊ မည်မျှ ထင်းခုတ်ခုတ် မုတ်သုံစောင်းကြိုး တီးခတ်နှိုး၍ ပုလဲမိုး သွန်းဖြိုးစေ့ရွာလျှင် ကဇာရိုးထဲမှ အခုတ်အထစ် အဖျက်အဆီး ခံခဲ့ရသော သဘာဝပေါက်ပင်တို့က မြစိမ်းရောင် ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းကာ မိခင် ကဇာရိုးကြီး၏ အလှကို နိုးထစေပါ၏။ အားကောင်းမောင်းသန် လျင်လျင်မြန်မြန်ဖြင့် မြစိမ်းရှင် ပင် အလှတို့ ကဇာပြည့်မျှ နှစ်စဉ်ဖြစ်လာပါ၏။ ဤသဘာဝကို လူသား နားလည် သလို တောတိရစ္ဆာန်တို့လည်း နားလည်သည်။ သူတို့ မှီခိုရာ ကဇာရိုးကို သူတို့ အားကိုးကြ၏။

ပြန်လည်ဆန်းသစ်စ ကဇာ အလှတစ်ရပ် ထပ်မံ မွေးဖွားခြင်းသည် သူတို့ အစာရေစာ ပေါများတော့မည့် လက္ခဏာဟု သူတို့ သိကြ၏။ ကဇာကို နေအိမ် ပြု၍ နေသော တောကောင်ငယ်လေးများတို့သည် ကဇာကို ခြေကုပ်ယူကာ အစာ ရှာဖွေ စားသောက်ကြ၊ သားပေါက်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် တောတို့ ကနေည ထောင်မည့်ကြွက်။

ကြွက်သည် ကဇာရိုးကို အားကိုးပြီး နေ၏။ သူ ကဇာရိုး တစ်ဝိုက်၌ စိုက်ပျိုး ကြပတ်လာသော လူတို့၏ စိုက်ခင်း၊ ပျိုးခင်းများသည် ကြွက်စားကျက်၊ ကြွက်ဘဏ္ဍာရိက္ခာ၊ ကြွက်တို့၏ ဝမ်းစာသိုက်၊ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းဟူသည် ရာသီ အလိုက် ရှိ၏။ ရာသီအလိုက် ရှိသော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းမှ သစ်သီးဝလံများကို ကြွက်အုပ်သည် ကဇာရိုးမှ အသာစောင့်ကာ နိုးယူ စားသောက်လေ့ ရှိသည်။

တော ရောက်ရှိနေသော ပဲသီးတောင့်ခင်းနှင့် ပြောင်းဖူးခင်းမှာ ကြွက်လမ်းပုံနေပြီး၊ ကြွက်ကိုက်ထားသော ပဲနွယ် ပဲညွန့်များ၊ ပဲသီးတောင့်များ၊ ပြောင်းဖူးနုနုလေးများက ကယ်တော်မူကြပါဖျိုဟု ဟစ်အော် တိုင်တည်နေသလို ထင်ရ၏။

ကြွက်လမ်းကို တော မှန်းဆသည်။

ကြွက်သည် ပါးနပ်သော သတ္တဝါ။

သူသွားလမ်း၌ ဘာမှ အရှိမခံ၊ အရှုပ်မခံ၊ သူ သွားရာလာရာ၌ လွယ်ကူ ရန်လည်း ဖြစ်၏။ သူ သွားလမ်းပြန်လမ်း၌ ရှုပ်ထွေးနေပါက သဘာဝရန်သူ မြေတို့ ဘာတို့က စောင့်၍ ချောင်းမြောင်းကာ အန္တရာယ် ပြုမည်စိုး၍ ရန်သူကို မြင်သာ ထင်သာ ရှိစေရန်လည်း ဖြစ်မည်။ ရှင်းလင်းနေအောင် လမ်း ဖောက်ပြီးမှသာ အမြဲတမ်း ဝင်လမ်း ထွက်လမ်း အဖြစ် အသုံးချသော ဓလေ့ စရိုက်ရှိ၏။

သူ နေထိုင်ရာ ချုံမှ သူ ထွက်မည့်ဘက်၌ ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ညွန့်မှန်သမျှ ဘာမှ မထား၊ အကုန် ကိုက်ဖြတ်ပစ်သည်။ ကိုက်ဖြတ် ရှင်းလင်းပြီးက အပေါက်ဖောက်သည်။ ထို အပေါက်သည် ကြွက်အမြဲတမ်း ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်။

တောင်ဘက်၌ သူ သွားမည့်ယာ ရှိပါက သူ့နေရာ ချုံကို တောင်ဘက်မှ အပေါက်ဖောက်သည်။

မြောက်ဘက်သို့ သွားမည်ဆိုပါက မြောက်ဘက်၌ အပေါက်။

အရှေ့ဘက်သို့ သွားမည်ဆိုပါက အရှေ့ဘက်၌ အပေါက်။

အနောက်ဘက်သို့ သွားမည်ဆိုပါက အနောက်ဘက်၌ အပေါက်။

ကြွက်တစ်ကောင် သို့မဟုတ် ကြွက်တစ်အုပ်နေသော ကဇာခင်တန်းရိုးမှ ချုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သည်ကြွက် ဘယ်သွားမည်ကို မှန်းဆရသည်။

သူ အပေါက်ကို သူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သီးနှံခင်း အခြေအနေအပေါ် မူတည်ပြီး ကြွက်တို့ ဖောက်သည်။ ဘယ်သီးနှံကို ဘယ်အချိန်၌ စတင်စား၍ ရပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကြွက်တို့ သိသည်။ ဘယ်သီးနှံကို ဘယ်အချိန် ကာလ ရောက်လျှင် စားရုံမျှမက နွေတစ်နွေစာပါ သိုလှောင်ရန် သယ်ယူရမည့် အကြောင်းကိုလည်း ကြွက်တို့ နားလည်သည်။

မိုးရာသီ၌ ကြွက်တို့ ဖောက်ထားသော အပေါက်တိုင်း ဦးတည် သွားလာ ပါက မိုးသီးနှံဖြစ်သော နမ်းလျှင်၊ မိုးမြေပဲ၊ သခွား၊ ဖရဲ စသော ယာခင်းများကို တွေ့လေ့ရှိသည်။

သူချုံမှ သူ အပေါက်ဖောက်၍ ထွက်ခဲ့သော ကြွက်အုပ်သည် သူစားမည့် ယာခင်းများထဲ ရောက်သောအခါ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားသည့် အကောင် မဟုတ်။ ယာခင်းများထဲ၌လည်း ကြွက်လမ်းဖောက်သည်။

ယာကန်သင်း တောင်မြောက် ရှေ့နောက် ရှိပါက ကြွက်လမ်းကို တောင်မြောက် ရှေ့နောက် ယာပတ်ပတ်လည် ထိပ်တိုက်ဖောက်သည်။ ယာပတ်ပတ်လည် ဖောက်ထားသော ကြွက်လမ်းမှသာ ယာအတွင်းဝင်သည်။

ယာအတွင်း ဝင်ရာ၌လည်း သွားလမ်းကို ဖောက်သည်။ သွားလမ်း ဖောက်ပြီးမှ နီးရာနီးရာ အပင်ကို ကြွက်တို့ ကိုက်ဖြတ် စားသောက်သည်။ ကြွက်လမ်းကို ကြွက်တို့ ဖောက်ထားသည်မှာ စနစ်ကျသည်။ အခင်းထဲ၌ သူတို့ သွားမည့်လမ်းတွင် ရှိနေသော မည်သည့် အပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မည်သည့် အနွယ်အညွန့် အသီး ဖြစ်ဖြစ် ကြွက်တို့ မထား။ အပင်၊ အညွန့်၊ အနွယ် မှန်သမျှကို တက်ညီလက်ညီ ကိုက်ဖြတ်သည်။ အားလုံး ကိုက်ဖြတ်ပြီး သူတို့ သွားနိုင်သည်အထိ လမ်းလေး ရှင်းနေမှ ကြွက်သွားလမ်းအဖြစ် အမြဲတမ်း အသုံးပြုကာ သွားကြ လာကြသည်။

ကြွက်လမ်း စတင်ဖောက်မဖောက်ကို ကိုက်ဖြတ်ထားသော အနွယ်၊ အညွန့်၊ အပင် အပြတ်အသတ်များကို တွေ့ မတွေ့၊ ရှိ မရှိ ကြည့်ရသည်။

ကြွက်လမ်းပုံနေခြင်း၊ ရှိ မရှိကြည့်ရာ၌ သူ့ဘေးရှိ အခြား အပင်များက ဖြစ်ထွန်း စည်ပင်နေပြီး ကြွက်လမ်းနေရာ၌ ဘာ အပင်မှ မရှိဘဲ မာမြောင်ချောနေကာ လမ်းရှင်းနေခြင်း ရှိမရှိ ကြည့်ရသည်။ ကြွက်သွားလမ်း သက်ရှည်နေပါက လမ်းဘေးများ ပြောင်ချောနေပြီ ကင်းရှင်းလင်းနေသည်။

ကဇာခင်တန်းရိုးများနှင့် ပဲခင်းများ၊ ခရမ်းချဉ်ခင်းများ၊ ပြောင်းဖူးခင်းများသို့ ကူးထားရာ ကြွက်လမ်း အများအပြားကို ငတော တွေ့ရသည်။ ဓားတစ်ချောင်း လက်မှကိုင်း၊ ကြွက်လမ်းကို ဆွေဆွေချာချာ ရှာနေသော ငတော စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရန် ကြွက်လမ်းများ အများအပြား တွေ့ရသည်။

လူတို့ စားသောက်မည့် ယာကန်သင်းသို့ မိုးကုန်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသော အစိုဓာတ်အမိ တွင်းဖောက်ပြီး၊ တွင်းကို အခြေပြုကာ ယာခင်းများထဲ သွားလာဖျက်ဆီးနေသော ယာခင်းကြွက်များ၏ ကြွက်သွားလမ်းကိုလည်း အချို့ ယာခင်းများ၌ ငတော တွေ့ရသည်။

ကြွက်လမ်းများကို အစက စိတ်မှတ်ဖြင့် မှတ်၍ မှတ်၍ နေသော်လည်း အများအပြား တွေ့လာသောအခါ ငတော သူ့ မှတ်ဉာဏ်ကို သူ မယုံဝံ့တော့။ အများအပြား တွေ့လာသော ကြွက်လမ်းများကို ထောင်သောအခါ အံဝင်ခွင်ကျ ကွက်တိ ဖြစ်စေရေးအတွက် ငတော အမှတ်သည် ပြုဖို့ လုပ်ရတော့သည်။

ချင်းရဲချုံများ၊ နဘူးချုံများဆီ သွားပြီး ချင်းရဲကိုင်းနှင့် နဘူးကိုင်းများ ခုတ်ကာ ကြွက်လမ်းကို အမှတ်သင်္ကေတ စိုက်ရသည်။

ထောင်မည့် ထောင်ချောက်က တစ်ရာဝန်းကျင်။

သည်တော့ ကြွက်လမ်း အများအပြား တွေ့သည့်တိုင် ငတော ကျေနပ်၍ ပြန်မဖြစ်။ တစ်ညမှာ ထောင်ချောက် တစ်ရာ ဝန်းကျင် ထောင်ရမည်ဖြစ်ရာ ညများစွာအတွက် ကြွက်လမ်းများစွာ တွေ့ထားဖို့ လိုသည်။

သည်အသိဖြင့် ငတော ကြွက်လမ်းကို ကြိုးကြိုးစားစား ရှာနေခိုက် သူ့ရှေ့ ပဲသီးတောင့်ခင်းထဲမှ ဝုန်းဝုန်း ဝုန်ဝုန်း ရှုန်းရှုန်း ရှုန်းရှုန်း အသံ၊ ပြေးသံ၊ လွှားသံ ကြားရာ ဘာသံပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ငတော ကြည့်လိုက်သည်။

ပဲသီးတောင့်ခင်းထဲ လှည့်ပတ် ပြေးနေရာမှ ငတော ရောက်နေရာ ကဇာ ချုံတန်းဆီသို့ အားကုန် အင်ကုန် ပြေးသော အကောင်မှာ ကြွက်နက်ကြီး တစ်ကောင်။ သေပြေးရှင်းပြေး ရှေ့မှ ပြေးလာဟန်ရှိသော ကြွက်နက်ကြီးက ငတောကို မြင်သည့်တိုင် နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ သတိမရ။ အမြီးတန်းအောင် ငတော ရှိရာသို့ တည့်တည့်ပြေးလာသည်။

နောက်မှ အစာ ဇောရမ္မက်ဖြင့် ပြေးလိုက်လာသော အကောင်မှာ မျက်လုံး၌ အစာရောင် တဝင်းဝင်း။ ဝင်းလက် စူးပြောင်နေသည့် မျက်လုံးကြီး ဖြူးကာ အပြေးလိုက်လာသော အကောင်က လူလက်တစ်လံ ကျော်ကျော်ခန့် ရှိသည့် မြွေကြီး တစ်ကောင်။

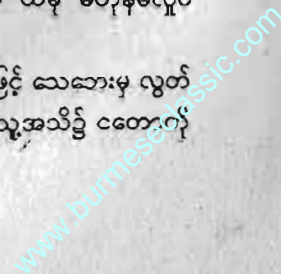
ကြွက်ကလည်း မြွေကြီး၏ ဆားအန္တရာယ်မှ လွတ်ရေးသာ အသိ ရှိဟန် တူသည်။

မြွေကြီးကလည်း သူ့အစာ ကြွက်မှလွဲ၍ ဘာမှ သူ့အာရုံ၌ သွင်းဟန် မတူ။ မိလူ မိလူရှိသော ကြွက်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ လိုက်လာသည်။

မှင်သက်မိ၍ ဓားကြီးကိုင်ကာ ငူငူကြီး ကြည့်နေသော ငတော။

ငတောဟန်က ခြောက်ဟန်၊ လှန့်ဟန်၊ လှုပ်ရှားဟန် ပြုလျှင်တော့ ကြွက်ရော မြွေပါ သတိထားလောက်သည်။ ငတောက ယခု မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။

သေဘေးထက် ဆိုးသောဆေး မရှိဟူသည့် အသိဖြင့် သေဆေးမှ လွတ်မြောက်စေရန် ဒုန်းတိုက်ပြေးလာသည့် ကြွက်နက်ကြီး။ သူ့အသိ၌ ငတောကို

သတိ မထားနိုင်။ အာရုံ မပြုနိုင်။ နောက်မှ မြဲရန် လွတ်ဖို့သာ အားကုန် ပြေးနေသည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ ပြူးပြူးကြီး ကြည့်၍ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော ငတော ခြေနှစ်ချောင်းကြားကို ဝင်တိုးပြီး ကြွက်နက်ကြီးက တစ်ဖက် ဆက် ပြေးသည်။

နောက်မှ မြွေကြီးကလည်း ကြွက်နက်ကြီးလိုပင် ငတောကို မကြောက်၊ ထည့်မတွက်၊ အာရုံ၌ မထား။ မိလှ မိလှ ဖြစ်နေသော ကြွက်နက်ကြီးကိုသာ သူ မျက်စိထဲ သူ့အသိထဲ ထားနေ၍ အပြေးအလွှား လိုက်မြဲလိုက်လာ၏။

ကြွက်နက်ကြီးက ခြေထောက် ဝင်တိုး၍ သတိပေးခဲ့ရသလို ဖြစ်သွား သော ငတော။

သူ သတိရလျှင်ချင်း ကြည့်လိုက်ရာ မြွေကြီးက သူ့ဆီ အငမ်းမရ ခုန်းပြေးလာသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သူ့ဆီသို့ မြွေကြီး ရောက်တော့မည့် အကြောင်း ငတော ရုတ်တရက် သတိဝင်လာ၏။

မြွေ မြွေ မြွေ ဟူသော အသံက ငတောကို ချက်ချင်း ချွေးပြန်စေပြီး လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် အတို့ ခံလိုက်ရသလို တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာ 'မြွေကြီးလာနေပြီ မင်း တိုးတော့မည်၊ အားကုန် ခုန်ပါတော့လား' ဟု အမိန့်ပေး ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်စေ၏။

“ဟ နင့်မေကလွှား မြွေကြီး ဟ”

ပြောပြီးမှ ခုန်သလား။

ခုန်ပြီးမှ ပြောသလား။

တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ခုန် ပြောပြော ပြောသလား။

ပြောပြော ခုန်ခုန် ခုန်သလား။

ငတော မသိလိုက်။ လန့်အား ကြောက်အားဖြင့် မြောက်ခနဲ နေအောင် ငတော ဆန့်ခုန်လိုက်သည်။

ငတော ကိုးရိုးကားရား ဆန့်ခုန်လိုက်သည်တိုင်၊ မြွေကြီး တန့်မသွား။ သူ့အရှိန်ကို သူ သတိမပေး၊ မိလှဆဲဆဲ သူ့အစာ ကြွက်နက်ကြီး ပြေးရာကိုသာ တမက်တမော ပြေးလွှားလိုက်ဆဲဖြစ်ရာ ငတော အောက်မှ ပြေးသွားပြီး ခေါင်းနှင့် ကိုယ်လုံး အားလုံးနီးပါးခန့်မျှ ငတော ဟိုဘက်ရောက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အမြီးဖျားကို လွတ်အောင် မြွေကြီးသွားချိန် မရ။ ငတော ခြေအစုံက မြေပေါ် ပြန်အကျ၌ မြွေအမြီးပေါ် တည့်တည့် ကျသည်။

မြွေကြီးသည် ဘရိတ်အုပ် ခံရသကဲ့သို့ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အားကုန် ရှေ့စွပ်ရုန်းသည်။

ငတောက သူ့ ခြေထောက်အောက် တင်းခနဲ ဖြစ်လာပြီး မြွေကြီး ရုန်းနေသည်ကို သိ၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် နောက်ပြန်၍ အားကုန် ထပ်မံ ခုန်သည်။

သည်အခါမှ မြွေကြီး လွတ်ထွက်သွားပြီး ငတောကို သတိ ပြုမိလာ သည်။ အာရုံ သွင်းလာသည်။ ကြောက်ရလန့်ရမှန်း သိလာသည်။

သူ့အစာ ကြွက်ကိုလည်း မျက်ခြည်ပြတ်သွားသော မြွေကြီး။ သူ့ အမြီး ကိုလည်း တက်နင်းခံရသော မြွေကြီး။ ထို မြွေကြီးသည် ကြောက်လန့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာကာ ခိုလှုံနိုင်မည့် နီးစပ်ရာ ဝန်းကျင်ကို ရှာသည်။

မြွေကြီးသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်ရာမှ သူ့ အမြီးဖျားကို တက် နင်းသော ငတောကို လှမ်းအကြည့်၊ ငတောကလည်း သတိပြန်ရ၍ မြွေကို လှမ်းအကြည့်၌ အကြည့်နှစ်ခု တိုက်ဆိုင်သွားသည်။

ငတော မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်။

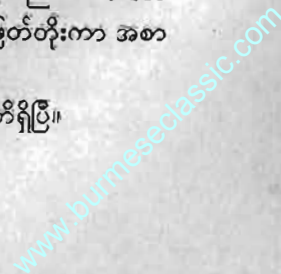
လူ့ လက်တစ်လံကျော်မျှရှိသော မြွေကြီးသည် သူ့ မိသားစု ဟင်းလျာ အတွက် အရသာလေး ချိုဆိမ့်သည့် ဟင်းစားကောင်ကြီး။

အဆိပ် မရှိသည့် လင်းမြွေမျိုး၌ ပါဝင်သော လင်းမြွေဝါကြီး ပဲလင်းမြွေ သီးကြီးလို တုတ်တုတ်ရှည်ရှည်၊ ဆူဆူဖျိုးဖျိုး၊ ဝဝလင်လင်ရှိသော လင်းမြွေဝါ ကြီး။

သည်လင်းမြွေဝါကြီးသာ သူ ရလိုက်က ဟင်းတစ်နပ်၊ နှစ်နပ်စာ သူ့ မိသားစု ဖူလုံမည်။ စောစောက မှင်သက်မိ၍ သတိ မရခဲ့သော ငတောသည် ယခုမှ ဟင်းစားရလို စိတ်ကြောင့် ဓားဖြင့် ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

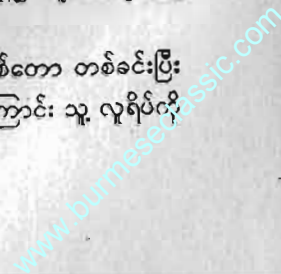
လူသား ငတောကလည်း မှင်သက်မိကာ တအံ့တဩဖြစ်၍ ချွတ်ယွင်း ချက် ဖြစ်ခဲ့ရသလို၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော လင်းမြွေဝါကြီးသည်လည်း အစာ ဇော ရမ္မက်ဖုံးကာ သေဘေးရှင်ဘေးမှန်း မသိဘဲ လူ့အောက်မှ ဖြတ်တိုးကာ အစာ နောက် လိုက်ခဲ့မိသည့် ချွတ်ယွင်းချက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုအခါတွင် ငတောလည်း ပုံမှန် အသိ၊ ပုံမှန် သတိရှိပြီ။

လင်းမြေဝါကြီးသည် ပုံမှန် အသိ၊ ပုံမှန် သတိဘဝ ရောက်သွားပြီ။
 သူ့အစာ ကြွက်နက်ကြီးကို သူ မမြင်တော့။ သူ မြင်နေရသည်မှာ
 ဓားကိုင်ထားသော လူသားတစ်ဦး။ လူသားဟူသည် သူတို့လို အဆိပ် မရှိသည့်
 လင်းမြေလို အမျိုးအစား မပြောနှင့် အဆိပ် ပြင်းထန်လှသော ဆင်ပစ်မြေ၊
 မြေပွေး၊ မြေဟောက်၊ ငန်းပုပ်ပင်လျှင် လူသားနှင့် တွေ့က တစ်နည်းမဟုတ်
 တစ်နည်းဖြင့် အသေဆိုးသေအောင် ဖန်တီးခံရသည်။ မိမိလို လင်းမြေကိုဖြင့်
 အမြီးဆွဲယမ်း သတ်ကာ ဟင်းချက်စားလေ့ ရှိကြသည်။ ပြေးနိုင်မှလွတ်မည်။
 ပြေး ပြေးဟု သူ့ကိုသူ ပြောဆိုကာ ပြောသလို လျှော့လျှော့ လျှော့လျှော့ဖြင့်
 နီးစပ်ရာ ကစာချုံဆီ တရကြမ်း ပြေးသည်။
 မြွေကအပြေး ငတောက အလိုက်၊ ကစာချုံအဝ၌ ရှိသော တောင်ပို
 ကြီးက မြွေအသက်ကို ကယ်လိုက်သည်။
 တောင်ပိုထဲ ဝင်ပြေးသော လင်းဝါကြီး။
 အမြီးစ တောင်ပိုထဲအဝင် လူက တောင်ပိုသား အရောက် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ
 နောက်ကျသွားသော ငတော။
 ထွက်လာလိမ့်နိုး ထွက်လာနိုးဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ငတော စောင့်သည်။
 တောင်ပိုထဲမှာ ဖွတ်ကြီးကြီးလို့၊ တောခွေးအလို၊ တောကြောင်လို
 ရှိနေပါက လင်းမြေဝါကြီး ပြန်ထွက်ချင် ထွက်မည်။ ယခုမှ လင်းမြေဝါကြီး
 ထွက်လာဖို့ ဝေးလာဆေး၊ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း ဖျော်ရ၍သာ ငတော မောလှ၏။
 “ဟယ် သင်း ထွက်မလာတော့လည်း ကြံရဖန်ရသေးတာပေါ့။ ပဲလင်းမြေ
 သီးကြီးလို ဝဝရှည်ရှည် တုတ်တုတ်ကြီး။ စားလိုက်ရ အတင်း ကောင်းမှာ၊ ငါ
 ဝင်တိုးတုန်းက ဓားနဲ့ ဆီးခုတ် ရသားနဲ့၊ ခွေးသတ်၊ ဝက်သတ်က နေရာတကာ
 မေ၊ နှေးလိုက်တဲ့ လက်ကလည်း လက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ကောင်း” ဟု သူခိုးပြေးမှ
 ထိုးကွင်းထသလို ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ကာ ချုံကို ပါလာသော ဓားဖြင့်
 ရှင်းသည်။ ချုံရှင်းပြီးမှ တောင်ပိုကို ငတော လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။
 တောင်ပိုမှာ အပေါက် နှစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။
 သည်အပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ခဲလုံးကြီးကြီးဖြင့် ပိတ်လိုက်က လင်းမြေဝါ
 ကြီး ဘယ်နည်းနှင့်မှ မထွက်နိုင်။
 ဟုတ်သည်။ ခဲကြီးကြီး ရှာ၍ ငတော ပိတ်ရမည်။
 ခဲ ဘယ်က ရမည်နည်း။

နားစာ ပြောင်းခင်း အငုတ်ကို ထယ်ထိုး၍ ကုလားပဲကြီးထား (ကြံပက်
 ထား)သော ထယ်စာခဲကြီးများအား ငတော သွားတွေ့သည်။
 ထယ်ခဲကြီးကြီး နှစ်လုံးကို ယူကာ တောင်ပိုပေါက်ကို ငတော ပိတ်ပြီး
 သည်ချုံနှင့် သည်တောင်ပို မှတ်မိစေရန် ချုံသားပေါက်နေသော ဆောက်ခွေးပင်
 သုံးပင်အား ခုတ်က ကြက်ခြေခတ် ပြလိုက်သည်။
 အပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ထည်စာခဲဖြင့် ပိတ်ပြီး ထားလိုက်ခြင်းသည်
 လင်းမြေဝါကြီးအား ချည်နှောင်ထားသလို ချုပ်ထားရာ ရောက်သွားသည်။
 ထည်စာခဲကြီးများကို မလှန်နိုင်သဖြင့် လင်းမြေကြီး ထွက်လမ်း မရှိ။ မြွေဟူသည်
 သည်မျှ ကြီးမားသော ထည်စာခဲကြီးကို ပွင့်သွားအောင် ခေါင်းဖြင့် ရှန်းထွက်နိုင်
 သည့် အကောင် မဟုတ်။ လူသား ဖယ်မပေးသမျှ တောင်ပိုထဲ မြွေကြီး နေပေ
 ရော။
 ရှေ့၌ ဆက်လက်၍ ကြွက်လမ်း ရှာရန် ယာများ တောများတို့ ရှိသေး
 သောကြောင့် ငတော ရှေ့ဆက် သွားခဲ့သည်။
 တောင်သူလုပ်စာ မြေမှာတစ်ဝက် ပြောသည်ထက် ကြွက်နှင့် လှယူ
 နေရသည်ဟု ပြောရမည်ပုံလိုလို ငတော တွေ့ရ၏။
 ကြွက် ဖျက်ဆီးထားသော ပဲသီးတောင့် အပြတ်များ အပဲများ၊ ပဲနွယ်
 ပဲညွန့်များမှာ မြင်ရမကောင်း။
 ပြောင်းဖူးများ ကိုက်ချပြီး စားသောက်ထားသည်မှာ အပုံ အပုံ။
 ပဲနတ်တော်များ၊ ပျဉ်းမနားပဲများ၊ ပဲတီများကို အတောင့်လိုက် ကိုက်ချ။
 အဆန်ထုတ်စားဖြင့် လုပ်ထားရာ အတောင့် အခွံများ လူစုပုံထားသလို အစု
 လိုက် အပုံလိုက်။
 လူဖျက် အရက်၊ အိမ်ဖျက် ကြွက်မျှသာမက တော၊ ယာ ဖျက် ကြွက်ဟု
 ပင် ပြောရလိုက်မည်ဟု ငတော ထင်၏။
 ကြွက်လမ်းများကို ငတော မရေမတွက်နိုင်အောင် တွေ့ခဲ့ပါ၏။ ထိုအထဲ
 မှ ဖုန်နေသော ကြွက်လမ်းနှင့် ကြွက်အုပ် ကောင်ရေ များမည်ဟု ထင်ရသော
 ကြွက်လမ်းများကို စတင် ထောင်ရန် ငတော သူစိတ်ကူး၌ သူ့ အကွက်ချ
 စီစဉ်ခဲ့သည်။
 ငတော ထွက်စက နံနက်ခင်း။ တစ်တောပြီး တစ်တော တစ်ခင်းပြီး
 တစ်ခင်း ငတော ကူးလာရာ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ လူရိပ်ကို

သူ နေရောင်အောက်၌ ရှာမတွေ့သဖြင့် ငတော သိလိုက်၏။ အရိပ်သည် ရှေ့နောက် ဝဲယာစသည်ဖြင့် မထွက်ဘဲ မိမိအောက်၌ ရောက်နေက နေမှန်းတည့် ဟု တောသမားတို့ သညာထားသည်။

အညာဆောင်းနေသည် နေ့လယ်၌ ပူပြင်းလှ၏။

မြမြမောင်းမောင်း ပင်ထနောင်းပေါ်မှ ချိုးကူသံများ ကစာခင်တန်းများဆီမှ ဘုတ်ပူသံများ၊ ငုံးတို့ အုပ်လိုက် တွန်သံများက ငတောတို့ ကြားရိုးကြားစဉ် ဖြစ်သော်လည်း ရိုး အိ မသွားနိုင်သည့် သဘာဝ ဂီတ တေးသံသာများ ဖြစ်ကြသည်။

အဆေးဆီမှ ရှင်မတောင်သည် မြူခိုးများ ကင်းစင်ပြီး ဆောင်းနေ့လယ်ခင်း နေရောင်၌ စိမ်းစိမ်းညိုညို မှိုမှိုမှိုင်းမှိုင်း။

ငတောသည် အိမ်ပြန်ရန် ယာတောများ ဆီမှ သူ့ ရွာဆီသို့ ခြေဦးတည်လိုက်သည်။

*

(၂)

“အဖေ၊ ညကြွက်ထောင်မှာ ငါးမျှားချိတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

ငလုံး မေးမည်ဆိုက မေးစရာ။

ငတော တောမှ ပြန်လာ၍ စားသောက်ပြီး၊ ကြွက်ထောင် ချောက်ပြင်နေသော ငလုံးကို ဝင်၍ ကူပြင်သည်။ ပြင်ဆင်၍ ကြွက်ထောင်ချောက်သုံး လေးခု မျှသာ ကျန်တော့သော အချိန်၌ မင်းဘာသာ ပြီးအောင်လုပ်တော့ ငါ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်ဟု ပြောကာ ငါးမျှားတံများ ထံမှ အငယ်ဆုံး အရွယ်အစား ငါးမျှားတံကို ငတော ရွေးထုတ်သည်။

ငါးမျှားချိတ် အငယ်ဆုံး ရွေးထုတ်ပြီး ငါးမျှားကြိုးကို ဖြုတ်ကာ နိုင်လွန်ကြိုး တုတ်တုတ်ရှည်ရှည် တစ်ချောင်းဖြင့် ငတော လိုက်ကြိုးဆက်ပေးနေသည်။

သွားမှာက ကြွက်ထောင်။

လိုက်ကြိုးဆက်နေကာ ငါးမျှားချိတ်သေးသေး။

သူ့ အဘ ဘာလုပ်နေသလဲဟု နားမလည်၍ ငလုံး မေးသည်။

သူ့ အလုပ်ကို သူ သဘောကျသလို ငတော ပြုံးပြုံး။

“ငါ့ အဖေဖြစ်တဲ့ သွားလေသူ မင်းအဘ ပြောခဲ့တာကို သတိရပြီး ပြန်ဖြေချင်လိုက်တာ ငါ့သားရာ”

“အဘက ဘာပြောခဲ့သလဲဗျ”

“မင်းလောက် မရှိတရှိ အရွယ်တုန်းက မင်းအဘ တောထွက်ရင် ငါက အမြဲ မေးတယ်ကွ။ အဖေ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဘာလုပ်သွားလဲလို့ ပေါ့ကွာ”

ငလုံးက ငတော စကားကို စောင့်၍ နားထောင်နေဆဲ။

“အဖေက ပြောတယ်။ စေ ဂနာကျွန်ကြီးဆိုတော့ သမီးနှင့် သား မယားစားရအောင် နောင်ဘဝ နောင် ကိုယ်ခံသဘော ထားပြီး စားဖို့ သောက်ဖို့ ဝတ်ဖို့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ သွားလုပ်ရဦးမယ် လူကလေးရေ၊ စေတနာကျွန်တို့ မေတ္တာကျွန်တို့ဆိုတာ ကျွေးရသလောက် မတင်းတိမ်ဖူး၊ ထင်ရသလောက် အားမရဘူး၊ ပေးရသလောက် မရောင့်ရဲနိုင်ဘူး၊ ထားရသလောက် မတင်းတိမ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ထမင်း နပ်မမှန်တဲ့ လူကလည်း နပ်မမှန်မှန် ကျွေးချင်တယ်။ နပ်မမှန်နေတဲ့ လူကလည်း ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကျွေးချင်တယ်တဲ့။ အဝတ်အစား ဆင်ရာမှာလည်း ပိုးဖဲ ကတ္တီပါတင်မက ဖြစ်နိုင်ရင် နတ်၌ ဝတ်သော အထည်၊ နတ်၌ဝတ်သော ပုဆိုး၊ ထဘီအထိ ဝတ်စေချင်တယ်တဲ့။ ပေးရသမျှလည်း မတင်းတိမ်ဘူး ဆိုတာက တစ်ကျပ်ပေးနိုင်ရင် တစ်ရာ ပေးချင်တယ်။ တစ်ရာ ပေးနိုင်ရင် တစ်ထောင် ပေးချင်တယ်။ ပေးများ ပေးနိုင်ရင် ရွှေပုံ ငွေပုံကို ပုံပေးပြီး၊ ရတနာ စိန်ကျောက် ပတ္တမြားကို ဖယ်တောက် ကစားစေချင်သတဲ့။ တဲနဲ့ ထားနိုင်ရာက အိမ်နဲ့၊ အိမ်နဲ့ ထားနိုင်ရာက တိုက်နဲ့၊ တိုက်နဲ့ ထားနိုင်ရာက နတ်ဘုံနတ်နန်းနဲ့ ထားချင်သတဲ့။ ငါ့အဖေ အဲဒီစကားကို ပြောတုန်းက နားထောင် ကောင်းအောင် စကားအရာ ဥပမာပြု ပြောတယ်လို့ အဖေ ထင်ခဲ့မိတယ် ငါ့သား၊ အင်း လက်တွေ့သိလာမှ ဆင်ခြင်ကြည့်တော့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ၊ ကရုဏာရဲ့ ခိုင်းစေရာ ခံနေရတဲ့ မိဘဆိုတဲ့ ဘဝ ဗိသုကာကြီးတွေ ဟာ ပြောပြနိုင်တာထက် ပိုအောင် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ၊ ကရုဏာကြီးမားလှပါပေခြင်း။ မိဘကျေးဇူး မြင့်မိုရ်ဦးဆိုတာ နည်းသေးတယ် ငါ့သား။ မြင့်မိုရ်တောင် အပါအဝင် စကြဝဠာ တိုက်ပေါင်း သောင်း သိန်း သန်း ကုဋေ ကုဋာနဲ့ မိဘမေတ္တာကို နှိုင်းယှဉ်ပြရင်တောင် ရေခွက်ငယ်နဲ့ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာလို ကွာခြားလိမ့်မယ်။ မိဘ ဆိုတာ သားသမီးအတွက် သူတို့ ဘဝကို

စတေးမြှုပ်နှံပြီး အသွေးအသား အရိုးအကြော အရေမှန်သမျှ သားသမီး အတွက် သားသမီး အတွက်လို မြည်ဟည်းရိုက်ကျူးနေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် မေတ္တာ စေတနာ ကြီးပေးခြင်း။ အဖေပြောခဲ့သလို စေတနာကျွန်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ငါဟာ အဖေ ဝင်္ဂလည်ပြီ။ အဖေ လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း လျှောက်ရမှာပဲ ငါ့သားရာ”

ငတောက လေးလေးနက်နက် ချိန်ချိန်ဆဆ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စကား များကို ပြောနေ၍ ငလုံး အားလုံး သဘော မပေါက်။ သူ့ အသိ၌ သူတို့စားဖို့ သောက်ဖို့အတွက် သူ့ အဖေ ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် တစ်ခုခု လုပ်လိမ့်မည်ဟုသာ သိသည်။

“လူမှာ အရွယ်ရှိတယ်၊ ဘဝ အသိရှိတယ်၊ ဘဝက ပေးလာတဲ့ အသိမှ လူဟာ လေးလေးနက်နက် မြင်တယ်၊ သိတယ်၊ ခံစားရတယ်၊ စွဲတယ် စကားလုံးတွေ အတူတူ ပြောပေမဲ့ နားထောင်ရတဲ့ လူ အသိက ကိုယ်တွေ့ ကြုံလာမှ ပိုပြီးတော့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်နိုင်တယ်။ မင်း အရွယ် မရှိတရုန်းက အဖေ နားမလည်ခဲ့တဲ့ မင်းအဘ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို အဖေ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၊ သားသမီးတွေ ရလာမှ နားလည်နိုင်ခဲ့တယ်။ မင်းလည်း အခု အဖေပြောတဲ့ စကားတွေကို အဖေလို သားသမီးတွေ ရလာရင် နားလည် ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ အဖေ ငါးမျှားချိတ်တုတ် ပြင်နေတာဟာ ငါတို့ မိသားစု အတွက် ပါလားလို့ လက်တွေ့ အသိလေးနဲ့သာ မင်း အကဲဖြတ်ဦးမယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ အဖေ ဘဝကို ငါ့သား ရောက်လာတဲ့အခါ အဖေ မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့တဲ့ စကားတွေအထိ ငါ့သား ကြားမယ်၊ အဖေ နှုတ်ဆိတ်ခဲ့တဲ့ ကာလတွေက စကားကိုပါ မင်းနလုံးသားက ကြားမယ်။ မပြောတဲ့ စကားကို ကြားလာရခြင်းဟာလည်း အတွေ့အကြုံ တစ်ခုပဲ ငါ့သား။”

ငတောသည် သူ့စကား အရပ်ရပ်ကို ငလုံး နားလည်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင် သဘောပေါက်ထားဟန် ရှိသည်။

သူ့ရင်၊ သူ့နလုံးသားကို ထွင်းဖောက် မြင်နေသော သူ့အဖေအား ငလုံး တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ လောက တောကို ဖြတ်သန်းလာရာ၌ သူလည်း သားဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ သူ့သား ငလုံးသည် ဘာတွေ အံ့ဩနေမည်ကို ငတော ရိပ်မိ ပါ၏။ ရိပ်မိသည့်အတွက် ဆက်မပြောတော့။

သူ တောယူမည့် ငါးမျှားချိတ်နှင့် လိုက်ကြီး သိမ်းပြီး၊ တော ယူမည့် လွယ်အိတ်ထဲ ငတော ထည့်သည်။

ကြွက်ထောင်ချောက်များကို တစ်ခုချင်း အချောသပ် ငတော စီစဉ်၏။ ဘကြည် ထံမှ ဝါး ကြွက်ထောင်ချောက် သုံးဆယ့်နှစ်ခု။

ကြည်မြင့် ထံမှ ဝါး ကြွက်ထောင်ချောက် သုံးဆယ့်လေးခု။ သူ့အိမ်မှ ကြွက်ထောင်ချောက် လေးဆယ့်တစ်ခု။

စုစုပေါင်း ကြွက်ထောင်ချောက် တစ်ရာခုနှစ်ခု။ သည်ညမှာ ထောင်မည့် ကြွက်ထောင်ချောက်များ။

သည်မျှ ကြွက်ထောင်ချောက် များနေမှတော့ ညနေ နေစွယ်ကျိုး ကတည်းက တောသို့ သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု ငတော စိတ်ကူးသည်။

တော ယူနေကျ တောလိုက်မီး၊ ဓားရှည်၊ ဓားလုံ၊ ကွမ်းထုပ်၊ အရန် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ အရန်ဖန်သီး၊ ကြွက်ထောင်ချောက်များကို တစ်ခုမှ မေ့မကျန် စေရေးအတွက် စိစစ်ကာ အရန်သင့် ပြင်ထားရေးအတွက် ငလုံးအား ငတောက သတိပေး၏။

*

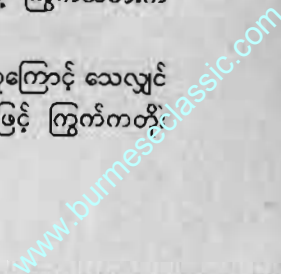
(၃)

“ဒီ ကြွက်တွင်းကို တူးစမ်း ငလုံး”
ကဇာ ဘေး၌ ရှိသော ကြွက်တွင်းကို တူးခိုင်းသည့် ငတောကို ငလုံး မော့ကြည့်သည်။ သူ့ အဖေ အဟုတ် ခိုင်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟူသော သဘော ဖြင့် ငလုံး မော့ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငတော အဟုတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြွက်ထောင်ချောက်ကြီးများကို ထမ်းလာရာမှ အသာအယာ ချ၍ သူ့ဘေး လာရပ်ခြင်းကြောင့်သာ ငလုံး ယုံလိုက်ရ၏။ သူ့အဖေ တူးခိုင်းသော တွင်းက ကြွက်ကတိုးတွင်း။

ကြွက်ကတိုး(ကြွက်ကဒိုး)သည် နှုတ်သီးချွန်လေးဖြင့် လက်သန်းဝက် သာသာခန့်သာ ရှိသော ကြွက်ကလေး အမျိုးအစားဝင်ဖို့ ကြွက်သမားက သူ့ကို ဘေးမဲ့ပြုထားသည်။

ဘေးမဲ့ပြု ခံရသော ကြွက်ဖြစ်သဖြင့် သဘာဝ ရန်သူကြောင့် သေလျှင် သာ ကြွက်ကတိုး သေရသည်။ ကြွက်သမား လက်ချက်ဖြင့် ကြွက်ကတိုး

သေရိုး ထုံးစံ မရှိ။ ယခုမှ ထုံးတမ်းသစ် တစ်ခု မှတ်တိုင် စိုက်ထူရတော့မည်ဟု ငလုံး ထင်သည်။

ကြွက်ကတိုး တွင်းမှာ တွင်းနက် မဟုတ်။ ဓားဦးချွန်ဖြင့် တူးပြီး တွင်းဝ ဖော်ကာ လိုက်လိုက်ရာ တွင်းအဆုံး၌ ကွေးကွေးလေး ဖြစ်နေသော ကြွက်ကတိုး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ ငတောက ဖျတ်ခနဲ အရှင် ဖမ်းယူပြီး သွားကြစို့ ဟူသော သဘော မျက်ရိပ်ပြသည်။

ကြွက်ထောင်ချောက် တစ်ရာကို ဓားလှံရိုး ရှေ့နောက်၌ လျှို၍ ထမ်းလာ သော ငတော။ သူ့လက်တစ်ဖက်၌ ကြွက်ကတိုး အရှင်လေးကို စက်မှဆုပ်လာ၏။

ငလုံးသည် တောလိုက် ဘက်ထရိုမီးမှ အစ လွယ်အိတ် အဆုံး ငတော နောက်မှ လိုက်ပါရင်း လွယ်လာသည်။

သူ ထယ်ဖြင့် ပိတ်ခဲ့သော တောင်ပိုကြီး အနီး ရောက်သောအခါ ငတောက ငလုံးကို ခိုင်းသည်။

“တောင်ပို အပေါက် နှစ်ပေါက်ကို အဖေ ထယ်ခဲကြီးတွေနဲ့ ပိတ်ခဲ့တာ မြင်လား၊ အဲဒါ ဖယ်လိုက်ကွာ၊ ကျန်တာ အဖေ ဆက်လုပ်မယ်”

ငလုံး ထယ်စာခဲကြီးများကို ဖယ်နေခိုက် ငလုံး လွယ်လာသော လွယ် အိတ်ထဲမှ ငါးမျှားချိတ်နှင့် လိုက်ကြိုးကို ငတော ထုတ်သည်။

ကြွက်ကတိုးလေးအား ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် ဖင်မှအတွင်းပိုင်းသို့ ဖောက်ချိတ် လိုက်ပြီး လိုက်ကြိုးကို တောင်ပိုဘေးရှိ ပန် သန်လျက်ကိုင်း တုတ်တုတ်အား ငတော မြဲမြဲမြဲမြဲ ချည်လိုက်သည်။

လင်းမြေဝါကြီး ဝင်သွားသော တောင်ပို အပေါက်မှ ကြွက်ကတိုး အရှင် လေးကို အစာတပ်ထားသည့် ငါးမျှားချိတ်အား ငတော ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချသည်။ ကြွက်ကတိုးလေးသည် တောင်ပို အောက်ခြေရှိ မြေကြီးကို ထိတွေ့ပြီး နာနာ ကျင်ကျင်ဖြင့် ကြောက်အားလန့်အား ပြေးလွှား နေကြောင်းကို လိုက်ကြိုးစ အောက်သို့ ဆင်းဆင်း သွားခြင်း ကြည့်၍ ငတော သိသည်။ အိုက်နေသော လိုက်ကြိုးကို တောင်ပိုခြေရှိ တောငရုတ်ပင်ရိုင်းအား တစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ ငတော ရှေ့ဆက်ရန် ငလုံးကို ခေါ်သည်။

- “အဖေ ဘာကောင်လဲဗျ၊ ဖွတ်လား”
- “မဟုတ်ဘူးကွ”
- “ဒါဖြင့် ဘာကောင်လဲ”

“မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ ငါးသေတ္တာသုပ် လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတစ်ခွက် စားကြပါစေတော့ဆိုပြီး အဖေ စမ်းထောင် ကြည့်တာ”

“ဒါဖြင့် မြွေ မြွေပေါ့နော်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မြွေဆိုတာ အကောင်သေကို စားခဲတယ်၊ စိတ်ဝင်စား နည်းတယ်၊ မစားဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကောင်ရှင် လောက် သူ အာရုံမကျတာ ပြောတာ။ ခု ကြွက်ရှင်ကို ငါးမျှားချိတ်နဲ့ ထောင် တော့ မျိုရာမှ ထွေးထုတ် မရရင် မြွေရမှာပဲ၊ ထွေးထုတ်လို့ အစာရော၊ ချိတ်ရော လုံးထွက်လာရင်တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မြွေတို့ ဘာတို့သာ မထောင်ဖူးသေးလို့ မသိတာ၊ ဖွတ်ဆိုရင်တော့ လာလေဟေ့ဆိုရင် မိတာပဲ၊ မြွေလည်း သားစား ကျူးတဲ့ အကောင်ပဲ မိနိုင်တယ်”

သူ့အဖေက စကားကို ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောနေသည့်တိုင် ငလုံး စိတ်၌ မြွေရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ငတော အနေဖြင့် မြွေတွေ့ပြီးနောက် သူရှာထားသော ကြွက်သွားလမ်း များမှ ယနေ့ည စထောင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာများ ဆီသို့ ရောက်စေရန် သုတ်ခြေတင် လှမ်းနေ၏။ နောက်မှ ငလုံးက အမိလိုက်သမား။

ဟုတ်သည်။ ထောင်ချောက်သမားသည် မိမိထောင်မည့် ကွင်းသို့ အချိန်မီ ရောက်စေရေး အရေးကြီးသလို အချိန်မီ ပြီးစီးအောင် ထောင်နိုင်မှ ပိုမို အဆင်ပြေသည်။

ချိန်ကြီးဒေသမှာ ကြွက်သမားကို နေ့သမားနှင့် ညသမား ဟူ၍ နှစ်မျိုး ခွဲခြားသည်။

နေ့သမားကို ကြွက်တူးသမားဟုလည်း ခေါ်သည်။ ခွေးသမားဟုလည်း ခေါ်သည်။ နေ့သမားသည် သူ့ မျက်စိ အားကိုးဖြင့် ကြွက်တွင်းကို ရှာသည်။ ခွေး အားကိုးဖြင့် အနံ့ခံကာ ကြွက်ကိုရှာသည်။ ခွေးနှင့်လိုက်၍ ရသည့် အကောင်ရ၊ တွင်းတူး၍ ရသည့် အကောင်ရနှင့် နေ့သမားလည်း သူ့နည်း သူဟန်ဖြင့် ကြွက်ရသည်။

ကြွက်တူးသမား ခွေးသမားသည် နေ့ပိုင်း၌ ကြွက်ရှာသူ ဖြစ်ပါ၏။ နေ့ရာသီနှင့် မိုးဦးကျ ရာသီတို့သည် နေ့သမားများ ကြွက်တူး ကြွက်လိုက်ရန် အသင့်လျော်ဆုံး ကာလ ဖြစ်၏။

ညသမား၌ သုံးမျိုး ရှိသည်။

ကြွက်သံ အတုဖြင့် ကြွက်လာစေရန် ဖန်တီးပြီး လာသော ကြွက်ကို ခက်ရင်းဖြင့်ထိုး၊ ခက်ရင်းရိုးဖြင့်ရိုက် ပြုလုပ်သူအား ကြွက်ထိုးသမားဟု ခေါ်သည်။ ကြွက်ထိုးသမားသည် ကြွက်သံတု ကိရိယာဖြင့် မီးဖြင့် ကြွက်ထိုးရ သည်။ သီးနှံရိတ်သိမ်းပြီး တလင်း သင်းပေါင်းတက်ချိန်၊ ယာရိုးပြတ်ငုတ်များ၊ ကဇာများ အနီး၌ အသံတုဖြင့် ကြွက်ထိုးနိုင်သည်။

ဝါးထောင်ချောက်ဖြင့် ကြွက်ထောင်သော သူကို ထောင်ချောက်သမား ဟု ခေါ်သည်။ ထောင်ချောက်သမားသည် ညဘက်၌ ထွက်သော ကြွက်ကို ဝါးထောင်ချောက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးသည်။ ဆောင်းရာသီ တစ်လျှောက်လုံး ထောင်ကြ ဖမ်းကြသည်။

ဘိထောင်ချောက်ဖြင့် ကြွက်ထောင်သော သူကို ဘိသမားဟု ခေါ်သည်။ ဘိထောင်ချောက်ကို ရွံဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး ညဘက်၌ ထောင်သည်။ ဘိသမားသည် ဆောင်းရာသီ ကြွက်တွင်းပေါသော လယ်များရှိရာ သွား၍ ထောင်ကြ ဖမ်းကြ သည်။

ထို့ကြောင့် ချိုင့်ကြီးရွာရှိ ကြွက်သမားများကို ကြွက်ဖမ်းနည်းအရ အမျိုးအစား ခွဲခြားလိုက်ပါက ကြွက်တူးသမား(ခွေးသမား)၊ ကြွက်ထိုးသမား၊ ထောင်ချောက်သမားနှင့် ဘိသမား ဟူ၍ လေးမျိုး တွေ့နိုင်သည်။

တော့နှင့် ငလုံးတို့သည် ထောင်ချောက်သမား။

သူတို့သည် ဝါးထောင်ချောက်ဖြင့် ကြွက်ထောင်ဖမ်းမည်သူ။

သူတို့ ကြွက်ထောင်မည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တော့ ရပ်လိုက် သည်။ တော့ ရပ်သောအခါ ငလုံးကလည်း အလိုက်တသိ ရပ်လိုက်သည်။

သည်နေရာမှ စတင် ကြွက်ထောင်မည်ဟု ငလုံးကို ပြောကြားလိုက်၏။

*

(၄)

“မင်းက ကန်သင်းထိပ်တွေ ပတ်ဖောက်ထားတဲ့ ကြွက်လမ်းတွေ ထောင်၊ အဖေက ကန်ဇာနဲ့ ယာထဲအကူး ကြွက်လမ်းတွေကို ထောင်မယ်”

ကြွက်လမ်းကြောင်းများမှာ သိသာထင်ရှားနေ၍ ငလုံး ဇေဇေဝါ မဖြစ်။ သူ့အဖေ သည်မျှပြောလျှင် ငလုံး အလုပ် လုပ်ရပြီ။

တော့က ကြွက်ထောင်ချောက် အချို့ကို ယူပြီး ကဇာနှင့် ယာခင်း အကူး ကြွက်လမ်းများ၌ ထောင်ရန် ထွက်သွားသည်။

ငလုံးက ယာကန်သင်းထိပ်များကို လမ်းပတ်ဖောက်ထားသော ကြွက် လမ်း၌ ထောင်ရန် ထောင်ချောက်ကို ကြွက်လမ်းမှာ စိုက်သည်။

ဝါးထောင်ချောက်။

ဝါးထောင်ချောက်မှာ အရင်း၌ တစ်တောင်နှင့် လက်သုံးသစ်ခန့် ရှိသော ဝါးမာလုံးပြတ်ဖြစ်သည်။ ဝါးမာပြတ်ကို ဝါးခေါင်း ဖြစ်စေရန် ဘယ်ညာတစ်ဖက်

၌သာ ချန်ထားပြီး ထွင်းထားသည်။ အရင်း၌ ထားသည့် ဝါးမာပြတ်ကို အောက် ပိုင်း၌ ထက်မြည့် စူးရှနေအောင် ချွန်ထားသည်။ ကြွက်လမ်းကျရာ မြေ၌

ထိုးစိုက်သောအခါ ရနိုင်သည်အထိ ချွန်သည်။ ကြွက်ထောင်ချောက် ပုံစံကြည့်က ကြိုက်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ အရင်း၌ ဝါးခေါင်း ထွင်းထားသော ဝါးလုံးပြတ်။ အောက်က

ဝါးခြမ်းပြား တစ်ပြား။ ထိုဝါးခြမ်းပြားကို ကြွက်သမားက ရိုက်ခံပြားဟု ခေါ်သည်။ အလယ်၌ ဝါးခြမ်းပြား တစ်ပြား။ ထိုဝါးခြမ်းပြားကို ရိုက်မောင်းဟု

ခေါ်သည်။ အပေါ်ဆုံးမှ ဝါးခြမ်းပြားကို သာမန်လို အပေါ် ဝါးခြမ်းပြားဟု ခေါ်သည်။

ရိုက်မောင်း ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ရိုက်ခံ ဝါးခြမ်းပြား နှစ်ခုကြား၌ မောင်းတံ ဝါးကို ထည့်ရသည်။ မောင်းတံဝါးကို ကြွက်နင်းတံဟုလည်း ခေါ်သည်။

ကြွက်နင်းတံခေါ် မောင်းတံ ဝါးလုံးမှာ ရိုက်မောင်း၊ ရိုက်တံနှင့် အပေါ်ဝါးခြမ်းလို နှစ်လက်မ ဗျက်အကျယ် မဟုတ်။ ခဲတံလုံး၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်ရှိသော ဝါးတံ

လေးကို ချောနေအောင် သပ်၍ ထည့်ထားရသည်။ အရည် တစ်တောင်နှင့် လက်သုံးလုံးခန့် ရှည်သည်။

ကြွက် မထောင်မီ အချိန်၌ ရိုက်မောင်းပြားနှင့် ရိုက်ခံပြား ကြား၌ မောင်းတံဝါးလေး ညပ်နေသည်။

ရိုက်မောင်း ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ရိုက်ခံ ဝါးခြမ်းပြားကို ကြိုက် အများ၌ အောက်နှင့်အထက် ဆုံရာတွင် ကြွက်ပေါင်ပင် သန်သန်ဖြင့် တွဲချည်ထားသည်။

ဝါးလုံး ထွင်းထားသော ဝါးခေါင်း အရင်းပေါက်မှ ထွက်နေသော လက်သုံးသစ်

ခန့်ရှိမည့် မောင်းဝါး ဝါးခြမ်းနှင့် ရိုက်ခဲဝါးခြမ်း အရင်းကိုလည်း ကြက်ပေါင်ပင် သန်သန်ဖြင့် တွဲချည်ထားသည်။

ကြက်ထောင်ရန် ရိုက်မောင်းကို ဆွဲတင်လိုက်ပါက ကြက်ပေါင်ပင် အပေါ် ဆန့်တက်လာပြီး မောင်းတံဝါးပါ မြောက်တက်လာသည်။

အပေါ် ဝါးခြမ်း အရင်း၌ ထစ်ထားသော ငုတ်မှ တစ်မိုက်ခန့် ရှည်သော နိုင်လွန်ကြိုးလေး ချည်ထားပြီး ကြိုးထိပ်၌ လက်တစ်အုပ်ခန့် ရှိသည့် ဝါးတန်းလေး ပါသည်။ ဝါးတန်းလေး အရွယ်အစားမှာ ခဲတံလုံးလေး၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် ရှိသည်။ ထို ဝါးတံလေးကို ခလုတ်ဟု ခေါ်သည်။

မောင်းတံကကြွ၊ ကြက်ပေါင်ပင်က ဆန့်အတင်း လျှာတံက အထက် တက်လာခိုက် လျှာတံကို အပေါ်တွဲလောင်း ချည်ချထားသော ခလုတ်လေးဖြင့် ကန့်လန့်ချိတ် ထောင်ရသည်။

ကြက်က ပြေးအလာ လျှာတံဝင်နင်း၊ အပေါ်မှ တွဲလောင်းချထားပြီး ကန့်လန့်(ကလန့်)ထားသော ခလုတ်တံလေး ပြုတ်၊ ရိုက်မောင်းက ရိုက်ခဲ ဝါးခြမ်းပြားဆီ ရုတ်တရက် ပြေးကျလာ၊ ဝါးလက်ခုပ် တီးသလို ညှပ်ရိုက်မိပြီး ကြား၌ မိနေသော ကြက်မှန်သမျှ မလှုပ်နိုင်၊ မယှက်နိုင်။

သည်ဝါးကြက်ထောင်ချောက်သည် ဘာကြက်စာမှ ချထားစရာ မလို သော ထောင်ချောက်။ သူ့လမ်းသူ ညစဉ် အစာ ရှာထွက်သည့် ကြက်လာလမ်း ပြန်လမ်း၌ ထောင်ရာ ကြက်ထောင်ချောက်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသော ကြက် မှန်သမျှ မလွတ်တမ်း မိသော ကြက်ထောင်ချောက် အမျိုးအစား၊ ကြက်လည်ကို ညှပ်ညှပ်နေတတ်၍ ကြက်လည်ညှပ်ဟုလည်း အချို့အရပ်က ခေါ်ကြ၏။ အချို့က မောင်းကို ဖဲထီးသံကိုင်းဖြင့် ဆင်ပြီး ကြက်ပေါင်ပင် မသုံး။ အချို့က ထိပ်မှ ကြက်ပေါင်ပင် ချပြီး အောက်ကို ဆွဲတင်သည့် ထောင်ချောက်လည်း ရှိသည်။ ခလုတ်နှင့် လျှာတံ တွဲရာ၌ ဒေသကွ မူကွဲ ရှိသော်လည်း ဝါးကြက် ထောင်ချောက် အသုံး အနေဖြင့် ကြက်ပြေးလမ်း၊ ကြက်သွားလမ်းကို ထောင်ရာ ၌ လျှာတံကို နင်းမိပြီး ခလုတ် ပြုတ်ကျရာ၌ ကြက်မိသည်မှာ တူညီကြသည်။

ငတောတို့ ငလုံးတို့ သည်အချိန် သည်တော၌ နှစ်စဉ် ထောင်ရာတွင် လည်း သည်ကြက်ထောင်ချောက်များကိုသာ အမြဲ သုံးသည်။

အခြား ဒေသများ၌ သည်ထောင်ချောက်မျိုးကို သုံးရာတွင် အစာချ ထောင်လေ့ ရှိသည်ဟု သူတို့ ကြားဖူးသော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ကြက်စာ

ချ၍ သည်ထောင်ချောက်ကို သူတို့ မထောင်၊ မသုံး။ ကြက်စာ မပါတ်သာ သူတို့ ထောင်သည်။ သုံးသည်။

သူတို့ သုံးသည်က ကြက်ပြေးလမ်း၊ ကြက်သွားလမ်းကို အပင်ပန်းခံ၍ ရှာဖွေကာ သေချာပေါက်မိသည့် နည်းကိုသာ သုံးသည်။ ထို့ကြောင့် ငတော မှတ်ထားသည့် ကြက်သွားလမ်းများ၌သာ အာရုံ စူးစိုက် ထောင်သည်။

သူတို့ အနေဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်က နေစွယ်ကျိုးချိန်မို့ စောသေး သည်ဟု ထင်၏။ တက်သုတ်ရိုက်၍ ထောင်သည့်တိုင် ကြက်ထောင်ချောက် တစ်ရာကျော် ထောင်ရသောအခါ နေဝင်ရီတရော၌ ပြီးအောင် ကြိုးစားထောင်ရ သည်။

သူတို့ ထောင်ချောက် အားလုံး ထောင်ပြီးချိန်တွင် အနောက် မိုးကုတ် စက်ဝိုင်း၌ နေလုံးကြီး မေးတင်နေပြီ။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အနားယူပါတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သလို ဝင်လှဆဲဆဲ နေဝန်းကြီးက နှုတ်ဆက်နေပြီ။

နေဝင်သွားသည့်တိုင် အလင်းရောင် မပျောက်။

တိမ်များ နီနီရဲရဲ အရောင်တောက်ကာ ပတ္တမြားရည်တို့ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို သွန်းလောင်း ထားသကဲ့သို့ ရဲရဲနီနီ။

နေဝင်လျှင် တိမ်တောက်၍ ပျိုကြောက်သည့် သည်အချိန် ရောက်ခဲ့ပြီ။

ညတစ်ည၏ နိဒါန်းကို ဖွင့်လှစ်ရန် အမှောင်ထုက တံစတစ်စ ဖိုးမိုး လာ၏။

နှင်းနှင့်မြူတို့က တစ်စတစ်စ ကျဆင်းလာ၏။

ငတောနှင့် ငလုံးတို့ ထောင်ချောက်အားလုံး ထောင်ပြီး နားနေစပြုနေ ချိန်၌ မဟူရာ ကမ္ဘာသည် ညကို လွှမ်းခြုံလာ၏။

*

(၅)

နှင်းတို့ ဝေနေအောင် ကျလာသလို ဆောင်းလေအေးကလည်း တစ်စ ထက် တစ်စ ယမ်းယမ်းလာသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး အချမ်းဒဏ် ခံနိုင်ရန် ညဦးပိုင်းက မီးကို ဆက်တိုက်ဖို့၍ လှုံ့ခဲသော်လည်း ညဦးနက်လာသောအခါ မီးဆက်မလှုံတော့။ ကြွက်ထွက်သည့် အချိန်နှင့် မီးရောင် မဆုံစေလိုသော သဘောဖြင့် မီးဆက်မလှုံ ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်စထက်တစ်စ ညသည် ပိုမို နက်ရှိုင်းကာ အမှောင်ထု ပိုမို သိပ်သည်းလာသည်။ လဆုတ် ရှစ်ရက်ညဖြစ်ရာ ညဦး၌ ကြယ်ရောင် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်သာ ရှိပြီး လရောင် မရှိ။

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောပြီး ခဏ ကျော ဆန့်ရအောင်ကွာဟု ငတော ပြောကာ နှောပင်ရင်းရှိ မြေကြီးပေါ်၌ ပုဆိုး အစုတ်ကလေးများကို ခြံ၍ ကွေးလိုက်ကြသည့်တိုင် အိပ်မပျော်။ ဆုပ်ပက်သလို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်လာသော ခြင်အုပ်များ၏ အန္တရာယ်က ကြီးမားလွန်း၍ လည်း ရုတ်တရက် အိပ်မရ။ မြေကြီးပေါ် အိပ်နေရသဖြင့် အချိန်မရွေး လာ ရောက်နိုင်သော မြေအန္တရာယ် ကြောက်လန့်၍ စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ဝံ့။

အိပ်မပျော်လေတိုင်း ငတော စဉ်းစားခန်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် လှုပ်ရှား ရုန်းကန် နေရသော သူ့ဘဝ အကြောင်းလည်း တွေးမိသည်။ လက် လှုပ်မှ ပါးစပ် လှုပ်ရပြီး ပြေးနိုင်လွှားနိုင်မှ စားဝတ်နေရေး အကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်ရသော သူ့မိသားစု အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရှာရင်းဖွေရင်း အချိန်တွေ ကုန်သွားသည်ကို သတိ မပြုလိုက်နိုင်သော အကြောင်းလည်း သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်ရောက်လာသည်။ သူ့ဘဝလို ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းမှာ သူ့သားသမီးတွေ လျှောက်လှမ်းရမှာ စိုးရိမ် သောက ဖြစ်ရသည်လည်းပါသည်။ ဘဝတက်လမ်းဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ဘဝ ရပ်တည်ရေးကိုပင်လျှင် မျက်ကလဲဆန်ပျာ လုပ်နေရသော သူတို့ဘဝ လွတ် မြောက်ရာ လမ်းကို မျှော်မှန်းရာမှ သက်ပြင်းချရာသည့် အကြိမ် များလှကြောင်း လည်း ငတော တွေးမိသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျ၍ စိတ်ပျက်၍ နောက်ဆုတ် ဘုတ်ထိုင် ထိုင်နေ၍ ဖြစ်

မလား။

ဘာပဲ ကြုံတွေ့ကြုံတွေ့၊ ဘာပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ နောက်ဆုတ် ဘုတ်ထိုင် ထိုင်နေ၍ ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိနိုင်။ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် ကြိုးစားမှုကို လျှော့ချမရ။ သူ့ဘဝ တစ်ခုတည်း ရပ်တည်ရေးအတွက်သာ သူ စဉ်းစားရတော့ မည် မဟုတ်။ သူ့မှာ သားမပေး ရှိသည်။ သားသမီး ရှိသည်။ ဇနီးမယား

သမီးသားတို့ အတွက်ပါ သူ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု သူ ဘဝကို သူ သတိရ သည်။

သူ့မှာ တာဝန်များစွာ ရှိသည်။ သူ့မိသားစုအတွက် သူ လုပ်ပေးစရာ များစွာ ကျန်သေးသည်။ ဘဝကို ရုန်းရင်းကန်ရင်း သူ့မိသားစုကို ပြုစုပျိုးထောင် ရဦးမည်။ ဖေးမ၊ ကူညီကာ လက်တွဲ ခေါ်ရဦးမည်။

ပြောမည့်သာ ပြောရ၏။ သူ့မိသားစုဝင် မှန်သမျှသည်လည်း သူလိုပါပဲ။ တတ်အားသမျှ စွမ်းအားဖြင့် ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင် လှုပ်ရှားနေကြ သူများသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ဇနီး မိဂျမ်း။ အပင်ပန်း အဆင်းရဲ အနစ်နာ များစွာ ခံနိုင်သော မိန်းမ။ သူ့သား ငလုံး။ သူ့နှင့်အတူ ဘဝတိုက်ပွဲကို ဦးလည်မသန် အင်တိုက် အားတိုက် ရင်ဆိုင် ရုန်းကန်နေရသော သားကြီး။ ပျော်ချင်ပါးချင် မော်ချင် ကြွားချင်၊ ဝတ်ချင် စားချင်၊ သွားချင် လာချင်သော အရွယ်ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ ဆန္ဒထက် သူ့ မိသားစု ဘဝကို အဓိက ထားသော သားကြီး။ သားငယ် ငမုံး၊ ကျောင်သားဖြစ်၍ ကျောင်းသားတာဝန် ကျေပွန်သလို အိမ်သားဖြစ်၍ အိမ်သား တာဝန် ကျေပွန်စေရန် သူ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားသော သားငယ်။ သမီး လေးခင်မ။ ကျောင်းသူလေး ဖြစ်သည့်တိုင် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လက်တို လက်တောင်း ခိုင်းကောင်းသည့် ကလေးမလေး။

အားလုံး အားလုံးသော သူ့မိသားစုဝင်များသည် ထမင်း တန်ဖိုးကို နားလည်သလို၊ ဘဝတန်ဖိုးကို မြတ်နိုးကာ ကျရာတာဝန်မှ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေကြပါ၏။ သည်လို တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်နေပါက ဘဝ အခက်အခဲ၊ ဘဝ အကျပ်အတည်းကို ဘာကြောက်စရာ လိုပါသနည်း။ ဘာကြောင့် စိတ် ဓာတ် ကျစရာ လိုပါသနည်း။ စိတ်ပျက်စရာ လိုပါသနည်း။

ရဂုစားစား တောသမား လူဆင်းရဲဖို့ ရုန်းကန်ရတာ ဆန်းသလား မဆန်းပါ။ ခေါက်ရှာငှက်ပျံ လောကခံ။ သစ်ငုတ်မြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံ၊ ဗုံလုံ တစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့် ဖြစ်တတ်သော လောကကြီးထဲမှာ တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ငတောတို့ မိသားစု၏ ဘဝ မတိုးတက်ဘူး၊ မကောင်းစားဘူးဟု မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။

သောကဟူသည် တွေးသမျှ ကျယ်၏။
အပူဟူသည် မွေးသမျှ တစ်စတစ်စ ကြီး၏။

အားတက်စရာဘက်မှ အနာဂတ်ကို ငတော တွေးမိသောအခါ အားတက်စရာများကို တစ်စတစ်စ မြင်လာသည်။

သူ သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်၊ တက်ညီလက်ညီ လုပ်၊ စီးပွားရှာက တစ်စက်ကျများ ပြည့်သောလားသို့ သူ ကြီးပွားချမ်းသာ နိုင်ကြောင်း ငတော တွေးမိသောအခါ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမထ ယခု ကြီးပွားတော့မည့် ပုံမျိုးလို ငတော သဘော ကျမိပြီး ပူပင်သောက ဟူသမျှ တစ်စမကျန် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

အပူကင်းသော ဘဝ တွေးမိသော ခဏ၌ သူ့စိတ်သည် ကြည်နူးရွှင်လန်း လာပြီး ဘဝကို အားတက်စဖွယ် မြတ်နိုး တန်းဖိုးထား မျှော်လင့်စဖွယ် အဖြစ် မြင်လာကာ ပို၍ ပို၍ အလုပ် ကြိုးစားလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။

ညဉ့်ငှက်တို့ အစာ ရှာရင်း ချစ်ခွန်းတို့တင် ကယုကယင် မြည်သံ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို လန့်ပျံသံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်မှ တစ်ပါး ညသည် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်။

ဟိုတွေ့ သည်တွေ့ တွေးရာမှ ငတော အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ နာမည်ကို ခေါ်သံ နားထဲ ကြားလာရာ တောသမားပီပီ ဆက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငတော ကြည့်သည်။

သူ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ မကြာဟု ထင်သည့်တိုင် လ ထွက်နေပြီး လရောင်ခြည် ရွှေရည်လဲ့သည် နင်းဇာလွှာကို ထိုးဖောက်၍ တစ်လောကလုံးအား ထွေးပွေ့ထားသည်။

လဆုတ် ရှစ်ရက်ညမှာ လသာပြီဆိုတော့ အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ဆ ရောမည်။

“အဖေ နိုးပလား၊ လရောင်ခြည် ကြည်လာပြီ”

သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး မေးလာသော သားဖြစ်သူ ငလုံး။

“အေးကွာ အဖေနိုးနေပါပြီ ချိန်ကိုက်နိုးသလိုပဲ၊ လရောင် ကြည်လာမှ တော့ ကြွက် အစာရှာချိန်၊ ပြန်ချိန်မှာ ကြွက်စုံပါပြီ။ တို့ ထောင်ချောက်တွေ အစအဆုံး အကုန် သိမ်းပြီး ပြန်ရအောင်”

“ထပ်ထောင်ဘူးလား အဖေ”

“နောက်ရက်မှ တောပြောင်းယာပြောင်း ထောင်တာပေါ့ကွာ။ ကနေည တော်ရအောင် ခု တို့ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိတဲ့ ကြွက်တွေကို ဈေးအမီ အရေ

ဆုတ်ရ၊ ရင်ခွဲရ၊ အူကလီစာတို့ ထုတ်ပစ်ရ၊ ကြွက်ဆီရအောင် ချက်ရနဲ့ဆိုတော့ ဖောက်သည်အမီ အပ်နိုင်အောင် သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်တာပေါ့။ မင်း မီးဖွင့်ကွာ၊ ထောင်ချောက်တွေ စဖြုတ်မယ်”

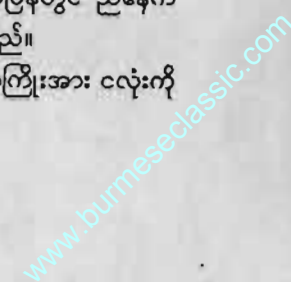
ဆောင်းအအေးဓာတ် အစွမ်းကို နှင်းကြားမှ ဖြတ်သန်း ပြေးလွှားလာသော မြောက်ပြန်လေက ပြသသည်။ အရိုးထဲ၊ အကြောထဲ၊ သွေးထဲ ရောက်အောင် စိမ့်အေးသွားသည်။ သို့ရာတွင် ငတောတို့ အအေးဓာတ်ကို မမူ။ သူတို့ ထောင်ထားသော ကြွက်ထောင်ချောက်များ ရှိရာသို့ သွားကာ အဖျားမှ အရင်းဆီသို့ တစ်စတစ်စ ဖြုတ်သိမ်းလာသည်။

ပဲသီးတောင်ခင်းများ၊ ပဲဒုက်ခင်းများ၊ ပြောင်းဖူးခင်းများ၊ ပဲတီခင်းများကို စားသောက် ဖျက်ဆီး နေကြသော ကြွက်လမ်းပိုင်ရှင် ကြွက်အုပ်တို့သည် သူတို့ ပြေးလမ်း၊ သွားလမ်း၊ ပြန်လမ်း၌ ထောင်ထားသော ကြွက်ထောင်ချောက် ၏ မောင်းတံကို ဖြတ်ကျော်နင်း၍ အစာရှာရန် သွားရောက်ရာမှ မောင်းပြုတ်ပြီး စန့်စန့်ကြီးများဖြစ်ကာ ထောင်ချောက်၌ မိနေကြသည်။ အချို့ ထောင်ချောက်များက ထောင်လျက် မိနေပြီ။ အချို့ ထောင်ချောက်များမှာ ရုန်းကန်၍ လဲကျနေသည်။ လဲကျနေသော ကြွက်ထောင်ချောက် များကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။ မြေကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မိနေတတ်၍ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ သွားကိုင်က မြွေဖြစ်လျှင် အကိုက်ခံ ရတတ်သည်။ ကြွက်ထောင်ချောက်မှ ကြွက်များကို ဖြုတ်ရင်း ကြွက်ထောင်ချောက် သိမ်းရင်း ငတောရော ငလုံးပါ ဝမ်းသာ မဆုံး။

ငတော ကြွက်လမ်း ခန့်မှန်း ထောင်ထားသည်မှာ စေ့စပ် သေချာလှ သဖြင့် ကြွက်လမ်း၌ ထောင်ထားသမျှ ထောင်ချောက်တိုင်း၌ ကြွက်မိသည်။ မိသော ကြွက်အားလုံးမှာ ကောင်ရေ တစ်ရာခုနစ်ကောင်။

ကြွက်များကို ဆယ်ကောင်တစ်တွဲ၊ ဆယ်ကောင်တစ်တွဲစီ တွဲချည်ပြီး ကြွက်ထောင်ချောက်နှင့် ကြွက်တွဲ တချို့ကို ငတောက ထမ်းသည်။ ကျန် ကြွက်တွဲနှင့် တောလိုက်ပစ္စည်းများကို ငလုံးက ထမ်းသည်။ တောလိုက် ဘက်ထရီမီးကို ဖွင့်ကာ သားအဖ နှစ်ယောက် ရှာဆီ အပြန်တွင် ညနေက ထောင်ထားသော ငါးများချိတ်ရှိရာ တောင်ပို့ဆီ ဝင်ကြသည်။

ပထမဦးဆုံး ပန်သန်လျက်ကိုင်းကို ချည်ထားသောကြိုးအား ငလုံးကို ငတောက မီးထိုးပြခိုင်းသည်။

ပြီးမှ ငရုတ်ပင်ကို ပတ်ထားသော ကြိုးအား မီးထိုး ပြန်ခိုင်းသည်။

ပန်သန်လျက်ကိုင်း လှုပ်ပုံမှာ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ။

တောငရုတ်ပင်ရိုင်းမှာ ပန်သန်လျက်ကိုင်း ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ အဖြစ်၌ ဆက်ခနဲ၊ ဆက်ခနဲ လာလာဖြစ်သည်။

ငတော ပြုံးသည်။

ထမ်းပိုးလာသမျှ မြေပေါ်သို့ ခေတ္တချသည်။

ပန်သန်လျက်ကိုင်း ချည်ထားသော နိုင်လွန်ကြိုးအား ဖြေ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မျှင်းမျှင်းဖြင့် တောင်ပိုထံ ချ၍ ထောင်ထားသည့် ငါးများချိတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

ပဲလင်းမြွေသီး ၀၀တုတ်တုတ်ကြီးလို သဏ္ဍာန်ရှိသော လူ့ လက်တစ်လံ ကျော်မျှရှိမည့် လင်းမြွေဝါကြီးသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပါလာသည်မှာ ယက်ကန် ယက်ကန်။

ကိုင်းသမား

ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကိုင်း(ဂိုင်း)သမား။ ငတော နှင့် ငလုံး။

ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ကိုင်း(ဂိုင်း) ထောင်နေကြသည်။

ဘယ်ကောင် ကိုင်း(ဂိုင်း) ထောင်သလဲ၊ တောကြောင်နှင့် တောခွေးအ။

အမေးအဖြေ အတိုင်အဖောက်သာ လုပ်ပါက သည်သို့ မေးရ ဖြေရ

မည်။

ဟုတ်သည်။

သူတို့သည် ကိုင်း(ဂိုင်း)သမားများ။

သို့ရာတွင် အပျော်တမ်း ဟင်းစားရှာသော ကိုင်း(ဂိုင်း)သမား မဟုတ်။

သူတို့ဘဝသည် ရုန်းမှကန်မှ၊ လှုပ်မှရှားမှ၊ ပြေးမှလွှားမှ စားရသူများ။

လက်လှုပ်ရုံ မဟုတ်၊ ခြေရော ကိုယ်ပါ ချွေးတစ်စီး ကျအောင် လှုပ်ရှား

ရုန်းကန်၍ စားဝတ်နေရေး ဘဝရပ်တည်ရေး ဖြေရှင်းရသူများ။

ကိုင်းသမား ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည် လွန်ခဲ့သော လေး ငါးခြောက်ရက်

ကပင် ကိုင်းထောင်ရန် ခြေရာခံခဲ့သည်။

ခြေရာခံ တွေ့ရှိသည့် ခြေရာအပေါ် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ချိန်ဆခဲ့ကြ

ရသည်။ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ချိန်ဆ တွက်ချက်ပြီး ဆုံးဖြတ်နိုင်မှ

ယခု ကဲ့သို့ ကိုင်းထောင်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သည့် နေရာမှ ထောင်ရမည်ဟု သူတို့ တောနှစ်တောကို ခြေရာခံ ခဲ့သည်။

ပန်းတိမ်ဖိုတောကို ခြေရာခံစဉ်က တွေ့ခဲ့သော သားကောင် ခြေရာမှာ တောကြောင် ခြေရာ။

ညစဉ်ညတိုင်း အစာရှာ ထွက်သော တစ်ကိုယ်တော် တောကြောင်၏ ခြေရာသည် အသွားအပြန် သွားလာထားကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား။

ကြောင်ခြေရာ ဝိုင်းဝိုင်းလေးသည် အသွား၌လည်း ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း။

အသွား ခြေရာနှင့် တစ်ထွာကျော် အဝေး၌ ပြန်လာသည့် ခြေရာ မှာလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်။

ခြေရာ အရွယ်က အရွယ်ချင်းတူ၊ အသွင်းချင်းတူမို့ တစ်ကောင်တည်း သော ခြေရာ ဖြစ်ကြောင်း ငတောတို့ သိသည်။

ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော၌ တွေ့ရသော ခြေရာက အသွားခြေရာ မဟုတ်၊ အပြန် ခြေရာ။

ခြေရာ ဝိုင်းဝိုင်းချင်း တူသော်လည်း သည်ခြေရာမှာ လက်သည်းရာ ခြေသည်းရာ ထင်းခနဲ မြင်နေရသည်။

ကြောင်ခြေရာ၌ လက်သည်းရာ ခြေသည်းရာ မတွေ့၊ ဖနောင့်ရာ မတွေ့။ ယခု ခြေရာက ခြေသည်းရာ၊ လက်သည်းရာ၊ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိသလို

ဖိနင်းထားသော ဖနောင့်ရာပါ ထင်ရှားလှသဖြင့် အပြန် ခြေရှင်သည် တော ခွေးအ ဖြစ်မည်ဟု တောအတွေ့အကြုံအရ ငတောတို့ နားလည်သည်။

သည်တောခွေးအ၊ ခြေရာက ညစဉ်ညစဉ် ပြန်ပြန်လာကြောင်း အပြန် ခြေရာကို ကြည့်၍ သိနိုင်သော်လည်း အသွား ခြေရာကို ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့။

တောခွေးအ ဆိုသည်မှာက စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းထဲမှာ နေလေ့ မရှိ။ ကဇာကြီးများထဲရှိ ထူးချိုင့်များ၊ တောင်ပို့များထဲ၌သာ အမြဲ နေလေ့ ရှိသည်။ ယာခင်းများ ဆီမှ ကဇာဆီ လှမ်းသော ခြေရာကို အပြန် ခြေရာဟု ငတော ယူဆသည်။

ပြန်သော ခြေရာမှာ ညစဉ် မှန်သော်လည်း ပြန်သော ကောင်ရေ မမှန်။ တစ်ညတလေ၌ နှစ်ကောင် ပြန်သော ခြေရာ တွေ့လေ့ရှိတတ်သည်။

တစ်ညတလေ၌ တစ်ကောင်တည်း ပြန်သော ခြေရာ တွေ့လေ့ရှိတတ်သည်။

နှစ်ကောင် ပြန်သော ည၌ ရှေ့အကောင် ခြေရာနှင့် လက်တစ်ဖိုက်ခန့် အကွာတွင် နောင်အကောင်၏ ခြေရာက ကျသည်။

တစ်ကောင်တည်း ပြန်က ပုံမှန် အနေအထားအတိုင်း ကဇာတောဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကိုင်းသမားကောင်းပီပီ အပြန်အသွား ခြေရာ မရောသောကြောင့် ငတောတို့ မကျေနပ်။

တောခွေးအ၊ အဝင်အထွက် အသွားအပြန်ကို ရေခုံးရေဖျား ကြိုးစား၍ သေချာသည်ထက် သေချာရန် ထပ်မံ ခံသည်။

ခက်သည်က ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော၏ တည်နေရာ အနေအထားသည် တော၌ စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံခင်းများ ရှိသလို ကြီးမားသော ကဇာခင်တန်းကြီးများ၊ ဖုန်းဆိုးတောကြီးများ၊ ထူးချိုင့် ဂလိုဏ်များ လွန်စွာ ပေါ့လှပါတိတောင်း။

ကဇာဟုသည် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များနှင့် တောင်ပို့များ ပေါများသော တောအုပ်အုပ်ကို ခေါ်သည်။ ထိုကဇာမှ ဖွဲ့ဂျမ်းအို

တော၌ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှ၍ ကောက်ရိုး ဆယ့်လေးငါးစီးတိုက်ထဲ ကျသွား သော အုပ်ကို ရှာရသည့်သဖွယ် အရှာရ ခက်ခဲလှပါတိတောင်း။

တောခွေးအ၊ ခြေရာကို ဘယ်က စထွက်သည်၊ ဘယ်သို့ ပတ်သွား သည်၊ ဘယ်နေရာမှာ နှစ်ကောင် လာရာက လမ်းခွဲသည်၊ ဘယ်နေရာမှာ ပြန်သည်၊ ဘယ်တော၌ ဆုံစည်းသည်ဟု ငတောတို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စူးစမ်းသည့်တိုင် စူးစမ်းမရ။

နောက်ဆုံး၌ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်သွားသွား ညစဉ် ညစဉ် သည်လမ်းမှ တောခွေးအ၊ အနည်းဆုံး တစ်ကောင် အများဆုံး နှစ်ကောင် အမြဲ ပြန်တတ်

ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ရရှိထားသော ခြေရာခံမိသည့် သဲလွန်စကို အလဟဿ အဖြစ် မခံနိုင်ဘဲ ငတောတို့ ကိုင်းထောင်ရသည်။

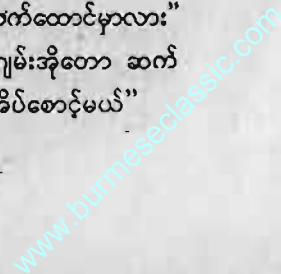
“အဖေ”

“ဟေ”

“ခု ပန်းတိမ်ဖိုတော ထောင်ပြီးရင် ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော ဆက်ထောင်မှာလား”

“အေး ခုထောင်နေတဲ့ ပန်းတိမ်ဖိုတောပြီးရင် ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော ဆက်

ထောင်မယ်။ ညအိပ် စောင့်တာတော့ ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတောမှာ အိပ်စောင့်မယ်”

ပန်းထိမ်ဖိုတောနှင့် ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတောမှာ လူနှစ်ခေါ်မျှသာ ဝေးရာ၊ တစ်တောတော စောင့်အိပ်သည်တိုင် ညဉ့် သားကောင် မိက ညသံဖို့ ကြားနိုင်သည်။ ညသံက ပြေးသည်။

ပန်းထိမ်ဖိုတောကို ငတောတို့ ကိုင်း ယခု စထောင်နေပြီ။

သည်တောပြီးမှ ဖွဲ့ဂျမ်းအို ဆက်ရမည်။

ငတောနှင့် ငလုံးတို့အဖို့ ကိုင်းထောင် နေကျမို့ ဘာပြီးလျှင် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို သိနေသူများ ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး ကွင်းလျှော့ချရမည့် ကျင်းကို တစ်ထွာ ပတ်ပတ်လည် လေးထောင့်ပုံစံ တူးပြီး အနက်ကိုလည်း တစ်ထွာကျော်ကျော် ထားသည်။ ငတောသည် ကျင်းအတိမ်အနက်ကို လက်ဖြင့် ထွာကြည့်ပြီး နောက်တစ်ကျင်း တူးရန် ငလုံးကို တိုင်းခိုင်းသည်။

ကိုင်းတစ်ကိုင်း ထောင်ရာ၌ ကျင်းနှစ်ကျင်း တူးရမည်။

ကွင်းလျှော့ချမည့် ကျင်းက တစ်ကျင်း။

ကိုင်း ရိုက်စိုက်မည့် ကျင်းက တစ်ကျင်း။

အဖေဖြစ်သူ ငတောက ခိုင်းလိုက်သည်ကို သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည့် ငလုံးက ကွင်းလျှော့ချမည့် ကျင်းမှ ကိုင်းဝါး တစ်ပြန် တိုင်းလိုက်သည်။ ကိုင်းဝါး တစ်ပြန် အဝေးကို နောက်ထပ်တစ်တောင် ထပ်ပေါင်း တိုင်းထွာကာ ကိုင်း ရိုက်စိုက်မည့် ကျင်းကို စတူးသည်။

ကွင်းလျှော့ချမည့် ကျင်းနှင့် ကိုင်းစိုက်မည့် ကျင်းတို့ အချိန် အဆ မှန်ကန်မှ သားကောင်ကို မိက မြေနှင့်မလွတ်တလွတ် တန်းလန်း ဖြစ်နေပြီး ရှုနိုးကန်အား နည်းစေသည်။

အချိန်အဆ မမှန်ကန်ဘဲ ကိုင်းကျွေးလျှင်ပြီးရော သဘောထားကာ သွားထောင်က ကိုင်းရိုက်ပြုတ်ကာ သားကောင်ကို မိသည့် ကိုင်းကြီး အိုက်ကျ နေခြင်းကြောင့် ဝါးကျည်ထောက် ဖုံးကွယ်ထားရာမှ လွတ်သောကြီးကို သားကောင်က ကိုက်ဖြတ်တတ်သည်။

ငလုံး အတိုင်းအထွာက သားကောင်ကို မိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားကောင်၏ လက် သို့မဟုတ် ခြေကို မြှောက်လျက် ဖြစ်နေစေပြီး လှုပ်ရှားနိုင်အားကို ထိန်းထားသလို ဖြစ်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့် ငလုံးက သေသေချာချာ တိုင်းသည်။

ငလုံး တိုင်းပြီးသော နေရာကို ကိုင်းစိုက်မည့် ကျင်း တူးသည်။

ကိုင်းကျင်း အနက်ကို တစ်တောင်ကျော်ကျော် တူးပြီး ကိုင်း စိုက်သည်။

မြေကို ဆောင့်ဆောင့် ဖို့၍ ခိုင်မခိုင် စစ်ပြီး ကျေနပ်မှ ကွင်းလျှော့ချမည့် ကျင်းဆီ ပြန်လှည့်ကြသည်။

ကွင်းလျှော့ချမည့်ကျင်း ဘယ်ထိပ် ညာထိပ်၌ ဝါးငုတ် နှစ်ငုတ်ကို ငတောက ရိုက်သည်။

ငလုံးက တစ်ထွာခန့်ရှိ ဝါးမာစိတ်ချော တစ်ချောင်း ယူလာပြီး ဘယ်ညာ ထိပ် အငုတ်ကို အလျားလိုက် လှမ်း၍ ကလန့် ဆက်သည်။

အလျားလိုက် ကန့်လန့်ထားသော ဝါးမာစိတ် အပေါ်ဘက်မှာရော ညာဘက်မှာပါ ဝါးမာစိတ် အတိုလေးများကို ခပ်ပါးပါးတင်သည်။ ဘယ်ညာ ခပ်ပါးပါး တင်ထားသည့် ဝါးမာစိတ်များ အထက်သို့ ငတောက အဝတ်စုတ် တစ်စုတ် ဖုံးပြီး ငလုံးက မြေမှုန့်ပါးပါး ဖြူးသည်။

ကျင်းအပေါ် အုပ်ထားသော အဝတ်။ အဝတ်ပေါ် ဖြူးထားသော မြေမှုန့် များ အထက်သို့ ငတောသည် စိုက်ထားသော ကိုင်း၏ ထိပ်၌ ချည်ထားသော ကြိုးကို ကိုင်းညွတ်သွားသည်အထိ အားကုန် ဆွဲယူလိုက်သည်။

အဝတ်စုတ်အောက် ရောက်နေသော အလျားလိုက်ခံထားသည့် ဝါးမာ စိတ် အချောဆက်ထားရာ ကျင်းထိပ်ရှိ ငုတ်နှင့် ဆွဲလာသောကြိုးမှပါလာသည့် ဝါးကလန့်လေးဖြင့် ခလုတ် ဆင်လိုက်သည်။

ခလုတ်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ကြိုးကို ကွင်းလျှော့ချည် ချည်ကာ ကွင်းပုံသဏ္ဍာန်ပြုပြီး အဝတ်စုတ်နှင့် မြေမှုန့် အပေါ် ကွင်းလိုက်ချထားသည်။

သားကောင်က ကွင်းလျှော့ ချထားသည့် ကျင်းကိုနင်းမိက အဝတ် အောက်၌ ရှိသော ဝါးမာစိတ်လေးများ ကျွံကျသွားမည်။

ဝါးမာစိတ်လေးများ ကျွံကျသွားက အလျားလိုက် ခံထားသော ဝါးမာလည်းပြုတ် ခလုတ်လည်းပြုတ်ကာ ကွေးညွတ်နေသည့် ကိုင်း ဖြောင်းခနဲ စန့်ပြေးမည်။

ကိုင်းဆန့်ပြေးချိန်နှင့် ကွင်းလျှော့က သားကောင်ကို ရုတ်တရက် ချည်နှောင် ခံရသလို ချည်မိသွားချိန်တို့ ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားမည်။ သားကောင် သတိရချိန်၌ ကိုင်းက ကွေးရာမှစန့်၊ သားကောင်က တွဲလောင်းဖြစ်ကာ မြေနှင့် မလွတ်တလွတ် ဖြစ်နေမည်။

ခလုတ်လည်းပြုတ်၊ ကွင်းလျှော့ဖြင့်လည်း မိသော သားကောင်က ကြီးကို ကိုက်ဖြတ်၍ မပြေးနိုင်စေရန် ကိုင်းအထက်ပိုင်း ကြိုးအရင်း၌ ဝါးကျည် တောက်ကို ကွင်းလျှော့ ထောင်သည့် ကြိုးအပေါ်ပိုင်းဖြင့်ပင် ငတော ခေါက်တွန့် ချည်ထားခဲ့သည်။

သားကောင် နှင်းလိုက်၍ ခလုတ်ပြုတ်၊ ကွင်းလျှော့ကြိုး ထောင့်ခနဲ ဖြစ်ကတည်းက ခေါက်တွန့်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သလို ဖြစ်ပြီး ဝါးကျည်ထောက် သည် ကြိုးရင်းမှ ကြိုးဖျား ဆင်းပြေးလာမည်။

ဝါးကျည်ထောက်က သားကောင်မိနေသော ကွင်းလျှော့ကြိုးအထိ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်ရာ သူ့ကို မိထားသော ကြိုးအား သားကောင်က ကိုက်ရန် ဘယ်မျှ ကြိုးစား ကြိုးစား ဝါးကျည်ထောက်အောက်က ကြိုးမှာ ဘေးကင်း ရန်ကင်း။

သားကောင်မိလျှင် မိသည့်အကြောင်းကို ကိုင်းထိပ်၌ ခြုံလုံးလေး တစ်လုံးကို တပ်ထားကြစမြဲဖြစ်ရာ ငတောတို့ ကိုင်းထိပ်၌လည်း ခြုံလုံးလေး တစ်လုံးပါသည်။ ခြုံလုံးလေးသည် သားကောင်မိလျှင် အချက်ပေးမည့် အချက် ပြုဖူး။

ပန်းထိမ်ဖိုတော၌ ကိုင်းတစ်ကိုင်း ထောင်ပြီး ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတောသို့ ကိုင်း များနှင့် သူတို့ ပစ္စည်းများ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ကာ ငတောတို့ ပြောင်းရွှေ့ ကြသည်။

ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော၌ ငတောတို့ ကိုင်းထောင်ပြီးသော အချိန်တွင် နေဝင်ချိန် ရောက်သဖြင့် တိမ်တောက်သည့် အရောင်က နီနီရဲရဲ။

သားကောင်က ညမှာသာ အစာရှာ ထွက်လေ့ ရှိသော တောကြောင်နှင့် တောခွေးအ။ ယခုမှ နေဝင်ဆည်းဆာ။

သည်တော့ သူတို့ ထောင်ထားသည့် ကိုင်းများကို ဖွဲ့ဂျမ်းအိုတော ကိုင်းရိုက်အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီး မှောင်ရိပ်ခိုကာ စောင့်ရဦးမည်။

ညဦးပိုင်းမှာပင် သားကောင် လာမည်လား၊ ညလယ်ပိုင်းမှပင် သား ကောင် လာမည်လား၊ မနက်လင်းပိုင်းမှပင် သားကောင် လာမည်လား။ ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည် အချိန်ကို မမှန်းဆနိုင်သည့်အတွက် နားနှင့် မျက်လုံး များကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထားရသည်။ အရာရာသည် သတိ။

နေဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အညာဆောင်းပီပီ မိုးပြိုလာသလို နှင်းများ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျဆင်းလာသည်။ မိုးမှုန် မိုးဖွဲများ ဖျန်းပက် သွန်းကျသလို နှင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲ။

နှင်းထုကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော မြောက်ပြန်လေက သူ တိုးမိရာ လူအသားကို ဖျင်ကြမ်းဖြင့် ပွတ်တိုက်ခံရသလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ရတတ စတင် ဖြစ်ပေါ်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ ထုံကျဉ်သွားသည်။ မြေမှန်းလက်မှန်း သိအောင် ကွေးဆန့် လှုပ်ကြည့်ရသည်။ အေးစက်ထုံကျဉ်ပြီး တခိုက်ခိုက် တုန်စေသည်။

ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ ခိုက်အောင် အေးသော်လည်း ငတော၌ ခြုံစရာဟူ၍ ပုဆိုးစုတ်လေးများသာ ပါ၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်အောင် ခြုံထားသည့်တိုင် မြောက်ပြန် လေကြမ်းက ဝင် ကလူကျီစယ်သောအခါ တုန်တုန် တုန်တုန် သွားသည်။

စောင်မပါသော်လည်း မီးလှုံရလျှင် အအေးဒဏ် ခံနိုင်၏။

မီးရောင်ကို မြင်က သားကောင်ကို လှန်ခြောက်သလို ဖြစ်မည်မို့ ငတောတို့ မီးလည်း မလှုံရ။

ဖုန်နှင့်သံနှင့် ဆုပ်ပြီ ပက်သလို ဇွတ်ဝင် ဇွတ်တိုး ဇွတ်ကိုက်သော ခြင်အုပ်မှာ မည်မျှ မောင်းထုတ်ထုတ် ချောက်ချောက်၊ မောင်းမရ၊ ချောက်မရ။ ဇွတ်တိုး ဇွတ်ဝင် ဇွတ်ကိုက်သည်။ လက်မောင်းများ အောင့်အောင် ချောက်သည့် တိုင် နိုင်အောင် မတားနိုင်။ မနိုင် အတူတူ ကိုက်ဟာဟု ပေယျာလကန် ပြု၍ နေပြီး အလွန်အလွန် ပူထူစပ်ဖျဉ်းလာမှ လက်နှင့်သပ်ချကာ သွေးဝလွန်း နေသော တောခြင်တို့ မပြေးနိုင်။ သေကုန်ကြောင်း လက်၌ သွေးစေးထန်းထန်း ဖြစ်လာမှုကြောင့် သိရသည်။

လဆုတ် ဆယ်ရက်ညမို့ လရောင် လုံးဝ မရှိ။ ကြယ်ရောင် မှိတ်ကုတ် မှိတ်တုတ် ထဲတွင် ညဌက်တို့ အစာရှာသံ၊ မာန်ဖိသံက စိုးမိုးမင်းမှုနေ၏။ မည်မျှ အေးအေးချမ်းချမ်း၊ မည်မျှ မြောက်လေ သရမ်းရမ်း၊ မည်မျှ ခြင်ကိုက် ကိုက် နေ့မှာတော့ လုပ်ငန်း အငှားလိုက်၍ ပင်ပန်းထားကာ ညမှာလည်း အနားမယူရ သေး၍ နှမ်းလျာလာသော ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည် စိတ်ဆောင် သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မတင်းနိုင်တော့။

ပုဆိုးစုတ်ကလေးများကို ခြုံ၍ ညောင်ပင်အောက်ရှိ မြေကြီးပေါ် ပက်လက်လှန်ကာ ကျောဆန့်ကြသည်။ မြေကြီး အအေးဓာတ်က သူတို့ကို တုန်ခိုက်သွားစေသည်။

တုန်ခါမှ တုန်စေတော့။

နေပင်ပန်း ည မနားရ သူများမို့ ကျောဆန့် ခြေဆန့် ခါးဆန့် လက်ဆန့်

သူတို့ နားချင်လှပြီ။

ထို့ကြောင့် မြေကြီးပေါ် ဖြစ်စေကာမူ နတ်ခင်းသော ပန်းမွေ့ ရာထက် အိပ်စက် အနားယူရသလို သူတို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်။

✱

“ချင် ချင် ချင် ချင် ချင်”

ငတောတို့ နားကြားများ လွဲလေသလား။

အာရုံကို တစ်ခုတည်း ထား၍ ခြုံသံကိုသာ နားစွင့်နေသဖြင့် စိတ်စွဲကာ နား၌ ခြုံသံ ပြန်ကြားနေသည်လား မသိ။

ခြုံသံ ချင် ချင်ကို ပန်းထိမ်ဖိုတော ကိုင်းဆီမှ ကြားနေရ၏။

လဆုတ် ဆယ်ရက် ညမို့ လရောင် မှသော ည။ ကြယ်ရောင် ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်သာ ဝင်းလဲ့နေသော ည။

မနက် ကြက်ဦးတွန်ချိန် ရောက်မှသာ လဆုတ် ဆယ်ရက် လက ပေါ်ထွက်မည့် ည။ တောသမားပီပီ အချိန်ကို ခန့်မှန်းရာ၌ ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်များကိုသာ အားကိုးရသဖြင့် ထိုအချိန်တွင် ကြည့်ပါက ခုနစ်စဉ်ကြယ် အမြီး ထောင်သည်ကို မြင်ရမည် ဖြစ်သော သန်းခေါင်ချိန် ကာလ။

တော၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း။ လေတိုက်၍ သစ်ရွက် လှုပ်သံသည်ပင်လျှင် ကျယ်လောင်လွန်းနေသော ည။ ထိုညတွင် ည၏ တိတ် ဆိတ်မှုကို ဖြိုဖျက် ပေါ်ထွက်လာသော ကိုင်းထိပ်ဖျားမှ ခြုံသံ။

“ချင် ချင် ချင် ချင် ချင်”

သေချာပြီ၊ နားကြားလွဲခြင်း မဟုတ်။ ကိုင်းထိပ်၌ တပ်ထားသော ခြုံက သားကောင် မိကြောင်း ကြေညာနေသံ၊ သေချာပြီ။

သားကောင်သည် ကိုင်း၌ မိနေပါပြီ။ ရုန်းနေပါပြီ။ “ဗျို၊ ကိုငတောနဲ့ ကိုငလုံး ခင်ဖျားတို့ အမြန် လာကြပါဗျို။” ဟု ခေါ်သော သဘောဆောင်သည့် ခြုံသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြီ။

ပန်းထိမ်ဖိုတော သားကောင် ခြေရာက တောကြောင်ခြေရာ၊ တော ကြောင် ခြေရာဟူသည် ထူးထူးခြားခြား ဉာဉ်ရှိသည့် အစွဲအလမ်း ကြီးမားသော သတ္တဝါ။

ညဘက် အစာရှာရာ၌ သည်လမ်းက ထွက်လျှင် သည်လမ်းမှ ပြန် သည်။ အပြန်အသွား လုပ်သည်မှာလည်း တစ်ရက် မဟုတ်။ တစ်လ မဟုတ်။ နှစ်လ မဟုတ်။ အသိုက်အမြို့ မပြောင်းမချင်း ဘေးဆိုး အန္တရာယ်ကြောင့် သေရေးရှင်ရေး မဖြစ်မချင်း တောကြောင်သည် သူ့ သွားလမ်း ပြန်လမ်းမှသာ အန္တရာယ်ကင်း လိုင်စင်ယူထားသည်လားဟု လူသား အံ့အားသင့်ရသည် အထိ အမြဲပြန်သည်။ သွားသည်။

ထူးခြားသော သူ့ဉာဉ် သူ့စလေ့ သူ့စရိုက်ကို သိထားသော ကိုင်းသမား က တောကြောင် သွားလမ်း ငြိန်လမ်း ရှာဖွေကာ ကိုင်းဖြင့် ထောင်လေတိုင်း ဆယ်ကောင်မှ ကိုးကောင်ခန့် အသေခံ လာသကဲ့သို့ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ယခုလည်း တောကြောင်ခြေရာ တွေ့သောတော၌ ကိုင်းရိုက်မိနေပြီ။

“အဖေ အဖေ ထဗျ၊ ကျုပ်တို့ အရှေ့ကိုင်း အကောင် မိနေပြီ။ ခြုံသံ တချွင်ချွင်နဲ့”

ကိုင်းစောင့်ရင်း သားအဖ နှစ်ယောက် မေးခနဲ ဖြစ်သွားရာ နားက ကြားနေရသော်လည်း ငတော ရုတ်တရက် မထဖြစ်သေး။

ငလုံး ပက်လက်လှန် အိပ်နေရာမှ ဘယ်အချိန်က ရုတ်တရက် ထ၍ ဓားဆွဲကာ သွားရန် လာရန် ပြင်နေသည်ကို ငတော သတိ မထားမိ။ ငလုံး ပြောလာမှ ဖွဲ့ဂျမ်းအို ကိုင်းအနီးရှိ ညောင်ပင်ရိပ် အောက်မှ ငတော လူးလိုမ့် ထကာ တုတ်မီးနှင့် ဓားလုံကို ယူသည်။

“ငလုံးရေး လာဟ သွားရအောင်၊ အဖေ နားကြားထဲ ကြားနေတာကွ၊ လူကသာ မထဖြစ်တာ၊ မင်း အဖေထက် ဝီရိယ ကောင်းတယ်”

“ကျုပ်လည်း အိပ်မက် မကီသလို၊ စိတ်ထဲ စွဲနေသလို ကြားနေရာက ထ၊ နားထောင်မှ သေချာ သိတာ”

ခြုံသံ တချွင်ချွင် မြည်နေရာသို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ဓားလုံ ဆွဲ၊ တုတ်မီး ကိုင်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ နီးလာလေလေ ခြုံသံ ပိုမြည် လေလေ။ တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)ဖြင့် မိနေသော သားကောင်ကို ထိုးကြည့်သည်။ သူ့ကို မီးထိုးလေလေ၊ ကိုင်းဖြင့် ဖိထားသော သားကောင်က ကိုင်းတုန်ခါသည် အထိ ဆောင့်ရုန်းလေလေပင်။

တုတ်မီးရောင် အောက်တွင် တွေ့လာသည်က တောကြောင်ကြီး တစ်ကောင်။ လက်တစ်ဖက်ကို ဖိထား၍ မြေနှင့် မလွတ်တလွတ် ဖြစ်နေရာ

ရုန်းလည်း ရုန်းသည်။ မိနေသော သူ့လက်ဘေးရှိ ကြီးအဖျားမှ ဝါးကျည်တောက် ကိုလည်း ရုန်းမရသည့်အခါ အားပါးတရ ကိုက်သည်။ မည်မျှ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ကိုက်ကိုက် ဝါးကျည်တောက်က မတုန်လှုပ်။

မီးရောင် အောက်မှ တောကြောင်ကြီးကို ကြောင်မြင်းလား၊ ကြောင် ဝံပိုက်လား၊ ကြောင်နံ့သာလား၊ ကြောင်ကတိုးလား၊ ကြောင်ဦးကျည်လား၊ ကြောင်တံငါလား၊ ကြောင်ဘားလား၊ ကြောင်ညှိလား ငတော ခွဲခြား ကြည့်ရာ တောကြောင်ကြီးမျိုးတွင် ပါဝင်သော ကြောင်ဘားကြီး။

“ကြောင်ဘားကြီးကွ၊ မီးထိုးထား အဖေ ကြည့်ရှင်းမယ်”

လူစကား ပြောသံ၊ သူ့အနီး လှုပ်ရှားသံကြောင့် ပိုမို ထိတ်လန့်ကာ အငန်းမရ ရုန်းနေသော ကြောင်ဘားကြီး အငြိမ်စောင့်ပြီး လှုပ်ရှားရ လွန်း၍ မောပန်းကာ မျက်တောင်တစ်ခတ်၊ လှုပ်တစ်ပြတ်မျှ ငြိမ်ယောင်ပြုသည့် တစ် ပြိုင်နက် ဓားလှံရိုးဖြင့် ခေါင်းကို ငတောက ခွပ်ခနဲ နေအောင် ရိုက်လိုက်သည်။

ရိုက်နေကျ လက်ဆင်ဖြစ်၍ ငတော ရိုက်ချက် မလွဲ။

တစ်ချက်က နှစ်ချက် မရိုက်ရ။

တစ်ချက်တည်းဖြင့် ငြိမ်ကျသွားသော ကြောင်ဘားကြီးကို လုံးက ကွင်းလျှောမိနေသည့် ကြိုးမှ ဖြေလိုက်သည်။

✽

ဝုန်းဝုန်းဖြုန်းဖြုန်း အသံကြောင့် ညောင်ပင်ကြီးအောက် မြေကြီးပေါ်၌ ပုဆိုးစုတ်လေးများကို ခြံကာ ကွေးနေသော ငတောရော ငလုံးပါ ရုတ်တရက် ထထိုင်သည်။

သူတို့ ကိုင်းထောင်ထားသော နေရာနှင့် မနီးမဝေးမှ ထွက်လာသော အသံများ။ အသံများမှာ ဝုန်းဝုန်း ဖြုန်းဖြုန်းဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

ဘာသံပါလိမ့်ဟု ငတော ဝေခွဲမရ။ ငလုံးလည်း မမှန်းဆတတ်။

အန္တရာယ် တစ်ခုခုများလားဟု ခေတ္တ စောင့်၍ နားထောင်သည်။ သူတို့ ကိုင်းစောင့်ရာ ညောင်ပင်ကြီးဘေးမှ ထွက်ပေါ်လာရာ အန္တရာယ်ဖြစ်က အရန်သင့် ခုခံနိုင်ရန် ဓားလှံ ကိုင်သူကိုင်၊ ကိုင်းဓားရှည် ကိုင်သူကိုင်နှင့် သတိ အနေအထား။

အသံများက ပျောက်မသွား၊ ကြားစထက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

“မီး အရမ်း မထိုးနဲ့ ငလုံး။ အသံရှင်တွေဟာ ငါတို့ ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ ရှိမှန်း မသိသေးတဲ့ ပုံပဲ၊ ဘာသံလဲဆိုတာ ချောင်းကြည့်၊ နားထောင် မယ်။ ငါက မီးထိုးဆိုမှ ထိုး”

ငတောရော ငလုံးပါ ညောင်ပင်ကြီး အရိပ်အောက်မှ ထွက်ကာ ညောင် ပင် ရှေ့ရှိ မိုးနံ့ချိုကြီးကို ကွယ်၍ အသံကြားရာ နေရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

လဆုတ် ဆယ်ရက်ည လသည် နေသာသကဲ့သို့ လင်းလင်းလက်လက် ရွန်းမြကြည့်စင် လင်းလက်၍ နေ့ခင်းအလား ပီပီသသ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရ၏။

လရောင် အောက်၌ ပြတ်သတ်ကျလာသော နဘူးကိုင်းများ၊ တစ်ဖက် နှင့် တစ်ဖက် အလစ် မပေးဘဲ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်များကို မြင်နေရသည်။

လာသမျှ အန္တရာယ်ကို လေးဖက်ကုန်း မာန်သွင်းကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဒေါသဟူးဟူး ထွက်နေသည့် တောကြီးဖွတ် တစ်ကောင်၊ လူ့ခြေသလုံး သေးသေးခန့် ရှိမည်။ ကုန်း၍ မာန်သွင်းကာ ခါးကို ကော့ထားပြီး အမြီးကြီးကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုရန် တလှုပ်လှုပ်။

အစာ ဇောကျာတာ အစာ ရမ္မက်အရောင် တဝင်းဝင်း ထနေသည့် မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင် တောခွေးအကြီး နှစ်ကောင်။

တိုက်ကွင်း တိုက်ကွက်၊ ကိုက်ကွင်း ကိုက်ကွက်ကို ချောင်းမြောင်း၍ အခွင့်အရေး စောင့်နေဟန်ဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံး မျက်ခြည်ပြတ် မခံ၊ ဆက်ဖြစ် လာမည့် တိုက်ပွဲအတွက် အားစိုက်နေဟန် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။

ခေတ္တငြိမ်သက်မှုကို တောခွေးအကြီး တစ်ကောင်က စတင် ချေဖျက်ပြီး တိုက်ပွဲသစ် စသည်။

တောကြီးဖွတ် ဇော်နေရာဆီ ချိန်ဆ၍ တောခွေးအကြီး တစ်ကောင်က ဖြုန်းခနဲ ခုန်အုပ်သည်။ ကျန်တစ်ကောင်ကလည်း ဆက်တိုက်ပင် တစ်ချက် ဟိန်းလျက် တိုက်ခိုက်ရန် ထိုးဝင်သည်။

သတိပြု၍ အသင့် စောင့်နေသော တောကြီး ဖွတ်ကလည်း တောခွေးအ နှစ်ကောင် လှုပ်ရှားလိုက် ကတည်းက သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်အောင်ပင်

မြန်ဆန် သွက်လက်စွာ ကိုယ်ကို တစ်ပတ် လှည့်လိုက်သည်။ အမြီးကြီးဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း တဖျင်းဖျင်း မြည်အောင် ဆက်တိုက် ရိုက်ချသည်မှာ တစ်ချက် ပြီး တစ်ချက် သွက်သွက်လက်လက်။

တောကြီးဖွတ်သာ နေရာ မရွေပါက ပထမ ခုန်အုပ်သော တောခွေးအကြီး၏ ခုန်အုပ်ချက်သည် ဇက်ပိုး ဖြစ်မည်။

ယခုမှ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ရာ တောကြီးဖွတ်၏ ရိုက်ကွင်းသို့ တည့်တည့် ထိုးခံသလို ဖြစ်သွားသည်။ တောခွေးအကြီး ခါးတည့်တည့်ကို အမြီး ရိုက်ချက် တိုက်ရိုက်ကျရာ ဝူခနဲ ဝူခနဲ ကုန်းအော်လျက် ခွေခွေလေး လဲကျသွားသည်။ နောက်ထပ် ဝင်လာသော တောခွေးအကြီးမှာလည်း အမြီးဖြင့် တစ်ချက် ရိုက်မိပြီး ဝူခနဲ အော်လျက် ဘေးသို့ လွင့်စဉ် ထွက်ကာ ဒလိမ့် ကောက်ကွေး။

လဲကျသွားသော တောခွေးအကြီးမှာ ပြန်ထမည် လုပ်လိုက် အမြီး ရိုက်ချက် ကျလာလိုက်၊ လဲကျသွားလိုက်၊ ပြန်အားယူထလိုက်၊ အမြီး ရိုက် ကျလာလိုက်နှင့် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်ကာ မလှုပ်မယှက်နိုင်တော့။

ဤကဲ့သို့ တောခွေးအကြီး တစ်ကောင်နှင့် တောကြီးဖွတ်တို့ ၁၁သံမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေခိုက် ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားသော ကျန် တောခွေးအကြီး တစ်ကောင်က အပြေးတကြီးဖြင့် အချက်ကောင်း ယူကာ တောကြီးဖွတ် ဇက်ပေါ် ခုန်ဝင်သည်။

ဇက်ပေါ် ရောက်ရောက်ကိုက်ကိုက် ခဲခဲခါခါ လုပ်ရာ တောကြီးဖွတ် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဖွတ်မေ့ ပုတတ်မေ့ဖြစ်ပြီး လစ်ဟာသွားသည်။

ဤအချိန်ပိုင်းကို အခွင့်ကောင်း ယူ၍ တောခွေးအကြီးသည် တောကြီး ဖွတ်အား အပေါ်မှ ခွစီးထားပြီး အစွယ် မြှုပ်သည်အထိ ကိုက်သည်။ တောကြီး ဖွတ်က အပြင်းအထန် လှန်ချ၊ အမြီးနှင့် ပြန်ရိုက်သော်လည်း တောခွေးအကြီး ကို ခွာချ မရတော့။

ကုပ်ကပ် ဖက်တွယ်နေသော တောခွေးအကြီးကို အမြီးဖြင့် ရိုက်သည် တိုင် ထိရောက်အောင် ရိုက်မရတော့။ တောကြီးဖွတ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံရာမှ တစ်စတစ်စ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ငြိမ်သက်သည် တိုင် တောခွေးအကြီးသည် ကုပ်ခွစီးပြီး ကျားခဲ ခဲထားရာမှ အကိုက်အခဲ မလျော့။ ဆွဲဆွဲခါခါ ခါခါကိုက်ကိုက် မလျော့။

“တောက် တကယ့် ပွဲကြီး ပွဲကောင်းပါပဲ အဖေရာ”

ငလုံး မအောင်နိုင်၍ ယောင်ယမ်း ပြောမိသော စကား။

ထိုစကားက တောခွေးအကြီးကို သတိ ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး

တောခွေးအကြီး သတိပြန်ဝင်လာသည်။

သေရေးရှင်ရေး အချိန်က သတိ မထားမိသော သူနှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိသော လူသား။

သူ့ဘေး၌ ရောက်နေမှန်း သတိမထားမိသော လူသား၏ စကားသံ။

နီးကပ်နေသော လူသားကို ထိတ်လန့်ရမှန်း၊ လူ့စကားကို ထိတ်လန့်ရ မှန်း ယခုမှ သိလာသည့် တောခွေးအကြီးသည် လဲနေသော သူ့အဖော် တော ခွေးအကြီးကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူ အောင်ပွဲရသည်အထိ ကိုက်ထားသော တောကြီးဖွတ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲကာ ကြည့်ရွန်းလဲသာယာ နေသော လရောင်အောက်၌ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးသည်။

တောခွေးအကြီးက တောကြီးဖွတ်ကို တရွတ်တိုက်ချိ ဆွဲပြေးသည့်တိုင် ငတောနှင့် ငလုံးတို့မှာ အံ့အားသင့်လွန်း၍ မှင်တက်မိလျက်သားရှိသည်။

တောခွေးအကြီး ပြေးထွက်သွားရာ လမ်းဆီမှ ဖြောင်းခနဲ ဝိုးခနဲ ကိုင်း ပြုတ်သံ ချင် ချင် ချင် ချင်နှင့် ခြုံသံတို့ကြားမှ ငတောရော ငလုံးပါ မှင်တက် မိရာက ပြန်အသက်ဝင် သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ သတိရလာသည်။

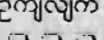
ခြုံသံကား သားကောင် ရုန်းနေကြောင်း သက်သေခံအဖြစ် ချင် ချင် ချင် ချင်နှင့် မြည်နေဆဲ။

ခြုံသံ ကြားရာ သူတို့ကိုင်း ဆီသို့ ငတောနှင့် ငလုံး အပြေး သွားခဲ့ကြ သည်။

ကြည်စင်ရွန်းမြသော လရောင်ခြည် အောက်၌ သူတို့ကိုင်းကို သူတို့ ကြည့်ရှင်း တအံ့တဩ။

တောခွေးအကြီး အပြန် ခြေရာခံပြီး ထောင်ထားခဲ့သော ငတော ကိုင်း၌ ထွက်ပြေး သွားသည့် တောခွေးအကြီးကို မိနေသည်။

တောခွေးအကြီး ကိုက်ချိ ပြေးသော တောကြီးဖွတ်မှာ ကိုင်းနှင့် တစ်တောင် ကွာကွာခန့်၌ လွင့်စဉ်ကျလျက် ခွေခွေခေါက်ခေါက်။

www.burmeseclassic.com

ချိုးရိုက်သမား

(၁)

“ရှေ့...ရှေ့... ငွေထုပ်ကြီး၊ ငွေထုပ်ကြီး ငါ တောထဲသွားရင်း ရုက္ခစိုးကြီးနဲ့ တွေ့လို့ ပေးလိုက်တဲ့ ငွေထုပ်ကြီး ဆန်ထမင်းတွေ ချက်စားစမ်း၊ ဆီတွေ ဝယ်ခတ်စမ်း”

ငတော့သည် ပက်လက်ကလေး ကျောကျလဲနေရာမှ ပြောမိပြောရာကို ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေသည်။

မိဂျမ်းသည် သူ့ယောက်ျား ကုသ၍မှ ရပါဦးမည်လောဟု တွေးတော ပူပန်မိကာ စိုးရိမ်စိတ်တဝေဝေ။

ငတော့၏ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့သည် သူတို့အဖေ ခြေထောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ဖက်စီ ထိန်းကိုင်ရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်အအ ယောင်တောင်တောင်။

“ထမင်းချက်ချိန် ရောက်တိုင်း၊ ရင်ခွန် နှလုံးတုန်နေတယ်ဆိုတဲ့ မိဂျမ်း၊ နှင့်သား ငလုံးဆီ တောင်းစမ်း၊ ရုက္ခစိုး ပေးတဲ့ ငွေ အများကြီး ကြိုက်တာ ဝယ်ချက်ဟာ၊ ကျောင်းလခ စိတ်ပူနေတဲ့ နှင့်သား ငမုံးကို ပေးလိုက်၊ တစ်နှစ်လုံးအတွက် ပေးလိုက်စမ်း ပေးလိုက်စမ်း”

ငတော့သည် သူ့ပါးစပ်ကဲ တွေ့ရာ ဦးတည်ပြောနေ၏။ သူ့အဖေ စကားထဲ၌ သူ့နာမည် ပါလာသောအခါ တွဲဖက် အထက်တန်းကျောင်းတွင် နဝမတန်းပညာ သင်ကြားနေသည့် ငမုံး ရင်ထဲ ထိခိုက် နာကျင်မိသည်။ ငတော့ အဖျားတက်ပြီး ငန်းဝင်နေပြီ။

ငန်းဝင်နေသူတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာသည်တို့ကို အထိန်းချုပ်မဲ့ ပြောသည်မှာ မရပ်မနား။

ငတော့သည် မျိုသိပ်ကြိတ်မှိတ် ခံစားနိုင်လွန်းသူ။

သူ ကျန်းမာရေး ကောင်းစဉ်က သူ့မိသားစုကို သုံးလွန်းတင် ထမင်း မျှသာ သူ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့၍ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်။

ထမင်း ချက်ပြုတ်ချိန် ရောက်တိုင်း ပြည့်စုံသည့် နေ့က ရှားပါးလှပြီး ရှာဖွယ်ဖွေဟယ်နှင့် ဂျင်ဂျာလည်နေသူ သူ့ဇနီး မိဂျမ်းအဖြစ်ကို မြင်ရတိုင်း မချီတင်ကဲ ခံစားရပြီး အံ့ပုန်းပု လူမသိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ငတော့၏သား ငမုံးသည် တွဲဖက်အထက်တန်း ကျောင်းသား နဝမတန်း သိပ္ပံမှာ ယခုနှစ် ပညာ သင်ကြားနေသူ။

တွဲဖက် အထက ဟူသည် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ထံမှ ရသော ကျောင်းလခကို အမာခံ အရင်းတည်၍ ဖွင့်ရသော ကျောင်းဖြစ်သည်။ မည်မျှ ဆင်းရဲသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူပင်ဖြစ်စေ ကျောင်းလခ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပြုသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ မရှိ။ စုပေါင်း အင်အားဖြင့် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ငွေ ထည့်ဝင်ကာ ဖွင့်ရသော ကျောင်းဖြစ်ရာ ငမုံး ကျောင်းလခ ပေးရသည်။ ငမုံး ဆင်းရဲမှန်း သိသည့်တိုင် လွတ်ငြိမ်းခွင့် မပေးသာကြ။

ငမုံးသည် ငတော့ သားသမီးများထဲ၌ ပညာရေး ထူးချွန်သူ၊ ရှစ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာဖြင့် အောင်သူ။ ပညာ ကြီးစားသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အလိုက်သိသည်။ ဘဝကို နားလည်သည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဖြစ်စေလိုသော မိဘ စေတနာကြောင့် ငမုံးကို ငတော့တို့ ကျောင်းမထုတ်ရက်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ငလုံးကလည်း သူ့ညီကို ငဲ့ညွှာသည်။ လုပ်စရာ ရှိသမျှ ငမုံး အတွက်ပါ သူ လုပ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ပိုလုပ်ပါမည်။ ကျောင်းဆက်ထားပါဟု အားပေးသည်။

သည်တော့ တောသမား ဖြစ်သည့်တိုင် ငမုံး တွဲဖက် ကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ငမုံး အနေဖြင့် ဘဝ နာကာ အသိရှိ၍ စာကို သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားသူ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ရာ သင်ကြားရေး၊ ကျက်မှတ်ရေး၊ တွက်ချက်ရေး၌ ဘာမှ မဲတင်းစရာ မလို၊ မဲတင်းစရာ လိုသည်က လစဉ် ကျောင်းလခ။

ကျောင်းလခပေးချိန် နီးလာလျှင် ငမုံး သူ့ကိုယ်သူ အလိုအလျောက် အားငယ်လာသည်။ တိတ်တခိုး ပင့်သက် ချမိသည်။ ငယ်ရာမှ ကြီးလာသော သားသမီးကို ကြေးမုံပြင်လို နေ့စဉ် ကြည့်ရှု အက်ခတ်လာသော ငတောက ငမုံး အခက်အခဲကို နားလည် စာနာသည်။

သူမိသားစု၏ အထွေထွေသော လူမှုဒုက္ခ၊ စီးပွားဒုက္ခကို မျက်ခြည် အပြတ် မခံသော ငတော အနေဖြင့် အားလုံး အားလုံး မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ တွေ့၏။ စိတ်ထဲသိ သိ၏။ သိ၊ မြင်၊ ကြား သည့်တိုင် ငတော တစ်ချက် မျက်နှာမညှိုး။ အမူအရာ တစ်စက်မျှ မပျက်။

သူသည် အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရမည့်သူ၊ ဦးဆောင် ကျော် လွှားရမည့်သူ၊ တာဝန် အရှိဆုံးလူ။

သည်အသိကြောင့် သောက ဟူသမျှကို သားသမီးများထံ အကူးအစက် မခံ။ သူသာလျှင် ကြိတ်မှိတ်၍ တစ်ကိုယ်တည်း ခံစား၏။ သူ့ ရင်ထဲက အပူ ကို မိသားစု မသိစေရန် မရိပ်မိစေရန် ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ကာ၊ ဖုံးကာဖိကာ လျှို့ဝှက်ကာ နေထိုင်ခဲ့၏။ ဤလျှို့ဝှက်မှုကြီးသည် ရက်၊ လ၊ နှစ်ကြာသည်နှင့်မျှ ငတော နှလုံးသား တစ်ရာ၌ အခိုင်အခဲလို ထုနှင့်ထည်နှင့် စုစည်းမိ၏။

သာမန်အချိန်၌ သတိဖြင့် ငတော ထိန်းချုပ်နိုင်သည်။ ယခုကဲ့သို့ သူ့ စိတ်အလျဉ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် အထိ အပြင်းအထန် နာဖျားကာ ငန်းဝင်နေသော အချိန်၌ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ခံစားရသည့် ဝေဒနာများ တစ်စွန်းတစ်စ စွန်းထင်းလာသည်။

ငတော စကား၌ ဘာတရားပါ၍ ဘာကို ဆိုလိုနေကြောင်း နှစ်ပေါင်း များစွာ ပေါင်းဖော်လာသူ မိဂျမ်း ကွက်တိ ခန့်မှန်း သိရှိသည်။ သူ့ လင်သား၏ စေတနာ မေတ္တာကို သိရှိနားလည်ပြီး မိဂျမ်း မျက်ရည် ရစ်ဝဲလာသည်။

ခြင်ထောင်ကို ခပ်ဖွဖွ ထိန်းပေးရင်း အဖေဖြစ်သူ ငတောကို ငလုံး ငေးမော ကြည့်နေမိ၏။ ငေးမော ကြည့်နေမိရာမှ သူ့ အဖေကဲ့သို့သော ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးကို အခြားနေရာမှာ အခြားသူထံမှာ မြင်ဖူးလာသလိုလို ဖြစ်လာ၍ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့တုန်းကပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစားကြည့်လေလေ ဖော်မရလေလေ ငလုံး ဖြစ်ရ၏။

သူ့အဖေ အသားသည် နန္ဒင်းရောင်ပမာ ဝါဝါထိန်ထိန်။
မျက်လုံး တစ်စုံမှာ မျက်လုံးအိမ်ထဲ ချောက်ကျနေသလို ဖြစ်လျက်ရှိပြီး
အရောင် ခပ်မှိန်မှိန်။

ငေါထွက်နေသော မေးရိုး။
ချိုင့်ခွက်နေသော နားထင် နားရင်း။
ကျူရိုးလိုသာ ကျန်တော့သော လည်ချောင်း။
ကြက်ပိန်ရင်အုပ်ပမာ အရိုးက ကြွက်သားထက် ပေါ်လွင်နေသော
ရင်အုပ်။

သည် ဥပဓိရုပ်၊ သည် ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးကို ငလုံး မြင်ဖူးသည်။
ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်ဟု အားတင်း စဉ်းစားရာ စဉ်းစား မရ။

သူ့အဖေ၏ အရိုးဂေါက်ဂက် ဖြစ်နေသော ခြေသလုံးကို အသာအယာ ဆုပ်နယ်ပေးရာမှ ငလုံး မျှတ်ခနဲ သတိရသည်။

ဘကြီး ပေသီး၊ ဘကြီး ပေသီး။
ဘကြီး ပေသီ မသေခင် သုံးလေးရက် အလိုက ဘကြီး ပေသီးဆား
ငလုံး ရောက်သွားသည်။

ငလုံးကို ဆုပ်ကိုင်သော ဘကြီးပေသီး လက်မှာ ယခု သူ မြင်နေရသော
သူ့အဖေ ငတောလက်လို အကြော ပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့် လက်ပါ။ ဥပဓိ
ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကလည်း သူ့အဖေ ငတော ဥပဓိရုပ်မျိုးပါ။

သည်သို့သော ဥပဓိရုပ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး သုံးရက်ခန့် အကြာ၌ ဘကြီးပေသီး
ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သေရုပ်ဆိုတာ ဒါပဲထင်ရဲ့ဟု ထိုစဉ်က တွေးမိ၏။

ယခု သူ့အဖေ ဥပဓိရုပ်သည် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့...
ဆောင်းရာသီစစ်စစ် ဖြစ်ပါလျက် သဲကန္တာရ ထဲ၌ နွေအခါ နေပူ
ခေါင်ခေါင်၌ ရောက်ရှိနေသူ ခံစားရသည့် ပူပြင်းမှု ဒဏ်မျိုး ခံစားရပြီး ချွေးသီး၊
ချွေးပေါက်များ ယိုစီးကျလာသည် အထိ သူ့အဖေအတွက် ငလုံး ပူပင်မိ၏။

အဖေသည် ဝေဒနာကို ခုခံ တွန်းလှန် ကျော်လွှားနိုင်ပါ့မလား။
အဖေသာ ဖွဟု၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ နမိတ်မရှိ နမာမရှိ
လွဲချော် တိမ်းစောင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားပါက....

ငလုံး မတွေးရုံ၍ အတွေးစကို ဖြတ်လိုသည်။
အတွေးစကို ဖြတ်လိုပါမှ ကြောက်လေ ခြောက်လေ ဖြစ်လာ၏။

သူ့အဖေ ငတောသည် အဖေဆိုလည်း ဟုတ်၏။ ဆရာ ဆိုလည်း ဟုတ်၏။ မှီခိုအားထားရာ မေရ ရွှေမြင့်မိုရ်ပမာဆိုလည်း ဟုတ်၏။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်၏။ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ၊ လူမှုရေး ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို ခိုင်ခံ့ ဖြေရှင်းပေးနေသော ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်၏။

သူ့အဖေသည် သူတို့မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် အဓိက အသက် မွေး ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းအဖြစ် တော သားကောင် ငါးကောင်၊ ဖားကောင် ရှာဖွေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေကို တောသမားဟု ချိုင့်ကြီး တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ကြ၏။

ချိုးတည် ချိုးရိုက်၊ ငုံးတည် ငုံးခြောက်၊ ခါတည်၊ ကြက်တည်၊ သမင် လိုက်၊ ယုန်လိုက်၊ ပတတ်လိုက်၊ ဖွတ်လိုက်၊ ကိုင်းထောင်၊ နိဖမ်း၊ ဖမ်းယက်၊ ပွေးထိုး၊ မီးထိုးလိုက်၊ ကြွက်ထောင် ကြွက်တူး၊ ခွေးအလိုက်၊ ပျားရှာ၊ တော ဝက်ကျင်းထောင်၊ လှံကိုင်လိုက်၊ ဖြေဖမ်း၊ ငါးပက်၊ ငါးမျှား အစရှိသော လုပ်ငန်း အစုံစုံကို သူ့အဖေသည် လုပ်ကိုင်၍ မိသားစုဘဝဝမ်းစာ ဖြည့်တင်းခဲ့ကြောင်း ငလုံး သိပါ၏။

တောလုပ်ငန်း မလုပ်ရသည့် အချိန်၌လည်း အအားမနေ။

ပျံကျ အလုပ်ကို ရာသီအလိုက် ရရာ ကြုံရာကို အင်ကုန် အားကုန် ဇယ်စက်သလို ကုန်းရုန်း လုပ်၏။

လွဆွဲ၊ လွတိုက်၊ အိတ်ပိုး အိတ်တင်၊ အိမ်သာကျင်းတူး မြေဖို မြောင်းဖော်၊ ထင်းပေါက်၊ သစ်ပင်လှဲ၊ သစ်ပင်ချိုင့်၊ ပြောင်းရိတ်၊ နမ်းရိတ်၊ ပဲစဉ်းငုံခုတ်၊ ပဲစဉ်းငုံပုတ်၊ ဂျုံနုတ်၊ ပဲနုတ်မှအစ ဒေသခံ လုပ်ငန်း အဝဝကို ငှားသူ ရှိလျှင် ရှိသလို သူ့ကိုယ်သူ မညာတာဘဲ အလုပ် လုပ်သည်။ ရွာမှာ အလုပ် မရှိက နီးရာရွာမှာ၊ နီးရာရွာ အလုပ်မရှိက အလုပ်ရှိရာ ဝေးရာ ရွာအထိ သွားရောက် လုပ်သည်။ အလုပ် လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ပင်ပန်းရမှန်း ညည်းညူ ရမှန်း မသိ။

အခိုအကပ် မရှိ၊ အတွက် မရှိ၊ အစီးအပိုး မရှိ၊ သူ့ကို အခစား လုပ်ကိုင် ရန် ငှားရမ်းလာပါက သူလည်း လုပ်ခရ၊ ငှားသူလည်း ကျေနပ် အားရသည့် အထိ စေတနာထားလျက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို စီးပိုး၍ ခိုင်းမှန်း သိသည့်တိုင် ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သိလျက်နှင့် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသဘောထားကြောင့် သူ့အဖေ ငတောဆိုလျှင် ငတောလားဟု အားရင်

ဘာ လာလုပ်ပေးစမ်း၊ ညာ လာလုပ်ပေးစမ်းဟု အလကား ခိုင်းရသလို ထင်မှတ် လာပြီး ပေးရသည့် ငှားရမ်းခ အဖိုး မများဟု ထင်သူ အနန္တပင်။

အလုပ် ရသမျှ တွေ့မရှောင် လုပ်ခဲ့သော သူ့အဖေ။

လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ် မှန်သမျှကလည်း နူးညံ့သော အလုပ် တစ်ခုမှ မပါ။ အရိပ်ထဲ လုပ်ရသော အလုပ် တစ်ခုမှ မပါ။

လာလေဆို မိုးထဲရေထဲ နေထဲနှင့်ထဲ ဗွက်ထဲရွံ့ထဲ။

လုပ်ရပြီဆို ခွန်နှင့်အားနှင့် မီးကုန်ယမ်းကုန်။

လုပ်ရသည့် ရာသီကလည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ။

အလုပ် ပေါ်လာချိန်သည် သူ့အဖေ အလုပ်ချိန်။

အကန့်အသတ် မရှိ။ အတိုင်းအဆ မရှိ။

သူ့အဖေ ဉာဉ်ကလည်း တစ်မျိုး။

မဖြစ်မနေမှသာ သူ့သား သူ့ဇနီး အကူအညီ ယူသည်။

ဖြစ်နိုင်သမျှ ပင်ပန်း၍ လဲကျသွားပါစေ။

သူ့သား အပင်ပန်းခံသည်။ သူ့သား အဆင်းရဲခံသည်။

သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို မိသားစုအတွက် မြှုပ်နှံ စတေးကာ အားကြီး မာန်တက် အလုပ် လုပ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ သူ့ဘဝကို မိသားစုအတွက် စတေး မြှုပ်နှံကာ အလုပ်ကို ကြိုးရုန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ငလုံး၏ အဖေ ငတောသည် သံမဏိ မဟုတ်၊ ကျောက်ဆစ်ကျောက်သား မဟုတ်။

အသွေးနှင့်လူ အသားနှင့်လူ ဖြစ်ရာ ထိုဒဏ်တို့ ပီပြီ။ ယခု ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းရပြီ။ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းသည်မှာလည်း အာဂန္တု အဖျားအနာ မဟုတ်။ အပေါ်ယံ ခေါင်းခဲ၊ ဝမ်းနာ၊ ကိုယ်ပူနာစေး မဟုတ်။

ဖြစ်လိုက်သည်မှ သေကောင်ပေါင်းလဲ။

ဖြစ်နိုင်သည်က ရေတိမ်နှစ်နိုင်သည့် အဖြစ်။

ကုသနေရသည်မှာ လှေကွဲစီး အခြေအနေ။

သည်ရောဂါကို အဖေ ကျော်လွှား နိုင်ပါမလား။

ငလုံးသည် တွေးရင်း တွေးရင်း ထိတ်လန့်သည်ထက် ထိတ်လန့်လာ သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည်ထက် တုန်လှုပ်ချောက်ချား လာသည်။ သူ့ အဖေကို ကြည့်ရာ ယခု အခြေအနေမှာ အားရစရာ တစ်ကွက်မျှ မမြင်။

ရောဂါကို သမားက နိုင်မှ နိုင်ပါ့မလား။

ရောဂါက သမားကို ပျက်ရယ်ပြု၍ ဝေဒနာရှင်ကို အနိုင်အထက် ပြုကျင့်ကာ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက် အားရမှ ဘဝတစ်ပါး တွန်းပို့မည်လား။

ထန်းသီးဘုတ် ကျေးလက်ကျန်းမာရေး ဆေးခန်းမှ ကျန်းမာရေးမှူး ဦးဆင့် ဆေးကုသရန် ရောက်လာမှ မိဂျမ်းရော ငလုံးပါ အားတက်သွားသည်။

ကျန်းမာရေးမှူးလေးက အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ပင် စမ်းသပ် စစ်ဆေး ဆေးတိုးပြီးမှ ဆေးပြားများ ပေးသည်။ သောက်ရမည့် အချိန်နှင့် ဆေးပြားများ ကို ညွှန်ပြ ပြောဆိုသည်။ ပြီးမှ မိဂျမ်းနှင့် ငလုံးတို့ကို ငတောနှင့် ဝေးရာ တဲအပြင် ခေါ်ထုတ် သွားသည်။ ဆေးမှူးလေးက ညင်ညင်သာသာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အတတ်နိုင်ဆုံး အားတင်းကြပါ။ ခု အဆင့်ကတော့ သေမင်းနဲ့ သမားကြား အကြီးအကျယ် လွန်ဆွဲနေရတဲ့ အချိန်ပါ။ ခုလို ဖြစ်ရတာကလည်း ရောဂါဖြစ်ကတည်းက မကုသဘဲ နောက်ကျမှ ကုသရတဲ့ အကြောင်းကြောင့် မရောက်သင့်ဘဲ ဒီအခြေအနေကို ရောက်ရတာပါ။ ဒီက အစ်မကြီးတို့ ညီလေး တို့ကို ကျွန်တော်က နောက်ကျမှ ပင့်ရကောင်းလားလို့ ကုရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စောစော ကုရင် ခုလို မဲတင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် ပြောတာပါ။ အစ်မကြီးတို့ ဘဝ ညီလေးတို့ ဘဝကို အခက်အခဲတွေ ကြားမှာ တည်ဆောက် နေကြောင်း ကျွန်တော် နားလည် ခံစားရပါတယ်”

ကျန်းမာရေးမှူး ဆရာလေး၏ အသံသည် အဝေးမှ လာနေသလို ထင်၏။ မိဂျမ်းရော ငလုံးပါ ပါးစပ်ဟ၍ ယောင်ငေးငေး။

“တခြား ဆရာဆိုရင် လူနာကို ပစ်ချင်တိုင်း ပစ်ထား။ နောက်ကျမှ လာပင့်တယ်လို့ အပြစ် ပြောကောင်း ပြောပါ့မယ်။ လိုက်မကုဘဲ နေကောင်း နေပါလိမ့်မယ်။ လှေကွဲစီး ကုရမှာကြီး အချောင် နာမည် အပျက် မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါမယ်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဖိုးကုချင် မောင်ကုချင်မို့ လိုက်လာတာ လားလို့ မေးစရာပေါ့။ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာ လိုက်လာပြီး အားတက်သရော ကုပေး နေတာပါ”

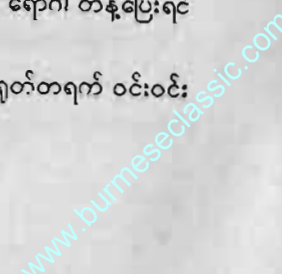
ဆရာလေး၏ အသံသည် ခပ်အေးအေး ခပ်ညင်ညင်။

“ကျွန်တော့် မိဘက အစ်မကြီး ခင်ပွန်းလို အညာ အကောင် ပလောင် တွေ ဖမ်းတဲ့ တောမှဆိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေထဲက သားငါး ပုစွန်တွေ ဖမ်းတဲ့ ရေမှဆိုး တံငါတွေပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရေမှဆိုး တံငါသည်ရဲ့ သားပါ။ ဆရာ ကြယ်နီတို့ ဆရာလင်းယုန်သစ်လွင်တို့၊ ဆရာမောင်သိက္ခာတို့ စေတနာ ထား ရေးသား တင်ပြလို့ လူအများ စိတ်ဝင်စား စာနာ နားလည် တတ်လာတဲ့ ဓနုဖြူတို့၊ သောင်တုန်းတို့ဆီက အောက်ပြည် အောက်သား တံငါသည် တစ်ယောက်ရဲ့ သား ကျွန်တော်ဟာ ရရစားစား ဆင်းရဲသား ဘဝကို လူမှန်း သိတတ်ကတည်းက နားလည် ပါတယ်။ ဆေးတစ်လုံး ထိုးလိုက်ရရင် ဆန် တစ်ပြည်ဖိုး ပဲ့ထွက်သွားမှာ ဆေးတစ်ချို့ ကောင်းကောင်း ကုလိုက်ရရင် ပိုက်ပေါင် ကွန်ပေါင် ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံတာ ဆေးမြီးတိုလိုလို မြစ်ချင်းပြီး ဆေးလိုလိုနဲ့ ပျောက်နိုး ပျောက်နိုးနဲ့ မျှော်ကိုး နေကြတာ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ပါ။ အလွန် အလွန် မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖြစ်လာမှ ကုသကြရတာပါ။ ဒီကြားထဲမှာ လူဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ချင်းစာလို လိုက်လာပြီး အားတက်သရော ကုပေးနေတာပါလို့ စောစော က ဒါကြောင့် ပြောခဲ့တာပါ”

ဆရာလေးက စကားကို ခေတ္တမျှ နား၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်ဟာ ကျန်းမာရေးမှူးဖြစ်သလို စာလည်း ရေးနေတဲ့ စာရေး ဆရာ တစ်ဦးပါ။ ချိုင့်ကြီးသား စားရေးဆရာကြီး ချိုင့်ကြီးယဉ်မောင်နဲ့ သောက်ရင်း စားရင်း စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောရင်း စကားစပ်မိတော့ အစ်မကြီးတို့ ညီလေးတို့ ဘဝကို သူက အပြည့်အစုံ ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလို သိလိုက်ရလို့လည်း တတ်အားသမျှ စေတနာထား ကုသ ပေးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေကြွခဆိုတာဝေး တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ အစ်မကြီး တို့ ဆီက မယူဘဲ ဆေးပုလင်း ဝယ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော် လာထိုးပေး ကုသပေး နေတာပါ။ ပေးသမျှ ဆေးပြား မှန်သမျှဟာ ဆေးခန်းဆေး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် ငွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ပြင်ပဆေးတွေပါ။ ကျွန်တော့် ဒါနပါ။ လူနာ အခြေအနေက ကနေ့ စထိုးတဲ့ဆေး သုံးရက်ထိုးလို့ ရောဂါ တန့်ပြေးရင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နိုင်ပါသေးတယ်”

မိဂျမ်းရော ငလုံးပါ သည်စကားကြောင့် မျက်နှာ ရှုတ်တရက် ဝင်းဝင်း ထိန်ထိန်။

“ဒီတော့ လူမသေ ငွေမရှား၊ စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိ ဆိုသလို နောက် ဆေးဆက်လိုက်ဖို့ လိုပါမယ်။ နောက် ဆေးထိုးဖို့လိုတဲ့ ဆေးစာရင်းကို ကျွန်တော် စာရေး ပေးထားခဲ့ပါမယ်။ အစ်မကြီးတို့ ရွာနဲ့ လေးမိုင်ဝေးတဲ့ ကြံယစ်ဖေရွာ ဆေးဆိုင် သွားပြီး ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ပါ။ ဒီဆေးတွေဟာ ဒီဝေဒနာ ပျောက် ကင်းရေးအတွက် မရမနေ ရတဲ့ဆီက ရှာဝယ်ရမယ့် ဆေးတွေပါ။ ဆင်ကောင် ကြီး အမြီးကျမှတစ် မဖြစ်အောင် ကြိတ်မှိတ် ရှာဖွေ ဝယ်စေချင်ပါတယ်။ နှစ်မိုင် ဝေးတဲ့ခရီးက ကျွန်တော် လာကုပေးရပေမဲ့ ပင်ပန်းတယ်လို့ မယူဆ ပါဘူး။ အစ်မကြီးတို့ကသာ ကျွန်တော် ညွှန်တဲ့ဆေးတွေ မဖြစ်မနေ ဝယ်ပေးပါ။ ကြံယစ်ဖေရွာမှာ သေချာပေါက် အဲဒီဆေး ရှိပါတယ်”

မိဂျမ်း နှုတ်မနေနဲ့ ချက်ချင်းမေးသည်။

“ဆေးဖိုးက ဘယ်လောက် ကျနိုင်ပါသလဲ”

“လွန်ရော ကျွဲရော ရှစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ပါ။ အစ်မကြီးတို့ကို မနေ့က ဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဆေးတွေက ကနေ့ရယ်။ မနက်ဖြန်နဲ့ သန်ဘက်ခါရယ်။ သုံးရက်စာ ထိုးဖို့ပါ။ ကျွန်တော်ခု ညွှန်တဲ့ ဆေးက ဖိန်းနွဲခါမှ စ၊ ထိုးမယ့် ဆေးတွေပါ။ အဲဒီနေ့ အမိတော့ မဖြစ်မနေ ရအောင် ဝယ်ထားပေးဖို့ လိုပါတယ်။ အသက် တစ်ချောင်း ဆက်လက် ရှင်သန်ဖို့ရာ ကုသရမယ့် ပွဲမှာ သမားရဲ့ ပညာနဲ့ စေတနာ သာမက လူနာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အင်အား၊ စိတ်ဓာတ်အင်အား၊ လူနာရှင်ရဲ့ ကုန်ကျရမယ့် ငွေကို ကုန်ကျ ခံနိုင်တဲ့ အင်အား အချိုးညီဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ခုလို သုံးရက် ကြိုပြောရတာက အစ်မကြီးတို့ ကြိုတင် ရှာနိုင်ဖွေနိုင်ဖို့ ငွေရှာ ချိန် ဆေးရှာချိန် ရှိအောင်လို့ပါ”

ကျန်းမာရေးမျိုး ရေးပေးသော ဝယ်ရမည့် ဆေးစာရင်း ပါသည့် စာရွက် လေးကို လှမ်းယူရင်း မိဂျမ်းလက် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ငလုံး နားထဲ၌ ငွေရှစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသော အသံက ပေါက်ကွဲသံလို ကျယ်လောင် မြည်ဟည်းကာ ပဲ့တင်ထပ်ထပ် ပေါ်လာ၏။

ငွေရှစ်ရာ ဝန်းကျင်။

မိဂျမ်း ခင်ပွန်း ငတော၏ အသက်ကို ကယ်ထုတ်ရန် လိုအပ်သောငွေ။

ငလုံး၏အဖေ ငတော တစ်ယောက် လူ့ဘဝ၌ ဆက်လက် ရပ်တည် နိုင်ရေးကို ဆောင်ကြဉ်းပေးမည့် ဆေးများကို ဝယ်ရန် မဖြစ်မနေ ရှာရမည့်ငွေ။

တွဲဖက်ကျောင်းသား ငလုံး၏အဖေ ငတော၌ တည်ရှိနေသေးသော အသက်လေး တစ်ချောင်း လွင့်စဉ် ထွက်မသွားစေရန် အချိန်မီ အသုံးချဖို့ မရအရ ကြံရပန်ရ ရှာရတော့မည် ငွေ။

မိဂျမ်းတို့ ငတောတို့လို ဆင်းရဲသား ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုမျို အတန်း အစားများ အဖို့ ငွေသည် အရှာရ အဖွေရ ခက်လှ၏။ ငွေကို ငွေနှင့် ရှာဖွေ နိုင်ခြင်း၊ ငွေကို ဥစ္စာခန အရင်းအနှီး လယ်ယာချောင်းမြောင်း အရင်းအနှီးဖြင့် ရှာဖွေနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ်အားသက်သက်ဖြင့် ရှာဖွေရသောအခါ ငွေ တစ်ကျပ် တစ်ပြား ရဖို့အရေး သေကောင်ပေါင်းလဲ လုပ်ကြကိုင်ကြ၏။

လုပ်အားဖြင့် ရှာဖွေရာ ၂ ခက်ခဲလှသော ငွေ။

ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေရသည့်တိုင် ပူအောင်ပင်လျှင် လက်ထဲ ကိုင်မထားရ သော ငွေ။ စည့်သည်ပမာ ခေတ္တမျှသာ လူဆင်းရဲထံ လာရောက်တတ်သော ငွေ။ ထိုငွေကို လိုသော အချိန်၌ လိုသလောက် ရရှိရန် ရှာဖွေနိုင်ရန်မှာ ခက်ခဲ လှကြောင်း မိဂျမ်းရော ငလုံးနှင့် ငလုံးပါ နားလည်၏။

နားလည်ပင် နားလည်သော်ငြား သည်အချိန်၌ လက်ကုတ် ခေါင်းကုတ် နောက်ဆုတ်နေ၍ မဖြစ်။ သေရေးရှင်ရေး အဆုံးအဖြတ်ပွဲ ပီပီ သည်နေရာမှာ ခေါင်းရှောင်နေ၍ မရ။

ငတော ရောဂါ သည်းထန်စကလည်း သည်သို့ အခက်ကြုံခဲ့၏။

ငတော ရောဂါ စဖြစ်သည်မှာ ကိုင်း လေး၊ ငါးညထောင် အပြီး၌ဖြစ်၏။

ကိုင်း မထောင်မီက ငတော ပြောင်းရိတ်ခဲ့သည်။

ငတောတို့ စားနိုင်သော သုံးလွန်းတင် ထမင်းမှာ စပါးဆန်၊ ပြောင်း ဆန်နှင့် ပဲပီစပ် ရောချက်ရသည်။ ပြောင်းဆန်ဆိုသည်မှာ ငတော ရိတ်သော ပြောင်းပင်မှ ရသည်။ ပြောင်းဆန် အလုံးကို မောင်းနှင့် သုံးကြိမ်သုံးခါ ဖွပ်က ပြောင်းဆန် ရသည်။ ပြောင်းလုံး တစ်တင်း ဖွပ်က အိုးဝင် ပြောင်းဆန် ဆယ့်နှစ် ပြည် အသားတင် ရသည်။

ငတောတို့ ဒေသထုံးစံအရ ပြောင်းရိတ်ခကို ပြောင်းပေးသည်။

တစ်ကန်လျှင် ပြောင်းရိတ်ခ တစ်တင်း။

တစ်စကမှာ တစ်ကန်ခွဲ ရှိ၍ ပြောင်းရိတ်ခ တစ်တင်းခွဲ။

ပြောင်းဆန်ကို မဝယ်ရဘဲ လုပ်အားခ ရအောင် ငတော ဦးဆောင်ပြီး ပြောင်း ပုတ်ပြတ် ရိတ်ခဲ့သည်မှာ သံသံမဲမဲ။ ပုတ်ပြတ်ဟူသည် နေ့တွက်ဖြင့်

မရှင်းဘဲ အကွက်ပြတ် ရိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရိတ်လျှင် ရိတ်နိုင်သလောက် အကျိုးရှိမည်ဖို့ ငတောရော ငလုံးပါ အားကြီးစာန်တက် ရိတ်သည်။

ပင်တိုင်ရိတ်က ငတောနှင့် ငလုံး။
ထမင်းလာပို့ရင်း ကူရိတ်သူက မိဂျမ်း။
လေးခင်မက အိမ်စောင့်။

ငမုံးသည် ကျောင်းသား ဖြစ်သော်လည်း မနက်လင်း ကတည်းက ပြောင်းခင်းရိတ်ရာ ရေခွေးကြမ်း လာပို့ရင်း ရောက်လာပြီး ကူရိတ်သည်။

ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ပြန်သွားပြီး ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်၌ တစ်ခေါက် ထပ်လာကာ နေဝင်အထိ ငတောတို့နှင့် အတူ ခိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်သည့် ပြောင်းရိတ်သမား။ စနေ တနင်္ဂနွေ၌ ငမုံး အချိန်ပြည့်။

မိမိ ရိတ်သော ပြောင်းခင်း မှန်သမျှ ပြောင်းနှံထပ်၍ မပြီးမချင်း ပြောင်းရိတ်သူက စောင့်အိပ်ပေးရစေ၍ ဖြစ်ရာ ပြာသိုလ ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲမှာ ပြောင်းရိုးစည်း သုံးလေးစည်းကို အုံသဖွယ် ခေါင်းချင်းဆိုင် ထောင်၍ ငတော စောင့်အိပ် ပေးရသည်။

ငတော အနေဖြင့် ငလုံးနှင့် ငမုံးကို ပြောင်းခင်း စောင့်ဒိပ်မခံ။ သူသာလျှင် ရိတ်သမျှ ပြောင်းခင်း မှန်သမျှကို လူမလဲဘဲ စောင့်အိပ်သည်။

နှင်းက မလုံ၊ ဆောင်းလေကြမ်းက တိုက်၊ မြေကြီးပေါ် ဖျာစုတ်လေး ခင်း၍ ငတော အိပ်ရသည်မှာ ပြောင်းခင်းအားလုံး ပြီးသည့် အထိပင်။

မည်မျှ အလုပ် ပင်ပန်း ပင်ပန်း၊ မည်မျှ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ငတော ပျော်သည်။ ငတော မိသားစုအားလုံး ပျော်သည်။ ပြောင်းရက စားစရာ ဆန် ရရှိခြင်းဟု နားလည်ထားသော မိသားစုပီပီ လက်ချညီညီ လက်ချီမျှ တက်ကြွ ဖျတ်လတ် ပေါ့ပါးစွာ ကြိုးစား ရိတ်ကြ၏။ ပြောင်း ဆယ်ကန့် (ခုနစ်ကေခန့်) ကျော် ရိတ်လိုက်နိုင်ရာ ပြောင်း တင်းတစ်ဆယ် ရဖို့ သေချာပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး ပြုံးပန်းတဝေဝေ။

သို့ရာတွင် ပြောင်းဟူသည် ခုရိတ်ပြီး ခုပြောင်းရသည် မဟုတ်။

ပြောင်းနှံကို ထစ်ရသည်။ နေလှန်းရသည်။ နွားနယ်ရသည်။ လေဖြင့် လှေ့စင်ပစ်ရသည်။

ပြောင်းလုံးချမှ ယာခင်းရှင်က သူတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ပြောင်း ရိတ်ခ ပေးလေ့ ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ဒေသထုံးစံ ဖြစ်၏။

ပြောင်းရိတ်ရသော်လည်း ပြောင်းရိတ်ခက ချက်ချင်း မရသေး။ ပြောင်းရိတ် နေစဉ်မှာ လိုသော စရိတ်စက မှန်သမျှ ကိုယ့် ဘာသာ ရှာရ၏။

ပြောင်းလုံး မရခင် လိုသော စရိတ် မှန်သမျှ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာရ၏။ ပြောင်းလုံး မရမချင်း လိုအပ်သော စားစရိတ် အထွေထွေ စရိတ်အတွက် အိမ်ထောင်ဦးစီး ငတော မညည်းမညူဘဲ ပြောင်းရိတ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကိုင်း ဆက်ထောင်သည်။

ကိုင်းသမားဟူသည် ညလူ။ တဲနှင့် အုံနှင့် အိပ်ရသည် မဟုတ်။ စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ရသည် မဟုတ်။ စောင့်နှင့် ခေါင်းအုံးနှင့် လေကာနှင့် အိပ်ရသူ မဟုတ်။ ကိုင်းထောင်သော ညတိုင်း တောမှာ ဖြစ်သလို အိပ်ရ၏။

နှင်းတွေ ဝေနေအောင် ကျကျ...
လေတွေ ဝီးခနဲ ဝီးခနဲ နေအောင် တိုက်၍ အရိုးခိုက်အောင် မည်မျှ အေးအေး...

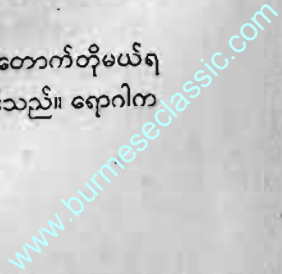
နှင်းငွေ မြေငွေ ရိုက်ခတ်၍ မြေမည်မျှစိုစို သင့်တော်ရာ သီးနှံခင်းထဲ ထိုးအိပ်တန် အိပ်ရ၏။ အိပ်သည် ဆိုသော်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် မဟုတ်။ သစ်ပင်ကောင်းက သစ်ပင်အောက်၊ ချုံရိပ်ကောင်းက ချုံရိပ်အောက်၊ ယာခင်းထဲ ကောင်းက ယာခင်း စိုက်ပျိုးပင်အောက် အိပ်ရ၏။ ဘယ်မှာ အိပ်ရ အိပ်ရ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်၏။ ချမ်း၍ဆိုကာ မီး မလှုပ်။ မီးရောင်ကို မြင်၍ ထောင် ထားသော သားကောင် လန့်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ ကြိတ်မိုတ် ခံရ၏။

ပြောင်းရိတ်ထား၍ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှု ဒဏ်နှင့် ရာသီဥတုဒဏ်တို့ကို ခံစားရ၍ ကိုယ်ခံစွမ်းအား နည်းပါးနေသော ငတောသည် ရောဂါနှင့် တွေ့သော အခါ အလူးအလဲ ခံစားရသည်။ ဖြစ်ကတည်းက အရပ်ကူပါ လှပိုင်းပါ ဘဝ ရောက်ခဲ့၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တိုင်းရင်းမြန်မာ သမားတော်ကြီး ဦးစံပင်ကို ဖြစ်လျှင် ဖြစ်ချင်း ပြေးပင့်လျှင် ရ၏။

ယခုမူ ဆရာကြီး ဦးစံပင်သည် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ဘုရားဖူး သွားရာ ငတောတို့ အားကိုး မရှိတော့။

ကွမ်းရွက်မျက်စဉ်းခတ်၊ ဆေးမြီးတိုလေးသောက်၊ တောက်တိုမယ်ရ ဟိုလူပြော သည်လူပြော ဆေးလေး ဝယ်တိုက်နှင့်သာ လုပ်နိုင်သည်။ ရောဂါက

တိုက်သမ္မတ ဆေးခြီးတိုလေးများကို ပြက်ရယ်ပြုကာ သူ အစွမ်းပြသောအခါ ငတော သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံစားရသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ အာဂန္တု အဖျား ထင်၍ ခပ်အေးအေး ရှိခဲ့သော မိဂျမ်းတို့ မျက်လုံးပြူးခဲ့ရသည်။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ငလုံးတုန်းက အတွေ့အကြုံ မိဂျမ်း ရှိခဲ့သည်။

ငလုံး ရွှေကျင် သွားရာက ရွှေ ရမလာဘဲ ငှက်ဖျားရောဂါ ရလာသည်။ သေလုသေလုနှင့် ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေရာမှ ကျန်းမာရေးမျိုးကို ပြေးပင့် ပြီး မရှိ ရှိတာ ရောင်းချပေါင်နှံပြီး ကုသခဲ့ရာ ငွေတော့ ကုန်သည်။ ငလုံး အသက် အမြတ် ရလိုက်သည်။

ယခုလည်း ငတောသည် ငလုံးကဲ့သို့ သေလုမြောပါး ခံစားနေရပြီ။ အချိန် ဆွဲ၍ ဆွဲ၍လာရာ လူနာ အခြေအနေ ဆိုးဝါးသည်ထက် ဆိုးဝါးလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျန်းမာရေးမျိုးကို ပင့်ကာ သဲသဲမဲမဲ ကုသမှ ရတော့မည်ဟု မိဂျမ်း သဘော ပေါက်သည်။

ကျန်းမာရေးမျိုး ပင့်မှာကတော့ ဟုတ်ပြီ။

ဆေးဖိုးဝါးခ ကုန်တော့မည်။

ဘယ်မှာလဲ ငွေ ငွေ ဘယ်က ရမလဲ။

သူနှင့် ငလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ရသည်မှာ ခေါင်း ပွင့်ထွက် မတတ်ပင်။

မိဂျမ်းမှာ သင်ခန်းစာ တစ်ပြုတစ်ခေါင်းကြီး ရခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ငလုံး သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်စဉ်က နှစ်ဖက် ဆွေမျိုးများကို အားကိုးတကြီးဖြင့် သူနှင့် ငတော ငွေချေးငှားခဲ့ ဖူးသည်။ ငွေတော့ မရ။ အပြစ်တင် ခံရသည်။ လက်ချည်း ဗလာသာ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ယခု ငတော ဆေးကုရန် ငွေရှာဖို့ ကြံဆရာ၌ သူ လက်တွေ့ အတွေ့ အကြုံအရ ဆွေမျိုးများ ထံမှ ချေးငှားရေး ဆိုသော ငလုံး အဆိုကို မိဂျမ်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

ပေါင်စရာ ပစ္စည်းကို စိစစ်၍ စာရင်း လုပ်ကြည့်၏။ ဆေးဖိုးဝါးခ ထင်ကြေး ခန့်မှန်း၏။ သုံးပုံ တစ်ပုံပင်လျှင် ပေါင်ကြေးရဖို့ တွက်ခြေ မရ။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့ အိမ်ဝင်း အနောက်ဘက်မှ အိမ်မှာ ငွေကြေး ချောင် လည်သော အိမ်ဖြစ်ရာ အလျင်က မိဂျမ်းတို့ ဝင်း တစ်တောင်လျှင် ကျပ်သုံးရာ ဖြင့် သူတို့ကို ပိုင်းရောင်းပါဟု ခဏခဏ ဝယ်ဖူးသည်။

မိဂျမ်းတို့ရွာ၌ ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဝင်းကို အတောင်ရေဖြင့် ပိုင်း ရောင်းကြ ဝယ်ကြသည်။ ငွေချေပြီး ဝင်းထရုံ ရွှေ့လိုက်လျှင် စာချုပ်စရာ မလိုဘဲ အရောင်းအဝယ် ပြီးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝယ်သူက ခပ်လွယ်လွယ် ဝယ်သလို ရောင်းသူကလည်း ကိုယ်ငွေလိုသမျှကို အတောင် ရေတွက်ချက်ပြီး ပိုင်းရောင်းသည်။ ရောင်းသူက ငွေယူပြီး ဝင်းထရုံ ရွှေ့စိုက်ခံရလျှင် ကိစ္စ ပြီးသည်။

သူတို့ အနောက်ဘက် အိမ်က ဝယ်တိုင်း ဝယ်တိုင်း ငတော ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ငြင်းသည်။ ကျုပ်သားတွေ သမီးတွေ နောင်မှာ အနေကျပ် သွားပါ လိမ့်မယ်ဗျာဟု ဆိုကာ ဘယ်လို ဝယ်ဝယ် မရောင်း။ ချောချော ခြောက်ခြောက် မြောက်မြောက် ငတော ဘူးဆို ဖရုံမသီး။

ယခုမူ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဘဝ ရောက်နေပြီ။

ငတောအတွက် မိဂျမ်းတို့ ဝင်း ပိုင်းရောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

မိဂျမ်း ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့ ဝင်းကို အတောင်ရေဖြင့် ပိုင်းရောင်းရန် တိုင်ပင်ရာ၌ ကျောင်းသား ငမုံးက မျက်မှောင် ကျွတ်ပြီး ပြောသည်။

“အမေရာ မဖြစ်မနေ ဆိုရင်တော့ ဝင်းပိုင်း အတောင်ရေနဲ့ ရောင်းတန် ရောင်းပေါ့ဗျာ။ ခုကိုယ့်မှာ အဖေတို့ ကျုပ်တို့ ရိတ်ထားတဲ့ ပြောင်းရမှာ တင်းတစ် ဆယ်လောက် ရှိသားနဲ့ အဲဒါ အကုန်လုံး ရောင်းပစ်လိုက်ပါလား၊ နောက်ငွေလိုမှ တစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“ငါလည်း ဒါကို သတိရတယ် ငမုံး၊ ဒါပေမဲ့ တို့လက်ထဲမှာ ပြောင်းက မရောက်သေးဘဲ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“ကိုယ့်လုပ်အားခ ရမယ့် ပြောင်းခင်းရှင်တွေကို မယုံရင်မေးကြည့်ပါလို့ ခိုင်းပေါ့ဗျာ။ အလွန်အလွန် မယုံကြည်ရင် ပြောင်းခင်းရှင်တွေကို ခေါ်ပြီး အာမခံ ပေးခိုင်းပါမယ် ပြောပေါ့။ တစ်ရွာထဲ သားတွေပဲ ပွဲစားရော ယာခင်းရှင် တွေရာ ဒီလောက် မရိုင်းတန်ရာ ပါဘူး အမေရာ”

ဒုက္ခရောက်လျှင် လူအားလုံးက ကိုယ်ချင်းစာနာ၍ ကူညီလိမ့်မည်ဟု လောကသစ္စာ၊ လူ့သစ္စာကို ရိုးသားစွာဖြင့် ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောလာသော ငမုံး။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချုန်းရတော့မည့် မိဂျမ်း။

ဝမ်းစာပြောင်းဟု ရည်ရွယ်၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ပြောင်းဆယ်တင်း။ သူတို့အိမ်သို့ ခေတ္တမျှပင် အလည်လာခွင့် မရှိတော့။

မရောက်မီက ကုန်နှင့်တော့မည်မို့ သူ ရောင်းရတော့မည်။

လူ့ အသက်တစ်ချောင်းထက် ဝမ်းစာပြောင်းကို မခင်တွယ်နိုင်တော့။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ဖြစ်သလို ဝယ်စားရတော့မည်။

ပြောင်းဝယ်သော ပြောင်းပွဲစား ဦးအေးကို အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရ၍ မိဂျမ်း ဝမ်းသာမဆုံး မိဂျမ်းက ပြောင်း ရောင်းလိုကြောင်း တင်းတစ်ဆယ် ရောင်းမည့် အကြောင်း ပြောပြရာ ဦးအေး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့် ငွေတက်ယူသည်။

ဦးအေးက ပြောင်းတစ်တင်း ယခု နှစ်ရာ ဝယ်သည်တဲ့။

ပေါက်ဈေးက ပြောင်းတစ်တင်း နှစ်ရာကျပ်။

ပြောင်းတင်း တစ်ဆယ်ဆိုတော့ ငွေနှစ်ထောင်။

မိဂျမ်း ခေါင်းထဲ၌ ပြေးဝင်လာသော ကိန်းဂဏန်းများ။

ဦးအေး နှစ်ရာတန်အုပ်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရေတွက်ပြီး ဆယ်ရွက်အပြည့်၌ အုပ်မှ ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထပ်၍ ငွေရေပြီး ပေးခါနီးမှ မိဂျမ်းကို မေးသည်။

“နင့်ပြောင်းကို ဘယ်သူ တလင်းတွေ တလင်းတွေက ငါ ခြင်တွယ် သိမ်းဆည်းရမလဲ၊ တလင်းရှင် နာမည်တွေ ပြောထားခဲ့လေ။ ငါက လှည်းစီးလုံး ငှားရတော့ တင်းနှစ်ဆယ်ပြည့်မှ တစ်စီး အံ့ကိုက်မှာ နင့် ဆီက ပြောင်း တင်းတစ်ဆယ် ညနေ ငါ ခြင်တွယ် သိမ်းဆည်းပြီးရင် ပွဲရုံရိုရို”

“ဟင် ပြောင်း ပြောင်းက ညနေ သိမ်းမှာ”

“ဟုတ်တယ် မိဂျမ်းရ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောင်းလှည်းတစ်စီး၊ တင်းနှစ်ဆယ် တင်ရတာ လှည်းမပြည့်လို့ ရောင်းမယ့်လူ မျှော်နေတုန်း နှင် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ နှင် လူ မလိုက်အားလို့လား၊ ငါ ခြင်တွယ် ယူရမယ့် လူတွေ နာမည် ပြောထားခဲ့ရင် ငါ လူငှားတွေ လွှတ်လိုက်ရုံပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးအေး မဟုတ်ဘူး”

မိဂျမ်း ပြောလာသည်မှာ ပျာပျာသလဲ။

“ဟ ဘာမဟုတ်တာလဲ မိဂျမ်းရ”

ဦးအေး မေးသည်မှာ အံ့အားသင့်သလိုလို။

“ကျုပ်တို့ ရိတ်ခရမယ့် ပြောင်းခင်းရှင်တွေက ခုမှ နေလှန်းတုန်း၊ နယ်ကြတုန်း၊ ပြောင်းလုံး မရသေးဘူး”

“ဟ”

ပွဲစား ဦးအေး ဟောဟု တစ်လုံးပြောကာ ဆွဲထုတ်ထားသော နှစ်ရာတန် ဆယ်ရွက်ကို အုပ်ထဲ မသိမသာ ပြန်ရောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ မိဂျမ်း၊ ငါက လက်ငင်းရောင်း မှတ်လို့၊ ပေါက်ဈေး နှစ်ရာ ပြောတာ၊ လက်တွေ့ ပြောင်းမပေးနိုင်ရင် ငွေ ဘယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျုပ်ယောက်ျား ဆေးကုချင်လို့ပါတော်၊ နောက် လေး ငါးရက်နေရင် ပြောင်းလှေပြီး ပေးပါမယ်လို့ ရိတ်ပေးရမယ့် သူတွေက အာမခံပါတယ်”

“ခု ကုန်မသိမ်းရရင် ကြိုရောင်းပဲဟ၊ နှင် ငွေ အရေးပေါ် လိုလို့ ရောင်းချင်ရင် ကြိုရောင်း။ ကြိုရောင်းဈေးနဲ့ ငါ ဝယ်လိုက်မယ်”

ကုန်လက်ငင်းက တစ်ဈေး။

ကြိုရောင်းက တစ်ဈေး ဖြစ်ကြောင်း မိဂျမ်း ကြားဖူးသော်လည်း ဘယ်ဈေးဟု ကွဲကွဲပြားပြား မသိ။

“ကျုပ်ယောက်ျား ဆေးကုချင်လွန်းလို့ပါ ဦးလေးရယ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝယ်ပါတော်၊ ကျုပ်တို့ ပြောင်းရိတ်ခ ဆယ်တင်းရမှာ ဘုရားပေးပေး ကျမ်း ပေးပေးပါ”

ဦးအေးက ခေါင်းယမ်းသည်။

“တစ်ရွာတည်းနေတာပဲ ဘယ်သူ ပြောင်းရိတ်ခ ဘယ်လောက် ရမယ် ဆိုတာ ငါ စနည်းနာပြီးသားပါဟာ ယုံပါတယ်၊ ခက်တာက နှင် ကုန်က ခု သိမ်း မရတာဘဲ၊ ကံ ငါလည်း သွားစရာ ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ် နှင် ပြောင်းကို ကြိုရောင်းသွား”

ကြိုရောင်းဟု ယဉ်ကျေးအောင် ခေတ်စကားအရ ပြောကြသည်။ အမှန် က လှမ်းပေး၊ လှမ်းယူဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စပါးပေး၊ နှမ်းပေး၊ ပဲပေးလို့ ငွေ ကြိုယူခြင်းမျှသာ။

“ကြိုရောင်းတော့ ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးအေး”

“ကြိုရောင်း ထုံးစံက ပြောင်းတစ်တင်းကို တစ်ရာငါးဆယ်လေ၊ တချို့ များ ပြောင်းရိတ်မယ် ဆိုကတည်းက ငါ့ဆီ လာယူကြတာ။ နှင် သဘောကျရင် ရောင်း”

လက်ငင်း ပေါက်ဈေးက ပြောင်းတစ်တင်း နှစ်ရာကျပ်။
 ကြိုပေး တစ်ရာငါးဆယ်။
 လေးငါးဆယ်ရက် စောင့်ရမှာလေးဖြင့် ပြောင်းတစ်တင်း ငွေငါးဆယ်
 ကွာရာ ဆယ်တင်းဆိုလျှင် ငွေငါးရာကျပ် နှစ်နာမည်။
 “ဈေးက ကွာလိုက်တာတော်”
 “မိဂျမ်းရာ နင်လို ရိတ်ခရတာလေး ရောင်းတဲ့လူက ညည်း မနေပါနဲ့၊
 တောင်သူ အချို့ဆိုရင် ဒီဈေးနဲ့ လှည်းတစ်စီးစာ တင်းနှစ်ဆယ်၊ တင်းနှစ်ဆယ်
 ရောင်းကြတာပါ။ နှင့်စိတ် နင်နိုင်မှ လုပ်လေ။ နာတယ်ထင်ရင် နင့်သဘောပေါ့”
 ဦးအေး ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။
 မြတ်၍ သူ ကြိုဝယ်သည်။
 ငွေ အရေးတကြီးလိုက အနစ်နာခံ ရောင်းပါ။
 နေနိုင်က နေပါ။
 မနေနိုင်က ရောင်းပါ။
 ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိပါဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်၏။
 “ဦးလေးအေးရယ်၊ ဒီထက် တစ်ဆယ်စွန်း၊ ငါးကျပ်စွန်း မပိုနိုင်ဘူးလား”
 “နင့်အလျင် ကမ္ဘောက္ခက တည်နေတဲ့ ဈေးပဲ မိဂျမ်း၊ တို့ရွာမှာ
 တင်ကြို ရောင်းကြတာ တင်းထောင့်သုံးရာ ကျော်ခဲ့ပြီ။ နင့်ကျမှ ဒီဈေး မဟုတ်
 ပါဘူး။ ဒီဈေးကို နင် မကြိုက်ရင် တစ်ရွာလုံး ဈေးပိုပေးမယ့်လူ လှည့်ရှာ။
 ဈေး ပိုရတဲ့ဆီ ရောင်း၊ ငါ နင့်အပေါ် မတရား မလုပ်ပါဘူး။ ထုံးစံပါ”
 တစ်ရွာလုံး ဦးအေး ကိုယ်စားလှယ်များဖြစ်ရာ ဘယ်သွားသွား မိဂျမ်း
 အာပေါက်၊ ခြေထောက်ညောင်းသာ အဖတ်တင်မည်။
 ပွဲစားသက် ရှည်ကြာသမျှ လူတစ်ယောက် အကဲခတ်ရာ၌ လူကဲခတ်
 ကျွမ်းကျင်ပြီးသော ဦးအေးသည် မိဂျမ်း မစောင့်နိုင်ကြောင်း၊ မရောင်းဘဲ
 မနေနိုင်ကြောင်း ဝင်လာကတည်းက မြင်သည် သိသည်။
 မိဂျမ်းကို ပြောင်းရိတ်ခ ပေးမည့် ယာခင်းရှင် နှစ်ဦးပင်လျှင် အရေးပေါ်
 ငွေလို၍ မိဂျမ်းရှေ့က ကြိုရောင်း ရောင်းသွား သေးသည်။ သည်ကတည်းက
 မိဂျမ်း ပြောင်းမရှိဘဲ လာရောင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ ကြိုသိသည်။
 သိသည့်တိုင် မသိသလို ဟန်ဇာတ်ပြု၍ လက်ငင်းဈေးဖြင့် ငွေချေတော့
 မလို ပြုပြီးမှ ပြောင်းကို ဘယ် ခြင်တွယ်ရမလဲဟု မေးသည်။

ပြောင်း မဆေးနိုင်သေး၍ ငွေ အပြည့်မရဘဲ ငါးဆယ်ကွာခြင်းဟု မိဂျမ်း
 သဘောပေါက်စေရန် ကျွမ်းကျင်ဝါရင့် ပွဲစားကြီး ဦးအေးက တစ်စတစ်စဖြင့်
 ပညာပေးမှန်း မိဂျမ်း မသိ။
 နှစ်နာမှန်း၊ ဈေးကွာမှန်း သိသော်လည်း မရှောင်လွှဲနိုင် သဘာဝကို
 ရောက်နေရပြီမို့ မိဂျမ်း လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ရသည်။
 ပြောင်း တင်းတစ်ဆယ်ကို ကြိုရောင်း ရောင်းပြီး ငွေတစ်ထောင့်ငါးရာ
 ဆုပ်ကိုင်ကာ မိဂျမ်း ပြန်ခဲ့ရသည်။
 ထိုငွေ ထောင့်ငါးရာသည် ကျန်းမာရေးမှူးပင့်၊ ဆေးဝယ် ထိုး၊ သည်
 အတွင်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်သဖြင့် စားသည့် အထဲ ထည့်နှင့် လုပ်လိုက်သောအခါ
 ဖြိုက်ခနဲ ကုန်သွားသည်။
 ယခု ဆေးဖိုးငွေ ရှစ်ရာခန့် ထပ်မံ လိုပြန်ပြီ။
 မည်သို့ လုပ်၍ ငွေရှာမည်နည်း။
 ငွေကလည်း နှစ်ရက်သုံးရက် အတွင်း ရမှ ဖြစ်မည်။
 မိဂျမ်းစိတ်၌ တောနှင့်သူ လူစားသာ လဲလိုက်ချင်သည်။
 ဖြစ်စရာ ရောဂါရှိသမျှ သူ့ကိုသာ ဖြစ်ပါစေတော့။
 စားဝတ်နေရေး ပူရ၊ ဆေးကုသဖို့ ပူရ၊ သေမလား ရှင်မလား ပူရနှင့်
 မိဂျမ်း လူ့ အထက်မီး အောက်မီးဖြစ်ကာ အပူကပ်သင့်နေသည်။
 ရှာဟယ် ဖွေဟယ် လုပ်ဟယ် ကိုင်ဟယ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ပေးသော
 အိမ်ထောင်ဦးစီး တော့၏ တာဝန် ကြီးမားကြောင်း ယခင်ကလည်း မိဂျမ်း
 သဘောပေါက်ပါ၏။ ယခုအခါ သဘော ပေါက်ရုံမျှမက အံ့ဩ ချီးကျူးမကုန်
 ဖြစ်လာ၏။ အပြောကျယ်သော လောကနယ်တွင် ရှာရ ဖွေရ လုပ်ရ ကိုင်ရ
 စီမံရ ချိန်ဆရသော အိမ်ထောင်ဦးစီး၏ တာဝန် ကျေပွန်ရမှာ အလွန် ခက်ခဲ
 သော အလုပ်ပါတကားဟု မိဂျမ်း ရင်သပ်ရှုမော ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ရ၏။
 ရင်သပ်ရှုမော ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ရုံမျှဖြင့် ကိစ္စ မပြီး။
 ငွေရှစ်ရာကို အချိန်မီ ရှာရမည်။
 ဝင်းကို အတောင်ရေဖြင့် ပိုင်းရောင်းဖို့က လွဲ၍ ဘာမှ မိဂျမ်း စဉ်းစား
 မရ။ ငလုံးနှင့် ငမုံးကို တိုင်ပင်ရာ အမေ့ သဘောပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ သဘော
 တူပါတယ်ဟု ဆန္ဒပြုသည်။

ဝင်းကို အတောင်ရေဖြင့် ပိုင်းရောင်းတော့မည်ဟု လက် တွေ့ ခြေလှမ်း သောအခါ မိဂျမ်း မျက်ရည်ဝဲမိ၏။

သူ့ ဝင်းကို ငတော နှမြောသလို သူလည်း နှမြောသည်။ နှမြော လွန်းသောကြောင့် သူတို့အနောက်ဘက် အိမ်က မည်မျှဝယ်ဝယ် ငတောရော သူပါ ထမင်း ဆားဖြူးစားတန် စားမည် မရောင်းနိုင်ဟု ငြင်းခဲ့ကြ၏။

ယခု ဆားကျပ်နံကျပ် ဖြစ်၍ မရောင်းရ မနေနိုင်သော ဘဝ ဆိုက် ရောက်ခဲ့ပြီ။ မျက်စိမှိတ် ဇွတ်ရောင်းရတော့မည်။

ဝင်း မဝယ်မှာတော့ ပူစရာ မလို။

အနောက်ဘက် အိမ်က လိုချင်ကြောင်း ခဏခဏ ပြော။ ခဏခဏ ဝယ်၊ ခဏခဏ နားပူ နားဆာ လုပ်လေ့ရှိ၍ ဝင်း ပိုင်းရောင်းရာ အခက်အခဲ မတွေ့နိုင်။

တဘက်လေး ခေါင်းပေါ်တင်၍ အနောက်ဘက် အိမ်သို့ မိဂျမ်း ကူးသွားပြီး ဝင်းကို အတောင်ရေဖြင့် ပိုင်းဝယ်ပါရန် ပြောရတော့သည်။

မိဂျမ်း အပြန်၌ ငွေတော့ မပါ။

ရင်နာခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အနန္တ ခံစားပြီး

မိဂျမ်း ပြန်ခဲ့ရ၏။

အနောက်ဘက် အိမ်က ဝင်းကို မဝယ်ချင်ဟု မငြင်း။

ဝယ်ပါမည်။

သို့ရာတွင် မိဂျမ်းတို့ တစ်ဝင်းလုံး ရောင်းရမည်။

တစ်ဝင်းလုံး အတောင်ရေကို တိုင်း၍ တစ်တောင်ကို သုံးရာကျပ်နှုန်း ထား၍ ဈေးသင့်ပေးမည်။

မိဂျမ်းတို့က ရွာအစွန်၌ သူတို့ အပို ဝယ်ထားသော ဝင်းကွက်ကို တန်ကြေး ငါးထောင်ထား၍ ဝင်းကို လက်ခံရမည်။

ငါးထောင်က ပိုသော ငွေကို မိဂျမ်းတို့ ကနေ အိမ်ဖျက်က ငွေချေပါမည်။

အိမ် မဖျက်ဘဲ ငွေမပေးနိုင်ဟု ဆိုသည်။

မိဂျမ်း မျက်လုံးတွေ ပြာ၍ နှလုံးက တဆတ်ဆတ် တုန်ရသည်။

ရင်ထဲက တလုပ်လုပ် ခံစားရသည်။

အိမ်နီးချင်းသည် အကောင်းဆုံး ဆွေမျိုးဟု ဆိုကြ၏။

အိမ်နီးချင်းသည် သေဖော်ရှင်ဖက်ဟု ဆိုကြ၏။

အိမ်နီးချင်းသည် ဆွေမျိုး၊ သေဖော်ရှင်ဖက်မျှသာမက အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူလည်း ဖြစ်တတ်ကြောင်း မိဂျမ်း အထိတ်တလန့် သိလိုက်ရ၏။

ဘယ်တုန်းကများ ဘာကြောင့်များ၊ သူ့အိမ်နီးချင်းက သူ့ကို အလဲထိုးရန် အချိန်ကောင်း စောင့်နေပါလိမ့်ဟု မိဂျမ်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်မိ၏။ အဖြေကို ရှာမရလေခဲ့။

သား ငလုံးနှင့် ငမုံးကို စကားကုန် ပြောရသောအခါ မိဂျမ်း ထိန်းသည့် ကြားမှပင် မျက်ရည် ပိုးပိုး ပေါက် ကျသည်။

ငလုံးရော ငမုံးပါ ငိုငွေ ကွေ့တွေ့ဖြင့် ငူငူကြီးသာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများ၌ ကြေကွဲရိပ်သန်း ယျက် ရီဝေ ရီဝေ။

“ကျုပ်တို့ဖြင့် အမေ ခြောက်သော ယုံလိုက်ရလယ်ဖျာ၊ အတော် ပက်စက် တဲ့ လူတွေ၊ ရက်စက်တဲ့ လူတွေ၊ ဒီလောက် သေလုမြောပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာ ကြီးနဲ့ အိမ်ဖျက် ရွှေ့ပေးမှ ငွေချေမယ်ဆိုတာ သူတို့မို့သာ ပြောရက်တယ်။ ကျုပ်တို့ လူမှန်း သိကတည်းက ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်လုံး အရေးရယ်၊ အကြောင်း ရယ်ဆိုရင် ဘာအခကြေးငွေမှ မမြော်မြင်ဘဲ စေတနာ ဝန်ထမ်း လုပ်ပေးခဲ့တာ တွေ အများကြီးပါဖျာ၊ သူတို့ကိုလည်း ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်လုံးက ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံခဲ့တာပါဖျာ၊ ဒါမှ မထောက်ဘူး”

ငလုံး ပြောသည်က ကြေကြေကွဲကွဲ။

“လူတစ်ဖက်သား အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အကြီးအကျယ် တွေ တုန်းမှာ ဘယ်လို ဆက်ဆံသလဲဆိုတာ ကြည့်ရင် အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ဓာတ်အမှန်ကို သိရတာပဲ ငါသား၊ လူတွေဟာ တစ်ဖက်လူက မလုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်တော့ ဘူးလို့ ယူဆရင် သူတို့ စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ် အမှန်ကို ဖော်ပြတတ်တယ်။ ကိုယ့် အခက်အခဲလို ကျော်လွန်နိုင်မယ့် နည်းသာ တို့ ပိုင်းဝန်း စဉ်းစားရအောင်၊ ငါ သားတွေကလည်း စဉ်းစားရသလောက် စဉ်းစား၊ လုပ်ကိုင် ရသလောက် လုပ်ကြ၊ အမေလည်း စဉ်းစား ရလောက် စဉ်းစားပြီး ရှာဖွေ နိုင်သလောက် ရှာဖွေမယ်။ ဒီ သေလုမြောပါး လူမမာကြီး ထည့်မတွက်ဘဲ သူတို့ နိုင်းတဲ့ အတိုင်း အိမ်ဖျက် ရွှေ့ဟယ်၊ ပြောင်းဟယ် လုပ်လိုက်ရင် လူမမာကို အမေတို့ ငါသားတို့ ပိုင်းသတ်သလို ဖြစ်မှာ၊ လူမမာ ရောဂါက တစ်ဖက်၊ စိတ် ထိခိုက်မှုက တစ်ဖက်ဆိုရင် ချက်ချင်း အသက်ထွက်မှာ”

မိဂျမ်း မျက်ရည်သုတ်၍ အံကြိတ်သည်။

ငလုံး ခေါင်းငိုက်စိုက် ချ၍ ထွက်ပေါက်ရှာသည်။
 ငမုံး သက်ပြင်း ချသည်။
 ငလုံး ခေါင်းငိုက်စိုက် ချရာမှ သူတို့ တဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့
 ဆားမှ လိပ်ထားသော ချိုးရိုက်ပိုက်ကို ငလုံး မြင်သည်။
 အစ်မကြီး အမိအရာ။
 အစ်ကိုကြီး အဖအရာ။
 အစ်ကို အကြီးဆုံး ဖြစ်သောသူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ချနေ၍ သည်
 ဆေးဖိုးဝါးခ အလိုအလျောက် ရလာမည် မဟုတ်။
 အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရန် သူ ကြိုးစားရမည်။ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမည်
 နည်း။
 ချိုးရိုက်ပိုက်က မင်းသိပါတယ်ဟု လှမ်းပြော နေသလိုလို။

*

(J)

ငလုံးနှင့် ငမုံး ထွက်လာတော့ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ပြီ။
 သူတို့အဖေ ငတော အခြေအနေကို ကြည့်၍ အဖေဖြစ်သူ အိပ်သွားမှ
 ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးငေါ့ကာ အရက်
 ပြသည်။
 ငလုံး ထမ်းလာသည်က ချိုးရိုက်ပိုက်၊ ရိုက်ဝါးလုံး၊ ဓားလုံး။
 ငမုံး လွယ်လာသည်က တောလိုက် ဘက်ထရီမီးနှင့် ချိုး ထည့်မည့်
 လွယ်အိတ်ကြီးကြီး တစ်လုံး။ ထို လွယ်အိတ်ကြီး ထဲမှာ အရန် သုံးခဲထိုး
 တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး) ပါသည်။ တောလိုက် မီးသီး ကျွမ်းသွားပါက အရေးပေါ်
 အသစ် လဲရန် ဖန်သီးအပိုတို့ ပါသည်။ ငမုံးလက်၌ တောလိုက် ဓားရှည်
 တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။
 ညက လဆုတ် ဆယ့်နှစ်ရက်ညပီပီ လ မရှိ။
 မဟူရာ ကောင်းကင်တွင် ငွေကြယ်ပွင့်တို့ ဖြန့်ကြဲ ထားသလို ပြန့်ကြဲ
 နေသည်။ တချို့ ငွေကြယ်ပွင့်တို့က ကြီးကြီးမားမား။ အရောင် တလက်လက်။
 တချို့ ငွေကြယ်ပွင့်က သေးသေးငယ်ငယ်။ တချို့ ငွေကြယ်ပွင့်က သီးခြား

ရပ်တည်၍ ဝံ့ဝံ့ကြားကြား။ တချို့ ငွေကြယ်ပွင့်က အုပ်စုလိုက် စုပေါင်းလျက်
 ပြီးပြီးပြက်ပြက်။ မြောက်မှသည် တောင်သို့ သွယ်ဆင်းနေသော ဘော်ကြယ်
 ဖောက်ထားသလို ငွေကြယ်ပွင့်လေးများက မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်။
 ငလုံးရော ငမုံးပါ သူတို့ရွာမှ သည်အချိန်ထက် စောထွက်သင့်ကြောင်း
 သိသော်လည်း အခြေအနေအရ မထွက်နိုင်။
 သူတို့အဖေ ငတော၏ အရိပ်အခြည် အခြေအနေကို အကဲခတ်၍
 ကနေ့ည အဖို့ မသေနိုင်လောက်ဟု စိတ်ချသည် ထင်ရမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
 နေ့ခင်းက ငလုံး ချိုးရိုက်ရန် လွန်းထိုးသလို ပြေးလွှား၍ တောများကို
 လျှောက်လေ့လာစဉ် သူ့အဖေ အမော ဖောက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ငလုံး
 အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဆေးမှူးကို စက်ဘီး
 အလျင်အမြန် နင်းပြီး ပြေးပင့်ခိုင်းရသည်။ ဆေးမှူး ရောက်လာပြီး ဆေးထိုး
 ဆေးတိုက်လိုက်မှ သူ့အဖေ ရပ်တည်ရာ ရသည်။
 ဆေးမှူး ပြောသော ကြယ်နီတို့ လင်းယုန်သစ်လွင်တို့ မောင်သိက္ခာတို့ကို
 ငလုံး မသိပါ။ ငလုံး သိသည်က ထိုလူကြီးများ အကြောင်းကို ပြောလေ့ အမြဲ
 ရှိသော သူ့အဖေ ကုသသည့် ဆေးမှူးလေးသည် စိတ်ရင်းစိတ်ဓာတ် ကောင်းမွန်
 ပြီး ကိုချင်းစာနာ တတ်သည်။ ကရုဏာ ထားတတ်သည်။ သူ့ အကျိုးအမြတ်
 မကြည့်ဘဲ လူနာရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းရေးသာ ရှေးရှုတတ်သည်။
 နှစ်ခိုင် ဝေးသော ငလုံးတို့ ရွာသို့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လမ်း လှမ်းသော နေရာလို
 သဘောထားကာ လွယ်လွယ်ကူကူ လိုက်သည်။ ကနေ့သွားပင့်ရာ ထမင်းပွဲမှ
 လက်ဆေးပြီး စက်ဘီးနင်းကာ ပင့်သောသူနောက် တောက်လျှောက် ထလိုက်
 ခဲ့သည်။
 သူတို့ ကြုံရသော ပွဲစား ဦးအေး စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ သူတို့ အနောက်ဘက်
 အိမ်က စိတ်ဓာတ်မျိုးချည်းသာ လူတိုင်း ရှိနေပါက လူ့လောကကြီးသည်
 ခင်တွယ်စရာ ကောင်းမည်ဟု ငလုံး မထင်။
 လူတိုင်းလူတိုင်း ထိုလူတို့လို လူစားချည်း မဟုတ်။ နားလည်ကြ၊ စာနာ
 ကြ၊ ထောက်ထားကြ၊ ငဲ့ညှာကြ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြသော လူသားတွေလည်း
 ရှိနေသေး၍ လူ့လောကကြီးသည် မလှတချို့၊ လှတချို့၊ မချိတချို့၊ ချိတချို့၊
 မဖြူတချို့၊ ဖြူတချို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ခင်တွယ်စရာ လောကကြီးပါ
 လားဟု ငလုံး ထင်၏။

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်သည်။

ရက်စက်မှု၊ စိမ်းကားမှု၊ ချိုးနှိမ်မှု၊ စော်ကားမှု၊ ရိုင်းပျမှု၊ မထိမဲ့မြင် ပြုမှုကို အရသာ တစ်ခုလို ခံစား၍ အရေးကြီးလာက နိမ့်ကျသူများအပေါ် ထုတ်သုံးပြုလိုသော လူများ ရှိကြောင်း ငလုံးတို့ သူ့အဖေကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့ တွေ့ရ၏။ စက်ဆုပ် ရွံရှာ အော့နလုံးနာ ခံစားခဲ့ရ၏။

ကြင်နာမှု၊ သံယောဇဉ်ရှိမှု၊ ဖေးမမှု၊ လေးစား အသိအမှတ် ပြုမှု၊ ဖော်ရွေပျူငှာမှု၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်အားဖြင့် ကူညီစောင့်မမှု၊ သစ်သီးလေး တစ်လုံး၊ မုန့်လေးတစ်ထုပ်၊ ဆေးလိပ်လေး တစ်စည်းဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လာပို့ပေးကာ အားပေးမှုတို့ကို သူ့အဖေ မမာသောအခါ ငလုံးတို့ ကြည်နူး ဝမ်းသာစရာ တွေ့ရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးကို နားလည်မှု အမြတ် ငလုံးတို့ ရလိုက် သည်။ ရလိုက်သော သင်ခန်းစာကလည်း ရင်နှင့်အမျှ ဖြစ်သည်။ ကစ်ချီတည်း နှင့် လူ့အကြောင်း လောကကြီးအကြောင်း ကကြီး ခန္ဓေးကို သိသွားသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ ကိုယ့်ထွက်ပေါက် ကိုယ်ရှာရမည် ဖြစ်ကြောင်း ငလုံး ပျတ်ခနဲ နားလည်လိုက်သည်။

ထိုင်နေ၍ ပြဿနာက အလိုအလျောက် မပြီး ထွက်ပေါက် ရှာမှ ပြီးမည် ဖြစ်ကြောင်း ငလုံး သိလာသဖြင့် သူ့ ထွက်ပေါက်ကို သူတတ်သော ချိုးရိုက် ပညာဖြင့် ရှာဖွေရန် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီး အချိန် ရွှေ့မနေ။ ချက်ချင်းပင် ချိုးရိုက်ရမည့် ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက် ရွေးချယ်ရန် အရေးတကြီးပင် သူ လျှောက်ကြည့်သည်။ ချိုးရိုက်ရန် ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်ကို အရေးပေါ် ရှာဖွေပြီး ချိန်ဆ သုံးသပ်ကာ လက်တွေ့ ယခု ချိုးရိုက်တော့မည်။

ငလုံးတို့ ချိန်ကြီးဒေသမှာ ချိုးရိုက်သမား အဆင့် သုံးဆင့် ရှိသည်။

ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား။

နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား။

လက်သင် ချိုးရိုက်သမားဟူ၍ သုံးဆင့် ရှိရာတွင် ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား ရှားသည်။

ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမားသည် ချိုးရိုက်ရာတွင် ပိုက်ခတ်ရသူ ဖြစ်သလို အဆုံးအဖြတ် ပြုရသူလည်း ဖြစ်သည်။

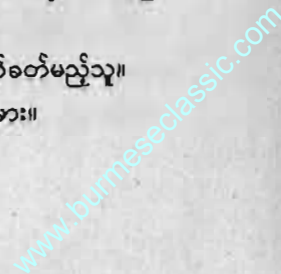
ချိုး နေသောတော၊ ရိုက်ရမည့် အပင်၊ ရိုက်ရမည့် အချိန်၊ ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်ကို မှန်ကန်သော အဆုံးအဖြတ် အချိန်အဆ ပေးနိုင်ရသည်။ ချိုး၏ သဘာဝ သိသလို တောရေး တောရာ နှုတ်ပြီး ရိုက်ချက် မှန်ကန်စေရေးကို ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ရိုက်သမားတိုင်း သိတတ်ကြရသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက် ကြသည်။ ထိုလူကို ခေါင်းဆောင်ဟုလည်း ခေါ်သည်။

နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမားက ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား နောက်သို့ လိုက်၍ ဝါးရိုက်ပေးရသူ ဖြစ်သည်။ ဝါးရိုက်ပေးရသော နောက်လိုက် ခေါင်းဆောင်နှင့် တွဲ၍ ချိုးရိုက်ရင်း ရိုက်ရင်း ချိုးအကြောင်းကိုလည်း သင်ကြား မှတ်သား စေရသည်။ ရိုက်နည်း ရိုက်ဟန် ရိုက်ချက် ရွေးပုံကိုလည်း လက် တွေ့ရော ဆရာဖြစ်သူ ခေါင်းဆောင် ရှင်းလင်းပြသမှုကိုရော နားထောင် ကြည့်ရှုကာ ပညာ သင်ယူရသည်။ သည်အဆင့် ရောက်ဖို့က တစ်ပွဲတိုး လုပ်မရ။ ပွဲပေါင်း များစွာကို နှစ်ရှည်လများ လေ့လာနိုင်မှ သည်ပညာ ရှိသည်။ သည် ပညာ ရသော နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမားသည် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်နိုင်သည်။ ကျွမ်းကျင်ဝါရင့် ဖြစ်ဖို့ကတော့ အတွေ့အကြုံ များဖို့ တစ်စထက်တစ်စ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှု စွမ်းရည်များဖို့ အချိန်ယူရ သည်။ အတွေ့အကြုံ များ၍ ကျွမ်းကျင်လာမှ ပထမတန်း ကျွမ်းကျင် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား ဖြစ်နိုင်သည်။

လက်သင် ချိုးရိုက်သမားမှာ ဝါးရိုက်သမားသက်သက် ဖြစ်သည်။ ချိုး အကြောင်း၊ ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက် ရွေးချယ်ပုံ အကြောင်းကို အစမှစကာ သင်ရ သည်။ လူသစ်တန်းဟု သတ်မှတ်သည်။ လူသစ်တန်း ကျော်မှ နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမား ဖြစ်သည်။

ငလုံးသည် နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးရိုက်သမားပီပီ ဆရာလည်းဖြစ် အဖေလည်း ဖြစ်သော ငတော သင်ကြားပြသမှု ငတောနှင့် လက်တွေ့တွဲ၍ လုပ်ကိုင်လာရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှည်ခဲ့မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သူ့အဖေ တောထွက်ချိန်၌ ချိုးရိုက် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် စမ်းသပ် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ပွဲမှာ ငလုံးသည် ချိုးရိုက်ခေါင်းဆောင်။ ပိုက်ခတ်မည့်သူ။ ငမုံးသည် ဝါးရိုက်မည့်သူ။ လက်သင် ချိုးရိုက်သမား။

သူ့အဖေ သင်ကြားပြသမှု၊ သူ့အဖေနှင့် တွဲကာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရမှု ကြောင့် ချိုးရိုက်သမားတို့ သိရမည့် လုပ်ရမည့် ယေဘုယျ အချက်အလက် များကို ငလုံး သိခဲ့ တတ်ခဲ့။

သူတို့ ချီငိုကြီးဒေသမှာ ချိုးသုံးမျိုး ရှိသည်။

တည်အိမ်ဖြင့် တည်ရသော ချိုးနှစ်မျိုးက ချိုးလင်းပြာနှင့် ချိုးလည် ပြောက်။ သူတို့ ဒေသမှာ ချိုးလင်းပြာက အရွယ်အစား အကြီးဆုံးချိုး။ အလေး ချိန်မှာ သုံးဆယ်သားမှ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်သားခန့် ရှိသည်။ ချိုးလည်ပြောက်မှာ ဒုတိယ အကြီးဆုံးဖြစ်၍ နှစ်ဆယ်သားမှ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သားခန့် ရှိသည်။ နောက် ချိုးတစ်မျိုးက ချိုးနီပုခေါ် ချိုးသင်ထန်း။

ချိုးနီပုခေါ် ချိုးသင်ထန်းမှာ အငယ်ဆုံးချိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ်သားမှ ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲသားခန့်သာ အလေးချိန် ရှိသည်။

ချီတည်သမားက ချိုးလင်းပြာနှင့် ချိုးလည်ပြောက်ကို မက်မောသည်။ သူတို့ ရှာလျှင် လင်းပြာနှင့် လည်ပြောက် တွေပါစေဟု ဆန္ဒပြုကြသည်။ လင်းပြာနှင့် လည်ပြောက်က ပုံမှန်အားဖြင့် အရွယ်ရောက် လာပါက နှစ်ကောင် သာ တွေ့တတ်သည်။ နွေရာသီ ရောက်ပါက အုပ်ဖွဲ့တတ်သည်။ သားသမီးများ နှင့် တွေ့ချိန်မှာလည်း သာမန် အချိန်၌ပင် ဖြစ်စေကာမူ အုပ်ဖွဲ့သလို ဖြစ်နေ တတ်သည်။ သည်ချိုးနှစ်မျိုးက ချိုးတည်အိမ်ဖြင့် တည်၍ ချိုးတည်သမားတို့ မက်မောကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိုးနီပုက ခိုလို အုပ်ဖွဲ့၍ အကောင်ရေများများနှင့် နေလေ့ရှိသောချိုး ချိုးတည်အိမ်ဖြင့်လည်း တည်မရ။ လူလည်း အကပ်မခံ။ အစာ ရှာလျှင်လည်း အုပ်ကြီး အုပ်လိုက် အစုအသင်းဖြင့် အစာ ရှာသည်။ နေတော့လည်း အကောင် ရေ များစွာ အုပ်ဖွဲ့ နေသည်။ ရိုင်းသည်။

ချိုးနီပုကို ချိုးရိုက်သမားက မက်မက်မောမော ရှိသည်။ ချိုးတစ်ချိ ရိုက်ထံ၊ ချိုးတစ်ဝင်ရိုက်ထံနှင့် ကောင်ရေ သုံးလေးဆယ်အထိ ရတတ်လေ့ ရှိသော ချိုးမှာ ချိုးနီပုဖြစ်သည်။ သည်အတွက် ချိုးရိုက်သမားက ချိုးနီပုကို မက်မောသည်။

ငလုံးတို့ ချိုးရိုက်လာရာ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောသော်လည်း ကောင်ရေ များသော ချိုးနီပုအုပ်နှင့် တွေ့ပါစေဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိ၏။ ငလုံးနှင့် ငမိုးတို့သည် ညီအစ်ကို နှစ်ဦး အတူ လာသည်တိုင် စကား မပြောဖြစ်သေး။

ငလုံးက သူ ရည်မှန်းထားရာ ချိုးရိုက်မည့် အပင်ကို ရောက်စေရေးအတွက် ရှေ့မှ သုတ်ခြေတင် နေသည်။ ငလုံး ရှေ့မှ သုတ်ခြေတင်နေသည်ကို မိအောင် လိုက်နေသက ငမိုး။

ဆောင်းရာသီ၏ မိတ်ဆွေ ငွေနှင်းဝတ်ရည်တို့က မြူခိုး စေသလို စေနေ ၏။ ငွေနှင်းဝတ်ရည်တို့ကြား ဖြတ်သန်း ပြေးလာသော ဆောင်းညလေသည် တောပန်း မြိုင်ပန်း ရနံ့များကို သယ်ဆောင်၍ မွှေးခနဲ ပျံ့ခနဲ ရှိနေသည့်တိုင် အရိုးစိမ့်အောင် အေးစေ၏။ တောပန်း၊ မြိုင်ပန်းရနံ့၊ တောရနံ့၊ ဆောင်းရနံ့တို့ သည် ငလုံး ငမိုးတို့ သွားလေရာ တောတစ်ဝန်းလုံး ဖုံးလွှမ်းလျက် ကြိုင့်လှိုင် သင်းပျံ့နေ၏။

ငလုံးသည် ချိုးရိုက်ပိုက်ကို ဘယ်ဘက်မှ ထမ်းလာရာက ပန်း ပုလာ၍ ညာဘက်သို့ ပြောင်းထမ်းလိုက်သည်။

ချိုးရိုက်ပိုက်။

ချိုးရိုက်ပိုက်သည် အကွက်စိပ်စိပ် ထိုးထားသော နိုင်လွန်ပိုက်၊ ဝါးလုံး နှစ်လုံးကို အရင်း၌ ဝက်အူဖြင့် စုတ်ထားကာ ချိုးရိုက်ရန် ဖြန့်လိုက်က လက်ချောင်းနှစ်ခု ချဲ့လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး၊ ချိုးရိုက်ပြီးက လိပ်ထား၍ ရသည်။ ပိုက်အမြင့်မှာ ဆယ့်နှစ်တောင်ခန့် ဖြစ်ပြီး၊ ပိုက်အရှည်မှာ ဆယ့်ငါး တောင် ရှည်သည်။ ပိုက်အောက်ခြေ၌ ပိုက်ဖြင့် ခတ်၍ ကျလာသော ချိုးများကို ဆီးခံထားရန် အိတ်ပါသည်။

သည်ချိုးရိုက်ပိုက်ဖြင့် ငလုံးက ချိုးကို ခတ်မည်။

ပိုက်ဆီ ချိုးလာစေရန် ငမိုးက ဝါးရိုက် ခြောက်ပေးသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် နှင်းမှုန်စိန်ပွင့်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဝန်းကျင်ထဲမှ ညောင်ငွေကြယ်ပွင့်တို့ကို အားပြုပြီး၊ ရိုက်ကွင်းဆီ အရောက် သွားရေးသာ စိတ်အားထက်သန်နေ၏။

သူတို့ ချိုးရိုက်ရမှု မရမှုသည် သူတို့ အဖေဖြစ်သူ တော့ ဆေးကုသရန် ဆေးဖိုးရရေး၊ မရရေးနှင့် ဆက်စပ်နေသည်။

သူတို့အဖေ ဆေးကုသရန် သူတို့ ငွေအရေးတကြီး လိုအပ်နေပါ၏။ သည်ငွေ မရ၍ မဖြစ်။ မရ ရအောင် ရှာရမည်။

ချိုးများများ ရပါစေ။

အဖေ ဆေးဖိုးပြည့်ပါစေဟူသော ဆုတောင်းကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကျိတ်၍ ဆုတောင်းရသည်မှာ ခဏခဏ။

ရှေ့မှသွားနေသူ ငလုံး ခြေလှမ်း မြန်နှုန်း လျှော့ချပြီး သစ်ပင်ကြီး ထစ်ပင် အနီး အရောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူ ငမုံးက သူ့အစ်ကို အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။

ငလုံး ကြည့်ရာသို့ ငမုံး လိုက်ကြည့်သည်။

မဟူရာည၌ ဘော်ကြယ်ပွင့်တို့ပမာ လင်းလက်နေသော ကြယ်ရောင် မှုန်မှားမှား အောက်တွင် တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက် ရှိသည့် ငွေနှင်းပွင့်များ။

နှင်းမှုန်ငွေပွင့် အောက်၌ မည်းမည်းကြီး ရပ်တည်နေသော ဟင်းခွတ် ပင်။

ဟင်းခွတ်ပင်ကို ကြည့်ရင်း ငလုံး ရင်တဖိုဖို။

သည်အပင်မှာ ချိုး စရိုက်မည်။

သူသည် အလျင်ကလို နောက်လိုက်၊ ဝါးရိုက် မဟုတ်။

အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည့် ခေါင်းဆောင်၊ ပိုက်ခတ်။

သူ အဆုံးအဖြတ် မှန်ပါမည်လား။

အဖေ ဆေးဖိုး ရမှ ရပျံ့မလား။

ငလုံး စိတ်၌ တထင့်ထင့်။

*

(၃)

“ငမုံး”

“ဗျာ အစ်ကို”

“မင်းက မြောက်ဘက်ကနေ ဝါးရိုက်”

“ဟုတ်”

“စရိုက်တဲ့အခါ လေးလေးရိုက်၊ ပြီးမှ ပုံမှန်ရိုက်၊ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်”

“ဒါဖြင့် စမယ်၊ ရိုက်ရမယ့် အချိန်ကို ငါ လေချွန် အချက် ပေးမယ်”

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

ငလုံးက ပိုက်ကို ဖြန့်ရန် ပြင်ဆင်သလို ငမုံးကလည်း ရိုက်ရမည့် ဝါးလုံးကို ယူသည်။

သည်ရာသီက ဆောင်းရာသီ။

ဆောင်းရာသီမှာ မြောက်လေတိုက်သည်။ နှင်းပွင့်ငွေတို့ကို မြောက်လေ က သယ်ဆောင် ပြေးရာတွင် သစ်ပင် တစ်ပင်၏ မြောက်အခြမ်း၊ မြောက်ကိုင်း သည် မြောက်လေဒဏ်ကို ခံရသည်။ သည်ဒဏ်မှ လွတ်စေရန် တောကြက် တောငှက် မှန်သမျှ ဘဝပေး အသိအရ သူတို့အိပ်သော သစ်ပင်တိုင်း သစ်ပင် တိုင်း၌ တောင်ဘက်ကိုင်းများမှာသာ အိပ်ကြသည်။

နွေရာသီမှာ အညာဒေသ၌ တောင်လေနှိကြမ်း တိုက်ခတ်လေ့ ရှိသည်။ တောင်လေဒဏ်ကို မခံရစေရန် တောကြက် တောငှက် မှန်သမျှ တောင်ကိုင်း၌ မအိပ်၊ မြောက်ကိုင်း၌သာ အိပ်ကြသည်။

မိုးရာသီမှာ အညာဒေသ၌ တောင်က စရွာရွာ၊ မြောက်က စရွာရွာ ပက်မိုး ပါလေ့ ရှိသောကြောင့် တောကြက် တောငှက် မှန်သမျှ အလယ်ကိုင်း များ၌ စုအိပ်လေ့ ရှိသည်။ မိုးရာသီမှာ တောင်ကိုင်းရော မြောက်ကိုင်းပါ အိပ်လေ့ မရှိ။

တောကြက် တောငှက် အနှယ်ဝင် ချိုးသည်လည်း သည်နိယာမအတိုင်း သူတို့ သဘာဝ အသိဖြင့် သိသောကြောင့် ရာသီအလိုက် ကိုင်းပြောင်း အိပ်လေ့ ရှိသည်။

ချိုးရိုက်သမားက ချိုး ခလေ့ စရိုက် သဘာဝကို သဘောပေါက်ပြီး ရိုက်ရသည်။ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သောကြောင့် ချိုးသည် တောင်ကိုင်းများ၌ အိပ်မည်။ ရိုက်သည့် ဝါးကိုင်းက မြောက်ဘက်မှ ရိုက်ခြောက် ပေးရမည်။

မည်သည့် ရာသီ ရိုက်ရိုက် ချိုးရိုက်သမား မှန်သမျှ သူတို့ ပိုက်ကို သုံးဖက်စလုံး ကာသည်။ ရိုက်မည့် တစ်ဖက်ကိုသာ ဖွင့်ပေးထားလေ့ ရှိသည်။

ငလုံးက ချိုးရိုက်ပိုက်ကို သုံးဖက် ပတ်ရုံကာ ကာဆီးပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ ငမုံး ရိုက်တော့ဟူသော သဘောဖြင့် လေချွန်ကာ အချက်ပေး လိုက်သည်။

ငမုံး ဝါးရိုက်သံကို နားထောင်ရင်း ငလုံး သတိ ဆွဲလိုက်သည်။ ချိုးရိုက် ရာ၌ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လေးလေးသာ ရိုက်ဟူသော သူ့အစ်ကို ငလုံး မှာစကား ကို ငမုံး မမေ့။

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

www.burmeseclassic.com

ငလုံးတို့ အဓိကထား ရိုက်ရသော ချိုးနီပု ဓလေ့ စရိုက်မှာ အုပ်နှင့် အိပ်ရာ၌ ကင်းသမား ချိုးနီပု နှစ်ကောင် အမြဲ ထားသည်။

မည်မျှ အန္တရာယ်တွေ့တွေ့ ကင်းသမား စမပျံက ကျန် ချိုးများ မပျံ။ ကင်းသမား ပျံ၍ ချောချောမောမော လွတ်ထွက်သွားမှ ထိုပျံသန်းရာဘက်ကို နောက်ချိုးများက လိုက်ပျံသည်။

ကင်းသမား ချိုးနှစ်ကောင် ပျံသန်းသံက ပုံမှန်ပျံသန်းသံ မဟုတ်ဘဲ အန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြင့် ကြုံတွေ့ရသော အသံ ဖြစ်နိုင်က ထိုဘက်သို့ နောက် ချိုးများက ပျံ မထွက်တော့။ ဝါးနှင့် ရိုက် နေသည့်ဘက် ပြန်အန်ထွက်ပြီး ပျံ တတ်သည်။ အထက် ထောင်တက်ကာ ပျံတတ်သည်။

သည် ဓလေ့ စရိုက် သိသော ချိုးရိုက်သမားက အကင်းပါးဖို့ လိုသည်။ ကင်းသမားကို လောဘကြီး၍ သွားခတ်သဖြင့် ချိုး တစ်အုပ်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူး ကြောင်း သူ့အဖေ ငတော့နှင့် ချိုးရိုက် လိုက်စဉ်က ငလုံး တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါ ဆုံးရှုံးထားဖူး၍ ငလုံး တစ်သက်တာ သတိမေ့မရပြီ။

ခုပွဲက တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်သည့် ပွဲ။ အလွဲအချော် မခံနိုင်သည့် ပွဲ။ အဖေအတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်နေသော ငွေ ရှစ်ရာ မရ ရအောင် ရှာဖွေ ပေးရမည့် ပွဲ။ ပြောရလျှင် သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးနေသည့် ပွဲ။

သည်အသိဖြင့် ကင်းသမား ချိုး နှစ်ကောင်ကို လွတ်ပေး၍ ကျန် ချိုး လာသမျှကို လက်မလွတ်တမ်း ခတ်ရန် အားစိုက်နေသော ငလုံး။

ငလုံး အချက် ပေးလာ၍ ဝါး စရိုက်သော ငမုံး။

တိတ်ဆိတ်သောည၊ မှောင်လွန်းသောည၊ သည်ညမှာ ထွက်ပေါ် လာသော ငမုံး ဝါးရိုက်သံမှာ ဖြောင်းခနဲ ဖြောင်းခနဲ။

ရိုက်သံ ကြားကတည်းက မဲတင်းနေသော ငလုံး။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မတားသေးသမျှ မတော်ယူသော သဘောဖြင့် ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ရိုက်နေသော ငမုံး။

ကြာသင့်သည့် အချိန်ထက် ကြာသွား၏။

ချိုးပျံသံ ကြားရဖို့ ဝေးလေစွ။

ချိုးရိုက်သံအပြင် ဟင်းခွတ်ကိုင်းများ ပြတ်သတ်ကျသံသာ ကြားရ၏။

ချိုးမပြောနှင့် ဘာငှက် ပျံသန်းသံမှ မကြားရ။

လူသစ်တန်းဝင် ငမုံးက တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခဲ။

စမ်းသပ်ခေါင်းဆောင် ငလုံး။ ပိုက်ကြီးကိုင့်၍ အဖြေ ရှာခဲ။

ခဏအကြာမှ ငမုံးကို ငလုံး လှမ်းတားသည်။ ရပ်တော့ဟု အချက်ပေး သည်။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေသော ငမုံး။ အဖြေကို သိလို၍ ပိုက်ဆံ ပြေးကြည့်သည်။

ဘာကောင်မှ မမိသော ပိုက်ကြီးသည် ငမုံးအား ပြောင်လှောင် နေ သယောင်။ ငလုံး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူလာကာ ရှက်သွေးရောင် ပြည့်လှမ်း လာသည်။ ပိုက်ကို ရုပ်ပြီး တောလိုက် ဘက်ထရိမ်း ဖွင့်ကာ ဟင်းခွတ်ပင် အောက်သို့ ငလုံး စေ့စပ် သေချာစွာ မီးထိုးကြည့်၏။

အဖြေ တွေ့သည်။

ငလုံး ချိုးရိုက်ရာတွင် လေ့လာချိန် မရမှုမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမှား။ သူ့အဖေ အတွက် ကြံရာမရ ဖြစ်ရာမှ တက်သုတ်ရိုက်ကာ အလျင်အမြန် လျှောက်ကြည့်ပြီး အလောသုံးဆယ် လောဆော် လုပ်ရမှုကြောင့် ပေါ်ထွက်လာ သော အမှား။

ငလုံး တွေ့သော ယိုထားသော ချေးမှာ ချိုးချေး မှန်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ချိုးချေးသည် အသစ်စက်စက်။

အသစ်စက်စက် ချိုးချေးအပြင် ကပ်လျက်ချပ်လျက် တွေ့ရမည့် ချိုးချေး အဟောင်း မတွေ့။

အမြဲတမ်း အိပ်သော ချိုးအုပ်ရှိက ချိုးချေး နှစ်မျိုး ရောလျက် တွေ့ရ သည်။ တစ်မျိုးက ချိုးချေး အသစ်စက်စက်။ တစ်မျိုးက ရက်ကြာပြီဖြစ်သော ချိုးချေးဟောင်း။ သည်နှစ်မျိုးက ရောယှက်လိမ်နေမှ သည်အပင်၌ ချိုးတို့ အမြဲတမ်း အိပ်သည်ဟု ယူဆရသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မည်။ ငလုံး ကြည့်သော အချိန်က ချိုးချေး အသစ်သာ ယိုချသွားပြီး ဓေတ္တ နားသွားသည့် စည်ချိုးအုပ် သည် ယနေ့ည၌မှ သူမူလ အပင်၌ ပြန်အိပ်ဟန် ရှိသည်။

ငလုံးက ငမုံးကို ကြည့်သည်။ ငမုံးက ငလုံးကို ကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး အကြည့်မှာ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဟူသော အကြည့်။ ဘာ ဆက်လုပ်ရ မလဲ ဟူသော အဖြေမှာ လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း ဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ပါလို့ အရပ်ကလေးမှ အားမနာဟု ဆိုချင်သာ ဆိုကြပေရော။ သူတို့ အဖေအတွက် ဆက်လက်၍ ချီးရိုက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ကို ငလုံး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြယ်ညီလာခံသည် ညဉ့်နက်လာကြောင်း ညွှန်ပြသည့် သဘောဖြင့် ရွာမှ ထွက်လာစက သူတို့ မမြင်ရသော ကြယ်များပင် ပေါ်ထွက်လာပြီး ကြယ်ပေါင်းစုံ အရောင် တောက်တောက်ပပ ရွန်းရွန်းလက်လက်။

အဝေးဆီမှ ကြက်တွန်သံက ဆောင်လေအေး အငွေ့မှာ လွင့်မျောပါ လာ၏။

သူတို့ရွာမှ ထွက်စက သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ချိန်။

ယခု ကြက်သွန်သံ ကြားရ ပြန်သည်။ သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်။

(၄)

“အစ်ကို”

“ပြော ငမုံး”

“ဘာဖြစ်လို့ ချီးတစ်ကောင်မှ မရတာလဲဗျ”

“ချီးအိပ်မအိပ် ကြည့်တုန်းက အဲဒီ အပင်ကို ငါ ကြည့်တော့ သတိထား နည်းသွားတယ်။ တစ်ပင်ပြီး တစ်ပင် တွေ့ချင်စောနဲ့ တက်သုတ်ရိုက် လုပ်တဲ့ အမှားပေါ့ကွာ။ စေ့စပ်သေချာမှု မရှိတာပေါ့။ ငါ့ လစ်ဟင်းချက် ငါ့ အပြစ်ပေါ့”

ငမုံးသည် သာမန် နုလပိန်တုံး မဟုတ်။ ခေတ်ကျောင်းသားပီပီ အကင်း ပါးသည်။ အကွက် မြင်သည်။ ဆင်ခြင် စဉ်းစားတတ်သည်။ အဖြေကို ရှာရာ၌ တောအတွေ့အကြုံ မရှိသေး၍ အဖြေ ရသည်အထိ မသုံးသပ်နိုင်သည့်တိုင် သူ့အစ်ကို ငလုံး အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော မှားယွင်းမှု အနေအထား ရှိပြီ ဟု အတည်သိသည်။

ငမုံးတို့ တောများစွာ သစ်ပင်ကြီးများစွာ ကျော်ဖြတ် တက်ခဲ့ရပါ၏။ သူ့အစ်ကိုသည် သစ်ပင် မည်းမည်းမြင်တိုင်း တွေ့ကရာ လျှောက်ရိုက်သည် မဟုတ်။ သူ ချီးရမည် ထင်သော သစ်ပင်မှသာ ရိုက်သည်။

ရွေးချယ် ရိုက်ပါလျက်နှင့် ချီးတစ်ကောင်မျှ မတွေ့ဟု ဖြစ်ရခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း ရှိရမည်။

သူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို အမှန်အတိုင်း ငလုံး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသည်။ ချီး အိပ်သော အပင် ဟုတ် မဟုတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပုံ အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ချီး အိပ်သော အပင် ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားရာ၌ ထည့်သွင်းရမည့် အချက်အလက် များကို အသေးစိတ် ငမုံး သိသောအခါ သူတို့ ချီး မရခြင်းကို သဘောပေါက် လာသည်။

“ကဲ မီးဖွင့်ကွာ၊ ထိန်ပင်ယ ဆီ သွားမယ်။ ထန်းပင်ကြီး နှစ်ပင် သူ့ဘေးမှာ ပေါက်နေတဲ့ ထိန်ပင်ပုလေ အဲဒီ ထိန်ပင်ပုမှာ တွေ့တဲ့ ချီးချေးကတော့ အသစ် ရော အဟောင်းရော အများကြီး တွေ့ခဲ့တာပဲ။ မနေ့ညက ယုံတဲ့ ချီးချေးတောင် အသစ်စက်စက် တွေ့ခဲ့သော ချီးအိပ်ဆဲပဲ ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ချရတယ်။ တခြား ချီးရိုက်သမားတွေ မတွေ့သေးတာလည်း သေချာတယ်။ အဲဒီ ထိန်ပင်ပု ကို သွားမယ်။ သူ့ဘေးမှာ ထန်းပင်ကြီးနှစ် ပင်ပေါက်နေတာဆိုတော့ မျက်မှန်း သွားရတာ လွယ်တာပေါ့”

တောလိုက် ဘက်ထရီမီးကို ဖွင့်၍ ငလုံးတို့ ထိန်ပင်ပုဆီ မှန်းကာ တောလမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ထိန်ပင်ပု ရောက်တော့မည့်အကြောင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသော ထန်းပင် မတ်မတ်ကြီး နှစ်ပင်က ညွှန်ပြနေ၏။

ငလုံးက ငမုံးကို ဘက်ထရီမီး ပိတ်ခိုင်းပြီး ထိန်ပင်ပုဆီ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ချီးသည် မီးရောင်ကို သတိပြုမိသော အကောင်ဖြစ်၏။

မီးရောင်လည်း မြင်မည်။ ခြေသံလည်း ကြားမည်ဆိုလျှင် သူ့ အပင် အနီး လူရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျံပြေးတတ်သည်။

သည် ဓလေ့ စရိုက်ကြောင့် လသာညများ၌ ချီး ရိုက်မရ။ လမိုက်ညများ မှာသာ ချီးရိုက်ရသည်။ လမိုက်ည ဖြစ်သည့်တိုင် ချီးရိုက်ရာတွင် လထွက်ချိန်ကို ချိန်ဆရသည်။ လထွက်ချိန် မရောက်မီ မိမိ ရိုက်မည့် ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်ကို ပြီးစီးအောင် ရိုက်ရသည်။ လရောင်လေး ကြည်လာ၍ လူရိပ် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက် လျှင် ချီးကို ရိုက်မရတော့။ ယခုည အခြေအနေ တစ်ပန်းသာသည်မှာ လဆုတ် ဆယ့်နှစ်ရက်ညဖြစ်ရာ ရောင်နီလာမှ လထွက်မည်။ လကွေးကွေးလေး အရှေ့

ထွက်လာက လင်းစပြုမည်။ လထွက်ပြီး မိုးသောက်ရောင်ခြည် သန်းတတ်ကြောင်း ငလုံး အမှတ်သညာ ထားခဲ့၏။ သည်လို ညမျိုးမှာ ချိုးရိုက်ချိန် ကြာရှည် ကြာမော ဖြစ်မည်ဖို့၊ ငလုံး ဝမ်းသာရသည်။

တောင်ဘေး ကန်သင်းရိုး၌ ပေါက်နေသော ထန်းနှစ်ပင်။

ထန်းနှစ်ပင်နှင့် ယှဉ်လျက် ပေါက်နေသည်က ထိန်ပင်။ ထိန်ပင်မှာ ပုပျပ်ပျပ်ဖြစ်၍ တောသမားတို့က ထိန်ပင်ပု ဟု သည်အပင်ကို ခေါ်သည်။ ထိန်ပင်ပုကို ချိုးရမည်ဟု ငလုံး သိပ်ထင်သည်။ ချိုး ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက် လာကြည့်စဉ်ကပင် ချိုးချေးတို့မှာ များပြား၍ အကောင်ရေလည်း များလိမ့်မည် ဟု ထင်သည်။

ထိန်ပင်ပုကို တောင်ဘေးမှ ငလုံးက နေရာယူပြီး ပိုက်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်၍ ဝါးရိုက်သမား ငမုံးကို လေချွန် အချက် ပေးလိုက်သည်။

လေချွန် အချက်ပေးသံ စလျှင်စချင်း ငမုံးက လျှင်မြန် သွက်လက်စွာ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် စတင် ရိုက်သည်။

သူ နားကြားများ လွဲသလား။

အနေအထားများ မှားသလား။

ငလုံး အခြေအနေကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်။

ထိန်ပင်ပုဆီမှ ချိုးပျံသံ ထွက်လာမှ ပုံမှန်ဖြစ်မည်။ ယခု သူ့ကျောဘက် ထန်းပင် နှစ်ပင် ပေါ်မှ ပျံသန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော ပျံသံသည် ချိုးပျံသံ မဟုတ်။

ချိုးသည် အတောင်ကို အားယူခတ်၍ ဝှီးခနဲ၊ ဝှီးခနဲ မြည်အောင် ပျံသန်းတတ်ပါသည်။

ယခု ပျံသန်းသံက ချိုးထက် အတောင်ပံ ခတ်သံ ပြင်းထန်သည်။ ရင်အုံကို လေတိုးသံအထိ ပါနေသည်။ အုပ်လိုက် ပျံသံ မဟုတ်။ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပျံသံသာ ဖြစ်ရာ နှစ်ကောင် ပျံသံဟု ငလုံး နားလည်မိသည်။

နားရည်ဝ စူးရှ ထက်မြက်သော တောသမား နားစောင့် ရှိသည့် ငလုံး ပင်လျှင် ဘာကောင်ပါလိမ့်ဟု ချက်ချင်း ဝေခွဲမရ။ ချိုးပျံသံ မဟုတ်မှန်း ထိန်ပင်ဆီမှ မဟုတ်မှန်းသာ သူသိလိုက်သည်။

ရိုက်ချက် မှန်မှန်ဖြင့် ရိုက်နေသော ငမုံး။

ဘာကောင်မှ ထွက်မလာသဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပိုက်မခတ်ရသော ငလုံး။

ငမုံးက မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာဖြင့် ရိုက်နေဆဲ။

ငလုံးက အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလှ၍ သံသယ ဝင်နေဆဲ။

“ဆက်ရိုက်ရဦးမလား အစ်ကို”

ငမုံး မေးလာသော အသံ။

“တော်ဟေ့၊ ဒီကိုလာနဲ့”

ငလုံး လှမ်းခေါ်သံ၊ ငမုံးက မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ငလုံး ပိုက်ဆီလာသည်။ ပိုက်က ဖော်ပြသော အခြေအနေ ကို ကြည့်ရင်း ငမုံး ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။

“မီးဖွင့်ကွာ၊ အပင်အောက် လှည့်ထိုးပြစမ်း”

ငမုံး ထိုးပြသော မီးရောင်အောက်၌ ရှိနေသော ချိုးချေး အဟောင်း အသစ်များက ငလုံး မမှားပါဟု သက်သေခံ နေသလို ရှိပါ၏။

ငလုံး အတွေးရ ခက်သည်။ သူ့ နောက်ကျောမှ ပျံသန်း သွားသော ထန်းပင်ပေါ်က အသံ နှစ်သံကို ငလုံး မသင်္ကာ။

“ထန်းပင် နှစ်ပင် အခြေကို မီးထိုးစမ်း ငမုံး”

ထန်းပင် နှစ်ပင်၏ အခြေ မြေပြင်များကို မီးလျှောက်ထိုးမှ ငလုံးရော ငမုံးပါ မမျှော်လင့်သော အရာတို့အား တွေ့ရသည်။

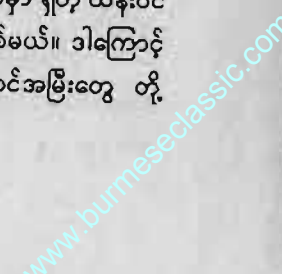
ချိုးနီပု ခေါင်းပြတ် တစ်ခုက တစ်နေရာ အဝေးမှာ။

ချိုးနီပု အမြီးမွှေးများက မြေပြင်ပေါ်မှာ။

“တောက်၊ ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုတာ တို့ အဖြစ်ဟာ ငမုံး”

“ဘာလဲ အစ်ကိုရ”

“ဒါ ချိုးနီပု အိပ်တဲ့အပင် ဟုတ်သားပဲကွာ၊ အိပ်တန်းဝင် ချိုးနီပု အုပ်ကို တိုက်သိမ်းက တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ပြီး စားတာပဲကွ။ စွန်ဆိုရင် ကုတ်ချို သွားမယ်။ တိုက်သိမ်းဆိုတာ သူ့ ရင်အုံနဲ့ ပစ်တိုက်ပြီး ခေါင်းပြတ်၊ ဇက်ပြတ် အောင် လုပ်တာမျိုးပါလား။ ချိုးနီပုအုပ်ကို တိုက်သိမ်းက တိုက်လို့၊ ချိုးနီပုတွေ လန်ပြီး ဒီအပင် မအိပ်ရဲတာကွ။ အပင်ပြောင်းတာ။ ငါ့နောက်မှာ ရှိတဲ့ ထန်းပင် ပေါ်က ပျံသန်းတာ ကြားတာ ဒီတိုက်သိမ်း နှစ်ကောင် ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စားသောက်ထားတဲ့ ချိုးနီပုသေရဲ့ခေါင်း၊ အတောင်အမြီးတွေ တို့ တွေ့တာ”

“ကျုပ်တို့ တောသွားတဲ့အခါ တစ်ခါတလေ ကောင်းကင်မှာ လေထဲက ကနေတဲ့ သိမ်းငှက်လား အစ်ကို”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီသိမ်းကို က၊ သိမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ မင်း မြင်တဲ့ သိမ်းက နှုတ်သီးကောက်ကောက်၊ မျက်နှာ အဖြူနဲ့သိမ်း၊ နှုတ်သီးဘေးမှာ အဖြူလေးတွေ ပါတယ်။ လေထဲမှာ ပျံသန်းရာ ထရပ်ပြီး အတောင်တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ က၊ သလို နေတတ်တာမို့ သူ့ကို က၊ သိမ်းလို့ ခေါ်တာ။ ချိုး၊ ခို၊ ခါ၊ ငုံးလို့ အကောင်တွေကို ရင်အုံနဲ့ တိုက်ပြီး ခေါင်းတွေ လည်တွေ ပြတ်အောင် တိုက်ခိုက် သတ်တဲ့ သိမ်းကို တိုက်သိမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ အရောင်က အညိုနဲ့ အနက် မွေးကွာ၊ သူ့ ရင်ဘတ်စောင်းမှာ တခြား တစ်ကောင်ကို တိုက်သတ်ဖို့ သဘာဝ ကိုက အမျှောင်ကြီးလို့၊ ဇောင်းကြီးလို့ ချိုးနီပုအုပ် လစ်ဖုံ ထွက်ပြေးတာ နေမယ်”

“နောက်ရက်မှများ တိုက်ပါတော့ အစ်ကိုရာ၊ ခုကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ် မလဲ”

“ဟ ဘယ် နောက်ဆုတ် ပြန်လှည့်ဖြစ်မလဲ။ ချိုးဆက်ရိုက်မယ်။ ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ သမုံးပင်ကို သွားကွာ၊ သိပ်မဝေးဘူး။ နေ့ခင်းမှာဆိုရင် လှမ်းတောင် မြင်နေရတယ်။ ချိုးမရတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ တောသမား ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရတယ်၊ ကံသွားရအောင် မီးဖွင့်”

ငလုံးအဖို့ အတွေ့အကြုံ ရှိနေ၍ စိတ်မပျက်။

ငမုံးလို လူသစ်တန်းအဖို့ စိတ်ပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ချိုးရိုက်သွားသည်ကို လွယ်သည်ဟု ထင်ခဲ့သော ငမုံး။ သစ်ပင်ဆီသွား ပိုက်ကာ၊ ဝါးနှင့် ရိုက်၊ ချိုးရ ပြန်လာဟု ထင်ခဲ့သော ငမုံး။

သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့သည် သူ့ကို ကျောင်းသားဆို၍ ငဲ့ညှာသည်။ ညဘက်ဖြစ်ဖြစ် နေ့ဘက်ဖြစ်ဖြစ် တောလိုက်ရာတွင် သူ့ကို မခေါ်၊ သူတို့ နှစ်ဦးသာ အပင်ပန်း၊ အဆင်းရဲခံ သွားသည်။ ပြန်လာလျှင် လက်ချည်းဗလာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပါလာလေ့ရှိသည်။ ပါလာသော အရာတို့ကို အခက်အခဲ ပေါင်းစုံ ကြားက ရယူခဲ့ရမှန်း ငမုံး ခုမှ နားလည် သည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ထိန်ပင်ပုမှ ခွာကာ သမုံးပင်ဆီ သွားခဲ့သည်။ သမုံးပင် ရောက်ခါနီး၌ မီးကိုမှိတ်ပြီး ခြေသံ ဖောနင်းကာ သမုံးပင်ဆီ ချဉ်းကပ် ခဲ့သည်။

ငလုံးက ပိုက်ကာပြီးသောအခါ ငမုံးကို အချက်ပေး လေချွန်ပြသည်။ အချက်ပေး လေချွန်ပြ ပြီးနောက် ဝါးရိုက်သံ မြောင်းခနဲ မြောင်းခနဲ ပေါ်ထွက် လာသည်။

ဝါး ရိုက်သံနောက် ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ ပျံထွက်လာသော ချိုးနီပု နှစ်ကောင်။ သည်နှစ်ကောင်သည် လွှတ်ပေးရမည့် ကင်းသမား ချိုးနှစ်ကောင်။

ငလုံး သူစိတ်ကို သူ သတိဆွဲကာ ဗွေဆော်ဦး ထွက်သွားသော ချိုးကို လွှတ်ပြီး ပိုက်ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရှေ့မှ ပျံသန်းသွားသော ချိုးက၊ အတားအဆီး မရှိသော ပျံသံမှန်း သူတို့ ဝီသေဖြင့် သိနေသည့် ချိုးနီပုတို့ ကုပ်၍ မနေတော့။ ပိုက်ရိုရာဆီသို့ အလှအယက် တိုးရေ့ပျံသန်းသည်။

ပျံသန်းလာသမျှ ချိုးများကို ငလုံးက မရပ်မနားဘဲ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ခတ်သည်။ ချိုးများမှာ ဘယ်ဘက်မှရော ညာဘက်မှရော စွပ်တိုးလာသလို အလည်တည့်တည့်မှလည်း စွပ်ပျံလာသည်။ ပျံလာသမျှကို လက်မောင်းပြုတ်လှ မတတ် ညောင်းညာအောင် ငလုံး ဆီးခတ်သည်။ ချိုးတို့ အောက်ခြေရှိ ပိုက်အိတ်ထဲ ကျသွားသံ၊ ပိုက်ကို တိုးသံ၊ ပိုက်ခတ်သံတို့က မှန်မှန် ထွက်ပေါ် လာသည့် ရိုက်ဝါးသံနှင့် အပြိုင် ဖြစ်သည်။ ကြာကြာ ခတ်လာရသောအခါ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သည့်တိုင် ငလုံး ချွေးပြန်လာသည်။

ရိုက်ဝါးက မှန်မှန် ရိုက်ဆဲ။

ချိုးကို ခတ်သူက ပိုက်ဖြင့် မှန်မှန်ခတ်ဆဲ။

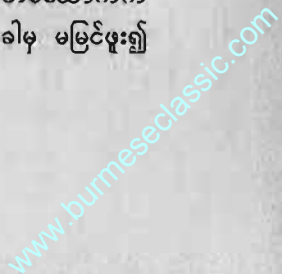
ငြိမ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ သည်အသံသာ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ ရိုက်ဝါး ဖြင့် တရစပ် ရိုက်ပြီး ညောင်းညာမှန်း သတိထားမိမှ ငမုံး ရပ်လိုက်သည်။ သူ့အစ်ကို ထံမှ ဆက်ရိုက်ဟု အသံ မကြားရ၍ ပိုက်ခတ်နေသော သူ့အစ်ကို ငလုံး ရိုရာ ငမုံးပြေး သွားသည်။

“ဟာ ချိုး ချိုးတွေ ချိုးတွေ ချိုးတွေ အများကြီး”

ချိုးရိုရာသို့ ရောက်ရောက်ကြည့်ကြည့် အော်သော ငမုံး။

မို့ ရှာရာသို့ အစမ်း လိုက်ပါလာသော မှူးလက်သင် တစ်ယောက်က မှီကျင်း တွေ့ပြီး မှီ အများအပြား ပေါက်နေသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၍ ရင်သပ်ရှုမော အော်ပြောသလို ငမုံး အော်ပြောသည်။

အောက်ခြေရှိ ပိုက်အိတ်ထဲ၌ ချိုး အများအပြား။

ငလုံး ရွေးစို့သည့်တိုင် ပင်ပန်းသည်ဟု မယူဆနိုင်။

ခန့်မှန်းထားသည်ထက် များပြားနေသော ချိုးများကို ကြည့်၍ ပီတိ တစေပေ။

ငမုံးက အောက်ခြေရှိ ပိုက်အိတ်ထဲမှ ချိုးများကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဖမ်းသည်။

အားလုံး ဖမ်းပြီးမှ ချိုးကောင်ရေ ရေတွက်ကြည့်သည်။

ချိုးနိပု သုံးဆယ့်လေးကောင်။

ဟုတ်သည်။ သည်တစ်ပင်ထဲမှ ချိုးနိပု သုံးဆယ့်လေးကောင် အထိ ငလုံးနှင့် ငမုံး ရသည်။ ဘက်ထရိုမီး ဖွင့်၍ သူတို့ ရသော ချိုးများကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရွှင်လန်း အားရစွာ ကြည့်ရာမှ ချိုးနိပု တစ်ကောင်ကို ထုတ်ပြီး ငလုံးက ငမုံးအား ပြသည်။

ငလုံး ပြသော ချိုးနိပု၏ လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်။ ယိုစီးကျနေသော သွေးစီးတို့ ယခုထိ ရှိနေဆဲပင်။

“ဒါ တိုက်သိမ်း အတိုက်ခံရပြီး ဆေးကုသ ပွတ်ကာ သိကာ လွတ်သွား တဲ့ ချိုးကွ၊ ကြည့်ပါလား လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ သွေးစသွေးနနဲ့ အဲဒီက လန့်ပျံ့ လာရာက အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဒီအပင်ကို သူတို့ ပင်စင် အိပ်နေကျလည်း မဟုတ်ဘဲ အိပ်နေကျ အမြဲတမ်းအုပ်နဲ့ အဲဒီ ထိန်ပင်က အုပ်နဲ့ ပေါင်းအိပ်တာ ဖြစ်မယ်”

ငမုံးသည် သူ့အစ်ကိုကို အထင်တကြီး မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ အတွေ့အကြုံ ပညာနှင့် သူ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ငမုံး သဘောပေါက်မိ၏။

“တို့ သဂျမ်းပင်ဆီ သွားမယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်”

ငလုံးရော ငမုံးပါ ခြေလှမ်းသွက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် ဝှေ့ပေါ့ပါးပါး။

• သူတို့ရင်၌ သူတို့အဖေအတွက် သူတို့ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ရာ ချိုးများ ရလာ၍ ကြည့်နူးဝမ်းသာ အားတက်နေကြ၏။

✽

(၅)

လာဘ်များ စတိုက်ပြီးလျှင် တောက်လျှောက် တိုက်တတ်လေသလား ဟု ငမုံး ထင်သည်။

ဟင်းခွတ်ပင်နှင့် ထိန်ပင်ပုမှ တစ်ကောင်မျှ မရ။

သမုံးပင်မှ စ၍ သုံးဆယ့်လေးကောင် ရသည်။

သဂျမ်းပင်မှ ဆယ့်ခြောက်ကောင် ရသည်။

သန်းပင်မှ ဆယ့်တစ်ကောင် ရသည်။

ငမုံးရော ငလုံးပါ စမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ လည်ခမန်း ဖြစ်လာ သည်။ ချိုးတစ်ကောင်လျှင် ဖောက်သည်ဈေး ဆယ့်သုံးကျပ် ရောင်းရမှန်း သူတို့ သိသဖြင့် ကျွမ်းပစ်ထိုးချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူတို့အဖေ လိုသော ဆေးဖိုးကို သူတို့ ရရှိလေပြီဟူသော အသိ ပေါ်လာတိုင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထထလာကာ သွေးလည်မတ်မှုတွေပင် မြန်ဆန်လာသည်။

“အဖေ ဆေးဖိုးအတွက် သောက ရောက်နေရာသော အမေ။

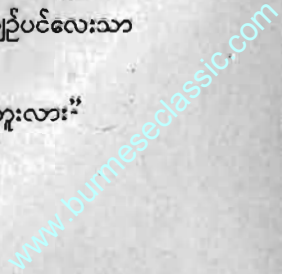
ဘာမှ မသိတော့ဘဲ ကျန်ရစ်သူ မိသားစု ပြုသမျှ နုရတော့မည့် ဘဝ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်နေရသော အဖေ။

အမေ စိတ်ချမ်းသာမှ အဖေ စိတ်ချမ်းသာမည်။ အဖေ စိတ်ချမ်းသာ အမေ စိတ်ချမ်းသာကြမှ သူတို့ သားသမီးများ စိတ်ချမ်းသာမည်ဟု ဆက်နွယ် နေသော သမုဒယကြီးမျှင်ကို မြင်စပြုနေသည့် သားဖြစ်သူ ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့ ရင်၌ အဖေလည်း ရွှင်လန်း၍ အမေလည်း ဝမ်းမြောက် ကြည့်နူးကာ သူတို့ လည်း ပြုံးပျော်နိုင်တော့မည်မို့ လူ့ဘဝ ရကတည်းက တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုကို သူတို့ ခံစားနေရ၏။

“လထွက်အထိ ဆက်ရိုက်ရအောင်လား အစ်ကို”

“တော်စို့ကွာ တို့ ပတ်ပြီး ပြန်လှည့်ရအောင်။ ထိန်ပင်ပုဆီ ပြန်တဲ့လမ်းမှာ ဦးပန်း ကန် ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ကန်နဲ့ ထိန်ပင်ပုနဲ့ မျက်စောင်းထိုး ရှိတာပဲ။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ချုံတွေနဲ့ မြင့်မြင့်မားမား အပင်ဆိုလို့ ညောင်ချည်ပင်လေးသာ ရှိတာ။ အဲဒီကို လှည့်ရိုက်ရင်း ပြန်ရအောင်”

“လာဘ်တိုက်နေတုန်း ဆက်ရိုက်လိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ရောင်းချိန်ကွ ငါညီရ၊ ရောင်းချိန်မိမှ၊ အဖေနဲ့ ငါ တောလိုက်ညထွက်ရင် မင်းနဲ့ငါ ခုပြောသလို ပြောရတာပဲ။ အဖေက ရောင်းချိန်မိ ပြန်ချင်ရှာတာ၊ ငါက လာဘ်တိုက်တုန်း တအား ဆက်လုပ်ချင်တာ။ လက်တွေ့ကျတော့ အဖေ ပြောတာက သဘာဝကျလို့ ရောင်းချိန်မိ အရောက် ပြန်တာက မှန်တယ်”

သူတို့ အပြန်တွင် ထိန်ပင်ပုနှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ ဦးပန်း ကန်ပေါ်မှ တစ်ဖင်တည်း ရှိနေသော ညောင်ချဉ်ပင်ဆီ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သွားကြသည်။

“နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ် မနိုင်အောင် ရပါစေလို့ ဆုတောင်းဟေ့၊ တို့ဒီအပင် ချိုးရိုက်ပြီးရင် အိမ်တန်းပြန်မယ်”

“ရသလောက် အဖေဆေးဖိုးဖို့ အဖေ ကျေးဇူးတော် အနန္တကို ပြန်ဆပ် နိုင်ဖို့ ကောင်ရေ သိန်း သန်း ကုဋေ မရတောင် ဆေးဖိုးအပြင် ဓာတ်စာဖိုးလေး ရပါစေဗျာ”

ငမိုး ဆုတောင်းသံက ပျော်ရွှင်မှု စီးဝင်နေသော အသံ။

ငမိုး ရိုက်ဝါးသံ၊ ငလုံး ပိုက်ခတ်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို နားထောင်က သည်ညောင်ချဉ်ပင်မှာလည်း ငလုံးတို့ ချိုးအုပ်နှင့် တွေ့ပြန်ပြီဟု သိသည်။ ပိုက်အိတ်ထဲရှိ ချိုးများကို ဖမ်းဆီးရန် ပြေးလာပြီး ချိုးများကို ဖမ်းရင်း ငမိုးက အော်သည်။

“ဟာ အစ်ကိုရေ အစ်ကို လာဦးဗျ၊ သိမ်း သိမ်း”

“ဟင်၊ သိမ်းငှက်ပါလာတယ်၊ အေး အေး ငါ လာမယ်”

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သိမ်းငှက် နှစ်ကောင်ကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး အောက်ခြေ ရှိ ပိုက်အိတ်ထဲမှ အပြင် ထုတ်လိုက်သည်။

ငမိုး သဘော မပေါက်သော်လည်း ငလုံး သဘောပေါက်သည်။

ညမှာ လန့်ပျံသော နေ့ငှက်သည် ညဉ့်ငှက်ကဲ့သို့ ညဉ့် မကျင်လည်၊ ညမှာ ကျင်လည်ကျက်စားသော ညဉ့်ငှက်ကသာ ညမျက်စိ ရှင်၍ သူတို့ လိုလားရာ ပျံသန်းနိုင်သည်။ နားနိုင်သည်။

လန့်ပျံသော နေ့ငှက်သည် စိတ်ကြိုက်နေရာ ရောက်အောင် ရွေးချယ် မပျံသန်းတတ်ဘဲ တွေ့ရာ အမြင့်ဆုံး အပင်မှာသာ ရုတ်တရက် ဝင်နားတတ် သည်။

တိုက်သိမ်း နှစ်ကောင်သည် မူလက ဘေးကင်းရန်ကင်း ယူဆ၍ သူတို့ အိပ်နေကျ ထန်းပင် အထက်မှ လန့်ပျံရင်း ညောင်ချဉ်ပင်ဆီ ဦးတည်ပျံမိရာမှ

ဝင်နားခို အိပ်စက်ဟန် ရှိသည်။ ညဘက် ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ ရောက်လာ ကြောင်း သိရှိပြီး လန့်ကြောက်ကာ ချိုးငှက်တို့ ထွက်မပြေး။ အမှောင် ကန့်လန့် ကာက ချိုးတို့ မကြောက်လန့်စေရန် သဘာဝ ကန့်လန့်ကာ အဖြစ် ကာပေး ထားရာ ရောက်နေ၏။ ငမိုးက ဆက်ဖမ်းရင်း အော်သည်။

“အစ်ကိုရေ ပုစဉ်းထိုးငှက်လည်း ပါသဗျ၊ ငှက်ပြာရာ ပါတယ်”

“ပါတတ်ပါတယ်ကွာ၊ ချိုး ဘယ်နှကောင် ရလဲ ရေတွက် ကြည့်စမ်း”

“ချိုး သီးသန့်က ဆယ့်လေးကောင် အစ်ကို၊ တိုက်သိမ်းက နှစ်၊ ပုစဉ်းထိုးက သုံး၊ ငှက်ပြာက တစ်၊ အဲဒါ အကုန်ပဲ”

“ချိုးတစ်ကောင် ဖောက်သည်ဈေး ဆယ့်သုံးကျပ် အပ်ရတော့ အကောင် ခုနစ်ဆယ်လောက် ရောင်းရင် အဖေဆေးဖိုး ရပါပြီကွာ၊ ကျန်အကောင်ရေ အတွက် ရတဲ့ပိုငွေကို နောင်မှာ ဆေးဖိုးလိုရင် ရအောင်တို့ သိမ်းထားကြမယ်။ ဒါမှ နောင်လိုရင် အခက်အခဲ မတွေ့မှာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သိမ်းဆည်းထားတော့ လိုတဲ့အချိန် မရှာရတာ ပေါ့၊ တိုက်သိမ်းနဲ့ ပုစဉ်းထိုးတွေရယ်၊ ငှက်ပြာလေးရယ်ကိုကော ဘာလုပ်မလဲ”

“အဖေကို စေတနာထားပြီး ငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ မေတ္တာရှိ၊ စေတနာသက်သက်နဲ့ ကုသပေးနေတဲ့ ကျန်းမာရေးမှူးလေးကို တိုက်သိမ်း နှစ်ကောင် ကန်တော့ရမယ်။ ကျန်တဲ့ ပုစဉ်းထိုးနဲ့ ငှက်ပြာကိုတော့ တို့ ချက်စား တာ ပေါ့ကွာ။

ရွာဆီ အပြန်လမ်း ရှိရာသို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် လှမ်းခွဲကြသည်။

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီ ပတ္တမြားတို့ စီးလည်ယှက်ဖြာတော့မည့်အကြောင်း ရှေ့တော်ပြေး အနီရောင်တို့ ရောင်ပြန်ဟပ်လာသည်။

တောသည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်။

ငွေနှင်းကမ္ဘာလာတို့က ရှုလေရာ ပိတ်ဖုံးထား၏။

တောပန်း မြိုင်ပန်းတို့ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်၍ မွှေးရနံ့စုံ ထုံသင်းနေ၏။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရွာဆီ ရောက်ခါနီးမှ လ ထွက်လာသည်။

အရှေ့မှ ပေါ်ထွက်လာသော ငွေလခြမ်းလေး။

ငွေလခြမ်းလေးနှင့် ခပ်ယွန်းယွန်း နေရာ၌ လင်းထိန်စူးရှပြီး အရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော ကြယ်နီ။

ထိုအထိမ်းအမှတ်သည် နံနက်ဦးသောက် အလင်း ရောက်တော့မည့် အထိမ်းအမှတ်။

မိုးမသောက် မှောင်မိုက်ရိပ် မပြေးမီ ဖောက်သည်ကို အပ်နိုင်ရေးအတွက် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတို့မှာ ပို၍ပို၍ လျင်လျင်မြန်မြန် သွက်သွက် လက်လက်။

မိုးမသောက် မှောင်မိုက်အရိပ်မပြေးမီ အချိန်မီလာကြဟု နှိုးဆော် သလို ရွာဘက်ဆီမှ ကြက်သွန်သံကြားရ၏။
လင်းကြက်ဆော်လေပြီ။

□ □ □

ငုံးသမား

(၁)

“တောက်”

ငြိမ်ဆိတ်သော တောဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားသော ငလုံး တောက် ခေါက်သံ။

တောက်ခေါက်ပြီး မကျေမနပ် စိတ်ဖြင့် သူ ထောင်ထားသော ကိုင်းကို ကြည့်သည်။ သူ ထောင်ထားသော ကိုင်းသည် ထောင်ထားသည့်အတိုင်း ကွေးကွေးကြီး။

ငလုံး ညက ကိုင်းထောင်ခဲ့သည်။ ထောင်ခဲ့သည်မှာ သုံး ကိုင်းပင်။ ကိုင်းရိုက် သုံးကိုင်း ထောင်ခဲ့ပါလျက် တစ်ကိုင်းမှ မမိ။

မမိ၍သာ မမိသည်။ သားကောင် ခြေရာများက ထင်ထင်ရှားရှား။

တောကြောင် နှစ်ကောင်၏ ခြေရာသည် ယခုထိ မပျက်သေး။

တောကြောင် ခြေရာတို့နှင့် တစ်လမ်းတည်းရှိသည့် ခြေရာက တောခွေးအ၊ ခြေရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေရာချင်း ထပ်ကျနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေရာချင်း ကပ်ကျနေသည်။ နင်းကျ၍ စိုစွတ်နေသည့်တိုင် တောခွေးအ၊ ခြေရာတို့ ပီပီသသ ရှိနေဆဲ။ တောခွေးအ၊ ခြေရာမှ သုံးကောင် ခြေရာ။ နှစ်ကောင် ခြေရာက ကြီးပြီး တစ်ကောင်က ငယ်သည်။

သည်မျှ သေချာပေါက်လျက် တစ်ကောင်မျှ မရှိ။
ကိုင်းသုံးကိုင်း စလုံး မမိသောအခါ ငလုံး တောက်ခေါက်မိသည်အထိ
မကျေမနပ်။

သူ့အဖေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တွဲလျက် ကိုင်း ခဏခဏ ထောင်ခဲ့ဖူးသည်။
သူ့အဖေနှင့် ကိုင်းထောင်ပြီဆိုကာ သားကောင်ရပြီဟု ကြိုတင် ကြွေးကြော်နိုင်
လောက်အောင် သေချာသည်။

သူ့အဖေနှင့် ကပ်လျက် ငလုံး အမြဲပါခဲ့သည်။
သူ့အဖေကလည်း ကိုင်းထောင်ပညာ သင်ပေးခဲ့သည်။

ခြေရာခံနည်း၊ သားကောင် သဘော သဘာဝ၊ တော အနေအထား၊
ကိုင်းထောင်လမ်း ရွေးချယ်မှုကို ဆရာစား မချန်ဘဲ သင်ပေးသည်။

သည်တော့ ငလုံး ထင်သည် သူ ကိုင်းထောင်ထွက်လျှင် သူ့အဖေ
ထောင်သလို ညတိုင်း ရလိမ့်မည်ဟု။

အထင်နှင့် အမြင် လွဲလိုက်လေ။ တစ်ကောင်မှ မရ။

ငလုံးသည် တောဝါရင့်နောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ဦး။ တော အတွေ့
အကြုံ ရှိခဲ့သူ တစ်ဦး။ တောကို မကြောက်၊ သားကောင်ကို မကြောက်။

အဖေဖြစ်သူ ငတောမှာ အကြီးအကျယ် ဖျားနာခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးမျိုး
လေး၏ ကြိုးစား ကုသမှုကြောင့် သေနိုင်သည့် ဘဝမှတော့ လွတ်ကင်းခဲ့ပါပြီ။
သို့ရာတွင် အားကုန်၍ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေဆဲ ရှိနေသေးသည်။

နာလန် မထူနိုင်သေး။

တောလိုက်မို့ ဝေးလေစွ။

ငမုံးမှာ ကျောင်းသား၊ ညဘက် စာကြည့်ပျက်၍ နေ့ဘက် အိပ်ငိုက်
နေမည့် စိုးရိမ်၍ ငလုံး မခေါ်ခဲ့။ ကျောင်းသားမို့ ငဲ့ညှာသည်။

ဘဝတူ ကိုင်းသမားများကို အရေးအကြောင်းရှိလျှင် မီးရိုက်ပြမည်။
သူ တစ်ယောက်တည်း လာသည်ဟု အသိအမှတ် ပြုပြီး ကိုင်းထောင်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကိုင်းထောင်သော ညမှ ဘာမျှ မရ။

ကိုင်းများကို ပြန်နတ်ရင်း သူ့လိပ်ပြာသူ မလှဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ပြန်အလာ၌ သူ့ ချွတ်ယွင်းချက် သူ စဉ်းစားသည်။

ခြေရာလည်း တွေ့သည်။

ကိုင်းလည်း ထောင်သည်။

သားကောင် မမိ။

ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သားကောင် မလာလို့။

သည်အထိတော့ ငလုံး အတွေးမိသည်။

ဘာကြောင့် မလာပါသလဲ။

သည်အဆင့် ရောက်သောအခါ ငလုံး အတွေး မမိတော့။ ဖြစ်တန်ရာ
များကို စဉ်းစားလိုက်။ ယုတ္တိ မရှိ၍ ပယ်ချလိုက်နှင့် သူ့ ဆင်ခြေကို သူ
ပြန်လက်ခံရန် လုံလောက်သော အဆင့်အထိ တွေးမရ။ ကြပ်ကြပ် တွေး၍
မရသောအခါ အိမ်ကျမှ သူ့အဖေကို မေးမည်။ သည်အကြောင်း ဆက်မတွေး
တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အတွေးကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်ရစေရန် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို သူ အာရုံပြုလိုက်သည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ နှစ်မျောနေရာမှ သတိ မပြုမိခဲ့
သော သူ ရောက်ရှိနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခုမှ သတိပြုမိသည်။

လင်းစ ဆောင်းနံနက်မို့ နှင်းတွေ ဝေနေအောင် ကျသည်။

တောတောင် တစ်ခုလုံး မြရည်ရွန်းသစ်၍ စိမ်းလှလှ။ ရှင်မတောင်ကြီး
ကို ကြည့်နေကျ ဝသီပါ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နှင်းငွေ့ရည် စိန်ပွင့်တို့ ဖုံးလွှမ်း
နေသဖြင့် မမြင်ရ။ အိပ်တန်း ထစ ကျေးငှက် သရကာတို့ မြည်ကျူးသံစုံက
ချိုင့်ကြီးဒေသ၏ သဘာဝ တေးသံသာအဖြစ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်မှာ
ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ညှင်းညှင်းသွဲ့သွဲ့ သာသာယာယာ။

ဘုတ်ပူသံ၊ ချိုးကူသံ၊ ခါတွန်သံ၊ ငုံးမြည်သံ၊ တောစာများ အိပ်တန်း
ဆင်းသံ၊ ဆက်ရက်ငှက်တို့၏ အုပ်လိုက်မြည်သံ အဝေးဆီမှ တောကြက်
တွန်သံတို့က ပြန်လည် အသက် ဝင်တော့မည့် နေ့သစ် တစ်နေ့၏ အစဦးကို
ကြွေးကြော်နေဟန် ရှိသည်။

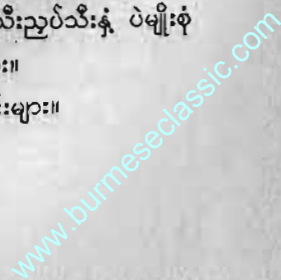
မြောက်ပြန်လေ အရှေ့၌ ကစာချွတ်တန်းများ ဆီမှ တောပန်း မြိုင်ပန်း
ရနံ့တို့က ငလုံး နှာဝလာရောက် မွှေးကြူပြီး စိတ် ကြည်လင်ရွှင်ပျစေသည်။

ရုပ်သိမ်းထားသော ပြောင်းခင်းပြင်ကြီးများ။

ပင်မ သီးနှံတို့ ရိတ်သိမ်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း သီးညှပ်သီးနှံ ပဲမျိုးစုံ

ကျန်ရှိနေသေးသည့် နှမ်းရိတ်ထားသည့် နှမ်းခင်းကြီးများ။

အသီးတွေ ဝေဆာအောင် သီးနေသော ငရုတ်ခင်းများ။

အဆန် ထည့်လာပြီဖြစ်၍ ကော်ကျိုးကျသကဲ့သို့ ငိုက်စိုက် ကျနေသော နေကြာခင်းများ၊ ရိတ်သိမ်းချိန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ပဲစဉ်းငုံခင်းကြီးများ။

နို့ရည်ခဲစအချိန် ရောက်နေသော ဂျုံခင်းများ။

ယာခင်းများသည် အသီးအပွင့် တဝေဝေဖြင့် ကြည်နူး အားတက်စရာ။

အိမ်သို့ ပြန်ရင်းမှ ငလုံး မျက်စိအစုံ ဝင်းခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

သည်နေရာကို ငလုံး အိမ်ပြန်ရင်း ဝင်ရမည်။

သည်နေရာကို သွားနေ ပြန်နေသည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။

ကိုင်းထောင် မရခဲဖြင့် ညစ်ညူးခဲ့သော စိတ်၊ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့သော စိတ်တို့ တစ်မှဟုတ်ချင်း ပျောက်သွားပြီး ခြေလှမ်း သွက်လာသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။

ငလုံး သည်နေရာကို သွားခဲ့ပြန်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။

ပထမရက်မှ စတင်ကာ ပြောင်းဖျင်းများကို ရှစ်နေရာ ခွဲခြား ပုံခဲ့သည်။

ပြောင်းဖျင်း ဆိုသည်မှာ ပြောင်းလုံး ရစေရန် ပြောင်းနံ့ကို နယ်ပြီ လေဖြင့် လှေရာ၌ လုံးပိန် လုံးညှပ်နှင့် ပြောင်းနံ့မှ ပါသွားသော အမှုန်အမွှားတို့ ရောလျက် ရှိနေသည်တို့ကို ပြောင်းဖျင်းဟု ခေါ်သည်။

ပြောင်းဖျင်းသည် လူစားရန် မဖြစ်သလို နွားကျွေးရန်မှာလည်း အအောက်စေ့များ ပါနေ၍ မဖြစ်။ လုံးပိန်လုံးညှပ်၊ အမှော်အဖျင်းတို့ ရောနေသော ပြောင်းဖျင်းကို တောင်သူက တလင်းမှ လွတ်ရာ လှည်းလမ်းကြောင်း၌ အမှုန်အမွှားသဘော ထား၍ ကျုံးပစ်သည်။

တောင်သူက ပြောင်းဖျင်းကို အသုံးမကျ။

ငလုံးတို့ တောသမားအဖို့ အသုံးကျသည်။

ပြောင်းဖျင်းကို သိမ်းကျုံးယူ၊ ပြောင်လုံးအကောင်း နို့ဆီဘူး တစ်လုံးခန့် ထည့်၍ရော ရောမွှေ၊ ငုံးပေါရာ တောသွား၍ နေရာ ခွဲကာ ခွဲကာ စုပုံထားလျှင် ငုံးကို ခေါ်သလို စုပေးသလို ဖြစ်၏။

အချိန်က ဆောင်းရာသီ။ ပြောင်းနှင့် နှမ်းရိတ်သိမ်းပြီးချိန် လဲကျနေသော ပြောင်းပင်မှ ပြောင်းနံ့ကြီးများ အမှည့်လွန်၍ ကွဲကျနေသော နှမ်းစေ့ကလေးများကို တမက်တမော စားလေ့ ရှိသည့် ငုံးအုပ်များ ဒုက္ခ စတင် တွေ့ချိန်။

ပြောင်းခင်း မရှိ၊ နှမ်းကွဲ မရှိသဖြင့် အစာ ရှားစ ပြုပြီ။

ပြောင်းရိတ်ရာမှ ပြောင်းပင်ကို မြေကြီးပေါ် အချဉ် လွင့်စဉ်လာသည့် ပြောင်းစေ့လေးများ၊ အချိန်လွန် နှမ်းပင်မှ ကွဲကျ ထားခဲ့သော နှမ်းစေ့လေးများကိုသာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာစားကြရသည်။

သည်အချိန်မှာ ပြောင်းဖျင်းများကို သွားပုံထားပါက အစုလိုက် တွေ့သော ပြောင်းဖျင်းပုံကို ငုံးတို့ မက်မောမဆုံး၊ ပြောင်းဖျင်းကို ငုံးတို့ အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် လာစားကြသည်။ ပြောင်းဖျင်းမှာ ပါသော ရောထားသည့် ပြောင်းစေ့ကောင်းများ၊ လုံးပိန် လုံးညှပ်များကို လွယ်လင့်တကူ စားရသောအခါ ပြောင်းဖျင်းပုံ ဝန်းကျင်၌ ငုံးတို့ ပျော်လဲ ကြသည်။

ပထမရက် ပြောင်းဖျင်းကို ပုံပြီး ငုံးအုပ်တို့ တွေ့ရှိကာ စားပြီးဆိုလျှင် ပုံထားသူက နောက်ရက်၌ အစာသစ် ဖြည့်ပေးရသည်။ အစာသစ် ဖြည့်ပေးလိုက်၊ စားလိုက်၊ ကုန်လိုက်၊ ဖြည့်ပေးလိုက်၊ စားလိုက်နှင့် ငုံး တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လာကြရာမှ ရက်ကြာလာသောအခါ ပြောင်းဖျင်းပုံမှ မခွာတော့။ ပြောင်းဖျင်းပုံဘေး ငုံး တရုန်းရုန်း ဖြစ်လာလေ့ရှိသည်။

ပြောင်းဖျင်း ပုံထားသူ ငုံးသမားက ငုံး စုမိချိန်မှာ ငုံး ခြောက်ရသည်။ သည်လို ခြောက်က ငုံး အများအပြား ရတတ်သည်။

ငလုံး စိတ်ထဲ၌ သူ ပြောင်းဖျင်းပုံနှင့် ငုံးအုပ် အနေအထားအား စဉ်းစားရင်း အခြေအနေကို ချိန်ဆနေသည်။

သည်မနက် အကဲခတ်ပြီး ခြောက်သင့်လျှင် ခြောက်မည်။

ဟုတ်သည်။ ကိုင်းထောင်မရ အတူတူ ငုံးခြောက်တန် သူ ခြောက်ရမည်။

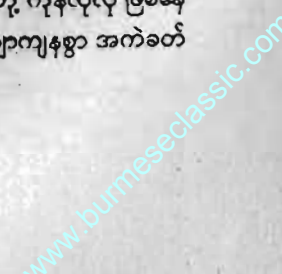
ငါး မရလျှင် ရေချိုးပြန်မည်ဟူသော စကား ငလုံး သတိရ၍ ယောင်ရမ်းပြုံးမိသည်။ ကိုင်းထောင်၍ အဆင်မပြေ အတူတူ ငုံး ခြောက်၍ အဆင်ပြေလျှင် ငုံး ခြောက်တန် ခြောက်ရန် သူ ပြောင်းဖျင်းပုံကို သူ ဝင်ကြည့်သည်။

ပြောင်းဖျင်းပုံထားသော နေရာ ရှစ်နေရာကို ငလုံး စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရှေ့နောက် ချိန်ဆသည်။

ငုံးအုပ်တို့ သူ ထင်သည်ထက် များပြားလှပါဘိတောင်း။

မနေ့မနက်က သူ လာဖြည့်ထားသော ပြောင်းဖျင်းတို့ ကုန်လုလု ဖြစ်နေပြီ။ ကနေ့ ခြောက်လျှင်ပင် ရနိုင်သော်လည်း ငလုံးက သေချာကျနစွာ အကဲခတ်လိုသေးသည်။

အစာကို ကနေ့ ထပ်ဖြည့်ကြည့်မည်။

ကနေ့ အစာစား ကြမ်းက မနက်ဖြန် ခြောက်မည်။
အိမ်ပြန်၍ ခဏနားကာ သည်နေရာ ပြန်လာမည်။
ငလုံး သည်သို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

*

(၂)

“ငလုံး ပြန်လာပြီလား၊ နားနေပြီ၊ ဆန်ပြုတ် ပူပူလေး သောက်ဟ
ဆန်ပြုတ်တွေ အများကြီးပဲ”

ဆန်ပြုတ် သောက်ရင်း ငလုံးကို နှုတ်ဆက်သော ငတော။

သူ့အဖေ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်ကာ ဆန်ပြုတ်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
သောက်နေသဖြင့် ငလုံး ဝမ်းသာမဆုံး။

သူ့အဖေ သေတွင်းထွက်ကြီး၏ အခန်းကဏ္ဍသည် မည်မျှ ကြီးမား
ကြောင်း၊ အဖိုး မဖြတ်နိုင်အောင် ထိုက်တန်ကြောင်းကို လက်တွေ့ သိထားသည့်
ငလုံးအဖို့ မိသားစု တစ်ခုလုံး အားကိုး မှီတွယ်ရာ မေရု ရွှေမြင့်မိုရ် တောင်ကြီး
ကို တလေးတစား ကြည့်သည်။

လူရေးလူရာ အတော် အကင်းပါးသည် အဖေဟု ငလုံး ကျိတ် ချီးကျူး
မိသည်။

သူ တောပြန်လာမှန်း သူ့အဖေ သိ၏။ သူ တစ်ညလုံး ကိုင်းထောင်မှန်
သူ့အဖေ သိ၏။ သိပင် သိခြားသော်လည်း ဘာကောင် ရခဲ့သလဲဟု ငတော
မမေး။ မမေးသော်လည်း ငတောသည် ငလုံး အခြေအနေ ကြည့်ကတည်းက
ဘာကောင်မှ မရခဲ့မှန်း ထိုင်ရာမထ သိသည်။

တောသမား စရိုက်ကို တောလိုက်ခဲ့သူ ငတော သိမည်ပါလေ။

တောသမားစရိုက်ဟူသည် သားကောင်တန်ဖိုး အနည်း အများကို
အဓိက မထား။ မိမိတို့ ဖမ်းဆီးသွားသော သားကောင် ရ မရကိုသာ အဓိက
ထားသည်။ သားကောင် ရလျှင် ဘာသားကောင်ရရ မေးစရာ မလို။ မမေးဘဲ
နှင့်ပင် တောသမားက လူတွေ့သမျှကို ပြောချင်လွန်းနေသည်မှာ အူယား
လျှာယား ပါးစပ်ယားတတ်သော စရိုက် ရှိ၏။

သည်လိုစရိုက် ရှိသူက မပြောဘဲ သာလိကာ နှုတ်ဆိတ်နေပြီဆို
ကတည်းက ဘာမှ မရခဲ့ကြောင်း အဖြေ ရှင်းနေသည်။ ငတောက မေးမြန်း
စုံစမ်းခြင်း မပြုသည့်တိုင် ငလုံး မနေနိုင်။

ဆန်ပြုတ်ကို တစ်ခွန်းချင်း အရသာခံ သောက်နေသော သူ့အဖေ အနီး
ထိုင်လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက် ငဲ့ကာ မှုတ်သောက်သည်။ ပြီးမှ ငလုံးက...

“ကျုပ် ဘာကောင်မှ ကနေ့ မရခဲ့ဘူး အဖေ”

“ဪ...ဪ”

“အဲ့ဒါ အဖေ မေးချင်လို့ဗျ၊ ထူးနေလို့”

“မေးလေ”

“တောကြောင် ခြေရာရော၊ တောခွေးအ၊ ခြေရာတွေရော ဒီလို ဒီလို
တွေ့တာ အဖေ၊ ကျုပ်က ဒီလို ဒီလို ကိုင်းထောင်တာ”

သူ တွေ့ခဲ့သမျှ၊ သူ လုပ်ခဲ့သမျှကို ငလုံး အသေးစိတ် ပြောသည်။
ငတော ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်ကို မိဂျမ်းအား သိမ်းဆည်းခိုင်းပြီး၊ ရေခွေးကြမ်း
တစ်ခွက် တောင်းသောက်သည်။ ငလုံး ပြောသမျှထဲက သူ မရှင်းသည့် အချက်
တို့ကို ထပ်မေးသည်။ ငလုံးက အပြည့်အစုံ ဖြေကြားပြီး ငတောကို ဘာလို့လဲဟု
မေးရာ ငတော ပြုံးယောင်ပြု၏။

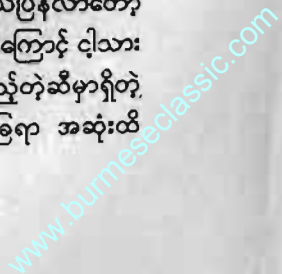
“ရှေ့က ကြောင်နှစ်ကောင် ခြေရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“နောက်ကတော့ တောခွေးအ၊ ခြေရာ၊ ခြေရာမှ သုံးကောင် ခြေရာ၊
အကြီးရော အငယ်ရော၊ ခွေးအ၊ ခြေရာ ပါတယ်။ ကြောင်နဲ့ ခွေးအ၊ ခြေရာချင်း
တစ်ခါတစ်ခါ ကပ်လျက်ကျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ထပ်လျက်ကျ ဒီလိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် အဖေ”

“ဘယ် ကိုင်းထောင်ရမလဲ ငါ့သားရာ တောကြောင်ကို တောခွေးအ၊
သားမိ သားဖအုပ်က သဲသဲမဲမဲ လိုက်တဲ့ ပွဲပဲ၊ နီးစပ်ရာ သစ်ပင်ကြီး မရှိလို့
ကတော့ တောကြောင် မောပြီး ထိုးလဲအောင် လိုက်မှာ၊ တောကြောင် ခြေရာ
ဦးတည်လိုက်မှာဆိုတော့ တောကြောင်ကလည်း ဒီလမ်း ဘယ်ပြန်လာတော့
မလဲ။ တောခွေးအ၊လည်း ဒီလမ်းကို ဘယ်လာတော့ မလဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့သား
ကိုင်းတွေ မမိတာ။ အဲဒီ ကြောင်ကို လိုချင်ရင် သူ့ခြေဦး တည့်တည့်ဆီမှာရှိတဲ့
သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ် ရှာရတယ်။ တောခွေးအ လိုချင်ရင် ခြေရာ အဆုံးထိ

ကိုယ်က မျက်ခြည် အပြတ်မခံဘဲ လိုက်ပြီး ခြေရာဆုံးမှာရှိတဲ့ ထောင်ပို့၊ ထူး၊ ဂလိုင်တွေ ထဲမှာ ရှာရတယ်။ ကိုင်းထောင်လို့ မရဘူး။ ပုံမှန် အစာရှာ လမ်းကြောင်းမှာ တွေ့တဲ့ ခြေရာလမ်းကြောင်းမှ ကိုင်းထောင်ရတာ အရေးပေါ်ဆေးရောင်ရေး သွားတဲ့ ခြေရာ လမ်းကြောင်းကို ကိုင်းထောင်လို့ မရဘူး။ လူလေး သတိလစ် သွားလို့ပါ။

ငလုံး ပက်လက်လန် လဲကျ မသွားစေရန် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းရ၏။

သူ တစ်မနက်လုံး စဉ်းစား မရသော အဖြေကို ထိုင်ရာမထ သူ့အဖေက ပြောပြသည်။ သည်လို အရည်အချင်း ကွာခြား၍ ကျွမ်းကျင် ဝါရင့်သမား၊ နောက်လိုက် ဝါရင့်သမား၊ လက်သင်သမားဟု တောလိုက်သမားကို သုံးဆင့် ခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောလက်စနှင့် သူငုံးနှင့် ပြောင်းဖျင်းပုံ အခြေအနေကို ငလုံး ပြောပြပြီး သူ့အဖေ ထင်မြင်ချက် တောင်းသည်။

“ကနေ့ ပြောင်းဖျင်း ထပ်ထည့်ရာမှာ ပြောင်းလုံး အကောင်း များများ ရောပေးကွ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းမှာ ခြောက်ရင် ဆွမ်းခံပြန်ချိန် လောက်မှာ ခြောက်။ စောပြီး ဝိရိယ ကောင်းလို့ နေထွက်၊ နေ ထန်းတစ်ဖျား မခြောက်နဲ့၊ မင်း ပြောင်းဖျင်းပုံ ငုံးအုပ် စုံသေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညနေပိုင်းမှ ခြောက်ရင် နေစွယ် ကျိုးချိန်နဲ့ နေအေးချိန်မှာ ခြောက်၊ မင်း အထူးရှောင်ဖို့က မွန်းတည့်ချိန်နဲ့၊ နေစောင်းချိန်နဲ့၊ နေကျချိန် မခြောက်နဲ့၊ အဲဒီ အချိန်တွေဟာ ငုံးနားချိန်နဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ မခြောက်ရဘူး။ အစာ စားချိန်မှ ငုံးအုပ်စုံမှာနဲ့ အဲဒီ အချိန်ကို ဆောင်းရာသီမှာ မွန်းခြောက်မှ ငုံးရမယ်”

ငလုံး အနေဖြင့် သူ့အဖေ စကားကို များစွာ သဘောကျ၏။ သူ့လုပ်ငန်းမှာ မပြီးသေး သူ့အဖေ အကြံပေးသလို အိမ်မှာ ကျုံးထားသော ပြောင်းဖျင်းထဲသို့ ပြောင်းလုံး အကောင်း နို့ဆီဘူး သုံးဘူး ရောမွှေကာ တောယူရန် တောင်းတစ်လုံးထဲ သူ ထည့်သည်။

ဆန်ဖြုတ် သောက်ပြီးမှ ငုံးအုပ်တို့ စားလက်စရှိသော သူ ပုံထားသည့် ပြောင်းဖျင်း ရှိရာသို့ သွား၍ သည်အစာသစ်ကို ထပ်ဖြည့်ရဦးမည်။

*

(၃)

“ခင်ဗျားက ကိုလုံး မဟုတ်လား”

ပြောင်းဖျင်းပုံ ရှိရာသို့ အစာသစ် ထပ်မံထည့်ပြန်လာပြီး သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ့ အမြူးနေသော ငလုံး ရုတ်တရက် အတွေး ပြတ်သွားသည်။

သူ့ဆား ထိုးရပ်လိုက်သော စက်ဘီး တစ်စီးပေါ်မှ အသံ။

အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ချိုင့်ကြီး တွဲဖက် အထကသို့ လာရောက်၍ လေးမိုင် ဝေးသော ထနောင်းခွရွာမှ တွဲဖက် အထက ဆရာ လုပ်နေသည့် သူ့ညီ ငမုံး၏ ဆရာ။

တွဲဖက် အထက ဆရာသည် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ယဉ်ကျေး ပျူငှာစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာ ကျောင်းတက် လာပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလုံး။ ကိုလုံးကို စကားလေး နည်းနည်း ပြောချင်လို့ ခုလို ရပ်ရတာပါ။ ကိုလုံးအဖေ ဦးတောကော အတော်လေး ကျန်းမာလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဆန်ဖြုတ်လေး ဘာလေး သောက်နိုင်ပါပြီ”

ဆရာလေးက လမ်းဘေးသို့ စက်ဘီးတွန်းပြီး ဒေါက် ထောက်သည်။ ဘေးဘီသို့ လူကြည့်ပြီး လူစလုန မမြင်မှ ငလုံးကို စကားဆက်၏။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုလို ဆွေးနွေးတာကို ကိုလုံးရယ်၊ ကျွန်တော် ရယ်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် တပည့် ကိုလုံးရဲ့ညီ မောင်မုံး အကျိုးစီးပွား အတွက်ပါ”

တည့်တည့် ပြောရာမှ ငမုံးဆို၍ ငလုံး စိတ်တထင့်ထင့်။

“သူ ကျောင်း မတက်တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ သိပါသလား ကိုလုံး”

ငလုံး ဘာမှ မသိ။

မသိ ဆိုခြင်းထက် ဂရုမစိုက်နိုင်ဟု ပြောမှ မှန်မည်။

“ဆရာလေးရယ် ကျုပ် မလိမ်ပါဘူး အဖေက နေမကောင်း၊ အမေက ရှာဟယ် ဖွေဟယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ပြေးဟယ် လွှားဟယ်ဆိုတော့ သူ ကျောင်းတက် မတက် မသိတာ အမှန်ပါ။ ကျုပ်အဖေ နေမကောင်းတော့ နေ့ရောညရော စယ်စက်သလို ကျုပ် ပြေးလွှား နေရတာပါ”

“ယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ၊ ခု မောင်မုံး ကျောင်း မတက်တာ ကျောင်းလခ ကိစ္စဗျ”

“ဟင်”

ငလုံး ရင်ထဲ မထားနိုင်၍ ပွင့်ထွက်လာသော ‘ဟင်’။

ခါတိုင်းမှာတော့ တောရော ငလုံးပါ ငမုံးအတွက် မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။

ယခုတော့ တော ကျန်းမာရေး ကိစ္စကို အာရုံပြု နေရသဖြင့် ငမုံး ကျောင်းလခ သတိ မရ။

“အလျင်လ ကတည်းက သူ့ ကျောင်းလခကို ကျွန်တော်တို့ တွဲဖက် ဆရာလေးဦးက သူ့ကို နားလည်တာနဲ့ သူ့အတွက် စိုက်ပေးထားတာပါ။ ဒီလ ကျောင်းလခ ပေးချိန် ရောက်တော့ သူ မျက်နှာပူပုံ ရတယ်။ ကျောင်း မလာတာ နှစ်ရက် ရှိပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတွေနဲ့ တွဲဖက် ကော်မတီ လူကြီးတွေ ဆီက သဒ္ဓါ တတ်အားသမျှ အလှူခံပြီး သူ့အတွက် ကျောင်းလခ စိုက်ပေးနိုင်ဖို့ လုပ်ပြီးကြပါပြီ။ အဲဒါ သူ့အတန်းက ကျောင်းသားတွေ အပြော လွတ်ပေမဲ့ ရှက်လို့ဆိုပြီး ကျောင်း မလာဘူး၊ စာမေးပွဲက နီးကပ်လာပြီ”

ငမုံးအစား ငလုံး စိတ်မောမိသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့်တိုင် ရှက်တတ်စ အရွယ်မို့ သူ့ညီ ငမုံး ခံစားရမည့် ဝေဒနာကို ငလုံး ကိုယ်ချင်းစာသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရလဲ ဆရာလေး”

“အားပေးစေချင်ပါတယ်၊ အလှူခံ ပေးတာမို့ ရှက်လို့ ကျောင်းမတက် ဖြစ်ဘူးဆိုရင် သူ မသိအောင် ကျုပ်နဲ့ ကိုလုံး လာတွေ့ပါ။ ကျုပ်တို့ ဆရာလေးဦး စုပေးတဲ့ ငွေကို ယူပြီး ကိုလုံးက ပေးတဲ့ အနေနဲ့ မောင်မုံးကို ပေးပေးပါ”

ဆရာလေးကို ကြည့်၍ ငလုံး တအံ့တဩ၊ ဆရာ တစ်ဦး၏ သူတပည့် အပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာ စေတနာကို ငလုံး အံ့ဩမဆုံး။

“ကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ် ဆရာလေး၊ သူ့ကို ဘယ်လို ပြောပေးရမလဲ”

“ကနေ့ သောကြာနေ့ဗျ၊ ဒီတော့ သူ ကျောင်းမတက်တာ ဘာလုပ် နေသလဲ၊ ဘယ်သွား နေသလဲ၊ ဘာလို့ ကျောင်းလခ အတွက် မပြောဘဲ နေသလဲ မမေးနဲ့၊ အကောင်းဆုံးက ဘာမှ မသိသလို မှင်မပျက် ကိုလုံးကနေ၊ အိမ်က လူကြီးတွေလည်း မသိပါစေနဲ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်မှ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝမ်း အိမ် ကိုလုံး လာတွေ့လှည့် ကျွန်တော် အဲဒီနေ့မှာ ဆရာဝမ်း အိမ်ကို မဖြစ်မနေ လာစရာ ရှိတယ်။ အဲဒီကျမှ ကျောင်းလခအတွက် ငွေကို ကျွန်တော် ပေးမယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်မှ ကျောင်းလခ ပေးဖို့ အချိန် ရောက်ပြီ”

လား ရောက်ရင် ပေးရအောင် ရောဆိုပြီး မောင်မုံး လက်ထဲထည့် ဘာမှ မသိသလို ပိပိရိုရိုပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်”

“မောင်မုံး ဖြစ်နေတာက သူ့မိဘတွေ သေရေး ရှင်ရေး ကြုံနေချိန်မှာ သူ့အတွက် တာဝန်ကြီး တစ်ခု တက်သလို ဖြစ်ပြီး ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးလို လေးမနေ စေချင်တာဗျ၊ အဲဒါ သူ့စိတ်ရင်း အမှန်ပဲ၊ သူများ ပေးလို့ ကမ်းလို့ သူ ကျောင်းလခ ပြေလည်သွားတယ် ဆိုတာကို ကိုလုံးတို့ မိသားစု ကြား သွားရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာဆိုပြီး ဇွတ်ကြိတ်မိတ် ခံစားတဲ့ ပုံဗျ။ သူ ရှက်လို့ ကျောင်းမတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သိလို့ စိတ်ဆင်းမှာ စိုးပြီး ပေကတ် ခံနေပုံပဲ”

ဆရာလေးမှာ ကြီးလှမှ ငလုံးထက် လေးငါး နှစ်ကြီးမည်။

ပညာတတ်ပီပီ တွေးခေါ်ရာ၌ ငလုံးထက် အဆမတန် မြင်သည်။ နောက်မှ သူ သုံးသပ်ချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာမှာ ပြောသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ လောကပန်းဥယျာဉ်၌ ပန်းတစ်ပွင့် ခုံထည် တင့်တယ် စေရေးအတွက် ပြုစု ပျိုးထောင် ပေးနေသော လောက ဥယျာဉ်မှူးသည် သူ ပျိုးထောင် ပြုစုခဲ့သည့် ပန်းတစ်ပွင့် လန်းစွင့်စေရန် စေတနာ အနန္တဖြင့် အကြံပြု ပြောကြား တိုက်တွန်းသွားသည်။

အနန္တအနန္တ ငါးပါးမှာ ဆရာကို ထို့ကြောင့် အပါး အပါအဝင်အဖြစ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်စရာအဖြစ် သတ်မှတ် ထားကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်စု ငလုံး ယူဆမိ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာ အနေ အထားသို့ ရောက်အောင် ဆရာ အကြံပြုသလို ငလုံး လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် ငမုံးကို ဆက်ဆံရမည်။ ကိုင်တွယ်ရမည်။

*

(၄)

“ငမုံး”

“ဗျာ”

“မင်း ကနေ့ ကျောင်းဖွင့်လား”

ကျောင်းပိတ်ရက် စနေနေ့မှန်း သိလျက်နှင့် ငလုံး မေးသော အမေး။

“ကျောင်းပိတ်တယ် အစ်ကို၊ ကနေ့ စနေ”

“မင်း အရေးတကြီး စာကျက်စရာ တွက်စရာ မရှိရင် ငါနဲ့ ငုံးခြောက် လိုက်ခဲ့ဟာ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ စာကျက်စရာ တွက်စရာ ရှိရင် တော့ နေခဲ့လေ၊ တို့မိသားစုမှာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုသလို မင်းက ဉာဏ်လည်းကောင်း၊ စာလည်းကြိုးစားဆိုတော့ ဝိုင်းဝန်း အားပေး နေရတာ၊ စာတတ်ပေတတ် ဖြစ်ပြီး ကိုယ့် ထမင်းလေး ကိုယ် အေးအေး သက်သာ ရှာစားနိုင်ရင် တို့လို နေညမရှောင် ပြေးရလွှားရတဲ့ ဘဝကလည်း လွတ်ရော။ တို့လို အောက်တန်းကျ လူရာမဝင် တောသမား ဘဝကလည်း လွတ်ရော၊ ဒါကြောင့် စာ အရေးကြီးရင် နေခဲ့လို့ ပြောတာ”

ငလုံး တကယ် ခံစားချက် အစစ်အမှန်လည်း ဖြစ်သည်။ သွယ်ဝိုက်၍ ငမုံးကို သတိပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ငလုံး စကားများသည် ငမုံး နှလုံးသားကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်သည်။ မျက်နှာ တစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်ပြီး ပြုံးသည်။ ငမုံး အပြုံးက မှဲပြုံး။

“ရတယ် အစ်ကို၊ စာကျက်စရာရှိတာ ညမှ ကျက်မယ်၊ ကျုပ် လိုက်မယ်”

“အေး...ဒါဖြင့် ဆွမ်းခံစည် တီးလောက်မှ ကျက်တဲ့ ထမင်း ဟင်း ခူးစား သွားကြတာပေါ့”

ငလုံး သူ့အဖေ ပြောကတည်းက ငုံးခြောက်သည့် အချိန် သဘောပေါက် ခဲ့သည်။ ငုံးခြောက်သမား တစ်ယောက်အဖို့ ရာသီအလိုက် သွားလာ လှုပ်ရှား တတ်သော ငုံးတို့၏ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝကို သိဖို့လိုသည်။

နေ့ရာသီမှာ ငုံးခြောက်ရမည့် အချိန်နှင့် ဆောင်းရာသီမှာ ငုံးခြောက် ရမည့် အချိန်က တိုက်ရိုက် ဆန့်ကျင်ဘက်။

ချိုင့်ကြီးဒေသသည် မိုးနည်းရပ်ဝန်း ဒေသ။ နွေရာသီ အပူချိန် ပြင်းထန် သော ဒေသ။ အပူချိန်ဒဏ်ကို ငုံးလည်း ခံစားရသည်။

နေ့အပူချိန်ကြောင့် ငုံးတို့ အစာ ရှာရာတွင် နံနက်စောစော၌ တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်း တစ်ကြိမ် အစာရှာပြီး နေ့လယ်ခင်း၌ တစ်နေ့လယ်လုံး နားသည်။ နွေရာသီမှာ စိုက်ခင်း ပျိုးခင်း မှန်သမျှကလည်း ရိုးပြတ်ငုတ် အတိမ့် ခိုနားရာ

မရ။ အထက်မှ နေရိပ် ကာပေးသော သစ်ပင်ကြီး ဝါးပင်ကြီးများ အောက်၌ လည်း ငုံးတို့ မနားဝ၊ သဘာဝ ရန်သူတို့ ပေါများလှ၍ သစ်ပင်ကြီး ဝါးပင်ကြီး တို့ကို ငုံးတို့ ရှောင်လှေ့ ရှိသည်။

ငုံးမှန်သမျှ ကစာခင်တန်းရိုးများ၌သာ နွေနေ့လယ်၌ နေသည်။ ကစာ ခင်တန်းဟူသည် လှည်းလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သဘာဝ အလျောက် ပေါက် ရောက်နေသော ချုံပုတ် ချုံနွယ်များကို ကစာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခင်တန်းဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်သည်။

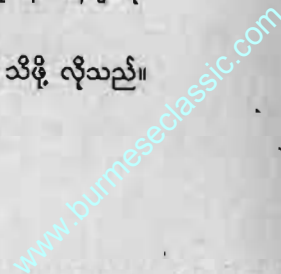
ယာခင်း တစ်ခင်းနှင့် တစ်ခင်းကြား ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ် အစုအပေါင်းကို မွေးထားသော နေရာများအား ကစာဟု ခေါ်သည်။ ကစာ၏ သဘာဝအရ ချုံပုတ် ချုံနွယ် ချုံတန်းများ မိုးနည်း ရေရှားရပ် သဘာဝ ပေါက်ပင်များ ထူထပ်ရာ အထက်ရွပ်၍ အောက်ခြေ ရှင်းနေသည်။ အထက်ရွပ် အောက်ခြေ ရှင်းသော ကစာခင်တန်းသည် ငုံးတို့၏ သဘာဝ ရန်သူကို ကာကွယ်ပေးရာ ရောက်သကဲ့သို့ အပူဒဏ် သက်သာစေရန် ဖန်တီး ပေးရာလည်း ရောက်သည်။ သည်သဘောကြောင့် ကစာခင်တန်းမှာ နွေ နေ့လယ်၌ ငုံးအုပ် မှန်သမျှ နေခိုစုစည်းသည်။

ငုံးခြောက်သမားက သည်အထာ မသိဘဲ နွေရာသီ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း ငုံးသွားခြောက်လျှင် မျက်စိ တစ်ဆုံး ကျယ်ပြောသော ကွင်းခေါင်ခေါင် ၌ ငုံးတစ်ကောင်မျှ ပိုက်ဆီ လာအောင် ခြောက်မရ။ နယ်ပယ် ကျယ်ပြော၍ ဓဝကာ ရှောင်ကာ တိမ်းကာ ငုံ့ကာဖြင့် ငုံးတို့ ထွက်သွားတတ်သည်။

ငုံးခြောက်သမားက နွေနေ့လယ်ခေါင်ခေါင် ပူပူဆိုသည့် အချိန်၌ လိုက်ပြီး ကစာခင်တန်း၌ ဝ ထိုးကာ ထောင်ပြီး ခြောက်မှ နွေ၌ ငုံးရသည်။

ဆောင်းရာသီကား နေခြည်ပျံ့ပျံ့နွေးနွေး ရှိသည့်အချိန် ပူချင်သမျှ ပူစေဦး ခိုနားရန် စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံခင်းတို့ ရှိနေသည်။ မနက်ပိုင်း အစာ ရှာရာ ညနေပိုင်း အစာ ရှာရာ၌ အစာ ရှိရာသို့ အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် သွားတတ်သော ငုံးသည် နေ့လယ်ပိုင်းရောက် သူတို့ နားချင်ရာ နားနေချင်ရာ နေသည်။ ငုံးအုပ် ပြန်ကြနေသည်။

ငုံးခြောက်သမားအဖို့ ငုံး၏ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝကို သိဖို့ လိုသည်။ မျက်ခြည် မပြတ်ဖို့ လိုသည်။

ငလုံး အနေဖြင့် အစာအဖြစ် ချထား၊ ပုံထားခဲ့သော ပြောင်းဖျင်းများ ရှိရာသို့ ငုံးတို့ နံနက်ပိုင်း အစာ စားချိန်အထိ သွားကာ ခြောက်ရမည်။ နေ့လယ် ငုံးအုပ် ကွဲချိန်အထိ အရောက် မခံနိုင်။

ငလုံးနှင့် ငမုံး အိမ်မှ ထွက်လာသောအခါ ငလုံးက ငုံးပိုက် လေးဆယ်ကို စုစည်း ကိုင်လာပြီး ငမုံးက လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံး လွယ်လာသည်။ ဆောင်း ရာသီမို့ ခမောက် မဆောင်း။

ခမောက် မဆောင်း၊ ရေဘူး မယူဘဲ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ငုံးခြောက် ထွက်လာရာ သူတို့ ဖြတ်သန်းသွားသော ယာခင်းများ ဆီမှ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိဖြင့် ငုံးအုပ်တို့ ပြိုင်တူ တွန်သံ ကြားရ၏။

ငုံးခြောက်သမား ငလုံး၏ ခြေလှမ်းတို့ သွက်လက်မြန်ဆန် နေသလို ငုံးခြောက်ရမည့် နေရာ ရောက်လိုစေကြောင့် စိတ်မောမိသည်။

*

(၅)

“ဝ ထိုးစို့ ဟေ့ ငမုံး”

ငုံးခြောက်မည့် လူတိုင်း လုပ်ရသည့် လုပ်ငန်းစဉ်။

ငတာ ပြောင်းဖျင်းပုံ လေးပုံ ပုံထားသော ပထမ ယာ၏ တောင်ဘက်၌ ရှိသည့် ယာခင်းမှာ ပြောင်းခင်း ရိတ်သိမ်းထား၍ ပြောင်းရိုးငုတ်များသာ ရှိသည်။

ထိုပြောင်းခင်း မြောက်ဘက်ဘေးက နှမ်းခင်း၊ နှမ်းခင်းမှာ နှမ်းရိတ် သွားပြီ ဖြစ်၍ သီးညှပ် ပဲကြီးပင်များသာ ရှိသည်။

ငလုံး ပြောင်းဖျင်း ပုံထားသော နေရာက ပြောင်းခင်းစပ်နှင့် နှမ်းခင်း စပ်ကြား ဖြစ်သည်။ နှမ်းခင်း မြောက်ဘက်၌ ပဲစဉ်းငုံခင်းကြီး ရှိသည်။ ပဲစဉ်းငုံ ခင်းမှာ မခုတ်ရသေးဘဲ အသီးဖြင့် ယိုင်၍ မှိုင်းမှိုင်းကြီး။

တောင်ဘက်ဆုံးက ပြောင်းခင်း ပြောင်းရိုးငုတ်၊ ပြီးတော့ ယာ ကန်သင်း ၌ ပုံထားသော ပြောင်းဖျင်းပုံ။ မြောက်ဘက်က နှမ်းခင်း၊ နှမ်းခင်းရိုးငုတ်နှင့် ပဲကြီးပင်များ နှမ်းခင်း မြောက်ဘက်က ပဲစဉ်းငုံခင်းဟု သူ သိပြီးသော ယာခင်း တည်နေရာကို ငလုံး သူ့ဘာသာ အကြိမ်ကြိမ် တွက်ဆပြီး တွက်ချက်ကာ ပဲစဉ်းငုံ ခင်းကြီး မြောက်ဆုံးဘေး၌ ‘ဝ’ ထိုးရန် ငလုံး စီစဉ်သည်။

ပဲစဉ်းငုံခင်းကြီး မြောက်ဘက်က အပင်လိုက် ရိတ်သိမ်းသွားသော မိုးလယ် ပဲတီခင်း၊ သည်တော့ ကွက်လပ်။

ကွက်လပ် ဘက်မှ ငလုံးတို့ ဝင်ကာ ‘ဝ’ ထိုးသည်။

ငုံး ပြေးလာမည့် လမ်းကို မှန်းဆပြီး ငုံး ပြေးလာပါက အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေရန် သစ်ခက်စိမ်းများ အမှိုက်များဖြင့် တားဆီးခြင်းကို ‘ဝ’ ထိုးသည်ဟု ခေါ်သည်။

ငုံးသည် ခြောက်လိုက်က သာမန် ငုတ်ကဲ့သို့ ပျံသည်။

သူ ထူးခြားသော စရိုက်က တောက်လျှောက် ပျံသန်းပြီး သူ ရပ်နား လိုရာ နေရာ ရောက်မှ ဆင်းသက်သ ညှိငုတ် မဟုတ်။

ခြောက်လိုက်က ပျံသန်းပုံသာ သာမန်ငုတ်နှင့် တူ၏။

ပျံသန်းရာမှ မြေကြီးပေါ် ထိုးဆင်းမည်။

ထိုးဆင်းပြီးမှ သူနားလိုသောနေရာ မရောက်မချင်း တာမှ လွတ်သော အပြေးသမားလို ဒုန်းပြေးရာ၌ အခြားငုတ်နှင့် ကွာခြား၏။ ငုံးက ဒုန်းပြေး၏။ သူ ပြေးလမ်း၌ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ရှိနေက ထိုအတားအဆီးကို ရှောင်ကွင်းပြီး အတားအဆီး မရှိသည့် ဘက်မှ ပြေးလေ့ ရှိသည်။

ငုံးခြောက်သမားက သည်ခလေ့စရိုက် သိ၍ ငုံးမခြောက်မီ ငုံး ပြေးလာ မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော နေရာများ၌ အမှိုက်ချခြင်း၊ ပြောင်းရိုးချောင်း အခြောက် များ ချထားခြင်း၊ သစ်စိမ်းသစ်ခက်ဖြင့် တားခြင်းဖြင့် ‘ဝ’ ထိုးကာ ငုံးပိုက်ကို အလယ်မှ ညှပ်၍ ထောင်သည်။

‘ဝ’ ထိုးထားသည့် နေရာက ငုံး မနှစ်သက်သော အဟန့်အတား၊ အနှောင့်အယှက် အဆီးအပိတ် ရှိသော နေရာ၊ ငုံး ရှောင်သည့် နေရာ။

ပိုက်ထောင်ထားသည့် နေရာက ရှေ့၌ ဘာမျှ မရှိဘဲ လင်းရှင်းနေသည့် နေရာ။ ငုံးပိုက်မှာ နိုင်လွန် အဖြူရောင်ဖြစ်ရာ ထောင်ထားသည့်တိုင် ငုံးတို့ သံသယ မရှိဘဲ တိုးသည့် နေရာ။

ထို့ကြောင့် ‘ဝ’ ထိုးရာတွင် ဂရုတစိုက် ‘ဝ’ ထိုးရသည်။

ငလုံးတို့ ငုံးခြောက်မည့် ပဲစဉ်းငုံခင်းမှာ အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးထားသော ပဲစဉ်းငုံခင်း။ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် ရှိနေသော ပဲစဉ်းငုံတန်း တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်းကြား ပိုက်တစ်ခု ထောင်ရန် ငလုံးတို့ ‘ဝ’ ထိုးရာ ပဲစဉ်းငုံတန်း တို့ကြောင့် ငလုံးတို့ ငမုံးတို့ လုပ်ငန်း ပိုမို အဆင်ပြေ ချောမွေ့သည်။

‘ဝ’ ထိုးသူက ထိုးနေပြီး။ ပြောင်းဖျင်းပုံ ဆီမှ ငုံးအုပ်တို့ တွန်သံမှာ တရွံ့ဖြင့် အပြိုင်အဆိုင် ငလုံးနှင့် ငမုံး တို့ကို ကြိုးစားပါတော့လားဟု အားပေးနေသလိုပင်။

‘ဝ’ ထိုးသည်ကို စိတ်ချရမှု ရှိမရှိ ငလုံး စိစစ်ပြီး စိတ်ချရမှု ပိုက်ထောင် ရန် ကြိုးဖြင့် စုစည်းထားသော ငုံးပိုက်များကို ငလုံး စဖြတ်သည်။

သာမန်အချိန် ကိုင်လာပါက ငုံးပိုက်သည် ပစောက်ပုံ ရှိသည်။

ထောင်လိုက်သောအခါ ဂဏန်းပုံ ဖြစ်သွားသည်။

ငုံးပိုက်ကို အကွက်စိပ်စိပ် ထိုးထားသည်။ စာလေး၊ ပြေလုံ လေးခေါင် ပင်လျှင် သွက်မရ။ အကျယ်က ပတ်ပတ်လည် တောင်ဆုပ်ခန့် ကျယ်သည်။ နိုင်လွန်ချည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးရိုးချည်ဖြစ်ဖြစ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေမှ ငုံးတိုးသည်။ ဝါနေခြင်း၊ အခြား အရောင်အသွေး စွန်းထင်နေခြင်း၊ အရောင်ပြောင်းခြင်း ရှိပါက ငုံး မတိုးတော့။

ငလုံးတို့ ပိုက်က နိုင်လွန်ချည် အဖြူဖြင့် ထိုးထားသော ပိုက်။ ထိုပိုက် ကိုင်းမှာ ဖဲထီး သံချောင်းကိုင်း။ ဖဲထီး သံချောင်းကို ကွေးပြီး ကွေးထားသည့် အပေါ် ပိုက်တင်ကာ ပိုကြိုးဖြင့် ထိန်းထားရသည်။

‘ဝ’ ထိုးစဉ်က ချန်လှပ်ထားသော နေရာအား ဖဲထီးသံကိုင်း အကွေး ဘယ်ညာ၌ပါသော သံချွန်ဖြင့် မြေပေါ် ထိုးစိုက်ပြီး ထောင်သည်။ ငုံးပိုက်တိုင်း ဖဲထီး သံကိုင်းမှာ ဂဏန်းပုံ ဖြစ်သွားသည်။ ဖဲထီး သံကိုင်းကွေးကို မြေပေါ် မြဲမြဲ ထိုးပြီးမှ ငုံး လာမည့်ဘက် မျက်နှာလှည့်ကာ ပိုက်ကို ထိုအပေါ်တင်သည်။

ပိုက်အကွေးပေါ် တင်ပြီးသော ပိုက်၏ ‘ပိုကြိုး’ကို ဘယ် ညာ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ မြေစိုက်ထားသော ပိုက်အကွေး ဖဲထီး သံကိုင်း အောက်ခြေ၌ ချည်နှောင် ထားလိုက်သည်။

ငုံး တိုးလာက ပိုက်အကွေးပေါ် တင်ထားသော ပိုက် ပြုတ်ကျပြီး ငုံးနှင့် ပိုက်နှင့် လုံးထွေးနေမည်။

လုံးထွေးနေရာမှ လွတ်မြောက်ရန် ငုံးက ကြိုးစား ရုန်းကန်လျှင် ငုံး မလွတ်မြောက်စေရေး၊ ငုံးနောက် ပိုက် ပါမသွားစေရေး အတွက် ပိုကြိုးက ပိုက်ကွေး အောက်ခြေ၌ ချည်ထားသည်ရှိ ထိန်းပေးထားမည်။

ပိုက်တစ်ထည်ကို တစ်ဖောင်ဟုလည်း ငလုံးတို့ ခေါ်ကြသည်။ ထိုပိုက် တစ်ထည်၊ ပိုက်တစ်ဖောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံ ငုံးတိုးလျှင် သုံးလေးကောင်မက ရတတ်သည်။

‘ဝ’ ထိုးပြီးပြီ။

ပိုက်လေးဆယ်ကို ထောင်ပြီးပြီ။

ပိုက်ကို ငလုံး လိုက်လံ၍ အသေးစိတ် ကြည့်သည်။

ပိုက်အကွေးပေါ် ပိုက်တင်တာ သေချာရဲ့လား။

‘ပိုကြိုး’ ချည်နှောင်ထားတာ သေချာ ရဲ့လား။

ပိုက်ထောင်တာ သေချာရဲ့လားဟု ငလုံးစိစစ်၏။

စိတ်မချရသည်များကို သူ ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ ငလုံးသည် ငမုံးကို ခေါ်ကာ ငုံးခြောက်ရန် အတွက် ယာ တစ်ကွက်ကျော်မှ ပတ်တက်ကာ ပြောင်း ဖျင်းပုံ ထားရာဆီသို့ သွားခဲ့သည်။

ငုံးအုပ်တို့မှာ စားကြသောက်ကြ တရွံ့ဖြင့် ပိုမသံ ပေးပြီး မြည်ကြ ကျူးကြ ပျော်ရွှင်ကြနဲ့ ဆူဆူသည်။

*

(၆)

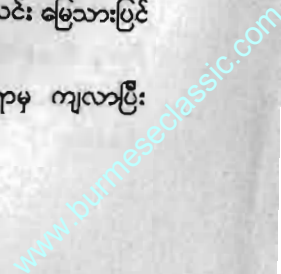
အစာပုံ ပုံခါစကပင် တောသမားအတွက် ငလုံး တွက်ခဲ့သည်။ ပြောင်းရိုးငုတ် ဘာပင်မှ မရှိသော နေရာ သည်နေရာက ငုံးခြေဝက် သမား ဝင်ကောင်းမည့် နေရာ။

ပြောင်းရိုးငုတ်နှင့် နမ်းရိတ်ပြီး ပဲကြီးပင်သာ ကျန်သည့် ယာကြား၌ ရှိသော အစာပုံ။ ပြောင်းဖျင်းပုံကို ငုံးအုပ်တွေ၊ ငုံးအုပ်တွေ လာစားပြီး ဆိုပါတော့၊ သူ ခြောက်ပြီး ဆိုပါတော့။

ငုံး ထုံးစံအရ ပျံသန်းဦးမည်။ ဝီးခနဲ တစ်အားကုန် ပျံရမှ ကျေနပ်သော ငုံးတို့ ပဲကြီးခင်း လွတ်အောင် ပျံမည်။ အပျံလွန်သော ငုံးဖြစ်သည့်တိုင် ပဲစဉ်းငုံ ခင်း တစ်ဝက်မှာ သို့မဟုတ် ဆုံးခါနီးမှာ ကျမည်။

ပဲစဉ်းငုံခင်း ဟိုဘက်က ပဲတံခင်းကျွတ် ဟာလာဟင်းလင်း မြေသားပြင် ဆိုတော့ ငုံးတို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျော်မပျံ။

ပဲစဉ်းငုံခင်း မြောက်ဖျား ပိုက်ထောင်ကာ ပျံသန်းရာမှ ကျလာပြီး အပြေး၌ ငုံးပိုက်ထံ လုံးထွေး မိနေမည်။

အဆင်အခြင် မရှိဘဲ ပဲစဉ်းငုံခင်းနှင့် ပဲကြီးခင်း အစပ် ငှဲစား ပြောင်းဖျင်း သွားရပါက ခြောက်သည့် အချိန်၌ ပဲစဉ်းငုံခင်း ကျော်၊ ယာသားပြင် ကျော်ပြီး ဟိုဘက်က ငရုတ်ခင်းထဲ ငှဲတို့ ပျံ့ချမည်။ ငရုတ်ခင်းရှင်က ငှဲအထောင် ခံမည် မဟုတ်။ ဇွတ် သွားထောင်လျှင် ပြဿနာ ချက်ချင်းတက်မည်။

သူ့ စိတ်ကူး၌ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွက်ဆပြီးမှ ငလုံး သည်နေရာ၊ သည်ခြောက်ကွင်းကို တောသမား မျက်စိ၊ တောသမား ခေါင်းဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ သည်။ သူ့ စိတ်ကူး မှန်မမှန် လက်တွေ့သိရတော့မည်။

“ငမုံး”

“ဗျာ”

“ရိုက်ခြောက်ဖို့ ဟို နဘူးကိုင်းခြောက် နှစ်ခု ယူခဲ့”

“ဟုတ်”

ငမုံးက ယူလာပြီး သူ တစ်ချောင်း ကိုင်ကာ၊ ငလုံးကို တစ်ချောင်း ပေးသည်။

“မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်ခြောက်၊ ပဲကြီးခင်း ကျော်ရင် ပဲစဉ်းငုံ ခင်းထဲစွပ်ပြေး ပြီး အတင်းခြောက် ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်”

သည်မျှ ပြောပြီး နဘူးကိုင်းခြောက်ဖြင့် မြေပြင်ရိုက်ကာ ဟိုး ဟိုး၊ ဟား ဟား၊ ဟေး ဟေး၊ ဟိတ် ဟိတ်၊ ဟား ဟား၊ ဖျောင်း ဖျောင်း အသံပေးကာ ငှဲတို့ကို ငမုံး စတင် ခြောက်လှန့်သည်။

ပြောင်းဖျင်း အစာကို မက်မက်မောမော စားသုံး နေကြသော ငှဲတို့ ကမ္ဘာပျက်လေပြီ။ အစာ ရှာရာမှ ရပ်တန့်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြ သည်။

ပြောင်း ပြောင်း ပြောင်း ပြောင်း မြည်သံများ။

ဟေးဟေး ဟိုးဟိုး ဟားဟား ဟိတ်ဟိတ် ဟေးဟေး အသံများ။

တောင်ဘက်ဆီမှ သူတို့ဆီ တန်းဆင်းလာပြီဖို့ ငှဲတို့ ရပ်မနေခင်တော့ ဝီးခနဲ ဝီးခနဲ ဝီးခနဲ အသံပေးကာ နှမ်း ရိုးပြတ် ပဲကြီးခင်းကို ဖြတ်ကျော် ပျံသည့် အကောင်ကပျံသည်။ ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲ အရောက် ပျံသည့် အကောင်က ပျံသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော ပြောင်းပြောင်း ပြင်းပြင်း အသံများက မလျှော့ တိုး၍ တိုး၍ ဆူဆူညံညံ ဟေးခနဲ ဟိုးခနဲ ဟိုခနဲ ဟားခနဲ အသံက သူတို့ဆီ ဦးတည် လာနေ၍ ငှဲတို့ ဆောက်တည်ရာမရ ပျံသန်းရာမှ မြေပေါ်ကျပြီး ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲ တောက်လျှောက် စွပ်ပြေးသည်။

စွတ်ပြေးသည်တိုင် နောက်မှ အသံမရပ်။ ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲသို့ အတင်း တိုးဝင် မြောက်လှန့်ရာ ငှဲတို့ ရပ်တည်ရာ မရတော့။ ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲမှ ထပျံရန် ကလည်း ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် နေပြောက်မှ မထိုးနိုင်ဘဲ ထိစပ်နေရာ ပျံလည်း မရ၊ ရပ်လည်း မနေခင်၊ သည်တော့ ငှဲတို့ ပြေးပြေးရင်း ပြေးရင်း တစ်ပြေးထဲ ပြေးရသည်။

သေရေးရှင်ရေး ပြေးခါမှ ရှေ့က သစ်ခက်စိမ်းများ ပြောင်းရိုးချောင်း များ၊ အမှိုက်များက အတားအဆီး ဖြစ်နေ၍ ငှဲတို့ ရှောင်ကြသည်။ ရှင်းရာ လင်းရာ လမ်းကို စွတ်အပြေး၌ တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ရှေ့တိုး မရတော့၊ ရှေ့က ငှဲ ပိုက်ထဲ မိနေသည် သိသည့်တိုင် နောက်မှ ငှဲက အရှိန် မထိန်းနိုင်ဘဲ စွတ်တိုးရာ နောက်ငှဲပါ မိသည်။ တချို့ ငှဲတို့ကလည်း ပြိုင်တူ ပြေး ပြိုင်တူ လှဝင်ရာ ပိုက်ထဲ တစ်ပြိုင်နက် အမိခံရသည်။

ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့သည် ပဲစဉ်းငုံခင်းထဲ ခွေးတိုးဝက်ဝင် ဝင်လာပြီး ပိုက်များဆီ အငမ်းမရ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မိနေပြီ။ သူတို့ ခြောက်လွတ်သော ငှဲအုပ်တို့ ပိုက် အသီးသီး၌ မိနေရာ ရုန်းသဲ အော်သံတို့ ဖုံးလွှမ်းနေပြီ။

နီးရာနီးရာ ပိုက်များမှ စတင်၍ မိနေသော ငှဲများကို ငလုံးနှင့် ငမုံး ပြိုင်တူ ဖြုတ်သည်။ အားလုံး ဖြုတ်ပြီးသောအခါ ငမုံးက စတင် အော်သည်။

“အစ်ကို ရတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ပိုက်ကချည်း ငှဲ သုံးဆယ့်တစ်ကောင်”

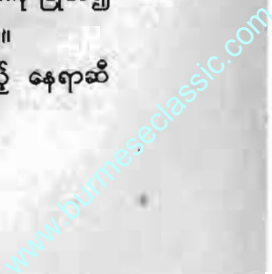
“ငါ့ပိုက်က ဒါကြီးနဲ့ ငှဲ အကောင်သုံးဆယ်ဟေ့”

“ဟင် ဒါလည်း ရတယ်”

“ရတာပေါ့ ပုတ်တိုးလို့ကတော့ ပိုက်နဲ့ ဆုံတဲ့ အကောင်ဆို အကုန်ရ”

ငလုံး ပြလိုက်သည့် အကောင်က မြေဝပ်ကောင်၊ ပိုက်များကို ဖြုတ်၍ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ခေတ္တ နားနေကာ အမောအပန်း ဖြေကြ၏။

ဒုတိယ ယာဖြစ်သော ပြောင်းဖျင်း လေးပုံ ပုံထားသည့် နေရာဆီ ဆက်လက် ခြောက်ရန် အမောအပန်း ပြေချိန်၌ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဒုတိယ နေရာမှ ငုံ့အကောင် ငါးဆယ်ကျော်နှင့် ပြေလုံး ရှစ်ကောင် သူတို့ ရခဲ့ပါ၏။

သူတို့ ရခဲ့သော ငုံးများကို သုံးမျိုး သုံးစား ခွဲလိုက်သည်။

အကြီးဆုံး ဖြစ်သော ငုံးမွဲက တစ်စု။

အလတ် ဖြစ်သော ငုံးနီပု တစ်စု။

အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော ငုံးစလိပ်က တစ်စု။ သုံးစု ခွဲပြီးမှ အကောင် နှစ်ဆယ်ကို ငုံးမွဲ ထဲမှာ ငလုံးက ငမုံးအား သီးသန့် ရွေးထုတ်ခိုင်းသည်။

ဘာလုပ်ဖို့ဟု နားမလည်သော်လည်း သီးခြား အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ ငုံးမွဲ အကောင် နှစ်ဆယ် ခွဲထုတ်ခိုင်းခြင်းဟု ငမုံး နားလည်သည်။

ငုံးမွဲကြီး အကောင် နှစ်ဆယ်ကို ခွဲခြား ရွေးထုတ်၍ ကြီးဖြင့်ချည်ပြီး

ငမုံးက ပြောသည်။

“ရွေးပြီးပြီ အစ်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်း ပေးဖို့”

“ဗျာ ကျုပ်ပေးဖို့ ဟုတ်လားအစ်ကို”

“ဟုတ်တယ် အဲ့ဒါ မင်းယူ၊ မင်း သီးသန့်ရောင်း၊ ကျောင်းလခလေး ဘာလေး ပေးဖို့ လိုလို့၊ စာအုပ်ဖိုးလေး သွားရည်စာ မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးလေး လိုလို့၊ မင်း သုံးဖို့ သိမ်းထား၊ တော်ကြာ မင်းက ကျောင်းသား၊ သုံးဖို့ စွဲဖို့ လိုနေရင် မင်း လက်ထဲ ငွေမရှိမှ အိမ်တောင်းရအခက် ဘာအခက် ဖြစ်နေမယ်။ တို့ တောသမားဆိုတာ စရပ်ကြမ်းပိုး၊ ကြုံမှ ထိုးနိုင်တာ။ ခုလို ရတုန်းရခိုက် ဖောက်သည်ဆီ သီးခြား အပ်ပြီး ရတဲ့ငွေ မင်းဘာသာ သိမ်းထား။ မင်း အသုံးလိုတဲ့ အချိန်မှ ထုတ်သုံး”

ငမုံးက သူ့အစ်ကို ငလုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

“အစ်ကို အဟုတ် ပြောတာလား၊ အဟုတ် ပေးတာလား”

“ဟာ မင်းကလည်းကွာ၊ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် မယုံတော့ဘူးလား။ တကယ်ပါကွ၊ တို့မှာလည်း ဒီအကောင် နှစ်ဆယ် နုတ်တောင် အကောင် ရှစ်ဆယ်ကျော် ကျန်သေးတာပါ။ မင်းကို အဟုတ် ပေးတာပါ။ အဖေကတောင် ကျောင်းသားကို ဂရုစိုက်ပါကွာ။ မုန့်ဖိုး ပဲဖိုး စာအုပ်ဖိုး လိုနေပါဦးမယ်၊ ငါ နေမကောင်းတာ မကောင်းတာပဲ၊ တို့မိသားစုမှာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက် ထွန်း ပါလာတဲ့ ကျောင်းသားကို ကျောင်းလခက အစ၊ စာအုပ်ဖိုး မုန့်ဖိုးအထိ

မိမတင်း ရပါစေနဲ့လို့ ပြောတာ တဖွဖွပဲ၊ အမေကလည်း ဟုတ်တယ်၊ သူ တစ်ယောက် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်တာမို့ ဂရုစိုက်ပြီး လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးရမယ်နဲ့ မင်း ကွယ်ရာမှာ ပြောတာ တကွတ်ကွတ်ပဲ”

“ဟာ ဒါဆိုပွတာပဲ အစ်ကို၊ နောက်ရက်ဆိုရင် ကျောင်းလခ ပေးဖို့ အချိန် ရောက်တော့မှာ။ ကျုပ် ဒီငွေရတာနဲ့ ကျောင်းလခ ပေးချိန်နဲ့ သွားကိုက် နေတော့ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အစ်ကိုတို့ ဆီက ကျုပ် မတောင်းရတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို ကျောင်းလခ သီးသန့် မပေးရတော့ အိမ် သက်သာ သွားတာပေါ့၊ ကျုပ်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

ငမုံးသည် သူ့ အခက်အခဲကို ငလုံးတို့၊ သူ့ မိသားစုတို့ မသိဟုထင်နေ၍ အားတက်သရော ပြောကြားလာ၏။ ငလုံး အနေဖြင့် မသိဟန် ဆောင်လက်စနှင့် မသိသလို နေလိုက်၏။

ငမုံးသည် အိမ်သို့ပြန်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သူ့ ငုံးနှစ်ဆယ်မှ ရနိုင်မည့် ငွေကို စိတ်တွက် တွက်ကြည့်နေသည်။

သူတို့ ချိုင့်ကြီးဒေသမှာရှိသော ငုံး သုံးမျိုးအနက် ငုံးအရွယ်အစား အကြီးဆုံးဖြစ်သော ငုံးမွဲ တစ်ကောင်ကို ရှစ်ကျပ်နှုန်း ဖောက်သည်ဈေး သွင်းရသည်။

ဒုတိယ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ငုံးနီပုကို ခြောက်ကျပ်နှုန်း ဖောက်သည်ဈေး သွင်းရသည်။

ငုံးစလိပ်မှာ အသေးဆုံးဖြစ်၍ တစ်ကောင်မှ လေးကျပ်နှုန်း ဖောက်သည် ဈေး သွင်းရသည်။

ငုံးမွဲ အကောင် နှစ်ဆယ်ကို သူ ရောင်းက ငွေတစ်ရာခြောက်ဆယ် ရမည်။

ယခု ရောက်နေသော ကာလက ဖေဖော်ဝါရီလ။ မတ်လဆိုလျှင် ငမုံး စာမေးပွဲ စစ်မည်။

သည်နှစ်အဖို့ ကျောင်းလခအတွက် ပူပင်စရာ မရှိတော့၊ စာအတွက် မပူပင်ရဘဲ ကျောင်းလခအတွက် သူသည် အမြဲ ပူပင်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ယခုမူ ကျောင်းလခအတွက် ပူပင်စရာ သူ မရှိတော့ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် သိလိုက်ရသော အချိန်၌ ငမုံး အတိုင်းမသိ ကြည်နူးမိ၏။

မိရိပ် ဖရိပ်သည် ခိုကိုးရာဖြစ်၏။

ဆရာ အရိပ်သည် ခိုကိုးရာ ဖြစ်၏။
 အစ်ကိုကြီး အဖရာ ဟုသကဲ့သို့ ဆွေရိပ် မျိုးရိပ်သည် ခိုကိုးရာဖြစ်၏
 ဟူသော အသိဖြင့် သူ့အစ်ကို ငလုံးကို ငမုံး ကြည့်၏။
 မိဘကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ရနေခြင်း။
 ညီငယ်ကို ပြုစု ပျိုးထောင်ခွင့် ရနေခြင်းကြောင့် ငလုံးသည်လည်း
 ပီတိဖုံးသော အပြုံးဖြင့် ရှေ့မှ ပေါ့ပါး တက်ကြွစွာ သွားနေကြောင်း ငမုံး
 မသိ။ သူ့အစ်ကို ငလုံး ပြုံးနေသည်သာ ငမုံး သိသည်။
 □ □ □

ချိုးတည်သမား

(၁)

လောဝါးကိုင်ကာ ထွက်လို့သွား
 ဟိုစုံမြိုင်ဖျား တောတစ်ခု။
 မောင်လေးမွေးတဲ့ ရွှေချိုးညို
 မကုလိုလျှင်
 ပန်းညိုညွန့်ရှင် ချိုးနတ်ကိုတင်။

(ရှေးရေးကဗျာ)

*

သူ့ကို မြပိုတော့၌ တောနှင့် ငလုံးတို့ ချိုးတည်ရာမှ ရခဲ့သည်။
 ထိုနေ့က ချိုးတည်၍ ကောင်ရေလည်း အရများသည်။ တည်ချိုးကြီး
 အောင်မောင်းနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ကုရာတွင် သူ့အသံက အင်အား ပါသည်။
 ချိုအေးကြည်လင်သည်။ ကု ရာ၌ အကူသန်သည်။
 တောရော ငလုံးပါ သဘောကျပြီး ရောင်းသည့် အထဲ၌ သူ့ကို မထည့်
 တည်ချိုးအဖြစ် ကျင့်ရန် သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး တိုင်ပင်ပြီး လှောင်အိမ်
 ထဲမှာ ထည့်ကာ မွေးခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်၌ ယခင်ကရှိခဲ့သော တည်ချိုးကြီး အမည်မှာ အောင်မောင်။
နောက်မှ တည်ရ၍ တည်ချိုးအဖြစ် ကျင့်သော သူ့ကို မြပို့တော့မှ
ဖမ်းရလာသဖြင့် အမည် ပေးလိုက်သည်က မြပို့။

ဟုတ်သည်။ သူ့အမည်က မြပို့။ ငတောတို့ ငလုံးတို့ ကျင့်မွှေး မွှေးထား
သော တည်ချိုးသစ် အမည်။

တည်ချိုးနှင့် ပတ်သက်သော ချိုးသမား ဆိုရိုးရှိသည်။

ကြီးလည်း။

ငယ်လင်း။

တည်ချိုးအဖြစ် မွှေးမြူရာ၌ တည်ရသော ချိုးနှစ်မျိုးကိုသာ မွှေးလေ့
ရှိသည်။ ချိုင့်ကြီးရွာမှာ တည်ရသော ချိုးနှစ်မျိုးက ချိုးလည်ပြောက်နှင့်
ချိုးလင်းပြာ။

ပုံမှန်အနေအထားအရ ချိုးလည်ပြောက်နှင့် တည်လျှင် ချိုးလည်ပြောက်
ကသာ ဝင်ရောက် ခွပ်လေ့ရှိသည်။

ချိုးလင်းပြာနှင့် တည်လျှင် လင်းပြာကသာ လာရောက် ခွပ်လေ့ရှိသည်။
ချိုးလည်ပြောက်ဖြစ်ပါလျက် တည်ချိုးလင်းပြာကို ဝင်မခွပ်၊ လင်းပြာ ဖြစ်ပါ
လျက် တည်ချိုး လည်ပြောက်ကို ဝင်မခွပ်။

ခြင်းချက်တော့ ရှိသည်။

တည်ချိုးက ချိုးလည်ပြောက်ဖြစ်ပါလျက် ချိုးလင်းပြာက ဝင်ရောက်
ခွပ်တတ်သော အချိန် တစ်ချိန်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာ လင်းပြာတို့ သားသမီး
ပေါက်နေချိန် သို့ အသိုက်အမြွှ အနီး သွားပြီး ချိုးလည်ပြောက်ဖြင့် တည်မိပါက
လင်းပြာ အထီးရော အမပါ သားသမီးစိတ် မွန်၍ ဝင်ခွပ်တတ်သည်။

သည်အချက်ကလွဲလျှင် ချိုးလည်ပြောက်လိုချင်က လည်ပြောက်ဖြင့်သာ
တည်ရသည်။ လင်းပြာလိုချင်က လင်းပြာဖြင့်သာ တည်ရသည်။

တည်ချိုးသည် ချိုးရိုင်းကို ကျင့်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျင့်ချိန် ကြာတတ်သည်။
ချိုးတစ်ကောင် အဆင့်အတန်းမီသော တည်ချိုးဖြစ်ရန် များသောအားဖြင့်
သုံးနှစ် ဝန်းကျင်အထိ ကြာရှည် ကြာမော မွှေးရသည်။

ချိုးရိုင်းသည် ရိုင်းသော ချိုးပီပီ လှောင်အိမ်မှန်း မသိ၊ အစာမှန်း
ရေမှန်း မသိ။ ပိုင်ရှင်မှန်း သခင်မှန်း မသိ။

ဖမ်း၍ လှောင်အိမ်ထဲထည့်စ ကြည့်မိသူမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိသူ
ဖြစ်ပါက မလှောင်ရက်တော့ဘဲ လွတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်အထိ အပြင်း
အထန် ရုန်းကန် တိုးရော့သည်။ အရိုင်းစိတ်ဖြင့် အားကုန် အင်ကုန် ဆန့်သည်။

ချိုးလှောင်အိမ်ကို ပစ်ပစ်တိုးသော ချိုးရိုင်း။

ပစ်ပစ်တိုးရာ၌ လန်လန်ကျလာသော ချိုးရိုင်း။

အပဲ့အရွဲ့ သွေးစသွေးနုများနှင့် ဒဏ်ရာ ဗရပူ ရနေသော ချိုးရိုင်း။
အစာမှန်း ရေမှန်း မသိဘဲ လွတ်နိုး လွတ်နိုး ရုန်းရင်း ရုန်းကန် စုတ်ပြတ်
ကျသွားသော ချိုးရိုင်း။

တည်ချိုးရိုင်းကို သခင်မှန်း သိစေရုံမျှမက တော၌ယဉ်ပါးပြီး တခြား
ချိုးကို တည်ရအောင် ကျင့်ရသည့် အလုပ်မှာ ခက်ခဲလှပါတိတောင်း။

ချိုးရိုင်း အချို့မှာ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်စမှပင် ရုန်းရင်း ရုန်းရင်း
သေသည်အထိ ရိုင်းသွားကြကြောင်း ငတောတို့ ငလုံးတို့ တွေ့ဖူးသည်။

အားမတန်၍ မာန်လျော့ပြီ။

အစာကငတ် ရေကငတ်၍ အစာနှင့် ရေဆာပြီ။

အစာရှာ ရေရှာရာမှ ချိုးလှောင်အိမ်သား ချိတ်ထားသော ရေခွက်နှင့်
အစာခွက်ကို တွေ့၍ ရေသောက် အစာစားပြီး ဆိုလျှင် ချိုးတည်သမား ဝမ်းသာ
ရသည်။ ရေမှန်း မသိ အစာမှန်း မသိဘဲ သေကျေသော အဆင့် မရောက်တော့
ဟု စိတ်ချရသည်။

ရေမှန်း အစာမှန်း သိလာသောချိုး အဆင့်မှ သခင်မှန်း သိလာသော
အဆင့် ရောက်ရန် နှစ်ချီ စောင့်ရသည်။

အစာနှင့် ရေကို လူတိုင်း သွားထည့်ရပါ၏။ လူစိမ်း ဖြစ်သော် လှောင်
အိမ်ထဲမှ ချိုးမှာ တဝုန်းဝုန်း၊ သူ့သခင်ဖြစ်က ပုံမှန် အနေအထား၊ သည်
အနေအထားကို သခင်မှန်း သိသော အဆင့်ဟု ခေါ်သည်။

တည်ချိုး တစ်ကောင်ကို နှားတစ်ကောင်နှင့် လဲသည်။ ငွေ ထောင်ချီ၍
ပေးသည်ဟု ဆိုပါက သာမန် လူတို့ ရင်သပ် အံ့ဩ ကြသည်။

ချိုးပဲ သည်လောက် ပေးရသလားဟု ဆိုကြသည်။

တည်ချိုးတစ်ကောင် ဖြစ်ဖို့ မလွယ်။

တည်ချိုးကောင်း တစ်ကောင်ရဖို့က သာ၍ သာ၍ မလွယ်။

တည်ချိုးတစ်ကောင် ရဖို့ လေ့ကျင့်ရာ၌ ကျင့်သူအနေဖြင့် စိတ်ရှည် ရသည်။ သည်းခံရသည်။ တည်ချိုးကောင်း အပေါ် တန်ဖိုး ထားရသည်။ အချိန် ယူရသည်။

ချိုးရိုင်းကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သေသည်အထိ မရိုင်းဖို့ လိုသည်။ လူနှင့် နီးစပ်သော ဘဝ၌ မွေ့လျော်သော အကျင့် လျင်လျင်မြန်မြန် ရဖို့ လိုသည်။ ချိုးနှင့်လူ ဘာသာစကား မတူသော်လည်း လူအလို ချိုးသိ။ ချိုးအလို လူသိဖို့ လိုသည်။ တောထဲ၌ သဘာဝအလျောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့စဉ်က ချိုးရိုင်းသည်။ အားကုန် အင်ကုန် မြူး၍ တကူးကူးသံ အစအောင် ကူတတ် သည်။ အိမ်လည်းဖမ်းလာ လှောင်အိမ်ထဲလည်း ရောက်။ စိတ်ထင်တိုင်း တိုးဝှေ့ ကန်ရန်၊ ရုန်းမရတော့ ထွက်မရတော့ ချိုးအို ချိုးနာကြီးလို တနှိုင်းနှိုင်း။

အိမ်ရှိ လှောင်အိမ်ထဲ၌ ချိုးရိုင်းအနေဖြင့် အလျင်ကကဲ့သို့ ကူရန် နှစ်ချီ စောင့်ရသည်။ ကူတတ်ပါလျက် တစ်ခွန်းမှ မကူဘဲ ပေခံနေတတ်သည်မှာ ချိုးရိုင်း ဓလေ့စရိုက်ပင်။

အိမ်မှာလည်း ချိုးကူပါပြီ။

လူကိုလည်း ချိုးယဉ်ပါပြီ။

သခင်မှန်း၊ ချိုးလှောင်အိမ်မှန်း သိလာပါပြီ။

သည်မျှဖြင့် တည်ချိုးအဆင့် မရောက်သေး။ လှောင်အိမ်ထဲမှ တည်အိမ် ထဲသို့ ရောက်အောင် အကူး သင်ရသည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှ တည်အိမ်ထဲ ရောက်ပြီး ချိုးပျော်အောင် တစ်စတစ်စဖြင့် ကျင့်ပေးရသည်။ လှောင်အိမ်နှင့် တည်အိမ် အကူးမှာ ချိုး မလန့်ဖို့၊ ကြောက်၍ ဆုတ်ခံ ဆုတ်ခံ မဖြစ်ဖို့ သတိ များစွာ ထားမှ တော်ရုံ ရှိသည်။

လှောင်အိမ်မှ တည်အိမ်အကူး သင်ပြီးပြီ။

ဘာ ဆက်လုပ်ရဦးမည်နည်း။

တောယဉ်ပါး၍ တော၌ ကူရဲရန် ပြန်ကြိုးစားရသည်။

အတော် ထူးဆန်းသည့် ချိုးစရိုက်ပါ။ ချိုးဓလေ့ပါ။

ဖမ်းသည့်နေ့အထိ တောထဲမှာ အားရပါးရ ကူနေသော ချိုး။

လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်သောအခါ တောထဲ မဟုတ်၍ လုံးဝ မကူသော

ချိုး။

ကာလရှည်ကြာလာမှ လှောင်အိမ်ထဲမှာလည်း ကူဝံ့၊ တည်အိမ်ထဲမှာ လည်း ကူဝံ့၊ ပြန်ဖြစ်လာသည့် ချိုး။

အဲဒီ ချိုးကို တည်အိမ် ထည့်ပြီး သူ အလျင် ကူခဲ့သော တောထဲသို့ ထုတ်သည့်အခါ ရုတ်တရက် ပြန်မကူဝံ့တော့။

တောထဲ၌ ပြန်ကူဝံ့သော ချိုးကို လူက အနီး နေပေးရ၏။ သို့မဟုတ် လူမြင်ကွင်း ထားပြီး ကူဝံ့စေရန် တော၌ ထုတ်ပေးရ၏။

တောမှာ ကူဝံ့စ ပြုပြီး လူအစွာခံပြီဆိုမှ သစ်ပင်နိမ့်နိမ့်ကို စမ်းတင် ကြည့်ရသည်။ သစ်ပင်နိမ့်နိမ့် ကူဝံ့မှ သစ်ပင်လတ်၊ သစ်ပင်လတ်မှ သစ်ပင် မြင့်မြင့် တစ်စတစ်စ ကူဝံ့စေရုံ တင်ပေးရသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ကူဝံ့ပြီ၊ သူရောက်ရာ တောကို သူ ပိုင်တော သဘော ထားပြီး ဘယ်ချိုးလာလာ လာခဲ့တော့ဟု စိန်ခေါ်ဝံ့ပြီဆိုမှ အစမ်းတည်ရသည်။

အစမ်းတည်ပြီးမှ တစ်စတစ်စဖြင့် တိုးပြီး နယ်မရွေး အချိန်မရွေး တည်ရသည်အထိ စမ်းစမ်း တိုးတိုး ထည့်ရသည်။

ချိုးရိုင်းမှ သည်အဆင့် ရောက်စေရန် ယေဘုယျအားဖြင့် သုံးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင် အထိ ကြာတတ်သည်။

သည်ထက် စောသော ချိုး မရှိဘူးလား မေးလျှင် အဆင်ပြေက သည်ထက် စော၍ တည်ရသော ချိုး ရှိတတ်သည်။ အဆင်မပြေက ငါးနှစ်အထိ ကြာတတ်သော ချိုးလည်းရှိသည်။ သည်သို့ ရှိတတ်သည့်အထဲ၌ အဆင်ပြေ စေရန် တည်ချိုး ကျင့်ရာတွင် လိုက်နာသင့်သော အချက်ကို ရှေးချိုးသမားကြီး များက ဆိုရိုးပြု၍ ကြီးလည်၊ ငယ်လင်းဟု ညွှန်းပြုခဲ့ကြသည်။

ကြီးမှတည်သော အဖြစ် လေ့ကျင့်လိုပါက ချိုးလည်ပြောက်ကို ကျင့်ပါ။ ချိုးလင်းပြာထက် ပို၍ အဆင်ပြေသည်။ လင်းပြာထက် လည်ပြောက်က ကျင့်ရာ တွင် လွယ်သည်ဟု ဆိုရိုး ပြုကြသည်။

ငယ်ငယ် ကတည်းက မွေး၍ တည်ချိုးအဖြစ် လေ့ကျင့်ရာတွင် ချိုးလင်းပြာသည် ချိုးလည်ပြောက်ထက် အဆင်ပြေသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူနှင့် ယဉ်ပါးလာသော ချိုးလင်းပြာသည် တည်ချိုးအဖြစ် လေ့ကျင့်ရာ၌ ပိုမို အဆင်ပြေစေသည်ဟု ညွှန်းပြုခဲ့ကြသည်။

တောတို့ ငလုံးတို့ တည်ချိုးအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့သည့် မြပိုတောမှ ရခဲ့သည့် ချိုးသည် ချိုးလည်ပြောက်။ ချိုးလည်ပြောက်မို့ ကြီးလည် ငယ်လင်း

ဟူသော ဆိုရိုးနှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်။ မြပိုဟု အမည် ပေးထားသော ထို ချိုးလည်ပြောက်သည် နှစ်နှစ် ကျော်လာသောအခါ အစမ်းတည် ရလာသည်။ သုံးနှစ်ကျော် ကြာသောအခါ အောင်မောင်းလောက် တည်ချိုး ကောင်း မဟုတ် သည့်တိုင် လက်သင်ချိုးထဲတွင် တောမရှောင် နယ်မရွေး တည်ရသော အလား အလာ ရှိသည့် တည်ချိုး ဖြစ်လာသည်။

သူ့ကို တည်တော့မည့်အကြောင်း လူသားနှင့် သူ့အကြား သင်္ကေတ အဖြစ် သူ သိထားသည်က သူ့ကို ကျွေးသော အစာ။

သူ့ကို တည်ခါနီး၌ ငတောတို့ ငလုံးတို့က အထူး အစာကို ကျွေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ ကျွေးလေ့ရှိသော အကြိမ်ရေ များလာသောအခါ တည်ချိုး မြပို နားလည်သွားဟန် ရှိသည်။

အောင်မောင်းသည် မြပိုထက် တည်ချိုးကောင်း မှန်သော်လည်း ဝက်ခြံ ပေါက်နေ၍ ယခု အရေးပေါ် အချိန်မှာ အောင်မောင်းကို ထုတ်၍ မတည်နိုင်။

ယခုချိန်မှာ ငတောရော ငလုံးပါ အရေး ပေါ်နေချိန်။

ငတောမှာ အရပ်ကူပါ။ လူဝိုင်းပါ။ ဆရာကူပါဟု သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသည့် ဘဝမှ အပြင်းအထန် ကုသထားရသော လူမမာ။

ဆေးမှူးလေး ကောင်းမှုကြောင့် ငတော သေတော့မဆွနိုင်။ သို့ရာတွင် နာလန် အတော်လေး ပြန်ထယူရမည်။

ငတော လူမထုတ် လူမကူဘဲ သွားနိုင် လာနိုင် အဆင့် မရောက်သေး။ သူ့မိသားစု အခြေအနေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။

ငတော ပြေးလွှား ရုန်းကန် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့သော မိသားစုဖြစ်ရာ ငတော မလုပ်ကိုင်နိုင်သည့်အခါ အကျပ်အတည်း တွေ့ရသည်။

မိဂျမ်းမှာ လူမမာကို ပြုစုရ၊ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရ ဗာဟီရ လုပ်ရ။

ငမုံးနှင့် လေးခင်မက ကျောင်းသားကျောင်းသူ။

ဘယ်သူ လှုပ်ရှားရမည်နည်း။

ငလုံးသာ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ရမည်။

ဆေးဖိုးဝါးဖိုး၊ ဓာတ်စာဖိုး၊ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ ပဲဖိုး၊ ငါးပိဖိုး။

သည်တော့ တတ်သည့်ပညာ မနေသာဘဲ ငလုံး လုပ်ရကိုင်ရသည်။

သူ့အဖေ ငတောနှင့် တွဲ၍ လုပ်ခဲ့သော တောလိုက် သားကောင်ရှာ အလုပ်ကို သူ လုပ်တတ်သမျှ သူ နားလည်သမျှ လုပ်ရသည်။

ချိုးရိုက် ပြီးခဲ့ပြီ။

ငုံးခြောက် ပြီးခဲ့ပြီ။

ယခု ချိုးတည်ရဦးမည်။

ချိုးတည်မည့် အကြောင်းကို သူနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့် ညီ ဖြစ်သူ ငမုံးကို တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ချိုးတည် လိုက်ခဲ့ကွာဟု ငလုံး ပြောပြီးပါပြီ။ တည်ချိုး မြပိုကိုတော့ စကားဖြင့် ပြောမရ။ မြပို သိထားသော ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းဖြစ်သော အထူး အစာကို ကျွေး၍ မြပိုကို လှမ်း ဆက်ပြီးပါပြီ။

ရှေးချိုးသမားကြီးများက 'လောဝါးကိုင်ကာ ထွက်လို့သွား ဟိုစုံမြိုင်ဖျား၊ တောတစ်ခို၊ မောင်လေးမွေးတဲ့ ရွှေချိုးညို၊ မကူလိုလျှင်၊ ပန်းညိုညွန့်ရှင်၊ ချိုးနတ်ကိုတင်' ဟု ကဗျာတို့ စာတိုဖြင့် ညွှန်းပြုခဲ့ပါ၏။ ချိုးတည် သွားရာ၌ တည်ချိုးက ကူလိုစိတ် မရှိ။ ကူလိုစိတ် မရှိ၍ မကူ။ မကူလို၍ မကူဘဲနေပါက ချိုးတည် မရ။ ချိုးတည်ရအောင် လုပ်ချင်လျှင် ချိုးကူလိုစိတ် ပေါက်စေရန် လုပ်ရမည်။ ချိုးနတ်ကို တင်သလို ချိုးနတ်က မ၊စသလို ထင်ရလောက်အောင် အစွမ်းထက်သည်မှာ ပန်းညိုလေးရွက် ဖြစ်သည်။ ပန်းညိုလေး အရွက်၏ အညွန့်ကို ကျွေးပါဟု ရှေးချိုးသမားကြီးများက ခိုင်းခဲ့၏။

သည်အစဉ်အလာ နည်းကို ငတောက ငလုံးကို ပြသည်။

ငတောရော ငလုံးပါ လိုက်နာခဲ့သည်။

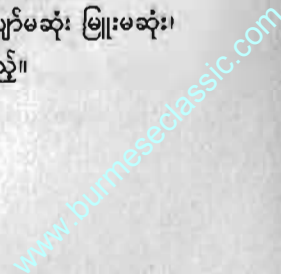
ယခု ငတော နေမကောင်းသောအခါ ငလုံးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်၍ သူ့ တည်ချိုးကို ကျွေးခဲ့သည်။

ပန်းညိုလေးအရွက်နှင့် အညွန့်ကို နှမ်းရုံအဆင့်ထိ နေ၍ပြပြီး ပြောင်းလုံး တစ်ဆုပ်စာနှင့် ရောကာနယ်သည်။ ရောနယ် ပြီးသော ပြောင်းနှင့် ပန်းညိုလေး ကို လေးကို တည်ချိုး မြပိုအား သုံးရက်တိတိ သည်အစာချည်းသာ ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် ကျွေးသည်။

မြပို အနေဖြင့် ပန်းညိုလေးရွက် အစွမ်း ပြလာသည်။

သူ့ တည်အိမ် အတွင်းရှိ လျှောက်တန်းပေါ် ပြေးလိုက် လွှားလိုက် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကူလိုက်၊ မြူးထူး ပျော်ပါးလိုက်နှင့် ပျော်မဆုံး မြူးမဆုံး၊ မြပို ကူသံမှာ အင်အား ပါသလို ရွှင်လန်း တက်ကြွမှု အပြည့်။

ငလုံးသည် မြပိုကို ကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ဟုတ်သည်။ တည်ချိုး မြပို အနေဖြင့် ချိုးတည်ရန် အတွက် အားရစရာ အနေအထား ရောက်နေပြီ။

ငလုံးအနေဖြင့် တည်ကွင်း ရွေးရတော့မည်။

*

(၂)

ကျူးသံသာငယ်လေး၊
လင်းပြာရွှေငှက်ကယ်
တောကြက်က ကြွေး။
တက်တက်တူ
တောင်ပူစာ သည်ကုန်းက
ငှက်ငုံးမြည်သံစုံနှင့်
လွမ်းမှုန်တဲ့ရေး။ "

(လက်ဝဲသုန္ဒရ)

*

ချိုး ဟူသည့်ငှက်ကို တည်ရာမှာ အကဲခတ်ဖို့ လိုသည်။
အကဲခတ်ပြီး တည်ရလောက်မှ ဝင်တည်က ချိုးရတတ်သည်။ ချိုးရှိတိုင်း
တည်မရ။ တည်ရလောက်အောင် မြူးထူး ပျော်ပါးနေမှ ချိုးတည်ရသည်။

ငလုံး ချိုင့်ကြီးရွာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိရှိသမျှ တောများထဲမှ ချိုးမြူးနိုင်မည့်
တောများကို ခန့်မှန်းကာ ချိုးတည်ရန် အကဲခတ်သည်။

တက်တက်တူ ဂဲဂဲဟူသော တုတ်သံ ပေးနေသည့် ခါများ။
ရွှီရွှီ မြီမြီဖြင့် လေချွန်သလို အသံပေးနေသည့် ငုံးများ။
အဝေးဆီမှ လေသင့်ရာ ပါလာသော တောကြက်တုန်သံများ။
ဂီးခနဲ ဂီးခနဲ အော်မြည် ပျံသန်းနေသော ငှက်ခါးကြီးများ။
ကူသံ ပေးနေသော ချိုးလင်းပြာများ အစရှိသည့် အသံတို့ကို အဆက်

မပြတ် ကြားနေရပါ၏။
သူတို့ တည်ချိုး မြပိုက ချိုးလည်ပြောက်။

ရန်အောင်တပေ-၂

ချိုးလည်ပြောက်ဖြင့် တည်က ချိုးလည်ပြောက်သာ လာမည်။ ရမည်မို့
ချိုးလည်ပြောက် နေထိုင်ရာတောကို ငလုံး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမည်။
ချိုးလင်းပြာ ကူသော တောကို ကျောခိုင်း၍ ချိုးလည်ပြောက် တွေ့နိုင်သော
တောဘက်ဆီသို့ ငလုံး ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။

မိုးနည်းဒေသ ဖြစ်သည်တိုင် သစ်ပင်တောတောင် မှန်သမျှ မိုးဓာတ်
ဝချင်တိုင်းဝကာ နှင်းရည်ပါ ဆက်လက် သောက်သုံး ထားရသဖြင့် ရှုလေရာ
ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် မြစ်မီးကမ္ဘာလား ဖုံးလွှမ်းထားသလို စိုစိုပြည်ပြည် လှလှပပ။

တောပန်းရနံ့စုံ သယ်ဆောင်လာသော ဆောင်းလေသည် သဘော
ကောင်းနေ၏။ တရကြမ်း မတိုက်ဘဲ လေညင်းလေနှုအေးသဖွယ်လေးသာ
တသုန်သုန် တိုက်ဖြူးလျက်ရှိသည်။

ယခုနား၌ ကြားလိုက်သော နှစ်ဆင့်ချိုးကူသံ ထွက်ပေါ်လာရာ
မန်ကျည်းပင် အုပ်အုပ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နယ်ခံ ချိုးလည်ပြောက်သည် ကူသံပေးလိုက်၊ သူ့နယ်ဖြစ်သော
မန်းကျည်းပင်ပေါ်မှ ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲ ထောင်၍ တက်လိုက် မန်းကျည်းပင်ပေါ်
နားလိုက်၊ ကူသံ ပေးလိုက်၊ ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲ ထောင်ပျံလိုက်နှင့် မြူးထူးနေသည်မှာ
မရပ်မနား။

ချိုး နားသော ကိုင်းအထိ ငလုံး လိုက်ကြည့်သည်။

ချိုးသည် သူ နေထိုင်လေ့ရှိသော အပင်ဖြစ်သည့်တိုင် နားချင်ရာမနား၊
သူ နားနေကျ နေရာကိုသာ ရံရံမင်မင်ဖြင့် နားသည်။ သူ နားလေ့ရှိသော
နေရာကိုလည်း သူ နားနေကျ အပင်၌ မှတ်မိသည်။ ချိုးတည်သမားအဖို့
သည်မျှ အသေးစိတ် ကြည့်ရသည်။

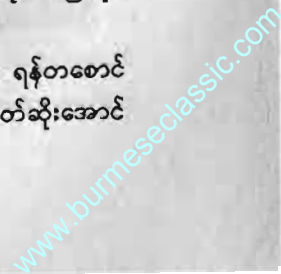
အမြင့်မှာ နားနေကျ ချိုးက အမြင့်မှာ နားသည်။

ချိုးတည်အိမ်ကို အောက်ခြေကိုင်းများ၌ သွားချိတ်ထားက ရုတ်တရက်
ဆင်းမခွပ်။

အနိမ့်၌ နားနေကျဖြစ်သော ချိုးသည် ချိုးတည်အိမ်ကို အမြင့်မှာ
ချိတ်ထားက ရုတ်တရက် တက်မခွပ်။

သူ နားနေကျ သစ်ပင်ကိုင်းပေါ်မှသာ နေကုန်နေခန်း ရန်တစောင်
စောင်။ မာန်တသွင်းသွင်း နေတတ်သည်။ အလွန် အလွန် စိတ်ဆိုးအောင်

ရန်အောင်တပေ-၂

တည်ချိုးက ကူတတ်သည့်တိုင် နေမကုန်ဘဲ ဝင်မစွပ်။ သည်နေရာ၌ ချိုးပါးချိုးလည် ဖြစ်၍ အခြားအပင်မှ လှမ်းစောင့်ကြည့်နေသော နယ်ခံချိုးကို မဆိုလိုပါ။ သူ နားနေကျ အပင်၌ တွေ့ကြုံရသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

အချိန်ကုန် နောက်အပင်မဆက်ရ၊ နေ့တွက်မကိုက် အဖြစ်ကို ရှောင်ရှားလိုသော ချိုးတည်သမားသည် ချိုးတည်ရန် စကြည့်ကတည်းက ချိုးနားနေကျ သစ်ပင်ပေါ်တွင် မည်သည့် ကိုင်း၌ နားလှေရှိကြောင်း အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်အောင် ကြည့်ရသည်။

ချိုင့်ကြီးရွာသည် ချိုးလင်းပြာ၊ ချိုလည်ပြောက်နှင့် ချိုနိပု ပေါများသော ရွာဖြစ်ရာ တစ်နေ့တော ချိုးတည်နိုင်မည့် တည်ကွင်းတည်ကွက်ကို ချိုင့်ကြီးပတ်ပတ်လည် တစ်မနက်ခင်း လျှောက်ကြည့်ရုံဖြင့် ငလုံး စိတ်ကြိုက်နေရာများ တွေ့သည်။

သူ ခေါင်းထဲ၌ အကြမ်းဖျင်း မှတ်သားပြီးနောက် ငလုံး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရင်း အဆေးဆီ၌ ထီးထီးမားမားကြီး တည်ရှိနေသော ရှင်မတောင်ကြီးကို ငလုံး လှမ်းကြည့်သည်။

ရှင်မတောင်ကြီး ဆီ၌ မြရည်ညိုလှဲ၍ မြူခိုးတွေ ဝေနေသည်။

ငှက်ပေါင်းစုံ တွန်ကျူးနေကြသံ၊ အစာလှသံ၊ မဖိုခေါ်သံ လန့်အော်သံ တို့က ငြိမ်ဆိတ်နေသော တောကို အသက်ဝင်စေ၏။

သွားရင်းလာရင်း ငလုံးက သူ့အဖေကို သတိရ၏။ ခါတိုင်း သားအဖ နှစ်ယောက် တွဲလျက်ပါ။ ယခု သူတစ်ယောက်တည်း။

သူ့အဖေ သတိရရာမှ သူ့အဖေ စကားများကို သတိရသည်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်က သူ့အဖေ ပြောတတ်သည့် စကားများ။

“မတ်တတ်စာထက် တုံးလုံးစာ ခက်တယ်လို့ တချို့က ပြောကြတယ်။ တို့က မတ်တတ်စာရော တုံးလုံးစာရော မလွယ်တဲ့ လူတွေ၊ ဒီတော့ ကြိုးစားလုပ်”

“နေရေးခက်တယ်လို့ အဖေတို့ ညည်းကြတယ်။ နေရေးထိက် သေရေးက ပိုခက်တယ် ငလုံး။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ခက်တာလည်း မှန်တာပဲ။ ဒီအခက်ထက် အသက်တစ်ချောင်း မသေဖို့ သေရေးရှင်ရေး ကုသဖို့ လိုအပ်တဲ့ အခါ ရှာရတဲ့တွေက ပိုခက်တယ်။ မင်းငှက်ဖျားမံ ပြန်လာတုန်းကလို အဖြစ်ပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲသား တွက်ပေါက်ကတော့ ကြုံလာသမျှ ကုန်းရုန်းလုပ်တတ်ဖို့ပဲ။ အလုပ်ကို တွေ့မရှောင် လုပ်မှ ကိုင်မှ မင်းတို့ ငါတို့ တော်ကာကြမယ်။ လုပ် အလုပ် လုပ်”

သူ့ အဖေသည် ဗေဒင် မတတ်၊ လက္ခဏာ မတတ်။

သို့ရာတွင် သူ့ အဖေသည် ဘဝ နာခဲသူ တစ်ဦး။

ဘဝ နာနေသူ တစ်ဦး ပီပီ သူ့အတွေ့အကြုံဖြင့် သူ သိသလို ရိုးရိုးလေး ကြိုတင် ပြောခဲ့ရာ သူ့ အဖေ ပြောသမျှ လက်တွေ့၌ လာလာ မှန်ကန်နေတတ်၏။

သူ့ဘဝမှာ ယူခဲ့သော သင်ခန်းစာများကို သားဖြစ်သူ ငလုံးအား ပြောကြားရာတွင် ငတော ခြွင်းချန်မထား။ မူရင်းအတိုင်း ဆုံးမသွန်သင်လေ့ရှိသည်။ သူ့အဖေ ပြောသည်မှာ သိပ်ဟုတ်၊ သိပ်မှန်တာပဲ။

တစ်ထွာသော ဝမ်းကို ကျောင်းဖို့ ကိစ္စသည် ခက်ခဲလှသည်။

ထို့ထက် အသက် တစ်ချောင်းကို အရေးပေါ်လျှင်ပေါ်သလို သေးသေးမှ ဆွဲထုတ်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။

ငလုံးတို့ ငတောတို့လို တစ်ထွာသော ဝမ်းကို ကျောင်းဖို့လည်း ခက်၊ အသက်တစ်ချောင်းအတွက် သေသေး ပေါ်လာသည့်အခါလည်း ခက်သူများအဖို့ ကြံကြံခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ တွက်ပေါက်ရှာတတ်ဖို့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း စဉ်းစားရ လုပ်ကိုင်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့လာသမျှ အကျပ်အတည်း မကြီးထွားမီ အခက်အခဲ ပိုမို ဖြစ်ပွားမလာမီ တတ်စွမ်းသမျှ ဖန်တီး ကျော်လွှားရမည်။

ထိုင်ညည်းနေ၍ မရ၊ ထိုင်မှိုင်နေ၍ မရ၊ စိတ်ပျက်နေ၍ မရ၊ စိတ်ဓာတ် ကျနေ၍ မရ၊ သိမ်ငယ်နေ၍ မရ၊ အားလျှော့နေ၍ မရ၊ အားနှင့် မာန်နှင့် စွဲနှင့် ဝီရိယနှင့် လုံ့လနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။

ချိုးတည်ရာတွင် ငလုံးသည် ယခင်က နောက်လိုက် ဝါရင့်သာဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင် မလုပ်ခဲ့စဖူး။

ယခု ခေါင်းဆောင်လုပ်၍ ချိုးတည်ရတော့မည်။

အလှည့်ကျ နွားမကိုပင်လျှင် လှည်းကရသည်။

အရေးပေါ် ပေါ်သလို လုပ်ရမည်။

မှဆိုးကို သားကောင်က သင်လိမ့်မည်။

စိုင်သင်၍ မုဆိုး တောအကြောင်း သိလိမ့်မည်။

ကိုယ်လည်း လူသစ်တန်း လက်သင် ချိုးတည်သမား မဟုတ်။ အဖေနှင့် တွဲလျက် ကပ်လျက် နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်လံ၍ ချိုးတည်ခဲ့သော နောက်လိုက် ဝါရင့် ချိုးတည်သမား။

အခြေအနေက တောင်းဆိုလာမှတော့ ငလုံး ခေါင်းဆောင်...။ မဖြစ်မနေ အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမည်။

*

(၃)

ခရားငယ် ပင်မြင့်က
ချိုးသံဖြင့် ကူသလေမောင်။
လှိုက်ဆူလေအောင်။ ။
လောဝါးကိုထောင်
ပျိုတို့မောင် တည်အိမ်ထိုး
ဆင်းပါ ရွှေချိုး။ ။

(ရှေးရှေးကဗျာ)

*

“အဲဒီ ထနောင်းပင်တက်၊ အလယ်က ထနောင်းကိုင်း နှစ်ကိုင်း ရှိတဲ့ အထဲက တောင်ဘက်ကိုင်းကို ချိုးတည်အိမ် ချိတ်”

“ဟုတ်၊ ကျုပ် ထနောင်းပင်ပေါ် တက်တော့မယ်”

“အေး...တက်”

ငမုံးက ထနောင်းပင်ပေါ် တက်သမား။ ချိုးတည်အိမ် ချိတ်မည့်သူ။

ငလုံးက အောက်မှနေ၍ ချိုးတည်အိမ်ကို လှမ်းပေးမည့် တည်အိမ် ပေးသမား။ ချိုးတည်အိမ်ရှိသော လောဝါး ထိုးသွင်းနေကျ အပေါက်ထဲသို့ လောဝါးကို ငလုံး ထိုးသွင်းကာ လောဝါး မပြုတ်စေရန်အတွက် ပုရစ်တံဟု ခေါ်သော ကန့်လန့်လေးဖြင့် ကန့်လန့်ချိတ်ပေးလိုက်သည်။

ရန်အောင်တပေ-၂

ချိုးတည်အိမ်ကို ထိုးတင်ပေးရာ၌ အသုံးပြုသော ဝါးကို လောဝါးဟု ခေါ်သည်။ လောဝါး၏ အသုံးမှာ ချိုးတည်အိမ်ကို ထိုးတင်ပေးခြင်း၊ ချိုးတည် အိမ် မလှုပ်ရှားစေရန် လောဝါးကို ကြီးဖြင့် ဆက်ကာ မြေ၌ ငုပ်စိုက်၍ ထိန်းပေး ခြင်း ပြုလုပ်ရာတွင် သုံးသည်။

တည်ချိုးမှာ ချိုးတည်အိမ် ဝဲဘက်၌ရှိသည်။

လာခွပ် လာပုတ်မည့် ချိုးကို ဒုပ်ဖမ်းမည့် မိမည့်ပိုက်မှာ ညာဘက်၌ ရှိသည်။

ချိုးတည်အိမ် အောက်ခြေမှ ယာဘက်အထိ ရှည်သော အသားကို နင်းပြားဟု ခေါ်သည်။ နင်းပြားပေါ်၌ လျှာခလုတ်။ နင်းတံနှင့်ကြိုး၊ ပိုက်တို့ ရှိပြီး လာခွပ် လာပုတ်မည့် ချိုးကို ထိုနေရာ၌ မိမည်။

ငမုံးသည် တည်ချိုးကို အတွင်းပိုင်း ထားချိတ်ပြီး ကြိုက် မကြိုက်၊ နေရာကျ မကျ၊ ငလုံးအား လှမ်းမေးသည်။

ငလုံးက ဆင်းခဲ့တော့ဟု ဆိုမှ ငမုံး ဆင်းလာကာ ချိုးကူသံကို သစ်ပင် အောက်မှ စောင့်၍ နားထောင်သည်။

တည်ချိုးကောင်း တည်ချိုး ဝါရင့်ဖြစ်သော ငလုံးတို့ အိမ်၌ ဝက်ခြံပေါက် ၍ ချန်ထားခဲ့ရသည့် တည်ချိုးကြီး အောင်မောင်းသာဆိုလျှင် ယခုချိန်၌ စတင် ကူသံ ဆူညံ နေပေရောမည်။

မြပိုမှာ အောင်မောင်းကသို့ ဝါရင့် တည်ချိုး မဟုတ်၍ တောကို အကဲ ခတ် နေသေးသည်။

တောကို အကဲခတ်၍ ကျေနပ်အားရမှ မြပို စတင် ကူသည်။ မြပိုကူသံ သည် ထနောင်းပင်ပေါ်မှနေ၍ ချိုးစစ်ကြေညာသလို ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။

“သွားရအောင်ဟေ့ ငမုံး၊ မြပို ကူနေပြီကွ၊ မြပိုက မကူမယ့် မကူတော့ ငုတ်တုတ်၊ ကူမယ့် ကူတော့ ဆက်တိုက်ကွ။ ဒီကောင် တည်ချိုးကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အလားအလာ ရှိတယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ အစ်ကို”

“နယ်ခံချိုး မမြင်ရာ သစ်ပင်မျက်ကွယ် ရှိတဲ့ဆီပျော့ကွာ”

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကစောင်ချီရိပ်၌ ထိုင်ပြီး တည်ချိုး အခြေအနေ ကို စောင့်ကြည့်သည်။ တည်ချိုး မြပိုကား မှန်မှန် ကူနေဆဲ။

ရန်အောင်တပေ-၂

ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့အဖို့ မြပိုကုသသည် ချိုးကုသပါ။

နယ်ခံချိုးအဖို့ သူကိုလာ၍ နယ်ပယ်စိမ်းမှ ချိုးက ရန်ပြုခြင်းပါ။

ချိုးတစ်ကောင် ချိုးတစ်အုပ်မှာ အမြဲတမ်း ပိုင်နက် နယ်မြေ ရှိသည်။

အစာ ရှာရာ၌ အလျဉ်းသင့်သလို ရာသီအလိုက် အစာ ပေါ၊ ရှားမှုအလိုက် နေရာအနံ့ ချိုးတို့ ရောက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွဲမြဲတမ်း ပိုင်နက်အဖြစ် နေထိုင်ရာ နယ်မြေကို ချိုးတို့ အပိုင်စားရာ၌ သူ့နယ်နှင့် သူ ရှိ၏။

သူ့နယ်ထဲမှာ ရေမရှိက၊ အစာ မရှိက အခြားနယ်သွား၍ ရေသောက် မည်၊ အစာ စားမည်၊ ဧည့်သွား၊ ဧည့်လာ ဧည့်နေ ဧည့်သဘောဖြစ်၏။ အချိန်တန် လျှင် သူ့ပိုင်နက်ကိုသာ သူ ပြန်လာသည်။

ချိုးပိုင်နက် တစ်ခု၏ နယ်မြေ အကျယ်အဝန်းမှာ တစ်ခေါ်သာသာမျှ သာရှိသည်။ သည်ပိုင်နက် နယ်မြေအတွင်းမှာ ခေါင်းဆောင်ချိုး တစ်ကောင်သာ ကုသည်။ ကျန်သည့်ချိုးများ မကူဝံ့ကြ။ အဖိုအမ ခွန်းတို့ ခွန်းပြန် ဖိုသံ မသံ ပေးခြင်းကို မဆိုလိုပါ။ နယ်မြေပိုင်နက်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသလို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကုရာ၌ အနိုင်ဆုံး ချိုးကသာ ကုဝံ့သည်။

ကျန်ချိုးငယ်များ ကျချိန်ရောက်က နယ်ခွဲကြသည်။ နယ်မခွဲဘဲ ချိုး ခေါင်းဆောင် ကြားရာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကုသံပေးက အနိုင်ဆုံး ကြက်မကြီးသည် ကြက်ပေါက် ကြက်ဖငယ်များကို ခွပ်ထုတ်သလို ခွပ်ပစ်သည်။ ခွပ်ထုတ်သည်။

သူ့နယ်မှာ သူပဲ တစ်ကောင်တည်း စိုးမိုးလျက် ကုဝံ့သော ချိုးသည် အခြား ချိုးသံ လာပါက ကြားလျှင်ကြားချင်း၊ အချိန် မဆိုင်း ပြေးပြန်လာပြီး အလဲအကွဲ ခွပ်ထုတ်သည်။ အနိုင်အရှုံး မပေါ်မချင်း အသေအလဲ ခွပ်သည်မှာ ချိုးငှက်၏ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝဖြစ်သည်။

သည်စရိုက်ကို ချိုးတည်သမားလည်း သိသည်။ ချိုးတို့လည်း သိသည်။

ချိုးတစ်ကောင်သည် သူ့ပိုင်နက် အဆုံးမှ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ နေ့စဉ် ကုသံ ပေးလေ့ ရှိ၏။ သူ ကုသံပေးခြင်းမှာ သူ့ကျောဘက်က နယ်သည် သူ့အမြဲတမ်း ပိုင်နက် ဖြစ်ပါသည်။ လာရောက် ကျူးကျော် မစော်ကားပါနှင့် လာရောက် ကျူးကျော်စော်ကားပါက အသေအလဲ ခွပ်ထုတ်ပါမည်ဟု သတိ ပေးသော သဘောဖြစ်သည်။

သည်သဘောကို နားလည်သော ချိုးတည်သမားက ချိုးရိုင်းကို ယဉ်ပါး အောင် မွေး၊ ကုဝံ့အောင် ကျင့်၊ နယ်မရွေး ကုဝံ့က တည်အိမ်နှင့် ထုတ်၍တည်၊ နယ်ခံချိုးကို ဖမ်းကြသည်။

ချိုးတည်သည် ဆိုခြင်းမှာ သည်သဘောပဲဖြစ်သည်။

သူ့နယ်ကို သူမှအပ အခြားချိုး ကုသည်ကို လက်ခံရိုး ထုံးစံ မရှိသော နယ်မြေခံ ချိုးကို ယဉ်ပါးအောင် ကျင့်ထားသည့် တည်ချိုးမှ ကုစေပြီး နယ်မြေခံ ချိုးက လာ၍ အခွပ်၌ ပိုက်ဖြင့် မိစေရန် ထောင်ဖမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့ ကစောင်းချိုရိပ် ထိုင်၍ ရေနေ့အိုး တစ်လုံးပွက်ခန့် မျှသာ ကြာသေးသည်။ နယ်ခံချိုးသည် ဒေါသတကြီး ပျံသန်းလာကာ ကုသံ ပေးနေသော မြပိုရှိရာ ချိုးတည်အိမ်သို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ဝင်တော့သည်။

မြပိုကား သူ့ဆား၌ နယ်ခံချိုး ရောက်လာသည်တိုင် ကုသံ ပေးနေဆဲ၊ နယ်ခံချိုးကို မထိမဲ့မြင်ပြုသလို ခေါင်းတဆန့်ဆန့် လည်တစ်ခါခါဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကုနေဆဲ။

နယ်ခံချိုးသည် မြပိုကို စားမလို ဝါးမလို ကြည့်၏။

ဤပိုင်နက်သည် သူ့ အမြဲတမ်း ပိုင်နက်။

ဤနေရာသည် သူ့သာလျှင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကြီးစိုး ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့သော နေရာ။

ဤအပင်သည် သူ့ အမြဲတမ်း နေထိုင်သော အပင်။

မထီမဲ့မြင် ပြု၍ စော်ကားလာသော ရိုင်းပျသည့် ချိုးငမိုက်သားသည် ဤအချက်ကို သတိမပြု။

သတိမပြုရုံမက မိမိ သူ့ဆား ရောက်သည်ကိုပင်လျှင် အရေး မလုပ် ဟန်ဖြင့် ကုသံ ပေးနေသည်မှာ မရပ်မစဲ။ သည်သို့ ကျူးကျော်သော ချိုးအား ကောင်းစွာ ဆုံးမအံ့ဟု ထုတ်ဖော် ကြေညာသည့်အလား တည်ချိုးနှင့် အပြိုင် နယ်ခံ ချိုးက သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကုသည်။

နယ်ခံချိုး ကုသလို ယှဉ်ပြိုင် ကုနေသော တည်ချိုး မြပို။

တည်ချိုးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ခွပ်ထုတ်ရန် အကူရပ်ပြီး၊ ဒေါသတကြီး

အားကုန်အင်ကုန် တိုက်ခိုက်သော နယ်ခံချိုး။

နယ်ခံချိုးက တည်ချိုး မြပိုကို ခွပ်သည်။

တကယ် သူ ခွပ်သည်က တည်အိမ်ကြီး။

ထပ်မံ၍ နယ်ခံချိုးက ခွပ်ပြန်သည်။
 တည်အိမ်ကိုပင်လျှင် ထပ်ခွပ်မိသည်။
 တည်အိမ်ကို ခွပ်မိ၍ နင်းပြားပေါ် ပြန်အကျ၌ နယ်ခံချိုး အားယူသည်။
 သူ့ဆွေကိုယ်ဆွေ ခွပ်ရန် လှည့်ပတ်ပြေးလွှား၍ အထိရောက်ဆုံး နေရာနှင့်
 အထိရောက်ဆုံး အချက်ကို နယ်ခံ ချိုး ဂျာသည်။
 နယ်ခံချိုး စိတ်ကြိုက်တွေ့၍ ထပ်ခွပ်ရန် လုပ်သည်။
 ထပ်ခွပ်ရန် အလုပ်၌ သူ့ခြေထောက်က ခလုတ်ကို နင်းဖြုတ်သလို
 ဖြစ်သွားသည်။
 နင်းဖြုတ်သလို ခလုတ်ကို သွားထိမိသောအခါ ခလုတ် ပြုတ်ကျလာပြီး
 နယ်ခံချိုး အပေါ် ပိုက်က လွှားခနဲ ကျလျက် အုပ်မိတော့သည်။
 သူ့အပေါ် ပိုက်ကြီးကျလာ၍ လန့်ပျံ့သော နယ်ခံချိုး။
 နယ်ခံချိုးကို လုံခြုံစွာ အုပ်ထားသောပိုက်။
 ပိုက်အုပ်ထားလေ လန့်ပျံ့လေ၊ လန့်ပျံ့လေ ပိုက်က အုပ်မိလေဖြင့်
 ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသော နယ်ခံချိုး။
 ထွက်ပေါက်ကို မည်မျှရှာရှာ နယ်ခံချိုး မတွေ့။

*

(၄)

တယ်အိမ်ကို အသာ မပါလို့
 ဘယ်ကြွပါ ဖုန်းလှိုင်။
 နှမလေး မယ်ကပြောမယ်
 ချိုးပေါတဲ့ မြိုင်။
 လောဝါးကိုကိုင်
 ပန်းဆိုင်လို့ ထိုး။
 ပင်သဖန်းငယ်နှင့်
 ဇောင်းချမ်းပင် ဆိုတဲ့တောမှာ
 ပေါလှ ရွှေချိုး။ ။

(ရှေးရေး ကဗျာ)

*

ရန်အောင်စာပေ-၂

“အစ်ကိုရာ ဒီချိုးကို မရရင်နေပါတော့၊ ကျုပ်တို့ တည်ချိုးလေး မြပို
 ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ကုရတာ သူ့ခမျာ အသံ ပြာခမန်းပဲ၊ ကျုပ် ခြောက်လွှတ်မယ်”
 “ရှိုး တိုးတိုးကွ တိုးတိုး၊ ချိုးတည်တည် တောလိုက်လိုက် တောသမား
 ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရတယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား”
 ငမုံး ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောချင်
 ငလုံးတို့ ချိုးတည်၍ ဆယ့်သုံးကောင်ရ အပြီး၌ ဇောင်းချမ်းပင်တောကို
 ပြောင်း၍ ကည်ခဲ့သည်။
 ဇောင်းချမ်းပင်... ရှိ နဘဲပင်ကြီးပေါ် ချိုးတည်အိမ်ကို ငမုံး တက်ချိတ်
 အပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချိုး မျက်... ယ်နေရာ ဖြစ်သော အလယ်၌ သူ့ဖမ်းပင်
 ပေါက်နေသည့် နဘူးချိုရိပ် ထိုင်ရင် နယ်ခံချိုးကို ဇေး... သည်။
 နယ်ခံချိုးသည် တည်ချိုး မြပိုအသံ လေးယံမှာ လွင့်ပျံ့မျော၍ ဇောင်းချမ်း
 ပင် တစ်တောလုံး ဖုံးလွှမ်းထားသည်တိုင် တည်အိမ်ရှိရာ နဘဲပင်ဆီ တန်းတန်း
 မတ်မတ် ပျံမလာ။
 နဘဲပင်နှင့် ဝါးတရိုက်ခန့်ဝေးသော မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ပေါက်ရောက်
 နေသည့် တည်ပင်ကြီးပေါ်သာ လာနားသည်။ တည်ချိုး မြပိုကို နယ်ခံချိုးက
 တည်ပင်ကြီးပေါ်မှသာ လှမ်း၍ ရန်စောင်ကာ သံပြိုင် အချိအချ ကူသည်။
 နယ်ခံချိုး လည်ပြောက်ကြီးမှ နှစ်ဆင့်ချိုး၊ ချိုးကူသံလိုက်၍ ချိုးတည်
 သမားက ချိုးကို တစ်ဆင့်ချိုး၊ နှစ်ဆင့်ချိုး၊ ခွဲခြား သတ်မှတ်သည်။
 တစ်ဆင့်ချိုး ကူသံ တကူးကူး၊ ဝ ကူးကူး။
 နှစ်ဆင့်ချိုး ကူသံက တကူးကူး ကူး၊ တကူးကူး ကူး။
 တစ်ဆင့်ချိုးရော နှစ်ဆင့်ချိုးပါ တူညီသော အသံရှိသည့် အချိန်မှာ
 ခေါ်သံပေးရာ၊ မြောက်သံပေးရာ၊ ချသံပေးရာ၌ တူညီကြသည်။ ခေါ်သံ၊
 မြောက်သံ၊ ချသံ ပေးရာ၌ ချိုးအားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်သည်။
 သာမန်အချိန်၌ တစ်ဆင့်ချိုးက တကူးကူး၊ တကူးကူး။ နှစ်ဆင့်ချိုးက
 တကူးကူး ကူး၊ တကူးကူး ကူး ဟု ကုလေ့ရှိရာ ကူသံကို နားထောင် နားထောင်
 ရုံနှင့် သိသာ ကွဲပြားသည်။
 ချိုးချိုးချင်း၊ ခေါ်သံပေးရာ၌ တကူးကူး တကူးကူး။
 မြောက်သံ ပေးရာ၌ တကူးကူး ကူး၊ တကူးကူး ကူး။
 ချသံပေးရာ၌ ကူကူး၊ ကူကူးဟု ကုလေ့ရှိ၏။

ရန်အောင်စာပေ-၂

ချိုးကုသံကို နားထောင်၍ ချိုးနှစ်ကောင် ဘယ်အဆင့် ရောက်နေပြီဟု ချိုးသမားက နားလည်သည်။

တည်ချိုးလေး မြပိုက နယ်ခံချိုးကို ခေါ်သံပေး ခေါ်နေသံတို့က အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသံမှာ တည်ချိုးလေး အသံပြာစမန်းပင်။

အခြား နယ်လွန်ချိုးဖြစ်ပါက သည်နယ်ကို သူပိုင်ကြောင်း သိသာစေရန် အကြိမ်များစွာ ကူသံပေးပြီ။ သူ ကြည့်သွားပြီ။ သည်သို့ ကြည့်သွားခဲ့သည့်တိုင် သူမြေမှ နယ်လွန်ချိုးသည် မထွက်။ ကူသံ ပေးရုံမျှဖြင့် မရတော့။ ကိုယ်ထိ ခြေရောက် ဆုံးမမှ ရတော့မည်ဟု နယ်ခံချိုး သဘောထားဟန် ရှိသည်။

တည်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဝှီးခနဲ နေအောင် ပျံသန်း၍ တည်ချိုးရှိရာ နတ်ပင် ကြီးပေါ် အားမာန် တက်ကြွစွာဖြင့် ဝင်သွားသည်။

သူ့ရန်သူတော် နယ်လွန်ချိုး ဘယ်မှာနည်းဟု နယ်ခံချိုးက ရှာဖွေရာက တည်ချိုးလေး မြပိုကို တည်အိမ် အတွင်း၌ တွေ့သွားသည်။

တည်အိမ် အတွင်းမှ ကျူးကျော် နယ်လွန်ချိုးကို ခွပ်ထုတ်လိုသောစိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်နေသည့် နယ်ခံချိုး။

သို့ရာတွင် သူစိတ်သူ သန့်ဟန်မတူ။

သစ်ခက်တွေ အုပ်ထားသော တည်ချိုးအိမ်ကို သူ သံသယ မရှိ။ သူ သံသယ ရှိနေသည်မှာ တည်ချိုးအိမ်ဘေး၌ ဆင်ထားသောပိုက်။ သည်ပိုက်ကို သူ သံသယ မကင်း။

သံသယ မကင်းသော ပိုက်ထောင်လားသည့် နေရာကို နယ်ခံချိုး မသွားလို။

မသွားလို၍ ကျူးကျော်ချိုးကို ခွပ်ရတိုက်ရအောင်ကလည်း သူ ယခု နားနေသော ချိုးတည်အိမ် ချိတ်ထားရာ တစ်ကိုင်းပေါ်မှ ဆင်းရမည်။ ဆင်းသင့် မဆင်းသင့် နယ်ခံချိုး စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားနေသော နယ်ခံချိုးကို တည်အိမ် အတွင်းမှ တည်ချိုး မြပိုက မခန့်လေးစား ပြုသလို ခေါ်သံ ဆူဆူညူညူ ပေးရာ နယ်ခံချိုး သစ်ကိုင်းပေါ် နားမနေတော့။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးကျော် နယ်လွန်ချိုး ဘေး၌ ရှိနေသည်က နင်းပြားလေး။

သည် နင်းပြားလေးပေါ် ဝင်နားမှ ရန်သူအနီး ကပ်နိုင်မည်။

သည်သဘောဖြင့် နယ်ခံချိုးက နင်းပြားပေါ် တက်လိုက်သည်။ အတတ် နိုင်ဆုံး သတိထား၍ လျှာခလုတ်၊ နင်းတံကြိုးနှင့် ပိုက်ကို ထိမိခိုက်မိ စေခြင်း မရှိဘဲ သူ့ရန်သူဘေး သူကပ်လျက် တိုက်ကွင်းတိုက်ကွက်ကို ရွေးသည်။

အခက်တွေ့သည်က နယ်ခံချိုး အနေဖြင့် ခွပ်လိုသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ရန်သူက ဝါးမာစိတ် ဝါးများ ပတ်ပတ်လည် ကာထား သော လုံခြုံသည့်နေရာ ရောက်နေရာ သူ့ခွပ်ချက် မထိခိုက်နိုင်ဟု ထင်သည်။ ခွပ်ချက် ဝါးနိုင်ရန် သူ့ ရန်သူသည် ထွက်လာမှ ဖြစ်မည်။ ထွက်လာစေရန် တန်ပြန် ခေါ်ရမည်ဟု နယ်ခံချိုးက ယူဆဟန်ရှိသည်။

နယ်ခံချိုးက စတင် ခေါ်သင့်။ တကူးကူး။ တကူးကူး။

တည်ချိုးလေး မြပိုကလည်း ရဲလျှင် မင်း စခွပ်၊ ရှေ့တက်ခဲ့ ဟူသော သဘောဖြင့် ပြန်ခေါ်သံပေးသည်။ တကူးကူး၊ တကူး ကူး။

ခေါ်သံ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ပေးနေသည်မှာ ဇောင်းချမ်းပင် တစ်တော လုံး ချိုးနှစ်ကောင် ကူသံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

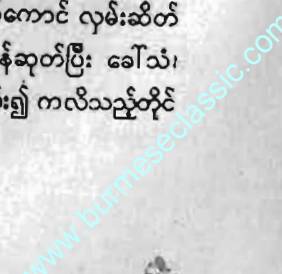
ခေါ်သံပေး၍ မရသောအခါ နယ်ခံချိုးက မြောက်သံပေးသည်။

တကူးကူး ကူး၊ တကူးကူး ကူးဖြင့် မြောက်သံ ဆူဆူညူညူ။ မြပိုက အညံ့မခံ။ ပြန်လည်၍ မြောက်သံပေးရာ တကူးကူး ကူး၊ တကူးကူး ကူး သံ ညံ့မခံ။

နယ်ခံချိုးကြီးက ချသံပေးလာသည်။ ကူး ကူး၊ ကူး ကူး၊ ကူး ကူးဟူသော ကူသံက မင်း သတ္တိမရှိဘူးလား။ မထွက်ရဲဘူးလားဟု မေးနေသယောင်ပင်။ မြပိုကလည်း ချသံ ပြန်ပေး၍ မာန်မပျော့။

နယ်ခံ ချိုးကြီးသည် သာမန်ချိုးသာ ဖြစ်ပါက သည်မျှ ခေါ်သံ၊ မြောက်သံ၊ ချသံ ပေးပါလျက် တခြားသို့ ပျံသန်းခြင်း မရှိသည့် ရန်သူချိုးအား ဇွတ်ဝင် ဇွတ်ခွပ်မည်။ သည်နယ်ခံ ချိုးကြီးက သူ့စိတ်ကို သူထိန်း၍ သူ့ရန်သူ ချိုးကို သူ့ဆီ လာစေရန်နှင့် သူ့ရန်သူချိုး သူ့ကို စတင် တိုက်ခိုက်စေရန် တန်ပြန် ဆွဲပေးနေသည်။

ချိုးနှစ်ကောင် ခေတ္တမျှ နား၍ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် လှမ်းဆိတ် သည်။ ဆိတ်၍ အားရမှ တည်အိမ် အလယ်သို့ မြပို ပြန်ဆုတ်ပြီး ခေါ်သံ၊ မြောက်သံ၊ ချသံပေးကာ နယ်ခံချိုးကို လှမ်းကလိသည်။ လှမ်း၍ ကလိသည့်တိုင် နယ်ခံချိုးကြီးသည် ဝိဘိဏ္ဍဖြစ်ရှင်။

“ကျုပ် ခြောက်လွှတ်လိုက်မယ် အစ်ကို၊ တခြား အပင်တောင် တည်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် စီစဉ်ကြောင်တဲ့ နယ်ခံချိုး မတွေ့ဖူးပေါင်ဗျာ”

ငမိုး ပြောသံက လေသံမျှသာ ငလုံးကလည်း တိုးတိုး ပြောသည်။

“ငါ့ညီရ ဒီထက် စီစဉ်တာတောင် အဖေနဲ့ ငါနဲ့ ချိုးတည်တုန်းက တွေ့ဖူးတယ်ကွ၊ တည်ချိုးကြီး... ဟောင်မောင်းနဲ့ တည်တုန်းကပေါ့ကွာ။ ခုလိုပဲ မိုက်ရူးရဲ ဝင်ခွပ်တဲ့ ချိုးမဟုတ်ဘဲ ချိုးကျင် ချိုးလည်နဲ့ တွေ့တော့ တို့ချိုးကြီး အောင်မောင်း အသံပြာအောင် ကူရတာ အ... ပဲ။ အဲ နောက်ဆုံးက” “အောင် မောင်းကြီးက ကြံရာမရ ဖြစ်ပုံရဟယ်ဟေ့။ နယ်ခံ ချိုးကြီးနား ကပ်သွား၊ တည်အိမ်ထဲကနေ အမြီးနဲ့ လှမ်း ပိုး၊ ဟိုက ဆိတ်လိုက်၊ အောင်မောင်းက အမြီး ပြန်သွင်းလိုက်၊ ဟိုက စိတ်ဆိုးလိုက်၊ အမြီးနဲ့ ထိုးလိုက်၊ ဟိုက ဆိတ်လိုက်၊ ပြန်သွင်းလိုက်နဲ့ လုပ်တော့တာပဲ၊ အဲ နယ်ခံ ချိုးကြီးက စိတ်လည်းဆိုးရော တို့တည်ချိုးကြီး အောင်မောင်းက နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ကုမှ ရွှေကိုယ်တော် နယ်ခံချိုးက စိတ်တအားဆိုး ခွပ်တော့တာ။ အဲဒီကျမှ မိတာ။ ခု မြပိုက တည်ချိုး ဝါနလေးလေ။ သူ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တော့ ခေါ်သံ မြောက်သံ၊ ချသံပေး စိန်ခေါ်ရှာ၊ ဆိတ်ရှာသားပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပျင်းလောက်အောင် ကြာမယ့်ပွဲပဲ”

ညီအစ်ကို နှင်းယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် ကျိတ်ပြောနေချိန်အထိ ချိုးနှစ်ကောင်မှာ အပြိုင်အဆိုင် သဲသဲမဲမဲ ရုတ်ကွဲမတတ် ကူသံ သံပြိုင် ပေးနေ ဆဲ။ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကူဆဲ။

တောသည် တောသဘာဝ တောစလေ့ ရှိစမြဲ ဖြစ်ပါ၏။

ချိုးနှစ်ကောင် အပြိုင်အဆိုင် ကူသည်မှာ တွေ့တတ်လေ့ ရှိသော သဘာဝ ဖြစ်ပါ၏။

သဘာဝထက် ကျော်လွန်ပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အပြိုင်အဆိုင် ကူကြသံ။ စိန်ခေါ်ကြသံ၊ ကြာရှည်ကြမော ဖြစ်လာသောအခါ တောနား၊ တောစလေ့၊ တောစရိုက် အကင်း အပါး နားလည်သည့် ရန်သူကို လက်ယပ်ခေါ်သလို ဖြစ်တတ်၏။

ကူသံ ပေးနေသော နယ်ခံချိုးသည် ရန်သူချိုးအပြင် သူ့ စိတ်အာရုံ၌ ဘာမျှမရှိ။ တည်ချိုးစိတ်၌လည်း နယ်ခံချိုး အပြင် ဘာမှမရှိ။

အပြန်ပြန် အလှန်လှန် မာန်စောင်ပြီး ကူကြ၊ တစ်ကောင် တစ်ကောင် စိန်ခေါ်ကြဖြင့် သူတို့ ဇောနှင့် သူတို့ လွင့်မျောနေ၏။

ဤအသံသည် သူ တိုက်ခိုက်စားရမည့် သူ့အစာတို့၏ အသံဟု နားစွင့် ရင်းမှ ချက်ချင်း သိလာသောငှက်က တိုက်သိမ်း။

သူ့အစာကို အချိန်မီ ရှာဖွေ တိုက်ခိုက်ရန် အငမ်းမရ ဝင်လာသည်က တိုက်သိမ်း။ တိုက်သိမ်းသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်း။

ရွှီး...ရွှီး...ပြုန်း... ပြောင်း...ပြင်းခနဲ မြည်သွားသည်အထိ ပိုက်အောက်ရောက်နေသော နယ်ခံချိုးကို ဇွတ်ဝင်တိုက်သည်။

တိုက်သိမ်း၏ တိုက်ကွက် တိုက်ချက်သည် ပိုက်အောက် ရောက်နေသော နယ်ခံချိုးကို ထိအောင်၊ မိအောင် တိုက်မရ။

ပိုက်ကိုသာ ရင်အုံနှင့် ဝင်တိုက်မိသွားသည်။

တိုက်သိမ်းကြီး တိုက်မိသည်က ပိုက်။

လန်ခုန်သည်က နယ်ခံချိုး။

တိုက်သိမ်းတိုက်၍ အခြေပျက်နေသော ခလုတ်သည် နယ်ခံချိုးက လန်ခုန်ရာမှ သူ့အပေါ် ကျသည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ ပြုတ်တော့သည်။

အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်နေသော နယ်ခံချိုးကြီး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပိုက်က လွှားခနဲ ကျလာကာ ဖြန့်အုပ်မိပြီး ဖြစ်စေ၏။

တိုက်သိမ်းတိုက်သံ ချိုးတည်အိမ်ရှိရာ နဘဲပင်မှ ဝုန်းဝုန်း ပြုန်းပြုန်း အသံတို့ကြောင့် ငလုံးနှင့် ငမိုးတို့ ချိုးတည်အိမ် ရှိရာသို့ အပြေးသွားကြသည်။

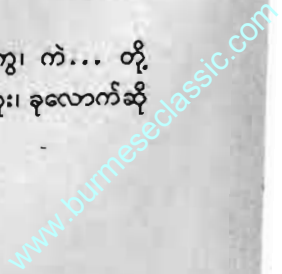
ထပ်မံ၍ တိုက်ခိုက်ရန် အားယူနေသော တိုက်သိမ်း။

အခြေအနေကို ခဏအတွင်းမှာပင် နားလည်လိုက်သော ငလုံး။

တိုက်သိမ်းကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပြိုင်တူခြောက်လှန့် လွှတ်မှ ဝေးရာသို့ တိုက်သိမ်း ပြန်သွားသည်။

ငမိုး တက်၍ ချိုးတည်အိမ် ပြုတ်သောအခါ “ဟာ... အစ်ကိုရေ တိုက်သိမ်းကြီး ဝင်တိုက်တာ အတိုက်ကောင်းဗျ၊ နယ်ခံ ချိုးကို ပိုက်နဲ့ အုပ်မိ နေပြီဗျို့” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။ အောက်ချလာသောအခါ ငလုံးပါ ကြည့်၍ တအံ့တဩ။

“တိုက်သိမ်း ဇာတ်သိမ်းပေးလို့သာ မြန်မြန် မိတာကွ၊ ကဲ... တို့ တည်ချိုးလည်း တောလန်သွားပြီ၊ ဆက်တည်လို့ မကောင်းဘူး၊ ခုလောက်ဆို

ဆေးဖိုးဝါးစ ဆန်ဖိုး ဆီဖိုးလေး ခုသာခံသာ ရှိပါပြီ။ ပြန်ကြရအောင် လောဝါးနဲ့ လျှိုပြီး ချိုးတည်အိမ်ကို မင်းထမ်းခဲ”

ချိုးတည်အိမ်ကို လောဝါးထိပ်၌ ချိတ်ပြီး ထမ်းလာသော ငမုံးနှင့် ချိုး လွယ်အိတ်ကို လွယ်လာသော ငလုံးတို့ ရွာအပြန်တွင် ခြေလှမ်း ဓပ်သွက်ငှက်။

ကြောင်လိုက်သမား

(၁)

နေ့ဧည့်သည် ရွှေဥသြက လွမ်းမော ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် တွန့်ကျူးနေပါ၏။

ဥသြသည် နေ့ကြို ဧည့်သည်တော်လည်း မှန်ပါ၏။ ဟောင်းရွက်တို့ ညှာညောင်းမှ ကြွေ၍ မြပုရစ်ဖူးနုတို့ စည့်ဝေသည်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သော ဧည့်သည်တော်လည်း မှန်ပါ၏။ နေ့ရာသီခွင်သစ် တစ်ခုကို ကျရောက်တော့မည့် အကြောင်း ကြေညာသူလည်း မှန်ပါ၏။

ဥသြက နေ့ကြိုချိန်၌ ချိုင့်ကြီး ရွာသူရွာသားတို့ အညာ နေ့ဒဏ်ကို စတင် ခံစားနေရ၏။ ဖုန်တလုံးလုံးထ၊ လေပူတွေ တဝီးဝီးတိုက်၊ တံလျှပ်တွေ စတင် ပေါ်လာသည်အထိ အညာ နေ့ဒဏ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

နေ့၌လည်း ပူပြင်းမှုဒဏ် ခံရသည်။

ည၌လည်း အိုက်စပ်စပ် ပူလောင်လောင် စပ်ဖျင်းဖျင်းဒဏ် ခံရသည်။

အညာနေ့၏ နေ၊ အညာမြေ၏ လေပူလေရူး ဒဏ်ကြောင့် ညဘက် ချက်သည့်တိုင် အပူအအိုက် ဒဏ်ကို ချိုင့်ကြီးသားတို့ မရှောင်နိုင်ကြ။

လက တန်းခူးလ။

ရာသီက နေဦးရာသီ။

တိုက်သည့်လေက လေပူ။

အပူအငွေ့ ပျံနေသော မြေကြီးကလည်း မြေပူ။

လူတိုင်း အပူအအိုက်ကြောင့် ချွေးတဒီးဒီး ကျနေကြသည့်တိုင် ချိုင့်ကြီး ရွာတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ထဲ၌ မိုးချုပ်စ အချိန်မှာပင်လျှင် မီးလှုံနေသူ တစ်ဦး ရှိသည်။

အိမ်ဟု သမုတ်ရသော်လည်း အမှန်က တဲဖြစ်သည်။

ပကာတိုင်စိုက်၊ ထန်းရွက်မိုးတဲပါ။

တဲ အနောက်ခန်း၌ မီးလှုံနေသူက မိန်းမတစ်ဦးပါ။

သူ့ခေါင်း၌ တဘက် တစ်ထည် ပေါင်းထားသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၌ စောင်ဟောင်း တစ်ထည် ဖြူးထားသည်။

ထင်း ထပ်ထပ်ထည့်ကာ မီးကို အားပါးတရ လှုံနေသည်။

မီးလှုံနေသူကား ငတော၏နန်း မီးနေသည် မိဂျမ်း။

မိဂျမ်း တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးနေသည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည့်

အလား နှုတ်များ လူးထားသည်မှာ ဝါဝါထိန်ထိန်။

မိဂျမ်းဆား၌ ရှိသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က မိဂျမ်းအား ဆေး သောက်ခိုင်းသည်။ ဆေးသောက်ခိုင်းသူမှာ ချိုင့်ကြီး ရွာမှ အရပ်လက်သည်မကြီး ဒေါ်သန်း။

ငါးပါးဆေးကို ရေနွေးပူပူဖြင့် မိဂျမ်းအား ဒေါ်သန်းက မှုတ်သောက် ခိုင်းရင်း မီးကို တောက်သည့်ထက် တောက်စေရန် ပြင်ပေးသည်။

မိဂျမ်း တစ်ယောက် ငါးပါးဆေး သောက်နေခိုက်မှာပင် သူနှင့် မနီးမဝေး တွင်ရှိသည့် ဆန်ကာပေါ် တင်သိပ်ထားသည့် ကလေးနှစ်ဦးက သူတို့ တတ်စွမ်းသမျှ ဘာသာစကားဖြင့် လောကကို တိုင်တည်၍ အသံပေးလိုက်သည်။

“အယ်ဝဲ... အယ်ဝဲ... အယ်ဝဲ...”

မိဂျမ်း မွေးဖွားခဲ့သော လူသား မျိုးဆက်သစ်တို့၏ အသံ။

သုံးရက်မျှသာ ရသေးသော အမြှာပူး ယောက်ျားလေး နှစ်ဦး၏ အသံက အယ်ဝဲ အယ်ဝဲ အယ်ဝဲဖြင့် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိဂျမ်းကိုယ် ဆက်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

မိဂျမ်းစိတ်ထဲ၌ သူတို့၏မျိုးဆက်သစ် ထူထောင်မည့် လောက ဗိသုကာ လောင်းလေး နှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ဘဝသည် အမေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်

တို့ အသက်သည် အမေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်သည် အမေ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဝကို ဆက်လက် ရှင်သန်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် တို့ အသက်ကို ဆက်လက် ရပ်တည်ခွင့် ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်ကို ဆက်လက် တည်တံ့ခွင့် ပေးပါ။ အမေ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု ကျေးဇူး သုတ်သင်မှု မရရှိပါက ကျွန်တော်တို့ ဘဝ ပျက်စီး ရပါတော့မည်။ ကျွန်တော် တို့ အသက် ဆုံးရှုံး ရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်များ လွင့်စဉ် ရပါတော့ မည်ဟု အသနားခံ စကားများစွာ ပြောကြားနေသလို ခံစားရ၏။

ပကတိအသံ နားထောင်က အယ်ဝဲ၊ အယ်ဝဲ၊ အယ်ဝဲ။

သည်အယ်ဝဲသံမှာ အနက်ပွားများစွာ ကိန်းဝပ်နေ၏။

မိဂျမ်း စိတ်၌ အမေ မေတ္တာပေးပါ။ စေတနာ ပေးပါ။ စောင့်ရှောက်ပါ။

ကျေးဇူးပြုစုပါဟု အသနား ခံသံကို ကြားယောင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို ဆက်ခနဲ တွန့်သွားပြီ။ သူ့ကလေး အမြှာပူး နှစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ရန် မီးလှုံ နေရာမှ မိဂျမ်း နေရာရွှေ့သည်။

သူသာလျှင် မီးလှုံ၍ မီးပူဒဏ် ခံနေရသော်လည်း သူ့သား အမြှာ နှစ်ယောက်ကို မီးပူမှာ မိဂျမ်း စိုးသည်။

မီးဖိုကို ကျောပေးပြီး သူ့သား နှစ်ယောက်ကို လက်သည်မကြီး အကူ အညီဖြင့် မိဂျမ်း နို့တိုက်သည်။

တစ်ဝဲ ဝဲကြွေးနေသော အမြှာနှစ်ယောက်သည် မိဂျမ်း၏ ဖွံ့ထွား အောင်မြင်သည့် နို့နှစ်လုံးကို တစ်ယောက် တစ်လုံးကျ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ စို့တော့သည်။

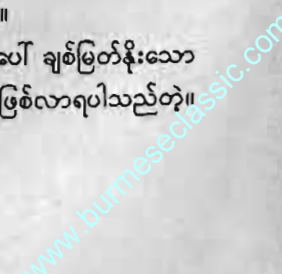
အမြှာနှစ်ယောက် နို့စို့သည်မှာ နွားငတ်ရေကျအလား ရှိ၏။

သုံးရက်သား အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မငမ်းမရ နို့စို့ ကြသည်။ သူ့ကလေး နှစ်ဦး နို့စို့သန်လေ၊ သူက နို့ပိုထွက်စေချင်လေ၊ နို့တွေက တဟောဟော ထွက်လေဟု မိဂျမ်း ထင်၏။

မိဂျမ်းကို သူ့အမေက ပြောဖူးသည်။

မိခင်တစ်ဦး၏ နို့ရည်သည် မူလက သွေးစစ်စစ်။

သွေးစစ်စစ် နီနီရဲရဲ ဘဝမှ မိခင်၏ သားသမီးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသော စိတ်ကြောင့် အရသာရှိ၍ နုဆိမ့်ချိုမြသော နို့ရည်ဖြူဖြူ ဖြစ်လာရပါသည်တဲ့။

နို့ရည်ဖြူစင်ခြင်းသည် မိဘမေတ္တာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုကို ပြယုဂ် ထွက်ပေါ်စေသည်တဲ့။

မိဘကျေးဇူးကို စာယ်လောက် ဆပ်ဆပ် နို့တစ်လုံးဖိုးတောင် မကျေဟု ဆိုခြင်းမှာ မိဘဟူသည် သားသမီးအပေါ် တုံ့ပြန်ကျေးဇူးကို ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်း သက်သက်ဖြစ်သော မိဘမေတ္တာ အနန္တ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်တော် မြင့်မြတ်လွန်း၍ ဖြစ်ပါသည်တဲ့။

အမေ ပြောသောစကား မှန်ကန်ကြောင်းကို မိဂျမ်း သားဦးရကတည်းက စတင် သိရှိခဲ့သည်။ သားသမီး အပေါ် အပေး ဘက်က၊ အနစ်နာခံ ဘက်က နေရသည့်တိုင် ရှုံးသည် နစ်နာသည်ဟု လုံးဝ တွက်မရအောင် ကြီးမားသော မိဘမေတ္တာကို သူ ကိုယ်တိုင်က မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေလေ ကြာရှည် သည်နှင့်အမျှ မိဘမေတ္တာကို နားလည်လေလေ ဖြစ်ရပါဘိသည်။

သူ့သားနှစ်ဦးသည် သူ့နို့ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် စို့နေဆဲပင် သူတို့ အာဠေ့ နွေးနွေးလေးများ၊ နို့ကို လောဘတကြီး စို့သော အထိအတွေ့ ကလေး များက နူးညံ့လှသည်။ အလျင်က အယ်ဝဲ၊ အယ်ဝဲ၊ အယ်ဝဲ၊ အယ်ဝဲနှင့် မည့်မျှိုင် မိခင်ရင်ခွင် ရောက်လိုက်ကတည်းက မေတ္တာတရား၊ အကြင်နာတရား၊ စေတနာ တရားတို့နှင့် ထိတွေ့ရတော့မည်ကို သိသည့်အလား အငိုတိတ်သွားကြသည်။

သူတို့ဘဝအတွက် လိုအပ်သောအရာ မှန်သမျှကို ရရှိတော့မည်ဟူသော အသိ၊ လုံခြုံမှု ရရှိပြီဟူသော အသိများ ရှိကြ၍များလား မသိ။ မိခင် ရင်ခွင်ငွေ့ သူတို့ကို ဟပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အငိုတိတ်ကာ ကော့ကော့ထိုးသည်။ မျက်စိ မမြင် ရသေး၍ မိခင်နို့ကို မမြင်ရသေးသောကြောင့် မိခင်နို့ ရှိရာ ပို့ပေးပါဟူသော သဘောဖြင့် သူတို့ အားလေးများ ရှိသလောက် ကော့ကော့ ထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ မိခင်နို့ဆီ ရောက်မှ သူတို့မျက်နှာလေးများ ဝင်းပကြည်စင် လာ၏။

သူ့သားနှစ်ဦးက သူ့နို့ကို အားပါးတရ စို့နေသည့်အတွက် သူ နှစ်မြိုက် ကြည့်နူးမိသည်။ တယုတယ ပွေ့ဖက်ရင်း ကြည့်မဝ ရှုမဝ တစ်မိမိခုံ ဖြစ်မိ၏။ တစ်ဦးတည်း မမွေးဘဲ နှစ်ဦး မွေးရကောင်းလားဟု သူ မငြိုငြင်မိ။ ဒုက္ခ များသည်ဟု သူ မတွက်ဆမိ။ တစ်ဦးတည်း မွေးစဉ်ကလည်း တစ်ဦးတည်းမို့ ချစ်ခဲ့ရသော မိဂျမ်း။ ယခုလို အမြောပူ နှစ်ယောက် မွေးတော့လည်း အမြော ညီအစ်ကိုမို့ ချစ်နေမိသော မိဂျမ်း။ မိဂျမ်းအဖို့ မိခင်စိတ်ဖြင့် ခံစားရ၍ သားသမီး

အပေါ် ချစ်စိတ် ဝေဝေစည်စည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး၌ ရေသာ ကုန်ချင်ကုန်မည်။ လေသာ ကုန်ချင်ကုန်မည်။ သားသမီးအပေါ် ချစ်သော မိဘမေတ္တာသည် ဘယ်သောအခါမှ မကုန်ဟု မိဂျမ်း သဘောပေါက်သည်။

“နှင့် သားသမီးတွေ မွေးလာတဲ့အခါ တို့မိဘမေတ္တာကို သိမှာပါဟဲ့ မိဂျမ်းရဲ့ဟု သူ့အမေက သူ့ကို ပြောဖူးသော စကားများကို သတိရမိသလို မိဘမေတ္တာနှင့် မိဘကျေးဇူးကို မေရ မြင့်မိုရ်တောင်နှင့် ဒါကြောင့် တင်စား ပြောခဲ့ကြတာပဲဟု မိဂျမ်း နားလည်မိသည်။

သူ့သား ပန်းကြာနှစ်ပွင့်နှင့် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်နေသော မိဂျမ်းသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ နှစ်မျောကြည့်နူးနေ၍ ဝင်လာသူကို သတိမပြုမိ။

“ဟ ကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ကဖြင့်ကွာ ငလုံးတို့ ငမုံးတို့ ထက်တောင် လူဖြစ်သန်သေးသကွာ။ ထွားချက်ကြီးချက်ကဖြင့် ဌာန်ကုန်ဟု၊ ဒါမှ ယောက်ျားကွ”

သူ့အား ဝင်ဝင်ပြောပြော ပြောလာသူ၏ စကားသံ ကြားမှ မိဂျမ်း ပြောလာသူကို မော့ကြည့်၏။

ငလုံးတို့ ငမုံးတို့၏ အဖေ ငတော။

လေးခင်မ၏ အဖေ ငတော။

ယခု အမြော နှစ်ယောက်၏ အဖေ ငတော။

ကလေး ငါးဦးအဖေအဖြစ် ယခု စာရင်းပေါက်သွားသော ငတော။

ထိုကလေးငါးဦး အဖေဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည် ငတောသည် အမြောနှစ်ဦး

အတွက် ဂုဏ်ယူဟန်၊ ဝင့်ကြားဟန်၊ ပီတိဖြစ်ဟန် ထင်ထင်ရှားရှား။

“ငါ တောလိုက် သွားရမှာမို့ နင့်ကို ဝင်ပြောရင်း ဒီကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ကို ကြည့်ရင်း ဝင်လာတာ နင် နေကောကောင်းရဲ့လား”

ငတောက နနှင်းတွေ ဝါထိန်အောင် လူးထားသော စတုတ္ထ အကြိမ် မြောက် မီးနေသည် ပဉ္စမကလေးမိခင် သူ့ဇနီး မိဂျမ်းအား ကြင်နာသော လေသံဖြင့် တယုတယ မေးသည်။

“နေကောင်းပါတယ်တော်”

“အေးဟ၊ နင် နေကောင်းမှ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် မဲမတင်းရမှာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းအောင်နေနော်၊ ကြောင်ပန်းရွက် ဟင်းချိုတွေလည်း

သောက်နိုင်သလောက် သောက်၊ မီးတွင်းကာလကြီးမှာ သိပ်လည်း အိပ်မနေနဲ့၊ မီးလည်းလှုံ၊ ချွေးအောင်းတန် အောင်း၊ ငါးပါးဆေးလည်း စား”

လက်သည်မကြီး ဒေါသန်းက ငတော စကားကြား၍ နှုတ်ခမ်းခပ်စုစု။ သူ့ခွင်ကို သူ နိုင်ပါသည်။ ငတော ဝင်းရာက စွတ်ဖက်ရန် မလိုပါဟူသော အကြည့်ဖြင့် ငတောကို ဒေါသန်းက ကြည့်သည်။ မိမိစကား နယ်ကျွံသွားကြောင်း ငတော သဘောပေါက်သည်။

“ဖိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ အရိုးသန်းရာ၊ ကိုယ့်မိန်းမအတွက် ကိုယ်မှ မပုရင် ဘယ်သူက ဒိုင်ခံ ပူမလဲ”

“ငတောရယ် နင့်သား ငလုံးရော ငမုံးရော၊ နင့်သမီး လေးခင်မကိုရော ငါလက်သည်လုပ် မွေးပေးခဲ့တာပါဟယ်၊ ပူစရာ မရှိ မီးခဲဖင်ခုထိုင်ပြီး ပူမနေပါနဲ့၊ ချိုင့်ကြီးရွာ အရပ်လက်သည်တွေထဲမှာ ငါ ဝါအရင့်ဆုံး ဖြစ်သလို ဆေးရုံက ဆရာဝန် ဆရာမကြီးတွေ ပေးတဲ့ သင်တန်းတွေလည်း ငါ တက်ခဲ့ရတဲ့ သူပါ။ နင် သွားစရာရှိတဲ့ တောကို စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့်သွား၊ မီးနေသည် အတွက် ရော ကလေးတွေ အတွက်ရော ဘာမှမပူနဲ့ လိုအပ်တဲ့ဟာ မှန်သမျှ ငါ လုပ်ပေးမယ်။ မီးထွက်မချင်း ညတိုင်း ညတိုင်း ငါ စောင့်အိပ်ပေးမှာပါ ဟယ်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ အရိုးသန်းရာ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ မိဂျမ်းဟာ ဇနီးလည်းဟုတ်၊ ရုန်းဖော် ကိုင်ဖက်လည်း ဟုတ်၊ သေဖော် ရှင်ဖက်လည်း ဟုတ်တော့ ဖိုးရိမ်လို့ပါ။ အရိုးသန်း ယောက်ျား ဦးလေး ဖိုးကွန့်က ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်။ ကိုယ့်အိမ်သူ ဇနီးမယားအတွက် အစစအရာရာ မဖိုးရိမ် မပူပန်တတ်တဲ့ လူဟာ ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အိမ်ထောင် ဦးစီးကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သတိရလို့ပါ”

“ကဲ...ကဲ...ရွှေကိုယ်တော် ငတော ကြမယ့်ဆီသာ မြန်မြန်ကြွ၊ ကျုပ် ယောက်ျားရဲ့ ဩဝါဒစရိယ ပြောနေလို့ တော် ကနေ့ တော လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ယောက်ျားက လေဘူး”

အရိုးသန်း နှုတ်ခမ်းစုက သူ့ယောက်ျားစကားကို ငတော ကိုးကားပြောဆိုလာမှ ပြေတော်မူပြီး ပြုံးယောင်ယောင်။

ငတောက သူ့သားနှစ်ဦးကို အမြတ်တန်း ကြည့်သကဲ့သို့ သူ့ဇနီး မိဂျမ်းကို သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကကဲ့သို့ အုလို့ကံသည်းပါ ပြုံးပြသည်။

“ငါ သွားမယ် မိဂျမ်း၊ ငလုံးက ငါနဲ့ တောလိုက်ရမှာဆိုတော့ ခိုင်းစရာ ရှိရင် ငမုံးနဲ့ လေးခင်ကိုခိုင်း၊ ဘာမှ အားငယ်မနေနဲ့၊ အရိုးသန်း တစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှတော့ ပူစရာ မလိုဘူး”

“ကျုပ်အတွက် မပူပါနဲ့တော်၊ တော်တို့သာ တောလိုက်သွားရင် မြေပါးကင်းပါး သတိထား၊ အချိန်လေးနဲ့ ပြန်”

“အေး... အေး... စိတ်ချ စိတ်ပူ ငတောက မိဂျမ်းကို ပြောပြီး သူ့သား အမြွှာနှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်မျှ ရွန်းရွန်း - -စားကြီး ကြည့်သည်။ သူ့သားလေးတို့၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို လက်ညှိုးဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိုးသည်။ ပြီးမှ-

“ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင်၊ ဒေဝေ သွားတော့မယ်ဟေ့၊ ဆော့မနေကြနဲ့ ကြားလား၊ ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွား သွားမနေနဲ့၊ ကောင်မလေးတွေက မင်းတို့ကို ဆွဲလိမ့်မယ်၊ အိမ်မှာတင်နေ၊ အရိုးသန်း ညောင်းနေရင် တစ်ယောက်က နင်းပေး၊ တစ်ယောက်က နှိပ်ပေး၊ ကြားလား”

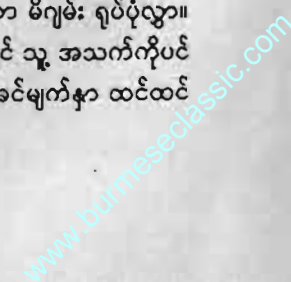
ငတော စိတ်ထဲရှိရာ လျှောက်ပြောသည်ကို ဒေါသန်းက အမြင်ကတ်ဟန် တူသည်။

“နင့်နှယ်ဟယ်၊ သားဦးမို့ အရူးအမူး ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ထား၊ နင့်သားဦးကဖြင့် နင့်နဲ့တောင် တောအကူ သူလိုက်နေပြီ။ ခု သားငယ်တွေအထိ သားရူးရူးတုန်း၊ သားချစ်သန်တုန်း”

“အရိုးသန်းရေ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ သားသမီးအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပင်လယ်ကြီးလိုလည်း နက်ရိုင်းသတဲ့။ ကောင်းကင်ကြီးလိုလည်း ကျယ်ပြန့်သတဲ့။ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးပဲ့လည်း မြင့်မားသတဲ့။ ဒီရေလို အတက်အကျ မရှိဘဲ စမ်းရေလို ထာဝရ စီးဆင်းပြီး ကြည်လင်အေးမြသတဲ့။ ငမုံးတို့ တွဲဖက် အထက မြန်မာစာ ဆရာကြီး ဦးဝမ်းမောင် အိမ်လာရင် စကားပပ်လို့ ပြောဖူးတယ်ဗျ”

ငတော အခန်းထဲမှ ထွက်ခါနီး၌ မိဂျမ်းတို့ သားအမိကို ထပ်မံ ကြည့်ရှုမိသည်။

သားနှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ထားသော မိဂျမ်း ရုပ်ပုံလွှာ။ မိဂျမ်း မျက်နှာ၌ သားနှစ်ယောက်အတွက် ဆိုလျှင် သူ့ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်မလေးဟူသော သဘော ဖော်ပြသည့် မိခင်မျက်နှာ ထင်ထင် ဂျားဂျား။

နှင်းဆီနီ ပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော ငတော သားလေး နှစ်ဦး။

မွေးရာပါ ဆံပင် နက်နက် ရှည်ရှည်လေးများဖြင့် မိခင် ရင်ခွင်ကို ခိုဝင်နေကြသော သူ့သားလေးများသည် မိခင် ရှိနေက သူတို့ဘဝ အစစ အရာရာ လုံခြုံပြီဟု ထင်မှတ်ဟန်ဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စိတ်ချလက်ချ ပျော်မွေ့နေသော သဘော တွေ့၏။ ပါးလှစ်သော သူတို့ နှုတ်ခမ်းများ၌ အပြုံး ပီပီသသ မဟုတ်သည့်တိုင် ယောင်ရမ်း ပြုံးသော အပြုံးလေးများ တွေ့ရ၏။

အကြင်နာ ဝေ၍ ခိုလှုံရာ ပေးနေသော မိခင် ရုပ်ပုံလွှာ။

မိခင်ရင်ခွင် ခိုဝင်နေရ၍ အစစအရာရာ ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီဟု တင်ဟန် ရှိနေသော သားနှစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံလွှာ။

ထိုရုပ်ပုံလွှာတို့က ငတော နှလုံးသားအတွင်း စူးနစ် ဝင်ရောက် သွား သည်။

သူတို့ အတွက် ရုန်းရကန်ရာ၊ လှုပ်ရှားရာ၊ ရှာဖွေရမည်ကို ပင်ပန်း သည်ဟု ငတော မယူဆ။

အားသစ်လောင်းသော မြင်းကောင်းသဖွယ် ကြွကြွရွရွ အားမာန် တဝင့်ဝင့် ဖြစ်လာကာ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

အားမာန်သစ် ဝေနေသော ငတော။

အားမာန်သစ် လောင်းပေးသော မိခင်ရုပ်လွှာ။

အားမာန်သစ် မွေးဖွားပေးသော သားတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာ။

*

(၂)

ငတော ခြေသည် ပေါ့ပါး လျင်မြန်၍ သွက်သွက်လက်လက်။

သူ့အဖေ ငတော ခြေလှမ်း သွက်သကဲ့သို့ ငလုံး ခြေလှမ်းလည်း ခပ်သွက်သွက်။

တောလိုက်ရာတွင် ပါဝင်နေကျ ပစ္စည်း ကိရိယာများဖြစ်သော တော လိုက် ဘက်ထရီခီး၊ ဓားလှံ၊ တောလိုက် ဓားရှည် အပြင် ယခု ကြောင်လိုက်ရာ၌ ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွနှင့် လောက်စာလုံး လွယ်အိတ် ပါသေးသည်။

ခါတိုင်း ငှက်ဖမ်းထွက်ရာ ကြောင်ထောင်ထွက်ရာ၌ အိမ်မှပင် ချန်ထား ပစ်ခဲ့ရသော တောလိုက် ခွေးတို့ကို ကြောင်လိုက်ရာ၌ ချန်ထား၍ မဖြစ်။

ကြောင်လိုက်ရာတွင် တောလိုက်ခွေးသည် အရေးကြီးသည့် နေရာ၌ ရှိသည်။ ငှက်ဖမ်းရာ၊ ကြောင်ထောင်ရာ၌ ခွေးအုပ်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်၍ ခွေးအုပ်ကို ချန်ထားခဲ့ရသည်။ ယခု ကြောင်လိုက်ရာ၌ ခွေး၏ တောလိုက်သတ္တိနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုက ကြောင် ရှာဖွေ အပေါ် အဆုံးအဖြတ် ပေးရာ အရေးပါ အရာရောက်သည်။

ခွေးနီကျော်။

ငတောတို့ ငလုံးတို့ အသုံးစွဲ တောလိုက်ခွေးကြီး။ အားကောင်း မောင်းသန် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်။ ယုန်ခြောက်ရာ၊ သမင်လိုက်ရာ၊ ကြောင်နှင့် တောခွေးအ လိုက်ရာ၊ ပတတ်လိုက်ရာ၊ ဖွတ်လိုက်ရာ၌ ခွေးနီကျော်သည် အတွေ့အကြုံ များပြားလှပြီး သားကောင်၏ သဘော၊ တော၏ အနေအထားကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ရှိသကဲ့သို့ အကောင်ဆုံး အခြေအနေ ရောက်အောင် သူ့ဘက်က ပို့ပေးတတ်သော တောလိုက်ကောင်းသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်။

ဝိုင်းလုံ။

ဝိုင်းလုံသည်လည်း သန်မာဖျတ်လတ်၍ အားကောင်းမောင်းသန် ရှိသော ငတောတို့၏ တောလိုက်ခွေး ခွေးနီကျော်ကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ မများသည့်တိုင် ခွေးနီကျော် အရိပ်အကဲကို ကြည့်၍ ခွေးနီကျော်နှင့် တွဲဖက်နိုင်သော တောလိုက် ကောင်းသည့် ခွေးကြီးပင်။

တိုးပွား။

တိုးပွားသည် အမဲလိုက်ရာ လက်သင်စ ခွေးလေး တစ်ကောင်။ တောကို သည်နှစ်မှ စတင်လိုက်တတ်သော ခွေးလေး။ တိုးပွားသည် ငတောတို့ ပိုင် ခွေး မဟုတ်။ အိမ်နီးချင်း ငသန်း ပိုင် ခွေး။ ခွေးနီကျော်နှင့် ဝိုင်းလုံ တို့ကို ခင်တွယ်၍ အိမ်မှာလည်း တတွဲတွဲ။ တောလိုက်ရာလည်း နောက်မှ တတွဲ လောင်းလောင်း။ ခွေးနီကျော်နှင့် ဝိုင်းလုံ မလှုပ်ရှားသမျှ စတင် လှုပ်ရှားမှု လုံးဝ မပြုဘဲ ခွေးနီကျော်တို့ လှုပ်ရှားမှ နောက်က လိုက်ကာ လှုပ်ရှားတတ်၍ တိုးပွားကို ခေါ်ထည့်သည့်တိုင် တောလိုက်ရာ၌ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။

ခွေး သုံးကောင်စလုံး မြူးထူးခုန်ပေါက်ကာ ငတောနှင့် ငလုံးတို့ ကြောင် လိုက်သွားရာသို့ အားမာန် တက်ကြွစွာ လိုက်ပါလာသည်မှာ ခြေမှလွတ်သေး

မြင်းသိုး မြူးပြေးသလို အားကုန်အင်ကုန် ဒုံးတိုက် တုံ့ပြန်ခေါက်ပြန် ဟိုပြေးသည်လွှား မနေမနား။

သည်ရာသီက ကြောင်လိုက်ရာသီ။

ဆောင်းရာသီက ကြောင်ကောင်ရာသီ။

ဆောင်းရာသီမှာ မိုးသီးနံ၊ ဆောင်းသီးနံ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းနေသော အချိန် ဖြစ်သည်။ စိုက်ကွင်းစိုက်ခင်းများနှင့် ကဇာချုံတန်းများ၊ ထူး၊ ဂလိုင်ချိုင့်၊ တောင်ပို့များနှင့် ယက်ကန်းလွန်းယက်သလို ကူးကြသန်းကြ အစာ ရှာကြသောကြောင့် ကြောင်ခြေရာကို ခြေရာခံ၍ လွယ်သည်။

ကြောင်သည် စွပ်ထွေးနေသော နေရာကို မဖြစ်မနေ အရေးပေါ်မှသာ စွပ်တိုးသည်။ စွပ်ဝင်သည်။ စွပ်သွားသည်။

သာမန် အချိန်၌ လမ်းသာရာ လမ်းရှင်းရာက သွားလေ့ ရှိသည်။

ယာခင်းတို့ကြား၌ ရှိသော လူသွားလမ်းများ။

ကဇာချုံတန်းများကြား၌ ရှိသော လှည်းလမ်းများမှာ သစ်ပင် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်း ရှင်းရာ သူစားကျက် မရောက်သမျှ ထိုနေရာ၊ ထိုလမ်းမှ သွားသည်။ ပြန်သည်။ သားကောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ရောက်ချင်ရာရောက်၊ ပေါက်ချင်ရာ ပေါက် သားကောင် ပြေးရာသို့ မရမချင်း လိုက်တတ်သော်လည်း သာမန် အချိန်၌ ပုံမှန် သွားလမ်း ပြန်လမ်းကို ကြောင်တို့ ခင်တွယ်သည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ သွားသည်။ ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆောင်းရာသီ၌ ကိုင်းရိုက်ဖြင့် ကြောင်ထောင်၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆောင်းရာသီ၌ ကြောင်လိုက် မရ။

လူအုပ် ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ ခွေးအုပ် ဘယ်လောက် များများ ကြောင်ကို သွားလိုက်ပါက ကြောင်သည် လှစ်ခနဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ မျက်စိ တစ်ဆုံး ကျယ်ဝန်းသော စိုက်ခင်းပျိုးခင်း သီးနှံခင်းများထဲ ခြေရာ ဖျောက်သည်။ ရှာဖွေ မရ။

တောကြောင်၏ ဓလေ့စရိုက်ကို သိသော တောလိုက်သမားက ဆောင်း ရာသီမှာ ကိုင်းထောင်၍ နွေရာသီမှာ ယခုလို ကြောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေရာသီ၌ ချိုင့်ကြီးရွာ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်၌ ရှိရှိသမျှသော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းအားလုံး ရိတ်သိမ်းပြီးပြီ။

ရွာမြောက်ဘက်မှ မြောက်သို့ ကြည့်ကြည့်။

ရွာအရှေ့ဘက်မှ အရှေ့သို့ ကြည့်ကြည့်။ မျက်စိတစ်ဆုံး တစ်မျှော် တစ်ခေါ် ရှုခင်းတွင် ဟိုနေရာ မတ်မတ်၊ သည်နေရာ မတ်တတ် မတ်တတ် ပေါက်နေသော ထနောင်းပင်ကြီးများ တဖာပင်ကြီးများနှင့် အဆက်အစပ် ကင်းမဲ့နေသော ကဇာချုံတန်း ထုံပိုင်း ထုံပိုင်းများ ဟိုနေရာ တစ်စု သည်နေရာ တစ်စုမှ လွဲ၍ မြေမှန်သမျှ ယာမြေသား လွင်ပြင်များသာ ဖြစ်သည်။

ယာသားလွင်ပြင် ဧက ထောင်သောင်းကျော်ထဲ၌ ကွက်တိ ကွက်ကျား ပေါက်နေသော မိုးနည်းဒေသ ပေါက်ပင်ကြီးအချို့နှင့် ကဇာချုံတန်း ဟိုနေရာ တစ်စု၊ သည်နေရာ တစ်စုသာ ရှိသော နေရာသို့ နွေရာသီမှာ ကြောင်တို့၊ တောခွေးအတို့ အစာရှာရန် စုပြုံလာသည်။

ယာသားပြင်မို့ ရိုးပြတ်ငုတ်မှ လွဲ၍ ဘာပင်မှ မရှိ။

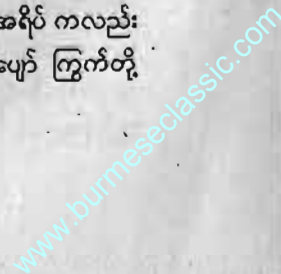
ဘာအပင်မှ မရှိတော့သော်လည်း ကြက်တို့၏ ရိက္ခာ ဘဏ္ဍာကိုသိုက်တို့ အများအပြား ရှိ၏။

ဂျုံစိုက်က ဂျုံနံ၊ ကုလားပဲ စိုက်က ကုလားပဲ အသီး၊ နေကြာစိုက်က နေကြာ အစေ့၊ ပဲလွန်းစိုက်က ပဲလွန်း အတောင့် အစရှိသည့် စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံများထဲမှ ခေါင်သီးနှံများကို ကြက်တို့က သီးနှံခင်းများ ရှိတတည်းကပင် မိုးယူ ကိုက်ဖြတ်ပြီး သိုငှက် သိမ်းဆည်းထားသည်။

ကျကျရစ်သော သစ်စေ့သစ်ဆံ အလေအလွင့်များကလည်း ကြက်၏ လတ်တလော ရိက္ခာ။

ခိုးဝှက် သိုလှောင်ထားသည်များကလည်း ကြက်၏ အရေးပေါ် ရိက္ခာ အဖြစ် ရိက္ခာ ပေါပြည့်လှုံ့သောအခါ ယာသားပြင်၌ ကြက်တို့ ပျော်ကြရွှင်ကြ ခုံမင်နှစ်သက်ကြသည်။

ယာသားပြင်၌ ကြက်ပေါသလို ကဇာချုံတန်းများ၌လည်း ကြက်ပေါ သည်း ကဇာချုံတန်းရှိ သူတို့ တွင်းကို ခြေကုပ်ယူကာ သီးနှံ ပေါ်ချိန်က အကောင်းဆုံး အအောင်မြင် အဖွဲ့ထွားဆုံး သီးနှံများကို ကဇာကြက်တို့ ခိုးဝှက်ကိုက်ဖြတ် သိမ်းဆည်းခဲ့၏။ ခိုအောင်း နေထိုင်ရန် ကဇာအရိပ် ကလည်း ကောင်း သိုဝှက်ထားသော ရိက္ခာကလည်း ပြည့်စုံရာ ကဇာပျော် ကြက်တို့ မြူးထူး ပျော်ပါးကြ၏။

ကြွက်ပျော်သော တောသို့ တောကြောင်နှင့် တောခွေးအ၊ လာသည်မှာ တောခလေ့ သဘာဝ၊ ကဇာချုံတန်းတွင်းရှိ တောင်ပိုများမှာ နေထိုင်သော၊ ကြောင်တို့သည် ကဇာချုံတန်းမှာလည်း အစာ ရှာသည်။ ယာသားပြင်တို့လည်း သွားသည်။ အခြား တောများမှ ကြောင်လည်း လာသည်။ ယာသားပြင်၌ ကြွက်ကို တောကြောင်က ရှာ၊ တောခွေးအ၊က ရှာ၍ အစားအဖြစ် ဖမ်းယူ စားသောက်ကြသည်။ တောခွေးအ၊တို့၊ တောကြောင်တို့အဖို့ အကာအကွယ် မရှိသော ယာသားလွင်ပြင်၌ တွေ့သော ကြွက်ကို လိုက်ရသည်မှာ တောထဲ ချုံထဲ ကဇာထဲ လိုက်ရသည်ထက် များစွာ လွယ်သည်။ ရှာဖွေနိုင်သော စားကျက် ကလည်း ပတ်ပတ်လည် သုံးလေးမိုင်မက ကျယ်ဝန်းရာ တစ်နေရာ မဟုတ် တစ်နေရာ အလွယ်တကူ ပြောင်းရွှေ့ ရှာနိုင်သဖြင့် ယာသားလွင်ပြင် နေ့စားကျက်ကို တောကြောင်ရော တောခွေးအ၊ပါ မက်မက်မောမော ရှိကြသည်။ ညစဉ် ညစဉ် ခြေချင်းလိမ်မျှ ရှာကြဖွေကြ သွားကြလာကြသည်။

တောတို့လို ကြောင်လိုက်သမားက သည်သဘာဝကို သိထား၍ နွေရာသီမှာ ကြောင်လိုက်သည်။ ကြောင်လိုက်သော်လည်း လူအင်အားချည်း သက်သက်ဖြင့် လူစွမ်းကောင်း လုပ်၍ မရ။ ခွေးကောင်းဖို့ လိုသည်။ လူ အကင်းပါးဖို့ လိုသည်။

ယနေ့ည ကြောင်လိုက်ထွက်ရာ၌ ရွာပြင်ရောက်ကတည်းက စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသော တောသည် ချိုင့်ကြီးရွာ မြောက်ဘက် လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ယာသားလွင်ပြင် ရှိရာသို့ တက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောင်ကို တွေ့လို သည်။

ကြောင်တွေ့မှ ကြောင်လိုက်ရမည်။ ကြောင်လိုက်ရမှ ငွေရမည်။ မိဂျမ်း မမွေးခင် နှစ်ရက်လောက်မှ စ၍ မွေးလုမွေးလု ဖြစ်နေရာ တော တော မထွက်နိုင်။

ငလုံးကို ပျံကျ အငှားအရမ်း လုပ်ငန်း လုပ်ခိုင်းရန်ကလည်း ယခုကဲ့သို့ တလင်းသင်းပေါင်း တက်ပြီး တောင်သူတို့ လုပ်ငန်းခွင် သိမ်းပြီးချိန်၌ တောင်သူ အငှားအရမ်း လုပ်ငန်းက မရှိတော့။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသော တောတို့အဖို့ ငွေလိုသည်။

စားဖို့လည်း ငွေလိုသည်။ မီးနေခန်းမှ မီးနေသည် မိဂျမ်း အတွက်လည်း နို့ထွက်သန်မည့် အာဟာရဖြစ်မည့် အစားအသောက်လေးများ ကျွေးမွေးဖို့လည်း ငွေလိုသည်။

မီးဖွားရာမှ အစ ချွေးအောင်းချွေးထုတ်ရာ အဆုံး ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်ည စေတနာ ဝန်ထမ်း ကူညီသည် အရပ်လက်သည် ဒေါ်သန်းကို ကန်တော့ဖို့လည်း ငွေ လိုသည်။ အဖိုးစားနားဖြင့် လိုက်သည် မဟုတ်သော ဒေါ်သန်းကို လျှော့ ကန်တော့၍ မဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန်လည်း ကန်တော့ချင်သည်။

ပြီးတော့ ဆံပင် နက်နက်ရှည်ရှည် သူသားလေး နှစ်ယောက်ဖို့လည်း အုပ်ဆေးလေး အစ သူငယ်နာဆေးလေး အလယ်၊ ဝယ်များ ဝယ်နိုင်လျှင် ဆောင်းဘီ ဆင်တူ၊ အင်္ကျီ ဆင်တူလေးများ ဝယ်ပေးချင်သည်။

သူ ချစ်ခြင်းမှန်သမျှကို လက်တွေ့ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့က ငွေ လိုသည်။ ငွေရှိမှ ဖြစ်မည်။ ငွေရဖို့ဆိုတော့ ကြောင်ရအောင် လိုက်ကို လိုက်ရမည်။

“ငါဟဲ့ ယောက်ျား၊ ခွေးတစ်အုပ်နဲ့ တောလိုက်သွား၊ မယားအတွက်၊ သားအတွက်၊ အစားအတွက်၊ တအားတက် မနားထွက်လို့ ဖဝါးအက်ပစေ၊ ဝိုင်းမြတ်မောင် ခေါင်းပဏ္ဍိတ်က အံ့ကြိတ်ကာ ကျုပ်ကြောင်မုဆိုးကို မိုးကြိုး ပစ်သလို သည်အတီးနဲ့၊ ဟဲ့ တောကြီးမြိုင်ရောက်အောင် အမြန်ပို့”

တော ရင်ထဲစွဲနေသော အရပ်ဇာတ် ကစဉ်က မုဆိုး ဆိုင်းဆင့်၌ ကြောင်မုဆိုးဟု မပါပါ။ ကျုပ်မုဆိုးဟုသာ ပါပါသည်။ သို့ရာတွင် တောက သူ့ရင်ထဲ စွဲနေသော မုဆိုးဆိုင်းဆင့်၌ သူလုပ်မည့် ကြောင်မုဆိုး စာသား ထည့်ဆို၍ ပြေးလွှားချင်စိတ်ပင် ဝင်လာ၏။

ယာသားလွင်ပြင်တောကို တောအကဲခတ်ရာ လဆုတ်ည၏ ကြယ် ရောင် မှု့မှားမှားအောက်၌ တောသည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်။

ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် တော မကြုံကြိုက်လို့။
လှုပ်ရှားပြေးလွှား ဖမ်းဆီးရခြင်းသာ တွေ့ကြုံလိုသည်။

*

(၃)

“အဲ အဲဒါမှ တောကြောင် မီးထိုးထား”
တော ပြောသံက လေသံသာသာမျှသာ သို့ရာတွင် ဝမ်းသာအားရ စိတ်သော လေသံတို့က ဖုံးကွယ် မရ။

www.burmeseclassic.com

ရွာမှ ထွက်လာပြီး တစ်တိုင် (နှစ်မိုင်) ကွာခန့်မှ ငွေဆော်ဦးအဖြစ် သည်တောကြောင်ကို လာတွေ့ရ၏။

ရွာမှ တစ်ခေါ်နှစ်ခေါ် အဝေးတုန်းက ငလုံး မီးရောင်၌ မျက်လုံးနီနီတို့ ပေါ်လာပါ၏။

ငလုံးက အားရဝမ်းသာဖြင့် သူ့အဖေကို ပြောသည်။

“အဖေ လာဘ်ဦးတိုက်တော့မယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဟိုအဝေးမှာ မြင်လား၊ မျက်လုံးနီနီ တစ်စုံ”

ငတော ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူတို့ ရပ်ပြီး အကဲခတ်နေသဖြင့် နောက်ပါ ခွေးတို့လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

နောက်ပါ ခွေးသုံးကောင်သည် တော အတွေ့အကြုံ ရှိပြီး ခွေးများ သားကောင် ရှာဖွေနေသော မီးရောင် ထိုးထားသည့် ရှေ့သို့ မည်သည့် အခါကမှ ကျော်မသွား။

တွေ့ချင်သည့် သားကောင်နှင့်တွေ့။ ငတောတို့က အချက် မပေးဘဲ မည်မျှ နီးနီး ဟောင်လည်း မဟောင်။ ကိုက်လည်း မကိုက်။ အချက်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုလျှင် မည်သည့် သားကောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ မည်မျှဝေးဝေး သဲကြီးမဲကြီး ခွဲကြီး မရမနေ လိုက်လေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း သခင် နှစ်ဦး၏ အမိန့်စောင့်စားဟန်ဖြင့် မလှုပ်မယုက်။

ငလုံးက မီးရောင်တစ်ဆုံးမှာ ထိတွေ့လာသော သားကောင်၏ မျက်လုံး ကို ကြောင်မျက်လုံးဟု ထင်နေသည့်တိုင် ကြောင် မဟုတ်မှန်း ငတော သိသည်။ သိမည်ပါ။ မျက်လုံး နီရဲရဲ တစ်စုံသည် မြေပြင်နှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိနေသည်မို့ ကြောင်မဟုတ်။ “မြေဝပ်ကောင် မျက်လုံးသာ ဖြစ်မည်။

“ကြောင် မဟုတ်ပါဘူး ငါ့သားရာ၊ ကြောင်မျက်လုံးဆို မြေကြီး ကပ်နေ မလား၊ ရှေ့ဆက်သာ မီးထိုး၊ မင်းတွေ့တဲ့ မျက်လုံး မြေဝပ်ကောင် မျက်လုံး ကိုယ့်သားကောင် ကိုယ်ဆက်ရှာ”

“အဟီး တည့်တည့် ပြောမှ ကျုပ် သဘောပေါက်၊ ကြောင်မျက်လုံးက မြေကြီးကပ် ဘယ်နေမလဲ၊ မြေဝပ်မို့သာပေါ့ ဟုတ်ပြီအဖေ၊ ကျုပ် သဘော ပေါက်ပြီ”

ငလုံးသည် ရှေ့ဆက်၍ မီးထိုးကာထိုးကာ သားကောင် ရှာသည်။ ငတောကလည်း စူးစမ်းသော မျက်စိဖြင့် မီးရောင်အောက်ကို လိုက်လိုက်

ကြည့်သည်။ အလျင်လိုပါမှ အခက်တွေ့ကြုံဆိုသလို သားကောင် တွေ့လိုစောဖြင့် ရှာပါမှ ဘာကောင်မှ မတွေ့။

ရွာဆီမှ သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့ ကြားရချိန်၌ ငတောတို့ သားကောင် တွေ့သည်။

ရွာနှင့် တိုင်ဝက်(တစ်မိုင်)ခန့် အဝေး ယာသားလွင်ပြင်မှာ ထိုးလိုက် သော မီးရောင်ကို အန်တုလျက် လင်းလက်လာသော မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း နှစ်စုံ၊ ထိုမျက်လုံး စိမ်းစိမ်းနှစ်စုံသည် မီးရောင်ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

“အဖေ၊ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း နှစ်စုံက မြေကြီးနဲ့ တောင်ဆုပ်လောက် ဝေးသဗျ၊ ကြောင် ကြောင်များလား”

“ဟင် အင်း”

“မြေကြီးနဲ့ ကပ်မနေဘူး၊ မျက်လုံးက တောင်ဆုပ်လောက် မြင့်တယ်၊ အဲဒါ ဘာကောင် မျက်လုံးလဲ အဖေ”

“တောခွေးအ၊”

“ဟာ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ လိုက်ရအောင် ခွေးအ၊နှစ်ကောင်ဆိုရင် ပွတာပဲ” ငတော သက်ပြင်းချသည်။

ခွေးအ၊နှစ်ကောင် ရလျှင် သူလည်း လိုချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သည်လို ညမျိုး၊ သည်လို ယာသားလွင်ပြင်မျိုး၊ သည်လို အနေအထားမျိုးမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သည်ခွေးအ၊ မရနိုင်။

“သူဘာသာ သွားပါစေ ငါ့သားရာ၊ ခွေးအ၊ရမဖြစ်ပါဘူး။ တို့မှာ ပါတာ ကမှ ခွေးသုံးကောင် တစ်ကောင်ချင်း ယှဉ်ကိုက်နိုင်မှာက ခွေးနီကျော်သာပါတာ၊ ပိုင်းလုံက နိုင်အောင် မကိုက်နိုင်လောက်ဘူး။ တိုးပွားက သွားကုဖို့နေနေသာသာ၊ ခွေးအ၊ လိုမုံကိုက်တာနဲ့ သူသေမှာ၊ နေ့ခင်းဆိုရင် လူရောခွေးရော တောခွေးအ ကို တစ်ကောင်ချင်း ကွဲအောင်ခွဲပြီး ညှပ်လိုက်ရရင် သေချာပေါက်ရမှာ၊ စုဟာက ည ရနိုင်ခြေ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အဖေတို့လည်း ပင်ပမ်း ခွေးတွေလည်း သိခိုက်မယ့် အလုပ် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။”

ငတောက သူ့သားကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ပြော၍ ရှေ့ဆက်သွားသည့် တိုင် ခွေးနီကျော်တို့မှာ လိုက်ကိုက်ချင်၍ တလှုပ်လှုပ်။ သခင်အမိန့် မရသဖြင့် သာ သူတို့လည်း နောက်က လိုက်လာရသည့်တိုင် တောခွေးအ၊တို့ ပြေးရာ

www.burmeseclassic.com

ဘက်သို့ သံယောဇဉ် မကုန်သေးသကဲ့သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်။

ယခုတော့ သူတို့ တွေ့လိုသော တောကြောင်ကို တွေ့ပါပြီ။

မြေနှင့် တစ်မိုက်ကွာကွာခန့်၌ တွေ့လာသော မျက်လုံးနီနီတစ်စုံ။ ထိုမျက်လုံး နီနီတစ်စုံက မီးရောင်နှင့် တွေ့လိုက်သောအခါ သူ့ကိုက်ချီလာသည့် ကြွက်ကို အသာချ၍ မီးရောင်ကို ကြည့်သည်။ သူ့အန္တရာယ်ကို သူ့ သဘာဝပေး အသိအရ သိလိုက်ဟန် ရှိသည်။

သူ့ အစာကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကိုက်ချီ၍ သူ့ အသိအရ သိလိုက်သော အန္တရာယ် ကျရောက်မှုမှ လွတ်ကင်းစေရေးအတွက် ပြေးရန် အားယူလိုက်သည်။

“ရှူး ရှူး လိုက်ဟ ခွေးနီကျော်၊ ကိုက်ဟ ဝိုင်းလုံ၊ လိုက်ဟ တိုးပွား၊ လိုက် လိုက် လိုက်ဟ၊ ကိုက်ဟ ကိုက်ဟ”

ငတော့၏ ရှူးတိုက်သံ၊ ငလုံး၏ အားပေးသံက ငြိမ်သက်နေသော တောကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ပဲ့တင်သံတို့က အဝေးမှ လွင့်ပျံလာသည်။

မြွားညှို့မှ လွတ်သော မြွား၏ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် တောကြောင် ရှိရာဆီသို့ ခွေးနီကျော်က ပြေးသည်။ ခွေးနီကျော် ပြေးရာနောက်သို့ ဝိုင်းလုံနှင့် တိုးပွားက နောက်မှ အပြေး လိုက်သွားသည်။

ငလုံး ထိုးထားသော မီးလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ခွေး သုံးကောင် ဒုန်းစိုင်းပြေးသဖြင့် မီးရောင် အောက်၌ ဖုန် တထောင်းထောင်း။

မီးရောင် ကွယ်ရာ အမှောင်ထဲသို့ ရှေ့မှ တောကြောင်က အပြေး၊ နောက်မှ ခွေးနီကျော်တို့က လိုက်ဖြင့် ပြေးသံ လွှားသံသာ ငတော့တို့ ကြားရ တော့၏။

တောကြောင်ကိုလည်း မမြင်ရတော့။

ခွေးနီကျော်တို့ ဝိုင်းလုံနှင့် တိုးပွားတို့လည်း မမြင်ရတော့။ အမှောင်ထဲမှာ ပြေးသူနှင့် လိုက်သူ မိမိ လှမ်းမမြင်နိုင်။

ငတော့တို့ အနေဖြင့် နေ့ခင်းဆိုလျှင် တောကောင်၏ အပြေး မည်မျှ မြန်မြန် မမှု၊ ပြေးလိုက်နိုင်သည်။

ယခုမှ ည။ ညမှာ အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြေပွေး၊ မြေဟောက်၊ ငန်းပုပ် တို့ ထွက်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ကြွက်ပေါသော တောမှန်သမျှ မြေဆိုး

မြွေကြီးများ ရောက်လာကာ စတည်းချလေ့ ရှိသည်။ အစာငမ်းဖမ်းနေသော မြွေဆိုး ကိုက်မိလိုက်က သက်သာဖွယ် မရှိ။

ထို့ကြောင့် ကြောင်ပြေးလျှင် ပြေးချင်း၊ ခွေးများလိုက်လျှင် လိုက်ချင်း သူတို့ စွတ်စွတ်၍ ပြေးမလိုက်ပုံ။

မီးထိုး၍သာ နောက်မှ သူတို့ လိုက်ရမည်။

တောကြောင် မိမိ၊ တောကြောင်ကို ရနိုင်မရနိုင် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ခွေးများက အဖြေပေးလိမ့်မည်။

ငတော့ကြောင်ကို သူတို့ခွေးများ မမိပါက မျက်ခြည်ပြတ် သွားပါက သူတို့မှ ပြန်ခေါ်စရာ မလို။

သူတို့ မီးရောင်ရှိရာ အရပ်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့ ခွေးများက ဟောဟံ ဟောဟံ အသံပေးကာ လျှာတန်းလန်းကြီးများဖြင့် ပြန်လာသည်။ သူတို့ခွေးများ ပြန်လာလျှင် တောကြောင် လွတ်သွားပြီးဟု သူတို့ အတွေ့အကြုံအရ နားလည် သည်။

သူတို့တာဝန်က ခွေးများပြေးလိုက်သွားရာ ခေါင်းမူသော အရပ်ကို ခြေရာခံ၍ ဆက်လိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ သည်သို့ လိုက်ရာမှ အလျင်အမြန် သွားနိုင်ဖို့ တောလိုက် ဘက်ထရီမီး ခြောက်ပိုင်းအားရှိ ဘက်ထရီအိုးကို ကြိုးဖြင့် သိုင်းလွယ်ရရန် မူလကပင် တပ်ဆင်ထားရသည်။ ကြိုးနှင့်ဆင်၍ လွယ်ထားရာ ဘက်ထရီအိုးကို သယ်ရ၍ အခက်အခဲ မတွေ့။ လျင်လျင်မြန်မြန် သွားနိုင် လာနိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။

“အဖေ ကြောင်တော့မိပြီး ဗျ”

“အေး... ဟုတ်တယ် ငါ့သားရေ မြန်မြန်သွား”

တစ်ဖက်က တောလိုက်မီးကို ထိုးရင်း တစ်ဖက်က တောလိုက် ဓားရှည် ကို ကိုင်ရင်း ရှေ့မှ သွားနေသော ငလုံး။

ငလုံး မီးရောင်နောက်မှ ဓားလှံရိုး ထမ်းကာ လိုက်လာသော ငတော့။

တောကြောင်ကို သူတို့ ဝိုင်းမိထားကြောင်း အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် ခွေးနီကျော်တို့ ဟောင်သံ ပေးနေသည်မှာ စူးစူး ရှိရှိ။

ယာခင်းပြင်၌ ရိုးပြတ်ငုတ်မှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကြွက်ကို လိုက်ရာတွင် တောကြောင်တို့အဖို့ လိုက်ကွင်း လိုက်ကွက်ကောင်းသည်။ ဖမ်း၍ ဆီး၍ လွယ်သည်။

ထို့အတူ ယာခင်းပြင်၌ တောကြောင်ကို လိုက်ရသည်မှာ ကြောင်လိုက် သမားအဖို့လည်း လွယ်သည်။ ပုန်းခိုစရာ ဘာသီးနှံခင်းမှ မရှိ၍ ယာသားပြင်ထဲ ခွေးနှင့် ညာသံပေး လိုက်ရုံရှိသည်။

တောကြောင်အဖို့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်လျှင် ပြေး။ သူနည်းတူ အပြေး မြန်သည့် ခွေးအုပ်က သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

ပြေးလွန်းမက ပြေးရ၍ မောလာလျှင် တောကြောင် ဘာလုပ်မည်နည်း။ သူ့ သေဆေးမှ လွတ်မြောက်ရန် တစ်ခုခုကို လုပ်ရတော့မည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးအုပ်ထက် စွမ်းဆောင်နိုင်သော အရည် အချင်း တစ်ရပ် တောကြောင်မှာ ရှိသည်။ တောကြောင်သည် သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်သော သတ္တဝါ။

လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပုံ မပေါ်က သဘာဝ အသိမှ ပေးသော အသက် ရှင်ရန် ကြိုးစားနည်းကို သုံးစွဲသော ဓလေ့စရိုက် တစ်ခု တောကြောင်မှာ ရှိသည်။

ထိုဓလေ့စရိုက်က နီးရာ သစ်ပင်တွေက နီးရာ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေး ခြင်း ဖြစ်သည်။

သစ်ပင် ရှာသော်လည်း ခွေးတစ်ကမ်း ကြောင်တစ်ကမ်း ဖြစ်ချိန်၌ သစ်ပင် မတွေ့ဘဲ တောင်ပို့ ဂလိုင် တွေပါက သူ့ ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံဖြစ်လျှင် တောင်ပို့ထဲ ဆင်းပြေးမည်။ ဂလိုင်ထဲ ဝင်ပုန်းမည်။

ဂလိုင်ဟူသည် ရေဝင်ပေါက်ဘက်က ကျယ်ပြီး ရေထွက်ပေါက်၌ ကျဉ်းသော ရေထည့်ကတော့ ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

ဂလိုင် အဝင်ပေါက်က ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံဖြစ်လျှင် ဂလိုင် ရေထွက် ပေါက်၌ ယင်းထက် ကျဉ်းတတ်၏။

သည်တော့ ကြောင် ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆုံဖြစ်၍ ဝင်သွားလျှင် ခွေးခေါင်း တိုး၍ လိုက်မရတော့။

နောက်က လူမီလာလျှင်လည်း ဂလိုင် တစ်ဖက်အပေါက်မှာ ကြောင် ထွက်၍ ရဲခဲသဖြင့် တစ်ဖက် အဝင်ပေါက်မှ ဓားလှဲဖြင့် ထိုးဖမ်းရုံပင်။

အကြိမ်ကြိမ် ရေကျ၍ ဂလိုင်ပေါက်ကြီး အကြီးအကျယ် ဖြစ်နေကလည်း ခွေးတိုးဝင်ရသဖြင့် ကြောင်မိအောင် လိုက်ကိုက်တတ်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်တက်တက်၊ တောင်ပို့၊ ဂလိုင်၊ ထူးပေါက်ထဲဝင်ဝင် ကြောင် လိုက်ခွေးကလည်း ခွဲမလျှော့။ သူတို့ သစ်ပင် မတက်နိုင်သည့်တိုင် တောင်ပို့၊ ထူး၊ ဂလိုင်ပေါက်ထဲ တိုးဝင် မရ၍ သူတို့ အခက်အခဲ တွေ့သည့်တိုင် ကြောင် လိုက် ခွေးက အလစ်မပေး။ မျက်ခြည်ပြတ် မခံ။ သစ်ပင်ပေါ် ကြောင် တက်တက်၊ တောင်ပို့၊ ထူး၊ ဂလိုင်ပေါက်ထဲ ဝင်ဝင် နောက်မှ လိုက်သော ခွေးအုပ်က ဝလုံးပုံ ဝိုင်းထားသည်။ တောကြောင် ချွတ်ပေါက်မှန်သမျှ ပိတ်ထား သည်။

သူတို့သခင် မရောက်မချင်း တဝေါင်းခေါင်းဖြင့် ဟောင်ကာ ဟိန်းကာ သစ်ပင်ပေါ် တက်နေက သစ်ပင်ပေါ်မှ တောကြောင် မဆင်းရဲအောင်၊ တောင်ပို့၊ ထူး၊ ဂလိုင်ထဲ ဝင်သွားက မထွက်ရအောင် အသံပေးစားလေ့ ရှိသည်။

ယခုလည်း ခွေးနီကျော်တို့က တောကြောင်ကို သူတို့ ဝိုင်းမိထားကြောင်း အသံပေးနေပြီ။ ငတော့တို့က သည်အထာ သိထား၍ တောကြောင်အား သူတို့ ခွေးများက မိနေပြီဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ ငတော့နှင့် ငလုံးတို့ ခွေးနီကျော်အဖွဲ့ ခိုင်းစားရာ ကဇာချုံတန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ကိုယ်ခန့် ရှိသည့် ကဇောင်းပင်ကြီးထိပ်၌ တော ကြောင်သည် ထိုင်နေပြီ။ အခွီးခွီး တဖြိုးဖြိုးဖြင့် မာန်သွင်းနေသည်။ ငတော့နှင့် ငလုံးတို့ ရောက်မှန်း သိလာချိန်၌ ခွေးနီကျော်တို့ အားတက်လာပြီး ကဇောင်း ပင်ကြီးကို ပတက်ရပ်၍ တက်သည့် ခွေးက တက်၊ ပတ်ပြေးသည့် ခွေးကပြေးနှင့် ဝီရိယ ကောင်းနေသည်။

ကဇောင်းပင်ကြီး၏ အမြင့်ကို ငတော့ ချိန်ဆကြည့်သည်။ ပင်စည်က လူတစ်ကိုယ်ခန့်ရှိသော သက်ရင့် ကဇောင်းပင်ကြီးဖြစ်ရာ အရပ်အမြင့်က သူ့ နှစ်ရပ်စာမျှ အနည်းဆုံး ရှိမည်။ သူ့ဓားလှဲနှင့် သူ့အရပ် တိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဓားလှဲ အရပ်က သူ့ အရပ်ထက် ဓားလှဲသွား ပိုမြင့်နေသည်။

ဓားလှဲဖြင့် လှမ်းထိုးက တောကြောင်ကို ထိုးမိနိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လက်ဆ အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေရန် ငတော့ ချိန်းဆ ကြည့်၏။

“ငလုံး ငါ့သားက တောကြောင်ဆီ မီးတည့်တည့် ဖိုက်ထိုး ထားစမ်း၊ ဓားလှဲနဲ့ အဖေ ထိုးချမယ်”

ငလုံး မီးထိုးပြနေသည်ကို အာရုံပြုနေသော တောကြောင်ကြီး။ မီးရောင် ပေါ်ထွက်လာရာကိုသာ အာရုံပြုနေသော တောကြောင်ကြီး။

တော၏ ဓားလှံချက်က သူ့လက်နောက်သို့ အရှိန် ပြင်းထန်စွာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသောအခါ နွိုးခနဲ တစ်ချက် အော်ပြီး ကစောင်းပင် အောက်သို့ ဘုန်းခနဲ ပစ်ကျသည်။

တောတို့ ပွဲဦးထွက် ရလာသော ကြောင်ဘားကြီးပါတည့်။

*

(၄)

“ဖြည်းဖြည်းသွားပါ ငါ့သားရာ၊ ဒီတောကြောင်လည်း အဖေတို့ လက်က လွတ်ထွက် မဖြစ်ပါဘူး”

ဓားလှံရိုးကို ထမ်းပိုးသဖွယ် ပြုလုပ်၍ ကြောင်သေ နှစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးလာသော တော။ တော ဓားလှံရိုး ရှေ့ဘက်၌ ချိတ်လာသော တောကြောင်က ကြောင်ဘားကြီး။ သူတို့ ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သည့် တောကြောင်။

ခူတီယ ရရှိသော ကြောင်ဝံပိုက်က အရလွယ်သည်။ မီးထိုး၍ ရှာတွေ့ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွေးနီကျော်တို့က တကြမ်းလိုက်သည်။ မိမိကိုက်ကိုက် ကိုက်ရာ ခွေးအုပ်နှင့် တောကြောင် လုံးလုံးထွေးထွေး။

ခွေးနီကျော်က သူ ကိုက်မိသော တောကြောင်ကြီး၏ နောက်ခြေထောက် ကို မလွတ်။ သဲသဲမဲမဲ ကိုက်ထားရာ တောကြောင်ကြီး မရုန်းနိုင်။

မရုန်းနိုင်သော တောကြောင်ကြီးကို ဝိုင်းလှံနှင့် တိုးပွားက လှံမို၍လှံမို၍ ကိုက်ရာ မီးတစ်ကမ်း သာသာ၌ပင်လျှင် ကြောင်ဝံပိုက်ကြီးအား ရခဲ့သည်။ ကြောင်ဘားကြီးရော ကြောင်ဝံပိုက်ကြီးပါ တစ်ကောင်လျှင် လေးပိဿာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိမည်။ သည်ကြောင် နှစ်ကောင်ကပင်လျှင် ငွေခြောက်ရာ၊ ခုနစ်ရာခန့် ရနိုင်သည်မို့ တော ကျေကျေနပ်နပ် ။

ယခု တွေ့ပြန်ပြီ။ သည်ကြောင်ပါ ထပ်ရလျှင် သူတို့ တောကြောင် သုံးကောင် ရတော့မည်။

တောကြောင်ကို သူတို့ မိထားကြောင်း ခွေးနီကျော်တို့ အဖွဲ့က အချက် ပေး ဟောင်သံမှာ ကျယ်လောင်လေလေ၊ ငလုံးက သုတ်ခြေတင်ချင်လေလေ။

ထို့ကြောင့် မြွေပါး ကင်းပါး သတိထားသော တောက ငလုံးအား ဖြည်းဖြည်း သွားခိုင်း နေရသည်။

တောနှင့် ငလုံး ရောက်သွားသောအခါ ခွေးနီကျော်တို့ သုံးကောင်က အခု၊ အခု လုပ်ကာ သစ်ပင်ပေါ် ခေါင်း မော့မော့ ကြည့်ပြသည်။ သဘောက သည်ထနောင်းပင်ကြီး ပေါ်မှာ တောကြောင် ၊ တက်သွားပါသည်ဟု သတင်း ပေးဟန်။

“အဖေ ကျုပ် သစ်ပင်ပေါ် တက်လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ မတက်ပါနဲ့ကွာ၊ မတော်တဆ လိမ့်ပြုကျပါလိမ့်မယ်၊ အဖေ တက်မယ်၊ မင်းက အောက်ကနေ ငါ့ထိုးပြပေး။ တောကြောင်ကို အဖေ မတက် ခင် မီးထိုးရှာထား၊ တွေ့ရင် တွေ့တဲ့ နေရာ အဖေပြော”

တောက ငလုံး လွယ်လာသော ကြက်ပေါင် ဘတ်ခွနှင့် လောက်စာလုံး လွယ်အိတ်ကို ငလုံး ပန်းပေါ်မှ မြုတ်ယူပြီး ထနောင်းပင်ပေါ် တက်ရန် ပြင်ဆင် သည်။

ငလုံး မီးထိုးရှာရာ ထနောင်းပင် ခွဆုံပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင် နေသော တောကြောင်ကြီးကို မြင်ရသည်။

“မြင်ရပြီ အဖေရေ၊ ခွဆုံမှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် အဖေ ထနောင်းပင်ပေါ် တက်ပြီ၊ မင်းက ကြောင် သွားရာ လိုက်ပြီး မီး အဆက်မပြတ် ထိုး၊ တောကြောင် ကျလာရင် ဆင်းပြေးလာရင် အဲဒီကို မီးစွတ်ထိုးပြ ဟုတ်ပြီနော်”

ထနောင်းပင်ပေါ်သို့ တော တက်လာမှန်း သိသောအခါ ခွဆုံ ထိုင် နေသည့် တောကြောင်ကြီးက ခွဆုံမှ အပေါ်တက်သည်။ တောင်ဘက်ရှိ ထနောင်းကိုင်း တုတ်တုတ်ကြီးပေါ် ခုန်ကူးသွားသည်။ တော ခွဆုံသို့ ရောက် သောအခါ တောကြောင်ကြီးမှာ ထနောင်းကိုင်း အဖျား ရောက်နေပြီ။

တောနှင့် ငလုံးမှာ အထူး ပြောစရာ မလို။ ငလုံးက သူ့အဖေ မူလ အမှာစကားအတိုင်း တောကြောင်ကြီး ရှိရာဆီသို့ မီးကို တန်းထိုးထားပေး သည်။ မီးရောင်အောက်၌ ခေါင်းကိုတောင်လှည့်၍နေသော တောကြောင်ကြီး။ ထနောင်းပင် ခွဆုံ ထိုင်၍ ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွဖြင့် သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ကွင်း ရွေးချယ်နေသော တော။

ဝိုး၊ ဖောင်းခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ခွိုးခနဲ တောကြောင်ကြီး လန့်ခုန်ရာ ထနောင်းကိုင်းအပေါ် ကိုးရိုးကားရား ပြန်ကျသည်။ ပြန်ကျလျှင် ကျချင်း ဝိုးခနဲ၊ ဖောင်းခနဲ ဖြန်းခနဲဖြင့် ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွ မြည်သံ၊ တောကြောင်ကြီးကို ထိမှန်ရာ လန့်၍ အောက်သို့ ယောင်ယမ်း ခုန်ချသံတို့ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ကြားရသည်။

ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွမှ မြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် လောက်စာလုံးဖြင့် နှာနု ဖိမှန်၍ မူးမိုက်သွားသော တောကြောင်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ် အလန့်တကြား ခုန်ချရာ ကျ၍မှ ပြေးရန် ဟန်မပြင်နိုင်သေး ခွေးသုံးကောင်က အဆင်သင့် စောင့်ကာ ထိုးစီးပြီး ဝိုင်းကိုက်မှုကို အလူးအလဲ ခံရသည်။

တောကြောင်ကြီး အနေဖြင့် တက်အားသမျှ ပြန်လှန်၍ ကိုက်ပါသေး သည်။ သို့ရာတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့၍ အထိနာထားခဲ့သလို သူက ဘာမှ မမြင်ဆင် နိုင်ခင်မှာပင် တရစပ် ဝိုင်းဝန်း ကိုက်ခဲ ခံရ၍ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်ကာ ခွေးသုံးကောင်အုပ် အောက်၌ မချိမဆုံ ဖြစ်ကာနေ၏။ ငတော ထနောင်းပင် ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ တောကြောင်ကြီး အသက် မရှိတော့။ တောကြောင် ကြီးကို ငလှက အထူးအဆန်းသဖွယ် လှည့်ပတ်၍ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၏။

“အဖေ ဒီကြောင်က လည်ဆံမွေးကလည်း မြင်းလိုပဲ၊ အမြီးကလည်း မြင်းလိုပဲ၊ ကြီးတာကလည်း ကြောင်ဘား၊ ကြောင်ဝံပိုက်ထက် အရမ်း ကြီးတယ်ဗျ၊ ဟိုကြောင်စွေနဲ့လည်း မတူဘူး၊ ဘာကြောင် ခေါ်သလဲ”

“အဲဒါ ကြောင်မြင်း ခေါ်တယ် ငါ့သားရ၊ ကြောင်မြင်းဟာ ငါးပိဿာ၊ ခြောက်ပိဿာလောက် အထိ ကြီးစာ ရှိတတ်တယ်”

“အေးဗျာ ကြောင်မြင်းလို့ ခေါ်မယ်ဆိုလည်း ခေါ်ထိုက်စရာပဲ၊ သူပုံစံ ကိုက ကိုယ်ကလည်း မြင်းကိုယ်၊ အမြီးနဲ့ လည်ဆံမွေးကလည်း မြင်းလိုဆိုတော့ ခေါ်တာ မမှားဘူး”

“မှားတာ မမှားတာထား၊ အဖေတို့ ခဏ နားကြည့်ဦးနို့”
ကောင်းကင်ကို ငတော မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ် အမြီးထောင်နေပြီ။
သန်းခေါင်အချိန် ကျရောက်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပင်။
ကွမ်းတယာကို ငတောယာ၍ ဝါးသည်။

သည်တောကြောင် အရမျိုးသာ သုံးလေးညလောက် ဆက်ရလိုက်လျှင် သူထင်ခြေ ပေါက်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

*

(၅)

“ဟ ဒီတစ်ခါ တောကြောင်က တစ်မျိုးပါလား။ အမြင့်စံ ပင်ပေါ်တက် မင်းသား မဟုတ်ဘဲ မြေအောက်စံပါလား။”

သူတို့ သည်တစ်ခါလည်း တောကြောင်တစ်ကောင် ရဦးမည်မို့ ငတော၏ စကားက အားမာန်တက်ကြွစွာ ပြောလာသော စကား။

တောကြောင်ကို မီးထိုးလိုက်မိကတည်းက ခွေးများဖြင့် ညာသံပေးပြီး နူးတိုက်လိုက်ရာ ထုံးစံအတိုင်း ခွေးများက မျက်ခြည်ပြတ် မခံဘဲ တောကြောင် ပြေးရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြေးသည်။

အလျင် တောကြောင်တုန်းကကဲ့သို့ သစ်ပင်ပေါ် တက်လိမ့်မည်ဟု ငတော ထင်သော်လည်း ယခု တောကြောင်က သစ်ပင်ပေါ် မတက်။

ကဇာချုံတန်းများကြား၌ ရေ အင်နှင့်အားနှင့် စီးကျရာမှ ဂလိုင်ပေါက် နေသော ရေထွက်ရေစီးပေါက်ထဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်ပုန်းနေဟန်ရှိသည်။

ခွေးများက ဟောင့်သည့်ခွေးက ဟောင်သည်။ ကျန် တစ်ကောင်က ဂလိုင်ပေါက်ကို ငဲ့၍ ဝင်ကာဝင်ကာ တိုးစမ်းကြည့်နေသည်။ ခွေးနို့ကျော်က

ဂလိုင်ပေါက်ကို တိုးကြည့်လိုက်၊ နှုတ်သီးသာ ဝင်ရပြီး ခေါင်း ဝင်မရ၍ ပြန်နုတ် လိုက်၊ ဝိုင်းလှဲက သူ့ခေါင်း ဝင်ရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက်၊ ဝင်မရ၍ ပြန်ဆုတ်

လိုက်၊ ဝင်မရသည့်တိုင် ပတ်ပတ်လည်မှ ဟောင်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်။ ဂလိုင် ပေါက်ဝမှသာ တရားရူး တရုံရုံ အနံ့ ခံလိုက်၊ မချင့်မရဲ ဖြစ်ကာ ဟောင်လိုက်

ပုံ ခွေးဟောင်သံတို့က မရပ်မနား ထွက်ပေါ်နေသည်။

ငတော အနေဖြင့် ဂလိုင်ပေါက်ကို ကြည့်လိုက်ကတည်းက သည်ထဲမှာ ကြောင်ရှိနေသည်။ ထို ကြောင်မှာ ကြောင်ဦးကျည် ဖြစ်ရမည်ဟု အတတ် သည်။

ကြောင်ဦးကျည်မှာ တောကြောင် အမျိုးအစားထဲတွင် နှုတ်သီး အချွန် ဖြစ်သကဲ့သို့ အရွယ်အစား အသေးဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ ကြောင်ဦးကျည်

www.burmeseclassic.com

သဘာဝကိုက တောင်ပိုထဲ နေရတာ၊ ထူးချိုင့်များထဲရှိ ကျင်းထဲ ရေပြတ်ချိန်၌ ထူးချိုင့်ထဲ နေရတာ၊ ဂလိုင် စားထားသည့်အထိ ရေစီးဆင်းထားသော ရေဝင် ရေထွက်ပေါက် ဟောင်းထဲ နေရတာ နှစ်သက်တတ်သည်။

ကြောင်ဦးကျည် ခြေရာတွေက နေ့ခင်းဆိုလျှင် အခြား နေရာ ရှာမရ။ သူ့ ခြေဦးတည့်ရာ လိုက်သွားပြီး လမ်းဆုံး၌ တွေ့သော တောင်ပိုထဲ၊ ထူးချိုင့် ဖြစ်သော ချိုင့်ထောင့်တွေထဲ၊ ဂလိုင်အပေါက် ဖြစ်ထားသော ရေဝင် ရေထွက် ပေါက် ဟောင်းထဲ တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု သေချာပေါက် ရှိသည်။ အောက်စိုက် ဆင်းထားသော တောင်ပိုတွင်းထဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထူးဂလိုင်များဖြစ်ဖြစ် တွေ့လာပါက အပေါ်မှ ဓားလှံဖြင့် ဖိထိုးကာ အသာယူခဲရုံ ဖြစ်သည်။ တခြားသော တောကြောင်များ ကဲ့သို့ သိပ်ပြီး အကျယ် ချဲ့စရာမလို။ တိုတိုရှင်းရှင်း လုပ်ရသည်။

ယခုလည်း ဂလိုင်ပေါက် အနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ခွေးခေါင်း မရှိတရှိခန့် အပေါက်ကလေးသာ တွေ့ရသည်။ သည်မျှ သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးကို ကြောင်ဘားလို၊ ကြောင်မြင်းလို၊ ကြောင်ပိတ်လို အကောင်မျိုး မတိုးနိုင်။ အကြီးဆုံး ကြောင်မှ ငါးဆယ်ကျပ်သား ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိသော ကြောင်ဦးကျည်မို့သာ ခွေးရန်က လွတ်အောင် ရုတ်တရက် လွယ်လွယ် တိုး၊ လွယ်လွယ် ပုန်းဝင်ရသည်။

တော့ အချိန် မဆွဲလိုဘော့။

ကြောင်များကို ထမ်းပိုးသဖွယ် လုပ်၍ ထမ်းလာသော သူ့ ဓားလှံကို တော့ ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့သား ခွေးတွေ ခြောက်စမ်း၊ ဒါ ကြောင်ဦးကျည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဂလိုင်ထဲက ဘယ်မှ ထွက်မပြေးနိုင်ခင် ဓားလှံနဲ့ အဖေထိုးမယ်။ ကြောင်ဦးကျည် ဆိုတာ ဓားလှံရိုး အဆုံးအထိ နေတတ်ပဲပါတယ်။ မင်း မီးထိုးပြ”

ငလုံးက ခွေးများကို ခြောက်ပြီး သူ့ တောလိုက်မီးကို ဂလိုင်အတွင်း ထိုးပြသည်။

သူ့ ခန့်မှန်းချက် မှန်မမှန်နှင့် မှန်ကန်ပါက သားကောင်ကို ဓားလှံဖြင့် မည်သို့ ထိုးရမည်ဟု ထိုးကွင်း ထိုးကွက် ရွေးချယ်လိုသောကြောင့် တော့ ငဲ့၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်စိ သူမယုံ။

သူ့မျက်စိ အမြင်များ မှားနေသလားဟု တော့ သံသယ မဝင်စဖူး သူ့ မျက်စိအပေါ် သံသယ ဝင်မိ၏။

သံသယ ဝင်သောကြောင့် သေချာသည်ထက် သေချာရန် ထပ်ကာ ထပ်ကာ တော့ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်စိ အမြင်မှား။

သူ့ ခန့်မှန်းချက်လည်း မမှား။

သူ့ ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း အထဲသို့ ဝင်ပြေးသော တောကြောင်မှာ ကြောင်ဦးကျည်မှ ကြောင်ဦးကျည် အစစ်ပါ။

သူ့ ခန့်မှန်းသည့်အထဲ မပါသော မြင်ကွင်းကြောင့် တော့ သူ့ မျက်စိ ကို သံသယ ဖြစ်နေမိခြင်းပါ။

သူ့ မြင်ကွင်း၌ ကြောင်ဦးကျည် အမသည် သားသည် အမေ။ အမေ ဖြစ်သူ ကြောင်ဦးကျည် အမသည် ခွေးအုပ်က စွတ်ရွတ်လိုက် ခံရ၍ ကြောက် လန့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သူ့ တွင်းဝမှ ယခုအထိ ဟောင်လိုက်၊ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက် လုပ်နေ၍ ထိတ်လန့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

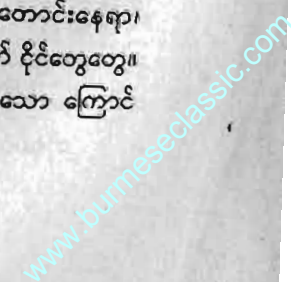
မီးရောင်ကို သူ့ စတွေ့ကတည်းက ပြေးလွှားခဲ့ရ။ ဒုက္ခ အန္တရာယ် တွေ့ခဲ့ရ ရာ သူ့တွင်းထဲက ဂလိုင်ထဲအထိ မီးရောင် ဖြာကျ၍ သူ့ သားဆိုး ကြမ္မာဆိုး ကျရောက်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိရသဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေခြင်း လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ကြောင်ဦးကျည်မ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်တုန်ယင်ယင်။ အမေ ဖြစ်သူမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေအောင် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ခိုကိုးရာ မဲ့ကာ နှလုံးသွေးပျက်မျှ ဖြစ်နေရသည်ကို ဘာဆို ဘာမှ နားမလည်သေးသော မျက်လုံးပေါက်သေးဟန် မရှိသေးသည့် ကြောင်ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်က ကြောင်ဦးကျည်မကို နို့ဖို့ရန် တိုးဝှေ့နေသည်။

ကြောင်ဦးကျည်မခမျာ သားသမီးများကို နို့တိုက်ရန် အခက်။

သားသမီး နှစ်ကောင်က နို့ဆာလောင်နေ၍ ဇွတ်တောင်းနေရာ၊ နို့မတိုက်ဘဲလည်း နေရာမှာအခက်ဖြစ်ကာ တွေ့ဝေ ငေးမောလျက် ငိုငိုတွေတွေ။

ငိုငိုနေသော ကြောင်ဦးကျည်မကို အတင်း တိုးဝှေ့နေသော ကြောင် ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်။

ငိုငံတွေတွေ ဖြစ်နေရာမှ မီးရောင် မော့ကြည့်နေသော ကြောင်ဦးကျည် အမ။

နောက်ဆုံး၌ သူ့ အသက် အန္တရာယ်ထက် သူ့ကလေးများ နို့တောင်း နေမှုကို မျက်ကွယ် မပြုရက်သော ခံစားချက်က မိခင် ကြောင်ဦးကျည်မကို အနိုင်ရသွားဟန်တူသည်။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့။

သူ့ ကလေးနှစ်ကောင်၏ နို့ဆာနေမှုကို သူ မျက်ကွယ် မပြုလိုတော့။ မငြင်းဆန်လိုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သလိုပင် သူ့ကိုယ်ကို တုံးလုံးလဲ့ကာ နို့တိုက်တော့သည်။

ရန်မှန်း အန္တရာယ်မှန်း မသိဘဲ မျက်စိပင်လျှင် မမြင်ရသေးသည့် ကြောင်ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်က မိခင် ကြောင်မကြီး၏ နို့ကို တွေ့သွား၍ အားရဝမ်းသာ ခေါင်းနှင့် ဝှေ့ကာ အလှအယက် စို့ကြသည်။

မိခင် ကြောင်ဦးကျည်မမှာ ကြောင်ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်ကို နို့တိုက် နေသည့်တိုင် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စိတ်ကြောင့် ခြေလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်။ လက်ကလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်တုန်ယင်ယင်။

“အဖေ အဖေ ကြောင် ကြောင်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဖေ ကြည့်တာ ကြာလိုက်တာ”

ငလုံးက သတိပေးသည့်တိုင် တော့ မလှုပ်မယှက်။

တော့ စိတ်၌ အမေဖြစ်သော ကြောင်ဦးကျည်မနှင့် ကြောင်ပေါက်စန လေး နှစ်ကောင် မရှိတော့။

သူ ကြောင်လိုက် ထွက်ခါနီး၌ မိဂျမ်းကို ဝင်နှုတ်ဆက်စဉ်က ရုပ်ပုံလွှာ များကိုသာ မျက်စိထဲ ပြန်မြင်လာသည်။

သား နှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားသော မိဂျမ်း ရုပ်ပုံလွှာ။

နှင်းဆီနီ ပွင့်ဖတ်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော အသားလေးများနှင့် မွှေးရာပါ ဆံပင်နက်နက် ရှည်ရှည်လေးများဖြင့် မိခင် ရင်ခွင်ကို ခိုဝင်နေသော သူ့ သားလေးများသည် မိခင် ရှိနေက အစစအရာရာ လုံခြုံပြီး ငြိမ်းချမ်းနေပြီဟု ထင်မှတ်ဟန်ဖြင့် ယောင်ရမ်းပြီးနေသော သူ့သားလေးများ၏ ရုပ်ပုံလွှာ။

ထိုရုပ်ပုံလွှာက တော့ မျက်စိထဲက မထွက်။

ကြောင်ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်သည် မိခင် ကြောင်ဦးကျည်မကြီး၏ နို့ကိုစို့ကာ ကျရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်ကို မသိဘဲ လုံခြုံမှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ပြည့်စုံမှု ရှိနေပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ဇက်ကလေးများကိုဆန့်၍ နို့တပြတ်ပြတ် စို့ဆဲ။ အမြီးလေးများကို တနန့်နန့် လှုပ်ဆဲ။

ဪ အန္တရာယ်မှန်း ဘာမှန်း မသိတဲ့ ကြောင်ဦးကျည် ပေါက်စနလေး နှစ်ကောင်ရယ်။

ဪ အန္တရာယ်မှန်း သေဆေးမှန်း သိပါလျက်နှင့် ကိုယ် လွတ်ရုန်း မပြေးဘဲ သားသမီး အလိုကို သေခါနီးဆဲဆဲ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ် နေသည့် ကြားမှ နို့ချို တိုက်ကျွေးနေသေးသော ကြောင်ဦးကျည်မရယ်၊ တဆတ်ဆတ် တုန်လို့ တုန်လို့ နေပါကလား။

“အဖေ အဖေ ကြောင် ကြောင်တော့ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘာ ဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အကြောက် ကြည့်နေရသလဲ အဖေ”

ငူငူကြီး ကြည့်ကာ ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ဖြစ်သွားသော သူ့အဖေ တော့အတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသည့် ငလုံး အမေးကို တော့ ရုတ်တရက် မဖြေ။ ငလုံး ဘက်သို့ တော့ လှည့်၏။

“ငလုံး”

“ဗျာ၊ အဖေ”

“တို့ အိမ်ပြန်စို့”

“ဟင် အဲဒီထဲမှာ ကြောင်မရှိဘူးလား အဖေ”

“ရှိတယ်”

“အဖေ ဓားလှဲ့နဲ့ ထိုးမှာဆို၊ ခု မထိုးဘူးလား”

“မထိုးတော့ပါဘူးကွာ၊ ကြောင်ဦးကျည် သားသည် မမေကွ၊ ကြောင် လေးနှစ်ကောင် ပေါက်ထားတယ်။ နို့တိုက် နေတယ်၊ ကဲ အိမ်ပြန်ကြရအောင် ဒီပြန်ကြာနေရင် မင်းအမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ဪ”

ငလုံး ဪက အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူမှု တစ်မျိုး။

သူ့အဖေ တော့သည် တော့လိုက်စားသော တော့သမား။

တော့သမားပီပီ တော့စည်းစောင့်သည်။

ဥနင့်ငှက်ကို မဖမ်းရ။ မသတ်ရ။

သားပေါက်နေသော သားကောင်ကို မဖမ်းရ။ မသတ်ရ။

ငတော ကိုယ်တိုင်လည်း မဖမ်း။ မသတ်။

ငလုံး အပါအဝင် သူ့နောက်ပါသူ မှန်သမျှကိုလည်း သည် တော စည်းကမ်းကို အလေးအနက် လိုက်နာ ကျင့်သုံးစေသည်။

ထိုတောစည်းကမ်းကို လိုက်နာနေကျမို့ သူ့အဖေ ငတောသည် သားသည်အမေ ကြောင်ဦးကျည်မကို မသတ်ဟု ငလုံး ထင်၏။

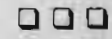
ငတောကလည်း သူ့ခံစားချက် အမှန်ကို သားဖြစ်သူ ငလုံးအား အမှန် အတိုင်း ဖွင့်မပြော။

မျက်မြင် လက်တွေ့ တောစည်းကမ်းကို ငလုံး နားလည်အောင် ပြောပြ ဖို့ မခက်။ အလွန် လွယ်သည်။

ယခု ငတော ခံစားရသော ခံစားချက်ကို နားလည် စာနာနိုင်ရန်၊ သူ့သား ငလုံး၌ ဘဝပေး အတွေ့အကြုံ လိုသေးသည်။ ဘဝ အတွေ့အကြုံ ရရှိပြီး ရင့်ကျက်ချိန်ရောက်ကာ ငလုံး တစ်ယောက် သားသမီးများ၏ ပခင် ဖြစ်လျှင် မင်းနဲ့ငါ ကြောင်လိုက်တုန်းက တစ်ညမှာပေါ့ကွာဟု အစချီကာ သည်ဖြစ်ရပ်၌ သူ အမှန် ခံစားခဲ့ရပုံကို ငလုံးအား ပြောပြရမည်။

ယခုတော့ လူငယ်နှင့် လူကြီး ခံစားချက်ချင်း ကွာဟနေဦးမည်မို့ မပြောသေးဘဲ ငတော မျိုသိပ်ထားရဦးမည်။

မျိုသိပ်ထားနိုင်ခြင်းသည် လူကြီး၏ အင်္ဂါတစ်ရပ်ဟု ငတော ယုံကြည် သည်။

ဟင်းစားရှာသမား

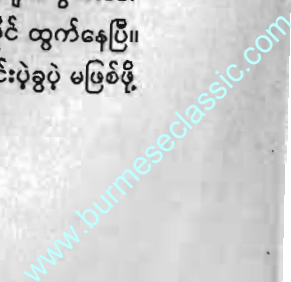
(၁)

ငတောတို့ ငရုတ်ခင်း ပေါင်းပေါက်သော အဖွဲ့သည် ပေါင်းကိုသာ မိတင်းပေါက်နေကြသဖြင့် ပေါက်တူးပေါက်သံ၊ မြေတောင်မြှောက်သံ၊ ခြေရွေ့သံမှအပ မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။

ပေါက်ရသော ပေါင်းက ငရုတ်ဖို့ပေါင်း။

ငရုတ်ဖို့ပေါင်းပေါက်ရာ၌ သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ စောစော ထားရသည်။ စိတ်ရင်းကောင်း ထားရသည်။ ပေါင်းပြောင်ပေါင်းရှင်းရုံမျှဖြင့် ဖို့ပေါင်းသမား တာဝန်မပြီး။ မိုးနှောင်း ဆောင်းဦး အစိုဓာတ်တို့ ကြာရှည်စွာ ကျန်ရှိစေရန် ငရုတ်ပင် ခြေရင်းကို ပေါင်ခတ်တင်သကဲ့သို့ အမြှောင်ကြီးများ ဖြစ်လာသည်အထိ ပေါက်တူးစာကို ဖို့ပေးရသည်။

ပေါင်းရှင်းပြီးရော၊ မြေဖို့ပြီးပြီးရော၊ အရမ်းကာရော လုပ်မဖြစ်။ ဖို့ပေါင်းပေါက်ချိန်၌ ငရုတ်တို့ ကိုင်းထွက်၊ ခွထွက်၊ အတက်ဝေလျက် ခွသီးခေါ် ပထမအသီးသီးနေပြီ။ အပွင့်ငွေ ခေါင်းလောင်းတို့ အပြိုင်အဆိုင် ထွက်နေပြီ။ သည်အချိန်မှာ အပွင့်အကြွေနည်းဖို့၊ အသီးအကြွေမများဖို့ ကိုင်းပဲ့ခွပဲ့ မဖြစ်ဖို့ အထူးသတိထားပေါက်မှ တော်ရုံသာရှိသည်။

ငရုတ်ခင်းရှင်ကလည်း ဖို့ပေါင်းမှာ လူကောင်း ရွေးရသည်။ လူရွေးမှန်ရသည်။ သည်လို လူရွေးမှန်မှသာ ပေါင်းပြောင်၊ မြောင်းကောင်း၊ ငရုတ်ပင်အထိအစိုက် နည်းမည် ဖြစ်မည်။ လူရွေးရာ၌ နေ့စားလူနှင့် ပုတ်ပြတ်ငှားလူဟု လူငှား နှစ်မျိုးရှိသည်။

အချိန်ပိုင်းဖြင့် ငှားရမ်းက နေ့စား။ ငရုတ်ခင်းကွက်ကို ပြသလျက် အခကြေးငွေ ဈေးဖြတ်ကာ ငှားရမ်းသူကို ပုတ်ပြတ်ဟု ခေါ်သည်။

နေ့စား ပေါင်းပေါက်ရာ၌ ရောရောထွေးထွေး။ ကြိုးစားသူ မကြိုးစားသူ စိတ်ကောင်းရှိသူ မရှိသူ၊ တာဝန်သိသူ မသိသူ စုပြုံအုံပါလာရာ ခွဲခြားရန် မလွယ်။ ယာခင်းရှင် ကိုယ်တိုင် ပေါင်းပေါက်ရာတွင် အတူ ပါလာမှသာ ဘယ်သူလူကောင်း၊ ဘယ်သူ လူယုတ်မာဟု အတိအကျ သိသည်။

ပေါင်းပေါက်ရာတွင် ယုတ်ညံ့သူသည် ပေါက်တူးချက် နာအောင် မပေါက်။ ပေါင်းပြောင်အောင် မပေါက်။ စိုက်ပျိုး ထားသော စိုက်ပင်ပျိုးပင်ကို မထိခိုက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး မရှောင်။ သူ့တာသူ့ငန်း ကိုယ်တာကိုယ်ငန်း ခွဲခြားထားသည့် အထဲမှ ငန်းကို မသိမသာ ကျဉ်းကျဉ်း လိုက်လာသည်။ အနိအကတ် အတွက်အချက် အားကြီးပြီး ရေသာခို အချောင်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ယုတ်ညံ့သောသူမှာ ကျားမ မဟု၊ ကြီးငယ် မရွေး ရှိတတ်သည်။ ယာခင်းရှင် ခမျာ ငှားရမ်းခပေးရရှိလည်း နာ၊ ပေါင်း မပြောင်၊ စိုက်ပင်လည်း အထိနာ၍ ဆုံးရှုံးရသေးဟု မိအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်တတ်သည်။

အထိနာသော ယာခင်းရှင်ကလည်း ယုတ်ညံ့သော နေ့စားကို မမေ့။ ထိုလူမျိုးကို ရာသက်ပန် မငှားတော့။ နေ့စား အခသမားသည် ယာခင်းရှင် ထမင်းလုတ်ကို ပုတ်ချရာမှ မိမိ ထမင်းအိုး ကွဲကျသွားသော ဘဝမျိုးအထိ ကိုယ့် စေတနာက ကိုယ်ကို ချက်ချင်း လက်ငင်း ပြန်အကျိုးပေးခံရတတ်သည်။

ပုတ်ပြတ်ခေါ် အကွက်ပြတ် ငှားရာ၌ တာဝန် အရှိဆုံးလူမှာ ခေါင်းဆောင်။ အဖွဲ့မကောင်းက ခေါင်းဆောင်ခေါင်း။ အဖွဲ့ကောင်းမှ ခေါင်းဆောင် နာမည်ရပြီး ငှားသူပိုင်းပိုင်းလည်း။

ပုတ်ပြတ်ခေါင်းဆောင်သည် လူကောင်း ရှာရသည်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူ၊ ယာခင်းရှင်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာ တတ်သူ၊ အတူတူ တွဲပေါက်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ငဲ့ညှာတတ်သူ၊ အလုပ်ကို မခိုမကတ် လုပ်တတ်သူမှ ပုတ်ပြတ်ပေါက်ရာ၌ လူကောင်းဟု သတ်မှတ်သည်။ ချိန်ကြီးဒေသ၌

ရှေးကရော ယခုအချိန်ထိပါ မင်းကို ယုံကြည်လို့ တို့က ပုတ်ပြတ် ပေးတာနော် လူကောင်းရွေးရှာပြီးမှ အဖွဲ့ဖွဲ့ဟု ပုတ်ပြတ်ခေါင်းဆောင်အား ယာခင်းရှင်များက မှာကြားသော ထုံးစံရှိသည်။ ထမင်းအိုး ရေရှည်တည်နိုင်ဖို့ ပုတ်ပြတ်ဖွဲ့ရာ၌ စိတ်တူ ကိုယ်တူ လက်ရည်တူ စေတနာမှန်ကို ရွေးဖွဲ့ရသည်မှာ ထုံးစံ။

တောသည် ပုတ်ပြတ်အဖွဲ့ခေါင်... ဟင်။

ပေါင်းပေါက်ရာ၌ ပုတ်ပြတ်ငှားလာပါက ယာခင်း အကျဉ်းအကျယ် ပေါင်း ထူမထူ ရာသီဥတု အခြေအနေကို တွက်ရဆဲရသည်။ မျက်ခြည်ပြတ်မရ။

မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ငရုတ်နှင့် ပဲမျိုးစုံသည် မိုးထဲရေထဲ လှလုပ်ရသော သီးနှံများ။ ပေါင်းပေါက်ချိန်ရောက် ၇ မိုးကျော်မခံ။ မိုးကျော်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယခုပေါင်းပေါက်သင့်သော စိုက်ခင်းကို မပေါက်လိုက်ရဘဲ နောက်မိုး ရွာလာခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ စိုက်ပင်ပျိုးပင်သာ မဖြစ်မထွန်း ရှိချင်ရှိမည်။ မိုးကျော် လိုက်ခဲ့သော ပေါင်းပင်က စိုက်ပင်ကို ချက်ချင်း ဝါးမျှိုသည်။

မနိုင်က စိုက်ခင်း ဆုံးနိုင်သည့်တိုင်အောင် ပေါင်း ပေါက်လိုက်ရသော ပေါင်းရှင်း ယာခင်းလောက် ပေါင်းပေါက် နောက်ကျသည့် ယာခင်းသည် မည်သည့် သီးနှံမှ အထွက် မကောင်း။ ပေါင်းရှင်းရာ အချိန်လျှင် မိုးလှ လုပ်ရသည်မှာ ဒေသ ယာများ၊ သီးနှံများ ထုံးစံ။

ပုတ်ပြတ်ခေါင်းဆောင်က ငွေရပြီးရော သဘောမျိုးဖြင့် လာငှားသမျှကို လက်ခံမရ။ အချိန်မီ ပြီးနိုင် မပြီးနိုင်၊ ချိန်ဆပြီးမှသာ လက်ခံရသည်။ လောဘကြီးကာ ပေါက်ပေးပါမည်ဟု ပါးစပ်လွယ် ကတိပေးက မိုးဆော့လေဆော့လျှင် ပုတ်ပြတ် လုပ်သားက မနှစ်နာ။ ယာခင်းရှင်မှာ လိုက်မမီတော့အောင် အလွန် နှစ်နာသည်။

သည်သို့ မဖြစ်စေရန် တော အမြဲ ကြိုးစားသည်။

ယာခင်းကျယ်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လူ မည်မျှ ပေါက်မှ ပြီးမည်ဟု အရင် ခန့်မှန်းသည်။ လိုအပ်သော လူကို မှန်းဆပြီးမှ အိမ်က လိုက်နိုင်သော သူတွက်၊ ကျန်လူကို ဘေးမှ ရွေးကာ ခေါ်ပြီး မိုးလွတ်လေလွတ်စေရန် တက်သုတ်ရိုက် လုပ်သည်။ အိမ်သားဖြင့် ပြီးနိုင်သော ခြေနိုင်လက်နိုင် သာခင်းမှသာ အိမ်သားချည်း လုပ်ကိုင်သည်။

ထိုသို့ တောက စည်းကမ်းထား အလုပ် လုပ်သောအခါ မိုးလွတ်လေလွတ် ပေါင်းရှင်းယာချော ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပုတ်ပြတ်ဆိုလျှင်

တော့မှတော့ အငှားများ ကြသည်။ အများပြောသော စကားမှာ တော့က စိတ်ချရတယ်တဲ့။

စိတ်ချရတယ်ဟူသော စကားတစ်လုံးကြောင့် တော့ အလုပ်များစွာ အငှားအရမ်း ခံခဲ့ရသည်။ အိမ်ထဲ...ဖြင့်နိုင်က အိမ်သားချည်းလုပ်၊ အိမ်သား မနိုင်က လက်တွဲဖော် လက်တွဲဖက်များကို ခေါ်လျက် ခွဲဝေ ကျွေးကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ သူများ အကျိုးဆောင် ကိုယ်ကျိုးအောင်ခဲ့၏။

တော့ရေကန်နှင့် လှည်းလမ်းသာ ခြားနေသော ယခု ငရုတ်ခင်းကို ပုတ်ပြတ် လာငှားစဉ်က ယာကွက်အရောက် တော့ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ ပေါက်ရမည့်လူ မုန်းခဲ့သည်။ ထိုယာကွက်ကလေးကို မနက်ခင်း နေ့စားပေါက်က လူရှစ်ယောက်ပေါက်ရမည်။ အခ တောင်းပါက မနက်ခင်း ရှစ်ယောက်စာ တောင်းမှသာ မျှတမည်။ ထိုသို့ တွက်ဆ၏။

ရာသီဥတုကို ကြည့်ရာ တိမ်စင် လစင် ကြယ်စင်။ မိုးရိမ်မိုးငွေ့ မမြင်။ တိမ်ပုပ်တိမ်ခဲ တိမ်စိုင့်မတွေ့။ ထိုသဘောက ချက်ချင်း မိုးမရွာနိုင်သေးသော သဘော။

မနက်ခင်း နေ့စားရှစ်ယောက် မပေါက်ဘဲ၊ တစ်နေ့ကုန် လေးယောက် ပေါက်လျှင်ကော မဖြတ်ဘူးလား၊ မရဘူးလား။ လူအင်အားနှင့် ယာအင်အား လည်း ဝေးဝေးကွာကွာ မဟုတ်၊ အချိန်လည်း မနက်ပြီးနှင့် ညနေပြီးမျှသာ ကွာခြားမည်။ နေ့ကွာ ရက်ကွာ မဟုတ်။

တော့ အိမ်၌ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သူမှာ တော့နှင့်ငလုံးက ပင်တိုင်။ ကျောင်းအားရက်မှာ ဝိုင်းဝန်း ကူညီနိုင်သူက ငမုံးနှင့် လေးခင်မ။ လေးယောက် တွင် လေးခင်မ တစ်ယောက်သာ လက်ရည် နောက်ကျသည်။ လက်ရည် နောက်ကျသော်လည်း လေးခင်မက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ စေ့စေ့စပ်စပ်၊ ပေါက်ခွဲ သန်သန် သူ့ကို လက်တွဲခေါ်ဖို့ ကူဖို့ မခက်။

ထို့ကြောင့် ယခု ငရုတ်ခင်းကို ငမုံးနှင့်လေးခင်မတို့ ကျောင်းပိတ်သော နေ့၌ ပုတ်ပြတ်ပေါက်ရန် တော့ စီစဉ်သည်။ မနက်ခင်း ရှစ်ယောက်စာ အခ တွက်ကာ တော့က အခ တောင်းသည်။ ယာခင်းရှင်က ရယ်မောပြီး ဟောကောင် တော့၊ တို့ ငရုတ် ခင်းကွက်က မနက်ခင်း ဆယ်ယောက်ပေါက်မှ ပြီးနေကျ အကွက်နော်၊ မင်းက နှစ်ယောက်စာ လျှော့တောင်းတော့ တို့ကလည်း

လက်ဖက်နှင့် ထန်းလျက်ပဲ ပိုထည့်ပေးမယ်၊ တတ်နိုင်တာပေးသေးတာပေါ့ဟု ပြောသည်။

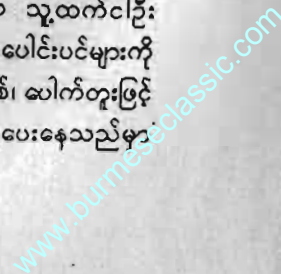
ခိုတတ်ကတ်တတ်သူများပါက ဆယ်ယောက် ပေါက်ရမည်မှာ မှန်သည်။ တက်ညီ လက်ညီ ပေါက်ပါက သည် အကွက်လောက်ကို နေ့မဝင်ပင်၊ မိလျှင် ရှစ်ယောက်ပေါက် မနက်ခင်းဖြင့်ပင်လျှင် ပြီးနိုင်သည်။ နေ့ကုန် လေးယောက် ကို မနက်ခင်း ရှစ်ယောက်စား ပေးလျှင် ညင်း တော့ မနက်နာ။

ချိုင့်ကြီးဒေသ၌ နေ့စားငှားငှား၊ ပုတ်ပြတ်ပေးပေး၊ ငှားရမ်းသူက အလုပ်သမားကို လက်ဖက်သုတ်နှင့် ထန်းလျက်ကို ပေးကြသည်မှာ ထုံးတမ်း စဉ်လာ ဖြစ်သည်။ တော့တို့ ပေါင်းပေါက်ရာသို့ ယာခင်းရှင်က လက်ဖက် သုတ်နှင့် ထန်းလျက်ပါမက၊ ငလုံးဖက်ခြောက်ရော၊ ဗရာကြော် ငါးခုပါ သူ့စေတနာ ကိုယ့်စေတနာ တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ပို့လာသည်။ နေ့ကုန် ပေါင်းပေါက်ရာ၌ တော့ထဲမှာပင်လျှင် ရေနှေးအိုး တည်သောက်လေ့ ရှိကြ သောကြောင့် လက်ဖက်ခြောက် သုံးလေးခါ ခတ်မျှ ယာခင်းရှင်က ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခစား လုပ်ကိုင်ရာတွင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ခေတနာကောင်း အမြဲ ထားရန် သူ့သားသမီးများကို တော့ မှာလေ့ရှိသလို တော့ ကိုယ်တိုင်လည်း အခစား အငှားအရမ်း လုပ်ကိုင်ရာ၌ အခိုအကပ် မရှိ။ အတွက်အချက် မရှိ။ ဝတ်ကျေတန်းကျေ စိတ် ဘယ်သောအခါမှ မမွေး။ လိမ်မယူ၊ ခိုမယူ၊ အချိန်ဆွဲ မယူ။

အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ငှားရမ်းခနှင့် တန်အောင် ဖြစ်နိုင်က ငှားရမ်းကထက် ပိုတန်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သူ့သားသမီးများနှင့် ပေါက်ပေါက် အခြားလူများနှင့် ပေါက်ပေါက် မည်သည့် အလုပ်လုပ် သည်ခံချိန်သည် စေတနာ မလျှော့အောင် တော့ အထူးဂရုစိုက်သည်။ ဆော်ကြသည်။

တော့ သားသမီးများဖြစ်ကြသော ငလုံး၊ ငမုံးနှင့် လေးခင်မတို့သည် ပေါက်တူးချက်လည်းနက်၊ ပေါင်းမြက်လည်း ရှင်း၊ အပင်ရင်း မြေဇာဖို့လည်း ဖြစ်စေရန် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစား ပေါက်နေသည်မှာ သူ့ထက်ငါဦး အလှအယက်ပင်။ ငရုတ်ပင်များကို ထိခိုက်နိုင်လောက်သော ပေါင်းပင်များကို ငရုတ်ပင်များ ကြား၌ တွေ့လာပါက ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ နုတ်ပစ်၊ ပေါက်တူးဖြင့် မြေစာကို ထွေးခနဲ ထွေးခနဲ ဆွဲကာ အပင်ခြေရင်း ဖို့ပေးနေသည်မှာ

စနစ်တကျ။ ငတောက ပေါက်တူးပေါက်ရာ၌ ခြစ်ဖုံးကို အလွန်မုန်းသည်။ ခြစ်ဖုံး ဆိုသည်မှာ ပေါက်တူးချက် နက်နက်မပေါက်ဘဲ အပေါ်ယံမြေကိုသာ ဆွဲခြစ်ကာ မြက်ကို ဖုံးရုံ ပေါင်းပေါက်သွားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ မည်သည့် တောင်သူကမှ ခြစ်ဖုံးကို မကြိုက် ပေါက်တူးချက်နက်မှ ကြိုက်ကြသည်။ တောင်သူအကြိုက် လုပ်ပေးရန် အစားလုပ်သား၌ တာဝန် ရှိသည်ဟု ငတော အမြဲတမ်း ခံယူပြီး လုပ်ကိုင် ပေးနေကြဖြစ်ရာ တောင်သူတို့ အလွန် သဘောကျသည်။ ငတောမှတို့ စီးပွားဖက်ဟု ပြောင်းဖွင့်ပြောကြသည်။

တောရောက်နံ့နား၌ ပေါက်ရောက်နေသော ကဇာချုံတန်းများ၊ ချုံပုတ် များဆီမှ တောပန်းရနံ့တို့ လေတွင် စီးဆင်း လွင့်မျောလာရာက ငတောတို့ ပေါင်းပေါက်နေရာအထိ မွှေးရနံ့ သင်းလာ၏။ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ချိုးကူသံ၊ ခါတုတ်သံ၊ မြေပြင်မှ ဘုတ်ပူသံ၊ ငုံးတွန်သံတို့က ဆိတ်ကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားများ၏ ပလေသံနှင့် အပြိုင်အဆိုင် တေးဖွဲ့ ဆိုသီ နေသကဲ့သို့ ပီပီသသ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ။

အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါက မိုးသားမြို့တိမ် ရှင်းလင်းသော ကာလ ဖြစ်သဖြင့် အရှေ့ဆီကြည့်လျှင် ပုပ္ဖားတောင်၊ အနောက်တောင်ထောင့် အရပ်သို့ ကြည့်လျှင် ရှင်မတောင်နှင့် တောင်ဦးတောင်၊ မြောက်ကိုကြည့်လျှင် ချောင်းဦးနွယ်ရွှေ တောင်ရိုးတို့ကို မှိုင်းမှိုင်းညှိညှိ မှိုမှိုပြော လှမ်းမောဖွယ်ရာ မြင်ရ၏။

ငရုတ်ဖို့ပေါင်း ပေါက်နေသူများ၊ မိုးနှောင်းနေကြာ ပေါင်းပေါက် နေကြသူများ၊ ပဲမျိုးစုံ ပေါင်းပေါက်နေကြသူများ၊ မြက်ရိတ် မြက်ရှာ နေကြသူများ၊ ဟင်းရွက် ခူးနေကြသူများ၊ ထင်းခုတ် ထင်းချိုး နေကြသူများ လှည်းလမ်း အလိုက်သွားလာ နေကြသူများ အားလုံး အားလုံးသည် ဘဝဝမ်းစာ အတွက် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေကြရသော အညာရွာသူရွာသားများ။

သူ့ငန်း ကိုယ့်ငန်း၊ သူ့တာ ကိုယ်တာ ခွဲခြားထားသော်လည်း ငတောတို့ ပုတ်ပြတ်အဖွဲ့သား အားလုံးသည် အိမ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရှေ့ရောက်သူက နောက်လူစောင့်၊ ငန်းကျဉ်း သွားသူက ငန်းချဲ့ယူ၊ ငန်းတူချင်း နောက်ကျသည် ထင်က ကြိုးစား၊ ကျန်လူက ကူညီနှင့် မနေမနား။

ဆွမ်းခံပြန်ချိန်ခန့်တွင် မိဂျမ်း ထမင်းပို့လာသည်။ ငတောသည် နေကုန်ပေါင်းပေါက်သော နေ့တိုင်း အိမ်မှ ထွက်ကတည်းက ရေခွေးကြမ်း

တည်အိုးကို အမြဲတမ်း ယူခဲ့၏။ မနက်ကလည်း နှင်းကြီး ဝေနေသဖြင့် တောထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ငတောတို့ ပေါင်းပေါက်မဖြစ်။ မြေကရားအိုးထဲသို့ ငတော ရေကန်မှ ရေခပ်ထည့်ကာ ရေခွေးအိုး တည်သောက်ခဲ့သောကြောင့် ဖိုခွင်ဟောင်း ရှိ၏။ ထိုဖိုခွင်ဟောင်း၌ ရေခွေးအိုးတည်ကာ ရေခွေး ပွက်မှ လက်ဖက်ခြောက် စုတ်ပြီး မိဂျမ်း နှပ်ထားသည်။ ပေါင်းပေါက်အဖွဲ့မှာ ငန်း လက်စ သတ်နေ သောကြောင့် ထမင်းစား ချက်ချင်း မလာနိုင်။ ငန်းဆုံးသွားမှ ထမင်းစားရန် လာကြသည်။

မိဂျမ်း ချက်ပြုတ်ယူလာခဲ့သော ဟင်းမှာ သုံးခွက်ထဲပါ။ ပဲသီးတောင့်နှင့် ငရုတ်သီးစိမ်း ရောချက်ထားသည်က တစ်ခွက်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းက တစ်ခွက်၊ ငါးပိနုပုတ်က တစ်ခွက်။

ထမင်းက ဆန်တစ်ဝက်၊ ပြောင်းဆန်တစ်ဝက် ရောချက်သော ထမင်း ပြောင်း ရောရော၊ ပဲသီးတောင့်ချက်သာ ပါပါ၊ ငတောတို့အားလုံးသည် ယခု အချိန်၌ ထမင်းဆာနေသော အချိန်။ ယာခင်းရှင်က ထန်းလျှက်နှင့် လက်ဖက် သုတ်၊ ဗယာကြော် ပိုခဲ့သည်တိုင် သူတို့ မစားရက်၍ မစားသေး။ ထမင်း စားသော အချိန် ရောက်မှသာ တစ်ယောက်လျှင် ဗယာကြော် တစ်ခုနှုန်းကျစီ ဝေပေးပြီး ကျန်တစ်ခုကို ထမင်းပို့လာသူ မိဂျမ်း အားပေးသည်။

သားမိသားဖ လေးဦး ထမင်းစားသောအခါ ခေါင်း မဖော်နိုင်ကြ။ ခရုခွေးကြမ်း ပန်းကန်ကို ငဲ့ချိန် ယူချိန်၌သာ ခေါင်းဖော်ကြသည်။ ငတော ပင်ပန်း ဆာလောင်သလို သူ့သား သမီးများလည်း ဆာလောင်ပင်ပန်းရာ ဆာဆာပန်းပန်းနှင့် ထမင်းကို အငမ်းမရစားကြသည်။ အိုးကပ်ခွက်ကပ် ဟင်းနှင့် ထမင်းခဲသေးသေးသာ ကျန်သည်။

“ထမင်း လောက်ရဲ့လား”

“ထမင်းတစ်ခဲ ပိုသေးတယ် အမေရဲ့”

လေးခင်မက သိမ်းရင်းဆည်းရင်း ဖြေသည်။ မိဂျမ်းက သူ့အတွက် ဝေးလာသော ဗယာကြော်လေး တစ်ခုကို မစားရက် မသောက်ရက်။ လက်က ပိုင်ထားရာမှ အိမ်သို့ ပြန်ယူရန် အတွက် ထမင်းထုပ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“မိဂျမ်းရာ နင့်မလဲ မစားရက် မသောက်ရက် စားလိုက် ပြီးနေတာပဲ၊

မိပြန်ယူနေသေး”

ငတောက ရေခွေးကြမ်း သောက်နေရာမှ လှမ်းပြော၏။ မိဂျမ်းက ပြုံးယောင်ယောင်။

“တော့သား အငယ်နှစ်ကောင်က ဗယာကြော်ဆို သိပ်ကြိုက်တာ ညနေကျမှ ထမင်းနဲ့ ကျွေးမလို့”

ငမုံးက သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး စပ်ဖြဖြ။ ငလုံးကလည်း ထိုနည်းအတူပါပဲ။

“အမေက အငယ်တွေသာချစ်တာ၊ အနော်တို့ကျတော့ မသထားဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ငမုံးရယ်၊ နင်ငယ်ငယ်က ညည ကျရင် ကိတ်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်နဲ့ တောင်းလို့၊ ညတိုင်း ကိတ်မုန့် စကျွေးရတာ နင့်အဖေလည်း မေးကြည့်၊ နင့်အစ်ကိုလည်း မေးကြည့်”

ငမုံး ငယ်ငယ်က မုန့်ပြားသလက်ကို အလွန်ကြိုက်သည်။ မုန့်ကျွေးတိုင်း မြန်မာကိတ်မုန့်ဟု ပြောပြောကျွေးလေ့ ရှိရာ မုန့်ပွားသလက် တောင်းလိုလျှင် ကိတ်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်ဟု အော်တတ်သည်။ မုန့်ပွားသလက် တစ်ခုကိုဝယ်၊ ဓားဖြင့် လေးစိတ်စိတ်၊ တစ်ခါတောင်း တစ်စိတ်ပေးရသည်။

“အနော်က ကိတ်မုန့်သာ တောင်းတာနော်၊ လေးခင်မလို့ တရုတ်နဂါး မစားဖူးဘူး”

လေးခင်မ ထိုးခနဲ နေအောင် တံတွေး ထွေးသည်။

လေးခင်မ ငယ်ငယ်က အငိုလွန်လျှင် တက်တက် သွားလေ့ရှိသည်။ တိုင်းရင်းမြန်မာသမားတော်ကြီး ဆရာဦးစံပင်က ကင်းခြေများ အစိုကို ခေါင်းဖြုတ်၊ ပြုတ်၊ အသားနွာပြီး ထမင်းနှင့်ရော ခွံ့ခိုင်းသည်။

စက်ဆုတ်ရွဲရာ အော်ဂလီဆန်သော်လည်း မိဂျမ်းသည် သမီးလေးရောဂါ ပျောက်ကင်းစေရန်အတွက် ထမင်းနှင့် ကင်းခြေများ အသားကို ခွံ့ကျွေးခဲ့ရ သည်။ တစ်ကောင်မက နှစ်ကောင်မက။ သည်မျှ အနစ်နာခံလျက် မိဂျမ်း ကျွေးခဲ့မှ သမီးလေး ရွှေရည်ပန်းစက်၊ ချောညိုညက်ပြာ လေးခင်မ၏ အတက် ရောဂါ ပျောက်ခဲ့၏။ ကင်းခြေများကို တရုတ်နဂါးဟု တင်စားကာ ငမုံးတို့က လေးခင်မ ကြီးလာသောအခါ စခဲ့ကြ နောက်ခွဲကြ၏။

“တို့ကတော့ ကြိုပြောထားမှာနော်၊ ခုံဖိနပ်ကို ခုံဖိနပ်မုန့် မသိလို့ စားချင်တယ်လို့ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ”

ငလုံးက သူ့ဘက် လှည့်မလာစေရန် ကြိုကြိုတင်တင် ပြောသည်။

ငလုံးငယ်ငယ်က မုန့်စားချင်သောကြောင့်၊ မုန့်သည် ဟစ်သောအခါ နှိပ်ပေးရန် တောင်းသည်။

ပိုက်ဆံပြတ်လပ်နေသည့် မိဂျမ်းက မုန့်သည်မဟုတ်ဘူး သားရဲ့ ခုံဖိနပ် ပဲ ခုံဖိနပ်သည်ဟု ပြောပြောချော့ချော့ ချော့လည်းမရ။ ချော့မရသောအခါ ခုံဖိနပ်ကို ပြုပြီး ဒါမျိုး ရောင်းတဲ့အသည်သားရဲ့၊ ခုံဖိနပ်သည်ဟု ပြောသောအခါ မုန့် မဟုတ်ဘူး၊ မုန့်မဟုတ်ဘူး၊ ခုံဖိနပ် စားမယ်၊ ခုံဖိနပ် စားမယ်ဟု ခြံဆောင်ဆောင်ငိုရာ မိဂျမ်း ငိုရအခက် ရယ်ရအခက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ငတောနှင့် မိဂျမ်းတို့သည် သူတို့ သားသမီးလေးများကို ကြည့်လျက် တံချမ်းသာကြသည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ ခိုညည်း သကဲ့သို့ ညည်းညူ တတ်သူ၊ မျက်နှာသေ မျက်နှာမဲ့ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသူ၊ စိတ်မပါ လက်မပါဘဲ ငိုကျွေးခံရ နေသကဲ့သို့ လုပ်နေတတ်သူကို တွေ့ရပါက ဘေးမှကြည့်ရသူလည်း တတ်ဆင်းရဲ၏။ ဝန်လေး၏။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ရွှင်ယု ကြည့်နူး မြူးထူးနေမှ ဂျက်သရေရှိ၏။

လောကကြီးတွင် အသက်ရှင်ဖို့သည် အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စ။ အသက်ရှင်သန်ရန် စားရ၊ ဝတ်ရ၊ လုံခြုံရာ နေထိုင် ကြရ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်နိုင်ရန် လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် စားဝတ် နေရေးကိစ္စအတွက် လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ဘဝဆက်လက် ရပ်တည်ရေးအတွက် အခြေခံကျသော ကိစ္စကို ဆက်တည် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထမင်းသည် အသက်၊ အဝတ်သည် အသက်၊ နေထိုင်စရာ အဆောက်အဦသည် အသက်၊ အသက်သည် လူ၌ရှိ၏။ လူ၌ရှိသော အသက်ကို ဆက်လက် ရှင်သန် မွေးမြူစောင့်ရှောက် ထောက်ပံ့ သော သူမှာလည်း လူသာ ဖြစ်၏။

အသက်ကို သတ္တဝါတိုင်း ခင်တွယ်သကဲ့သို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်ကိုင်ဖြေရှင်းရသော ကိစ္စကြီးငယ်၊ အလုပ် ကြီးငယ်မှန်သမျှကို တန်ဖိုးထား တတ်၊ မြတ်နိုးတတ်၊ ကြိုးစားတတ်၊ ခင်တွယ်တတ်ဖို့ လိုသည်ဟုသော သူတို့ကို ငတောနှင့် မိဂျမ်း၏ သားသမီးများအား ဘဝအတွေ့အကြုံဆရာက ပြောပြသခဲ့သည်။

ဣမင်းစားချိန် မစားရသော ချောက်ချားဖွယ်ရာ အဖြစ်များ။ အဝတ်ကို လူတောသူတောထဲ၌ လူလိုသူလို မဝတ်နိုင်သဖြင့် ရှက်ရွံ့

ငယ်ရသော ဘဝ အတွေ့အကြုံများ။

မိုးဒဏ်၊ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်ကို လုံခြုံမှု အပြည့်မပေးနိုင်တော့သော တံအိမ် ယိုင်ရွဲအတွင်း နေကြရသောကြောင့် တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ရွာဆော်ကြီး ခွေးကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်ခဲ့ကြရသော ဘဝများ။

ထိုအဖြစ်များသည် ချောက်ချားဖွယ်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်၊ အားငယ်ဖွယ်၊ သို့မငယ်ဖွယ် ဖြစ်လင့်ကစား သူတို့ သူတို့လေးတွေသည် လူသားပီပီ လူသားမာန် မလျှော့။ လှိုင်းကြီးလှေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက် စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခမှန်သမျှ အလုပ်လုပ်လျှင် ပျောက်၊ အလုပ်လုပ်လျှင် ပြေးထုံး နှလုံးသွင်းခဲ့ကြ၏။ ဘာပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ အလုပ် လုပ်ရလျှင် ဒိုင်းသံ၊ လွှားသံ၊ ကာသံ၊ မြားသံများ ကြားလာရသော စစ်မြင်းများ ခုန်ပေါက်မြူးထူးသလို ပိတ်နှလုံး အပြုံးမျက်နှာ ခွန်အားသန်စွမ်း ခိုင်မာလာကြ၏။ မျှော်လင့်ခြင်း အနာဂတ် ပျားရည်ကို မှန်တိုင်းထဲမှ ရန်းကန် ထကာ အားမာန်ရှိသမျှ လုံ့လ ဝီရိယ စိုက်ထုတ် ရှာဖွေ နေကြ၏။ ဆင်းရဲကျပ်တည်းသော်လည်း လူမှာ အနာဂတ်ရှိသည် ဟူသော လူသားမာန် အပြည့်အဝ။

ငလုံးသည် အစ်ကိုကြီးဖို့ အဖနည်းတူ အနစ်နာ ခံခဲ့၏။

တောသမားသား ငမုံးသည် ဆယ်တန်းကျောင်းသား။

တောသမား သမီး လေးခင်မသည် ရှစ်တန်း ကျောင်းသူ။

နောင်လာမည့် ကလေးများကိုလည်း သူတို့လိုကျောင်း ထားပေးမည်၊ တွဲဖက် အ.ထ.က မှ ဆယ်တန်းအောင်၊ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်တက်၊ ဘွဲ့ရ၊ အရာရှိ အရာခံဖြစ်။

သည်လိုဆိုတော့ လှပသော အနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရန် ငတော့တို့ မခက်ခဲ။ အဆင့်မီ လူသားတို့ကဲ့သို့ စားနိုင်၊ ဝတ်နိုင်၊ နေထိုင် နိုင်ရန်မှာ လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား၊ ကြိုးကြိုးစားစား၊ နိုးနိုးကြားကြား လုပ်ဖို့သာ လိုလိမ့်မည်ဟု ငတော့ ယုံကြည်သည်။

မှန်ကန်သော ယုံကြည်မှုသည် အားဆေး။

*

(J)

ထမင်းစားပြီး ကြာကြာမနား။ မိဂျမ်းပြန်သွားပြီး ခေတ္တ ဖျူသာနားကာ ငတော့တို့ ပေါက်တူး ဆက်ပေါက်သည်။ နေစွယ် ကျိုးမှသာ တစ်တုံ နားရမည်။

ယခုအချိန်မှ နေစွယ်ကျိုးအထိက ဆက်တိုက်ဆင်တိုက် ပေါင်းပေါက်ရမည့် အချိန်။

နေကုန် ပေါင်းပေါက်သူများသည် နေပူပူ အောက်မှာ ဖြစ်သော်လည်း တဟားဟား တဟီးဟီး ရယ်မောကာ ပေါင်းပေါက် နေကြ၏။ သီချင်းဆိုကာ ရွှင်မြူး နေကြ၏။ ဆောင်းနေဟု ဆိုသော်လည်း အညာဆောင်းနေသည် နေ့လယ်နေ့ခင်း၌ ကျောက်အက်ခမန်းအထိ ပူပြင်းလှ၏။ နေပူသော်လည်း ဘဝဝမ်းစာမို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ အဝေးဆီမှ ပေါင်းပေါက်နေသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ထဲမှ တစ်ယောက်သောသူက မေဓာဝီ ဇာတ်ထုတ်ကို ပြောငို၊ ငိုပြောလုပ်ကာ ဇာတ်ထုတ် ခင်းနေ၏။ သူလည်း သူဝါသနာပါရာ သူဆိုကာ ငိုတာပဲလေဟု ငတော့တွေးမိသည်။

မေဓဝီဆရာက မြားမှန်ငိုချင်းချပြီး ရပ်သွားသည်။ သူရပ်နား သွားစဉ်၌ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ ကောင်မလေး ဆိုသံ။ သီချင်းက နပန်းဆံ သီချင်း။ နေပူပူမှာ သွက်သွက်လက်လက်၊ ဖျတ်ဖျတ်လက်လက် သီဆို လာသော အဆိုရှင်ကို ငတော့ သဘောခပ်ကျကျ။

ကြက်ဆီပြန်၊ ဝက်အသားနီလန်၊ ဝက်သားတုံးကြီး လက်သီးနုပဲ လောက် သဏ္ဍာန်...။ နိပ်ဟ တဲ့။

ကောင်းလိုက်တဲ့ သီချင်းရေး ဆရာရယ်။

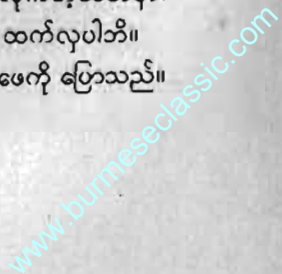
ကောင်းလိုက်တဲ့ အဆိုတော်ရယ်။

ကြက်ဆီပြန် မစားရသည့်တိုင်၊ လက်သီးဆုပ်လောက် ဝက်သားတုံးကြီး ကိုတော့ စားပါရစေ။ စားခွင့်သာ ရရင် လူပဲ၊ မျဉ်ပေါင်ရွက်၊ ပဲသီးထက်၊ သုံးထပ်သား ဝက်သားတုံးကြီးကို လက်သီးဆုပ်လောက် ခုတ်ထစ်ချက်ပြုတ် စားပါရစေဟု ငတော့ စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။

ငတော့မှာသာ သည်ခံစားချက် ဖြစ်သည် မဟုတ်။ သည်သီချင်း တစ်ပိုင်း တစ်စကို ကြားနေရသည့် ငလုံးတို့အဖွဲ့ကလည်း ကြက်ဆီပြန်၊ ဝက်အသား နီလန်ကို စိတ်ထဲမှ မြင်နေကြသည်။ အဆိုရှင်ကလည်း ထမင်းရေချောင်း စီးအောင် ချက်ကျွေးဖို့ ဆော်ဩနေပါမိမ့်ကလား၊ ကောင်းလိုက်တဲ့စေတနာ၊ ကြက်ဆီပြန်၊ ဝက်သားနဲ့ထမင်း ရေချောင်းစီးအောင် သဒ္ဒါ ထက်လှပါတီ။

ငတော့နှင့်နီးသော ငလုံးက ပေါင်းပေါက်ရင်း သူ့အဖေကို ပြောသည်။

“အဖေ”

“ဟေ”

“ကြက်ဆီပြန်ဆိုတာ လွယ်လွယ်မှတ်နေပုံရတယ်ဗျာ၊ ကြက်သားက တစ်ပီဿာ ငါးရာငါးဆယ်၊ ဆီက တစ်ပီဿာ လေးရာကျော်တာ တိန်တိန်မြည်လို့”

“အေး အေး အေး”

“ဝက်သားတုံးကြီး လက်သီးဆုပ်လောက်ဆိုရင်၊ အဲဒီ ဝက်သားတုံးကြီး ဟာ အနည်းဆုံး အစိတ်သားတော့ ရှိလိမ့်မယ်။ ဝက်သား တစ်ပီဿာ ငါးရာဈေး ဗျာ၊ ဒီဝက်သားတုံးကြီး တစ်တုံးထဲ ကိုပဲ ဆီဖိုး၊ ဆားဖိုး မပါသေးပဲနဲ့ တစ်တုံးကို တစ်ရာအစိတ် တန်နေပြီ”

“တန်လောက်တယ်၊ ဘန်လောက်တယ်”

“ဈေးတွေက တန်လိုက်တာဗျာ၊ ပုစွန်ဆိတ်ကြီးရင် ကိုးရာ၊ ငါးဘတ် ရှစ်ရာ၊ အမဲ ငါးရာ၊ ကြက်ဥတစ်လုံး ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ ဈေးတွေ မတန်ဘူး လားဗျာ”

“စားလို့ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဟာတွေကိုးကွ၊ တန်ထိုက်ပါတယ်၊ တန် ထိုက်ပါတယ်”

“ကျုပ် စဉ်းစားတယ်ဗျာ အဖေရ”

ငတောသည် ငလုံးကို ပေါင်းပေါက်ရင်း ဒီကောင်လေး ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေတာလဲဟု စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ အလိုက်သင့် စကားလျော့လိုက်ရာမှ သူ့အဖေက သူ့ကို အကဲခတ်နေပြီဟု ငလုံး သတိမထား၊ သူ့ပေါင်း သူ့ပေါက်ရင်း သူ့လေကြောသူ ရှည်လာပြန်၏။

“ပုစွန်ကိုးရာ၊ ငါးဘတ်ရှစ်ရာ၊ ကြက်ငါးရာငါးဆယ်၊ ဝက် ငါးရာ၊ အမဲငါးရာ၊ ကြက်ဥ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ အဲဒါတွေကို ရောင်းမနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်တဲ့ဗျာ၊ မနက်ခင်းသွားလို့ ရှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ဝက်မရှိ၊ ကြက်မရ၊ ပုစွန်မမြင်၊ ငါးဘတ်မတွေ့၊ အမဲရှာမရ၊ ကြက်ဥကုန်ရောတဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဗျာ အဲဒါကျတော့ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

ဪ... ဖြစ်ရပေ ငလုံးရယ်ဟု ငတောရယ်ချင်မိ၏။ ကိုယ့်အိမ်မှာဖြင့် တစ်ခါလာ ချက်စားရ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ နောက်တစ်ခါလာ ချက်စားရ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ထပ်ထပ်လာပါက၊ လက်ပံခေါင်းခြောက်၊ ခရမ်းသီးခြောက်၊ ဘူသီးခြောက်၊ ငရုတ်သီးတောင့်၊ ငါးပိနဖုတ်၊ သည်လို

လူစားက ဝက်၊ ကြက်၊ အမဲ၊ ပုစွန်၊ ငါး ကိစ္စကို စဉ်းစားသည် ဆိုခြင်းမှာ ရယ်စရာ။

“ကျုပ်စဉ်းစား မရတာက ဒီလောက်ဈေးတန်တဲ့ ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲ၊ ပုစွန်၊ ငါးတွေကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးတွေက ချဉ်ပေါင်ရွက် စားနေသလို၊ ကန်စွန်းရွက် စားနေသလို အလှအယက်ဝယ်၊ အလှအပယ် စားနေကြသလဲ ဆိုတာပဲ၊ အစဉ်းစားရ ကျပ်လိုက်တာဗျာ၊ အဖေကော စဉ်းစားမိသလား၊ ဘယ်လို လူတွေက ဝယ်ဝယ်စားနေလို့ ရောင်းမလောက်၊ ရောင်း သလောက် ကုန်ပြတ်ပြတ် ထွက်ရတာလဲဗျာ အဖေရ”

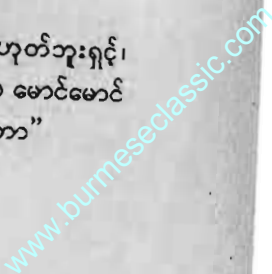
“မင်းဟာက လွယ်တာကို ခက်အောင် စဉ်းစား နေတာကိုးကွ၊ ခက်ကရောပေါ့”

“ဘယ်လိုလူတွေက ဝယ်စားသလဲဗျာ အဖေရ”

“ဟ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေက ဝယ်စားတာပေါ့ကွ၊ ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ ဝယ်စားရမလား၊ ဒီလောက် လွယ်တာကြီးကို မင်းက ဖင်မနိုင် ခေါင်းမနိုင် လှည့်ပတ်စဉ်းစား၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဒါတွေ ဝယ်မစားနိုင်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှိတယ်နော်၊ မင်းကြိုက်ရာ ဝယ်စား၊ ခုန်စားစား၊ က စားစား၊ တစ်မျိုးထဲ စားစား၊ နှစ်မျိုး စားစား၊ တစ်ယောက်ထဲစားစား အများနဲ့စားစား၊ အချိန်မရွေးစား ... ဟား ဟား”

ငတောက ရယ်သောအခါ ငလုံးလည်းလိုက်ရယ်သည်။ ငမုံးက တို့တော့ ထိလက်မှတ်ကောက်ရလို့ ထိပေါက်ရင် ရွှေမဝယ်၊ ကားမဝယ်၊ တိုက်မတည်တဲ့ ဝက်သားနီချက်၊ အမဲသား၊ စဉ်းကောဆုပ်နှုပ်၊ ပုစွန်အချဉ်တည်၊ ကြက်သားဆီ ပြန် မဆလာများများအုပ် ငါးဘတ်ချဉ်ရည်ချက် ကြက်ဥ အခုလိုက်ကြော် တွယ်လိုက်ရဦးမယ်၊ အဖေရေ အဖေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာနဲ့ လေးခင်မရယ် လျှာကြီးထွက်ပြီး သွားရည်တွေ ကျလာလိုက်တာ အများကြီးပဲ သနားပါတယ် ကွယ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဟု ပြောပြော ရယ်ရယ် ရယ်ရာ လေးခင်မမှ အပ ကျွန်လူအားလုံး ရယ်ရယ်မောမော လေးခင်မက နှုတ်ခမ်းခပ်စုစု။ ပေါင်းပေါက် ကိုမှ မည်သူမှ မရပ်။ အားလုံး ပေါက်နေပြီ။

“ကျွန်မက မောင်မောင်လေးလို အစားမက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ မောင်မောင်ရင်၊ ဒေါ်လှပွင့် အလှူတုန်းက ဝက်သား ကျွေးရာမှာ မောင်မောင် လေးသာ တစ်ခါစားရတာ အားမရလို့ ဝက်သား နှစ်ခါပြန် စားတာ”

“ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် လေးခင်မရာ ကိုယ့်နှမလေးမို့ ကိုယ်မပြောရက်လို့ ငါမပြောဘဲ နေတာပါ။ ဦးဘိုမြ ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း အလှူတုန်းက ဝက်သား ကျွေးရာမှာ နှင် အစားလွန်လို့ ရှင်လောင်းလှည့်တောင် မလိုက်နိုင်တာ ငါရော အစ်ကိုရော အသိ အစ်ကို မှတ်မိတယ်နော်”

“တော်ကြစမ်းပါ ငမုံးနဲ့လေးခင်မရာ မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင် ဝက်သားစားချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်နေပြီ၊ ဝက်သားကျွေး အလှူများ ခုနေ တွေ့ရင်တော့ကွာ တောက်”

ငလုံးက ငမုံးလည်း မထောက်ခံ၊ လေးခင်မကိုလည်း မဲမပေး။ မျက်စိ ထဲ၌ ဝက်သားကျွေးအလှူမှ ဝက်သားတုံးကြီးများကို မြင်ယောင်နေ၏။

တော သားသမီးများသည် လူဆင်းရဲ သားသမီးများ။

ဆင်းရဲသား သားသမီးပီပီ၊ မသေထမင်း မသေဟင်းဖြင့် ဝမ်းရေ ရှင်းခဲ့ကြရ၏။ သို့သော် လူသားပီပီ စားဖူးသော အစာထဲမှ နှစ်သက်ရာ အစာကို ပြန်လည် တောင့်တကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ စားခဲ့ရသော နှစ်သက်ရာ အစာကို ကျွေးမွေးခဲ့သည့် အလှူတို့ကို သတိတရ မှတ်မိကြလိမ့်မည်။ တောအနေဖြင့် တစ်နှစ်လုံးနေမှ ပုံမှန် ဝက်သားချက်လေ့ ရှိသည်က လေးကြိမ်ထဲမျှသာ။ တန်ခူးလ ရွာဘုရားပွဲ၊ သင်္ကြန်အခါ ဝါဝင်အခါနှင့် ဝါကျွတ်အခါ သည်အခါသမယ လေးပွဲမှာတော့ ဝက်သား ဝယ်ချက်ဖြစ်သည်မှာ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်းပင်။

ဘုရားပွဲက ရွာဘုရားပွဲမို့ ရပ်ဝေးရပ်နီး ဧည့်လာ ဧည့်သွား ရှိသည်။ မွဲချင်လျှင်သာမွဲရော။ လူမွဲလည်းလူ၊ လူချမ်းသာလည်း လူမို့ ရှောင်တိမ်းမရ။ ဘုရားပွဲ၌ တာဝန်ကျသည့် ဆွမ်းအုပ်ကို ပို့ရမိဖြစ်ရာ ဝက်သားသည် ဇာတ်လိုက် ဟင်း၊ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် ချက်ကြရသောဟင်း။

သင်္ကြန်နှင့် ဝါဝင် ဝါကျွတ်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းတစ်အုပ် အမြဲ ပို့လေ့ရှိကြသည်မှာ ရွာထုံးစံ။ ဒုက္ခိတ၊ စိတ်ပေါသွပ်သူ၊ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် အိမ်မှလွဲလျှင် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းပင်လျှင် မည်မျှမွဲ ကျပ်ကျပ် ဒါလေးမှ စေတနာ မရှိလျှင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟဟ ပြောကာဆိုကာဖြင့် ဆွမ်းအုပ်ပို့ကြမိ ဖြစ်သည်။ မင်းမိန့်မဟုတ်၊ ရွာဆော် ဆင့်၍ မဟုတ်။ ရွာဘုန်းကြီး၊ ရွာကျောင်းကို ရွာသားက ရှေးထုံးဝတ်မပြတ် ပို့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောတို့ ဘိုးကြီးဘွားကြီး လက်ထက်မှသည်၊ တောတို့လက်ထက်အထိ

လက်ဆင့်ကမ်း အမွေကို စေတနာ သဒ္ဓါတရားဖြင့် သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ နောင်လည်း သယ်ယူ လက်ကမ်းမည့် အမွေတစ်ရပ်ပင်။

တော အိမ်သားများသည် သည်ပွဲသည်ရက်မှသာ ဝက်သား စားခဲ့ကြရ သည်။ ကျန်ရက်များတွင် ဝက်သားနှင့် သူတို့လေးတွေသည် အလှူမင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေး မတွေ့က မည်သို့မှ မပတ်သက် က်သား မချက်က အမဲသားချက် သလားဟု မေးစရာရှိသည်။

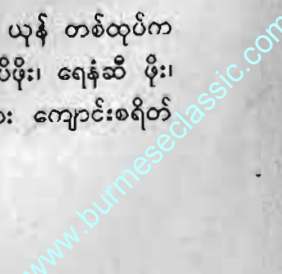
အမဲသားဈေးကလည်း ဝက်သားဈေးနှင့် မကွာလှ။ နွားအို ကျွဲအို သေသော အချိန်နှင့် မြွေကိုက်၍ နွားသေသော အချိန်၌ ရွာလေ့အရ တောတို့ ဝိုင်းဖြတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှ ခါတွင် တော အပါအဝင် ခုတ်ထစ် ကိုင်တွယ်ရလျှင် လက်စာ စားရလေ့ရှိသည်။ လက်စာစားအဖြစ် ကူညီကိုင်တွယ် က ပေးသည့် အခမဲ့ ရသော အမဲသား၊ အရိုး၊ အဆီ၊ အရွတ်တို့ကို တော ယူလာပြီး ပင်စိမ်းပင်နိုင်နိုင်ဖြင့် ချက်ကျွေးသည်တော့ ရှိခဲ့သည်။ ဝယ်ချက် မကျွေးနိုင်။

တောအိမ် မွေးထားသော ကြက်များကို ချက်မစားဘူးလား၊ တော လိုက် ရခဲ့သော တောကြက်သား၊ သမင်သား၊ ယုန်သား၊ ချိုးသား၊ ခါသား၊ ငုံးသားကို ချက်မစားဘူးလားဟု ဓာတ်သိတို့က မေးကြသည်။ တော ရယ် နေရ၏။

တော ကြက်မွေးသည်မှာ ကြက်သားအုပ် ငါးမအထိ ရှိသည်။ ကြက်ကလေးများမှာ မဒန်ဘာဝ၊ ကြက်ပေါက်ဘာဝ ရောက်ကတည်းက ဆန်ဖြစ်၊ ဆီဖြစ်၊ အဝတ်ဖြစ်၊ အိမ်စရိတ် ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ချက်စားသည်အထိ ဘယ်တော့မှ မရောက်ခဲ့။

သမင်သား တစ်ပိဿာ ခြောက်ရာ၊ ချေ(ဂျီ)သား တစ်ပိဿာ ခြောက်ရာ၊ ယုန်တစ်ထုပ် ငါးရာ ခြောက်ရာ၊ ခါတစ်ကောင် တစ်ရာ တစ်ရာအစိတ်၊ ချိုးတစ်ကောင် ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်၊ ငုံးတစ်ကောင် နှစ်ဆယ် အစိတ် ရောင်းရသောအခါ မစားရက်တော့။

သမင်သား တစ်ပိဿာက ရလာမည့် ဆန်၊ ဆီ၊ ယုန် တစ်ထုပ်က ရလာမည့် ဝတ်ဖို့စားဖို့၊ ခါတစ်ကောင်က ရလာမည့် ငပိဖိုး၊ ရေနံဆီ ဖိုး၊ ချိုးတစ်ကောင်၊ ငုံးတစ်ကောင်က ရမည့် သားသမီးများ ကျောင်းစရိတ်

စာအုပ်ဖိုး၊ ခဲတံဖိုး၊ မုန့်ဖိုးကို တွက်ဆမိသောအခါ လျှာတစ်ချောင်းက အကောင်းမက်သည့်တိုင်၊ ဘဝရပ်တည်ရေးနောက်သို့ ပို့ခဲ့ရပါ၏။

သားကောင် ရောင်းချရသောငွေမှ ဆန်ပြီး ဆန်ဝယ်၊ ဆီပြီးဆီဝယ်၊ ကျောင်းစိမ့်ဝယ်၊ ကျောင်းလခပေး၊ လူမှု အတွေ့တွေ အသုံးစရိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သောအခါ ငတောတို့ ဘဝနိုင်သည်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဖွဲ့နုရော သော ငပိနု။ ငတောတို့ ဘဝက အိုးတော်ဖုတ်၊ လုပ်ရင်းမကျက် ဘဝမဟုတ်။ အိုးသည် အိုးကောင်း မသုံးရသော ဘဝ။

ငုံးတစ်ကောင် ရောင်းက နှစ်ဆယ် အစိတ် ရသည်။ ထိုငွေက ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဝယ်လျှင် ချဉ်ပေါင်ရွက်လည်း ရသည်။ ပဲသီးလည်း ရသည်။ ငုံးတစ်ကောင်ကို ချက်က တစ်နပ်စာ မရ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ပဲသီးဘူးသီး၊ ခရမ်းသီးက ငုံးတစ်ကောင် ရောင်းရုံမျှဖြင့် တစ်အိုးချက်၊ တစ်နပ်ချက် ရသည်။ လူမွဲတွက်ကိန်းဖြင့် ထမင်းမငတ်ဖို့ အဓိက၊ ဟင်းကောင်းဖို့က သာမည လုပ်ခဲ့ရပါ၏။ ဘဝပေး အခြေအနေကို ငတောတို့ မျက်ကွယ်ပြု မရ။

သူ့သားသမီးများရော သူ့ရော လူသားများ။ လူသားပီပီ၊ ကောင်းသည်ကို စားချင်သည်။ ကောင်းသည်ကို ဝတ်ချင်သည်။ ကောင်းကောင်းနေချင်သည်။ လူပဲ လူလိုမနေချင်ပဲ ရှိပါ့မလား။ လူ ဖြစ်သော်ကြောင့်လည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာ သိလျက်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် နားလည်ခဲ့ရ၏။ ပြောင်းနှံက ဆန်ကောင်းကို ဂုဏ်ပြိုင်မဖြစ်။

ငတောတို့ ဝင်ငွေကို ကြည့်ပါ။ ယနေ့ ငရုတ်ခင်းက တစ်ခင်းလုံးပြီးမှ ငွေလေးရာကျပ် မျှသာ ရမည်။ ဒေသလုပ်ခက တစ်မနက်ခင်းလုံး လူတစ်ယောက် လုပ်မှ ကျပ်ငါးဆယ်၊ တစ်နေ့တုန် လုပ်မှ ကျပ်တစ်ရာ။ မနက်ခင်းရှစ်ယောက် လုပ်ခစာ မှန်းတောင်းခဲ့သော ငွေလေးရာသည် ဘာတွေကို ဘယ်လောက် ဝယ်ရမလဲ၊ ဘယ်နှရက် စားလောက်မလဲ။

သည်ဝင်ငွေကလည်း ပုံမှန်ဝင်ငွေ မဟုတ်။ ငှားရမ်းသူ ရှိမှရသော ပျံကျ ဝင်ငွေ။ ပျံကျ ဝင်ငွေသည် ဆန်ဖိုး ပြောင်းဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ ငပိဖိုး၊ ဆားဖိုး၊ နန္ဒင်းမှုန့်ဖိုး၊ ကွမ်းသီးဖိုး၊ ကွမ်းရွက်ဖိုး၊ လက်ဖက်ခြောက်ဖိုး၊ ရေနံဆီဖိုးနှင့် ချဉ်ချိန် တွက်လိုက်ပါက ခေါင်းချာချာလည်လည်။ ငတော်ပြတ် မကုန်အောင် ကုန်းကျိုး ရုန်းကန်နေသောကြောင့်သာ ငတောတို့ ဘဝ ရပ်တည်ရသည်။

သို့သော် စားခွင့်ကြိုသောနေ့၊ ဝတ်ခွင့်ကြိုသောနေ့၊ လူလိုသူလို နေခွင့်ကြိုသောနေ့။ သည်နေ့ကို ရောက်ပါလိမ့်ဦးမည်။ သည်မျှော်လင့်ချက်က ငတောဆုတ်ကိုင်ထားသော မျှော်လင့်ချက်။

“အဖေ”

“ဟေ”

“ငန်းပေါက်ရင် နားဦးမှလား”

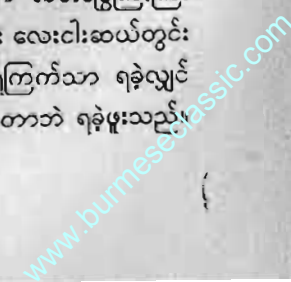
နှစ်ငန်းပေါက် အပြီး၌ ငလုံးက မေးလာသော စကား။

“နားလေကွာ၊ လေးခင်မက ရေနှေးအိုးတည်၊ လက်ဖက်သုတ်ရော၊ ထန်းလျက်ရော စားကြတော့ကွေ၊ နေ့စွယ်ကျိုးချိန် ရောက်ပါပြီ။ နေမဝင်ခင် ပြီးပါတယ်ကွ၊ ပေါက်တုန်းပေါက်၊ နားချိန်နားပေါ့”

ငန်းလက်စသတ်ပြီး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် သွားရောက်နားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးကတည်းက တစ်နေ့လယ်လုံး တမတ်မတ် တကုန်းကုန်း၊ တစ်ပေါက်တည်း ပေါက်နေခဲ့ရသဖြင့် အားလုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း။ လေးခင်မက ရေနှေးအိုးတည်ရန် တောရေကန်သို့ ရေးသွားခပ်စဉ် ငလုံးက မီးမွှေးသည်။ ငလုံးက လေးခင်မ၏ ပေါက်တူးသပ် ချောင်သွားရသည်ကို သပ်ခတ်ပြီး ဓားနှောင့်ဖြင့် ရိုက်ပြင်ပေးနေသည်မှာ စိတ်ပါလက်ပါ။

တက်ညီလက်ညီ သည်မျှ တပင်တပန်း လုပ်ကိုင်နေရရှာသော သူ့သားသမီးကလေးများကို အလုပ်ပင်ပန်းချိန်တွင် ဟင်းကောင်းကောင်းလေးမှ ချက်မကျွေးနိုင်သဖြင့် ငတော စိတ်မကောင်း။ အလုပ် လုပ်ရာတွင် မျက်နှာမပယ်တတ်သော အလုပ်ကို ကြိုးစားသော သူ့သားသမီးလေးများအား ဝက်သားဟင်း ကောင်းကောင်းလေးဖြင့် ချက်ကျွေးချင်သော စေတနာတို့ ငတော ရင်မှာ ပြည့်လျှံလာသည်။ လုပ်အားခနှင့်တော့ သူ ဝက်သား ဝယ်မချက် ကျွေးနိုင်သည်မှာ သေသေချာချာ။

တောကြီးရေကန်သွားရောက်၍ ဟင်းစားရှာက ရနိုင် မရနိုင် ငတော ချိန်ဆသည်။ ရေသောက်လာသော ပျားကို ခြေရာခံရှာက ပျားတစ်အုံ တွေ့လျှင် ဝက်သား တစ်ပိဿာဖိုး ရဖို့ မခက်။ အစာရှာလာသော လင်းမြွေကြီးကြီး တွေ့ပါက ဝက်သား တစ်ပိဿာဖိုး ပိုဦးမည်။ ကြွက်တွင်း လေးငါးဆယ်တွင်း တူးရက ဆယ်လေးငါးကောင် ရဖို့ မခက်။ ရေဘဲ၊ ရေကြက်သာ ရခဲ့လျှင် ဆတိုင်းထက် အလွန်ပင်။ ရေကန်ပေါင်ဘေး ချုံထဲမှာ တောဘဲ ရခဲ့ဖူးသည်။

တောဘဲငန်း ရဲခဲဖူးသည်။ ဘာပဲရရ ရသမျှ ဝတ်သားဖိုး။ သူ့သားသမီးများ စားဖို့ရလျှင် အမြတ်။ တစ်ခုခု ရလိုရငြား ဂျာမှ တော်လိမ့်မည်။

ဟင်းစားရှာသွားမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ့သားသမီးများကို ငတော ဖွင့်ပြော မဖြစ်။

အဖေ ဟင်းစားရှာသွားမည်ဆိုက သူတို့ မျှော်လင့် နေကြမည်။ ဟင်းစားက ရ မရ မသေချာ။ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နိုး သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဆိုသည့် အတွက် ငတော တိုက်ရိုက် ပြောမဖြစ်။ ရခါမှသာ သူတို့ သိချင်သိရော။ မရမီတော့ ဟင်းရွက်ခူးဟုသာ ပြောမှကောင်းမည်။

“ငါ ရေကန်ဘေးကို ရံရွက်သွားခူးဦးမည်”

“အဖေ ကုခူးရအောင် ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မင်းနေခဲ့ပါ ငလုံးရာ ရံရွက် တစ်ခါချက်ကတော့ ခဏ ခူးရမှာပါ။ ရေနွေးကြမ်း အပွက်နဲ့ ငါ ပြန်အရောက်နဲ့ အံကိုက် နေမှာပါ။ ငမိုး ဓားရှည် ခုတ်တာ ပြီးပလား”

“ပြီးပြီ အဖေ”

“ပြီးရင် အဖေကို ပေးစမ်း လိုရမယ်ရ သုံးရတာပေါ့”

ငမိုး လှမ်းပေးသော ဓားရှည်ကို ငတော ယူကာ တောရေကန်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ တောရေကန်မှာ ရေကျကောင်း၊ ရေနေကောင်းရာ တန်ခူး ကဆုန် အထိ ရေမပြတ်။ ကဇဦးရိုးတန်း၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ကြီးဝါးကြီးများလည်း ပေါများရာ စိမ်းစိမ်းညိုညို မို့မို့ မှိုင်းမှိုင်း။

ငတောသည် ရေသောက်လာသော ပျားကို ရှာ၏။ မတွေ့။

အစာရှာသော လင်းမြေကို ကြည့်၏။ မမြင်။

တောဘဲ အစအန အကဲခတ်၏။ မရှိ။

ကြွက်တွင်းကို မရ ဒဿကချိုင်ရန် လုပ်၏။ တွေ့တော့ တွေ့၏။ သူ့ ထက်ဦးသော တောသမားက တူးထား၊ ယက်ထား လိုက်သည်မှာ မြင်ရာ မကောင်း။ ကြွက်ရှာ၍ မဖြစ်နိုင်။

ငတော အဖြစ်က ငါးမရ ရေချိုး ပြန်သူကဲ့သို့ ဘာကောင်မှ မတွေ့ အတူတူ ရံရွက်ခူးကာသာ ပြန်ရတော့မည်။ ချုံတန်း ချုံနွယ် ချုံပုတ်များပေါ်တွင် အနွယ်တက်ကာ ပေါက်ရောက်နေသည့် ရံရွယ်များမှ ရံရွက်နုများကို ငတော အားရပါးရ ခူးသည်။ ရံရွက်ဟင်းချိုသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်ပါက

ဟင်းချိုမှုန့် လွတ် ချိုသည်။ ဆိမ့်သည်။ ရေကြောင်းအလိုက် ရံရွက်ခူးလာသော ငတော မျက်လုံးအစုံက ချိုကြီးတစ်ချို့ဘေး ရောက်သည့်အခါ တစ်နေရာကို ကြည့်လျက် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး။

ချိုများက မိုးနံ့ချို၊ နဘူးချို၊ ဂျပ်တက်ချို၊ ချင်းရဲချို အနီး၌ ပေါက်နေ သော အပင်များက ဒဟတ်ပင်ပေါက်၊ သန်းပင်ပေါက်၊ ရှားပင်ပေါက်။

ရေကြောင်းထဲ၌ မုန်ညှင်းမြက်များ၊ မြက်ချဉ်များ၊ မြက်များနှင့် ချိုများက ထိကပ် ဆက်စပ်နေသည်။ နှားစားသို့ စားရာနှင့် လူသွားထားရာ၌သာ ရှင်းနေ သည်။ ကျန်နေရာများ၌ ချိုက အကိုင်းအခက် ရေကြောင်းက မြက်ပင်များနှင့် ပြည့်နေ၏။ သည်အထဲမှာ တစ်နေရာက ထူးထူးခြားခြား။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ပျံမလား။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသော ငတော အသံ။

ဟုတ်နိုင်တာပေါ့။ မြေစာပုံကို ကြည့်ပါလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေ၏။

ချိုပုတ်ဘေးမှ မြေစာပုံကို ငတော သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်လွှဲဖြစ်မလဲ။

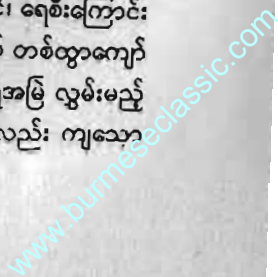
မြေစာပုံပေါ် မြက်မပေါက်၊ ချို အကိုင်းအခက် မရှိ။ သာမန်မြေထက် မောက်ယောင်ယောင်။ ပျားသလက်အိမ်ထဲမှ ပျားသလက် အပေါက် ငယ်ငယ် သေးသေးထက် သေးငယ်သော အပေါက်လေးများက မြေစာပုံပေါ်၌ အများ အပြား။ မြေက ခပ်ရွှရွ၊ ခပ်ရွှားရွှား၊ အောက်မှလာသောမြေ။

ရုတ်တရက် ကြည့်က မသိသာ၊ အာရုံဖြူ ကြည့်မှ သိသိသာသာ မြေ အောက်၌ ငုပ်လျှိုးပုန်းအောင်းနေသော အကောင်သည် သူ့ကိုယ်ကို လုံခြုံမှု ရရှိစေရန် မြေစာများကို ယက်၊ ကျင်းဖွဲ့ပြီးမှ ပြန်ဖုံးသည်။ ပြန်ဖုံးရာ၌ ပကတိမြေနှင့် မတူတော့။ ပကတိမြေနှင့် တူးဆွထားသော မြေကို ချက်ချင်း နှိုင်းယှဉ်သလို ကွာခြားသည်။ အစိုဓာတ်ပါသော မြေဖြစ်ရာ မြေက ရွားပြေ နေသည်။ ခပ်ရွှရွ ဖြစ်နေသည်။

သည်အောက်မှာ ကျစ်လိပ်ရှိသည်။

လိပ်ကျစ်ခြင်းနှင့် လိပ်ဥခြင်း မတူ။

ကြည့်(ကုန်း)တောလိပ်သည် အုရာ၌ ရေကန်၊ ရေအိုင်၊ ရေစီးကြောင်း ယင်းတို့ ဝန်းကျင်ကို အားကိုးသည်။ လိပ်ဥရာ၌ ရေအနက် တစ်ထွာကျော် ရောက်အောင် ကျင်းယက်သည်။ ထိုကျင်းနေရာသည် ရေအမြဲ လွှမ်းမည့် ကျေးကျေး နေရာ မဟုတ်။ ရေလည်း ရောက်နိုင် အမြင့်ပိုင်းလည်း ကျသော

နေရာများ၌သာ ဥသည်။ ဥပြီး မြေပြန်ဖုံးသည်။ သူ့ခြေရာ မတွေ့စေရန် လူလိုမိမ့်ပွတ်ထားပစ်ခဲ့သည်။ လိပ်ဥ ရှာရာ၌ လိပ်သမားက ထိုအချက်ကို ကြည့်ရသည်။

လိပ်ကျစ်ရာတွင် ကောင်ကွဲကျစ်သော လိပ်လည်းရှိသည်။ ခုနစ်စဉ်လိပ်လည်း ရှိသည်။ သီးခြား အုပ်ဖွဲ့ကျစ်သော လိပ်လည်း ရှိသည်။ ကုန်း(လှည်း)လိပ်၊ ငတောတို့ ဒေသလိပ်များမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ထိုသို့ ကျစ်သည်။ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာဝန်းကျင်မှ လိပ်များနှင့် အကျင့်စရိုက်တူ မတူ၊ နေရာရွေး တူ မတူ ငတော မသိ၊ ချိုင့်ကြီးဒေသ လိပ်ကြောင်းကိုသာ ငတော သိသည်။

ကောင်ကွဲလိပ်သည် တစ်ကောင်ထဲ ကျစ်သောလိပ်။

ခုနစ်စဉ် လိပ်သည် ခုနစ်ကောင် ကျစ်သောလိပ်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကဲ့သို့ နှစ်ကောင်က ရှေ့နောက်၊ နောက်နှစ်ကောင်က ယှဉ်ပြိုင်လျက် ကျန်သုံးကောင်က ခုနစ်စဉ် ကြယ်ထဲမှ နောက်ကြယ်သုံးလုံးပုံကဲ့သို့ ကျစ်သည်။ ရှေ့လေးကောင် နောက် မနီးမဝေး နေရာ၌ သုံးကောင်။ သည်သို့သော ပုံစံကျစ်၍ ခုနစ်စဉ်လိပ်ဟု ခေါ်လေသလား၊ လိပ်ခုနစ်ကောင် တွေ့လေ့ ရှိသောကြောင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခေါ် လေသလား ငတော တိတိကျကျ မသိ။ ငတောက သူ့ တောလိုက်ဆရာများကို ဘယ်လိပ်က ဘယ်နေရာဝပ်၊ ဘယ်နေရာယူလို့ ဘယ်လို အသံပေးပြီး အချက်ပြသလဲဗျ၊ ခုနစ်ကောင် မစေဘဲ နေရင် ခုနစ်စဉ်လိပ် မဟုတ်ဘူးလားဟု မေးရာ ဆရာတို့က ရယ်မောနေ၏။ လိပ်ဆရာကြီး တွင်းကြီးဦးသိုက်နှင့် ဘကြည်မေးကွာ၊ အသေးစိတ် သိချင်ဟု လမ်းညွှန်၏။ ဦးသိုက်က ဘုရားလူကြီး၊ ရွာလူကြီး၊ သက်ကြီးဝါကြီး ပုတီးသမား ဖြစ်နေသောအခါ လိပ်ဆရာ မဟုတ်တော့သဖြင့် မမေးဝံ့၊ တွေ့လာသော ခုနစ်စဉ်လိပ်ကိုသာ ငတော လေ့လာမှတ်သားချိန်ဆ ရ၏။

ကောင်ကွဲလည်း မကျစ်၊ ခုနစ်စဉ်လိပ်ကဲ့သို့လည်း မကျစ်သော သီးခြား အုပ်ဖွဲ့ကျစ်သော လိပ်လည်း ရှိသေးသည်။ ထိုလိပ်ကျစ်ပုံကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ထူးခြားသည်။

ထိုလိပ်များသည် လိပ်တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ခပ်ဝေးဝေး မကျစ်၊ သူတို့ အချင်းချင်း အသံပေးက ကြားလောက်သော နေရာမျှသာ ဝေးကွာသည့်

အနေအထား၌ ကျစ်သည်။ ပထမ တွေ့သော လိပ်၏ ဦးခေါင်းလှည့်ရာကို အဓိက မှတ်သားရသည်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် လှည့်ချင်ရာကိုလှည့်၊ သူ ခေါင်းလှည့်ရာကို သိဖို့ ကြည့်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

စတင် တွေ့သော လိပ်က တောင်သို့ ခေါင်းလှည့်နေပါက လိပ်သမားသည် တောင်သို့သာ သွားရသည်။ တောင်၌ လိပ်ကျစ်စာ ရှိမည်။ ကျစ်လိပ် တွေ့မည်။

တောင်၌ လိပ်တွေ့လျှင် ခေါင်းလှည့်ရာကို ကြည့်ရသည်။ ထိုလိပ်ကလည်း တောင်သို့ ခေါင်းလှည့်လျှင် တောင် အရပ်သို့သာ ထပ်သွားရသည်။ တောင်၌ လိပ်ကျစ်စာ ရှိမည်။ လိပ်ကျစ်တွေ့မည်။

ထိုလိပ်ကလည်း တောင်သို့ ခေါင်းလှည့်ပြန်လျှင် ...

နောင်တွေ့၊ နောက်တွေ့၊ နောက်တွေ့ လိပ်တို့ကလည်း တောင်သို့ ခေါင်းလှည့်ပြန်လျှင် တောင်အရပ်မှာ လိပ်ရှိသေးသည်ဟု မှတ်ရသည်။

တွေ့သောလိပ်က တောင်သို့ ခေါင်းမလှည့်တော့၊ လိပ် လိပ်ချင်း ကျောပေး မဟုတ်တော့။ မြောက်သို့ ခေါင်းလှည့်လာပြီ။ လိပ်လိပ်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်လာပြီဆိုမှ ထိုလိပ်အုပ်ကုန်သည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ မိုးပေါ၊ ရေပေါ၊ ဖမ်းဆီးသူ နည်းပါးစဉ်က လိပ်လည်း အရမ်းပေါရာ ခုနစ်စဉ် လိပ်လည်း တွေ့သူ အများအပြား။ သီးခြား အုပ်ဖွဲ့လိပ်လည်း တွေ့သူ အများအပြား။ ရေကြောင်းနီးသော ရွာစည်းရိုးများ၊ ရွာတွင်းဘေး ရေအိုင်များအထိ လိပ်တို့ အများအပြား။ လိပ်ကို ရှာဖွေရာတွင် ကြည်းတောသားဖြစ်သည့်တိုင် ကိုယ့်ကုန်းလိပ်၊ ကြည်းတောလိပ်ကို ရှာဖွေရာ၌ ရှာနေကြဖြစ်၍ ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်။ ရှာကြ ဖွေကြ ရောင်းကြသည့်တိုင် လိပ်တို့ အများအပြား ရှိဆဲပင်။ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်၊ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာ အနီးမှ လိပ်စလေ့၊ လိပ်စရိုက်ကို ငတောတို့ ဒေသလိပ် နေရာ၊ လိပ်စရိုက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်က ဒေသမတူ၊ လိပ်မျိုး မတူ၍ ကွဲပြားနိုင်သည်။ တူညီသည့် အချက်များလည်း ရှိနိုင်သည်။ ငတောသည် သူတွေ့သော လိပ်ကို မည်သည့်လိပ် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ချိန်ဆနေသည်။ ငတော တွေ့သော လိပ်သည် ခုနစ်စဉ်လိပ်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ ကျောပေး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျစ်သော သီးခြား အုပ်ဖွဲ့သည့် ကျစ်လိပ်လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူ့ကျစ်နေရာ တောင်ဘက်၌ ရေကြောင်း၊ မြောက်ဘက်၌ ယာခင်းဖြစ်ရာ တောင်ကွဲ ကျစ်သော လိပ်သာ ဖြစ်ရမည်။

အုပ်လိုက်အဖွဲ့လိုက် ကျစ်သော လိပ်ဟုတ်မဟုတ် သိသာရန်၊ ငတော့ ကြည့်နိုင်သမျှ အပြေးအလွှား လိုက်ကြည့်သည်။ လိပ်ကို သီးသန့် လာရောက် ရှာဖွေသူကဲ့သို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အချိန်ယူ ရှာမရ။ သူ တွေ့ထားသော လိပ်ကျစ်စာ ရှိသည့် ကန်စာရိုးလိုက်၊ ရေကြောင်းနှုတ်ခမ်းလိုက်သော လျှောက် ကြည့်ခွင့်သာသည်။ အခြားလိပ်ကျစ်စာကို မတွေ့။ ထို့ကြောင့် မူလလိပ်ကျစ်စာ တွေ့ထားရာသို့ ငတော့ ပြန်လာပြီး၊ တွေ့လာသော လိပ်ကျစ်စာ၌ လိပ်ရှိမရှိ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ရှိပါက ဖမ်းရန် လုပ်ရသည်။

ငတော့သည် ဟင်းစား ရှာသမား။ လိပ်ရှာလာခဲ့သော နေ့ကဲ့သို့ လိပ် ရှိမရှိ သိသာစေရန် ထိုးထမ်းရမည့် ခက်ရင်း တိုလေးပါမလာ ခက်ရင်းတို အစား တွေ့ရာ သစ်ပင်ကိုခုတ်၍ တုတ်ချွန်လုပ်မှ တော်မည်။ ဟင်းစား ရှာသမားပဲ။ ဖြစ်သလို လုပ်ရတော့မည်။

လိပ်ကျစ်ရာ အနီး၌ ရှိသော ချုံထဲမှ ဒဟတ်သား ခပ်မာမာ၊ ခပ် တုတ်တုတ် အစိုတစ်ချောင်းကို ငတော့ ရွေးခုတ်သည်။ ခုတ်ပြီးသည့် ဒဟတ်သားအား အချောသတ်ကာ ထိပ်ဖျားကို ချွန်လိုက်သည်။ ဒဟတ်သား တုတ်တုတ် ထိပ်ဖျား ချွန်ချွန်ဖြင့် လိပ်ကျစ်စာပုံပေါ်သို့ ငတော့ ဆောင့်ဆောင့် ထိုးသည်။ လိပ်ကျစ်စာသည် တစ်မိုက်ကျော်ကျော်ခန့်မျှသာ အပေါ်မြေရှိ တတ်ရာ ငတော့ ဆောင့်ထိုးသောအခါ လိပ်ခွံ အထိ ဒဟတ်သားတုတ်ချွန်က ပေါက်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဒုတ်ခနဲ နေအောင်ပင်လျှင် လိပ်ကျောကုန်းကို ထိုးမိ သည်။ သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် တုတ်ချွန်ဖြင့် ဒုတ်ခနဲ၊ ဒုတ်ခနဲ၊ ဒုတ်ခနဲဖြစ်အောင် စဉ်တိုက်ဆက်တိုက် ထိုးထိုးစမ်းရာ အောက်မှလိပ်က ရှူးခနဲ ရှူးခနဲ မြည်သလိုလို၊ ဖူးခနဲ ဖူးခနဲ မြည်သလိုလို၊ မြွေနှာမှတ်သံလိုလို မြေသံနှင့် ရောထွေး ပေါ်လာသည်မှာ ထိုးလိုက်တိုင်းပင် သေချာပြီ။ လိပ်မှာ ကောင်ကွဲ ကျစ်လိပ်။ ကုန်း(ကြည်း)လိပ်။

ငတော့ ယက်ထုတ်ဖော်လိုက်သာ လိပ်မှာ ကုန်း(ကြည်း)လိပ် လိပ်၌ အရောင်က အနက်ရောင်။ မြစ်နီး ချောင်းနီး လိပ်ကြီးများကဲ့သို့ မကြီး။ ငါးဆယ် သားကျော် ဝန်းကျင်မျှသာရှိသော လိပ်အမျိုးအစား။

လိပ်ရသောအခါ ဆောင်းလာသည့် ခမောက်အား ဖြုတ်၊ အိတ်ထောင် ထဲမှ ရံရွက်အား ခမောက်စုတ်ထဲထည့်၊ လိပ်ကို အိတ်ထဲထည့် ထိပ်စည်းပိတ်ကာ နားနေရာ မန်ကျည်းပင်ကြီးရိပ်သို့ ငတော့ ပြန်ခဲ့သည်။

သူ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ရေခွေးကြမ်းခပ်ပြီးပြီ။ လက်ဖက်သုတ်နှင့် ထန်းလျှက်များကို ချထားသော်လည်း သူ့သားသမီးများက သူမလာ၍ မစားကြ မသောက်ကြသေး။ သူက ဘာမှမပြော၊ မန်ကျည်းပင်ကိုင်းငှက်၌ အိတ်ထောင် စုချည်လာသည့် ကွင်းမှချိတ်၊ ခမောက်စုတ်ကို မန်းကျည်းပင် ခြေရင်းချပြီး မင်မပျက်ပင် ရေခွေးကြမ်း ငဲ့သောက်သည်။ ရေခွေးနှစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ သူ စကားစသည်။

“ငလုံးနှင့် ငမုံး”

“ဗျာ”

“ဗျာ အဖေ”

“လေးခင်မ”

“ရှင် အဖေ”

“နပန်းဆံ သီချင်းထဲမှာ ဆိုထားတာက ဘာတဲ့၊ ကြက်ဆီပြန်၊ ဝက်အသားနီလံတဲ့၊ ဟုတ်လား”

တစ်ယောက်မှ မဖြေ။ တို့အဖေ ဘာပြောချင်လို့ပါလိမ့်ဟု စူးစမ်း ကြည့်နေကြ၏။ “ကြာပါတယ်ကွာ၊ တစ်ယောက်ချင်း မေးမယ်၊ နပန်းဆံ သီချင်းထဲက ပါတဲ့ ဝက်သားတုံးကြီး လက်သီးဆုပ်လောက် သဏ္ဍာန် မင်းတို့ စားမလား၊ ကဲ... ကြီးစဉ်ငယ် လိုက်ဖြေ”

“စားမှဗျ”

“စားမယ် အဖေ”

“စားမယ်ရှင့်၊ အဖေက အဟုတ်ပြောတာလား”

ငတော့က တဟားဟား ရယ်သည်။

“အဟုတ် ပြောတာပါဟာ၊ ငါက ဝယ်မကျွေးနိုင်တော့ ငတ်လိုက်ကြတာ၊ ချအတိုင်းပဲ၊ ကဲ... ငါရော၊ မင်းတို့ရော စားချင်လှတဲ့ဝက်သား စားနိုင်ဖို့အတွက် သစ်ပင်ခွကြားက ဟာကို ငလုံးက ရွာပြန်ရောက်ရင် သွားရောင်း၊ တစ်ဝက်က တို့ဝက်သားဖိုး၊ တစ်ဝက်က မင်းတို့အဖေ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ ကြက်သွန်ဖိုး”

ငလုံးက ဦးအောင် ပြေးကြည့်သလို၊ ငမုံးနှင့် လေးခင်မလည်း နောက်က လိုက်ကြည့်၏။

“ဟာ အဖေ လိပ်... လိပ်ကြီး၊ အနည်းဆုံး ငါးဆယ်သားပဲ၊ ရှယ်လိပ်ဗျ၊ ဆောင့်သုံးလေးရာတော့ရမှာ သေချာပေါက်ပဲ၊ အဖေ ဟင်းစားရှာတာ ရွက်သာမက လိပ်ပါ ရလာတော့ ကျုပ်တို့ ပွပေါက် စားပေါက်ပဲ”

ငလုံးစကား အဆုံး၌ ငမုံးက စပ်ဖြဲဖြဲ။

“လေးခင်မ ဟိုသီချင်းဆိုဟာ”

“နပန်းဆံလား မောင်မောင်လေး”

“ဟာ နလိုက်တာ ငါ့နမရာ၊ ရေဒီယိုက လာလာနေတဲ့ သီချင်းဟာ၊ ဖေဖေကြီး ဖေဖေကြီးကို ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ သီချင်း”

သားအဖလေးယောက်စလုံး ရယ်မောသံက တောယံကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

မိသားစု ကြည်နူးပြုံးရွှင် ရယ်မောခြင်းသည်၊ ကောင်းမြတ်သော ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိသည့် အသံဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုအသံကို ကြားရသူ မှန်သမျှ သည်လည်း ကြည်နူးပြုံးပျော်ခြင်း ဖြစ်ရကြောင်းကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုသည့် အလား၊ ထနောင်းပင်ထက်မှ ချိုးသည် ကြည်နူးပျော်မြူးစွာ ကူသံ ပေးလိုက် သည်မှာ ချိုတနဲ့နဲ့ အေးတမြဲ။

ဟားကောက်သမား

(၁)

မြန်မာဆိုရိုးရှိသည်။

မိုးစနေ၊ လေရာဟူ။

မိုးစနေ ဆိုသည့်အတိုင်း၊ စနေထောင့်မှ ရွာယောင်ပျိုးလာသော မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည် ညိုညိုမည်းမည်း၊ ထူထူထပ်ထပ်၊ သိပ်သိပ် သည်းသည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိုးခြိတ်သံ ဟိန်းလျှံထလျက် လာသကဲ့သို့ လျှပ်ပန်း လျှပ်နွယ်များ ဝင်းခနဲ ဝင်းနဲဖြင့် လျှပ်တထောင်းထောင်း ထအောင် ပစ်သည်။

မိုးလွတ်မှ လွတ်ပါ့မလားဟု ရင်ထိတ် နေရသူများမှာ ငတောတို့ မိသားစု။ “ငလုံးရေ၊ ထန်းလက်ကို မြန်မြန်ပေးဟ၊ မိုးက အခုပြိုကြတော့ မယ့်အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ဟုတ်ကဲ့”

တဲခေါင်ပေါ်မှ အော်ပြောလာသူ ငတောအသံက လောဆော်သံ၊

မေးကြီးသံ။

ပြောပြောပေးပေး ထန်းရွက်ပေးနေသူက ငလုံးပါ။

ငတောတို့ နေသောအိမ်မှာ အိမ်ဟုခေါ်ရသော်လည်း တဲပါ။

လူနေတော့အိမ်၊ ရှင်ဘုရင်နေက နန်းတော်၊ ရဟန်း သံဃာ သီတင်း သုံးက ကျောင်း၊ နတ် သိကြား ဗြဟ္မာ စံမြန်းပါက တုံမိမာန်ဟု ခေါ်သော လူဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းအရ အိမ်ဟု ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်သော်ငြား ငတော အိမ်က ပကာတိုင်စိုက် ထန်းရွက်မိုးတဲပါ။

ထန်းရွက်မိုးက နှစ်ကြာရှည်မခံ။ ဆွေးလွယ်၊ ပေါက်လွယ်၊ ကွဲလွယ်၊ ပြဲလွယ်၊ စုတ်လွယ်၊ အလွန်ဆုံးခံလှ ပါသည်ဆိုသော ထန်းရွက်ရင့်ရင့်မှ သုံးနှစ်။ သုံးနှစ်ခံသည် ဆိုသော်လည်း မပြုပြင်ဘဲမရ၊ ဟိုကဆွေး ဟိုလိုက်ဖာ၊ သည်က ဆွေး သည်နေရာဖာ၊ ဟိုကယို ဟိုလိုက်ဆို့၊ သည်ကပေါက် သည်လိုက်ဆိုမှသာ သုံးနှစ် ခံသည်။

ထန်းရွက်ကို ထန်းပင်ပိုင်ရှင်ထံမှ ဝယ်ရသည်။ ထန်းရွက် သီးသန့်၊ ထန်းလျှော်သီးသန့်၊ ရောင်းသည်။ ထန်းပင် ပေါ်မှ ထန်းရွက်ချိုင်ချ၊ ပိုးစားရွက်ကွဲပယ်၊ ကျန်ထန်းရွက်များကို စန့်ပြေးလာစေရန် မြေပေါ်တင်၊ တုံးဖိ၊ စန့်လာပျံလာမှ ဝယ်သူကိုရောင်း၊ ဝယ်သူက အသင့်မိုး ဖြစ်သည်။

ထန်းရွက်ကို ဝယ်လာပြီး မိုးမည့်သူက ဓားဖြင့် ပါးဟက် ဟက်ပေးရ သည်။ ပါးဟက်ဖြင့် ဝါးတန်းကိုချိတ်၊ လျှော်ဖြင့်ချည်က ထန်းရွက်မိုးပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အချို့က လျှော်မတုတ်။ ဝါးခြမ်းတန်း စိတ်စိတ်ထား၊ ပါးဟက်ဖြင့် ချိတ်၊ ခေါင်ချုပ်သည်။

ငတော မိုးရာ၌ လျှော်ပါတုတ်သည်။ သူတစ်ယောက်ထံ မိုးသည်။ ငတောသည် ငလုံး ထိုးတင်ပေးလာသမျှ ထန်းရွက်များကို ဝါးခြမ်းတန်း၌ ပါးဟက်ဖြင့် ဟောတစ်ရွက် ဟောတစ်ရွက် ချိတ်ချိတ်ချည်ချည်၊ ချည်သည်မှာ အလျင်အမြန်။

ငလုံးက ထန်းရွက်ကို တစ်ရွက်ချင်း ဝါးလုံးထိပ်၌ ထိုးထိုးပြီး ငတော ရှိရာ ပေးရသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူလည်း ရပ်မနေရ။ ဟောတစ်ရွက် ဟောတစ်ရွက် ပေးရသူမှာ ရေးကြီး သုတ်ပျာ ကပျာကယာ။ ငမိုးနှင့် လေးခင်မရော၊ မိဂျမ်းပါ မအား၊ နားမနေရ။ သူတို့လည်း သူတို့တာဝန်ရှိသည့် အတိုင်း ဖျက်ချထားသည့် ထန်းရွက်အဟောင်းများကို ကောက်ရ၊ ရှင်းရ၊ ထပ်ရ၊ မနားမနေ။ မိုးနေသူရော၊ ပေးနေသူပါ သွက်လက်သကဲ့သို့ ရှင်းနေသူ များကလည်း ဖျက်ဖျက်လတ်လတ်။

စာဆိုအလိုက၊ နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေးတဲ့။

လက်တွေ့က မြက်သားမွေးဖို့ပင်လျှင် ခက်ခက်ခဲခဲ။ နူးအောင် နပ်အောင်၊ ကျုံအောင်၊ မြက်ဖုတ်ချိုနွယ် အခက်ခဲ အထက်ဖြာအောင် အဆင့်ရောက်သည်အထိ မိုးမရွာ။

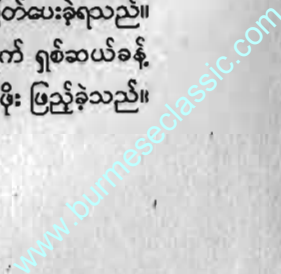
ရွာတော့ရွာခဲ့ပါ၏။ ရွာသော မိုးက ဖုန်သိပ်မိုး၊ မိုးပြေး၊ မိုးဖွဲ။ အညာ မွေက သည်မိုးရည်မျိုးကို နာရီပိုင်းအတွင်း အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထအောင် အပူဓာတ်ဖြင့် မှုတ်ထုတ်လေ့ ရှိရာ မြက်များ သားမမွေးနိုင်ကြ။

ယနေ့ ဆင်သော မိုးက မနက် အရုတ်တက်လောက် ကတည်းကပင် လျှင် လျှပ်တဝင်းဝင်း။ တဂျိုးဂျိုး တဂျိန်းဂျိန်း၊ တအိမ်းအိမ်း တအုံးအုံး ခုချက်ချင်းပင်လျှင် ရွာမလိုလို အကဲ ပိုပို။ မိုးရွာမည်ကို ကြောက်သော ငလုံးတို့မိသားစု ရင်တမမ။ မိုးမလုံသော အိမ်ကို နေဖူးသူမှ မိုးမလုံခြင်း ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်။

အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ၊ ထိုင်ကောင်းခြင်း မထိုင်ရ၊ ထကောင်းခြင်း မထရ၊ ဟိုပြေး သည်လွှားဗျာများ လူသားဘဝ၊ ဂနာမငြိမ်သော ဘဝကို ကျရောက်သူများမှာ မိုးမလုံသောအိမ်၌ နေရသော မိသားစု ဖြစ်သည်။

ငတော၏ သား ဆယ်တန်းကျောင်းသားငမိုးက မိုးရွာ လေတိုင်း မိုးလုံရာစုထိုင်ရင်း၊ ကုလသမဂ္ဂ ဒုက္ခသည်များ ဆိုင်ရာ မဟာမင်းကြီးရုံးမှာ ရေဘေးဒုက္ခသည်များ စာရင်းပေးဖို့ စာရင်း ကောက်ရင် အနော်တို့ ပါနိုင်ပါသည်ဟု ရယ်ကျဲကျဲ ပြောနေကြ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသူ လေးခင်မက နှုတ်ခမ်းစုပြီး၊ ကုတွေ၊ လတွေ၊ ပြောနေမယ့်အစား၊ မောင်မောင်လေးက ယောက်ျားပဲ၊ ထန်းရွက် လှည့်ရှာရုတ်ပါလား၊ ဒုတော့ အရည်မရ အဖတ်မရ လျှောက်ပြောနေတယ်ဟု ငေါတတ်၏။

ထန်းရွက်ကို မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် တောင်းသင့်သူ ထံမှ တောင်းခဲ့ပြီ။ တောင်းခဲ့သည် ဆိုသောကြောင့် အခမဲ့ မဟုတ်။ ထန်းရွက်ပေးနိုင်သူ၏ လည်စိတ် ထန်းခြောက်ပင် သုံးပင်ကို အခမဲ့ စေတနာရှိ ကူညီကာ ဖြတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ထန်းပင်ရှင်က သူပေးနိုင်သမျှ ထန်းရွက်ကို ပေးခဲ့၏။ ထန်းရွက် ရှစ်ဆယ်ခန့် ပေးခဲ့၏။ လိုသည့်ငွေကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေကာ ထန်းရွက်မိုး ဖြည့်ခဲ့သည်။

ထန်းရွက်ရပြီး မိုးမည့်မနက်ရောက်ခါမှ မိုးကပြိုကျ လိမ့်နိုး ရွာလိမ့်နိုးဖြင့် အစပျိုးနေရာ ထန်းရွက်ဟောင်း ဖြတ်သင့် မဖြတ်သင့် ငတော ချင်ချိန်သည်။ မနက်နေခြည်ပြုချိန်အထိ ရွာရောင်ပြသော မိုးက တစ်ပေါက်မှ ကျမလာ။

ကဲ၊ ငါနဲ့ ငလုံးက အဖျက်နဲ့အမိုး၊ နင်တို့က ထန်းရွက် ဟောင်း အကောက်နဲ့ အရှင်းဟု တာဝန်ခွဲဝေပြီး ချက်ချင်းဖျက်၊ ချက်ချင်းမိုးခဲသည်။ မိုးရွာမည့် အဆင်ကား အပြေ။ မှိုင်းမှိုင်းရိရိ အုံ့ဖျအုံ့ဖျ။ ထို့ကြောင့် ငတောတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အချိန် လုလုပ်ရာ အားလုံး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်။

ဖျတ်လတ်ရမည်၊ တက်ကြွရမည်၊ မိုးလုံလေလုံမှ လူလို သူလိုနေ၊ လူလို သူလိုစား၊ လူလိုသူလို အိပ်နိုင်၊ နေနိုင်၊ ထိုင်နိုင်၊ လာသည့်စဉ်သည်ကို စည့်ခံနိုင်တော့မည်။

ညအိပ်ကောင်းချိန် အိပ်ရာမှ ဝရန်းသုန်းကား ထမရွှေ့ ရတော့။ ထမင်းစားရင်း မျက်ကလူးဆံပျာ မဖြစ်တော့။

စာကျက်ရင်း ထပြေးပြီး စာအုပ်လေးများကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် မဖုံးရတော့။ အရေးကြီးသော အိမ်စာ လုပ်သည့် နေ့၌ မိုးရွာဖို့ ဆုမတောင်း ရတော့။ စာမေးမည့်နေ့အတွက် မဖြစ်မနေ ကျက်ရမည့်စာ ကျက်နေရင်း မိုးရွာမှာကို ကြောင့်ကြ စိုးရိမ် မနေရတော့။

နင့်အိမ် အလည်လာတုန်း မိုးမိတာ၊ မိုးတောင် မလှပါလား ငမုံးရယ်ဟု တွဲဖက်ဆရာမ ဒေါ်မြမြဖို့၏ ညည်းတွား ကရုဏာသံကို ငမုံးကြားစရာ မလိုတော့။

တက်ညီလက်ညီ မိုးကြ၊ ပေးကြ၊ ရှင်းကြရာ အုန်းခနဲ ခြိမ်း၊ ဒင်းခနဲ မိုးကြိုးသံပေး၊ လျှပ်တဝင်းဝင်း ထပ်ထပ်ပစ်လည်း မိဂျမ်းမျက်နှာ တပြုံးပြုံး။ လေးခင်မ သီချင်း တအေးအေး။

ထန်းရွက်က သက်ကယ်ကဲ့သို့ လူများမလို၊ ကပ်ကဲ့သို့ သံမရိုက်ရ။ သွပ်ကဲ့သို့ တိုင်းဖြတ်သံရိုက် မလုပ်ရ၊ ဝါးခြမ်းတန်း ပါးချိတ်လျှော်တုတ်မျှဖြစ်ရာ မိုးရှိပြီးလွယ်သည်။ ငတော ခေါင်ချုပ်အချောသပ်ကာ ဆင်းလာချိန်၌ အောက်မှ အဖွဲ့ကလည်း ရှင်းလင်းပြီးနေပြီ။

မိုးလုံလေလုံ အိမ်ကလေးကို နတ်၌ ဖြစ်သော ဘုံပိမ္မာန်ပမာ၊ တစ်အိမ်သားလုံး မက်မက်မောမော ကြည်ကြည်နူးနူး ရွှင်ရွှင်ပြပြ ကြည့်ကာ

အားရဝမ်းသာမှုများ၊ ခံစားနေကြရရှာသည်မှာ ဖုံးမရဖိမရ။ အရူးမူးစေကာကံရ လှည့်ပတ်အခါခါ ပွတ်ကြည့်ဟု ဆိုချင်သာဆို။

ဆရာဦးဝမ်းမောင်၏ တပည့်ပီပီ ငမုံးက စာသံပေသံ ပါပါ ရွတ်နောက်နောက် ရွတ်ဆိုသည်။ စတိတ်အင်ပါယာ အအောက်အအုံထက် ငါတို့ အဖို့ပိုမို အရေးကြီးသော ငါတို့၏ တံပိမာန်ကို တောင်းတာ ကောင်း၊ ဖြည့်စွက်တန်တာ ဖြည့်၍ မိုးပြီးလေပြီး ခနိယန္တားကျောင်းသားက ဆိုသည်။ ရွာလိုရွာလော့ မိုးနတ်သား၊ အိုင်ဒုန့်ကံရား၊ နကပွတ်ဟု ဆိုရာ လေးခင်မက မောင်မောင်လေးဟာ ပေါက်လဲပေါက် ပေါလဲပေါ တတ်လဲတတ် ပေါက်ပေါ တတ်ပဲ ပြောရာ ပိုင်းဝန်းရယ်မောကြ၏။ ငမုံးပျော်သလို တစ်အိမ်သားလုံး ပျော်တာ အတိုင်းအဆ မရှိပါ။

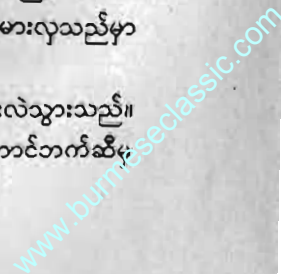
ခနိယန္တားကျောင်းသားက ရွာလိုရွာလော့ မိုးနတ်သားဟု ဆိုသလို ငမုံးက ရွာလိုရွာလော့ မိုးနတ်သားဟု ဆိုခါမှ မိုးရိပ်လေရိပ်များ တစ်စတစ်စ ပြယ်လာသည်။ မိုးနှင့်နွားသိုး အစိုးမရ၊ မိုးနှင့်သရက်၊ အိုးနှင့်ကြွက်ကို အကဲခတ်ရခက်သည်ဟု ဒါကြောင့် လူကြီးသူမများက ပြောခဲ့လေသလား ထင်မှတ်ရသည်အထိ အခြေအနေ ပြောင်းသည်။

ငတောတို့ ထန်းရွက်မိုးပြီးကတည်းက တိမ်ကြားမှ ရှင်နေမင်းက ဝင်းခနဲ ထွက်လာသည်။ အညာမြေ အညာနေ နှုတ်ဆက်ခန်းနီးပြီမို့ အစွမ်းပြ လေသလားဟု ထင်မှတ် ရလောက်အောင်ပင်လျှင် ပူပြင်းချက်မှာ အရှိန် ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

နေပူချက်မှာ ဌာန်ကုန်။ တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင် အရောင်ထအောင် အားရပါးရ ပူလိုက်ပါတိ။

နေပူဒဏ်ကြောင့် ထိုင်နေသူလည်း အိုက်လိုက်တာဟာဟု တံညည်း ညည်း။ ထနေသူလည်း ပူလိုက်တာဟာဟု တည၊ည။ တုံးလုံးလှဲနေသူလည်း ပူစပ်စပ်၊ စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီးဟာဟု တပြောပြော၊ အပူအအိုက် ဒဏ်ကို အလူး အလဲခံကြရသည်။ ဘူးခါးရေလည်း မအေး၊ ကြမ်းကြားလေလည်း မအေး။ နေဟု ထိုနေကို အညာသားက ခေါ်သည်။ အပူစွမ်းအင် ကြီးမားလှသည်မှာ အညာသား ညည်းညူရသည်။

မွန်းတည့်စဉ်တီးပြီးချိန်၌ ရာသီဥတုက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားသည်။ မုန့်တိုက်တို့ လွင့်မျောလာသည်၊ တိမ်တောင်များသည် တောင်ဘက်ဆီမှ

မြောက်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာပြီး နေမင်းကို အစက တားဆီးသည်။ နေကို တိမ် တောင်များ ဖြတ်ပြေးလာလိုက် နေရောင်ပျောက်လိုက် တိမ် တောင်များ ကင်းစင်သွားလိုက် နေမင်း ဝင်းပလိုက်နှင့် အခါခါ။ နောက်ပိုင်း၌ နေမင်းကို တိမ်ထုက ဝါးမျိုသည်။ အပူဒဏ် မပြင်းတော့သည့်တိုင် လူများ နေရင်းထိုင်ရင်း အိုက်ပြုတ်ပြုတ်၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း၊ ဈေးတစ်စီးစီး လေက ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်။

ငြိမ်သက်ရာမှ မိုးဆော်လေတို့ စတင်ငွေ့ယမ်းလာသည်။ မိုးပြေးလေး စတင်ရွာသည်။ တိမ်တို့ ညိုမှိုင်းမည်းမှောင်ပြီး ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ပိတ်ဖုံးကာ ရှစ်ရပ်ခွင်လုံး ထစ်ချွန်း ရိုက်ဟီးလျက် မိုးကြီးသဲသဲ မည်းမည်းပင် ရွာသည်။

ဒေါင်ဒေါင်မြည်မှ အိုး။
သုံးလွန်းတင်မှ ကြီး။

တောင်ကလာမှ မိုး ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင် အိုးလှဲရေညွှန်ရွာသည်။ ရွာလေရာဝန်းကျင်အားလုံး ပိတ်ဖုံးမြင်တွေ့နေရသည်မှာ မိုးရေများ၊ လမ်းကြောင်းများ ရေလျှံသည့်တိုင် အညာမိုးက မနား။ ရွာသမျှ မိုးရေ အင်အားများပြားပြီး မိုးသက်ရှည်သည်။ နှစ်နာရီ ကျော်ကျော်မျှ နားလိုက် ရွာလိုက် ရွာသောအခါ ချောင်းရေကလျှံ၊ ကန်ရေကတိုး၊ ပျိုတို့မောင် ရွှေညောင်ရစ် ရေနှစ်မှာစိုးရလောက်အောင် မိုးရေက ဖွေးဖွေးလျှံလျှံ။

မိုးကနူးနူးနပ်နပ် ရှိရုံမျှမက ကျွံကျအောင် ရွာသောမိုး။

ရာသီက နွေနှောင်း။ မိုးဦးသစ်တော့မည့် အချိန်။ ဖုန်သိပ်မိုးလေများ သုံးလေးကြိမ် ရွာပြီးသောအချိန်။ မိုးကြီးရေလျှံ နူးအိပျော်ကျ အောက်ပေါက် အောင် ရွာသောအချိန်။

လက နယုန်လ၊ ရက်က-လကုန်လုနီး လဆုတ် ရက်ပိုင်း။

ငတော ဘာလုပ်ရမည်ကို ငတောသိသည်။

“ငလုံးနဲ့ငမုံး”

“ဗျာ အဖေ”

“ညမှာ ဖားကောက်ထွက်မယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ရမယ်၊ ဖားထည့်မဟုတ် အိတ်သုံးလုံးလည်း ယူခဲ့၊ တောလိုက်မီး၊ တောကိုင် ဓား၊ ဓားလှံနဲ့ အရန်မီးသီးလည်းယူခဲ့”

ဟုတ်သည်။ ရာသီတစ်ခွင်၌ မိုးဦးခွင်သစ် ဝင်တော့မည့်အချိန် မိုးကြီး လာရွာခြင်းသည် ဖားကောက်ရန်အချိန်ကျပြီဟု သွယ်ဝိုက်ကြေညာခြင်းဖြစ်၏။

*

(၂)

ကလေးရဲ့ ချောစရာ။
မိတ္တီလာကန်တော်အောက်က
ဖားကောက်ခဲ့ပါ။
ဖားပါလျှင်တစ်ကောင်ပေးပါ
မျက်လုံးရယ်ကြောင်တောင်တောင်နဲ့
ဖားကောင်ကသေး။

(သားချောတေး)

ညဦးပိုင်း၌ တောလိုက် ဘက်ထရီမီးထိုးလျက် ငတောတို့ သားအဖ သုံးယောက် ဖားကောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာမှ အနောက် စူးစူး၌ရှိသော သဲပြာမြေများဆီသို့သွားမှသာ ဖားများများ ကောက်ရမည်မို့ ငတောတို့သည် သဲယာမြေတောများဆီသို့ သွားရောက်ရာတွင် လမ်း၌ ကဇာရိုးများစွာကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ကဇာရိုးဟူသည် သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများ၊ ချုံပုတ်ချုံနွယ် များ၊ တောင်ပို့အို၊ တောင်ပို့ဘောင်း၊ တောင်ပို့သစ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော တောတန်းရှည်ကို၊ ကဇာ၊ ကဇာရိုးဟုခေါ်သည်။ လှည်းလမ်းဘေးဝဲယာ၌ ဖြစ်စေ၊ သီးခြား ဖြစ်စေ ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်ပင် ဝါးပင် ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်း ထူထူထပ်ထပ်ပေါက်ရောက်နေသော နေရာကိုလည်း ကဇာဟုခေါ်ကြသည်။ ရှေးအစဉ်အဆက်ကထဲက ရှိခဲ့သော ကဇာရိုးများထဲတွင် တောင်ပို့အိုကြီးများ၊ တောင်ပို့ဟောင်းများ၊ တောင်ပို့အသစ်များ အများအပြား ပေါက်ရောက်သည်။

အချို့တောင်ပို့ကြီးများက လူတစ်ရပ်ကျော်အောင် မြင့်မားလှေရှိသည်။ အချို့တောင်ပို့များက ရင်ဆို့၊ ခါးလယ်၊ တောင်ပို့သစ်က တစ်တောင် နှစ်တောင်မြင့်သည်။

တောင်ပို့သည်။ ခြတို့၏အိမ်။ တောင်ပို့ဖြစ်စေခဲ့သူမှာ ခြများ။ ခြများ စားသောက်နေထိုင် အိမ်ပြုလေ့ရှိရာမှ တောင်ပို့ထွက်ပေါ်လေ့ရှိသောကြောင့် ဒေသသုံးစကားအရ ခြတောင်ပို့ဟုလည်း ခေါ်သည်။ တောင်ပို့ဟုလည်း ခေါ်သည်။

တောင်ပို့အားလုံးနီးပါးပင်လျှင် တောထူချုံ့ထူသည့် နေရာ၌ ရှိတတ်သည်။ မြေပြင်ပြောင်၌ တောင်ပို့ရှိခဲ့သည်။ ရှိတော့ ရှိတတ်သည်။ ရှုံ့ထဲတစ်ပိုင်း၊ မြေပြောင်တစ်ပိုင်းလဲ ရှိတတ်သည်။ ခြကောင်များ နှစ်သက်ပါက အိမ်အောက်၌ပင်လျှင် တောင်ပို့ပေါက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှားပါးသည်။

ခြများက နေထိုင်စားသောက် မှီခိုရာမှ စွန့်ပစ်ခဲ့သော တောင်ပို့ကို တောင်ပို့ဟောင်း၊ ခြများ နေထိုင်သက်ကြာလာသော တောင်ပို့ကို တောင်ပို့အို၊ ခြများအုံ့ဖွဲ့နေထိုင်စားသောက်ရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ အပေါက်ခေါင်းပါသော မြေသားမြေစိုင်ထု တောင်သဏ္ဍာန် စတင်မြင့်မားလာသည့် တောင်ပို့ကို တောင်ပို့သစ်ဟု ခွဲခြားကြသည်။

တောင်ပို့ကြီးက တောခွေးအ၊ ကြောင်၊ ဗွတ် နေလေ့ ရှိသကဲ့သို့ မြွေလည်းဥကြ၊ သားပေါက်ကြ၊ နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့နေ့ညည၊ မည်သည့်အချိန် ဖြတ်သွားသွား ဖြတ်သန်းသွားလာချိန်တိုင်း ကဇာကြီးများ ဘေးဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်ပို့ဟောင်း၊ တောင်ပို့အို၊ တောင်ပို့သစ် ဘေး၌ဖြစ်ဖြစ် သွားလာ သူက မျက်စိလျှင်၊ နားပါးရသည်။ မမျှော်လင့်သော ဘေးအန္တရာယ် သည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျရောက်တတ်သဖြင့် သတိမေ့လျော့မရ။ သတိမေ့လျော့၍ ခံလိုက်ရပါက သက်သက်သာသာဖြစ်ခဲ့သည်။ သေတစ်လမ်း၊ ရှင်တစ်လမ်း ချက်ခြင်း ဖြစ်တတ်သဖြင့် ငတောတို့ မပေါ့ဝံ့။

ငတောတို့ သွားနေသော သဲယာမြေတောများ မရောက်မချင်း တောင်ပို့အို၊ တောင်ပို့ဟောင်း၊ တောင်ပို့သစ်များ ပေါများ လှသည့် ကဇာအို၊ ကဇာဟောင်း၊ ကဇာကြီးများဖြစ်ရာ သားအဖသုံးယောက်စလုံး ဝဲ၊ ယာ၊ ရှေ့၊ နောက် ထက်အောက်သို့ မျက်စိရှင်၊ နားပါး၊ သတိထားနေကြရသဖြင့် စကား မပြောဝံ့။ မီးအဆက် အပြတ်မခံဝံ့။ သဲယာမြေတောများ ဆီသို့သာ ချောချောမောမော ရောက်ဖို့၊ အချိန်မီဖို့၊ ဖားများများ ကောက်ဖို့ရသာ အာရုံဇောကပ်နေကြသည်။ ဟုတ်သည်။ ငတောတို့ ကောက်မည့်ဖားမှာ သဲဖား။

သဲဖားကို ကောက်ဖားဟုလည်း ခေါ်သည်။ ကျဖား ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ငတောတို့ ချိုင့်ကြီးဒေသနှင့် ဝန်းကျင်တွင် တံမြက်စည်းလုံး ကောက်ယူ ရလောက်အောင် ပေါများသောဖားကို ပြုပါဆိုလျှင် ကောက်ဖားကို ပြရမည်။ မြောင်မြို့နယ် အနောက်ဖား သဲမြေများနှင့် ချောင်းဦးမြို့နယ် တောင်အဖား သဲမြေများ၌ တွေ့ရသည်။ ဤသည်မှာ မြောင်မြို့ နယ်အနောက်ဖားနှင့် ချောင်းဦးမြို့နယ် တောင်အဖား သဲမြေများ၌ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဖား၊ လှစရိုက်နှင့် သူ့ခလေ့၊ သူ့နည်းနှင့် သူ့ဟန် ထူးခြားမှုဖြစ်သည်။

အိုများ၊ အိုင်များ၊ ကန်များ၊ လယ်များဆီသို့ ငတော မသွားဘဲ သဲယာမြေများဆီသို့ ငတော သွားနခြင်းမှာ မတူခြားနားသော ဖားစရိုက်၊ ဖားခလေ့၊ ဖားအနေအထား ကွဲပြားမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိုများ၊ အိုင်များ၊ ကန်များ၊ လယ်များ၌ ကောက်ဖားခေါ် ကျဖားခေါ် သဲဖားများ မလာဘူးလား၊ မရှိဘူးလားဟု မေးစရာရှိ၏။ လာသည်၊ ရှိသည်၊ ရသည်။ ထိုနေရာသို့ ဟင်းစားရှာသူ အပျော်တမ်းလာသူ၊ ကလေးတရုန်းရုန်း ခွေးတအုံးအုံး၊ လူကြွက်ကြွက်ညံ့။

ငတောတို့ သဲတောမြေများက ရွာနှင့်လည်း ခပ်ဝေးဝေး။ ကဇာများ ချုံများ၊ တောများ ဖြတ်ကျော်ရသဖြင့် တစ္ဆေသရဲ ကြောက်သူကလည်း မလာ၊ တောင်ပို့အို တောင်ပို့ဟောင်း တောင်ပို့သစ်မှ ထွက်လာမည့် မြွေပေါက်မှာ ကြောက်သူက လည်းမလာ၊ တစ်အိုးတစ်နပ်ချက်သမားက တစ္ဆေသရဲ ယုံယုံ မယုံယုံ မြွေပေါက်မှာ တုန်နေအောင် ကြောက်ရမလား။

ငတောတို့က ရောင်းစားရလောက်အောင် ကောက်ရသူ များဖြစ်ရာ ရွာအဝေးအနီး၊ မြွေတွေ့မတွေ့၊ သရဲတစ္ဆေခေါင်းထဲ မထား၊ ဖားရစေရန်အတွက် ကွင်းကျယ်သော လှမရှုပ်သော သဲယာမြေအထိ သွားရောက်ရ၏။

ကောက်ဖားချိန်၌ သဲယာမြေတောများကို ငတောတို့ အားကိုးရသည်။ အိုများ၊ အိုင်များကိုလည်း ငတောတို့ အားကိုး ရသောအချိန်လည်း ရှိသေးသည်။ ရိုက်ဖားအချိန်၌ အိုများ၊ အိုင်များ၊ ကန်များ၊ လယ်များ ကို ငတောတို့ အားကိုးရသည်။ ရိုက်ဖားသည် ငတောတို့ ဒေသ ၌ အစိမ်းရောင်သန်းသော ညိုညစ်ညစ်အရောင်ရှိသည့် ဖားချောင်နှင့် ဖားပေါင်ဝါ။

ဖားချောင်က အခုန်အပျံ အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်။ ချိန်မြန်သွက်လက်၊ အကင်းပါးသည့် အကောင်။ လယ်ဘေးချုံ့ထဲ၊ လယ်ထဲ။

ကန်ဘေး၊ ကန်ဘေးချိုထဲ၊ ကန်ရေစပ်၊ အိုဘေး၊ အိုထဲ၊ အိုင်ဘေး၊ အိုင်ထဲမှာ ရေရှိငါးရှိ၊ ရေရှိဖားရှိ တစ်နှစ်ပတ်လုံးရှိကံ၊ ပစ်ရသည့်အကောင်မှာ ဖားချောင်၊ ဖားပူချိန်မှ လွဲလျှင် ခက်ခက်ခဲခဲဖမ်းမှ ရိုက်ရသည်မှာ ဖားချောင်။ ဖားပေါင်ဝါလည်း ဖမ်းရာရိုက်ရာ၌ သူနည်းသူ ဟန်ဖြစ် အလွယ်တကူမရ။ ခက်ခဲသည်သာ။ ဖားချောင်နှင့် ဖားပေါင်ဝါသည် ရေကကုန်မှသာ ခြေရာ ဖျောက်တတ်သည်။

အိုထဲ၊ အိုင်ထဲ၊ လယ်ထဲ၊ ကန်ထဲ၌ နေလေ့ရှိသော ဖား တစ်မျိုးကို ဖမ်းရာ၌လည်း အိုများ၊ အိုင်များ၊ လယ်များကို ငတောတို့ လက်လွှတ်မရ။

ထိုဖားက ငတောတို့အသ၌ မိုးဦးဖားဟု ခေါ်သော လိပ်ကဲ့သို့ ခေါင်းပုံစံ ရှိသော ဂုတ်တိုဖား။ အရောင်က ရေနွေး မဖျော့မီ နက်ပြာရောင် ရေနွေး ဖျော့လိုက်က အပြာနုရောင် ပြောင်းသွားသည်။ သူမြည်သံက ကော်၊ ကော်၊ ကော်၊ ကော်၊ ကော်။

မိုးဦး ဖားဂုတ်တိုက လူတွေ့၍ ပြေးခွင့်သာလျှင် နီးရာ ရေထဲ ဆင်းပြေးသည်။ ပြေးပြီးတောက်လျှောက်ကြီး ငုပ်မသွား။ ခဏအကြာ၌ ကားကားကြီး၊ ရေထဲပေါလောကြီး။ ဖားဖမ်းသမားက သူ့ကို ဒိုင်းဝန်းဖြင့် ခပ်ယူသည်။ ခပ်ယူပုံမှာ ဝါးမာအရှည် ရှစ်တောင်ထိပုံ၌ တစ်တောင်ထွာ ကျော်ကျော် ဒိုင်းဝန်းတတ် ရေအောက်မှ ပင့်ထိုးကာ ဖမ်းလေ့ရှိရာ ဖားဂုတ်တို ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာစမြဲ။

ဒေသသုံး အခေါ်အဝေါ်အရ၊

ရေနေသော ချိုင့်ကို အိုင်။

ရေနေသော ချိုင့်ကြီးကို အို။

ရေလှောင် ထားသော ကန်ဘောင် ဆည်ထားသော နေရာကို ကန်ဟုခေါ်သည်။ ထိုနေရာများနှင့် သဲယာမြေတောများ ဆက်စပ်နေက သဲဖားတို့ လာလေ့ရှိသည်။

အချို့က ရေအိုးအောက်၊ တုံးအောက်၊ တိုင်အောက်၊ သစ်ပင် စိုက်ထားရာ ပန်းအိုးထဲ၊ သစ်ခေါင်းထဲတွင် တွေ့ရတတ်သော အောက်ခံ အဝါရောင်၊ အပေါ်ယံအနက်ကျားရှိသော ဖားကို သဲဖားဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ ဖားသမားက ထိုဖားကို ဖားကြား၊ ဖားပျံဟုသာ ခေါ်သည်။

ငတောတို့ ကောက်မည့် သဲဖားက ထိုဖား မဟုတ်၊ သဲယာ မြေများ နေသောဖား။ တစ်ကိုယ်လုံးအရောင်က ခပ်ဝါဝါ၊ ခပ်ညစ်ညစ်။ ဖားအော်သံ ပေးရာ၌ ကတ်၊ ကတ်၊ ကတ်၊ ကတ် ကတ် နှင့် အော်သောဖား။ အခြားဖားများထက် အော်သံ တိုးတိမ်ပျော့သောဖား။

ထိုသဲဖား၊ ကျဖား၊ ကောက်ဖားဟု သုံးမျိုးခေါ်သော ဖားတို့သည် မိုးကုန်ချိန်၌ သဲယာမြေတောများထဲတွင် စုပေါင်းတွင်း ယက်လျက် တစ်ဆောင်းလုံး၊ တစ်နေ့လုံး နေလေ့ရှိကြသည်။

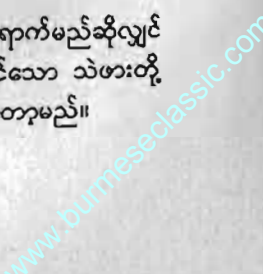
တစ်ဆောင်းလုံး တစ်နေ့လုံး စုပေါင်းတွင်းယက်ကာ ခိုအောင်း နေကြသော သဲဖားတို့သည် နွေနှောင်းမိုးသစ်ချိန်ကို တွင်းထဲမှ စောင့်နေကြ၏။ နွေဦး၊ နွေလယ်၌ မိုးမည်မျှကြီးကြီး ဖားတို့မထွက်သေး။ မိုးတစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက်ကျရုံ၊ မိုးဖြူ၊ မိုးပြေ အဖြစ်က မိုးဦးနီးလည်း မထွက်သေး။

မိုးနူးနူးနပ်နပ်ရွာပြီး ဖားတွင်းအောက်အထိ၊ အစိုဓာတ် ကျွံကျလာပြီး၊ နွေနှောင်းမိုးရာသီသစ် ဝင်တော့မည်ဆိုမှ ဖား တို့တွင်းက ထွက်သည်။ နွေမှာရွာသော မိုးထက်၊ မိုးရွာပြီးက မိုးရာသီသစ် ဝင်လုချိန်နီး၌ ရွာသော မိုးမှဖားက ကြိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ မိုးကြီးရွာခဲ့လျှင် တစ်ဆောင်းခို၊ တစ်နေ့လျှိုး သူတို့ တွင်းထွက်ပွဲစသည်။ မိုးရာသီခွင်သစ် စရန်ထွက်သည်။ နေ့မှာ မိုးနူးနူးနပ်နပ် ကျွံကျလာအောင် ရွာက တွင်းထဲမှ ဖားတို့သည် ကိုယ်ကိုဆန့်ကာ ဆန့်ကာ အောက်ပိုင်းမှ မြေတို့ကို တိုးလျက်၊ အပေါ်မြေသား အနီးအထိ သူထက်ငါ လုတက်လာသည်။

ငတောရော ငလုံးပါ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ မိုးကြီးရွာပြီး တောပြန်ညနေ ဆည်းရီ၌ သဲယာ မြေများထဲမှ တစ်ခုသော နေရာသည်၊ ပေါက်တောမည့် မှိုင့်ကြီးများ တိုးထွက်မည့်နေရာမှ ကြွထ နေသကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြား ကြွထနေသည်။

ည၌ ထွက်မည့် သဲဖားများက နေရောင်ရှိသေးသောကြောင့် ပြင်ပသို့ မထွက်သေးဘဲ ခေါင်းပေါ် မြေရှိရုံသာသာ နေရာအထိ ရောက်လာပြီးညကို စောင့်ကြိုနေခြင်းပင်။ ပဲကြီး၊ ပဲကြားအညောက် ကုံးကုံးကြီးများပေါ်မှ မြေစာကဲ့သို့ ငတောတို့ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ယနေ့ကဲ့သို့ မိုးကြီးလည်း ရွာမည်။ ညဖက်လည်း ရောက်မည်ဆိုလျှင် သဲယာမြေတောများ အောက်၌ စုပေါင်း တွင်းယက်နေထိုင်သော သဲဖားတို့ တွင်းအပြင်သို့ ထွက်တော့ မည်။ ရေရှိရာ သွားကြလာကြ တော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် မြေအောက်၌ ကျင်းဖွဲ့နေထိုင်ရာမှ ရေရှိရာသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ဖြင့် သဲဖားများ လာကြသည်ကို ဖားကောက်သမားက ဖားကျသည်ဟု ချိုင့်ကြီးအသုံးအနှုန်း အရ ပြောဆိုသည်။ ထိုကျလာသော ဖားများကို ကောက်ယူခြင်းကို ဖားကောက်ခြင်းဟု ပြောကြသည်။ ကျဖားကို ကောက်ယူ သူအား ဖားကောက်သမားဟု ခေါ်ကြသည်။

ဖားချောင်၊ ဖားပေါင်ဝါကိုသို့ မရိုက်ရ၊ မပစ်ရ။
ဖားဂုတ်တို လိပ်လို မိုးဦးဖားကဲ့သို့ ရေထဲမှ ပိုက်ဖြင့် မဖမ်းရ။
ဖားပြေးလူပြေး၊ ဖားလိုက် လူလိုက် လိုက်မနေရ။

သူတို့ကို ဖမ်းရာ၌ ရွံရှုပ်ကောက်သကဲ့သို့ ကောက်ယူရသည်။ လက်ထဲမှ ဖမ်းပြီး လွတ်သွားသော ဖားမှလွဲလျှင် ကျန်ဖား များသည် ဖမ်းလည်း ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်။ ကောက်ဖားဟုခေါ်သည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်လာအောင်ပင်လျှင် ကောက်ထည့်ရသည်အထိ လွယ်လွယ်ကူကူ။

သူတို့ အဓိက နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ သွားလာတတ်သည်ကိုတော့ ဖားသမားက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိဖို့လိုသည်။

*

(၃)

“မီးကို ဖြည်းဖြည်းထိုး ငလုံး၊ မင်းရော ငမုံးရော တွေတဲ့ ဖားကို မကောက်နဲ့ဦး၊ ခြေထောက်နဲ့ မနင်းမိအောင်လည်း ဂရုစိုက် ကျော်သွား။”

ကဇာချုံများ၊ တောင်ပို့များကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး သဲယာ မြေတောများထဲမှ ယာတစ်ကွက်ထဲ အရောက်၌ ငတောက သူ့သားများကို သတိပေးပြော ပြောသည်။ ငတောတို့အား ဖားစု ဝေးရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်မည့် ဖား အစအဦးကို ခြေရာ ခံပြီး။ သဲဖားတို့သည် ဖားချောင်၊ ဖားပေါင်ဝါတို့ကဲ့သို့ မရိုင်း၊ ဂုတ်တိုလိပ်လို ဖားကဲ့သို့လည်း မီးရောင်မလန့်၊ လူမလန့်။ ရောင်တိမ်းဖို့ မကြိုးစား။ မီးရောင်ကိုလည်း သတိ မထား။ သူတို့ဦးတည်ရာဘက်ကိုသာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် သွားမြဲ သွားနေ၏။

ငတောက တွေ့သမျှ သဲဖားများ၏ ခေါင်းတည်ရာ ဘက်ကို အဓိက ကြည့်သည်။ ဖားကောက်သမား၏ တာဝန် ထဲတွင် ဖားခေါင်းတည်ရာဘက်ကို ခြေရာခံလျက် လိုက်တတ် ဖို့က များစွာ အရေးကြီးသည်။

သဲဖားတို့သည် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းထားသော ရေကြောင်း အလိုက် ဦးတည်သွားလာနေသည်။ မြောက်က အမြင့်၊ တောင်ကအနိမ့်။ ရေစီးကြောင်းသည် မြောက်မှ တောင်သို့ စီးဆင်းထားရာ တောင်အရပ်သို့သာ တွေ့သမျှ ဖားတိုင်း ဦးတည်သွားနေကြသည်။ မည်သည့်အရပ်မှ လာသော ဖားဖြစ်ဖြစ်၊ ငတောတို့ ရောက်နေရာအရပ်၏ တောင်တည့်တည့်ကျသော အရပ်ဆီသို့ သွားနေကြ၏။ တစ်ကောင်မဟုတ်၊ တစ်နေရာမဟုတ်။ ပန်းတိုင်တူ သွားသလို သွားနေ၏။

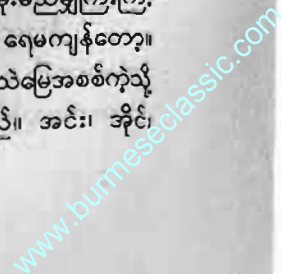
တောင်အရပ်၌သာ ရှိသောကြောင့် ဖားတို့ ဦးတည် သွားနေသနည်း။

တောင်အရပ်ဆီ၌ သဲတောယာမြေများ ဖြစ်သော်လည်း အဆက်ပိုင်းဟု ခေါ်သော ရေတင်မြေကွက်များ ရှိလိမ့်မည်။ ရေတင်မြေကွက် အဆက်ပိုင်း သို့သာ သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သဲဖား၏ ဝိအေသိ၌ ရေတင်မြေကွက် ဘယ်မှာ ရှိသည်ဟု သိကြသည်။ သည်အသိအရ သဲဖား ဓလေ့စရိုက်မှာ ပထမ မိုးကြီး ရွာပြီးသော မိုးဦးနီးအချိန်၌ တွင်းမှ ထွက်ပြီး ရေတင်ခွက် ရှိရာသို့ သွားကြသည်။

သူတို့ဦးတည်သွားရာနောက်သို့ ခြေရာခံ၍ နောက်မှ လိုက်ပါသွားပါက ဖားကောက်သမားမရောက်မီ ရောက်နှင့် နေကြသော သဲဖားရာထောင်သောင်း မကကို တွေ့လိမ့်မည်။ ဖားကောက်နေဆဲမှာပင်လျှင် နောက်မှ ရောက်လာသော သဲဖား အုပ်ကြီးများကို တွေ့လိမ့်မည်။ ဖျာခင်းထားသလို ပေါသောဖား၊ တံမြက်စည်း လှည်းယူရလောက်အောင် ပေါသောဖားဟု ဖောင်းသမား ဩချရလောက်အောင် အများအပြား တွေ့လိမ့်မည်။

ငတော မှန်းဆချက်မှာ ကွက်တိ အံဝင်ပင်။

သဲတောမြေ အဆက်ကွက်များ၏ ချိုင့်ကျရာနေရာများတွင် ရေ အနည်းငယ်မျှ တင်ကျန်နေသည်။ ရေထုကျယ်ပြောသော်လည်း ရေအနက်မှာ လက်နှစ်လုံး သုံးလုံးမျှသာ။ သဲတော မြေ၏ သဘာဝမှာ မိုးမည်မျှကြီးကြီး မိုးမည်မျှသဲသဲ နာရီပိုင်း အကြာ၌ သဲမြေစစ်စစ် မှန်သမျှတွင် ရေမကျန်တော့။ သဲမြေများထဲ၌ တွန်းနေသော သဲမြေအဆတ်ကွက်က သဲမြေအစစ်ကဲ့သို့ မဟုတ်။ မိုးကြီးမိုးများက ရေစိုးစိုးစပ်စပ် တင်ကျန်ရစ်သည်။ အင်း၊ အိုင်၊

ကန်၊ လယ်ကဲ့သို့ ဒူး၊ ပေါင်လယ်၊ ခြေကျင်းဝပ်မြုပ် မဟုတ်သည့်တိုင် ရေဝပ်ချိန် နှစ်ရက်စ၊ သုံးရက်စ ကြာတတ်၏။ သည်အဆတ်ကွက်မှ ရေရှိရာသို့ သဲဖားများ လာကြသည်။ မိုးရေသောက်ကြ၊ အစာဦး ရှာကြနှင့် ဆောင်းခို နွေပုန်းသူတို့ ပဏာမ ဆုံတွေ့ပွဲ ကျင်းပသည်။ ကျဖားက ဖားချောင်၊ ဖားပေါင်ဝါ၊ ဂုတ်တိုလိပ်လို ဖားကဲ့သို့ လူနှင့်တွေ့လည်း ရေထဲမရှောင်၊ မပြေး။

စိုးစိုးစပ်စပ် ရေရှိရာသို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ လာသော သဲဖားများကို ကောက်ရင်း ခြေထောက်နှင့် မနင်းမိအောင် ကြည့်ရှောင်ပြီး ကောက်ရသည်။ ဖမ်းဆီးရာမှ လွတ်သွားပါက ပြန်ဖမ်းရာ၌ မဖမ်းသေးသည့် ဖားကဲ့သို့ ငြိမ်မခံတော့သဖြင့် လောဘမကြီးဘဲ တဖြည်းဖြည်းချင်း၊ တစ်ကောင်ချင်း၊ ကောက် ကောက်ပြီး အဝထိပ်ရှုံ့ချုပ်ထားသော တစ်တောင်ထွာကျော် ကျော် ရှည်သည့် ဖားထည့်အိတ်ထဲ ထည့်ရသည်။

လူကလေးတဲ့ ချောစရာ
မိတ္တီလာကန်တော်အောက်က
ဖားကောက်ခဲ့ပါ။
ဖားပါလျှင် တစ်ကောင်ပေးပါ

မျက်လုံးရယ် ကြောင်တောင်တောင်နှင့်

ဖားကောင်ကသေး ဟု သားချောတေး၌ ပါသကဲ့သို့ ဖားများမှာ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်၊ တစ်ဆောင်းတစ်နွေလုံး မြေအောက်ပုန်းနေရာသဖြင့် မျက်လုံးပိုပြူး၊ ခါးပိုချည့် နေကြသည်။ အကောင်အရွယ်အစားကလည်း အောက်ပြည် အောက်ရွာမှ ဖားကြည့်ပြီး ရယ်စရာဖြစ်မည်။ ဖားကောင်က သေးဆိုသကဲ့သို့ အမှန်ပင်သေးတာ လက်တွေ့ပါ။ ဆီးဖြူသီး အရွယ်၊ ဂုံညင်း အရွယ်အစားမျှသာပါ။

ငတောတို့ သားအဖ သုံးယောက်စလုံး တွေ့သမျှ ဖားများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ကောက်ကောက်ပြီး ထည့်နေကြသည့်တိုင် ဖားကမလျော့ လက်ညောင်း၊ ဇက်ညောင်း၊ ခါးကိုက် သည်အထိ ကောက်ကောက်ထည့်နေရ သည်မှာ မရပ်မနား။

မီးရောင်ကိုလည်း မမှု၊ အခြားဖားများကို ငတောတို့ သားအဖ သုံးယောက် ကောက်ထည့်နေသည်ကိုလည်း သတိမပြု။ ကိုယ်ကို လူသားက ကောက်ထည့်ပြီး အိတ်တွင်း သွင်းနေသော်လည်း မအော်။ တစ်ဆောင်လုံး

တစ်နွေလုံး တွင်းအောင်းနေခဲ့ရာမှ ရေနှင့်အစာကို တွေ့ရန်သာ အာရုံစေ ကျနေသော ကျဖားများသည် သဲအဆတ်ကွက် ရေရှိရာသို့သာ နီးရာနီးရာ ဖားတွင်းများဆီမှ လာနေကြသည်မှာ ရှေ့ဖား အလယ်ဖား အနောက်ဖား ဆက်မိသွားသည်။ ရောက်နေသော ဖားကလည်း ထိလှခမန်း နောက်လာသော ဖားချင်းလည်း ခေါင်းချင်းထိလှခမန်း၊ သည်မျှအထိ အင်နှင့်အားနှင့် များပြားသည်။

ငတောတို့ သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ယူလာသော ဖားထည့်အိတ် သုံးအိတ်ပြည့်သည့်တိုင်း ဖားများ လာနေဆဲ။ လျော့သွားသည်လည်း မထင်ရ။ ပထမ မိုးဦးနီးမိုးကြီးရွာစ ပထမရက်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤကဲ့သို့ပင် ဖားကြီး၊ ဖားလတ်၊ ဖားသေးတို့ အား သုံး ထွက်ကြသည်။ တစ်ကောင်မှ တွင်းထဲ ချန်မနေရစ်။

နောက်ရက်များ၌ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ ထွက်တော့သည်။ ဖားထီးက အလျင်လာပြီးမှ ဖားမက နောက်မှ လာတော့သည်။ နောက်မိုးကြီး မည်မျှရွာရွာ ဖားထွက် ဖားကျမှာ အစဦး တစ်ရက်ကကဲ့သို့ စုံစုံလင်လင် မလာတော့။ ပါးပါးနည်းနည်း ကျကျသွားသည်။ ဖမ်း၍ဆီး၍၊ သေ၍ကျေ၍ မဟုတ်။ ဖားလေ့စရိုက်ကိုက တွင်းကြီးတစ်တွင်းထဲ စုနေသော အချိန်မဟုတ်တော့။ ကျင်းခွဲကြပြီး ဥကပ်ကြ၊ သားပေါက်ကြသည်မှာ မြန်သည်။ နောက်ရက်၊ နောက်မိုး၊ နောက်ရေများ၌ သည်သာဘဝ လေ့စရိုက်ကြောင့် စုစုစည်းစည်း မတွေ့ကြရ ခြင်းဖြစ်၏။

ငတောတို့ အိတ်သုံးလုံး ပြည့်လှဆဲဆဲ၌ မိုးဖွဲဖွဲကျသည်။
အိတ်သုံးလုံး ပြည့်သောအခါ မိုးစိတ်စိတ်ကျသည်။
အိတ်သုံးလုံးကို ထမ်းပိုးပြန်လာသောအခါ မိုးပိုမို များလာသည်။
ငမုံးက ရင်ထဲမှ အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုသည်။
ရွာလိုရွာလော့ မိုးနတ်သား။
အိမ်လည်း မိုးပြီးခဲ့ပြီ။ ဖားသုံးအိတ်လည်း ရခဲ့ပြီ။
အိမ်သို့လည်း ယခုပြန်ခဲ့ပြီ။ ရွာလိုရွာလော့ မိုးနတ်သား။

✽

(၄)

မိုးနတ်သားက အရွာမလျှော့။ ဝုန်းဝုန်းဖြုန်းဖြုန်းဖြင့် ပုဆိန်ပေါက် မိုးရွာရာ၊ သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ကြွက်စုတ် ရေနစ်သကဲ့သို့ ရေရွှဲရွှဲခိုလျက် ခိုက်ခိုက်တုန်တုန် ရေများမှာ ငါများ၊ လမ်းများ မှန်သမျှ စီးဆင်း နေသော ကြောင့် ရေထဲ တဖွမ်းဖွမ်း သွားနေရသည်။

တောက ငလုံး မီးထိုးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ချသည်။

ဖြတ်ပြန်ရမည့် နေရာများမှာ ကဇာရိုးတန်းရှည်များ၊ တောင်ပို့ဟောင်း၊ တောင်ပို့အိုများ၊ တောင်ပို့သစ်များ အလွန် ပေါများလှသည့်နေရာ။

ညဦးပိုင်းက မိုးမရွာ။ ယခုမ မိုးရွာလာသောကြောင့် လူသားတို့ မိုးမိသကဲ့သို့ အစာရှာပြန် မြွေတို့လည်း မိုးမိသည်။ မိုးထဲရေထဲမှ မြွေကလည်း သူ့နေရာ သူပြန်မည်။ ရေထဲ၌ မြွေမှန်းမသိ၊ တုတ်မှန်းမသိ၊ ထင်းချောင်းမှန်း မသိ နင်းမိလိုက် လို့ကတော့ ကိုက်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

“ငလုံး”

“ဗျာ...အဖေ”

“မင်းကဖားအိတ်နှစ်အိတ်ကို ယူခဲ့။ အဖေကို မီးပေး၊ အဖေနောက်က မြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ။ အိမ်ပြန်ရောက် ချင်စောနဲ့ အဖေကို ကျော်မတက်နဲ့၊ ဘေးချင်းယှဉ် မလိုက်နဲ့။”

တောက စိုးရိမ်သဖြင့် သတိပေးရသော်ငြား တောသမားသား နှစ်ယောက်က ထိုမျှနားမဝေး။ တောစည်းကမ်းကို သဘောပေါက်သည်။ ထိုမျှမက တောင်ပို့ကြီးများ၊ ကဇာများ ဘေးမှ ဖြတ်သောအခါ အန္တရာယ် ကြုံတွေ့မည်ကို သူ့အဖေ စိုးရိမ်နေကြောင်း ရိပ်မိသည်။

မီးကို ဖြည်းဖြည်းထိုးကာ ရေများလည်း တဖွမ်းဖွမ်း တစွက်စွက် သွားလာနေရသော တောတို့သည် ထိန်ပင်ကုန်း ကဇာ ဝင်မိသောအခါ မိုးက ရပ်သွား၏။ မိုးမရွာတော့သဖြင့် မီးထိုးရာ ထိရောက်သော်လည်း စီးနေသည့် ရေထဲ ထိုးရသောကြောင့် ရောင်ပြန် ပြန်ပြန်ထွက်သည်။

အလယ်၌ ဖောင်းဝပင်၊ ဒဟတ်ပင်စုစု ပေါက်ရောက်နေပြီး မိုးနံ့ချို နဘူးချို၊ ချင်းရဲချိုနှင့် တောင်ပို့မျိုးစုံ အလွန်ပေါသော ထိန်ပင်ကုန်း ကဇာ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ခန့် အရောက်တွင် ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ

ဟူသော အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်းလာသည့် အသံကြီးများကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကြားလာရာ သားအဖ သုံးယောက် စလုံးပင် ကြက်သေသောကာ ကြက်သီး တဖြုန်းဖြုန်း ထသွားကြသည်။ ကဇာချုံကြီးများ တောင်ပို့ကြီးများဆီမှ ကားများစွာကို အပြိုင်အဆိုင် အပြင်းအထန် မောင်းလာသည့် အသံမျိုး လေမှန်တိုင်း ကျလာရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံမျိုး မရပ်မနား ထွက်ပေါ် လာသည်မှာ နားပွင့်ခမန်းပင်။ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ပေါဝေါ ဝေါဝေါသံမစဲ။

“အဖေ၊ အဖေ တဝေါဝေါနဲ့ အသံတွေ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် အော် နေပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ငလုံးမေးသံက အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား ကျရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောအသံ။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အဖေ၊ ဟော...ခုမှ အသံတွေက ပိုကျယ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ငမုံး မေးသံက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။

“ခက်တာပဲကွ မိုးခြောက် လေခြောက်ဆိုရင် အလွယ်လေး ရှောင်တိမ်း လိုက်ရဲ့ပဲ၊ ခုဟာက မိုးထဲရေထဲ ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ ရှောင်ပြေးဖို့ကလည်း ကဇာချုံတန်း နှစ်ခုကြားဆိုတော့ ချုံဖောက်ထွက် နင်းထွက်မှုကလည်း လူအားမထားနဲ့၊ နွားအားထိ မလွယ်ဘူး။ ဘာအန္တရာယ်လည်း ဆိုတာ ငြိမ်ပြီးနားထောင်မယ်၊ တို့က မနိုင်လောက်ရင် ရှေ့မပြေးနဲ့၊ ချုံတိုးဘေး မပြေးနဲ့၊ ဖားကောက်ခွဲတဲ့ သီယာတောပြင်ကို နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးမယ်၊ ဒါပဲ၊ ငြိမ်”

ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဖြင့် အော်သော အသံမှာ ပိုကျယ်ကာ ပိုပြင်းထန်လာသည်။ မူလ ကြားသည့် အသံထက် များစွာ ပိုကျယ်လာရာ သုံးဦးစလုံး ရင်ခုန် သွေးလန့်လာသည်။

ဘာသံလဲ၊ ပြေးရမလား၊ တိုက်ရမလား။

ရှေ့ပြေး၍ အသံရှင်နှင့် ဝင်တိုးလည်း အခက်။

နောက်ပြေး၍ လူသုံးယောက်တွင် နောက်ဆုံးလူ ဘေးတွေ့က အခက်။

ဘေးပြေး၍ ချုံတိုးနေစဉ် လာတိုက်ခိုက်ကလည်း အခက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

တောသည် အဖေ။ ငလုံးနှင့်ငမုံး သည်သား။ တောသည် ခေါင်းဆောင်။

ငလုံးနှင့် ငမုံးသည် နောက်လိုက်။

မနိုင်ဝန်၊ ရင်မဆိုင်နိုင်သော အန္တရာယ်ဖြစ်လာပါက နောက်ပြန် ပြေးမည်။

နောက်ဆုံးမှ နေမည့်သူက တော။ အဖေက ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီပီ အနစ်နာ ခံမည်။

ဝေါဝေါဟော...ဝေါဝေါ...ဝေါဝေါဟော...ဝေါဝေါ ဝေါဝေါဟော... ဝေါဝေါ။

အသံသည် အဆမတန် ကျယ်လောင်လာသည်။ တောသမား၏ ခေါင်းသည် တိုက်ပွဲဝင် ဓားသမားခေါင်းနှင့် တူကြောင်း သူ့ဆရာ ဆရာများက သင်ကြား ခဲ့သည်ကို တော သတိရသည်။ မျက်တောင်တစ်စိတ် လျှပ်တစ်ပြက် ခဏငယ် တစ်ခုအတွင်း၌ မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်သိနိုင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှသာ ဓားသမား အသက်ရှင် သကဲ့သို့ တောသမား အသက်ရှင်မည်။

ဝေါဝေါ...ဝေါဝေါဟော...ဝေါဝေါ...ဝေါဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဟော ဟော။

သည်အသံကြောင့် ချုံပုတ်ချုံနွယ် လှုပ်နေသလား။ မလှုပ်။ အသံသည် အနီးအဝေး အကွာအဝေး ပြောင်းနေ သလား။ မပြောင်း။ တိရစ္ဆာန် သို့မဟုတ် စုန်းဘုတ် ကဝေ တစ္ဆေသရဲ ဘီလူး မြင်သလား။ မမြင်။

အနီးချုံပုတ် မလှုပ်သော်လည်း အဝေးချုံပုတ် လှုပ်လာ သလား။ မလှုပ်။ သစ်ပင်ကြီး ဝါးပင်ကြီးများပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အဟက်သံလား။ မဟုတ်။

ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ...ဝေါဟောဟော...ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဟောဟော။

တစ်တောလုံး တစ်ကွင်းလုံး ထွက်ပေါ်နေသော အသံ လား။ မဖြစ်နိုင်။ တစ်တောလုံး တစ်ကွင်းလုံး ထွက်ပေါ်လာက ကျေးငှက် တောငှက်တို့ တောလန့်မည်။

တောချောက်သလား။ တောမှောက်သလား။ တောအမှောင်ဝင်သလား။ တောချောက်က အဝေးကြီးကထဲက အော်လာပြီးမှ အနီးရောက်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု အသံသည် အဝေးမှ လာသော အသံမဟုတ်။ မိမိတို့ အနီးကပဲ ပေါ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေါဝေါဟော ဝေါဟောဟောဝေါ ဝေါဝေါဝေါဝေါ ဝေါဝေါဟော။
တော စဉ်းစားမရ။ အသံ ထွက်ပေါ်လာရာဟု ယူဆသော မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ လူလက်ရုပ် တစ်ဖောင်ကျော်ခန့် မြင့်နေသည့် တောင်ပိုဟောင်း၊ တောင်ပိုအို၊ တောင်ပိုသစ်နှင့် ချုံပုတ်ချုံနွယ်များ ရှိရာကိုသာ မီးအဆက်မပြတ် ထိုးထားသည်။ အရေးတစ်စုံ ကိုယ်၌ ကြိုက် အဆင်သင့် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ငလုံးကစားရှည်၊ ငမုံးက စားလုံ ကိုင်ကာ သတိဆွဲနေသည်။ ဟုတ်သည်။ တော၏ နိယာမမှာ ကြောက်လွန်းလျှင်လည်း သေသည်။ မိုက်ရူးရဲ လုပ်လွန်း လျှင်လည်း သေသည်။ ရင်ဆိုင် တွေ့ရာ၌ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက် လုရာတွင် မနိုင်က သေသည်။ မနိုင်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်က အားနည်း သူ သေသည်။ ယှဉ်သင့် မယှဉ်သင့် ချင့်ချိန် နှိုင်းခြင်းသည် တောလိုက်သမား ကောင်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ တစ်ခုပင်။

ဝေါဝေါဝေါဝေါ ဝေါဟောဟော အသံများသည် နားပွင့် ခမန်းပင် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းရာက ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားသည်။ မကြာမီမှာ ပင်လျှင် ချုံကြီးများထဲ၌ ရှိနေသည့် တောင်ပိုကြီးများထဲမှ ရောင်စုံမီးပန်းများ ယှဉ်ပြိုင်လျက် အပြိုင်အဆိုင် ယမ်းသလို မီးရှူးမီးပန်း လွှတ်ရာမှ ရောင်စုံ မီးပန်းများ ပွင့်ထွက်လာသလို ရောင်စုံထွက်လာသည်။ ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ၊ စိမ်း၊ ခရမ်း၊ မရမ်း စသော ရောင်စုံ မီးပန်းခိုင်များ အလင်းတန်းကြီးများက အုံ့ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား စဖွယ် လင်းလက် ဝင်းထိန်လာ၏။

“အဖေ အဖေ ရောင်စုံမီးပန်းတွေ လွှတ်ပြပြီး ကျုပ်တို့ ကို ချောက်နေ ပြီဗျ။ ဓားနဲ့ ကျုပ် ဝင်ခုတ်မယ်၊ ခုတ်လိုက် ရမလား အဖေ”

ငလုံး ပြောသံက သူ့အဖေက ခုတ်ဟာဟု ခိုင်းလျှင် ဝင်ခုတ်မည့်အသံ။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဖေရ ကျွန်တော်တို့ကို တစ္ဆေသရဲ ဘီလူးချောက်တာ၊ လှန်တာဆိုရင် နောင်မှာ ဒီလို မချောက်ဝံ့ မလှန်ဝံ့အောင် အစ်ကိုက ဓားနဲ့ခုတ်၊ ကျွန်တော်က လုံနဲ့ ဝင်ဟိုးမယ်”

ငမုံးအသံက သူ့အဖေခွင့်မပေးလျှင် မီးရောင်ရှင်ကို လုံဖြင့် ဝင်ထိုးမည့် အသံ။

“ဓားနဲ့လည်း မခုတ်နဲ့၊ ဓားလုံနဲ့လည်း မထိုးနဲ့၊ စုန်းပုတ်ကဝေ မြေဘုတ် ဘီလူးတစ္ဆေသရဲ ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ တောသမား ဆရာ အစဉ် အဆက် ပြောလေ့ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ခြသံပဲ။ အလွန် တွေ့ခဲ့တဲ့ ခြသံရှိကြောင်း ညွှန်ပြတဲ့

အသံပဲ၊ ဟုတ်တယ် ခြင်္သေ့၊ ခြင်္သေ့ရဲ့တု တောင်ပို၊ ခြင်္သေ့ရဲ့ကို မိုးကြီးရောင်လို့ ဒီလို အသံထွက်တာ ဒီလို ရောင်စုံမီးဖြာထွက်တာပဲ၊ အပေဉာဏ် မိသမ္မု အပေကြားဖူးသမ္မုနဲ့ ချင့်ချိန်လိုက်တော့ ခုမှ အဖြေ တွေတာပဲ၊ မလွဲဘူး။ ခြင်္သေ့မှ ခြင်္သေ့ရဲ့ရက ထွက်တဲ့အသံ”

ငတောစကားကို ငလုံးရော ငမုံးပါ နားမလည်။ ဟုတ်သည်။ ငတော ပင်လျှင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ခါသာ လက်တွေ့တွေ့ဖူးသည်။

ယခင်က သူထက်ဝါရင့်သော တောသမား ဘိုးဘွား ဘီဘင် ဘတို့ အဖေတို့၏ စကားအစဉ်အဆက်သာ ထပ်ပြန် တလဲလဲ ကြားခဲ့ဖူး၏။

ခြင်္သေ့ သက်ရှိသတ္တဝါ အကောင်။

ခြင်္သေ့သည် သက်ရှိ သတ္တဝါမဟုတ် အကောင်မဟုတ်။

ခြင်္သေ့ရဲ့ အတွင်းမှ သံဖြစ်နေသော သံအမျိုးအစားဝင် သံတစ်မျိုး။

ထိုသံသည် ခြင်္သေ့။

ခြင်္သေ့ရဲ့အသံ နေရာ၌ အပိုင်းအစ အနည်းငယ်ရှိက ထိုနေရာကို ရောင်၊ ရောင်ခဲလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ အသံငယ် ပေးလျက် ရောင်စုံ အနည်းငယ် ဖြာတတ်သည်။

ခြင်္သေ့ အများအပြား ရှိသော နေရာ၌ မိုးရောင် ရောင်ကာ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် အသံကျယ်ကျယ်ပေးကာ ရောင်စုံဖြာ ထွက်တတ်သည်။

ခြင်္သေ့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထုနှင့်ထည်နှင့် ရှိသော နေရာတွင် ရောင် ရောင်ခဲပါက ဝါးသုံးလေးရိုက် အစားမက ကြားလောက်အောက် ဝေါဝေါ ဝေါဝေါ ဝေါဝေါနှင့် အော်လေ့ ရှိပြီး ရောင်စုံ မီးရှူးမီးပန်း မီးစကြာကဲ့သို့ ဖြာထွက်တတ်သည်။ မိုးရွာတိုင်း ရောင်စုံတိုင်းလည်း မအော် ရောင်စုံ မထွက်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေအထိ ဓာတ်ပြောင်းလဲမှု ကြုံတွေ့မှသာ အသံ ပေးတတ်၊ ရောင်စုံ ဖြာထွက်တတ်သည်။ ရှေးက စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ အစိမ်း၊ သရဲ။ မြေဘုတ်ဘီလူး၊ တောစောင့်သရဲ ချောက်လှန့်ခြင်း၊ တောက်စားခြင်းဟု တစ်ဖက်သတ် ယုံကြည်စွဲကြသည်။ ဓာတ်ပြောင်းလဲမှု သဘောကို သိပ္ပံနည်းကျ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ကြ။

တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေအထိ ဓာတ်ပြောင်းလဲ မှုရှိမှ မြည်တတ်၊ အော်တတ်၊ ရောင်စုံဖြာထွက်တတ်သည်ဟု ငတော ပြောနိုင်ခြင်းမှာ သည်ချစ် သည်တောင်ပိုများ သည်တောကို ယခုကဲ့သို့ မိုးကြီးရွာနေဆဲ၌ပင်လျှင် ငတော

အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ငတောသာမက အခြားတောသမားများလည်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရောက်ခဲ့ဖူးကြ၏။ နေ့ရောညပါ ဖြစ်၏။ ယခင်က မကြုံခဲ့၊ မကြားခဲ့၊ မတွေ့ခဲ့၊ မမြင်ခဲ့။

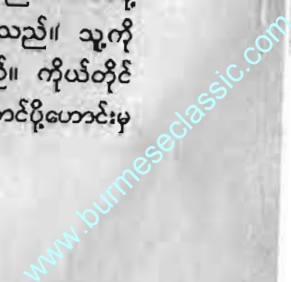
ယခုမှ ကြုံလာ၊ ကြားလာ၊ တွေ့လာ၊ မြင်လာခြင်းကြောင့် မြည်တီး လောက်သည်အထိ၊ ရောင်စုံဖြာထွက်လောက်သည်အထိ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေ အလှည့်အပြောင်း ကြောင့်သာ မြည်ဟည်းလာ၊ ရောင်စုံဖြာထွက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့ထု မည်မျှရှိသော နေရာသို့ မိုးရေချိန် လက်မ မည်မျှ ရွာသွန်းသော အချိန်၊ အပူစွမ်းအင် မည်မျှရှိသော အချိန်၊ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် မည်မျှ နှစ်ကြာသော အချိန်၌ ရောင်၊ ရောင် ပါက မြည်ဟည်းတတ်သည်။ ရောင်စုံဖြာ ထွက်တတ် သည်ဟု သိပ္ပံနည်းကျ အကိုးအကာ အထောက်အထားကို ငတောတို့ မပြသနိုင်။

ခြင်္သေ့မှာ အလွန်ရှားပါးသည်။ ရိုးရိုးသံထက် ဈေးတန်သည်။ ခြင်္သေ့ရွှံ့ မှုရွာတက်ရောင်းရာ ရွှေတစ်ကျပ်သား နှစ်ရာအစိတ် ခေတ်က ခြင်္သေ့ သွားရောင်း သောသူ ရွှေတစ်ကျပ်သားဝယ် ပြန်လာခဲ့ရသည်ဟု ကြားဖူးနားဝသာ ရှိသည်။ ထိုစဉ် က ငတောမှာ ကလေးဖြစ်သောကြောင့် ခြင်္သေ့ကို မမြင်ဖူးလိုက်။

ခြင်္သေ့တို့ကိုတော့ ငတော မြင်ဖူးသည်။ ခြင်္သေ့ မထားနှင့်။ ခြင်္သေ့ကို မမြင်လျှင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာမှတွေ့သည်။ တွေ့ရပုံမှာ လည်း အငှားလိုက်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာဖြစ်သော မအူပင်မြို့နယ်၊ ရေလဲအုပ်စု၊ သူဌေး ကျေးရွာ၌ အိမ်ထောင်ကျသော ဆရာကြီး ဦးဘရှင်သည် တွင်းကြီးသား။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်တွင် အညာသို့ အလည်အပတ် ပြန်လာ ခဲ့ ထိုဆေးဆရာကြီး ဦးဘရှင် (ယခုကွယ်လွန်)က အညာရောက်ခိုက် သူ ဆေး အသုံးကျသော ခြင်္သေ့တောင့် လိုချင်သည်။ သူ့အသက်အရွယ် သူ့အသက်ကွာနှင့် တောင်ပိုကို ကိုယ်တိုင်ဖြို၍ တူး၍မသင့်၊ ငှားလူဖြင့် ဖြိုလို၊ ငှားလိုပါသည် ဟု ဆိုကာ ငှားလာသဖြင့် သူ အငှားလိုက်ခဲ့သည်။ တောင်ပို မြို့ရွာဖြို စိတ်ပျက်လောက်အောင် ရှာမှ ခြင်္သေ့ တွေ့သည်။ သူ့ကို အောက်ပြည်အောက်ရွာ သူရွာသူနေရာ၌ ခြင်္သေ့ ငှားသည်။ ကိုယ်တိုင် မြို့လည်း မသင့်ဟု ပြောသည်။ ခြင်္သေ့သည် တောင်ပိုအို၊ တောင်ပိုဟောင်းမှ ဖြစ်သည်။ ပုံစံက အတောင့်ပုံစံ၊ အရောင်က အနက်ရောင်။

သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ခြံသံနှင့် ပတ်သက်၍ ငတောက လိုရင်းတိုရင်း ပြောပြခဲ့၏။ “အဖေ ခြံသံရှိတဲ့ တောင်ပို့ထဲကို ရေဝင် ရေဝပ်လို့ ခုလိုအော်တာ၊ ခုလိုရောင်စုံ ထွက်တာကို အဖေ ခဏ၊ ခဏ တွေ့ဖူးလား၊ ခုဟာက ဘယ်နှကြိမ်မြောက် တွေ့ဖူးတာလဲ”

ငမုံး မေးသံက သိလိုစိတ် ပြင်းပြင်းပျပျ ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။ “ဟာ ကြံကြီးစည်ရာ ငမုံးရာ တောသမား အစဉ်အဆက် ပြောစကားသာ အဖေကြားဖူးခဲ့တာပါ။ လက်ခွေ့ မြင်ဖူးတာတော့ မင်းတို့ ငလုံးတို့လို ခုတစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်ထဲပါ။ အရင်က တွေ့ဖူးခဲ့ရင် အသံကြားကြားချင်း ဒါခြံသံဟာ မကြောက်ကြန့်လို့ တန်းပြောမှာပေါ့ကွာ၊ မိုးရွာတိုင်း ရေဝင်တိုင်းမြည်ရင် အရောင်ထွက်ရင် ကြားဖူးသူလည်း ဒုနဲ့ဒေး ရှိမှာပေါ့ကွာ တွေ့ဖူးတဲ့လူ အလွန်ရှားတယ် ဆိုမှတော့ အလွန် တိုက်ဆိုင်တဲ့ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှ အော်တာ၊ ရောင်စုံထွက်တာ သူ့သဘာဝကိုး။ သဘာဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ရေမြေတောတောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ တိုက်ဆိုင်လာမှ တွေ့ရတတ်တာပဲ။ ဒါကို လေ့လာချင်လိုက်တာ၊ မှတ်တမ်းတင်ချင်လိုက်တာ ဆိုလို့လဲ သူတွေ့ချင်မှ တွေ့တာ လောကကြီးများ လူသား ဆက်လက် လေ့လာသင့်တဲ့ တောတောင် ရေမြေ သဘာဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ အများအပြား ရှိနေတာတော့ သေချာ သပေါ့။ ဒီအတွေ့အကြုံမျိုး နောင်မှ တွေ့လာရင် တစ္ဆေ့ သရဲ၊ မြေငှက်ဘီလူး၊ စုန်း၊ နတ်ကလေး အစိမ်း အမှောင့် ပယောဂ မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုတာ မင်းတို့ အဖေတို့ လက်တွေ့သိလိုက်တာ အမြတ်ပဲ။ ကံ ဆက်သွားကြ မယ်၊ မြွေပါးကင်းပါး သတိထားလော့”

သူတို့ရွာ ပြန်မရောက်သေး။ ရွာဆီမှ ကြက်ဦးတွန်သံ ကြားလိုက်ရ၏။
*

(၅)

မီးခွက် ထွန်း၍ ကြိုဆိုနေသော မိဂျမ်းကို ငတော မအံ့ဩ။ ထိုအတူ သားဖြစ်သူ ငလုံးနှင့် ငမုံးကလည်း သူတို့ အမေမာတ် သိနေ၍ မထူးခြား။ ငတောရော ငလုံးနှင့်ငမုံးပါ ထူးခြား အံ့ဩနေမှုက လေးခင်မကို သူတို့ အမေဘေး၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့နေရခြင်းပင်။

လေးခင်မသည် လူငယ်ပီပီ အအိပ်ခပ်ကြီးကြီး။ စောစောအိပ်အိပ် နောက်ကျအိပ်အိပ် မနှိုးသမျှ မထ။ နှိုးမှ အင်အင်အူအူ လှုပ်ကာ ထနေကြ ကောင်မလေး။ ယနေ့ မနက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဝီရိယ ကောင်းနေသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ငတောတို့ သုံးဦးကို ကြိုဆိုသည်။ ငတောတို့ ကောက် လာသော ဖားထည့်အိတ် သုံးလုံးဝလုံးကို ငလုံးနှင့် အပေါ်မှ စမ်းကြည့်သည်။ သုံးအိတ်စလုံး ဖောင်းတင်းနေကြောင်း တွေ့သည့်အခါ လေးခင်မ အားရပါးရ ပြုံးသည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အပြုံး။

“အဖေ”

“သမီး လေးခင်မ ကနေ့ ထူးခြားလှချည့်လား၊ ခါတိုင်း နှိုးရင် အတင်းနှိုးရတာ အမေက နှိုးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သမီးဖာသာ အိပ်ရာကထလာတာ၊ အဖေတို့ဖားတွေ ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သုံးအိတ်စလုံး ဖားတွေအပြည့်နော်အဖေ၊ အများကြီးပဲ၊ အားကြီးပဲ ရောင်းရင်ငွေတွေ အများကြီးရမှာ၊ ဟုတ်တယ်နော် အဖေ”

“ရမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးနဲ့ မောင်မောင်လေးတို့ ကျောင်းသွားရင် မုန့်ဖိုးမုန့်ဖိုး ပေးနိုင်တာပေါ့”

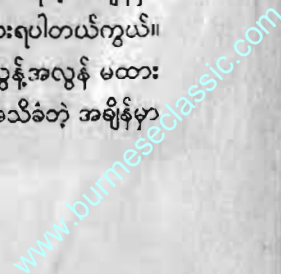
“သမီး မုန့်ဖိုး မလိုချင်ပါဘူး၊ ထမင်း မုန့်မုန့်စား ကျောင်းတက်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

“ဟေ ဘာများ လိုချင်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ထန်းရွက်ဝယ်ရအောင် ပေါင်လိုက်ရတဲ့ သမီး နားကပ်လေးကို ရွေးနိုင်ရင် ရွေးပေးပါနော် အဖေ”

မီးခွက်ရောင် အောက်၌ လေးခင်မ၏ နားပေါက် နှစ်ပေါက်မှာ ဟောင်းလောင်း။ ငတော၊ ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့ ပါးစပ်များငသည်း ဟောင်းလောင်း။ သမီးလေးရယ်။

မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာ လေးတွေကို အလွန်အလွန် မလွဲမရှောင်သာလို့ ခဏ ဖြုတ်ပေါင်ရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဖြုတ်ပေါင်ရသလို ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို ခံစားရပါတယ်ကွယ်။ သူ့ဘာဆိုတာ ရင်ဆံမှာ သောကတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းခံရပြီး အလွန်အလွန် မထားနိုင်တော့မှ သားသမီးကို အသိပေးတဲ့ လူပါကွယ်။ သားသမီး အသိခံတဲ့ အချိန်မှာ

ထောက်မပြန်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ နှလုံးသား ကြေကွဲပြီးပါပြီဟု ငတော့မျက်ဝန်း စကားပြောကြား၏။

ပွဲကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အဆုံးသတ်ပေးသူမှာ မိဂျမ်း။

“လေးခင်မရယ်၊ ချီးကျူးအောင်များ နှင် စောင့်ပါဦး။ ငါ့မှာဖြင့် ဒီ ကောင်မလေး ခါတိုင်းလို နှိုးမနေရဘဲ ဝိရိယကောင်း လိုက်တာ သူ့အပေးနဲ့ သူ့မောင်တွေ အသံကြားကာ ရှိသေး။ ကုန်းကျုံးထပြီးတော့ ပြန်လာသူတွေ စားရအောင် ထမင်းကြမ်း ကြော်တော့မယ်၊ ရေခွေးအိုး ကူတည်တော့မယ် ထင်ပြီး ငါဖြင့် ဝမ်းကိုသာလို့၊ လက်စသတ်တော့ မရွှေ့ချောက သူ့နားကပ်လေး ပြန်ရွေးနိုင် မရွေးနိုင် အကဲခတ်ရအောင် ထလိုက်လာတာကိုး။ ကဲ... သမီး နားကပ်လေးလည်း ဒီဖားတွေ ရောင်းပြီးပြီးချင်း အမေ ရွေးပေးမယ်။ သမီး အဖေတို့ မောင်မောင်ကြီး မောင်မောင်လေးတို့ သောက်ရအောင် ရေခွေးအိုးတည် ထမင်းကြော် အဖေတို့ အမေတို့က ဖားတွေ ရောင်းချဖို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦးမယ်”

“တကယ်နော် အမေ”

“တကယ်ပါဟဲ့”

“အမေပြောရင် သမီးယုံပြီ၊ ဒီအိမ်မှာ အမေပြောရင် ကျန်လူက မဆန့်ကျင်ဘူး၊ ကျန်လူ ပြောရင်သာ အမေက ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်သာ အဖေက အမေကွယ်ရာမှာ မသာလိကာလို့ အမေ့ကို ဒါကြောင့် ပြောတာ”

“ဟ ဟ သမီးလေးခင်မ ဘယ့်နယ် ဘယ့်နယ် အပေးနဲ့ အမေ့ကို ရန်တိုက်ပေးရတာလဲ၊ နှင့်အမေ ဒေါသလည်း နှင်သိသား နဲ့”

ငတော့က မိဂျမ်း မျက်စောင်းမထိုးဖို့ ဝင်ရှင်းသည်မှာ ပျာပျာသလဲ။

“တော်ကလဲ ဟုတ်မှာပါ။ ကျုပ်ကို သာလိကာမလို့ ပြောတာ”

“တစ်ခါထဲပါဟာ တစ်ခါမှ တစ်ခါထဲ ကွမ်းရွက်ဈေး တန်တာ နှင်ညည်းလို့ ပြောမိတာ”

“ကဲ ပေါ်ပြီ ပေါ်ပြီ လာလာ သာလိကာပြောတဲ့လူ ဖားရွေးလှည့်”

ငတော့နှင့် မိဂျမ်း အပြောကို သဘောကျ၍ အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော။

ရေခွေးအိုးတည်သော လေးခင်မကလည်း တပြုံးပြုံး။

မိဂျမ်းက ပြုံးနေသော လေးခင်မအား ငတော့ကို မေးခေါ်ပြ၏။

ငလုံးနှင့်ငမုံးက အချင်းချင်း လက်ကုတ်၍ သူ့အပေးနှင့် အမေအပြုံးကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြုကြသည်။

မိသားစု ကြည်နူးပြီးပျော်ခြင်းသည် လောက၏ အကြီးမြတ်ဆုံးသော လောကီမဂ်လာတစ်ပါးဟု နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းနေသည့် ငလုံးနှင့် ငမုံး ထင်၏။

မြေဖမ်းသမား

(၁)

တော့နှင့် ငလုံးတို့ မြေဖမ်းမထွက်နိုင်သည်မှ ငါးရက်မျှပင် ကြာခဲ့ပြီ။
 ယနေ့မှ မြေဖမ်း ပြန်ထွက်ရမည်။
 မနေ့က ငသော် ခုနစ်ရက်ပြည့် ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်သောနေ့။
 ငသော်သည် တောတို့နှင့် အိမ်နီးချင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဘဝတူ
 တောလိုက်သမားလည်း မှန်၏။ လက်တွဲဖော် လက်တွဲဖက်လည်း ဟုတ်၏။
 ရသေ့ပူပျက်ကုန်း တော၌ ငသော် မြေဖမ်းစဉ် ကြေးနီရောင် မြေပွေး
 အကိုက်ခံရပြီး နောက်ရက်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။
 ငသော်ကို ကိုက်လိုက်သော ကြေးနီရောင် မြေပွေးသည် တောတို့
 ကြားဖူးသော မြေအမျိုးအစားပေါင်း တစ်ရာကျော်တွင် ပါဝင်သော အဆိပ်
 ပြင်းထန်သည့် မြေအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကုန်းနေမြေ၊ ရေနေမြေ ရှိရှိသမျှကို
 အုပ်စုခွဲရာ၌ နှစ်စုကွဲသည်။
 အဆိပ်ရှိသော မြေက တစ်အုပ်စု၊
 အဆိပ်မရှိသော မြေက တစ်အုပ်စု သည်နှစ်စုသာ အကြမ်းဖျင်း ခွဲရ၏။
 အဆိပ်မရှိသော မြေကိုက်က ဒဏ်ရာသာ ရသည်။

အဆိပ်ရှိသော မြေကိုက်က ဒဏ်ရာလည်းရ၊ သေလည်း သေတတ်၏။
 မြေဟူသည် ဖမ်းမှဆီးမှ ကိုက်သော အကောင်မဟုတ်။ အကြောင်း
 တိုက်ဆိုင်လာပါက ကိုက်တတ်သည်။ ထိမိ တိုးမိရုံမျှပင်လျှင် ထိသူ၊ တိုးသူကို
 ကိုက်သော မြေပွေးလို မြေမျိုးလည်း ရှိ၏။ ထိထိ မထိထိ၊ တို့တို့ မတို့တို့၊
 တိုးတိုး မတိုးတိုး သူကိုက်ချင်လာက လိုက်ကိုက်သော မြေဟောက်လို၊ ငန်းပုပ်လို
 မြေမျိုးလည်း ရှိ၏။
 မြေဟောက်သည် သူနှင့်တွေ့သော်လည်း မကိုက်ချင်က သေချင်ဟန်
 ဆောင်နေတတ်သည်။ သူကိုက်ချင်က ခွေးရူးဆွဲ ဇွတ်ဝင်ဆွဲပြီး ခွေးရူးပြေး
 ပြေးသည်။ မိန်းမသားဆိုလျှင် နှောက်တတ်၊ လှန့်တတ်၊ လိုက်တတ်၊ ကိုက်တတ်
 သည်မှာ မကြာမကြာပင်။
 အဆိပ်ရှိပြီး ကိုက်က သေတတ်သော မြေကို ဖမ်းဆီး ရောင်းချသောအခါ
 မြေက မကိုက်ဘဲ မနေတော့။ မြေကလည်း အကိုက်အားကိုး၊ မြေဖမ်းသမားက
 လည်း မြေဖမ်းခက်ရင်းနှင့် မြေဖမ်းညှပ်အားကိုး ဖမ်းဆီးကြရာ ကိုက်သူကကိုက်၊
 ဖမ်းသူကဖမ်း ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်။ လူကဦး၊ဖမ်း၊ မြေကဦး၊ကိုက်နှင့်
 ဖြစ်လေ့ရှိသည်။
 မြေဖမ်းရာ၌ မြေဖမ်းညှပ်နှင့် ခက်ရင်းက အားကိုးရသည်မှာ အမှန်။
 ခက်သည်က ဖမ်းသော မြေကသာ ကိုက်တတ်သည်မဟုတ်။ အခြား မြေမျိုးစုံက
 တစ်ကွေ့မတွေ့ တစ်ကွေ့၊ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ ဆုံတွေ့လာသောအခါ
 အကိုက် ခံရတတ်သည်။
 မြေဖမ်းသူ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်၊ အကြိမ် တစ်ရာမှာ တစ်ကြိမ်
 အဆင့်မသင့်က မြေအကိုက် ခံရတတ်သည်။ မြေကိုက်ခြင်းသည် ခြင်ကိုက်ခြင်း
 မဟုတ်။ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်ခြင်း မဟုတ်။ ပွဲမင်း ငွေမှား၊ ဆေးသမား သားသေ၊
 ဝေဒင်ဆရာ နွားပျောက်၊ မြေသမား မြေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတတ်၏။ သေဆုံး
 တတ်၏။
 မြေပွေးကို ငယ်သည်ဟု အလမ္မာယံ မပြနှင့် ထိုမြေကိုက်က သေဆုံး
 သည်ဟု ဆုံးမစာကို တော ကြားဖူးသည်။ အလမ္မာယံသမား၏ မြေက
 ကုန်ချိုးထားသော မြေ၊ အဆိပ် နုတ်ပယ်ပြီးသော မြေ၊ လူက ကျွေးမွေးထား
 သော မြေ၊ ယဉ်ပါး ပြီးသော မြေ၊ ထိုမြေကိုပင်လျှင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘော
 ဝမ်းမရ။

မြွေဖမ်းသမား တွေလေ့ရှိသော မြွေက မြွေရိုင်း၊ မြွေကြမ်း၊ ဒေါသ ဟူးဟူး ထွက်နေသော မြွေ၊ အစွယ်ငေါငေါ၌ အဆိပ်ရည် အိပ်ပြည့် ဖောင်းနေ သော မြွေ။ အကိုက် ခံရသူ လုံးဝ မသက်သာ။

မြွေဖမ်းသမား မြွေ အကိုက်ခံရလျှင် ညဘက်ဖြစ်သည်က များသည်။ လူမန်းဝေးရာ အချိန်လွန်မှ ရွာရောက်ပြီး ဆေးမမီ။

ငတောတို့ မြင်ခဲ့ဖူးသော မြွေမျိုးကျတော့ ဆေးမမီသော မြွေ။ ကိုက်ပြီး ဝါးလေးငါးပြန်၌ အကိုက်ခံရသူ လူးလိမ့်ပြီး သွေးပွက်ပွက် အနံ့ကာသေသည်။ ဘာဆေးမှ ကုချိန် မရှိ။

သွေးပွက်ပွက်အနံ့ကာ၊ လူးလိမ့်ရင်း ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် ဖြစ်ကာ၊ သေသွားသူကို ကြည့်ရင်းမှ ရှေးလူကြီးသူမများ၏ စကားကို ငတော ပိုသဘော ပေါက်သည်။

အချို့မြွေက ဆေးမမီ။

အချို့မြွေက ကုသခွင့်မပေး။

အချို့မြွေက ဆေးမီသည်။

အချို့မြွေက ကုသခွင့်ပေးသည်။

သည်အချက်ကို လက်တွေ့မျက်မြင် ငတော သင်ခန်းစာ ရခဲ့၏။ သင်ခန်းစာရခဲ့သောကြောင့် ငတော မြွေဖမ်းဘဲ နေခဲ့သလား၊ ငနမရပါ။

မြွေဖမ်းသမားဟူသည်၊ ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိလာသူ မဟုတ်။

ခါးမှန်းသိပါလျက်နှင့် ကြိတ်မှိတ် ပေဝါးနေရသူများ ဖြစ်၏။

ဆူးမှန်းသိလျက် တက်နင်းနေသူ ဘဝပမာ၊ တူညီလှစွာသော ဘဝဆိုး ပိုင်ရှင်မှာ မြွေဖမ်းသမား။ မီးမှန်း သိပါလျက်နှင့် ဖွေဖက်နေရသူများ ဘဝပမာ၊ တူညီလှစွာသော ဘဝ အကျိုးပေး နံ့ချာလှသော ဘဝ ပိုင်ရှင်များမှာ မြွေဖမ်း သမား။ ဆုပ်စူးစားရူး ဖြစ်စေသော ပဒိုင်းသီးကို ဆုပ်လည်း ဆုပ်ရ၊ စားလည်း စားရသလို ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ဘဝကို ကျရောက်နေသူမှာ မြွေဖမ်းသမား။ သောက် လျှင် သေပေလိမ့်မည်ဟု သိနေပါလျက်နှင့် မသောက်ချင်ဘဲ မလွဲမရှောင်သာ သဖြင့် အဆိပ်ခွက်ကို သောက်ရသောသူ၏ ကြေကွဲတုန်လှုပ်ဖွယ် ဘဝမျိုးသို့ ကျရောက် နေသူမှာ မြွေဖမ်းသမား။ မြွေဖမ်းသမားသည် မီးကိုတိုးသော ပိုးဖလံ ကဲ့သို့ မီးရောင်ကို ရွှေ့ရောင်ထင် ဝင်တိုးသူ မဟုတ်။ သိလျက်နှင့် ဝိပါတ်ကြမ္မာ ငင်းခြင်းပင်။

ငသော် မြွေကိုက်သေဆုံးပြီးသည့် နောက်ရက်ကလည်း ငတောတို့ မြွေဖမ်း ထွက်ခဲ့ရသေးသည်။ ရှေ့လူ ငသော်က မြွေဖမ်းရာမှ မြွေကိုက်ခံရသော ကြောင့် မနေ့ကသေသည်။ နောက်နေ့၌ ငတောနှင့် ငလုံးသည် သေမထူး နေမထူး သဘောထားကာ စားဝတ်နေရေးအတွက် မျက်စိကန်း တစ္ဆေ မကြောက် လုပ်ခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့များ၌ အိမ်သာကျင်း နှစ်ကျင်းတူး၊ သစ်ပင်လှဲ အလုပ်ကို ငတောတို့ ပုတ်ပြတ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ငသော်အိမ်ကို ရက်မလည်မချင်း စောင့်အိပ် ပေးရန် ရွာဝတ္တရား၊ ရပ်ဝတ္တရားလည်းရှိ၊ အိမ်နီးချင်း ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟူသော အသိလည်းရှိနေသဖြင့် နေ့ခင်း၌ ကျပန်း အလုပ်လုပ်၊ ညဖက်၌ တောလိုက်ထွက်သော ထုံးစံကို ခေတ္တဖျက်လျက် အသုဘအိမ်၌ ညအိပ်ခဲ့၏။ မြွေဖမ်းမထွက်ခဲ့။

ငသော် ဆွမ်းသွတ် အကြိုနေ့နှင့် ငသော် ဆွမ်းသွတ်သောနေ့၌ ငတော နှင့်ငလုံးသာမက သူတို့တစ်အိမ်လုံး တတ်အားသမျှ ကူညီညာ လုပ်ခဲ့သည်။ ဆွမ်းမသွတ်မီရက်နှင့် ဆွမ်းသွတ်သောရက် နှစ်ရက်စလုံး ငတောတို့ ဘာအလုပ် မှ မလုပ်နိုင်။ ဝင်ငွေတစ်ပြားမှ မရှိ။

အိမ်နီးချင်းဘဝတူ၏ နောက်ဆုံးပွဲဖြစ်သောကြောင့် ငတောတို့ မျက်ကွယ်မပြုရက်။ ဝင်ငွေမရှိသော်လည်း ဖြစ်သလိုရှာဖွေ ချက်ခဲ့၏။

မနေ့က ရက်လည်ပွဲမှာ ငတောတို့ တစ်နိုင်သမျှ ကူညီညာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယနေ့တော စားဝတ်နေရေးအတွက် မြွေဖမ်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

မြွေဖမ်းခက်ရင်းကို လက်မှကိုင်း၊ ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွနှင့် လောက်စာလုံး ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်၊ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ငတောက ရှေ့မှသွား၏။

မြွေဖမ်းညှပ်၊ ပေါက်ပြား၊ တောလိုက် စားရှည်နှင့် မြွေထည့်မည့်အိတ် ကို ယူဆောင်ကာ ငလုံးက နောက်မှလိုက်၏။

ငတောတို့ မြွေဖမ်းထွက်ချိန်က နံနက်ခင်း။

✽

(၂)

မြွေဖမ်းရာတွင် နေ့သမားနှင့် ညသမား မတူညီ။ ညသမားက မြွေဖမ်းရာတွင် ရင်ဆိုင်တွေ့မြွေကို အဓိက ထားရသည်။

www.burmeseclassic.com

နေ့သမားက မြေလူးကြောင်းနှင့် မြေစွန့်သော မစင်ကို အဓိထား ရသည်။ လင်းမြေကဲ့သို့သော မြေမျိုးကိုသာ နေ့သမားက ရင်ဆိုင်တွေ့တတ် သည်။ ကျန်မြေများကို ရှာရဖွေရ တူးရသည်။

ညသမားက မြေဖမ်းသွားရင်း မြေတွန်သံကို အမြဲနားစွင့်ရသည်။ မည်သည့်မြေ ဖြစ်ကြောင်း တွန်သံနားထောင် ခွဲခြားရသည်။

မြေပွေးက ဝပ်ကျင်းအဝင်၊ ဝပ်ကျင်းအထွက် အချိန်တိုင်း၌ အမြဲ တွန်သံ ပေးသည်။ မြေပွေးတွန်သည်က တစ်ခွန်းတည်းပါ။ သူတွန်သံက ရှိ၊ မြေဟောက် ကလည်း ကျင်းဝင် ကျင်းထွက်၌ အမြဲတွန်လေ့ရှိသည်။ မြေဟောက်တွန်သံက နှစ်ခွန်းတည်းပါ။ သူတွန်သံက ရှိ ရှိ။

လင်းမြေက ကျင်းဝင် ကျင်းထွက်မှလည်း တွန်သည်။ စည်းကပ်မထား ဘဲ၊ သူတွန်ချင်သော အချိန်မှာလည်း တွန်သည်။ လင်းမြေတွန်သံက ဆက်တိုက် စဉ်တိုက်သံ၊ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ။

မြေသည် ထိုအချိန်များတွင်သာမက၊ သူစရိုက် သူအကျင့်နှင့် သိခြား ဟန်ရှိသော တွန်သံများ ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ အချို့မြေက နာရီကြက်(နရီကြက်) တွန်သံကဲ့သို့ သူတွန်ချိန် ရောက်က အမြဲတွန်သည်။ ယေဘုယျ ကွာခြားချိန်မှာ လေးနာရီ ခြားတတ်ကြောင်း ငတော တွေ့ဖူးသည်။

လူများ ခုန်ပေါက်ပျော်မြူး သီဆိုပြေးလွှားနေသကဲ့သို့ ပြုမူတတ်သော မြေလည်းရှိသည်။ ပျော်မြူးနေခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ နွားသိုးများ ချီသွေးလိုက်၊ ခုန်ပေါက်လိုက် တွန်လိုက် လုပ်သကဲ့သို့ ထိုမြေသည် ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားကာ ရပ်လိုက်၊ မြူးလိုက်၊ ဆန်ဆန် ခုန်လိုက်၊ တွန်လိုက်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တွန်သံတစာစာ။ သူ့ကို ဘယ်နှစ်ခွန်းတွန်သည်ဟု ပုံသေ သတ်မှတ်မရ၊ သူမြူးသလောက် တွန်တတ်သည်။

မြေဖမ်းသမားက တောဝင်နေသည်ဟု ပြောလေ့ရှိသော မြေက အဝေးကြီးမှပင်လျှင် အော်လာသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဝင်ကာ တွန်ရာ၌ပင် ဒေသ လှိုင်းခတ်နေသည်။ အဝေးကတည်းက တပေါပေါအော်၊ တရွိုးရွိုး တွန်လာသော မြေအား အမှောင်ပယောဂ ပူးနေသည်ဟု မြေသမားက ယူဆပြီး ရင်ဆိုင်တွေ့ မဟုတ်က ဖမ်းခံသည်။ ရင်ဆိုင်တွေ့လာပါက လူကိုတိုက်ရာ၊ ကိုက်ရာ၌ အပြုံး အာသာတကြီးသည်။ ဒေါသကြီးသည်။ ဒေါသကြီးလွန်းသောကြောင့် မာန်ထန် ထန်ဖြင့် များစွာ ဆက်တိုက် တွန်သောအခါ ပုံမှန် ရှိသံပင် မမြည်။ စကားပြော

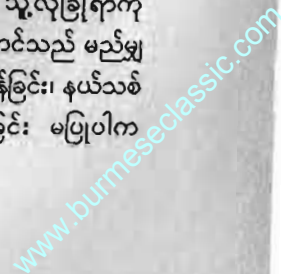
မြန်သောအခါ ပလုံးပထွေးဖြစ်သလို ဒေါသဖြင့် အော်သောအခါ အသံမဝီသလို ဖြစ်တတ်သည်။ လေပြင်းပြင်းဖြင့် တွန်းရာ ရွီးခနဲ ရွီးခနဲ ဖြစ်သည်။ ကိုက်မိက မသက်သာ။

မြေပွေးက တစ်ခွန်းတည်းသာ တွန်သည် မဟုတ်။ မြေပွေးတွန်သံ အစစ်မှာ ရှိမဟုတ်၊ မြေပွေး အမက ကို ကို ကို ကို ဟု တွန်သည်။ မြေပွေးက တို့ တို့ တို့ တို့နှင့် တွန်သည်။ မြေဟောက်က နှစ်ခွန်းမတွန်၊ တစ်ခွန်းထဲ တွန်သည်ဟု သူ့အမှတ်သည်။ ကိုယ်အမှတ်သည်။ သူ့နား ကိုယ့်နား၊ သူ့အကြား ကိုယ့်အကြား၊ မတူညီကြ။ မှကွဲအမှတ်ကွဲ ရှိသည်။ မြေသမားအများ စု လက်ခံသော မြေ၊ တွန်သံမှာ လေချွန်သံကဲ့သို့ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ ရှိ။

မည်သည့်မြေက မည်သို့တွန်သည်၊ မည်သည့်အသံဖြင့် တွန်သည်။ ဘယ်နှခွန်း တွန်သည်ဟု မှကွဲ အယူကွဲ ရှိသော်လည်း တူညီသည့် အချက်မှာ မြေပွေးတွန်သံက ကြည့်သည်။ မြေဟောက်တွန်သံက အသံသည်။ လင်းမြေက ဆက်ရက်ပေါက် မည်သကဲ့သို့ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် တွန်သည် ဟူသော အချက် ၌ အားလုံး အမှတ်သည် တူကြသည်။

မြေသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ညနေဝင်မိုးချုပ်မှ အရက်တက်ချိန် အတွင်း အစာရှာတတ်သည်။ သို့သော် လူများ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ အလုပ်ဆင်းသကဲ့ သို့ အချိန် အတိအကျ ပိုင်းမရ။ အစာ ရရှိမှု၊ မရရှိမှု၊ သဘာဝရန်သူ တွေ့မှု မတွေ့မှု၊ ရာသီဥတု အခြေအနေနှင့် မြေပြန်ချိန်က ဆက်စပ်နေသည်။ သည် အချက်များ ဆက်စပ် စဉ်းစားမှာ သဘာဝကျကျ ချိန်ဆရသည်။

ငတောတို့ မြေဖမ်းသမား အမှတ်အသားအရ ဝပ်ကျင်းမှ တွန်သံပေး ထွက်လာသော မြေသည် အစာရှာ ထွက်မည်။ အစာရှာပြီးသော အချိန်၌ သူဝပ်ကျင်းဖြစ်သော နေရာသို့ ပြန်မည်။ ဝပ်ကျင်းအဝင်မှာ တွန်သံပေးသည်။ မြေဝပ်ကျင်းက မြေပြင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တောင်ပိုထဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မည်သည့်နေရာဖြစ်ဖြစ် သူဝပ်ကျင်း သူပြန်သည်။ မြေသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ကြောင့် ရောက်ရာ ပေါက်ရာနေ၊ တွေ့ကရာသွားဟု ငတောတို့ ငယ်စဉ်က ဆင်ဖူးသည်။ သူ့အသက်တစ်ချောင်း မသေရေးအတွက် သူလိုခြံရာကို သူ့ရှာဖွေသော ဗီစသီ မြေ၌ရှိသည်။ နေရာတစ်ခု၌ မြေတစ်ကောင်သည် မည်မျှ ကြာကြာ နေသည်အထိတော့ ငတောတို့ မလေ့လာဘူး။ နယ်လွန်ခြင်း၊ နယ်သစ် နယ်သစ် ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ သဘာဝရန်သူကို တိမ်းရှောင်ခြင်း မပြုပါက

မြေသည်။ သူ့ဝပ်ကျင်းသို့ သူ ပြန်ရခြင်းကို တာဝန်တစ်ခုကဲ့သို့ မှန်မှန် ပြုလုပ်သည်။

ဝပ်ကျင်းမှအထွက် မြေတွန်သံ ပေးလာပါက ကြားလာသည့် နေရာသို့ မြေဖမ်းသမားက သွားရသည်။ စိုက်ပျိုးထားသော ယာခင်းများထဲ၌လည်း မြေခွေလေ့ ရှိရာ၊ ထိုနေရာမှ တွန်လာက ယာခင်းပြင် အထွက် စောင့်ရသည်။ တွန်သံကို အဝေးမှ ကြားရပါက သူ့လာနိုင်ရာကို မှန်းဆကာ ကြိုသွားရသည်။ မြေက အလာ၊ လူကအရှာ ဖြစ်ရန် အတွေ့အကြုံက စကားပြောသည်။ မြေအစာဖြစ်သော ကြွက်၊ ငှက်၊ ငါး၊ ဖား ရှိသော နေရာကို သိထားမှသာ ရှာဖွေရာ အဆင်ပြေသည်။

မြေတွန်သံ မကြားရပါက ရင်ဆိုင်တွေ့နိုင်သော ကြွက်တို့၊ ငှက်တို့ရှိရာ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ ထူထပ်သော ကန်ဇာရိုးများ၊ ငါးဖားရှိနိုင်သော ရေအိုင်များ၊ ရေကန်များဘက်ဆီသို့ သွားရသည်။ မီးထိုးရှာပြီး တွေ့လာသော မြေကို ဖမ်းရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညလုံးပေါက်သွားသော်လည်း တစ်ယောက်မှမရ။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေရာထဲ နှစ်ကောင်ပြိုင် ဖမ်းရသည်။ ညသမား မြေရှာရာ၌ မြေတွန်သံနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ မြေကို အဓိကထားရှာရသကဲ့သို့ နေ့သမား မြေဖမ်းရာတွင် မြေလူးကြောင်းနှင့် မြေမစင်ကို အဓိကထားရသည်။

နေ့ခင်းတွင် တွေ့ရတတ်သော မြေမှာ လင်းမြေ။

ခြင်းချက်အဖြစ် ဆောင်းကာလ နှင်းဖိုရွှေရာ မြက်ဖုတ်များပေါ်တွင် နေခြည်ပျံ့ နွေးနွေးရှိချိန်၌ မြေဟောက်နှင့် မြေပွေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရတတ်၏။ ထိုအချက်မှ အပ နေ့ခင်း၌ မြေပွေး၊ မြေဟောက်သည် သူ့ဝပ်ကျင်း၌ သူ့နေ၏။

ထိုသို့ ဝပ်ကျင်းအတွင်း၌ နေ့ခင်းတွင် နေလေ့ရှိသော မြေကို တွေ့စေရန် မြေဖမ်းသမားက မြေအဝင်အထွက် ညွှန်ပြထားသော လူးကြောင်း၊ မြေရှိကြောင်း ညွှန်ပြသော သက်သေခံသော မြေမစင်ပုံကိုသာ အားကိုးရသည်။

※

(၃)

“ငလုံးရေ၊ ဒီမြေလူးကြောင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားပေ၊ မိုးနံ့ချိုကြီးကို အဖေပတ်ပြီး လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

ငတောရော ငလုံးပါ တွေ့လာသော မြေလူးကြောင်းကို ကြည့်၍ ဝမ်းပန်းတသာ။

တစ်မနက်လုံး ခူးညောင်းအောင် မြေလူးကြောင်း ရှာခဲ့၏။ ရှာသော်လည်း မတွေ့၊ ယခုမှာ မြေလူးကြောင်း တွေ့သည်။

မြေသည် ခြေမပါ၊ လက်မပါ။ လူးကာ၊ လွန်ကာ၊ တွန်ကာ သွားလေ့ရှိသော သတ္တဝါ။

သူ သွားလာရာတွင် လူးထား၊ လွန်ထား၊ တွန်ထားသော မြေပြင်ထက်မှ အကြောင်းအရာကို မြေလူးကြောင်းဟု ခေါ်သည်။ နေ့ခင်း မြေရှာသမားက မြေလူးကြောင်းနှင့် မြေမစင် တွေ့လာက အလွန်ဝမ်းသာသည်။ မြေတွေ့တော့မည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဟု ယူဆကြသည်။

ငတောက သူ့လက်ခုပ် တစ်ဖောင်မျှမက မြင့်၍ လူလက် သုံးလေးလံစာမကကျယ်သော မိုးနံ့ချိုကြီးကို သုံးလေးပတ်အထိ လှည့်ကာ ပတ်ကာ အားပါးတရကြည့်သည်။ ကြည့်၍ အားရမှ အဖြေမှန်တွက်ဆရသည့် ကျောင်းသားငယ်ကဲ့သို့ မြူးမြူးကြွကြွဖြင့် ငလုံး ရှိရာပြန်လာသည်။

“မြေလူးကြောင်းကို ကျုပ်သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီ အဖေရ၊ မြေပွေးလူးကြောင်းမှ မြေပွေးလူးကြောင်း”

“ဟုတ်တယ် ငလုံး၊ အဖေလည်း စတွေ့ကတည်းက ကြည့်လိုက်ပြီးပြီ။ မြေလူးကြောင်းက အသစ်လည်း အသစ်ကွ၊ မြေကလည်း မင်းပြောတဲ့ မြေပွေး။ မြေပွေးမှ အကောင်တစ်ကောင်ကောင်ကို မျိုထားတဲ့ မြေပွေး။ လေးငါးဆယ်

သားလောက် ရှိမှာ၊ မိုးနံ့ချိုကြီးထဲ ဝပ်ကျင်းမှာ သူ ရှိလိမ့်မယ်”

ငလုံးသည် သူ့အဖေ စကားကို နားထောင်ပြီး အံ့အားသင့်နေ၏။ မြေလူးကြောင်းကို ကြည့်ပြီး မြေအမျိုးအစားအား ငလုံး ခွဲခြားတတ်သည်။

မြေလူးကြောင်းက ကကြီးလို ယပက်လက်လို ပုံသဏ္ဍာန်များ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ထိလုနီးပါး အထိ လူးရာ၊ လွန်ရာ၊ တွန်ရာ၊ စိပ်လွန်းသည်။ မြေဟောက်လူးကြောင်းက လူးရာ၊ လွန်ရာ၊ တွန်ရာ၌ မြေပွေးလောက်

အလတ်စား အဆင့်မျှသာ ရှိသည်။

လင်းမြေ လူးကြောင်းက လူးရာ၊ လွန်ရာ၊ တွန်ရာ အလွန်ကျသည်။ တွန်ရာပါသည် ဆိုရုံမျှသာ ရှိသည်။ သည်အချက်ကို ကြည့်ပြီး ငလုံးက အား ခွဲပြောသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

www.burmeseclassic.com

သူ့အဖေက သူ့ထက်စုံစုံလင်လင် ပြောသွားရာ သည်မျှအထိ သူ့ဥာဏ် မမိသောကြောင့် အံ့အားသင့်ရသည်။ သူ့အဖေသည် ရမ်းပြော၊ မှန်းပြော၊ အပေါ်ယံ သပ်ကာ ရှုပ်ကာ ပြောလေ့ မရှိ။ ယုတ္တိရှိရှိ သဘာဝကျကျသာ ချင့်ချိန် ပြောလေ့ရှိကြောင်း ငလုံး သိသည်။ ဟုတ်သည်။ တော့ကလည်း အကြောင်းမဲ့ ပြောခြင်း မဟုတ်။ မြေလူးကြောင်းမှ ပေးလာသော အဖြေကို ပြန်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တော့ တစ်ချက်ချင်း အဖြေရှာကြည့်သည်။ မြေလူးကြောင်းက စိပ်လွန်း၊ တွန့်လွန်းနေသည်။ သည်အချက်အရ မြေပွေး။

မြေလူးကြောင်းပေါ် ဖုန်တင်မနေ၊ အမှိုက်စ သစ်ရွက်ခြောက်၊ လုံးဝ မရှိ။ သည်အချက်အရ လူးကြောင်းသစ်။

မြေလူးကြောင်း တစ်နေရာက အခြားနေရာများထက် ကျယ်နေသည်။ ဖုထစ်နေသည်။ သည်အချက်အရ မြေက သားကောင်း မျိုထားခြင်း။

မြေကြီးက လူးကြောင်းကြီးသည်။ မြေငယ်က လူးကြောင်းငယ်သည်။ မြေလူးကြောင်းသည် အငယ်စား မဟုတ်။ အလတ်စားထက်လည်း ကြီးသည်။ အလတ်စားထက်ကြီးသော မြေသည် လေးငါးဆယ်သား ပတ်ဝန်းကျင်မြေ ဖြစ်သည်။ သည်အချက်အရ လေးငါးဆယ်သားခန့် ရှိမည်မြေဟု လူးကြောင်းကို ကြည့်ပြီး တော့ ပြောခဲ့၏။

မြေလူးကြောင်း၌ အမြီးအဆုံးသည် မိုးနဲ့ချိုကြီးထဲအဝင်၌ ထင်းနေ၏။ မြေသည် မိုးနဲ့ချိုထဲ ဝင်ပါပြီဟု အမြီးရာက ဖော်ပြနေ၏။ တော့က မိုးနဲ့ချိုထဲ မှ အခြားတဖက် ကူးသွား မသွား၊ လူးကြောင်းသည် မိုးနဲ့ချိုပြင်ပ ထွက်မထွက် ပတ်ပတ်ရှာသည်။ သုံးလေးပတ်ရှာသော်လည်း မိုးနဲ့ချိုပြင်ပသို့ ထွက်ရာမတွေ့။ သည်အချက်အရ မြေကြီးသည် မိုးနဲ့ချိုထဲ၌ ရှိလိမ့်မည်ဟု တော့ မှန်းဆ ပြောနိုင်သည်။ သည်သို့ အဖြေထုတ်နိုင်ရန် လူးကြောင်းက သိသိသာသာ ဖော်ပြနေသည်။

“ဒီမြေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းမလဲ အဖေ”

“မိုးနဲ့ချိုကြီး အကျယ်အဝန်းက လူလက်သုံးလေးလံလောက်ပဲကွာ၊ ချိုရုတ် ချိုရှင်းပြီး ရှာရုံပဲပေါ့၊ မင်းက အောက်ကိုကြည့် ကြည့်ပြီး ရှေ့ကခုတ်၊ အဖေက နောက်ကရှင်းရှင်းလိုက်လာမယ်”

တော့ခိုင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငလုံးက တောလိုက်စားဖြင့် ချိုကို စတင် ခုတ်သည်။ ရှေ့က ငလုံးမှ ခုတ်၊ နောက်မှ တော့က ရှင်းရှင်းလိုက်လာ သည်။

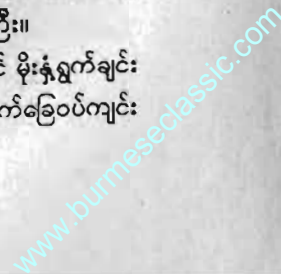
မြေဟူသည် အထက်ရှုပ် အောက်ရှင်း နေရာ၌ ဝပ်ကျင်း ပြုလုပ်ရန် ရွေးချယ်လေ့ရှိသည်။ ဝပ်ကျင်းရွေးချယ်ရာ၌ အန္တရာယ် နည်းပါးသော နေရာမှ သာ သူ့ဝပ်ကျင်းကို သူပြုလုပ်သည်။ ချိုဘေးဝဲယာကို လူကလည်း ထင်းခုတ် သည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်ကလည်း စားသည်။ ချိုအလယ်ပိုင်းကို လူရော၊ တိရစ္ဆာန်ပါ ရှောင်သည်။ ဆူးရှိ၍လည်းဖြစ်သည်။ မြေနေတတ်မှန်းသိသော တော့သူ တောင်သားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်လည်း ထိုနေရာမဝင်၊ တိရစ္ဆာန် လည်း အသွားမခံ။

မြေကလည်း အနှောင့်အယှက် နည်းပါးသော ထိုနေရာနက် နှစ်သက် သည်။ သူ့ဝပ်ကျင်းကို ထိုနေရာမျိုး ရွေးလုပ်သည်။ မြေဝပ်ကျင်းက မြေ တစ်ကောင် လုံခြုံသည်။ မြေသည် သူ့ဝပ်ကျင်းကို တွယ်တာသည်။ လယ်ယာ ဧရောင်းမြောင်းထဲ၌ အစာပေါချိန်၊ နယ်လွန်ချိန်၊ သဘာဝဘေး ရှောင်တိမ်းချိန်၌ ရောက်လေ့ ရှိသော်လည်း၊ ပုံမှန်အားဖြင့် အစာရှာပြီးက သူ့ဝပ်ကျင်းသို့ ပြန်သည်။ ဝပ်ကျင်းအတွင်း၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ အရှိမခံ၊ သစ်ခက်သစ်ရွက် သစ်ရွက် အမှိုက်အရှိ မခံ။ မစင်စွန့်လျှင် ဝပ်ကျင်းအတွင်း၌ အစွန့်၊ စပါးကြီး၊ စပါးအုံးတို့ စားပို့နှင့်၍ မသွားလာနိုင်ချိန်နှင့် နယ်လွန်ချိန်၊ ရှောင်တိမ်းပုန်းရှောင် နေချိန်၌ မဆိုလို။

ဤအချက်ကို သိထားသော တော့တို့က မြေဝပ်ကျင်းကိုသာ ဦးတည် ရှာနေသည်။ ဝပ်ကျင်းတွေ့ မြေတွေ့၊ မြေတွေ့ ဝပ်ကျင်းတွေ့၊ ကျွဲကူး ရေပါ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လက်အောင်၊ ခါးညောင်း၊ ခြေကိုက်၊ ချွေးတစ်ပြိုက် ပြိုက် ကျသည့်တိုင်အောင် မြေမတွေ့၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖို့ တာဝန်ရှိသော ကြောင့် ထပ်မံခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းရှာမှ မိုးနဲ့ချိုရင်း ဝပ်ကျင်း၌ ရွေ့နေသည့် မြေကြီးကို တွေ့သည်။ ငါးဆယ်သားခန့် ရှိနိုင်သော မြေပွေးကြီး။

မြေပွေးကြီး အပေါ်၌ နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင်ပင်လျှင် မိုးနဲ့ရွက်ချင်း ဝပ်ကျင်း၊ မိုးနဲ့ခက်ချင်းထိ မိုးနဲ့ကိုင်းချင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ ထိုအောက်ခြေဝပ်ကျင်း

ထံ၌ အခွေပေါ် ခေါင်းတင်နေသော မြွေပွေးကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေလာသော ငတောတို့က သူ့ကို ဖမ်းဆီးရန်၊ အနီးကပ် ဖမ်းကွင်း ရှင်းလင်း နေသည်ကိုပင်လျှင် ထိမထင်ဟန်၊ မလှုပ်မယှက်။

“ငလုံး”

“ဗျာ၊ အဖေ”

“ချုံများကို ထင်းခုတ်သံ၊ နွားသိုးဆိတ်အုပ် တိုးဝှေ့စားသံကို ယဉ်ပါးနေတဲ့ မြွေပွေးကြီး ဖြစ်မယ်ကွ၊ လှုပ်ကို မလှုပ်ဘူး၊ အနီးကပ် ဖမ်းကွင်းရှင်းဖို့ ခုတ်ရာမှ သူ့ကို သွားပြီး သစ်သစ်န စားစာ မထိမိစေနဲ့၊ ဒီမြွေကြီး အပြင်ဘေး မြွေရှိမရှိ သေသေချာချာကြည့်၊ ဘေးမြွေမရှိရင် ဒီလောက်ဆို ဖမ်းကွင်းသာပြီး ဘေးမြွေမှရှိတာ သေချာရင် စဖမ်းကြရအောင်”

ရှေ့မြွေဖမ်းနေခိုက် ဘေးမြွေမှမကိုက်စေရန် ဘေးမြွေကို ကြည့်သည်။ ဘေးမြွေ မရှိသည် သေချာသောအခါ မြွေဖမ်းရန် ပြင်ဆင်သည်။

ငတောနှင့် ငလုံးက တွဲဖက် မြွေဖမ်းနေကြ လူများပီပီ၊ မည်သူက မည်သို့ လုပ်ရမည်၊ မည်သည့် တာဝန်ယူရမည်ကို အထူး ပြောစရာမလို။

ငတောတာဝန်က ငတော မြွေကို မြွေဖမ်းခက်ရင်းဖြင့် ခွထိုး ပေးရမည်။ ငလုံး တာဝန်က ငတော မြွေဖမ်းခက်ရင်းဖြင့် ခွထိုးထားသော မြွေအား မြွေဖမ်းညှပ်ဖြင့် ဖမ်းရမည်။

ငလုံး ဖမ်းညှပ်ထားသော မြွေကို မြွေထည့်သည့်အိတ်အတွင်း သွင်းရာ၌ ငတောက အိတ်ကို ဟပေးပြီး ငလုံးက အိတ်တွင်း ထည့်ပေးရမည်။

“ငလုံးရေ၊ တိမ်းလိုက်ချော်လိုက်ရင်တော့ လူမပြောနဲ့၊ နွားမဒန်တောင် ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲပြီး သေနိုင်တဲ့ မြွေပွေးကြီးနော်၊ သတိတစ်ချက်မှ မလစ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ အဖေ စမှာဖြင့် စတော့”

ငတောက မြွေဖမ်းခက်ရင်းဖြင့် မြွေကြီးကို ခွထိုးဖမ်းရန် စတင်ရမည် အကွက်အကွင်းကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ချိန်ဆနေသည်။

မြွေဖမ်းခက်ရင်းရိုးအရှည်မှာ နှစ်တောင်ထွာမျှသာ ရှိသည်။ ထိုခက်ရင်းကို သီးသန့်ပြုလုပ်ထားရသည်။

မြွေဖမ်းခက်ရင်းစွယ်ကို သာမန် ခက်ရင်းစွယ်ကဲ့သို့ လက်ဝါးသစ်၊ ခြောက်သစ်မထားရ၊ ခက်ရင်းစွယ်နှစ်စွယ်ကြား အကျယ်ကို သာမန်ခက်ရင်းကဲ့သို့ လက်လေးငါးသစ်မကျယ်စေရ။ ခက်ရင်းစွယ်ကို အချွန်၊ အတက်မထားရ။

မြွေဖမ်းခက်ရင်းစွယ်မှာ အရှည်လက်နှစ်သစ်၊ အကျယ် လက်နှစ်သစ် မျှသာရှိသည်။ မြွေကို ခွထိုးပါက အချွန်အတက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် မြွေပေါက်ပြဲသွားနိုင်သည်။ ထိုသို့ မပေါက်မပြဲစေရန် ထိပ်တုံးထားရမည်။

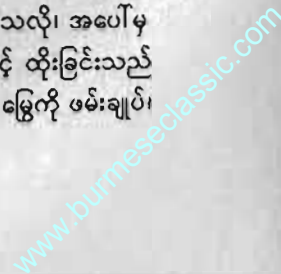
ခွနေသော မြွေကြီးသည် သူ့အနီး လူရောက်နေသည်ကို မသိလေဟန် ခပ်တည်တည်။ အခွေပြေစေရန်အတွက် ငတောက မြွေဖမ်း ခက်ရင်းစွယ်ဖြင့် ထိပေးလိုက်ရာ လျင်မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဖျောက်ခနဲပေါက်ကာ ပေါက်ပေါက် ဖြေဖြေ အခွေဖြေသည်။

အခွေဖြေပြီးသော မြွေကြီး၏ ကိုယ်လိုစိတ် ပြည့်ဝစေရန် ငတောက ခက်ရင်းဖြင့် ထိထိကလိကလိ ဆွဆွပေးသည်။ ဖျောက်၊ ဖျောက်၊ ဖျောက်၊ ဖျောက်ဖြင့် မြွေကြီးပေါက်သည်မှာ ချက်စေ လက်စေ၊ ကြိမ်ရေများစွာ ပေါက်ရင်း ပေါက်ရင်း မိုးနှံပင်ချုံရိပ်မှ လွတ်ရာသို့ မြွေကြီး တစ်စ တစ်စဖြင့် ရောက်လာသည်။ ဖမ်းကွင်းသာသော အချိန်၌ ငတောက မြွေကြီးကို စာစ်ချက်ထပ်မံ ကိုက်စေရန် ခက်ရင်းနှင့်ထိပေးသည်။ ထိလာသော ခက်ရင်းအား ပေါက်၍ မြေပြင်အပေါ် မြွေခေါင်းပြန်အကျ၌ ဂုတ်နောက် လက်နှစ်သစ် ကွာခန့်ကို မှန်းကာ ငတောက ခက်ရင်းဖြင့် ခွထိုးလိုက်သည်။ ခွဖိထိုးထားသော ခက်ရင်းရိုးကို အားထည့်ကာ အပေါ်မှ ဖိသည်။

ခက်ရင်းစွယ်က လက်လေးငါးခြောက်သစ်ရှိလျှင် မြွေကြီးရှေ့တိုးလည်း မမည်။ နောက်ဆုတ်လည်း ရမည်။

ခက်ရင်းနှစ်ခုကြားက လက်လေးငါးသစ်ရှိလျှင် မြွေကြီးချောင်လွှက်မည်။

မြွေဖမ်းခက်ရင်းက လက်နှစ်သက်မျှသာ အကျယ်ရှိရာ ဇက်နောက်ဖိထိုးထားသောအခါ မြွေကြီးရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လုပ်မရ၊ ကျပ်တင်းနေသည်။ မြွေခေါင်းကို မြေပြင်ပေါ်ချပြီး ဝဲယာမှ သံငုတ်ညှပ်စိုက် ရိုက်သလို၊ အပေါ်မှ ထားသလို ဖြစ်နေရာ လှုပ်မရ၊ ရှားမရ။ မြွေဖမ်းခက်ရင်းနှင့် ထိုးခြင်းသည် မြွေသက်သက်သို့ ပစ်ထိုးခြင်း မဟုတ်။ ရည်ရွယ်ကတည်းက မြွေကို ဖမ်းချုပ်။

ခေါင်းဖိထားသကဲ့သို့ ထိုးရခြင်းဖြစ်ရာ ကျွမ်းကျင်ဖို့၊ လက်ဆမုန်ဖို့၊ ခွထိုးတတ်ဖို့ အလွန်လိုသည်။ မြေရိုင်းကို ထိန်းချုပ်ရအောင် ထိုးရခြင်းဖြစ်ရာ လက်ဆ အရေးကြီးသည်။ ငတောက ဖမ်းနေကျဖြစ်ရာ မြေပေါ်ကို မြေခေါင်းချပြီး အပေါ်က ကပ်ဖိထားသကဲ့သို့ ခွထိုးထားရာ ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်။

ငတော မြေဖမ်းခက်ရင်းအောက်မှ မြေခေါင်းရှိရာသို့၊ ငလုံး၏ မြေဖမ်းညှပ်က ရစ်ဝဲလာသည်။ ညှပ်ကွင်း ချိန်ဆနေသည်။

မြေဖမ်းညှပ် အရှည်မှာ ဝါးမာသုံးတောင်ထွာ အရှည်ရှိသည်။ ယင်း ဝါးမာ၌ မျက်နှာနှစ်ခု၊ ဘက်နှစ်ခုပါသည်။ တစ်ဖက်က မြေဖမ်း ညှပ်ဘက်၊ တစ်ဖက်က မြေဖမ်းညှပ်အား ဟပေး၊ စေ့ပေး၊ မြေအား ဖမ်းပေး၊ လွှတ်ပေးမည့် နိုင်လွန်ဆွဲကြိုးဘက် ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က ဖမ်းဘက်၊ တစ်ဖက်က ဆွဲဘက်၊ ညှပ်အား စေ့ပေး ဟပေးသောဘက်။

မြေဖမ်းညှပ်မညှပ်ဘက်၌ သံနန်းကြိုးပါသည်။ ဝါးမာသုံးတောင်ထွာ ခန့်အရှည်၏ အောက်ဆုံးမှ လက်နှစ်သစ်ကွာ၌ အပေါက်ဖောက်ထားသည်။ အောက်ဆုံးမှ အထက်ဘက်တစ်မိုင်ကွာခန့်တွင် သံနန်းကြိုးကို ရိုက်ကာ အသေ မြှုပ်ထားသည်။ အသေမြှုပ်ထားသော သံနန်းကြိုးကို အောက်ဘက်သို့ ဆွဲယူပြီး လက်လေးသစ်အကွာ၌ ကြိုးဖြင့် သေသေချာချာ တုပ်နှောင်ပြီး၊ ဂငယ်ကွေး ဖြစ်စေရန် လုပ်ယူရသည်။ သံနန်းကြိုး ဂငယ်ကွေး လုပ်ပြီးသောအခါ သံနန်းကြိုး အဆုံးကို ဖောက်ထားသည့် အပေါက်မှ နိုင်လွန်ကြိုးဘက်သို့ ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ထွက်လာသည့် ဂငယ်ကွေးပုံစံ သံနန်းကြိုး အဖျားကို နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် ဆက်သည်။ ထိုနိုင်လွန်ကြိုးက ဝါးမာ တိုင်ထိပ်၌ ရိုက်ထားသော သံငုတ်တွင် ချည်ထားသည်။ မြေကို ဂငယ်ကွေး သံနန်းကြိုး အတွင်း သွင်းပြီးက နိုင်လွန်ကြိုးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆွဲရသည်။ ထိုအခါ သံနန်း ဂငယ်ကွေးက ဝါးမာတုတ် အရင်းအထိ ရောက်လာပြီး မြေကို ဖျစ်ညှစ် ဖမ်းညှပ်ထားရာ မြေမကိုက်နိုင်၊ မလှုပ်နိုင်၊ မထွက်နိုင်၊ မရုန်းနိုင်။

မြေဖမ်းခက်ရင်းအောက်မှ မြေပွေးကြီး၏ ခေါင်းရှေ့သို့ ငလုံးမြေ ဖမ်းညှပ် ကပ်လာသောအခါ ငတောက မြေဖမ်းခက်ရင်းဖြင့် ခွဖိထိုးရာ မသိမသာ၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖော့ပေးလျော့ပေးသည်။ ငလုံး မြေဖမ်းညှပ်နှင့် မြေပွေးခေါင်းနှင့် ထိလုနီးပါးအထိ ရောက်လာသည်။ ထိလုနီးပါး ဖြစ်နေသော မြေဖမ်းညှပ်က မြေပွေးကြီး ဦးခေါင်းတို့၏ အနေအထားအား ငတော

ကျေနပ်သောကြောင့် မသိမသာ လျော့ပေးရာမှ သိသိသာသာ ဝင်လျှင်၊ မြေဖမ်းခက်ရင်းကို ကြွပေးလိုက်သည်။ ငတောက မြေဖမ်းခက်ရင်းကို ကြွအပေး၊ ငလုံးက ညှပ်ကို ရှေ့အတိုး၌ မြေကြီးသည်၊ ညှပ်အတွင်းသို့ စွပ်တိုးစွပ်ဝင်သည်။ မြေကြီးခေါင်းက ဂငယ်ကွေးကို ကျော်လိုက်လျှင် ကျော်ချင်း ငလုံးက နိုင်လွန်ကြိုးကို အားကုန် ဆွဲစေသည်။ သံနန်းကြိုး ဂငယ်ကွေးက မြေကြီးကို ဆွဲယူပြီး ဝါးမာတုတ်ရင်း အထိ ကပ်ထားရာ မြေကြီးမျက်လုံး ပြူးနေသည်။ လူးလွန့်ဆန်တန်း ရုန်းကန်သော်လည်း မရ။

မြေဖမ်းညှပ်က မြေကြီးကို ဖမ်းညှပ်ထားဆဲ၌ပင်လျှင် ငတောက မြေဩဇာ အိတ်ခွန်ဟောင်းနှစ်လုံးကို ထပ် ဘားသည့် မြေထည့်မည့်အိတ်ကို ဘယ်ညာ ချဲ့ရနိုင်သမျှချဲ့သည်။ ဖြေရသမျှ ြာ ကိုင်ပေးထားသည်။

ငလုံးက မြေဖမ်းညှပ်ရော ဖမ်းမိသည့် မြေကြီးကိုပါ အိတ်အတွင်း သွင်းရာ၌ သူ့အဖေလက်နှစ်ဖက်ကို မြေခေါင်းဖြင့် မထိမိစေရန်နှင့် မြေက လှမ်းကိုက်၍ မမိစေရန် သတိကြီးစွာထားပြီး အိတ်တွင်းထည့်လိုက်သည်။ အိတ်အတွင်းသို့ မြေဖမ်းညှပ်ရော၊ မြေကြီးရောရောက်သွားမှ ညှပ်ကြိုးကို လျှော့ ပေးလိုက်သည်။ ညှပ်ကြိုးလျှော့မှ လွတ်သွားသော မြေကြီးသည် အိတ်အတွင်း၌ တ၅၅း၅၅း တ၅၅း၅၅း

ငတောရော ငလုံးပါ ယခုမှ ဟင်းချနိုင်သည်။

*

(၄)

တောင်ပိုကြီးဘေးမှ တွေ့ရှိသော မြေချေးကို ငတောရော၊ ငလုံးပါ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လှန်ကြည့်ကာ မြေရှိနိုင် မရှိနိုင် ချင့်ချိန်နေကြသည်။

မြေသည် သူ့ဝပ်ကျင်း အတွင်း၌ မစင် စွန့်လေ့ မရှိ။ သူ့မစင်ကို သူ့ဝပ်ကျင်း အနီး၌လည်း စွန့်တတ်သည်။ သွားရင်းလာရင်း လည်း စွန့်တတ်သည်။ မြေမစင် တွေ့ရှိခြင်းသည် မြေသွားခဲ့ လာခဲ့ပါသည် ဆိုသော သဲလွန်စနှင့် မြေနေထိုင်ခြင်း ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထည့်သွင်း စဉ်းစား နိုင်သော အချက်အလက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မြေလူးကြောင်းနှင့် မြေတွန်သကဲ့သို့ မြေအမျိုးအစား ခွဲခြားနိုင်သည်အထိ တိကျသော အထောက်အထား မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

မြေစွန့်သော မစင်ကို မြွေဖမ်းသမားကသိသည်။ မြွေချေးသည် ပုတတ်ချေး၊ တောက်တဲ့ချေးနှင့် လုံးဝမတူ။ သိသိသာသာ ကွဲကွဲပြားပြား။

ပုတတ်ချေး အရောင်က အဖြူနှင့် အနက်ရောင်။ ဆီးသီးကင်းသေးသေး ခန့် အတောင့်လေးများ ဖြစ်သည်။

တောက်တဲ့ချေးအရောင်က အဖြူဆွတ်ဆွတ်။ လက်တစ်ဆစ်ခန့် အရွယ် ရှိပြီး၊ ပုတတ်ချေး သဏ္ဍာန်တောင့် မာမာကျောကျော။

မြွေချေးရောင်မှာ အဖြူတစ်ပိုင်း အနက်တစ်ပိုင်း အပုံလိုက် ယိုလေ့ရှိပြီး ပျော့သည်။ မြွေချေး၌ ငှက်မွေးကြွက်မွေး ပါတတ်သည်။ အချို့မြွေများက ဝမ်းပျက်သော ကလေးသူငယ် ဝမ်းသွားထားသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။

တောင်ပိုဘေးမှ တွေ့သော ချေးသည် မြွေချေးတော့ သေချာ၏။

တောင်ပိုဟူသည် ခြတိုနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံ၊ မြေအတွင်း၌ အကန့်ကန့်၊ အခေါင်းခေါင်းများ ရှိပြီး မြေအပေါ်၌ တောင်သဏ္ဍာန်ပိုနေသော အပေါ်ပေါက်ပါသည့် မညီမညာသော မြေထု၊ မြေဆိုင်ကို ခေါ်သည်။ တောင်ပို ကြီးက ခွေးအ၊ တောကြောင်၊ ဖွတ် အထိ နေလေ့ရှိသည်။ မြေပေါ်ကျင်းခပ် မဝပ်သော မြွေများသည် တောင်ပိုထဲ၌လည်း နေထိုင်လေ့ရှိသည်။ တောင်ပို နှင့် နီးစပ် အဆင်ပြေက မြွေဥရာ မြွေပေါက်ရာ၌ တောင်ပိုသည် အကာအကွယ် ကောင်း ဖြစ်သောကြောင့် မြွေတို့ဥရာ သားပေါက်ရာ လုံခြုံသော နေရာ ဖြစ်သည်။

ငတော့တို့ တောင်ပိုအနီး၌ တွေ့နေသော မြွေချေးမှာ အဟောင်းလည်း အမြောက်အမြားပါသည်။ လောလောဆယ် စွန့်ပစ်ထားသော မြွေချေးအစုံ လည်း ပါသည်။ မြွေချေးအဟောင်းရော အသစ်ပါတွေ့ရှိခြင်းသည် မြွေအမြဲတမ်း နေထိုင်သော အထောက်အထား ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမြွေ ချေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့သော မြွေသည် လင်းမြွေဖြစ်ခဲ့ပါက တောင်ပိုထဲ၌ ရှိမရှိ မသေချာ။ လင်းမြွေကို နေ့ကောင်ဟု မြွေသမားက ခေါ်သည်။ တွန်ရာ၌လည်း သူတွန်ချင်သည့် အချိန်တွင် တွန်ပြီး သွားလာရာ၌လည်း လျှောခနဲ လျှောခနဲ ဖြင့် သူသွားချင်ရာကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သွားတတ်သော အကောင်ဖြစ်ရာ သည်လို မြွေမျိုးနေခဲ့ပြီး နေ့ခင်းဘက် အစာရှာ သွားနေချိန်၌ တူးမိက ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ် လူပင်ပန်း မြွေမရ ဖြစ်မည်။

တောင်ပိုထဲ၌ ငန်းပုပ်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဥချ ဝပ်ကျင်းလုပ်တတ် သည်။ မြွေဟောက်ကလည်း ဥချ ဝပ်ကျင်းလုပ်တတ်သည်။ ငန်းပုပ်လို မြွေမျိုး ဥချထားစဉ် သွားတူးမိက သူ့အသက် ကိုယ့်အသက် လှယက်ရမည့် ဘဝမျိုး အထိ ရောက်ကြရသည်။ အရှုံးနှင့် အမြတ် အကျိုးနှင့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ငတော့က လူကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ငလုံးကက် များစွာ စဉ်းစားရသည်။

ငန်းပုပ်နှင့် မြွေဟောက် ကြောက်ပြီး တောင်ပိုကို မတူးမဖြိုခဲ့ကလည်း မြွေဖမ်းသမားသိကွာကျမည်။ မိုက်ရူးရဲ စွပ်တူး၍ တိမ်းစောင်းလွဲချော် သွားက လူကြီးဖြစ်သူ ငတော့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ မည်သို့လုပ်မှ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ကို ငတော့ စဉ်းစားနေ၏။

“အဖေ”

“ဟေ”

“တောင်ပိုထဲမှာ မြွေရှိဖြစ်တယ်ဗျ၊ မြွေချေးက အဟောင်းရော အသစ်ရော”

“အေး”

“ခက်တာက လင်းမြွေနေတာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး အဲဒီမြွေက အပြင်အစာရှာထွက် နေရင်း တူး အလကားဖြစ်မှာ”

“အင်း အင်း”

“အဖေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စဉ်းစားနေတယ်”

“လက်နဲ့ ပေါက်ပြားစိုက်ရတာပဲ အဖေရာ၊ ကျုပ်တူးလိုက် ဖြိုလိုက် ပါမယ်”

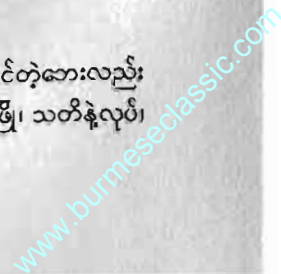
“ကွာ၊ အဖေလည်း တူးချင်တာပေါ့၊ ငန်းပုပ်နဲ့ မြွေဟောက်များ ဖြစ်မလားလို့ ချိန်ဆရတာ”

“ငန်းပုပ်နေနေ၊ မြွေဟောက်နေနေ တူးပေါ့ဗျ၊ ဦးလေးပေါက အဲလိုမြွေ ကို ဝက်သားနဲ့ ဒဲ့လဲမတဲ့”

“ဝက်သတ်တဲ့ ငပေါလား၊ သူက ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အဲဒီ ဦးလေးပေါ”

“ဝက်သားနဲ့ ဒဲ့ချင်းလဲရတာ မလဲရတာထက် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ဘေးလည်း တွက်ရသေးတယ်ကွ။ ကဲ ဒီလိုလုပ် မင်းက ပေါက်ပြားနဲ့ပေါက်ဖြို၊ သတိနဲ့လုပ်၊

အဖေက ခြတောင်ပို့ အကန့်ကန့်တွေ၊ အခေါင်းခေါင်းတွေကို ဘယ်လိုတူး၊ ဘယ်လိုဖြိုဆိုတာ ကြည့်ပြီးဘေးက ပြောမယ်”

သားဖြစ်သူ ကြောက်သွားမည်စိုးသောကြောင့်သာ စကားကို ထိန်းပြောရသည်။ ငန်းပုပ်နှင့် မြေဟောက်ဖြစ်က ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွနှင့် လောက်စာလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်၊ မြေဖမ်းခတ်ရင်းကို လက်လှမ်းအမှီထားပြီး ငတောက နားမှ စောင့်ကြည့်ပြောသည်။ တောင်ပို့သည် ခြေအထက်၌ အခေါင်းပေါက်ပါသော မတ်မတ်ထောင်ထောင်များ ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းပိုင်း၌ ခြများက စနစ်တကျဖြင့် အကန့်ကန့်များ၊ အခေါင်းများကို သေသေသပ်သပ် ဖောက်ထားသည်။ မြေများအပို့ ခိုလှုံနေထိုင်ရာ ဝင်ထွက်သွားလာစရာ နေရာကောင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပို့ကို ပေါက်ပေါက်ဖြူပြီး တစ်ဝက်ခန့် မရှိတရှိ အရောက်၌ ငတောသည် အထိတ်တလန့် အတင်းအော်သည်။

“ဆုတ် ငလုံး ဆုတ် မြန်မြန်ဆုတ်”

ငလုံးကို ဆုတ်ခိုင်းသကဲ့သို့ ငတောလည်း ခုန်ခုန်ဆုတ်ဆုတ် နောက်သို့ ရောက်သည်ထက် ရောက်ရန် ဆုတ်သည်။ ဆုတ်ဆုတ် နှိုက်နှိုက် ပင်လျှင် လွယ်ထားသော အိတ်ထဲမှ ကြက်ပေါင်ဘတ်ခွနှင့် လောက်စာလုံးကို အလျင်အမြန် ထုတ်ပေး။

ဖြိုနေသော တောင်ပို့မှ ပြိုကျလာသော မြေစာများကို ပေါက်ပြားဖြင့် ဘေးဆွဲထုတ်နေသော ငလုံးသည် ပေါက်ပြားဖြင့် လက်ပြန်ရိုက်ရန် အချိန်မရလိုက်၊ ထွက်ပေါ်လာသော မြေကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ပေါက်ပြားကိုင်လျက် ငလုံးသည် နောက်သို့ အားကုန်ခုန်ဆုတ်သည်။ ငတောတို့ သားအဖသည် တောသမားပီပီ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရေးထက်၊ မိမိဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်ရေးကို အရင်ရှောင်ရှားသည့် ဉာဉ်စွဲကြောင့် လွတ်ရာအထိ ဆုတ်သည်။

ထွက်ပေါ်လာသော မြေမှာ တောကြီး မြေဟောက်။

“တောကြီးမြေဟောက်က သူ့အစွမ်းပြတော့မှာဟေ့၊ ဒီလောက်ဆိုရင် တို့လွတ်ပါတယ်”

ငတော ပြောနေဆဲမှာပင်လျှင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသော တောကြီးမြေဟောက်က သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အောက်ပိုင်းမှ အထက်ပိုင်း မြင့်တက်လာစေရန် ဆန့်လျက်ဆန့်လျက် မြှင့်သည်။ ပါးပျဉ်းကြီးကို ဝဲယာ၊ ယာဝဲ၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယိမ်းပြီး လျှာ တစ်လစ် တစ်လစ် ထပ်ပြန်တလဲလဲ ထုတ်သည်။

“လာတော့မှာဟေ့၊ လာတော့မှာဟ”

မြေဟောက်အကျင့်၊ မြေဟောက်အကြံက ဒါပဲဖြစ်သည်ဟု ဓာတ်သိဖြစ်နေသော ငတော အော်ပြောသည့် အတိုင်းပင်၊ တောကြီးမြေဟောက်ထံမှ တံတွေးဟု ခေါ်နိုင်သော အမြှုပ်များ၊ အခိုးအမှုန်များ၊ အရည်အစက်များ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ထွက်လာသည်။ သူတို့နှင့် လက်လှမ်း မီသောနေရာ ဖြစ်က မြေဟောက်သည် မျက်လုံးထဲသို့ တန်းခနဲဝင်အောင် သူတို့ ပါးစပ်မှ တံတွေးဖြင့် ပက်နိုင်သည်။ မြေဟောက် တံတွေးခေါ်သော မြေအမြှုပ်၊ အခိုးအမှုန်၊ အရည်အစက် အဝင်ခံလိုက်ရပါက ရုတ်တရက် မီးပွင့်သွားသလို ဖြစ်ပြီး အမှောင်ကြီး ဓေတ္တ ဖုံးသွားသည်အထိ ဝေဒနာ ခံစားရသည်။ တိရစ္ဆာန်များ မျှီရန်အတွက် တံတွေးဖြင့် ပက်ခြင်း၊ အခိုးအငွေ့ဖြင့် မှုတ်ခြင်းကို မြေဟောက်က ဦးစွာပြုလုပ်သည်။ ပြီးမှ သူ့သားကောင်ကို သူရစ်ပတ် သတ်ပြီး မျှီသည်။

သူတံတွေးဖြင့် လှမ်းပက်နေသူများမှာ သူ့ထက် အသိဉာဏ်ရှိသော လူများဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ့အခိုးအငွေ့ လွတ်ရာအထိ ခုတ်ဆုတ်ရှောင်နေပြီး ပြီဟု တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော တောကြီး မြေဟောက်သည် မသိ။ အားကုန်အင်ကုန်ပင်လျှင် အမြှုပ်များ၊ အခိုးအငွေ့များ၊ အမှုန် အရည်အစက်များကို ဒေါသတကြီး လှမ်းမှုတ်ထုတ်ပက်နေရာ မြေကြီး၏ ဝါးပျဉ်းမှာ ရှေ့တိုးနောက်ငင် မြေကြီးမည်မျှ မှုတ်မှုတ်ပက်ပက် ငတောတို့နှင့် တစ်လံကွာ၌သာ လာလာကျသည်။

ငတောတို့ရွာတွင် တောကြီးမြေဟောက် ကိုက်၍ သေသူ များပြားလှပြီ။ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို အထူးလိုက်တတ်၊ ကိုက်တတ်သောမြေ။

သူဝပ်ကျင်းအနီးရောက်က ကျားမကြီးငယ်မရွေး ရန်ရှာတတ်သောမြေ။ သည်မြေကို အရှင်ထား၍ မဖြစ် မိမိရရပစ်မှ ဖြစ်မည်။

“တောင်ကြီးမြေဟောက်ရေ၊ အားရအောင်မှုတ်ထား၊ ပက်ထား၊ ငါ့အလှည့်ပြီးရင် ငါ့ အလှည့်လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်း ခေါင်းတိမ်း ရှောင်နိုင်ရင် မင်းအာဂကောင်ဟေ့”

ငတောက ဘတ်ခွ လောက်စာအိမ်ထဲသို့ လောက်စာလုံး ထည့်လျက် မိရန် ချိန်ရွယ်ရင်း ပြောရင်း ပြောသည်။ လူကို လှမ်းပက်၊ လှမ်းမှုတ်ချိန်၌ ကိုယ်လာသော ပါးပျဉ်းခွက်ကို ငတော မပစ်သေး။ ထပ်မံ မှုတ်ရန် ပါးပျဉ်းကို ညှိတညှိပြန်မတ်လိုက်ချိန်၌ ရှိုးခနဲ ဖောင်းခနဲ နေအောင် ငတောပစ်သည်။

လျှောက်ပြေးနေသော ကြွက်ကို ပစ်ခဲသည့်လက်။
 ထန်းပင်များပေါ် အိပ်နေသည့် စွန်ကို ပစ်ခဲသည့်လက်။
 အမြီးတန်းနေအောင် ပြေးနေသော ပုတတ်ကို ပစ်ခဲသည့်လက်။
 ထိုလက်ပိုင်ရှင် ငတော၏ ပစ်ချက်သည် ဘေးကြီးမြေဟောက်ကို
 နှစ်ချက် မပစ်ရ။ ရိုး ဖောင်းခနဲ မြည်သံပေးကာ မြေပါးပျဉ်းခွက်ကြီးကို ဆောင့်
 တွန်းပြီး တောင်ပိုနောက်ပစ်ကျစေရန် လှန်ချိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ
 မြေကြီး လူးလူးလွန်လွန်။

“က ငလုံးရေ မင်းဝက်သားတွဲကြီးကို မင်းကြည့်ရှင်းပြီး ယူခဲဟေ့”

ငတောက ကွမ်းတစ်ရာဝါးရန် သူ့ကွမ်းထုပ်ကို ဖြေ၏။

မြေဟောက်က ဝက်သား ဖြစ်တော့မည်ကို တွက်ဆပြီး ငတောက
 ခိုင်းလျှင်ခိုင်းချင်း ငလုံး သွားသည်က သွက်သွက်လက်လက် ပျတ်ပျတ်
 လတ်လတ်။

တောကြီးမြေဟောက်ကို ခေါင်းဖြတ်၊ တောင်ပိုထဲမှ ဆွဲထုတ်၊
 ထန်းလက်လျှော်ရှာ၊ ထန်းလက်လျှော်ဖြင့် ငလုံးက တွဲနေဆဲမှာပင်လျှင်
 အနောက် အရပ်ဆီမှ ဆုဆုညည်အသံများကို ငတောကြားလိုက်ရသည်။
 ဘာသံပါလိမ့်။

ဟ ဆက်ရက်အုပ် တောလှန့်သံပါလား။

ဆက်ရက်အုပ်က ဘာကြောင့် တောလှန့်ပါသလဲ။

*

(၅)

ဆက်ရက် (ရေကန်)အုပ် တောလှန့်ခြင်းကို ရှေးလူကြီးသူမများက
 ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သော အကောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိ၍ အော်ဟစ်ခြင်း
 ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သူတို့မနိုင်သော ဘေးအန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်လာသော
 ကြောင့် နိုင်သောသူက သိရှိစေရန် တိုင်တည်ခြင်းဟုလည်း ဆိုကြသည်။

သူတို့ကသို့သော ဘဝတူ ဆက်ရက်(ရေကန်)များကို အန္တရာယ်သိရှိနိုင်
 စေရန် တပ်လှန့်နိုးဆော်ခြင်းဟုလည်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြသည်။

ဆက်ရက်ငှက်တို့ အုပ်လိုက်၊ အဖွဲ့အသင်းပင်းလိုက် တက္ကီကျီ၊ တဂဲဂဲ၊
 တက္ကီကျီ အော်မြည်လာက ဤနေရာ၌ ပုံမှန် အနေအထားထက် ပိုမိုသော
 ထူးခြားချက်ရှိနေပြီ၊ ဖြစ်နေပြီဟု ငတောတို့ကသို့သော တောအတွေ့အကြုံ
 ရင့်ကျက်သူများက သိကြသည်။

ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည် ဆက်ရက်အုပ် တောလှန့်သံဟု ခေါ်သော
 တက္ကီကျီ၊ တဂဲဂဲ၊ တက္ကီကျီ စုပေါင်း အော်မြည်နေသော အနောက်စူးစူးအရပ်
 ကို အလျင်အမြန်ပင် သွားရောက်ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှု တွေ့နိုင်သည့်
 အတွက် စိတ်လည်း ဝင်စားသည်။ သိလိုစိတ်လည်း ပြင်းပြသည်။ သူတို့
 သွားနေဆဲမှာပင်လျှင် တောဆက်ရက် (တောရေကန်)ခေါ်သော ဆက်ရက်ခေါင်း
 ဖြူရော၊ ရိုးရိုးဆက်ရက် (ရိုးရိုးရေကန်)ဟု ခေါ်သော ဆက်ရက်ခေါင်းမည်းရော
 ရောထွေးစုပေါင်းပြီး ချုံကြီးတစ်ချုံသားကို ကြည့်ကာ တက္ကီကျီ၊ တဂဲဂဲ၊
 တက္ကီကျီ အော်ဟစ် ဆူညံနေဆဲဖြစ်သည်။ ငတောတို့ နီးကပ်လာသည်တိုင်
 ဆက်ရက်အုပ်ကြီးက ပျံမပြေးသေး။ လူနီးလေ တောလှန့်သံကို ဆူဆူညည်
 ပေးလေပင်။

ဆက်ရက်အုပ် အဓိကထားလျက်ဝဲကာ၊ ပျံကာ၊ ကြည့်ကာ၊ အော်ကာ၊
 ပတ်ကာ၊ လှည့်ကာ ပျံသန်းနေသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ငတောရော
 ငလုံးပါ မျက်နှာ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန် ဟုတ်သည်။ သူတို့ အခေါ် ငါးဆယ်သား
 ကျော်လျှင် ရှယ်ဈေးပေးလေ့ရှိသော လင်းမြေဝါကြီး၊ လင်းမြေဝါကြီးသည်
 လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်အထိ တုတ်သည်။ ဝဝဖြိုးဖြိုး၊ ပဲလင်းမြေသီးကြီးလို
 ပြည့်ပြည့်ဝဝ။

လင်းမြေဝါကြီးသည် ဆက်ရက်အုပ် တောလှန့်သံလည်း ထည့်မတွက်
 လွန်လည်းမလွန်။ ငတောနှင့် ငလုံးတို့ သူ့ဘေးရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိ။
 ထင်းဖျင်ထားသော ချင်းရဲချုံဟောင်းထဲရှိ ကြွက်တွင်းမကြီးထဲမှ သူ့သားကောင်း
 ကိုသာ ဖမ်းဆီးရရှိရေးအတွက် အာရုံစောက်ပေနေသည်။ ကြွက်တွင်းမကြီးနှင့်
 ကြွက်တွင်းခွဲ၌ ကြွက်တွင်းမကြီးက အောက်သို့ အနက်စိုက်ဖောက်ထားသည်။
 နေ့တွင်းဟု ခေါ်သည်။ တွင်းခွဲကဘေးသို့ ထွက်တွင်း၊ ဝင်တွင်းဟု ခေါ်သည်။
 တွင်းမကြီးထဲသို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ သုံးချိုး တစ်ချိုးခန့် ရောက်အောင်သွင်းပြီး
 အစာစောက်ပေလျက် ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ဖြင့် ခေါင်းစောက်ထိုးဆင်းပြီး အမြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ် သုံးချိုးနှစ်ချိုးခန့်ကို အပေါ်မှာ ထားပြီး လှုပ်ရှားဆဲပင်။

သည်အချိန်မှာ မြွေကြီးကို ချက်ချင်းဖမ်းလျှင် ရသည်။ ငတော့တို့က မဖမ်းသေး။ မြွေအပြင် ကြွက်ပါ ဟင်းစားရစေရန် စောင့်ကြည့်သည်။ မြွေကြီးက သူတို့ကို မမြင်မချင်း သူတို့မှာ စောင့်ကြည့်ချိန် ရှိသည်။ ငတော့တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင်လျှင် လင်းမြေဝါကြီးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ အတင်း ပြန်ဆုတ်သည်။

ခေါင်းစောက်ထိုးထားလျက် ကြွက်ကို နှိုက်နေရာမှ ကြွက်က အပေါ်သို့ တက်ပြေးလေသလား။ တွင်းမကြီးထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးနေသလား ငတော့တို့ မမြင်ရ။ ကြွက်တွင်းမကြီးထဲ သွင်းထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့တိုးနောက် ဆုတ်ပြီး ဘေးတွင်းခွဲထဲသို့ ခေါင်းကို ပြောင်းလိုက်သည်။ တွင်းခွဲကို ကြွက်တို့က သူတို့သွားသာရုံ မျက်နှာမှရာ အရပ်ထွက်နိုင်ရုံ တိုတို တိမ်တိမ်သာ ပြုလုပ်ထား သော ထုံးစံရှိသည်။

ကြွက်သည် တွင်းခွဲမှ အပြင် ပြေးသွားသလား။

တွင်းမကြီးမှ တွင်းခွဲဆီ ကူးသွားသလား။

မြွေကြီးခန္ဓာကိုယ် အတိုးအဆုတ် လုပ်ချိန်၌ မျက်ခြည်ဖြတ်ပြီ။

အခြားတွင်းခွဲ၌ ရှောင်တိမ်းသွားသလား ငတော့တို့ မှန်းဆမရ။

မြွေကြီးသည် ခေါင်းပြောင်းထားသော တွင်းခွဲအဆုံး၌ မတွေ့သဖြင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ အခြားတွင်းခွဲကို ပြန်ရှာလျှင် ငတော့တို့ကို မြင်သေးမည် မဟုတ်။ ယခုမှ တွင်းခွဲအဆုံးမှ သူ့ခေါင်းကို အပြင်သို့ ထွက်ပြုကြည့်ရာ ငတော့တို့ကို မြင်သွား၏။

မြွေကြီးရှာသည်က ကြွက်။

တွေ့လာသည်က သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းကို စီးမိုးပြီး သူ့ခေါင်းကို ကြည့်နေသော လူသားနှစ်ဦး ထိုလူသားနှစ်ဦး၏ ခြေထောက်ရှေ့မှ ကျန်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း။

ရှေ့ပြေးမှ လွတ်မလား။

နောက်ပြေးမှ လွတ်မလား။

လူရှိရာနောက်သို့ ပြန်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့သို့သာ သူ့ပြေးမှ လွတ်တော့မည်။ သည်သို့ တွက်ဆပြီး တွင်းအပြင်တွင် ကျန်ရစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို မြွေကြီးက

အမြန်ဆုံး ရုပ်သိမ်းသည်။ ရှေ့သို့ပြေး၊ ပြေး လွတ်အောင်ပြေးဟု မြွေကြီးက သူ့ကိုယ်သူ အားပေးပြေး၏။

အလို...ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ အို... ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သူ ပြေးနေတာက ရှေ့။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက နောက်သို့သာ ဘက်ရောက်နေပါမင့်ကလားဟု မြွေကြီး အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ လစ်ပြေးတော့မည့် မြွေကြီးကို ငတော့တို့က ရပ်ကြည့် မနေတော့၊ အမြီးမှ ဆွဲကာ တွင်းအပြင် ထုတ်နေသည်။ မြွေကြီးမှာ နောက်သို့သာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါလာသည်။ ခေါင်းကြီးပါ တွင်းပြင်ပ ရောက်လာသည်။

• မြွေပဲ လူကို အလျှော့ပေးလို့ ရရိုးလား။

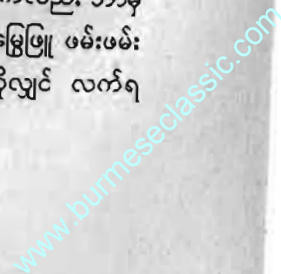
လင်းမြေဝါကြီးသည် မြွေမာန၊ မြွေဒေါသဖြင့် သူ့ကိုဖမ်းထုတ် လိုက်သော ငတော့အား တွင်းအပြင် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အားရပါးရပင် လျှင် အချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဆက်တိုက်စဉ်တိုက် ပေါက်သည်။ ကိုက်သည်။

“ဟာ အကောင်ကြီးကလည်း ဒေါနကြီးပဲ။ ဒီလောက် ကိုက်ရရင် တော်ရောပေါ့၊ ကဲလား”

ငလုံးက ပြောပြောဆိုဆိုပင်လျှင် လင်းမြေဝါကြီး၏ ဇက်ကို ဝင်ဆုပ် သည်။ ငတော့ကိုပါမက ငလုံးကို ဆက်တိုက်စဉ်တိုက် ကိုက်သည်။ ငလုံးအရယ် အပြုံးမပျက်။

ငလုံးက ဇက်ဆုပ်၊ ငတော့က နောက်ပိုင်းမှ မယူပြီး မြွေထည့်သော အိတ်ထဲသို့ လင်းမြေဝါကြီးကို ပစ်ထိုးထည့်သည်။

ယခင်ကတော့ လင်းပိုင်မှာ လင်းမြွေကိုက်လျှင် သေတတ်သည်ဟု ငတော့တို့ ဒေသဆိုင်ရာ ရှေးစကားအရ လင်းမြွေကိုက်မည်ကို ကြောက်ခဲ့ကြဖူး ၏။ မြွေများကို လက်တွေ့ဖမ်းဆီးသော မချိန်တွင် လင်းမြွေကိုက်လည်း ဘာမှ ဖြစ်မှန်း သိလာကြသည့်အတွက် လင်းမြွေဝါ ဖမ်းဖမ်း၊ လင်းမြွေဖြူ ဖမ်းဖမ်း မြွေဖမ်းခက်ရင်းနှင့် မြွေဖမ်းညှပ်ကို မသုံးတော့။ လင်းမြွေဆိုလျှင် လက်ရ ဖမ်းသည်။

လင်းမြေသွားများက ငါးဘတ်သွား၊ ကိုက်လျှင် သွေးသာစို့သည်။
မြေဆိပ်မတက်၊ ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်၊ သွေးစိုရုံမျှကို မြေဖမ်းသမားက ဆူးစူးရုံမျှ
သဘောထားသည်။ အမှုမထား။

ရောင်းချရန် မြေပွေးနှင့် လင်းမြေ၊ ဝက်သားနှင့် လဲရန် မြေဟောက်ရ
ပြီးနောက် တော့ ရော ငလုံးပါ ရွာကို ပြန်ခဲ့၏။
□ □ □

ကင်းဖမ်းသမား

(၁)

“ဟင်”
ကင်းဖမ်းသမားကြီး တော့ နှုတ်မှ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်၍ ကင်း
တာရောင်းရင်း ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်သွားသော စကားလုံး တစ်လုံးတည်း
သာ။ ဟင်တဲ့။
ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ကုန်ဝယ်ခိုင်ခွဲ သိန်းဖတ်ခိုင်သော စာတစ်
စောင်ကို မယုံကြည်နိုင်သေးဟန်ဖြင့် ထပ်မံ ဖတ်သည်မှာ သေသေချာချာ။

သို့
ဦးသိန်း၊ ဒေါ်ကြည်
ချိုင်ကြီးကျေးရွာခိုင်ခွဲ
ကင်းပုစွန်နှင့် ကင်းမြီးကောက် ဈေးတို့မှာ တစ်နေ့တခြား
ကျဆင်းနေပါသည်။ ပို၍သာ ကျပါလိမ့်မည်။ အရောင်းအဝယ်ကို
ခေတ္တရပ်ပါ။ နောက် စာမရမချင်း အရောင်းအဝယ် ပိတ်ပါ။
ဦးစံထွန်းအောင်
ခိုင်ချုပ်၊ စည်ပင်မြို့

စာက ခပ်တိုတို ခပ်ရှင်းရှင်း၊ နားမလည်စရာ ဘာမှမရှိ။ နှစ်ခေါက် ဖတ်ရန် မလို။

တောသည် ကင်းပုစွန်နှင့် ကင်းမြီးကောက်လေးများကို ဖမ်းဆီး ရမိသောနေ့တိုင်း တစ်ကောင်လျှင် ကျပ်ငါးဆယ်ဖြင့် ခိုင်ခွဲ ငသိန်းထံ လာရောက် ရောင်းချပြီးမှ ဆန်လေး၊ ဆီလေး၊ ဆားလေး၊ ငါးပိလေး၊ ဟင်းချက်စရာလေး ဝယ်ယူနေကျ လူဖြစ်သည်။

ယခင်က ရောင်းဝယ်ရာ၌ ဈေးအတက်အကျ၊ ကုန်ဝယ်ပိတ်မပိတ် ထူးခြားမှုဖြစ်က ကြိုတင်ကြေညာလေ့ရှိသည်။ မည်သည့်နေ့မစ၍ ဈေးကျမည်။ ဈေးတက်မည်။ မည်သည့်ကုန်ကို အဝယ်ဖွင့်မည်။ အဝယ်ပိတ်မည်ဟု နှုတ်မှ လည်း ကြေညာသည်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာက သွင်းနေကျ ဖောက်သည်များကို လည်း စာတစ်တန် နှုတ်တစ်တန် မှာသည်။ သည်ထုံးစံက ခိုင်ခွဲဖွင့်ကတည်းက ထုံးစံ။

ထုံးစံကို သိသော တောသည် ဘာမှ ပြောသံဆိုသံ မကြားလာသော ကြောင့် ခါတိုင်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကာ ကုန်ရောင်းလာခဲ့သည်။ ယခင်က ကဲ့သို့ ကုန်သိန်းငွေချေ မလုပ်ဘဲ ခိုင်ခွဲငသိန်းက စာတစ်စောင် ထုတ်ပြပြီး ဖတ်ခိုင်းသည်။ ဟာ... စာက အမင်္ဂလာ သတင်းယူလာသောစာ။ သူ ဖတ်ပြီး သည့်အခါ တော မရှုနိုင် မရှိနိုင်။

တောအနေဖြင့် အကောင်မျိုးစုံကို ရောင်းချနေကျလူ ပီပီ၊ အကောင် မျိုးစုံ ဝယ်ယူနေသော ခိုင်ခွဲငသိန်း၊ အိမ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုစာ ဖတ်လိုက် ရသောအခါ မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတော့သော နေရာ၌ ဆက်လက် နေထိုင်မိသူ ကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ခိုင်ခွဲ ငသိန်းမျက်နှာ၊ သူ့မိန်းမမျက်နှာကို ဝင်စက ပုံမှန်ပင် သူကြည့်ခဲ့ သည်။ ယခုအခါ ကြည့်ရမည်ကို မဝံ့မရဲ။

ကလေးဘဝက မသုံးစွဲရသော ကြေးပြားစေ့ကို ကောက်ချိန်၌ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် အားရဝမ်းသာ ယူလာပြီး နားလည်သည့် လူကြီးမိဘကို ပြသမိသည့်အခါ ခံစားရမှုများဖြင့် ရှက်ရွံ့အားငယ် စိတ်ပျက်မိသည်။

ခိုင်ခွဲငသိန်းသည် မြေ၊ တောက်တုံး၊ ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းပုစွန်၊ လိပ် အစရှိသော ကုန်များကို ဝယ်ယူလေ့ရှိသော ခိုင်ခွဲ။ အစကတော့ ရွာပယ် ရပ်ပယ် လုပ်မစား ကိုင်မစား ဟေးလား ဝါးလား၊ ဝဲဟုခေါ်သော

နွားလဲသမား၊ ပွဲစား၊ ဆယ့်နှစ်ပွဲသမား၊ ဆျောင်ခြောက်ဆယ်။ ငသိန်း ကိုင်မလား၊ မြေပွေး ကိုင်မလား၊ မေးရင် မြေပွေးသာ ကိုင်ဟု အပြောခံခဲ့ရသော လူစား။ သည်လူစားပီပီ အပြောချိုချို၊ အောက်ကျနောက်ကျ ခံရာ၌ လူသိက္ခာ မရှိအောင် အောက်ကျခံသူ၊ လှီးရဖြတ်ရမည်ဆိုက လူစိတ် မရှိအောင် လှီးဝံ့ ဖြတ်ဝံ့သူ။ သည်လိုလူက ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေး၊ ငွေပင်နားတော့ ငွေကျေး ဖြစ်စေရန် စည်ပင်မြို့၊ ခိုင်ချုပ် ဦးထွန်းအောင်က မြှောက်စားသည်။ ခိုင်ချုပ်၏ လူယုံတော် ခိုင်ခွဲအဖြစ် မွေးမြူကာ ခိုင်ခွဲတံဆိပ် တပ်ပေးသည်။ အမှန်ကတော့ အဝယ်တော် အဆင့်ပါ။

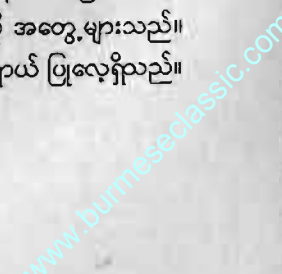
ခိုင်ခွဲ ရပ်မရပ်၊ ခိုင်ခွဲ လှုပ်မလှုပ်၏ ကြိုးဆွဲက ခိုင်ချုပ်။

ခိုင်ချုပ်က သည်အကောင်ကို သည်ဈေးဖြင့်ဝယ်၊ ဝယ်ရာမှ ရပ်၊ ရပ်ရာ မှဝယ်ဆိုမှ ဝယ်ဝံ့၊ ရပ်ဝံ့သော အဆင့်။ ခိုင်ချုပ်လှုပ်တ ခိုင်ခွဲလှုပ်သည်။ ခိုင်ချုပ် ရပ်က ခိုင်ခွဲရပ်သည်။ လှုပ်မရ။

မိုက်လိုက်တဲ့ငသိန်း၊ အရောင်းအဝယ်ပိတ်မှာဖြင့် ခါတိုင်းလို ကြိုတင် ကြေညာပါရော၊ ကြိုတင်ကြေညာရင် ကင်းမြီးကောက်နဲ့ ကင်းပုစွန်ဖမ်းမယ့် အစား မြေဖမ်းရလား။ စွန်မပစ်ရလား၊ တစ်တီတူး မဖမ်းရလား၊ ခုတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံးမဆင့် မဝယ်ဟု ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရမှ ဆီးလုပ်ရာ ရောင်ချိန် တိမ်းချိန် မရသော နေရာ၌ ဆီးအရိုက်ခံရသလို ရိုက်ချက်မှာလှသည်။ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ ရောင်းရလိမ့်နန်း မျှော်ကိုးလာခဲ့သူ တောသည် နေပူက လာသူကို အရိပ်မှ ဆီးကန် ခံရသူလို ပက်လက်လန်လဲ မကျစေရန် အားတင်းထားရသည်။ ဘာလုပ် ရမှန်း၊ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ တော အဖြစ်က ဘေးကျပ်နံကျပ်။ ထရမလို၊ ထိုင်ရမလို၊ ပြန်ရမလို၊ ဆက်နေရမလို ကြောင်တောင်တောင်။

တော လာရောက် ရောင်းချသော ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်တို့မှာ ချိုင့်ကြီးရွာနှင့် ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့လေ့ရှိသည်။ ကင်းလေးမျိုးထဲမှ ကင်းနှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကင်းဖမ်းသမားက ယခုလောလောဆယ်၌ ဖမ်းနေသော ဟင်းနှစ်မျိုးမှာ ထိုကင်းများသာ ဖြစ်သည်။

ချိုင့်ကြီးရွာ ဝန်းကျင်တွင် ကင်းခြေများ၊ ကင်းပုစွန်၊ ကင်းမြီးကောက် နှင့် ကင်းပတုတ်(ကင်းပတုတ်) ဟူသော ကင်းလေးမျိုးကို အတွေ့များသည်။ ကင်းလေးမျိုးစလုံးပင် သူနည်းသူဟန်ဖြင့် လူကို ဘေးအန္တရာယ် ပြုလေ့ရှိသည်။ မြေရန်ကင်းရန်ဟု မြွေနှင့် တန်းငှက်ထားပြောကြသည်။

ကင်းခြေများတွင် တောကြီးမြိုင်ကြီး ကင်းခြေများနှင့် ရိုးရိုး ကင်းခြေများ ဟု ကွဲပြားသည်။ အသားစား တောကင်းခြေများကြီးများကို အလွန် တွေ့ခဲသော်လည်း ရိုးရိုး ကင်းခြေများက အတွေ့များသည်။ ရိုးရိုးကင်းခြေများသည် တစ်ထွာ ကျော်ကျော် တောင်ဆုပ်နီးပါးသာ အကြီးဆုံးရှိသည်။

ကင်းခြေများက အကောင်ပေါက်စဖြစ်သော်လည်း အလျားရှည်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်အရွယ်ရှိသည်။ အသက်အရွယ် အနုအရင့် အလိုက် အကောင် ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစား အကြီးအသေး ကွာခြားသည်။ အရောင်မှာ ယေဘုယျအားဖြင့် အစိမ်းရင့်ရင့်၊ စိမ်းပြာရင့်ရင့်နှင့် အနီရောင် ရောစပ်နေသည်။ ငယ်စဉ်က ခေါင်းအနီ၊ အမြီးအနီ၊ ကိုယ်လုံး အရောင်က သနပ်ခါးနှစ်အရောင်၊ ကိုယ်လုံးအရှည် အလျားအပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ် အတန်းမြောင့်မြောင့် အနက်တန်းလေးများ အကွာအဝေး မစိပ်မကျဲဖြင့် ဆယ့် ကိုးတန်းပါသည်။ ခြေချောင်းလေးများ ဝဲယာတစ်ဖက်လျှင် ဆယ့်တစ်ချောင်း၊ ဆယ့်သုံးချောင်းပါတတ်သည်။ ငတောတို့ ခြေချောင်းလေးများ ရေတွက် ပူးရာ အချို့ဆယ့်တစ်ချောင်း၊ အချို့ဆယ့်သုံးချောင်း တွေ့ဖူးသည်။ ဦးခေါင်း ထိပ်တွင် ဝဲတစ်ပင်၊ ယာတစ်ပင် အမွှေးနှစ်ပင် ပါသည်။ ပါးစပ်၌ အဆိပ်ပါသော အစွယ် ရှိသည်။ ထိုအစွယ်ဖြင့် အကိုက်ခံရပါက အကိုက်ခံရသူ အချို့ ပစ်လဲသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကုန်းအော်နေရသည်။ သွေးများယိုစီး ကျသည်။ ကင်းခြေများ ကိုက်သောကြောင့် သေသောသူ မတွေ့စဖူး။

ကင်းပုစွန်က ဦးခေါင်းရှေ့၌ ထွက်နေသော ဝဲညှပ်ယာညှပ်ပါသည်။ ပုစွန်လုံးညှပ်နှင့် ဆင်တူသည်။ ကင်းပုစွန် ကြီးကြီးမားမားဖြစ်က ပုစွန်လုံးငယ် ငယ် ညှပ်ထက်ပင် ကင်းပုစွန်ညှပ်က ကြီးသေးသည်။ ပုစွန်လုံးညှပ်ကဲ့သို့ ကင်းပုစွန်ညှပ်က ဖွင့်နိုင်သည်။ ပိတ်နိုင်သည်။ လွှတ်နိုင်သည်။ ညှပ်နိုင်သည်။ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ထိုဝဲညှပ် ယာညှပ်ကို ကင်းပုစွန်က အားကိုးသည်။ ကင်းပုစွန် အဆိပ်သည် အမြီး၌နေသည်။ အမြီးထိပ်မှာ ချွန်ချွန်စူးစူး မာမာထက်ထက်။ ပုံမှန်အနေအထားအရ ကင်းပုစွန်အမြီးသည် တန်းတန်းဖြောင့်ဖြောင့်။ သွားလာရာ၌လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း။ ရန်သူတိုက်ခိုက်မည့် အချိန်ရောက်မှသာ အမြီးကို ပထမဆုံး စတင်ကွေးလိုက်သည်။ သူ့ညှပ်ဖြင့် မိရာဖမ်းညှပ်ထားသော နေရာကို မှီသည်အထိ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကွေးထားသော အမြီးအား ဆန့်ထုတ်ကာ ဆောင့်ထိုးသည်။ ကင်းပုစွန် ကိုက်သည်ဟု

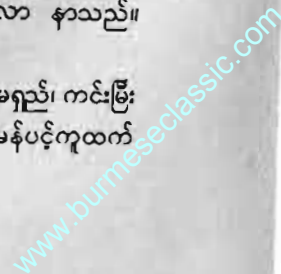
ပြောသော်လည်း ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ညှပ်ဖြင့် ညှပ်ပြီးမှ အမြီးဖြင့် ဆောင့်ထိုးခြင်းကို ကင်းပုစွန် အကိုက်ခံရခြင်းဟု ပြောကြသည်။ ကင်းပုစွန်ကိုက်သောကြောင့် လူသေသည်ဟု မကြားစဖူး။ အမြီးဖြင့်ဆောင့်ထိုး ခံရပါက ခုန်းခနဲ အသံပေးသွားသည်အထိ မြည်ဟည်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်အထိ အဆိပ် အလွန် ပြင်းထန်သည်။ မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး အချို့ ပက်လက်လန် လဲသည်။ အကောင်ကြီးလေ ကိုက်ချက်နာလေလေပင်။ ကင်းပုစွန် လက်မ အရောင်မှာ အမည်းရောင် ရှိသည်။ ကင်းမလက်မည်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ကိုယ်လုံးအရောင်မှာ စိမ်းပြာရင့်ရင့်မှ အနက်အရင့်ရင့်အထိ အသက်အရွယ် အလိုက်ပြောင်းသည်။ အသက်ကြီးလာလေလေ အနက်ရင့်ဘက် များလာလေလေ။

ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်မှာ ပုံစံတူ အဆင်တူ၊ အနေအထားတူသည်။

အကောင်အရွယ်အစားနှင့် အရောင်မှာ မတူ။ ကင်းပုစွန်က အရွယ်အစား များစွာကြီးသည်။ ကင်းမြီးကောက်က အရွယ်အစား များစွာ ငယ်သည်။ ကင်းပုစွန်ရောင်က စိမ်းပြာရင့်ရင့် အနက်ရင့်ရင့်။ ကင်းမြီးကောက် အရောင်က ယေဘုယျအားဖြင့် ဝါကြုံကြုံ၊ ဝါဖျော့ဖျော့။ ကင်းမြီးကောက် အဖြူရောင်ကို ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရတတ်သည်။ ရောဂါကြောင့် ဖြူသလား၊ ဝိစကြောင့် ဖြူသလား၊ သဘာဝဒဏ်ကြောင့် ဖြူသလား ခွဲခြားမသိ။

ကင်းမြီးကောက်ကလည်း အမြီး၌ အဆိပ်နေသည်။ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရာ၌ ကင်းပုစွန်နှင့် တူသည်။ ညှပ်ဖြင့်ညှပ်၊ အမြီးဖြင့် ထိုးသည်ကို ကင်းမြီးကောက် အကိုက်ခံရသည်ဟု ပြောကြသည်။ ကင်းပုစွန်နှင့် ကင်းမြီးကောက်တို့သည် စနစ်တကျ တိုက်ခိုက်ရာ၌ ညှပ်ဖြင့်ညှပ်၊ အမြီးဖြင့် ထိုးအဆင့်ဆင့် ညှပ်သော်လည်း အရေးပေါ်ကြုံတွေ့ပါက ညှပ်ဖြင့် မညှပ်တော့။ သူတို့အားကိုးရာ အဆိပ်ရှိသော အမြီးဖြင့်သာ ထိုးလေ့ရှိသည်။ ကင်းမြီးကောက် အကိုက်ခံရပါကလည်း ကင်းပုစွန် ကိုက်သလို၊ အဆိပ်ဒဏ် ခံရသည်။ အချို့ဖျားသည်။ အချို့ပေါင်မွှေးသမခုသည်ဟု ခေါ်သော ပေါင်းခြေရင်းလာလာ နာသည်။ ဆောင့်သည်။

ကင်းပတုတ် (ကင်းပတုတ်) ကင်းခြေများကဲ့သို့ အလျားမရှည်၊ ကင်းမြီးကောက်ကဲ့သို့ ဝဲယာညှပ်မပါ။ ပင့်ကူပုံစံ ပင့်ကူအရောင်။ သာမန်ပင့်ကူထက်

ကင်းပလုတ်က အမွေးအမျှင် များသည်။ ကိုယ်လုံးဝသည်။ ကွမ်းသီးလုံးကို တင်ထားသည်နှင့် တူသည်။ ကင်းပတုတ်ကဲ့သို့ အမွေးအမျှင်များသော ပင့်ကူလည်း ရှိသေးရာ စိတ်မဆိုးသေးက ပင့်ကူနှင့် ကင်းပတုတ်ကို သာမန်လူ တို့ ခွဲခြားမသိ။ စိတ်ဆိုးလာက ကင်းပတုတ်သည် ဖားကြီးများ မာန်သွင်းကဲ့သို့ ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်လာသည်အထိ သူ့ကိုယ်သူ ဆန့်ထုတ်နိုင်သည်။ သေးငယ်ရာမှ မူခန္ဓာကိုယ်ထက် လေးငါးဆကြီးမားလာအောင် ဆန့်ထုတ်သည်။ ပူစီဖောင်းကို လေမှုတ်သွင်းလိုက်ရာ ရုတ်တရက် ဖောင်းတတ်လာသကဲ့သို့ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ကိုက်လျှင် ခုန့်ခုန်ကိုက်သည်။ ကင်းပတုတ်ကိုက်က ဝါးနက်မြစ်ကို ဆန်ဆေးရေနှင့် သွေးလိမ်း၊ သွေးသောက်၊ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးသောက်က ပျောက်သည်။ ကင်းပတုတ် ကိုက်သည်ကို မြေ ထင်မှတ်ပြီး ဆေးကုမှားက သေလေ့ရှိသည်။

ကင်းလေးကင်း နေလေ့ရှိသော နေရာများမှာ ကင်းခြေများ၊ ကင်းပုစွန် နှင့် ကင်းပတုတ်တို့က ချုံများ၊ ယာကန်သင်းဘေးများ၌ အနေများသည်။ ကင်းမြီးကောက်က လူနှင့်နီးရာ အနေများသည်။ ရွာထဲ၌ ကင်းခြေများ၊ ကင်းပုစွန်၊ ကင်းပတုတ် အတွေ့ရနည်းသည်။ တောထဲ၌ ကင်းမြီးကောက် အတွေ့ရနည်းသည်။

မည်သည့်နေရာဖြစ်ဖြစ် ကင်းလေးကင်းစလုံးမနေ၊ မရှိ၊ မတွေ့ဟု ပြောမရ။ အနေများသည်ကို အထူးပြု ခွဲခြားခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာ တွင်မဆို၊ ကင်းလေးကင်းစလုံး တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

လူအိပ်သောခုတင်၊ တန်းလျား၊ လူထိုင်ရာစားပွဲ ကုလားထိုင်အောက်ခြေ ပြင်ပေါ်မှ ကင်းခြေများ၊ ကင်းပုစွန်၊ ကင်းပတုတ် ထွက်လာပြီး အကိုက်ခံရသူ ရှိသည်။

တောထဲ၌ရှိသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း၊ အမှိုက်သရိုက်ကြားမှ ကင်းမြီး ကောက် အကိုက်ခံရသူလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပုံသေ ပြောမရ။

ကျေးလက်ဒေသဆိုင်ရာ မြန်မာဆေးမီးတို့ ဓာတ်စာအယူအဆ အရ၊ ကင်းခြေများကို ပြာချစွန့်ခြင်း၊ အကြေးခွဲဖယ်၊ ခေါင်းဖြတ်လျက် ပြုတ်ပြီး အသားနှာကျေးပါက နို့စို့ကလေး သူငယ်များ အငိုလွန်သောအခါ တက်သည် ရောဂါပျောက်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ နို့စို့ ကလေးသူငယ် တက်တတ်ပါက အတက်ရောဂါ ပျောက်ရေးအတွက် ကင်းခြေများကို ရှာဖွေဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်ကြ

သည်မှ အပ၊ ကျန်အချိန်များတွင် ကင်းလေးကင်းစလုံးကို မည်သူမှ သီးသန့် ရှာရှာဖွေဖွေ လုပ်ကာမသတ်။ တွေ့လာသည့် အချိန်မှသာ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်အတွက် သတ်သည်။ မူလက ဤသို့ အနေအထား ရှိခဲ့ရာမှ ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်တို့ ဝယ်သောအခါ အသွင်ကူးပြောင်း သွားသည်။

ကင်းမြီးကောက်ကို ဝယ်သည်ဟု ပြောစက မကြားစဖူး ကြားရသဖြင့် တအံ့တဩ။ ကင်းမြီးကောက်ပါမက ကင်းပုစွန်ပါ ထက်မဝယ်ယူပြန်ပြီဟု ထပ်မံ ကြားသောအခါ မကြားစဖူးကြားရ၍ အံ့ဩနေသော ငတောတို့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သံသယ ဝင်မိ၏။ ဝယ်ယူ ကြောင်း လက်တွေ့သိမြင်လာမှ မကြုံစဖူး သည်တို့ ကြုံတွေ့လာ၍ ငတောတို့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ငတောတို့သည် ပျံကျလုပ်သားများ၊ တောသမားများ၊ ပျံကျလုပ်သားဟု သည် ငှားရမ်းသူ ရှိသော အလုပ်များကို ကြုံရာကျပန်း အငှားအရမ်း လုပ်ရ သောသူ။

ဝောသမားဟူသည် ဝယ်ယူသူရှိသော အကောင်ပလောင် မှန်သမျှကို နည်းပေါင်း များမြောင်စွာဖြင့် ဖမ်းဆီး ရောင်းချရသောသူ။

ပျံကျလုပ်သားဘဝက ရရစားစား ပြေးပြေးလွှားလွှား၊ ငှားသူရှိက အလုပ်ရှိ၊ အလုပ်ရှိက ဝမ်းဝ။ ငှားသူ မရှိက အလုပ်မရှိ၊ အလုပ်မရှိက ဝမ်းမဝ၊ ဘဝမငြိမ်။

ပျံကျလုပ်ငန်းဖြင့် စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းမှု အလုံလောက်သောအခါ တဝဝမ်းစာအတွက် တောလုပ်ငန်းပါ လုပ်ကိုင်လျက် ကြုံရာ ကျရာကို ဆင်းရဲ ပင်းပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင် ဖြေရှင်းရ၏။ ထမင်းတစ်နပ်၊ အဝတ် တစ်ထည်၊ ကျောတစ်နေရာစာ အတွက် နည်းပေါင်းစုံ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်ဝယ်ယူသည်ကို ကြုံလာသောအခါ ခါတော်မီလုပ်ငန်းကို ငတောတို့ လိုက်လုပ်ကြသည်။ ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်က ငတောတို့အဖို့ ခုမှတွေ့ဖူးသည့်ကောင် မဟုတ်။ ယခင်ထဲက လူဦးလျှင် သူကကိုက်၊ ကိုယ်ကဦးလျှင် ကိုယ်က ရိုက်ခဲ့ကြသည့် အကောင်စား မျိုး။ ကင်းလေးကင်းတို့ နေသည်မှာလည်း ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၊ ဟိမဝန္တာ တောင်မှာ မဟုတ်။ ငတောတို့ ညဘက် တောကောင်လိုက်လိုက်၊ နေ့ဘက် စားကောင်ရှာရာ လယ်ယာခွင်မှာ အငှားအရမ်းလုပ်လုပ် ကင်းလေးကောင်ထဲမှ

တစ်ကင်းကင်း၊ သို့မဟုတ် ကင်းနှစ်ကင်း သုံးကင်းကို တွေ့နေကျ ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ မရှိ။

ချိုင့်ကြီးဝန်းကျင် ကစာချုံတန်းများ၊ ချုံရွယ်များ၊ ယာကန်သင်းရိုးများ တွင် ကင်းလေးကင်းကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ တွင်းကို ကြည့်လိုက်က မည်သည့် တွင်း ဖြစ်သည်ဟု တန်းခနဲ သိသည်။ ပုတက်တွင်းက ဝိုင်းဝိုင်းချောချော။ ကင်းပုစွန်တွင်းက ပြားပြားရှည်ရှည်။ လိမ်လိမ်ကောက်ကောက်။ ကင်းပုစွန် တွင်း၌ ထုတ်ထားသော မြေစာအမှုန့် အလုံးလေးများ တွေ့ရသည်။ ကင်းပတုတ် (ကင်းပတုတ်) တွင်းမှာ အမွေးအမျှင်များရှိသည်။ ကင်းခြေများနှင့် ကင်းမြီး ကောက် တွင်းကို ငတောတို့ မတွေ့စဖူး။ တွင်းသီးသန့်ရှိ မရှိ တိတိကျကျမသိ။

ကင်းပုစွန်ကို ရှာလိုက်သောအခါ တွင်းကို အလျင်ရှာရသည်။ ကင်းပုစွန် တွင်းက တွင်းနက်မဟုတ်။ တစ်ထွာတစ်ညှိ သာသာ တွင်းတိမ်မျှသာ ဖြစ်သဖြင့် တူးရွင်းနှင့်တူး၊ တွင်းအဆုံး၌ တွေ့လာသော ကင်းပုစွန်ကို ညှပ်ကြီးဖြင့် ဖမ်းညှပ်၊ အိတ်ထဲ ထည့်ကာ အခက်အခဲ မရှိ လွယ်လွယ်ပြီး၏။ တစ်ထွာ နီးပါးရှိသည့် ကင်းပုစွန်ကြီးများ ဖြစ်မှသာ စိတ်ဆိုးအောင်ဆွ၊ ခါးကို တုတ်ဖြင့် အသာဖိ၊ သေချာမှ ညှပ်နှင့် ဖမ်းထည့်ကာ လွယ်လွယ်နှင့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

ကင်းမြီးကောက် ဖမ်းရာ၌လည်း ထိုနည်းအတူပင်။ ကင်းမြီးကောက်က ကင်းပုစွန်လောက် ရန်မလို။ လူနှင့်တွေ့က ပြေးရန်သာကြိုးစားသည်။ လူက အပြေးမခံဘဲ ရှေ့မှ ဟန်တားပေးရသည်။ ဟန်တားခံရသည့်အတွက် ဒေါသ ဖြစ်ကာ အမြီးကွေးလာခိုက် ဖျက်ခနဲ ညှပ်ညှပ်ထည့်ထည့် အိတ်ထဲ ထည့်ရသည်။

ကင်းမြီးကောက်ရှာ၌ တောဖြစ်က တွင်းထဲမှာထက် ချုံကြီးချုံကြား၊ ရွက်ကြွေ အမှိုက်ကြား၊ ကန်သင်း အမှိုက်ပုံကြားနှင့် လူသူ မနီးသော စရပ်ပျက်၊ တန်ဆောင်ပျက်၊ ယာစောင့်တဲအိုနှင့် တောရေအိုးစင်တို့၌ အတွေ့များသည်။ ရွာထဲမှာ ဖြစ်က ရေအိုးစင် အနီးနေရာမျိုး၊ နေ့အလင်းရောင်ကို ပုန်းခိုလျက် ညာဘက်ထွက်ရာ လွယ်သော နေရာမျိုး၊ ထရံအတွင်း တံခါးပိတ်လိုနေရာမျိုး၊ ထင်းပုံအမှိုက်ပုံလို နေရာမျိုးမှာ ရှာရသည်။

ကင်းပုစွန်က ဆယ်ချီ ရာချီ ရနိုင်သည်။ ကင်းမြီးကောက်က ရှားသည်။ အရှာရခက်သည်။ ကောင်ရေများများ လိုချင်က စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် နေရာများများ အချိန်ကြာကြာ ရှာရသည်။ ကျောပေါ်၌ သားသမီး အမြောက် အမြားကို တင်ထားသည့် ကင်းမြီးမြောက်ကောက် ကြည့်ပါက အကောင်ရေ

ပေါပေါများများ တွေ့စရာဟု ထင်ရသည်။ လက်တွေ့ရှာရာ၌ ပေါပေါများများ မတွေ့။

နေ့မှာတွင်းတူး အမှိုက်ပုံ ရွက်ကြွေကြား ရှာသကဲ့သို့ စွတ်စိုပူအိုက် သောညများ၌ မီးထိုးရှာကာ ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန်ကို တွေ့တတ်သည်။ ထွက်လာသည့် အကောင်ကိုဖမ်း၊ ပုန်းအောင်းနေသော အကောင်ကိုရှာဖြင့် နည်းနည်းချင်း စုစုလာရသည်။ ဆယ့်လေးငါးကောင် တစ်စုတစ်စေးထဲ ရသည် မဟုတ်။ တစ်ကောင်စု နှစ်ကောင်စု ရ၏။

တောသမားပျံကျ လုပ်သားပိပိ၊ မူးစုပစု ပြားစုကျပ်စုသလို စုပြီးမှ ဆန်တစ်ပြည်၊ ဆီတစ်ဆယ်သား၊ ဇာ သးတစ်ပိဿာ ဟင်းလျာတစ်နပ် ချက်စာ မျှသော ဝင်ငွေရှိခဲ့၏။ နည်းများမဆို ရနိုင်သမျှသော ကင်းပုစွန်နှင့် ကင်းမြီး ကောက်ကို ဖမ်းဆီးရောင်ချခြင်းအားဖြင့် ပရိယောသန ဝမ်းစာကို ရက်ရှည်လစာ အတွက် မရရှိခဲ့သည့်တိုင် တစ်နပ်စာ၊ တစ်အိုးစာ၊ တစ်နေ့စာရခဲ့ပါ၏။ ဆင်းရဲသားအဖို့ ရက်ရွှေသွားခြင်းသည် ကြီးမားသော အထောက်အကူကြီးပင်။ ထိုသို့ စားဝတ်နေရေး တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်အကူ ရစေရန် ဖမ်းဆီး ရောင်းချလာသော အချိန်မှ ဈေးကျနေသည်။ အရောင်းအဝယ် ပိတ်နေသည်တို့။

ကဲ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရမလဲဗျာ၊ ဖြေရှင်းရမလဲဗျာဟုသာ၊ ငတော ကုန်းအော်လိုက်ချင်သည်။

ခေတ္တပိတ်ထားသော အရောင်းအဝယ်က ကန့်သက်ချက် မရှိ၍ မူလ ဖမ်းဆီးခဲ့ရာ တောသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရကောင်းမလား။

မွေးချင်လျှင်မွေး၊ လွှတ်ချင်လျှင်လွှတ်၊ ငတော ကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခုမနက် ချက်စရာ ဆန်ကို ဘယ်ကရမလဲ၊ ဘယ်မလဲ ဆန်ဖိုး။ မနက်ချက်စရာ ဆန်မရှိသေးသောကြောင့် ဆန်ဖိုးငွေ ခေတ္တချေးလိုက်ပါ ဟု ပြောပြီး၊ ဒိုင်ခွဲဆီ ကင်းမြီးကောက်များ အပ်ခဲ့ရအောင်ကလည်း ဒိုင်ခွဲက ရှစ်စပ်က လည်နေသူ။ ကိုယ့်ကုန်က တက်ကုန်ဖြစ်နေလျှင်သာ ဒိုင်ခွဲက တဟဲဟဲ ဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးမည်။

ဒိုင်ခွဲပြုသော စာအလိုရ ကိုယ့်ကုန်သည်၊ ရောင်းမစွဲ၊ ထားဈေးမတက် ထွက်မည့်ကုန်။ အလားအလာကို ဒိုင်ခွဲက ကိုယ့်ထက် သိသည်။ မအမန၊ ထူအထိုင်း။

ထူပူထိုင်းမှိုင်း နေသူမှာ ငတော။

ကင်းပုစွန် ရှစ်ကောင်နှင့် ကင်းမြီးကောက် သုံးကောင်၊ စုစုပေါင်း ပျမ်းမျှဈေးဖြင့် တွက်သည့်တိုင် ငါးရှာငါးဆယ် ဝန်းကျင် ရနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူး ဖဲရိုက်ခဲ့၏။ အဝယ်ပိတ်သောစာက ခဲလေသမျှ သဲရေကျပါတကား၊ စိတ်ကူး ဖဲရိုက် လက်တွေ့၌ အကျိုးရှိမလား။

“ကိုကြီးတော့၊ လက်ဖက်သုပ်လေးဝါး၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ ချဉ်ငန် စပ်လေး ကောင်းတယ်”

ဆန်ဖိုးအတွက် အကြံအိုက်နေသော တောက ရေနွေးကြမ်းလည်း မသောက်၊ လက်ဖက်လည်း မဝါး၊ ဘာစကားမှ မပြော။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုကြီးတော့ရာ၊ ကိုကြီးတော့ကုန်တွေက အသေတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အရှင်တွေဥစ္စာ၊ လိပ်တုန်းကလည်း ဒီလို ပိတ်ထားတာပဲ၊ ဟော တစ်ရက်နှစ်ရက်နေတော့ ညာသံပေး ဝယ်တာပါပဲ။ ခုလည်း ဒီသဘော နေမှာပါ။ ခုလိုင်းက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် ဒိုင်ချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မသိရဘူး။ ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်တယ်၊ ဘယ်ပို့တယ်လည်း မသိဘူး။ သတင်းစာ ထဲမှာ ကင်းမြီးကောက် အလိုရှိသည်လို့ ကြေညာဝယ်နေတဲ့ဆီ ပို့တာလားလို့ ကျွန်တော် ဒိုင်ချုပ်ကို မေးဖူးတယ်။ အဲဒီနဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူး။ တခြား ဒိုင်ချုပ်ကြီးတဲ့။ အဲဒီဒိုင်ချုပ်ကြီးဟာ မြွေ၊ တောက်ကဲ့၊ ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်း ပုစွန်နဲ့ လိပ်လိုင်းမှတော့ အကြီးဆုံးဘော့စတဲ့။ ဒိုင်ချုပ်ကလည်း အဲဒီဒိုင်ချုပ်ကြီး ခိုင်းရာ လုပ်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒိုင်ချုပ်ခိုင်းရာ လုပ်ရတယ်။ ဒိုင်ချုပ်က ရပ်ခိုင်းတာကို ပြောရမှာ အားနာတော့ လာရောင်းသူ မှန်သမျှကို ဒီစာ အရင် ပြရတယ်။ စာပြပြီးမှ ခုလို ပြောပြောလွှတ်ရတယ်။ အားနာလိုက်တာ ကိုကြီးတော့ရာ”

ဒိုင်ခွဲငယ်နန်းက လေခပ်ရှည်ရှည်၊ လေခပ်များများ။ တောက တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမှ စကားမစွတ်။ ဟုတ်သည်။ တောအဖို့ သတင်းစာထဲမှာ ပါသော ကင်းမြီးကောက် အလိုရှိသည်ဟု ကြေညာပြီး ဝယ်နေသူထံသို့ ပို့ပို့၊ အခြား ဒိုင်ချုပ်ကြီးဆီ ပို့ပို့၊ အရေးမကြီး။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ သူ အရေးကြီးနေတာက ခုချက်ရမယ့် ဆန်။ မနက်စာ ဆန်ဖိုး ဘယ်လိုလုပ် ရှာမလဲ၊ မဟာ့မဟာ ခေါင်းထဲက မဟာ့မဟာ အကြံဉာဏ်တွေ ထွက်စမ်းဟု ဖျစ်ညှပ်ထုတ်၏။

ဆန်ဖိုး ရရှိစေရန် ချိုးရိုက်ပိုက်ကြီး ပေါင်ရမလား။
တောလိုက် ဓားရှည်နှင့် တောခုတ်ဓား ပေါင်ရမလား။

သူ့သမီး လေးခင်မ၏ ချွတ်ပြန် ပေါင်ပြန်၊ ရွေးပြန် ဝတ်ပြန်၊ ချွတ်ပြန် ပေါင်ပြန်နှင့် ချွတ်ပေါင်ရွေး၊ ရွေးဝတ်ချွတ်ပြန် လောကဓံ၌ စုန်ဆန်ကူးခတ် နေရသော မိုးကြိုးနားကပ်လေးကို ပေါင်ရကောင်မလား။

ဘာပေါင်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ဒိန်းခနဲ၊ ဒိန်းခနဲ အဆက်မပြတ် တီးခတ်လိုက်သော အသံတို့ကို ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် တောကြားလိုက်ရသည်။ ဆွမ်းခံ စည်တီးသံပါလား။

ဆွမ်းခံစည်တီးချိန်ထိ ထမင်းချက်စရာ ဆန်မရှိသေး။ အချိန်ဆွဲထိုင်နေက ကိုယ့်သားမယားရော၊ ကိုယ့်သားသမီးရော ထမင်း စားချက်နိန်း မမြင်။

“အရောင်းအဝယ် လိုင်းပွင့်ရင်တော့ မင်း ပြောကွာ၊ ငါပြန်တော့မယ်” အိတ်လေးကို မဆွဲချင် ဆွဲချင်ဖြင့် ဆွဲကာ တော ပြန်ခဲ့သည်။ ရှားလိုက် တဲ့ငွေ၊ ခက်လိုက်တဲ့ ဘဝဝမ်းစာ၊ ကိုယ်က နေနိုင်ဦး၊ ထမင်းစားချိန် ထမင်းမစား ရက၊ ကမ္ဘာပျက်သလို မြေဆောင်ဆောင်ငိုမည့် ကလေးနှစ်ယောက်၊ ဝမ်း ယောက်ပက်နှင့် ကျောင်းက ပြန်လာမည့် လူငယ် နှစ်ယောက်။ သားမယား ယူထားပြီး ထမင်းမှ နပ်မှန်အောင် မကျွေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျား။ တွေးမိသမျှ စိတ်ချောက်ချားပွယ်ရာ၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ၊ တော သောကက ဖုံးမရ။ ဖိမရ။

“ကိုကြီးတော့ ခဏ၊ ခဏ” မိကြည် တားသောကြောင့် သောကရုပ်ပုံလွှာပိုင်ရှင် တော ရပ်လိုက် သည်။ မိကြည်က တောကို တစ်လှည့်၊ သူ့ယောက်ျား ငယ်နန်းကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“ကိုသိန်း ကိုကြီးတော့ကို ရှေ့ကလူတွေ လုပ်သလို လုပ်မလားလို့ မေးလိုက်ရမလား”

“ဟာ အားနာစရာကြီး၊ ကိုကြီးတော့ဆိုတာ မြွေရရ၊ တောက်တဲ့ရရ၊ ဝင်းရရ၊ ရသမျှ တို့ကို အပ်နေတဲ့ ဖောက်သည်ဟ ငါတော့ မပြောရက်ဘူး၊ ဒါ သဘောပဲ”

“အိုတော် ကိုယ့်ကိုကြီးတော့ပဲ၊ တခြားသူမှတ်လို့၊ ကူညီတန် ကူညီရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးတော့ ကြည့်ရတာ ငွေလိုနေတဲ့ ပုံစံပဲ၊ ဟုတ်လား ကိုကြီးတော့” မိကြည် စကားကြောင့် တော ဆက်ခနဲ တွန့်သွားသည်။ ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်။

ကိုကြီးတော ကြည့်ရတာ ငွေလိုနေတဲ့ ပုံပဲတဲ့ ဟုတ်လား မိကြည့်။
 အဲသလို နင်ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။
 ငါ့ကို မှန်တစ်ချပ်လောက် ခုချက်ချင်း ငှားစမ်းပါ။ ငွေလိုနေတဲ့ ငါ့ပုံကြီး
 ကို ငါမှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ချင်လို့ တကယ်ပါဟယ်။
 ပုဆိုးအဖာ၊ အင်္ကျီအပြဲကြီးက ငွေလိုနေတဲ့ပုံကို ရည်ညွှန်းနေသလား။
 မျက်နှာမည်း၊ လက်မည်း၊ ဒူးမည်း၊ ပိန်ရှည်ရှည်ကြီးက ငွေလိုနေတဲ့ပုံ
 ကို ကြေညာနေလေရောလား။
 လက်မသယ်ချင်၊ ခြေမသယ်ချင်နဲ့ ပက်ကျိရွေရွေနေတဲ့ ခြေအစုံရယ်၊
 မျက်နှာနွမ်းနွမ်းကြီးထဲက ရိုဝေဝေ မျက်လုံးတွေက ခိုကိုးရာ ရှာမတွေ့၊ ကြေကွဲ
 ဟန် ပြနေတာတွေရယ်၊ ဒါတွေဟာ ငွေလိုနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ် အဖွင့်များလား။
 ဤပုံကို ကြည့်ပါ။
 အဝေးက မြင်နိုင်သည်။
 ငတော ငွေလိုနေသည်။
 ဆေးကု၍ မရပါ ဟု ကလေးတွေ ဖတ်စာဖတ်သလို ဖတ်ရလောက်
 အောင် ငါ့ပုံကြီးက ငွေဆာနေတဲ့ ပုံကြီးများလား။
 ငါ့ငွေလိုနေတယ် ငါ့နှမ မိကြည့်။
 တိုက်တည်ဖို့၊ ကားဝယ်ဖို့၊ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့၊ တီဗီငယ်ဖို့၊ ထောင်ကျော်
 တန် အရက်သောက်ဖို့ သောင်းသိန်းချီပြီး တန်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စား ရတနာ
 တွေ ဝယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီး။
 မယားကို ရှာကျွေးဖို့က ငါ့တာဝန်။
 သားသမီးတွေကို ရှာကျွေးဖို့က ငါ့တာဝန်။
 သားသမီးနဲ့ သားမယားကို ထမင်းကျွေးချိန် ရောက်လို့မှ ထမင်း
 မကျွေးနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဟာ လိပ်မဟုတ်လို့၊ လိပ်ဆိုရင် ခေါင်းတောင်
 ထွက်ပုံမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ငတော ရင်ထဲမှ စကားများစွာ ပြောကြားနေ၏။
 ရင်ထဲမှ စကားတို့ များလွန်နေသဖြင့် အပြင်မထွက်၊ ခေါင်းသာ ငတော
 ညိတ်၏။
 “ကိုကြီးတော ငွေသိပ်အရေးကြီးနေရင်၊ ရှေ့ကလူတွေလို လုပ်သွားပါ
 လား။ ကျုပ်တို့က ရုံးလည်းတစ်ကံ၊ မြတ်လည်းတစ်ကံ သဘောထား ကြားထဲက
 ဝယ်လိုက်မယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး မိကြည့်၊ ငါသိပါရစေ”
 ဝင်းအပြင် ထွက်ရန် ဦးတည်ထားသော ခြေဦးကို ပြန်လှည့်ရင်း
 တောက မေးသည်။ မျှော်လင့်ရင်တို့ ဒိတ်ခနဲ ဒိတ်ခနဲ တခုနဲ့တခု။
 “ဈေးနှိမ်ရာတော့ ရောက်မှာနော် ကိုကြီးတော။ ကိုကြီးတော စိတ်နှိုင်းရင်
 တစ်ကောင်ကို အစိတ်နှုန်းနဲ့ ရောင်းချင်ရောင်းသွား၊ ဒါပဲ ကျုပ်ကူညီနိုင်မယ်”
 ဈေးပြည့်ရောင်းရက ငါးရာငါးဆယ်။
 တစ်ဝက်ဈေးရောင်းရက နှစ်ရာခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်။
 တစ်ဝက်ဖိုး အလဟဿ ဖြစ်သွားပြီ။
 ဇနီးမျက်နှာ၊ သားသမီးမျက်နှာ၊ ဆန်နှင့် ဟင်းချက်စရာ။
 “လုပ်ဟာ”
 လူထွင်းသည့် ခံတွင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။
 ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန် ကျွေးမယ့်ထမင်း စားမယ့်ပါးစပ်ပဲ။
 ဟယ် လောကကြီး။
 ငါ ထမင်း မငတ်။
 ငါ့မိန်းမ ထမင်း မငတ်။
 ငါ့သားသမီးလေးများ ထမင်း မငတ်။
 ငွေသုံးရာ အစိတ်တင်း ငါ့ရခဲပြီ။
 *

(၂)

“ရခဲလား ရခဲလား”
 အရင်းမပါ အဖျားမပါဘဲ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း မေးလာသော စကားသံ။
 ရခဲလား ရခဲလားတဲ့။
 ရခဲလားဟု မေးလာသော အသံတွင် တောင့်တသံ၊ ကြောင့်ကြသံ၊
 ရိုမိသံ၊ အငမ်းမရသံ၊ အလောသုံးဆယ်သံ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်။
 ရခဲလားဟု မေးလာသူက ငတောဇနီး မိဂျမ်း။
 ငတော ခေါင်းညိတ်ပြုမှ မိဂျမ်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။
 ငါမလာခင်က နင်သက်ပြင်း ဘယ်နှခါ ချပြီးပြီလဲဟု မမေးရက်။

ကြောက်လန့်မှု ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ယခုမှ ပစ်ချလိုက်ရဟန်ဖြင့် မိဂျမ်းက ငတော့ဆီလာသည်။

နေ့မနား ညမအိပ်ဘဲ ငတော့နှင့် အတူလိုက်ပါကာ ကင်းရှာခဲ့ရသော ငလုံးသည် တရားရှူးဖြင့် ခုတင်ကြီးပေါ် အိပ်နေသည်။ အိပ်ချင်စိတ် ရှိသော်လည်း ငတော့ အိပ်မဖြစ်သေး။ ထန်းပလပ်တန်းလျားနှင့် ထန်းပလပ် စားပွဲရှိရာ သွားကာထိုင်သည်။ အနီးကပ်လာသူ မိဂျမ်းအား ဘာညာမပြော၊ ကင်းနှစ်ကင်း ရောင်းရငွေကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

ဘယ်နှကောင်လဲတော့။

ဘယ်ဈေးလဲတော့။

တက်သလား၊ ကျသလား။ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မမေး။ ပေးလာငွေကို ရေတွက်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း၊ ဆံထုံးကို ပြင်ထုံး၊ ထမိတ်တင်းတင်းဝတ်ကာ ဈေးဆွဲခြင်း ဆွဲလျက် ဈေးထွက်ရန် လုပ်သည်။

“ဆန်ရော၊ ဆီရော၊ ချက်စရာ ပြုတ်စရာရော ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူးတော့။ ဈေးကွဲချိန် ရောက်ပေမဲ့ ကျုပ် ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ ရတာဝယ်ပြီး ဖြစ်သလို ချက်စားရမှာပဲ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ရေခွေးကြမ်းအိုးကို တော့ဖို့ခတ်ပြီး အဝတ်ပတ်ထားတယ်။ တော် သောက်ရစ်၊ ကျုပ် ဈေးပြေးပြီ”

ပြေးပြီဆိုသော မိဂျမ်းသည် မပြေးရုံတမယ်သာသာ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ထွက်သွားသည်။ အဝတ်စုတ်ဖုံးထားလည် ရေခွေးကြမ်းအိုးမှ အဝတ်စုတ်ကို ဖယ်ရှား၍ ကတော့ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း သူ့ဇနီး မိဂျမ်းကို လှမ်းငေးကြည့်သည်။

မိဂျမ်းလှုပ်ရှားဟန်ကိုကြည့်ရင်း သူ့အမေးကို ငတော့ သတိရသည်။

အမေတုန်းကလည်း မိဂျမ်းလိုပါ။ မိန်းမသားသည် အမည်ကွဲချင်သာ ကွဲမည်။ အချိန်လွဲမည်သာ လွဲမည်။ အမေဖြစ်လာသော မိန်းမသားသည် အမေစိတ် မွေးမြဲပါ။

ထမင်းချက်ချိန်၌ ဆန်မရှိ၊ ဆီမရှိ၊ ဟင်းချက်စရာ မရှိက ရင်မှ အပ ပိုက်လျက် ရပ်တည်ရာ မရ။ ခိုကိုးရာ မရ ဖြစ်ခဲ့ရှာသော ငတော့၏ အမေ။

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ချိန်၌ ချက်ပြုတ်စရာမရှိသော မိန်းမ။ ချက်ပြုတ်စရာ ဝယ်ယူရန် ငွေမရှိသော မိန်းမ။ ထိုမိန်းမသည် လောကတွင် စိတ်အဆင်းရဲရဆုံး လူထဲ၌ ရှေ့ဆုံးက ပါသည်ဟု ဖွင့်ပြောခဲ့သည့် အမေ။

ထိုစိတ်အဆင်းရဲရဆုံး အချိန်တွင် ငတော့ကို အမေသည် ကြာကြာလည်း တစ်နေရာတည်း စွဲမထိုင်နိုင်။ ကြာကြာလည်း တစ်နေရာတည်း ရပ်မနေနိုင်။ ထထိုင်၊ ထိုင်ထ အကြိမ်ကြိမ်။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လှည့်ကာ ဂဏှာမငြိမ်။

ရခဲလားဟု မေးလာသူက မိဂျမ်း၏စကားတွင် အမေကဲ့သို့ ဖွင့်ဟဝန်မခံ သည့်တိုင် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ချေးခဲ့သည့်တိုင် မရခဲသဖြင့် ဘုတ်ထိုင်ထိုင် ကာ စိုးရိမ်သောက ဆူဂေနေကြောင်း သိသာ၏။ မိဂျမ်း၏ ယောက၊ ဗျာပါဒ၊ အားငယ် စိုးရွံ့မှုကို သူ့သက်ပြင်းချသံက ဖော်ပြနေ၏။

တိ၊ တိ၊ တိ၊ တိ။

ညင်သာသော ဆိုင်ကယ် ကံသံကို ငတော့ မကြား။ ဆိုင်ကယ် ဟွန်းသံမှ ငတော့ ကြား၏။ ဟွန်းသံပေးပြီး မကြာမီမှာပင်လျှင် ငတော့နေထိုင် ရာသို့ ဆိုင်ကယ်ဆီလာသူက ဝင်လာ၏။ ဝင်နေထွက်နေကျ လူရင်းချင်းဖြစ်၍ ငတော့ ထိုင်နေရာ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာကာ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ငတော့က ဆီးကြိုသည်။

“လာ မောင်မောင်ဦး၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်၊ မင်းဟာ စည်ပင်နဲ့ ချိုင်ကြီးခရီးကို ဒီအချိန်ရောက်အောင် လာတာဆိုတော့ ဘာတွေများ အရေးပေါ် လာပြန်ပလဲ။ ခါတိုင်းလာရင် နေ့လယ်ပိုင်းနဲ့ ညနေပိုင်းမှပါ”

“အရေးပေါ်လို့ ကိုကြီးတော့ရေ၊ အရေးပေါ်လို့၊ ဒိုင်ချုပ်က ငါ့ကိုတုတ် ကလော်ဆဲနေလို့”

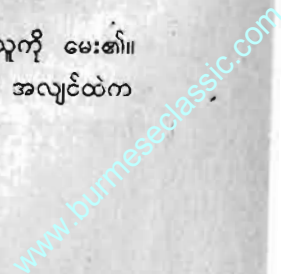
“ဟ”

လာနေကျ ရောက်နေကျ ခင်မင်ဝင်ထွက်နေကျ လူပီပီ မောင်မောင်ဦး သည် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်သည် ပြီးမှ

“မမဂျမ်း ဘယ်သွားလဲဗျ၊ ငလုံးနဲ့ ငမုံးကော”

“မင်းမမဂျမ်းတော့ ချက်ခါနီး ပြုတ်ခါနီးမှာ ဘာမှ မရှိတာနဲ့ ခုမှ ငွေရလို့ ဈေးပြေးလေရဲ့၊ စောင်ခြံအိပ်နေတာ ငလုံးလေကွာ၊ ငမုံးက စာကြည့် နေလေရဲ့”

မောင်မောင်ဦးက ဝင်ထွက်နေကျ လူဖြစ်၍ မမြင်သူကို မေး၏။ ဟုတ်သည်။ မောင်မောင်ဦးသည် ယခုမှ ခင်မင်သူ မဟုတ်၊ အလျင်ထံက ခင်မင်မင်မင်။

ချိုင်ကြီးရွာ၌ ငသိန်းခိုင်ခွဲ မဖြစ်သေးခင်က ငတောသည် မြေပွေး၊ လင်းမြေ၊ တောက်တဲ့ နှင့် လိပ်ကို စည်ပင်မြို့ရှိ ဦးစံထွန်းအောင်ထံ သွားရောက် ရောင်းချရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ သည်အချိန်တုန်းက ငသိန်းသည် သျှောင် ခြောက်ဆယ်၊ ရိုက်စား၊ ခိုင်ချုပ် ဦးစံထွန်းအောင်ထံ ကုန်သွားသွင်းရန် ဆော်သြ ပေးသော အလံရှူး၊ အနားပြာ။

မောင်မောင်ဦးက ခိုင်ချုပ် ဦးစံထွန်းအောင်၏ လူယုံတော် အလုပ်သမား။ တောက်တဲ့၊ လိပ် အကြီးအသေး ခွဲရသူ၊ လိပ်ကို ချိန်ရသူ။

မြေပွေးနှင့် လင်းမြေကို ရွေးချိန်ရသူ။

မြေနှင့်တောက်တဲ့မှာ အနာအဆာ ပါမပါ စစ်ဆေးရသူ။

ခိုင်ချုပ် အလုပ်သမားပီပီ ခိုင်ချုပ်ထံပါး အမြဲနေရသူ။

ငတောက ကြိမ်ရေများစွာ ကောင်ရေများစွာ ရောင်းချခဲ့သူ။ လုပ်ငန်း သဘောပတ်သက်ရာက လူချင်း သိကျွမ်းခင်မင် ဝင်ထွက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ချိုင်ကြီးမှာ ငသိန်းခိုင်ခွဲနှင့်သည့်တိုင် သူတို့နှစ်ဦး ဆက်ဆံရေး မပျက်။ ခိုင်ခွဲငသိန်းအိမ်သို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လာတိုင်း ရွာအဝင်လမ်း၌ ရှိသူ ငတောအိမ်သို့ ဝင်းရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ မောင်မောင်ဦးသည် ငသိန်း အိမ်သို့ သွားလာနေကျ၊ ထို့ကြောင့် ပြောဆိုရာ၌ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

“ဘိုးတော်ကြီး ဦးစံထွန်းအောင်က ဘာလို့ ကလော်တုတ် ဆဲနေလဲကွ၊ မင်းဆဲတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ ကိုကြီးတောရ။ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ခိုင်ခွဲ ဦးသိန်းကို ဆဲတာပေါ့ဗျ”

“တို့ကျေးဇူးတော်ရှင်လို့ မပြောပါနဲ့မောင်ရာ၊ ရွှေနားတောင်း အရောင် ကြောင့် ပါးပြောင်နေလို့သာ ဆက်ဆံနေရတာ၊ ငသိန်းဟာ သျှောင်ခြောက်ဆယ် ဝဲ၊ ရိုက်စားမှန်း တို့အသိပါ။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်းသော် လည်း ပင့်သက်ရှူနေရတာပါ”

“ခုဟာက ခိုင်ချုပ်ဆဲတာနည်းသေးတယ်၊ ကင်းပုစွန်နဲ့ ကင်းမြီးကောက် ဈေးတွေက အကြံစဖူးအောင် ဈေးတွေထိုးတက်၊ အဝယ်ကလည်း အရမ်းလိုက် နေလို့ ဈေးမြင့်ဝယ်ပါ၊ ရတဲ့ကုန်ကို တစ်ညတာ သိပ်ပြီး ချက်ချင်းပို့ပါ၊ နည်း များမဟု ခိုင်ချုပ်က စရိတ်ခံပါမယ်လို့ ခေါ်ပြော၊ ကြိုတင်ငွေတွေကို ခိုင်ခွဲတွေ လိုသလောက် ချက်ချင်းထုတ်ပေးတယ်။ ငွေတွေတော့ ထုတ်သွားတာ တစ်ပတ်

ရှိပြီ။ တစ်ခြားခိုင်ခွဲတွေက ကုန်ပို့တာ နည်းသုံးခါ များငါးခါရှိပြီ။ ဦးသိန်းက ကုန်လည်းမလာ။ လူလည်းမဆက်၊ စာလည်းမပေး၊ လူကြိုမှာလည်း အကြောင့် မပြန်ဘဲ ဇကပ်နေတယ်။ အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့လူ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဗျ။ ခိုင်ချုပ်က ကုန်လာမလား၊ ငွေလာမလား၊ လူလာမလား၊ အပြတ်မေး၊ ငါကိုယ်တိုင် မသွားတာက ဒီကလေးကချေကို ပါးရိုက်မိမှာစိုးလို့၊ မင်းသွားစမ်း ခိုင်းတာကြောင့် စေတဲ့ကျွန် ထွန်တဲ့နွား လုပ်ခဲ့ရတာ၊ ဦးသိန်းက ဘယ်လို လူစားလဲဗျ”

မင်းတို့ ခိုင်ချုပ်လို လူစားပါ။ အရင်းဖြတ် အဖျားပြတ်ပါဟု ငတော ပြောလိုသော်လည်း အဖြေ သိနေသေး လူအား အဖြေပြောရန် မလိုအပ်သော ကြောင့် မပြောတော့။ မောင်မောင်ဦး ပြန်သွားသည့်တိုင် ငတော ငူငူငိုငို။

လုပ်ရက်ပေ ငသိန်းရယ်၊ တို့လိုကောင်တွေပေါ်မှာ မင်းလုပ်ရက်တာ ကတော့ သူတောင်းစားခွက်ထဲက မုန့်လူစားတဲ့ လူထက် ရက်စက်ရာ ကျပါ တယ်။

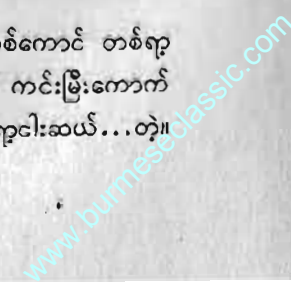
တို့ကို ရိုက်စားလုပ်ချင်တာနဲ့ စာလိမ်ရေးပြတာတော့ မင်းလုပ်တာအပို ပါပဲ။ အလားကားလက်ညောင်အောင် စာရွက်ကုန်အောင် မင်းရေးနေ။

မင်းတို့ ဦးစံထွန်းအောင်တို့ ဖြတ်ချင်တဲ့ ဈေးဖြတ်၊ ချိန်ချင်တဲ့အလေးနဲ့ ချိန်နေတာကို တို့ပြောဝံ့ခဲ့ကြလို့လား။ ပြောရဲခဲ့ကြလို့လား၊ လှန်ရဲခဲ့ကြလို့လား၊ မသိလည်းခံ သိလည်းခံ ငွေရှိသူ လုပ်ရာ ခံခဲ့ရတာ တို့တောသမားတွေပဲ။

မင်းက စာရွက် အကုန်မခံ၊ လက်ညောင်း မခံဘဲ တစ်ကောင်မှ အစိတ်သာ ပေးမယ်။ ရောင်းချင်ရောင်း၊ မရောင်းချင်နေလို့ ခပ်မာမာနဲ့ ပြောပဲ ဖွင့်ပြောလဲ တို့မရောင်းဘဲ နေနိုင်မလား၊ ဘယ်နေနိုင်ပါမလဲ။ ငမင်းချက်ချိန် မှာ ဆန်လိုနေတာကိုး။ နေ့တွက်မကိုက်ရင် နောင်မှသာ တို့တခြားဟာ ရှာလုပ် မယ်၊ ကနေတော့ ရောင်းရမှာပါ။

စာစောင်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတာကို တို့လာလာပြောကြတယ်။ တချို့က စာစောင်ယူလာပြီး ပြက်ပြကြတယ်။

မြေတစ်ကောင် တစ်ထောင့်ငါးရာ၊ တောက်တဲ့တစ်ကောင် တစ်ရာ ငါးဆယ်၊ ပုတ်သင်ညို တစ်ကောင် တစ်ရာငါးဆယ်။ ကင်းမြီးကောက် တစ်ကောင် တစ်ရာငါးဆယ်။ ကင်းပုစွန် တစ်ကောင် တင်ရာငါးဆယ်...တဲ့။

မြေအကြီးဆုံး ရှယ်ခေါ်တဲ့ လင်းမြေမှ ရှစ်ရာ ဝန်းကျင်။ မြေပေးဆို သုံးလေးရာကျော် ဝန်းကျင်၊ တောက်တဲ့တစ်ကောင်မှ ငါးဆယ်၊ ပုတ်သင်ညို တစ်ကောင်မှ သုံးဆယ်၊ ကင်းမြီးကောက် ငါးဆယ်၊ ကင်းပုစွန် ငါးဆယ်၊ ဒါတို့ရဖူးတဲ့ အမြင့်ဆုံး ဈေးပါ။ ပြမ်းအတွက် ခံရတဲ့အခါ ဈေးတက်ဈေးကျ ရှိတဲ့အခါမှာ လုပ်တိုင်း ခံခဲ့ရတာ တို့ပါ ငသိန်းရာ၊ သိရက်သားနဲ့ ခံခဲ့ရတဲ့ ကောင်တွေပါ။

စာစောင်တွေထဲမှာပါတဲ့ မြေထောင့်ငါးရာ၊ တောက်တဲ့၊ ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းမြီးဂေဟက်၊ ကင်းပုစွန် တစ်ရာငါးဆယ်ဈေးဟာ တောသား ငန့်ငချာ ဖြစ်တဲ့ တို့လို ငမဲ့ငနာတွေ ရတဲ့ဈေး မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့လို ဒိုင်ချုပ်လက်ပါး စေ ဒိုင်ခွဲတွေ၊ ဒိုင်ချုပ်ကြီး လက်ပါးစေ ဒိုင်ချုပ်တွေ၊ ငွေရှင်ကြီးတွေ လက်ပါးစေ ဒိုင်ချုပ်ကြီးတွေပါကွာ၊ ကိုယ်တိုင်ဒိုင်ချုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ ငွေရှင်ကြီးတွေပါကွာဟု ငတော စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

ငတောသည် ငသိန်း အပါအဝင် အားလုံးအပေါ် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းမထွက်။ သူ့ဘဝ သူ့တွေးကာသာ ဝမ်းနည်းမိ၏။

ဘဝက အောက်ဆုံးဘဝ၊ အနေအထားက နောက်ဆုံးကလူ။ အောက် ဆုံးကဘဝ၊ နောက်ဆုံးမှ လူသည် သူတို့၏ ဘဝသံသရာကို စဉ်းစားမိ၏။

မရှိတော့ နေ့ရော ညပါ အလုပ်လုပ်ရ၏။ ဒိုင်ချုပ်ဈေး၊ အခြားဒိုင်ခွဲဈေး ကို သူတို့မစုံစမ်း၊ စုံစမ်းရမှန်းလည်းမသိ။ စုံစမ်းချိန်လည်း မရှိ။

ဈေးမကြိုက်လျှင် ကြိုက်ဈေးရအောင် စောင့်နေပါရောလား။ ထမင်း ချက်ချင်း ချက်ချင်နေသောအခါ ဈေးမစောင့်နိုင်၊ မရောင်းဘဲ မနေနိုင်။

မရောင်းဘဲ မနေနိုင်တော့ ပေးသမျှဈေး။ ချိန်သမျှ အလေးကို ခေါင်းညိတ်ရသည်။ ခေါင်းခါလည်ဝံ့ဆိုသည့်စကားကို မဆိုသာ။

ဒါသည်ပင် သူတို့ ဘဝသံသရာ။

တွေးရင်းကြောင့်ရာမှ ရင်းထဲဆိုလာသည်။ ထိုဝေဒနာကို မေ့ပျောက်စေ ရန် ပေါင်းထားသော ခေါင်းပေါင်းတဘက်လေး ချွတ်လက်ခုကာ ထန်းပလက် တန်းလျားပေါ် ငတောထိုးအိပ်သည်။ တဒဂံမှာတော့ ဝေဒနာက လွတ်ကရော ဟယ် သဘောထား၏။

ငတောအိပ်တော့ ပျော်ပါ၏။ အိပ်မက်ကို သူတားမရ။

ကင်းမြီးကောက်နှင့် ကင်းပုစွန် အများအပြားသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ရောက်လာပြီး ဇွတ်ချီကာ ငတောကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုနေရာကို ပြ၏။

ဒိုင်ချုပ်ကြီး၊ ဒိုင်ချုပ်နှင့် ဒိုင်ခွဲတို့၏ များစွာသော တိုက်များ၊ ကားများ ဆိုင်ကယ်များ။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ငတော နဖူးကြောရှုံ့ကာ ထူးဆန်းလှ သဖြင့် ပြန်ပြန်ကြည့်သည်။ ဒိုင်ချုပ်ကြီး၊ ဒိုင်ချုပ်နှင့် ဒိုင်ခွဲတို့၏ တိုက်များက ထူးပေစွ၊ ဆန်းပေစွ၊ ဒီဇိုင်းပုံစံ ထွင်လွန်းပေစွ။ အံ့ဖွယ်ဘနန်း ဆန်းဆန်း ကြယ်ကြယ်။

တိုက်ပုံစံက ငတော မြင်ဖူးသော တိုက်ပုံစံမဟုတ်။ မြေပုံစံများ။ ကားပုံစံက လိပ်ပုံစံ၊ တောက်တဲ့ပုံစံများ။

ဆိုင်ကယ် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး။ ကင်းမြီးကောက်ပုံစံ၊ ကင်းပုစွန်ပုံစံ၊ လိပ်ပုံစံ၊ သင်းခွေချုပ်ပုံစံ။

ရေးထားသည့် အက္ခရာများက တိုက်၊ ကား၊ ဆိုင်ကယ်မျိုးစုံမှာ စာလုံးကြီးကြီးမားမား အဓိပ္ပာယ်တူ၊ ပုံစံတူ၊ အရောင်တူ၊ တစ်ညီတစ်ညာ။

ဖတ်ချင်စောဖြင့် ငတော ကပျာကယာ ဖတ်လိုက်သည်။ ထပ်မံ ဖတ်မိ သည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ရင်တလှုပ်လှုပ် စာက

“တောလိုက်သမားတို့၏ ချွေးသွေးအသီးအပွင့်များ” တဲ့။

www.burmeseclassic.com

ခါတည်သမား

(၁)

ယဉ်မရိုင်း
 အင်တိုင်းရယ်တဲ့ ခပ်ဆန်ဆန်။
 လူမရောက်
 ဝူကျောက်ချောင် တောင်ကတုံးမှာ
 စုရုံးကာ သူတို့ အပေါက်ရှာကြ
 အညောက် ကြူကြူမွေးရာဘု
 အခေါက်ဖြူဖြူလေးရယ်နှင့်
 ကျေးငှက်ပျော်စံ။
 လေဝံဝါ ခတ္တာပပါတဲ့
 သာတန်ဆောင် ဝါခေါင်လတွင်မှ
 ပွင့်ဖူးကြ အချိန်မှန်
 ဝသန္တ လေချိုဖြန်း။
 ယဉ်မဆုံးနိုင်ဘု

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

ပင်လုံးကုန် ခိုင်ညာတ်မတော့
 နံ့သာကျ ဝါဖန်နှောပါလို့
 လောကဓာတ်ခန်းမှာလ
 ပြောစမှတ် ဆန်းပေရဲ့
 တောဒဟတ်ပန်း။

(ဦးကြော့)

ဒဟတ်ပန်းတို့ စတင်ပွင့်ဖူးသည်မှာ ဝါဆိုနှောင်း။

ဝါဆိုနှောင်းမှာ ခေါင်းဖြူ ငုံးဖူးခဲ့သော ဒဟတ်ပန်းတို့သည်။ ဝါခေါင်ဦး
 ရောက်သောအခါ မြရိုးမြညာမှာ နံ့သာနုဝါ ပြည်ပြည်လိမ်းခြယ်သလျက် အဆုပ်
 လိုက်အခိုင်လိုက် ဖူးကြပွင့်ကြ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

စာဆိုတော် ဆရာကြီး ဦးကြော့သည် အညောက်ကြူကြူမွေးရာဘု၊
 အခေါက်ဖြူဖြူလေးရယ်နှင့် ကျေးငှက်ပျော်စံဟု ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။ မှန်လှပေသည်။
 ဒဟတ်ပန်းသည် အငုံအဖူးဘဝ၌ ပိတောက်ကဲ့သို့ မမွေး၊ ဇွန်၊ စပယ်ကဲ့သို့
 ရနံ့မပြေး၊ ပွင့်လာသော အချိန်မှာသာ ခပ်ယဉ်ယဉ်ရနံ့လေး သင်းယုံ့သည်ဆိုရုံ
 သင်းယုံ့သော လှပသည့်ပန်း။ ဂူလေရာ ဝန်းကျင်တွင် ရာသီပန်း၏ ဆန်းသစ်
 ဂုဏ်ဖြင့် ဝံ့ထည်မြူးကြွ ယဉ်ယဉ်စစ။

ဒဟတ်တောဝန်းကျင်တွင် တိုက်ခတ်လာသော လေပြေ၌ တောအနှံ၊
 တောင်အနှံ၊ ကုန်းအနှံ၊ ရိုးအနှံဆီမှ အပြိုင်အဆိုင် တုတ်သည့် ခါတုတ်သံက
 ပါလာ၏။

ဒဟတ်ပန်း ပွင့်ဖူးချိန်သည် ခါမြူးချိန်၊ ခါထချိန်၊ ခါဆူချိန်။

ခါငှက်တို့သည် ဒဟတ်ပန်းခိုင် ပန်းဆိုင်များကြားမှ တုတ်သံပေးလိုက်၊
 ရှားတော၊ သန်းတော၊ ဆီးတော၊ ဆီးခလောက်တော၊ လိန်တော၊ ထိန်တောများ
 ဆီမှ တုတ်သံပေးလိုက်နှင့် မရပ်မနား။

ဒဟတ်ပန်းပွင့်ဖူးချိန် ဝါခေါင်လသည် ငတောတို့အဖို့ ခါတည်ရသောလ
 ခါတည်ရသော ရာသီ၊ သည်အချိန်က ခါငှက်တို့ အများအပြား ဖမ်းဆီး ရမိသော
 အချိန်။

မိုးနဲ့ ရေနဲ့ မြေနဲ့ တောနဲ့ တောင်နဲ့ မှန်သမျှသည် စိမ်းစိုသစ်လွင်သော
 အပြည့်အဝ။ စိမ်းစိုလှရွန်းလျက် မြကမ္ဘာလ ဖြန့်ကြက်ထားသကဲ့သို့

ရန်ဘောင်စာပေ-၂

www.burmeseclassic.com

တောပန်းအလှတို့ ပွင့်ဖူးကြ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။ သည်အချိန်သည် ခါငှက်တို့အဖို့ အစာပေါ် ဖိုးပေါ် ရေပေါ်သောကြောင့် ၀၀ မြိုးမြိုး ဆူဆူ။

ခါငှက်တို့ ဆူဆူမြိုးမြိုး ၀၀လင်လင် ဖြစ်လာသော အချိန်၌၊ တောရေး ကလည်းသာ၊ တောင်ရေးကလည်းကောင်း လွမ်းမော့ကြည့်နူး ဆွတ်ပျံ့စဖွယ် ဖြစ်ရာ ခါငှက်တို့ မြူးထူးကြ၊ ပျံ့သန်းကြ၊ တုတ်သံပေးကြသည်က အခြားအချိန် များထက် အဆများစွာသာသည်။

ဒဟတ်ပန်းပင်များပေါ်၌လည်း ခါငှက်တို့ တုတ်သံပေးလိုက်၊ အပေါ် ထောင်ပျံတက်လိုက်၊ ပြန်နားလိုက်၊ ထပ်မံပျံလိုက်၊ ပြန်နားလိုက်နှင့် မနေ့မနား။ အခြားပင်များ ပေါ်၌လည်း ထိုအတူပင်။ ဂိုးခနဲ ဂိုးခနဲနေအောင်ပျံ။ တက်တက် တူ ခါခါသံ မစဲအောင် ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် တွန်သံပေးနှင့် မြူးထူးနေသည်ကို ခါတည်သမားကသာမက အခြားလူများပါ သတိပြုမိသည်အထိ ထူးခြား၏။ တစ်ကောင်သာ မြူးခြင်း၊ တစ်တောသာ မြူးခြင်း၊ တစ်ကုန်းတစ်တောင်သာ မြူးခြင်း မဟုတ်။ ရှိရှိသမျှသော အရွယ်ရောက်သည့် ခါငှက်တို့ တုတ်သံက တောမှန်သမျှ တောင်မှန်သမျှ ကုန်းမှန်သမျှ ဖုံးလွှမ်း၏။

ခါတို့ မြူးထူးချိန်၌ ခါတည်ပါက အခြားအချိန်ထက် ခါပိုရသည်။

ဒဟတ်ပန်း ဖူးချိန်၊ ခါ မြူးချိန်။

သည်အချိန်ကို ခါတည်သမားက စောင့်ခဲ့ရ၏။

ယခုအချိန်၌ ဒဟတ်ပန်းတို့ ဝေဝေဆာဆာ။

ခါတုတ်သံတို့ ညံညံစာစာ။

ခါတွန်၊ ခါမြည်ခြင်းကို ခါတည်သမားက ခါတုတ်သည်ဟု ခေါ်၏။

ဓားလှဲရိုးကို ထမ်းပိုးသဖွယ်ထမ်း၍ ရှေ့၌ခါတည်အိမ်နှင့် ခါတည်ပိုက် များကိုချိတ်၊ နောက်၌ ဘူးခါးသီးခြောက် ရေဘူးကို စွပ်ထမ်းလာသူက ငတော။

လွယ်အိတ်ကြီး လွယ်ကာ လက်မှ ငှက်ကြီးတောင်ဓား ကိုင်လာသူက

ငလုံး။

ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည် တောင်ဦးတောသို့ ခါတည်ရန် ယနေ့ လာ ရောက်ခဲ့သည်။ မြူးထူးပျော်ပါး ခုန်ပေါက်ပျံသန်းနေသော ခါတို့၏ တုတ်သံက တောင်ဦးတောသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ငတောနှင့် ငလုံးတို့ကို ကြိုဆို နှုတ်ခွန်း ဆက်သနေသည့်သဖွယ် ရှိ၏။

တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ။

တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ။

တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ။

ငတောတို့ ကြားချင်သော ခါတုတ်သံများက ရပ်ရှစ်ခွင် ပိတ်ဖုံး တောလုံးရယ်ညံ့၊ သံကုန်ရယ် ဟစ်ကြွေးနေ၏။

လောဘတကြီး ထပ်တလဲလဲ တွန်သောအခါ တက်၊ တက်၊ တူ၊ ခါ၊ ခါသံ မထွက်တော့။ တက်...တက်တူ ဂဲဂဲ၊ တက်တက် တူ ဂဲဂဲဟု ဖြစ်ဖြစ်သွား ၏။

တောလုံးလျှံအောင် အဖန်ဖန် တလဲလဲ တုတ်သံ ပေးနေသောအခါ တုတ်သံများကို ကြားရဖန်များသောဒ် ခါ ငတောထမ်းလာသည့် တည်အိမ်ထဲမှ ခါက တုတ်လိုဟန် ပြုလာ၏။ တည်အိမ်ကို ဒ် ဝတ်စုတ် ပတ်ဖုံးကာကွယ်ထား သည့်တိုင် တည်ခါက တည်အိမ်ထဲက အငြိမ်မနေ၊ လျှောက်သွားအားယူ နေသောကြောင့် တည်အိမ် မငြိမ်မသက်။

ဒဟတ်ပင်ရိပ်၌ နားနေရင်း ငတောက တောခါများ အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဖူးဆင့်နေသော ဒဟတ်ပန်းတို့က တော၏ အလှတန်ဆာ၊ အဆက်မပြတ် တုတ်သံပေးနေသော ခါတုတ်သံတို့က တော၏ ဂီတပမာ လိုက်ဖက်ကင့်မောဖွယ် ဖြစ်၏။

သည်မျှမြူးထူး၊ သည်မျှအားသစ်ဝင်၊ သည်မျှပျော်ရွှင်နေသော ခါတို့က တည်ရာ၌ ရာသီဆိုးဝါး အစာရှား ရေဝေးချိန်ကဲ့သို့ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တက်တက် အားပျက်အင်ပျက် အခါလို ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း တုံ့နှေး တုံ့နှေး လေးလေးလံလံ ရှိမည်မဟုတ်။ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း လျင်လျင်မြန်မြန် ချက်ချင်း လက်ငင်း အားကောင်းမောင်းသံ အမြန် ခွပ်ပေလိမ့်မည်။

“မြူးလိုက်သော ခါ၊တွေဟာ၊ ဒဟတ်ဖူးချိန်ခါ မြူးချိန်ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ၊ တည်ရင်တော့ရမှာ သေချာပေါက်ပဲဟေ့။ ဒဟတ်ပန်းပွင့်ချိန်မှ ကြွေးကြီးဆပ်ဆိုတဲ့ ရှေးခါသမားကြီးတွေ ဒါကြောင့် ပြောခဲ့တာနေမှာဟ၊ ကိုင်း ခါစတည်စို့၊ ဒဟတ်ပင်မှာ ခါ၊တည်အိမ် ချိတ်မယ်”

သတောက ဒဟတ်ပန်းကိုင်းကို ရွေးချယ်စူးစမ်းကြည့်သည်။ တည်ခါကို ချိုး၊ သိမ်း၊ စွန်၊ လင်းယုန် မကုပ်စေရန် အံ့ဆိုင်းနေသော ဒဟတ်ကိုင်း အကွယ် ရှိသည့် အလယ်မှကိုင်းကို ရွေးလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်၊ ခါတည် ချိုးတည်ရာ၌ တည်အိမ်နေရာရွေး မှန်းမှ အနှောင့်အယှက် ကင်းသည်။ ချိုး၊

သိမ်း၊ စွန့်၊ လင်းယုန် မြင်သာသည့် ကုပ်သာသည့် နေရာ၌၊ သွားချိတ်မိပါက တည်ခါမှာ အန္တရာယ်မကင်း။ အကုပ်ခံရ၊ အပုတ်ခံရသည်။ ထိုအခါ ခါတော့လန် တတ်သည်။ ခါတော့လန်သည်ဆိုခြင်းမှာ ထိုနေ့ထိုရက်၌ တည်ခါကို မည်မျှ ရွှေ့တည်တည် မတုတ်ဝံ့တော့။ တော့လန်သွားသော ခါကို အိမ်ပြန်ယူလာပြီး လူအနီး ထားပေးရသည်။ ဤသို့မဖြစ်စေရန် တည်ခါကို အထက်ပိုင်းမှ ဒဟတ် ကိုင်း အုပ်ဆိုင်းနေသည့် နေရာကို ရွေးချိတ်သည်။

ခါတည်အိမ်ကို ဒဟတ်ပင်ကိုင်း၌ ချိတ်ပြီးသောအချိန်တွင် ခါပြေးလမ်း ကို မှန်းဆရသည်။ ခါသည် ချုံတန်းရှည်ရှိက ချုံတန်းရှည်အလိုက်သာ ပြေးလေ့ ရှိသည်။ ချုံတန်းတို့ ဖြစ်ပါကလည်း ချုံတန်းတို့ မဆုံးမချင်း ပြေးလာတတ်သည်။ ချုံပုတ်များ အကြားဖြစ်ခဲ့လျှင် ချုံပုတ်ကို ပတ်ပြီးမှ ချုံနှစ်ချုံကြားက ပြေးလာ လေ့ရှိသည်။ ရှားရှားပါးပါး ရှိချိန်၌ ကည်တည်၊ ပေါပေါများများ ရှိသောအချိန် ၌ တည်တည်၊ ခါတည်က ထိုသို့ ပြေးလမ်းမှန်းဆကာ ပိုက်ထောင်ရသည်။

ဒဟတ်ပင်ပေါ်၌ ချိတ်ထားသော တည်ခါရှိရာ ဆီသို့ တော့ခါ လာနိုင်သော လမ်းမှာ ချုံကြီးများကြားရှိ နေရာလပ်တို့မှသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တော့ သတိပြုမိသည်။ နဘူးချုံ၊ မိုးနံ့ချုံ၊ ပနီသန်လျှက်ချုံများကြားမှ ပြေးလာ နိုင်သော ခါကို ထောင်ရန် တော့ ထောင်ကွင်း ရွေးလည်။ ချုံနှစ်ချုံကြား လစ်လပ်နေသော နေရာများကို နီ.စပ်ရာ ချုံများမှ မိုးနံ့ပင်၊ သဂျမ်းလေးပင်၊ နဘူးပင်မှ ကိုင်းများကို ခုတ်ကာသည်။ စည်းသဖွယ် တားသည်။ ခါ တစ် ကောင်စာသာ ဝင်နိုင်သော နေရာများ ဖြစ်စေရန် သားဖနှစ်ယောက် ပြုပြင် ပေးကြသည်။ ပြုပြင်၍ အားရမှ ခါထောင်ရန် ပိုက်များကို စုစည်းချည်နှောင် ထားရာမှ ပိုက်တစ်ဖောင်ချင်း ရွေးချယ်ကာ ရှင်းကြသည်။

ခါပိုက်တစ်ဖောင်ဟုခေါ်သော ပိုက်တစ်ထည်လျှင် လက်သုံးသစ်အကျယ် အကွက်ဆယ့်နှစ်ကွက်၊ ဆယ့်လေးကွက်၊ ဆယ့်ခြောက်ကွက် ထိုးလေ့ရှိသည်။ နိုင်လွန်ချည်နှင့် ခါပိုက်ကို ထိုးထားရာ မည်မျှတိုးတိုး ရုန်းရုန်း လွတ်ရိုးထုံးစံ မရှိ။

ခါပိုက်မှာ မထောင်မီက ပစောက်ပုံ သဏ္ဍာန်၊ ထောင်လိုက်သောအခါ ဂငယ်ပုံသဏ္ဍာန်။ တစ်ထောင်ထွာခန့် ကျယ်ပြီး ဝဲယာအဆုံး၌ ဖဲထီးသံချောင်း အဟောင်း အရွှန်များဖြင့် မြေပေါ်စိုက်ထိုးလိုက်သည့်အခါ ဂငယ်ပုံစံ ဖြစ်သွား

သည်။ ပိုက်ကို ခါလာနိုင်သည့်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထောင်ပြီး ခါမိက ပိုက်ပါ မသွားစေရန် ပိုကြိုးကို ထောင်ထားသော ပိုက်ကွေးဖဲထီးသံကိုင်း၏ ဝဲယာ၌ ချည်ထားသည်။ ချုံများနှင့် လာနိုင်သော အနေအထားကို မှန်းဆကာ တော့က ပိုက်ဆယ့်သုံးဖောင် ထောင်သည်။

ပိုက်ဆယ့်သုံးဖောင်စလုံး ထောင်ပြီးသောအချိန်၌ ဒဟတ်ပင်တွင် ချိတ်ထားသော ခါတည်အိမ်ရှိရာသို့ တော့ သွားသည်။

ခါတည်အိမ်ဆား၌ ပတ်ထားသော အဝတ်စုတ်များကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏ တည်ခါကို လက်ဖျောက်တီးပြသ ပုံ။ မင်း တုတ်သံပေးပေတော့ဟု နှုတ်မှ မပြောသော်လည်း နှုတ်မှပြောသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း တည်ခါက သိသည်။

တည်ခါသည် မူလက အဝတ်စုတ်ဖြင့် တည်အိမ်ကို လုံခြုံစွာ ဖုံးအုပ်ထား ရာ တော့ကို မြင်တွေ့ခွင့် မရှိ။ အဝတ်စုတ် ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ တော့ကို မြင်တွေ့ခွင့် ရရှိသွားသည်။ တော့နဲ့တောင်နဲ့ကို ရှူရှိုက်ရသကဲ့သို့ တော့ရေး တောင်ရေးကို မြင်တွေ့ခွင့် ရရှိသွားသော တည်ခါသည် ဇက်တစောင်းစောင်း ခေါင်းတခါခါ လည်တဝှံ့ ဟန်တကြွကြွ ဖြစ်လာ၏။

“တို့ခါက စတုတ်တော့မယ်ဟေ့ ဟော့ဟို ဒဟတ်ပင်ဂေါက်နေတဲ့ လေး ငါးချုံ အကျော်မှာရှိတဲ့ ချင်းရဲချုံဆီသွားရအောင်၊ အဲဒီကနေပြီး တော့ခါအလာကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ခါတည်တယ်ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရ၊ စောင့်ကြည့်ရတာပါပဲ ကွာ။ မြန်တဲ့အခါမြန်၊ ကြာတဲ့အခါကြာပေါ့။ ခါလိုက်သလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

တော့က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချင်းရဲချုံဆီ ခြေဦးတည့် လှမ်းသည်။ သူ့အဖေသွားရာ နောက်သို့ ရေဘူးနှင့် ဓားရှည်ကိုင်ကာ ငလုံးဟု လိုက်သည်။ ခါလိုက်ခြင်း။

ခါထောင်ခြင်း။

ခါတည်ခြင်း ဟူ၍ ခါကို ဖမ်းဆီးရာ၌ နည်းသုံးနည်း ရှိသည်။ ရာသီဥတုက ပူပြင်းသော ရာသီဦတုဖြစ်နေသည်။ အချိန်က အပူပြင်းဆုံး

ချိန် ဖြစ်ရမည်။ အညာ လေပွေလေရူးကလည်း တဟူးဟူး မြည်အောင် လိုက်ရမည်။ သည်သို့သော အချိန်မှ ခါကို လိုက်ရခြင်းဖြစ်ရာ လူလျှာထွက် လျှာထွက်၊ ခါဝပ်နေမှ ခါရလေ့ရှိသည်။

အညာဒေသ၏ အပူပြင်းဆုံးလမှာ တန်ခူးလနှင့် ကဆုန်လ။ အပူပြင်းဆုံး အချိန်မှာ နေ့မွန်းတည့်ချိန်။ လေရူးလေပေ အထူးတိုက်သည်မှာလည်း နေ့လယ်အချိန်။

ခါလိုက်ပါက တန်ခူးနေ့၊ ကဆုန်နေ့၏ အပူပြင်းဆုံး အချိန်ဖြစ်သည့် မွန်းတည့်ချိန်၌ စတင်လိုက်ကြသည်။ တွန်နေသော ခါ၏ အသံကို နားထောင်ပြီး တောနည်းပါး၊ မြေပြင်မြေသားပေါများသည့် လေဆန်ဘက်ကို ရွေးရသည်။ လေဆန်ကို ပျံသန်းနေသည် မှန်သော်လည်း တောကထူထပ်၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ် ထူထပ်နေပါက ခါကိုရအောင် မလိုက်နိုင်။ တောလည်းပါး မြေသားလည်းများ ချုံပုတ် ချုံနွယ်လည်း ရှာစာဖွေစာသည့် အဆင့်အထိ ရှိနေမှ ခါကိုလိုက်ရသည်။

ပူပြင်းသော နေရောင်ကြောင့် တံလျှပ် တထောင်းထောင်း ထနေသည် နေရာသို့ ခါကို ပစ်ခတ်ချောက်လှန့်ထုတ်ချိန်၌ လူက လေအထက်မှ အသံပေးထားရသည်။

လေတင်လေ အထက်မှ လူက အသံပေးနေသောကြောင့် ခါသည် လူရှိရာ လေထက် လေစုန်သို့ မပျံတော့။ လူလွတ်ကင်းရာ လေဆန်ဘက်သို့သာ ပျံသည်။

ခါသည် တစ်တုံ ပျံသန်းရာ၌ အလွန် အပျံသန်သည်။ ခါတစ်တုံပြန်ကို လူက အမိ မလိုက်နိုင်။ နောက်ယောင်ခံ၍သာ လူအုပ်၊ ခွေးအုပ်ဖြင့် ညာသံပေးလိုက်ရသည်။ ခါကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါက တွေ့ရာသစ်ဝင်၊ ချုံပုတ်ချုံနွယ်များကို ပေါက်ကြ၊ ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ၊ ညာသံပေး ဝိုင်းကြရာ ပုန်းနေသောခါ အငြိမ် နေမရတော့။ ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ကာ ထပ်မံပျံသန်းသည်။ ပျံသန်းသော်လည်း ဝေးဝေး မပျံနိုင်တော့၊ ဝေးဝေး မပျံနိုင်လေလေ၊ လူနှင့်နီးလေ၊ လူနှင့်နီးလေ ထပ်မံပျံလေ၊ မပျံသန်းနိုင်လေ ဖြစ်ကာ ခါ၏ ခလေ့စရိုက်အတိုင်း မြေပြင်ပေါ် ဆင်းပြေးတော့သည်။

နေကလည်း အစွမ်းကုန်ပူ၊ လေကလည်း ပြင်းပြင်းတိုက်၊ လူက လိုက်ထားသဖြင့် အားလည်းကုန်နေသောအခါသည် ချုံပုတ်တွေ့က ချုံပုတ်ထဲ ပုန်းပြန်သည်။ ထူး၊ ချိုင့်၊ ကလိုင်၊ ရေပေါက်တွေ့က ထိုအထဲ ဝင်ပုန်းသည်။ လူအုပ်ရောက်လာ၊ ခွေးရောက်လာသောအခါ ခါကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရှာသည်။ ပုတ်ကြ၊ ခတ်ကြ၊ ပစ်ကြ၊ ထိုးကြ၊ ဆွဲကြသောအခါ ပုန်းနေသော ခါသည်

အကြောက်လွန်ကာ ထပြေးပြန်သည်။ လူက ဖမ်းလျှင် ဖမ်း၊ ခွေးက ကိုက်လျှင် ကိုက်၊ အဝေးမှ ပစ်သည့်အခါ၊ ပစ်သောအခါ ခါမလွတ်တော့။ ဤခါလိုက်ခြင်းကို နွေဦးရာသီ လေရူးထန်ချိန် နေပူချိန် ပြုလုပ်ရ၏။

ခါကို ထောင်ရာ၌ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များထဲ၌လည်း ထောင်သည်။ စိုက်ခင်း၊ ပျိုးခင်းဖြစ်သော နှမ်းခင်း၊ ပဲတီခင်း၌လည်း ထောင်သည်။ ခါသည် ပဲတီကို မက်မက်မောမော ကြိုက်နှစ်သက်သည်။

ချောမွေ့နေအောင် သပ်ထားသော နှစ်တောင်ခန့်ရှိသည့် ဝါးခြမ်းကို နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် ချည်၊ ကျင်းတူးပြီး ဝါးခြမ်းစိုက်၊ ဝါးခြမ်းကို ကွေးညွတ်လာအောင် ကြိုးကိုဆွဲ၊ မြေပြင်ဝဲယာ၌ ဝါးငုတ်နှစ်ငုတ်ရှိကာ၊ ဝါးငုတ်နှစ်ခုကြား၌ လျှောက်ဖြင့် ကန့်လန့်၊ ကြိုးဆုံးကို ကွင်းလျှောလုပ်ပြီးချထား၊ ခါက ခလုတ်ဝင်တိုးသောကြောင့် ခလုတ်ပြုတ်သွားလျှင် ကိုင်းရိုက်စန့်ပြေးလျက် ကြိုးဖြင့် တုပ်သကဲ့သို့ မိလေ့ရှိသည်။

ထိုနည်းက ခါထောင်နည်း ဖြစ်သည်။ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော အချိန်မှာ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများ၊ သီးနှံရင့်မှည့်သော ဆောင်းရာသီ၌ ပြုလုပ်၏။

ခါတည်ရာ၌ တည်ခါလိုသည်။ တည်ခါကို လာခွပ်သည့် တောခါကို မိစေရန် ထောင်ဖမ်းသည့် ပိုက်လည်းလိုသည်။ ထိုသို့ ခါကိုတည်၍ ဖမ်းသော သူအား ခါတည်သမားဟု ခေါ်သည်။

ငတောတို့သည် ခါတည်သမား၊ ခါတည်သမားပီပီ တည်ခါကိုလည်း ဒဟတ်ပင်ကြီး၌ ချိတ်ခဲပြီးပြီ။ ပြေးလာသည့် တောခါကိုလည်း မိစေရန် ပိုက်ထောင်ပြီးပြီ။ စောင့်ကြည့်ကာ မိလာသော အချိန်မှ ဖြုတ်ဖမ်းရန်သာ တောတည်သည်။

အောက်ခြေ၌ ချင်းရဲချုံများ ပေါက်ရောက်နေသော ဒဟတ်ပင်ကြီး၏ အရိပ်တွင် ငတောတို့ ဝင်ရောက် ထိုင်ကြသည်။ ငတောတို့ တည်ခါသည် တုတ်...ခါခါ၊ တုတ်...ခါခါကို ဆက်တိုက်စဉ်တိုက် တွန်ရာ အရှိန်ရလာသည့် အခါ တုတ်...ဂေါဂေါ၊ တုတ်...ဂေါဂေါဟု မြည်သလို ထင်ရ၏။ ခေတ္တနားပြီး ပြန်တုတ်ချိန်မှာသာ၊ တက်...တက်...တူ...ခါ၊ တက်...တက်...တူ...ခါခါ ဖြစ်လာသည်။ မြန်မြန်တုတ်ချိန်၌မူ၊ တက်...တက်...တူ...ဂဲဂဲ။ တက်တက်တူဂဲ ဟု ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ တည်ခါသည် ဤကဲ့သို့ အဆင့်ဆင့် မြည်လေ့ရှိသည်။ ဒဟတ်ပင်ကြီး အရိပ်၌ ကွမ်းထုတ်ကို ဖြေကာ၊ ငတော

ကွမ်းယာ ဝါးသည်။ ငလုံးက ခါတွန်သံ ခါတုတ်သံ အဆင့်ဆင့်ကို စိတ်မှတ် မှတ်လျက် စိတ်ဝင်စားနေ၏။

“တို့ဝင်လာခါစက လူရိပ်လူယောင်မြင်လို့ ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တဲ့ တောခါဟာ ခုချိန်ထိ ပြန်တုတ်သံ မပေးသေးဘူးကွ။ တို့ခါကသာ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် တုတ်နေရတာ၊ လူရိပ်လူယောင် မမြင်တာ အတော်လေး ကြာမှ တောခါက ပြန်တုတ်သံပေးမှာ၊ ဒီတောက တစ်ကောင်သာ ရမှာပါကွာ”

ငလုံးက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်၏။

“အဖေ ဘယ်လို သိလဲဗျ”

“ခါဆိုတာ တစ်တောတစ်ဖ တွန်ကွ။ နိုင်တဲ့ကောင်ကသာ တောအပိုင် စား သဘောနဲ့ ဗိုလ်လုပ်ရတာ။ တုတ်တော့လည်း သူပဲတုတ်တာ”

“ခါက ဘယ်နှကောင်လောက် ပေါက်သလဲဗျ။ နည်းလား များလား၊ တစ်တော တစ်ဖတွန် ဆိုတော့ ခါထီးတွေ သိပ်များနေရင် တောအများကြီး ခွဲတဲ့ သဘောလား၊ အဲလိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ ၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ငါ့ထက် တောရင့် ဝါရင့် သဘာရင့်တွေကို မင်းမေးသလို မေးဖူးတယ်။ ခါဆိုတာ ဘယ်နှဥ ဥလှေ ရှိသလဲ၊ ခါဘယ်နှကောင် ပေါက်လေ့ရှိသလဲနဲ့ စကားစပ်မိတိုင်း မေးမိတယ်။ ခါဘယ်နှဥ ဆိုတာမပြောနိုင်ကြဘူး၊ ခါဘယ်နှကောင် ပေါက်သလဲဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ တောအတွေ့အကြုံဆိုတာ တမင် ဖန်တီးယူလို့ မရဘူး။ တိုက်ဆိုင်မှ တွေ့တတ်တာပဲ။ မတိုက်ဆိုင်ရင် အနှစ် သုံးလေးဆယ် လောက် တောလိုက်နေလည်း တွေ့လွဲလွဲ၊ ဝေးဝေးလွဲ၊ လွဲတတ်တာပဲ။ တချို့ တောသမားကြီးတွေက ခါဟာ သုံးဥ ဥတယ်၊ သုံးကောင် ပေါက်တယ်။ နှစ်ဥ ဥတယ်၊ နှစ်ကောင်ပေါက်တယ်၊ တချို့ကတော့ သုံးလေးကောင်ပေါက်တယ် ထင်တာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ အမျိုးမျိုးပဲ”

ငတောက စကားဖြတ်ကာ တောခါ ပြန်တုတ် မတုတ် နားစွင့်၏။ တောခါက အသံစမ်းရန် စမ်း စတင် တွန်စမ်းသည်။ သဘောက သူ တွန်လိုက် သောကြောင့် ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်လာပါက လစ်ပျံမည်။ ဘေးကင်း ရန်ကင်းဖြစ်မှ ဆက်တွန်မည်ဟု ဝန်းကျင်အား စမ်းသပ်ခြင်းပင်။ သည်အဆင့် မှ လာခွပ်သည့်အထိ ရောက်ဖို့ အချိန်များစွာ၊ အဆင့်များစွာ ကျော်ဖြတ်ရဦး မည်။ ကြာဦးမည်။ ထို့ကြောင့် စကားဆက်၏။

“ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးမှ ခါဟာ ဘယ်လိုဥတယ်ဆိုတာ သိရတယ်ကွ။ အဖေ တွေ့ဖူးတာက လူတွေ ထင်းခုတ်ရာမှာ ကိုင်းဖျားကိုင်းနား ပယ်ထားခဲ့တဲ့ သန်းခက်တွေအောက်မှာ တွေ့ဖူးတာ။ ခါဥခြောက်လုံးကွ။ အရွယ်အစားက ကြက်တိန်ညင် မာန်းဥ ငယ်ငယ် အရွယ်။ ခါက အစိတ်သား သုံးဆယ်သား ဝန်းကျင်ဆိုတော့ ဥကဒီလောက်ကြီးမှာပဲ။ ဥပုံစံက ဖင်ပိုင်းအဖျားချွန်၊ ဥအရောင် က ဥစား ကြက်ဥနီ အနွဲ့လို အနီရောင်၊ အဲဒီအရောင်မျိုး ခြောက်ဥနဲ့ရပ်မယ့် သဘောမရှိဘူးတော့၊ ဆက်အုဦးမဲ့ သဘော၊ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်လဲဆိုတော့ ခါမ မဝပ်သေးလို့ဘဲ၊ မအုတော့ရင် ဝပ်တော့မှာကိုးကွ”

“ဘယ်နှဥလောက်အထိ ထပ်အုသေးလဲဗျ အဖေရ။ အဖေထပ်ပြီး သွားကြည့်သေးလား”

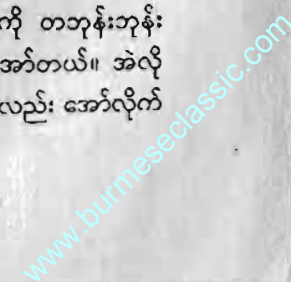
“သားကလည်းကွာ တိုက်ဆိုင်မှ တွေ့တတ်တာ တောသဘာဝပါလို့ အဖေပြောခဲ့သားပဲ။ တိုက်ဆိုင်လို့သာ အဖေကြည့်ခဲ့ရတာ။ သုတေသန လုပ် သလို နောက်ရက် ဘယ်ပြန်ကြည့်နိုင်မှာလဲ။ တစ်ခါကလည်း ခါမကြီးနဲ့ ခါလေး တွေကို သားမခွဲခင် အဖေ တွေ့ဖူးတယ်၊ ခါလေးတွေ ခုနစ်ကောင် သူတို့ အရွယ်က ငုံးကြီးကြီး အရွယ်”

“အဖေ မဖမ်းဘူးလားဗျ။ ဖမ်းမရဘူးလား”

“ပြောရဦးမယ်ကွ။ ငါကသာ သူတို့ကိုမြင်တာ။ သူတို့က ငါ့မမြင်ဘူး၊ ဘယ်မြင်မလဲ၊ အစာစောကပ်နေရာကြတာကိုး၊ ခါမကြီးနဲ့ ခါလေးတွေ ဘယ်နှ ကောင်ရှိလဲ၊ ဘယ်လို အစာရှာကျွေးလဲ၊ ငါ သိချင်တာနဲ့ တိတိတိတ်လေး စောင့်ကြည့်နေတာ။ ကြက်သားအုပ်မကြီးက ကြက်ကလေးတွေကို ထိန်းသလို ခါမကြီးင ခါငလေး ခုနစ်ကောင်ကို ထိန်းတာ၊ ကြက်မကြီး ယက်ကျွေးသလို ကျွေးတာ၊ အစာတွေ့ရင် နှုတ်သီးနဲ့ ချည်ချည်ပြပြီး တတွတ်တွတ်ခေါ်တယ်။ ခါလေးတွေက သူဦး ကိုယ်ဦး လူကြတယ်။ အမှိုက်နဲ့ မြက်ခြောက်တွေကြားက မြတ်သီးရှာကျွေးနေတာ။ ငါယောင်ပြီး ချောင်းဟန့်မိတော့၊ ခါမကြီးက ဘာလုပ် မှတ်သလဲ”

“လာခွပ်သလား ထွက်ပြေးသလား အဖေ”

“မပြေးဘူးကွ။ ခါမကြီးက သူ့တောင်ပံနဲ့ မြေကြီးကို တဘုန်းဘုန်း တဖြုန်းဖြုန်း ပုတ်တယ်။ နှုတ်ကလည်း တကွတ်ကွတ်နဲ့အော်တယ်။ အဲလို အတောင်ကို မြေပေါ်မှာ ဖြန့်ဖြန့် ဥတယ်၊ နှုတ်က တကွတ်ကွတ်လည်း အော်လိုက်

ရော၊ မြန်လိုက်တာကွာ၊ ငုံးကြီးကြီးလောက်ရှိတဲ့ ခါလေးတွေဟာ ချုံတွေထဲ ပြေးပုန်းတာ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲပဲ။ သူကလေးတွေ ပုန်းပြီးမှ ခါမကြီးက ပျံပြေး တယ်။ နဘူးချုံနဲ့ ခံချုံတွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားတာ ငါမြင်လိုက်လို့ ရှာပေမဲ့ တစ်ကောင်မှ ရှာမရဘူး။ အဲလောက် လျင်တာ၊ ကျွမ်းကျင်တာ၊ ဒါ ခါသားမခွဲခင် အရွယ်နော်”

“သားခွဲလို့ အရွယ်ရောက်ရင်ကော အဖေ”

“ဒါတော့ အများသိကြ၊ အများတွေဖူးကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲကွာ။ အရွယ် ရောက်လာရင် ခါမတွေအဖို့ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ ခါထီးတွေအဖို့ အတူတူ ဆက်နေဖို့ ခက်ခဲတုန်ကြပြီ။ ကျောကုန်းက အမွှေးထက် ဗိုက်က အမွှေး ပိုဖို တောက်ပပြီး ပါးပေါ် အနက်စင်းကြောင်းနဲ့ ခါဟာ အတက်ထွက်ဖို့ ပြောင်းဖူးစေလိုတာလေး ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ ထွက်လာပါပြီ။ အဲဒီ အကောင်က ခါထီး။ တွန်စ ပြုလာတာကို ခါတုတ်တယ်ခေါ်တာပဲ။ တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ မတွန်ဝံ့သေးဘူး၊ မတွန်တတ်သေးဘူး၊ တုတ်ခါခါ... တုတ်ခါခါ... တုတ်ခါခါ ကစပြီး တွန်တက်တာ။ ခါကြီးတွေလည်း တုတ်ခါခါ လို့ ကြီးတဲ့အထိ တွန်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက အရှိန်ရလာရင် တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ အထိ ကူးသွားတာ။ တွန်တတ်စ ခါကတော့ တုတ်ခါခါ၊ တုတ်ခါခါ၊ ဒါပဲ တွန်တက်သေးတယ်။ အဲလို ကွာတယ်၊ ခါတွန်သံကို လိုက်ပြီး ရှေးခါသမားကြီးက ခါအမျိုးအစား ခွဲခြားကြတယ်”

“ခါကို ဘယ်လိုအ မျိုးအစားခွဲသလဲဗျ အဖေရ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကြီး”

“တက်... တက်... တူ... ခါ... ခါ၊ အဲလို တွန်တဲ့ ခါက ရိုးရိုးခါတဲ့”
ပြဿဒါး ခါ ခါ၊ ပြဿဒါး ခါ ခါ။ အဲဒီလို တွန်တဲ့ ခါက ပြဿဒါး ခါတဲ့။ တက်... ဟက်... တူ ခါ ခရား၊ တက် တက် တူ ခါခရား၊ အဲလို တွန်တဲ့ခါက ခါခရားတဲ့။ ပြဿဒါးခါက မီးကွင်းတယ်၊ ခါခရားက ဖမ်းမမိဘူးလို့ ရှေးရှေး သော ခါသမားကြီးများက အဆိုရှိတယ်”

“ဟင် ပြဿဒါး ခါက မီးကွင်းတယ်၊ ခါခရားက ဖမ်းမမိဘူး၊ ဟုတ်ကြံ ပျံမလား အဖေရ၊ တွေ့ကရာ ယုံတမ်းစကားများ လျှောက်ပြောသွားကြသလား၊ အဖေ တွေ့ဖူးလား”

“ပြဿဒါး ခါပါလို့ တွန်တဲ့ခါနဲ့ တက်တက်တူ ခါခရားလို့ တွန်တဲ့ ခါရဲ့ တုတ်သံကိုတော့ တို့ရွာမှာကိုပဲ ကြားဖူးတဲ့ ခါသမားတွေ အများကြီးကွ”

အဲဒီထဲမှာ အဖေလည်းပါတယ်။ ညောင်ပင်ကန် တောကြီးက ခါခရားကြီး တစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုဖမ်းဖမ်း၊ ဖမ်းမရဘူးလို့ ဘကြီး စံမြဲတို့ လက်ထက် တုန်းကတော့ ပြောကြတာပဲကွ။ ခါဆိုတာ သိပ် အကင်းပါးလွန်းရင် တည်မရ၊ ထောင်ပရတဲ့ ခါလည်း အများအပြားပဲ။ ပြဿဒါး ခါက မီးကွင်း မကွင်း၊ ခါခရားက ဖမ်းရ မရကို ကြားဖူးတယ်လို့တော့ မှတ်ထားပေါ့ကွာ။ ဟုတ်မဟုတ် ယုံမယုံ၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်တော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ပေါ့။ ပြဿဒါးခါ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခါခရား ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးရိုးခါ ဖြစ်ဖြစ် အရွယ်ရောက်လာရင် အနိုင်ဆုံး ခါကြီးက ခွပ်ထုတ်တယ်၊ နယ်လွှင့်တယ်၊ နယ်လွှင့်ခံရတဲ့ ခါထီးဟာ တောခွဲ ရတယ်။ တောခွဲတယ်ဆိုတာကလည်း တွန်သံတစ်ကွာပေးပါကွာ။ အဲဒီ တောမှာ သူကဗိုလ်ဖြစ်ရော၊ တခြားခါက လူတွန်ရင် ခွပ်ရော၊ ခါဟာ ဒေါသလည်း ကြီးတယ် အတက်လည်း ပါတော့ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ခွပ်ရာမှ ကန်း အောင်လည်း ခွပ်တယ်၊ မပြေးရင် ဆွေအောင် ခွပ်တယ်၊ ခါတည်တယ်ဆိုတာ ဒီသဘောကို သိထားတဲ့ လူသားက တောခါရဲ့ ပိုင်နက်ထဲကို အိမ်ခါထီးနဲ့ ဝင်တည်ပြီး ပိုက်နဲ့ ထောင်ဖမ်းတာကို ခါတည်တယ်ခေါ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ခါကို တစ်ကောင်မက ရဖို့လိုချင်ရင်”

“တောပြောင်းတည်လေ”

“တည်ခါထီးကို တောခါထီးက ခွပ်သလား၊ တောခါမက မခွပ်ဘူးလား”

“တစ်ချိန်ပဲ ခွပ်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါက...”

ငတော့ စကားဖြတ်လျက် ငလုံးကို ငြိမ်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် မျက်ရိပ် ပြထားသည်။ တည်ခါနှင့် တောခါတို့ သည် တက်တက်တူဂဲ ဖြစ်သည်အထိ အပြိုင်အဆိုင် တွန်ရာမှ တောခါက ဒေါသ ပိုကြီးလာသည်။ ဒဟတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်၌ တွန်နေရာက ချုံတန်း ရှိရာဆီသို့ ပျံချလိုက်သည်။ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ တည်ခါအိမ် ချိတ်ထားသည့် ဒဟတ်ပင်ကြီးဆီ ရောက်ရန် ပြေးလာ၏။

ခါတည်ခြင်းနှင့် ချိုးတည်ခြင်း ပြုလုပ်ရာတွင် မိပုံချင်း မတူညီ၊ ခြားနားသည်။ ခြားနားခြင်းမှာလည်း ဓလေ့စရိုက် မတူညီ၍ ဖြစ်သည်။

တူညီသော အချက်မှာ ခါတည်တည်၊ ချိုးတည်တည် တည်အိမ်ကို သစ်ပင်ပေါ် ချိတ်ရသည်။ နေရာ ရွေးရာ၌လည်း ခါလည်းချိုးလို၊ ချိုးလည်း ခါလို သဘောထားလျက် လုံခြုံရာ ရွေးရသည်။ သည်အချက်တူသည်။

ပိုက်ထောင်ရာ၌ မတူတော့၊ မိရာ၌ မတူတော့။

ချိုးတည်အိမ်ဘေး၌ ပိုက်က ယှဉ်တွဲရှိသည်။ ချိုးကလည်း သစ်ပင်ပေါ် တက်ခွပ်သည်။ ချိုးချိုးချင်း ခွပ်ရာ၌ သစ်ပင်ပေါ် ခွပ်သော ဓလေ့စရိုက် ရှိသည်။ မိလျှင်လည်း တည်အိမ်ဘေးရှိ ပိုက်၌ မိသည်။

ခါမိသည့်ပိုက်က ခါတည်အိမ်ဘေး ယှဉ်လျက် မရှိ၊ ခါတည်အိမ်က သစ်ပင်ပေါ်မှာ ရှိ၏။ ပိုက်က မြေပြင်မှာရှိ၏။ ခါခါချင်း ချိုးကဲ့သို့ သစ်ပင်ပေါ် တက်မခွပ်။ ခါဓလေ့စရိုက်မှာ မြေပြင်ပေါ်၌သာ ခွပ်သည်။

တောခါသည် တည်ခါသံ ကြားက တုတ်သံ ပြန်ပေးမည်။ တုတ်ရာမှ ဒေါသကြီးလာက သူ နားနေသည့် သစ်ပင်ထက်မှ အောက်သို့ ပျံချဆင်းလိုက် သည်။ ပျံချ ဆင်းလာပြီးမှ မြေပြင်ပေါ်က အပြေး လာသည်။ ရင်ဆိုင်တွေ့မှ ကြက်ခွပ်သကဲ့သို့ ခွပ်သည်။ ထိုဓလေ့စရိုက်အရ မည်မျှဝေးဝေး၊ မည်မျှနီးနီး ပြေးပျံလာရာက မြေအောက်သို့ ပြန်ဆင်းစမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခု တောခါသည်လည်း တည်အိမ် ချိတ်ထားသော ဒဟတ်ပင်ကြီး ဆီသို့သာ မြေပြင်ပေါ်မှ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်ဖြင့် ပြေးလာသည်။ ထိုသို့ ပြေးလာ သော်လည်း ဒဟတ်ပင်ကြီးဆီ မရောက်၊ ချုံကြီးဘေးရှိ ခါပိုက်ထဲဝင်တိုးမိပြီး လုံးထွေးလုံးထွေး ယက်ကန်ယက်ကန် လွတ်မြောက်လို လွတ်မြောက်ငြား အားရှိ သမျှ ရုန်းသော်လည်း ပိုက်ကြီးက ထိန်းကားရာ မည်မျှရုန်းရုန်း ရုန်းမရ ကန်မရ။ ရုန်းလေ၊ ပိုက်သားတို့ ပိုရှုပ်ထွေးပြီး ငြိလေလေပင်။

*

(၂)

စမ်းရေယဉ်ငယ်
သွင်သွင်လျှောကျ
တောဝန် ပြောကမကုန်
ခေါင်ရွှေဖိုးငယ်နှင့်
ငှက်မျိုးသာ နံတော့
ရဂုံကြော့ သည်မြိုင်ငူမှာ

ရန်အောင်စာပေ-၂

တက်တက်တူ ရွှေခါပြောက်တွေက
ဖော်မစုံ ပင်မြို့အောက်မှာ
တိုင်းလျှောက်တယ်လေး။

(ရှေးရှေး)

တောတို့သည် တောင်ဦး တောမှ ထွက်ပြီး ခံချုံတော၌ ခါဆက် တည်သည်။ ခါတည်အိမ်ကို ဖောင်းဝပင်၌ ချိတ်၍ ပိုက်ထောင်ပြီးသည်မှာ မကြာလှသေး။ တည်ခါသံ လေးငါး ခြောက်ခါမျှ တုတ်ရုံမျှဖြင့်ပင်လျှင် တောခါက မြင်းလန့်ပြေးသလို အမြန်နဲ့ ပြေးဝင်လာသည်။

အတွေ့အကြုံနည်းသော ငလုံးအဖို့ တအံ့တဩ။
ငတောပင်လျှင် ဘောင်မှည့် ချုံရိပ် မထိုင်ရသေး။

သန်းပင်နှင့် ခံချုံအကြား၌ ထောင်ထားသော ပိုက်ထဲ၌ ခါမိနေပြီ။

သားအဖ နှစ်ယောက် အလျင်အမြန် သွားရောက်ပြီး ပိုက်ထဲ၌ မိနေသော ခါကိုဖြုတ်၍ ထုတ်ရာ ခါက အလန့်တကြား အော်သည်။ အော်သောအသံမှာ ကွား၊ ကွား၊ ကွား၊ ကွား၊ ကွား၊ ကွား။

ခါကို အလျင်အမြန် ဖြုတ်ရင်း ငတောက ငလုံးကို ပြောသည်။

“ဒီနေရာကို ဒီပိုက်ပဲ ပြန်ထောင်ဟေ့”

“ဘာလို့လဲဗျ”

“ဒို့ နောက်ထပ် တစ်ကောင် ဒီတောက ရဦးမှာဟ”

“အဖေ ဇောဇောက ပြောတော့ ဟစ်တော့မှ ခါထီး တစ်ကောင်ရမှာဆို”

“အေးလကွာ ခုမိတဲ့ခါက ဘယ်လိုအော်လဲ၊ ကွား၊ ကွား၊ ကွား၊ ကွား တဲ့ သူ့ကိုကြည့်၊ မင်သက်က မှိန်တယ်၊ ခေါင်းက ရူးတယ်၊ အမွေးက ပုပ်ပျော့ပျော့၊ အတက် မပါဘူး၊ ဒါခါမ ပျော့ကွ၊ ဒင်းကို ငါပြောတာ မှတ်မိလား၊ တောခါမက တည်ခါထီးကို ခွပ်တာ တစ်ချိန်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါခုချိန်ပဲ၊ ဒဟတ် ပန်းပွင့်ဖူးချိန် ခါမြူးချိန်လေ၊ ခါမိတ်လိုက်ချိန်လေ၊ မိတ်လိုက်ချိန်မို့ ခါမက ပြေးလာတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်ဆို ငိုနေ၊ ခါမ မရဘူး။ ဒါမျိုးဟာ ခါ မိတ်လိုက်ချိန်နဲ့ ဟိုက်ဆိုင်လွန်းလို့သာ ခါမ ရတာ၊ ခါမ ပျောက်သွားတာ၊ ခါမကွာ ခါထီး ရောက်လာတာကြောင့် တောခါထီးဟာ တို့လူရိပ်ငှာယောင် ခါမကွာ ခါထီး အချိန်မှ လာပါလိမ့်မယ်၊ ဟောဟို တည်ပင်ကြီးက ကိုင်းပေါ်

ရန်အောင်စာပေ-၂

လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ဒီကကို မြင်နေရတာ၊ မြင်လား၊ အဲဒီခါ ဇာတ်ပွဲတွေထဲမှာ မင်းသား ဆိုဆိုနေတဲ့ သီချင်းလိုပေါ့။ တက်တက်တူ ရွှေခါပျောက်တွေက ဖော်မစုံ သိုက်မြို့အောက်မှာ (အိုခင်ရဲ့) ကိုင်းလျှောက်တယ်လေးလို့ ဆိုသလို ဖော်မစုံ တော့တဲ့ခါ၊ ကိုင်းလျှောက်နေတဲ့ ခါ၊ အဲဒီ ခါထီးဟာ အဖေတို့ ခုလူရိပ်ပျောက်၊ နောက် ချက်ချင်း လာမှာ”

“တော့တို့ ထိုင်ပြီး ပုန်းကွယ်နေသည်မှာ ဘာမှမကြာ။

ခါထီးကို မိလာရာ လုံး တအံ့တဩ။

တော့အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ သူ့အဖေကို လေးစား သည်ထက် ပိုလေးစား၊ အထင်ကြီးသည်ထက် ပိုအထင်ကြီးမိ၏။

“ချောက် ထုတ်လိုက်မယ် အဖေ၊ ဒီခါက အတည်ခက်လိုက်တာ၊ သူ တစ်ကောင်ထဲ တည်ရတာ၊ နှစ်နာရီ မကလောက်တော့ဘူး၊ ချောက်လိုက်ရ မလား”

လုံးက လူငယ်ပီပီ အလိုမပြည့်ဝသောကြောင့် စိတ်မရှည်။ တောက လူကြီးဖြစ်၍ စိတ်ထိန်းနိုင်သည်။ သူလည်း အကြံ ခပ်အိုက်အိုက်။

တော့နှင့် လုံးတို့ ခါထီးနှင့်ခါမ ရခဲ့ပြီးသော တောမှ တောပြောင်း လာခဲ့ရာ ယခု ဟင်းကွတ်တောသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဟင်းကွတ်တော ကဇာသေး ပိုက်ထောင်ရစဉ် ကထဲက ကဇာ အခြေအနေကို တော မကြိုက်လှ။

ကဇာရိုးတန်းက နယုန်၊ ဝါဆိုလမှ ထင်းဖျင်၊ ထင်းခုတ် သူက ခုတ်ထား ရာ အတက်နပေါက် သန်စွမ်းစသာသာ။ မိုးနှံပင်နှင့် နဘူးပင်တို့မှာ အမြင့် တစ်ထွာကျော်ကျော်၊ တောင်ဆုပ်မရှိ တရှိမျှသာ မြင့်သေးသည်။ အခြား ကဇာ များနှင့် နှိုင်းစာက အဆမတန် နိမ့်နေရာ အားမရ၊ အားမရသဖြင့် ဆူးထပ်ဆင့် ရအောင်၊ ခြုံထပ်ဆင့်ရအောင်ကလည်း ကဇာတို့ မဟုတ်။ ရှည်လျားသော ကဇာ။ ကဇာတို့ ဖြစ်ဦး၊ အနီးမှာ သူချို သူဆူးက လွဲပြီး ခုတ်စရာ မရှိ။ သည်လောက် အမြင့်တော့ ခါသည် မခုန်တန်ရာဟု အားတင်းပြီး တောတို့ ပိုက်ထောင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပိုက်ထောင်စဉ်တွင် ယခုခါနှင့် လာတွေ့၏။

ခါတည်အိမ် ချိတ်သော သစ်ပင်မှာ နှောပင်။

နှောပင်သည် ကဇာမြောက်ဘက်၌ ရှိသည်။ ကဇာချိုတန်းက နှောပင် တောင်ဘက်၌ ရှိသည်။

ခါကို ထောင်ရာ၌ နှောပင်ဆီလာမည့် အပေါက်များမှာ တောင်ဘက်က ဖြစ်သည်။ တောင်ဘက်မှ အပေါက်များကို ဆီးတန်ဆီး၊ ဆိုတန်ဆို၊ ပိတ်တန် ပိတ်လျက်၊ တောတို့ ပိုက်ဆယ့်ရှစ်ကောင်အထိ ထောင်ခဲ့သည်။

တောတို့ တည်ခါက တုတ်သံပေးသောအခါ တောခါသည် ဒေါသ တကြီးဖြင့် သန်းပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ပြန်ချပြီး ကဇာရိုးအလိုက် ပြေးလာသည်။ တောတို့ တည်ခါက အကြိမ်ကြိမ်ပင် ထပ်မံ တုတ်သံပေးရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခါတုတ်သံ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ တောခါ မြင်လေ တည်ခါက ဒေါသကြီးလေ၊ တုတ်သံ ကျယ်လေလေပင်၊ တည်ခါက ပိုမို ကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ် တုတ်သံ ပေးလာသောကြောင့် တောခါမှာလည်း ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ ဒုန်းပြေးလာသည်။ ဒုန်းပြေးလာသော တောခါမြင်လာမှ တည်ခါက ပိုမိုဒေါသ ကြီးကာ သံကုန် တုတ်သံ ပေးသည်။ သံကုန် တုတ်သံ ပေးလာသော တည်ခါ ထက် ဒေါသပိုသော တောခါသည် ဒုန်းပြေးလာသည်ကိုပင်လျှင် အားမရ၊ နိမ့်သော ကဇာချို တစ်နေရာကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ဝင်ကာ တည်ခါရှိရာ နှောပင်ဆီ အားကုန် ပြေးသည်။

တည်ခါအိမ် အောက်သို့ တောခါ ရောက်ရသော ထုံးစံ မရှိ။

ထို့ကြောင့် တောတို့က မတ်တတ်ရပ်ကာ တောခါ ပျံသန်းရေး အတွက် လူယောင်းပြုရသည်။ နောက်တစ်ချီတွင် ပိုက်ရှိရာ ဝင်တိုးလိမ့်မည်ဟု တော ယုံကြည်သည်။ တောခါက လူရိပ်လူယောင် မြင်သောကြောင့် ပျံတော့ပျံ၏။ တည်ခါက တုတ်နေသဖြင့် ဝေးဝေးမပျံ။

ဒုတိယ အချီတွင်လည်း တောခါသည် ကဇာရိုးနိမ့်သော နေရာမှ အလွယ်တကူ ခုန်ကျော် ဝင်လာပြန်သည်။ တည်ခါကလည်း ဒေါသကြီး၊ တောခါကလည်း ဒေါသကြီးဖြင့် အပြိုင်အဆိုင် တုတ်သံပေးနေသည်မှာ တောလုံး ဆူဆူညံညံ။

တော့ရော လုံးပါ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိ၊ လူယောင် ထပ်မံပြုရပြန် သည်။ လူယောင်ပြုသောအခါ တောခါက ထုတ်ရာမှ ရပ်ကာ ပျံပြန်သည်။ ဝေးဝေးမပျံဘဲ မျက်စိ အောက်ရှိ နပင်ပေါ်၌သာ နားပြီး တုတ်သံပေးနေသည်။

“အဖေ”

“ဟေ”

“နှစ်ခါ ရှိသွားပြီ၊ ဘယ်လို ဆက်လုပ်မလဲ”

“ပိုက်ထောင်ထားတဲ့ နေရာနဲ့သူဝင်တာနဲ့ မတိုက်ဆိုင်သေးလို့ပါကွာ၊ ကဇာရိုး နိမ့်တာလည်း တမောင့်”

“ပိုက်ထက်တော့ ကဇာရိုးက မြင့်ပါတယ်ဗျ၊ သူ ခုန်ချင်လို့ ခုန်ဝင်တာပါ”

“အေးပေါ့ဟာ၊ အရင်တော့မှာ ပိုက်ထောင်တဲ့ အခါ ချုံတွေကအမြင့်၊ ပိုက်အနိမ့်ဆိုတော့ နိမ့်တဲ့ဆီပြေးလာရာက ပိုက်ထဲ တန်းတိုးတော့ မိရာမှာ လွယ်တာပေါ့၊ ခုဟာက ပိုက်နဲ့ ချုံက မတိမ်းမယိမ်း၊ ပိုက်ထောင်ထားရာဆီက မဝင်ဘဲ ကဇာချုံ အတက်ပေါက် သူခုန်ကောင်းရုံ နေရာကို ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုး ကျော်ဝင်မိရာကနေ လမ်းစတွေ့သွားတော့ သူ့ကို သင်ပေးသလို ဖြစ်တာပေါ့၊ ခုန်ဝင်ကျင့် ပါသွားတာပေါ့၊ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲကွာ”

တတိယ အကြိမ်မြောက်၌လည်း ခုန်ဝင်ရာ ပိုက်ဆီ မရောက်။

စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမ၊ သတ္တမ၊ အဋ္ဌမ၊ နဝမ။

ကိုးကြိမ်မြောက် ခုန်ဝင်အပြီး၌ ငလုံးက ချောက်ထုတ်ချင်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ ပြောလာသည်။ ငတောလည်း ဘာဆက် လုပ်ရမည်ကို ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားနေသည်။

တောခါ ခွပ်ပါလျက်နှင့် မိအောင် မဖမ်းနိုင်ခြင်းမှာ တောသမား ညှဉ်ရာ ရောက်နေသည်။ ကဇာဟူသည် လူက ကြိုတင်ပြုပြင် စီမံထားနိုင်သော ချုံပုတ် ချုံနွယ်မဟုတ်။ ယခုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့လာက မည်သို့ လုပ်ရမည်ဟူသော အတွေ့အကြုံ ရအောင် တောသမားက ရှာဖွေကြံဆထားမှ သင့်လိမ့်မည်။ လက်လျှော့ပြန်က အမြတ်ကျန်မည် မဟုတ်။

ခုန်ဝင်သောခါ တွေ့လာက မည်သို့ ထောင်မှ ရသည်ဟု လက်တွေ့အဖြေ ရရန် ငတော့ စမ်းသပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ငလုံး”

“ဗျာ အဖေ”

“ထောင်ထားတဲ့ ပိုက်တွေ အကုန်ဖြုတ်ကွာ၊ အဖေက ခါတည်အိမ်ချမယ်”

“ပြန်တော့မှာလား အဖေ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီခါ တစ်ကောင် မဲနေရင် ကျန် ခါတွေကောင် ထောင်ချိန် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြုတ်သာ ဖြုတ်ခဲ့ပါ ငလုံးရာ၊ ဖြုတ်ပြီး ငါ့ဆီ ယူခဲ့”

နှောပင်တွင် ချိတ်ထားသော ခါတည်အိမ်ကို ငတောက တက်ဖြုတ်သည်။ မူလ လာစဉ်က ထမ်းပိုးသဖွယ် စွပ်ထား လာခဲ့သည့် ဓားလုံရိုးကို နှောပင်ရှေ့ လက်လေးငါးလံ အဝေးရှိ မြေပြင်ပေါ်ခိုက်သည်။

နဘူးခက်များကို ချိုးကာ ခါတည်အိမ်ကို လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်သည်အထိ ပတ်ပေးသည်။ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် ချိုးသိမ်း၊ စွန် အစရှိသည့် ရန်သူများ ဘေးမှ ကင်းဝေးလောက်ပြီ ထင်ချိန်၌ ဓားလုံရိုးတွင် ခါတည်အိမ် ချိတ်သည်။

ငလုံး ဖြုတ်လာသော ပိုက်အားလုံးကို တောခါ ခုန်ဝင်ရာမှ ကျလောက်သော နေရာကို မှန်းဆထောင်သည်။ သည်တစ်ခါ နင်လွတ်နိုင်ရိုးလားဟု စိတ်ထဲမှ ငတော ကြိမ်းဝါးကာ၊ မူလ ထိုင်နေရာ နေရာက ပြန်စောင့်သည်။ လာချင်လျှင် တောခါလာခဲ့ ပေရော့။ လွတ်နိုင်ရိုးလား။

လွတ်ပါသည်။

ချုံကို တစ်ခါခုန်၊ ပိုက်ကို တစ်ခါခုန်လျက် နှစ်ဆင့်ကျော် ခုန်ဝင်ကာ ခါတည်အိမ် ချိတ်ထားရာ ဓားလုံရိုးအထိ တောခါ ရောက်သည်။ လူယောင်ပြသောကြောင့် ပျံသည် ပြောရုံသာ ပျံပြီး အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ် တက်နားကာ တောခါက တုတ်သံ ပေးနေ ပြန်၏။ ငတောရော ငလုံးပါ မခံချင်စိတ်ကြောင့် တုန်တုန် ယင်ယင်။

“အဖေ”

“ပြန်ချင်ပလားကွ ငလုံး၊ အစွမ်းကုန် ကြံသေးတာပေါ့ ကွာ”

“မပြန်ချင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဒီခါကို မရ ရအောင် သာထောင်၊ ကနေ့မရ မနက်ဖြန်ထိ ဆက်သာထောင်”

“ခါတည်အိမ်ကို မြေကြီးပေါ် ချကွာ၊ ခုထောင်ထားတဲ့ ပိုက်ရှိသမျှ အကုန် ဖြုတ်ခဲ့၊ မြေကြီးပေါ် ချထားတဲ့ ခါတည်အိမ်ကို ပိုက်ချင်းထိအောင် ဆက်ထောင်၊ အကွာအဝေးက ခါတစ်ကောင် ဆန့်တိုးစာရုံသာထား၊ ခါတည်အိမ်ကို ခါမိလို့ ဆန့်တိုးရင် မမိဟမိ ဖြစ်အောင်ထား၊ သူကျော်ပျံလို့ ပြန်ခွပ်လည်း မိလောက်တဲ့ အနေအထားပေါ့၊ ဘယ်ဘက်က ခွပ်ခွပ် မိရမယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ ရောက်အောင်ထောင်၊ ဒါမှ မမိရင် ခါထောင်သလို ခလုတ်ဆင်ပြီး ကွင်းလျှောထပ် ထောင်မယ်”

ခါတည်အိမ်ကို မြေကြီးပေါ်ချ၊ လေးဖက်လေးတန်မှ ပိုက်များကို ထိစပ်ထောင်လျက် တောခါ ထပ်မံပြန်လာပြီး ခွပ်မည့် အချိန်ကို ငတောတို့ စောင့်သည်။

တောခါက ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကစားရိုးကို ခုန်ကျော် ဝင်သည်။

တည်ခါကို ခွပ်ရန် တည်အိမ်ဆီသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးလာရာ ပတ်ပတ်လည် ကာဆီးထားသော ခါတည်ပိုက် တစ်ခု အတွင်းသို့ အားလွန် ကျုံ့ဝင်သွားရာ ပိုက်ထဲ၌ လုံးထွေးလုံးထွေး။ တောခါ လွတ်မထွက်စေရန် ပိုကြိုး က ထိန်းထား၏။

ယုန်ရိုက်သမား

(၁)

မှောင်မိုက်လွန်းသောည။

ညမှောင်မှောင်၌ ကြယ်ရောင် လင်းလက်နေသည့်တိုင် ပြိုင်သကဲ့သို့ ကျလာနေသော နှင်းထုကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းဖုံးလွှမ်းလျက် ဝေရီနေသည့်ည။

လေအထက်၌ရှိသော ထင်းမွေးတောများ၊ မည်သည့် စိုက်ပျိုးပင်မှ စိုက်ပျိုးမရသော လျှိုမြောင်၊ ချောင်နှင့် ကုန်းရိုးတို့၌ ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ကြီးဝါးကြီးများ၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ် ချုံတန်းကြီးများဆီမှ မြည်သံပေးနေသော သင်းခွေချပ် အသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သင်းခွေချပ်သည် အသံမျိုးစုံကို တုပမြည်တတ်သည့် ထူးခြားသော အကောင်ဖြစ်ရာ သူ့အသံမှာ ပုံမှန် မရှိ။

မှောင်မိုက်သော အကာလ ညအခါ၌ ငတောတို့ သုံးယောက်သည် မီးလင်းဝင်းထိန် ရှိန်တောက်နေအောင် ထိုးကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ လာကြသည်။

အချို့ရှာသကာ တွေ့သကဲ့သို့ သူတို့ ရှာနေသော သားကောင်ကို တွေ့လာပြီ။

ငလုံး ထိုးလိုက်သော မီးရောင်အောက်တွင် တောယုန် နှစ်ကောင်။
 မီးရောင် အောက်မှ ယုန်အပေါ်မွေးသည် ပြာနှမ်းနှမ်း။ ရောစပ်နေသည့်
 အမွေးသည် နီကြင်ကြင်။
 ယုန်တစ်ကောင်က ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်။ ထိုယုန်က ယုန်ဖို။
 ယုန်တစ်ကောင်က ခပ်ပွပွ။ ထိုယုန်က ယုန်မ။
 တောသမား မျက်စိ၌ တန်းခနဲမြင်၊ တန်းခနဲသိသည်။ မီးရောင်
 အောက်မှ ယုန်နှင့်လူ အကွာအဝေးသည် ဝေးလှမှ ဝါး ကိုးပြန် ဆယ်ပြန်။
 သည် ယုန်နှစ်ကောင်ကို ငတောတို့ ရိုက်ဖမ်းမည်။
 ယုန်ရိုက်ရာ၌ လူသုံးဦး လိုသည်။
 ယုန်ကို မီးထိုးရှာ၊ မီးကစားပြသက တစ်ဦး။
 ယုန်ရိုရာသို့ လူက အသွား၌ ခြေသံကို ဖုံးလွှမ်းစေရန် ချူကုံးကို
 လှုပ်ပေးမည့်သူက တစ်ဦး။
 မီးရောင် နောက်ကျယ်မှ နေ၍ ယုန်ကို လှမ်းရိုက်မည့် သူက တစ်ဦး။
 ယခုည ယုန်ရိုက်ရာ၌ ငလုံးသည် မီးထိုးသမား။
 ငမုံးသည် ချူကုံး လှုပ်မည့်သူ။
 ငတောသည် ယုန်ရိုက်မည့် ယုန်ရိုက်သမား။
 ယုန်ကို ဖမ်းဆီးရာ သူဒေသ သူနည်း၊ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်နည်း
 နည်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်မြေနှင့် အဆင်ပြေ အလျဉ်းသင့်
 သကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးကြသည်။
 ငတောတို့ ချိုင့်ကြီးဒေသ၌ ယုန်ဖမ်းနည်း သုံးနည်းကို အဓိကထား
 သုံးသည်။ ယုန်သမားကို ခွဲခြားရာ၌လည်း သူတို့ သုံးစွဲသော ဖမ်းဆီးနည်းကို
 လိုက်လျက် ခေါ်ဝေါ်၏။
 ပထမနည်းက ယုန်ကို ထောင်ဖမ်းသောနည်း။
 တိုနည်းက ယုန်ဝပ်ကျင်းရှာ၊ ယုန်သွားကြောင့် ရှာလျက်၊ ဝပ်ကျင်းမှ
 အထွက်၊ စားကွင်းသို့ အလာတွင် ယုန်ကို ထောင်ဖမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့
 ယုန်ကို ထောင်ဖမ်းသော သူအား ယုန်ထောင်သမားဟု ခေါ်သည်။
 ဒုတိယနည်းက ယုန်လိုက်နည်း။
 ဝပ်ကျင်းများ၊ ချုံပုတ်ချုံ၊ နွယ်များထဲ၌ ခိုအောင်း နေသော ယုန်တို့ကို
 ချုံပုတ်လန့်ထုတ်၊ ခွေးနှင့်လိုက်၊ လူနှင့်လိုက်ပြီး ဖမ်းသည်။ ယုန်ကို ဤသို့
 လိုက်လံ ဖမ်းဆီး သူအား ယုန်လိုက်သမားဟု ခေါ်သည်။

တတိယနည်းက ယုန်ရိုက်နည်း။
 ဤနည်း၌ မီးထိုးရှာ၊ ရိုက်၍ မိလောက်သော အနေအထား ရောက်မှ
 ဝါးမာတုတ်ဖြင့် ယုန်ကို ရိုက်ယူရသည်။ ထိုသို့ မီးထိုး ရိုက်ဖမ်းနည်းကို
 သုံးစွဲဖမ်းသော သူအား ယုန်ရိုက်သမားဟု ခေါ်သည်။
 ငတောတို့သည် ယုန်ကို မီးထိုးရှာကာ တွေ့လာသော ယုန်အား ရိုက်ယူ
 ကြမည့် ယုန်ရိုက်သမားများ ဖြစ်သည်။
 ယုန်ရိုက်သမားသည် ယုန်ရိုက် မထွက်မီ ယုန်ခြေရာနှင့် ယုန်ချေးကို
 ရှာဖွေထားရသည်။ ယုန်ရိုက်ထွက်မည့်သူမှ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်မီးထိုးရှာ
 ရိုက်က အလွန်အလွန် တိုက်ဆိုင်မှသာ ရကောင်းရဖွယ် ရှိသည်။ စနစ်တကျ
 ပြင်ဆင် လေ့လာသူကဲ့သို့ ထိရောက်မှု မရှိ။ ယုန်ရိုက်သမား၏ ဖွေဆော်ဦး
 တာဝန်မှာ ခြေရာခံရေးနှင့် ယုန်ချေး ရှာရေးပင် ဖြစ်သည်။
 ယုန်ခြေရာသည် မိုးတွင်းကာလ အစိုဓာတ်ရှိသော အချိန်၌ သွားလာ
 ထားပါက လက်မနှိပ်ထားသကဲ့သို့ လွန်စွာ ထင်ရှားသည်။
 နွေနှင့်ဆောင်း ကာလတွင် ဖုန်ထူရာ၊ သဲထူရာ ခြေရာ ထင်နိုင်သည့်
 နေရာများ၌သာ ယုန်ခြေရာ ခံလွယ်သည်။
 ယုန်ဖို ခြေရာက ကားပြီး၊ ယုန်မ ခြေရာသည် စုသည်။
 ပုန်းလျှိုးတော့မည့် အချိန်၊ ဝပ်ကျင်းဝင်တော့မည့် အချိန်၌ ဖနောင့်
 ခြေရာပျောက်သည်။ သေရေးရှင်ရေး ဒုန်းတိုက် ပြေးသောအခါ ခြေရာ၌
 ဖနောင့်ရာ ပါသည်။
 မိုးတွင်း အစိုဓာတ်ထဲ နှစ်သွားပါက ခြေသည်းရာ တွေ့ရတတ်သည်။
 ခြေသည်းရာမှာ သုံးခု ဖြစ်သည်။ ယုန် စားသော နေရာ၌ အစိုဓာတ် ရှိနေပါက
 ခြေသည်းရာ ထင်လေ့ ရှိသည်။
 ယုန်ခြေရာကို ဝပ်ကျင်း အဝင်အထွက် ဖြတ်သန်းသွားရေလမ်းနှင့်
 စားကွင်းတို့၌ ရှာဖွေရသည်။ ယုန်ချေးကို ရှာဖွေရာ၌လည်း ထိုနေရာများတွင်
 ရှာဖွေရသည်။
 ယုန်သည် နေ့ခင်း၌ အပြင်ထွက်လေ့ မရှိ၊ အိမ်မွေး ယုန်ကသာ
 နေ့ခင်းဘက် ထွက်ဝံ့ချင် ထွက်ဝံ့မည်။ တောယုန်က မထွက်ဝံ့၊ ထွက်လာက
 ခုန်ညှိ၊ လင်းယုန်တို့က ထိုးသုတ် တိုက်ခိုက်သည်။ ညဘက်၌သာ အစာရှာကြ
 မျက်မြူးကြသည်။

ယုန်တို့ အထူး ကြိုက်နှစ်သက်သော စားကွင်းသည် ပန်းတော်ဖြူ၊ ပန်းတော်နီ၊ မြေဇာမြက် ပေါများသော ဇားကွင်း၊ သည်စားကွင်းကို ယုန်တို့ မက်မက်မောမော။

ကုန်းနှင့် သဲယာမြေ၌ ပေါက်ပေါက်၊ ကျောက်ကုန်း၊ ကျောက်ချိုင့်၌ ပေါက်ပေါက် ပန်းတော်ဖြူ၊ ပန်းတော်နီနှင့် မြေဇာ ပေါက်ရာသို့ နီးဝေးမဟု လာရောက် စားသောက်ကြသည်။ ဤသို့ လာရောက် စားသောက်ခြင်းကို ယုန်က နှစ်သက်သည်။

ညဦးပိုင်း၌ ယုန်သည် စားကွင်းစားကျက်သို့ အမြဲတမ်း သွားရောက် စားသောက်သည်။ အစာဝ မြူးထူး ပျော်ပါးပြီးမှသာ မူလဝပ်ကျင်းသို့ ပြန်သည်။

စားကွင်းသို့ သွားရာ၌ ဖြစ်ဖြစ်၊ စားကွင်းအတွင်း၌ ဖြစ်ဖြစ် ယုန်သည် မစင် စွန့်လေ့ ရှိသည်။

ယုန်ချေးသည် ဆိတ်ချေးနှင့် တူ၏။ ယုန်ချေး အစိုဖြစ်က အစိမ်းရောင်၊ ခြောက်သွေ့သွားသောအခါ အဖြူရောင် ပြောင်းသွားသည်။ ပုံစံမှာ ဆိတ်ချေး ကဲ့သို့ လုံးလုံးလေး။

ကျောက်ပန်းတော်ကုန်းသို့ ယုန်ခြေရာခံ၊ ယုန်ချေး ရှာလာရာတွင် ငတောသည် တောသမား မျက်စိဖြင့် အဘက်လက်မှ ချိန်ဆ တွေးတောရာ၊ အဖြေရှာရ၏။

ကျောက်ပန်းတော်ကုန်းသည် တစ်ခေါ် အကွာအဝေး အတွင်း၌ ထင်းမွှေးတောမရှိ၊ သစ်ကြီးဝါကြီးမရှိ၊ ကဇာခင်တန်းဟု ခေါ်သော ချုံပုတ် ချုံနွယ်များလည်း ထိလျက် ဆက်လျက် မရှိ၊ ချုံများမှာ ဟိုနေရာ တစ်ချို့ သည်နေရာ တစ်ချို့၊ ဟိုစုစု သည်စုစု။

ကျောက်ပန်းတော်ကုန်းထိပ်၌ မိုးများလျှင် ရေဝပ်သော ချိုင့်ကြီးရှိသည်။ ချိုင့်ကြီးသည် ကန်ကဲ့သို့ ရက်ရှည် လချီ ရေမနေ၊ သို့ရာတွင် ကျောက်ကုန်း ကျောပေါ်တွင် ရေဝပ်သော နေရာ ကျယ်ပြန့်သော ဧရိယာ။

သည်နေရာမှာ ကျောက်ပန်းတော်ဖြူ၊ ကျောက်ပန်း တော်နီနှင့် မြေဇာ မြက်များက ပေါက်ရောက်နေသည်။ တောကြီး စားကျက်ကဲ့သို့ စားမကုန်။

သည်မျှ ပန်းတောပေါ၊ မြေဇာပေါ သော်လည်း နေ့ခင်းဘက်၌ ယုန်တို့ ကျင်းခပ်ကျင်းဝပ်စရာ နေရာထိုင်ကွင်း မကောင်း ထိုနေရာသို့ သိုးဆိတ် နွားအုပ် များလည်း လာ၏။ လူလည်း ပါ၏။ စွန့်ညှိ၊ လင်းယုန်၊ ချိုးသိမ်း၊ တိုက်သိမ်း

တို့ ဝဲယုံရှာပါကလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ မရှာရ၊ လူရန်၊ သားရဲရန် မလွတ်သောအခါ ယုန်တို့နေဘက် နေမရ၊ ညဘက်၌ အစာ လာစား၊ နေ့ဘက်တွင် လုံခြုံရာ ဝပ်ကျင်းဆီ ပြန်ကြလျက် သူတို့ ဘဝ ရှင်သန်ရေးကို ဗီအေသိဖြင့် ရွေးချယ် တည်ဆောက်ကြ၏။

စားကွင်းစားကျက်သို့ ယုန်တို့ ပုံမှန်လာကြောင်း သက်သေခံကား ယုန်ခြေရာ မဟုတ်၊ သုံးရက် မဟုတ်။

စားကျက် စားကွင်း အနေအထားက ယုန်တို့ ကြိုက်နှစ်သက်ဆဲ အတက်အနုပေါက်များ ရွှန်းရွှန်းစိုစို၊ မြရည်စို ညိုမှောင် ရောင်ပြေးနေသော စားကွင်းစားကျက်က ယုန်တို့ လာရောက်ဦးမည်ဟု ကြေညာဟန် ရှိ၏။

ကျောက်ပန်းတော်ကုန်းကို နေ့သမားက ခွေးအုပ်နှင့် လိုက်သွားသလား၊ ညသမားက မီးထိုး ရိုက်သွားသလားဟုလည်း ငတော စနည်းနာရ၏။

နေ့သမားက ခွေးအုပ်နှင့် မလိုက်သေး။

ညသမားက မီးထိုး မရိုက်သေး။

သည်သတင်းက ယုန်တို့ တောမလန့်သေး။ လူမလန့် သေးကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သည်ယုန်မှ မဖမ်းလျှင် ဘယ်ယုန် သွားဖမ်းမလဲ။

ဖမ်းမည်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။

ဘယ်လို ဖမ်းမလဲ ယုန်လိုက် ယုန်ခြောက်၍ ရမလား။

ယုန်ထောင်၍ ရမလား။

ယုန်လိုက် ယုန်ခြောက်ရန် မဖြစ်နိုင်။

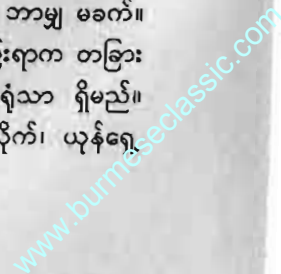
လေးဖက်လေးတန် ဟင်းလင်းဖွင့် လွင်ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသာ ယုန် စားကွင်းကြီးကို လာပြီး ယုန်ခြောက်ရန်မှာ အလွန် ခက်ခဲသည်။

မည်သည့်ဘက်ကို ယုန်ပြေးမည်ဟု မှန်းဆမရ၊ ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်က တိရစ္ဆာန် အချင်းချင်းဖို့ ယုန်နှင့်ခွေးကို ကဲ့ရဲ့မည် မဟုတ်။

ငတောလို လူတစ်ဦးက ယုန်လိုက်ရာတွင် ထင်ခြေ မပေါက်က ကျိတ်ရယ်စရာ ဖြစ်သွားမည်။ လေးဖက်လေးတန် ဟင်းလင်းပြင်ကို ယုန်ခြောက်ရာ၌ ယုန်နှင့်အတူပြေး ခွေးနှင့်အတူ လိုက်ဖို့က ဘာမျှ မခက်။

ပိုက်ဆံ မောင်းသွင်းဖို့ ခက်သည်။ ပိုက်က တခြား၊ ယုန်ပြေးရာက တခြား ဖြစ်ခဲ့လျှင် ယုန်နှင့်အတူ ပြေး၊ ခွေးနှင့်အတူလိုက်၍ မောရုံသာ ရှိမည်။

နေ့ခင်းဘက်ဖြစ်က ခွေးမောလဲလဲ၊ လူမော ဟောဟဲလိုက်လိုက်၊ ယုန်ရှေ့

ဟပ်ထိုးကျကျ ညာသံပေး လိုက်ဖို့ ငတော မကြောက်။ ကိုးကုန်း ကိုးကွင်း ကျော်အောင် လိုက်ရမလား၊ ငတော မမှု။ ယခုမှ ဖမ်းရဆီးရမည့် နေရာက ညစားကွင်း။ နေ့ဘက်၌ ယုန်လုံးဝ မလာသော နေရာ။ သည်လို နေရာမျိုးမှာ ယုန်ဘယ်လို ခြောက်ရပါ့မလဲ၊ မရနိုင်။

ယုန်ခြောက်ရန် ယုန်လိုက်ရန် မလွယ်က ယုန်ထောင်၍ ရမလား ငတော စဉ်းစားရာ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းယမ်းမိသည်။ ခေါင်းယမ်းရပေလိမ့်မည်။

ပိုက်ထောင်ရမည့် ကွင်းက လေးဖက်လေးတန် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ သည်လောက် အကျယ်ကြီးကို ဘယ်လို ဝထိုးမလဲ၊ ဘယ်လို စည်းတားမလဲ၊ ဘယ်လို ပိုက်ထောင်မလဲ၊ ဒေဝဒတ်အင်းနှင့် ဆောင်းနှင့် တိုင်းယက်သကဲ့သို့ ငတော လုပ်မရ။ ဘယ်လိုလုပ်မှ ယုန်ဖမ်းရမလဲ။

ထောင်ရန်လည်း မလွယ် ခြောက်ရန်လည်း ခက်ခဲသော ကျောက်ပန်း တော်ကုန်းသို့ ညမှ လာစားသည့် ယုန်ကို မီးထိုးရိုက်နည်းဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း သာလျှင် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

သည်အချိန်အဆင့်ဖြင့် ငတော ယုန်ရိုက် လာခဲ့၏။ ယခု တွေ့လေပြီ။ တွေ့လာသည်မှ တစ်ကောင်ထဲ မဟုတ်၊ ယုန်ဖို့ ယုန်မ နှစ်ကောင်တွဲ။

ငလုံးသည် ကြီးဖြင့် သိုင်းလွယ်ထားသော ခြောက်ဖို့အား ဘက်ထရီ မီးနှင့် ယုန်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ထိုးထားသည်။ ယုန် နှစ်ကောင်စလုံးအား မီးရောင်က ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ တောက်လျှောက် ကျရောက် ဖုံးလွှမ်းနေသော မီးရောင်ကို ယုန်တို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ စားလက်စ မြက်ကို မစားတော့ မီးရောင် လာရာကိုသာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

ငတောတို့ ဘိုးများဘွားများ လက်ထက်က ရေနံချေး ဝဝစိမ်ထားသော မီးကွင်းကြီးများကို ထွန်းခဲ့သည့်ခေတ်။ အဖေတို့ ဘတို့လက်ထက်က ရေနံဆီ မီးခွက်ကြီးများကို ထွန်းခဲ့သည့်ခေတ်။

ဘိုးဘွား အဘအဖေတို့ ခေတ်က ဆယ်ဝင် သံပုန်း အခွန် အဟောင်း ကြီးကို တစ်ဖက်ဖွင့်၊ သုံးဖက်ပိတ်၊ ရေနံချေး ဝဝ စိမ်ထားသော မီးကွင်းကြီးများ အဆက်မပြတ်ထည့် သို့မဟုတ် ပွဲဈေးတန်းက မီးခွက်ကြီးကြီးကဲ့သို့သော မီးခွက်ကြားများ ထွန်းကာ မီးထွန်းခဲ့ကြသည်။

မီးပုံးကြီးကို ရွက်ရာ၌ အဝတ်ရွေလုပ်ကာ ရွတ်သူရွတ်၊ အဝတ်ခုံကာ ရွက်သူရွက်။ ရေနံချေး ဝဝစိမ်ထားသော မီးကွင်းခေတ်ကို ငတော မမိ။

မီးခွက်ခေတ်ကို ငတောမိသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မီးပုံးဖြင့် ယုန်ရိုက်ခဲ့ရသည်။ ယခုမှသာ တစ်ခေတ်ဆန်းပြီး ဘက်ထရီ တောလိုက်မီး သုံးတတ်လာကြသည်။ ဘက်ထရီ တောလိုက်မီး သုံးသောကြောင့် ဘိုးတို့ ဘတို့ ခေတ်ကလို မီးပုံးကြီး မရွက်ရတော့။ ငါးခဲထိုး တုတ်မီး (လက်နှိပ်)ဖြင့် ဝင်းထိန်ရိုက်တောက် နေစေရန် အသာ ထိုးရုံမျှပင်။

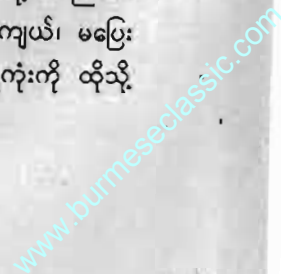
မီးသုံးစွဲရာတွင် ဘိုးတို့ ဘတို့ခေတ်နှင့် မတူတော့သော်လည်း၊ ယုန်ရိုက်ရာ ချဉ်းကပ်သောအခါ အသံပေးရာ၌ တူညီသည်။ ဘတို့ ဘိုးတို့ ခေတ်ကလည်း ချူကုံးကို သုံးသည်။ ငတောတို့ လက်ထက်၌လည်း ချူကုံးကို သုံးသည်။

ယုန်ရိုက်ရာသို့ ချဉ်းကပ်ရာတွင် ငတောတို့ ဒေသက ချူကုံးကို သုံးသော် လည်း အချို့ဒေသများတွင် ဒလက်ကို သုံးသည်။ အချို့ဒေသများက ငါးမူးလုံး သံကွင်း အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ကို ကြီးဖြင့် သိပြီး လှုပ်လှုပ်ပေးသည့် သံကွင်း ပန်းကုံးကို သုံးသည်။ ငါးမူးလုံး သံကွင်း နှစ်ဆယ် အစိတ် သုံးဆယ်ခန့်ကို ကြီးဖြင့် သိကုံးထားခြင်းအား ဒလက်ဟု ခေါ်သော ဒေသက ခေါ်သည်။

သံကွင်း အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ကို ကြီးဖြင့် သိကုံးပြီး လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ပေးပါက ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်၊ ချပ်ဖြင့် အသံထွက်သည်။

ချူကုံးကို ချူလုံးသေးသေးလေး ဆယ့်လေးငါးလုံး တွဲပြီး လှုပ်ပေးပါက ချင်၊ ချင်၊ ချင်၊ ချင်၊ ချင် ချင် ဖြင့် အသံထွက်သည်။ ယုန်ရိုက်ရာတွင် သုံးစွဲသော ချူမှာ နွားများကို ဆွဲပေးသော ချူကလုံ (ချူကလုံ) အသေးလေးများ ဖြစ်သည်။ တစ်လုံးတည်းသော ကလုံ၊ ကလုံ၊ ကလုံ၊ ကလုံ နှင့်မြည်သည့် ချူကြီးများ မဟုတ်။ ချူဖို ချူမ ချူကြီး မဟုတ်။ ချင်၊ ချင်၊ ချင် နှင့် မြည်သံပေးသည့် ချူ အငယ်စားလေးများ။

ချူကုံး လှုပ်သမားသည် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး မလှုပ်ရ၊ နွားပြေး နွားလိုက် ချူသံမျိုး မလှုပ်ရ၊ မေ့ပြီး ချူမလှုပ်ဘဲ မနေရ၊ ချူလှုပ်ပြီး ယုန်ခြောက်ထုတ်သလို သုတ်ပျာ သုတ်ပျာ မလှုပ်ရ၊ အကောင်းဆုံး လှုပ်သံမှာ ယုန်တို့ နေ့စဉ် ကြားလေ့ရှိသော လာသွားနေသည့် ကျွဲနွားတို့ လည်ပင်း ထွဲထားသော ချူသံမျိုး ဖြစ်သည်။ မနေ၊ မမြန်၊ မတိုး၊ မကျယ်၊ မပြေး မရပ်၊ ချင်၊ ချင်၊ ချင်၊ ချင် သံထွက်စေရမည်။ ငမိုးက ချူကုံးကို ထိုသို့ ခြစ်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထားလှုပ်သည်။

ယုန်ရိုက်ရာ လိုက်နာသော တောစည်းကမ်းများကလည်း ဘိုးတို့ ဘတို့ လက်ထက်က စည်းကမ်းများပင်၊ ယုန်ရိုက်ရာ စကား မပြောရ၊ လိုအပ်၍ စကား ပြောခဲ့လျှင် တိုးတိုး၊ ချောင်း မဆိုးရ၊ သီချင်း မဆိုရ၊ ရိုက်ကွင်း၌ အပေါ့ အလေး မသွားရ၊ မဆဲရ၊ ညစ်ညမ်းသော ကိလေသာရာဂ ကိစ္စ မပြောရ၊ သည်စည်းကမ်းများကို ယခုလည်း ယခင်ကလို လိုက်နာရ၏။

အထူး သတိထားရသော အချက်မှာ မီးရောင်ရှေ့ကို မည်သူမှ ဖြတ်သန်း မသွားမိရန် ဖြစ်သည်။ မီးရှေ့ကို လူရိပ် ထွက်သွားလျှင် ယုန်က အလွန်လန့်သည်။ ယုန်လိုက်၍ ဒုန်းခြောက်ချိန် မဟုတ်၊ ယုန်ထောင်ချိန်ကို ပိုက်အားကိုးရသော အချိန်မဟုတ်၊ ယုန်လန့်ပြေးပါက ယုန်ရိုက်သမားမှာ မည်သို့မှ လုပ်မရ။ ထိုသို့ဖြစ်မည်ကို ယုန်ရိုက်သမားက အလွန် ကြောက်သည်။ ယုန်ရိုက်ရာပါသော သုံးဦးစလုံးသည် တက်ညီ လက်ညီ ဘက်ညီ သတိရှိရန် လိုအပ်သည်။

*

(၂)

“ကစား”

ငတော ပြောသံက ခပ်တိုးတိုး၊ ခပ်တိုတို၊ ငလုံးက နည်းလည်သည်။ မီးထိုးရင်း သားအဖ သုံးယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တက်လာကြ သည်။ ငမုံး၏ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင် အသံက မနှေးမမြန် ခပ်မှန်မှန်။ စည်းကိုက် ဝါးကိုက်သဖွယ် အံကွက်ကျကျ။ ငလုံးသည် ယုန်နှစ်ကောင်စလုံးဆီသို့ မီးကို စွပ်ထိုးမြဲထိုးလိုက်သည်။

စွပ်ထိုးရာမှ ယုန်မျက်နှာဆီက ခွာလိုက်သည်။ ယုန်ခြေစုံ ရှေ့သို့ မီးကို အောက်စိုက်ငိုက် ထိုးပေးသည်။ ယုန်တို့၏ မီးရောင် အပြောင်းအလဲကို ကြည့်သော အကြည့်က စူးစမ်း သည့် အကြည့်။ ချူသံကို နားစွင့်ဟန်က ကြားနေကျ အသံဖြစ်ဖူး မဖြစ်ဖူး၊ ပြန်ချိန်ဆနေဟန်ဖြင့် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်၊ နားရွက်လေး တစွင့်စွင့်၊ မီးရောင်နှင့် ချူသံသည် သူတို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ပိုပို နီးလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသော်လည်း ထိတ်လန့် ထူးခြားဟန် မပြ။

မီးကို ယုန်ခြေစုံရှေ့သို့ ထိုးရာမှ ယုန်နှစ်ကောင်၏ မျက်လုံးအစုံဆီသို့ ငလုံးက စိုက်ထိုးလိုက်ပြီးမှ ယုန်အပေါ် ကျော်လျက် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အဝေး ရောက်အောင် ထိုးသည်။ မီးရောင်ပျောက်သွားကာ ယုန်နှစ်ကောင်သည် မီးရောင်ကို ရှာလိုဟန် ပြုလာမှ ငလုံးက ယုန်မျက်နှာဆီ မီးတည့်တည့် ပြန်ထိုးကာ မီးရောင်ကို ပြောင်းလိုက်သည်။ ယုန်နှစ်ကောင် ရှေ့မှ ဝါးတစ်ရိုက် အကွာ၌သာ မီးရောင်ကို ထိုးထားသည်။

ယုန်နှစ်ကောင်စလုံးပင် မီးရောင် တည့်တည့် ရောက်လာလိုက်၊ ကျော် သွားလိုက်၊ ရှေ့ရောက်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို အဖြေရှာနေဟန် ရှိသည်။ ငမုံး ချူကူးသံက ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင် ဖြင့် ဝါးချွင်ချွင် မြည်ကာ ရှေ့တက်သည်ထက် တက်လာသည်။ ငလုံးက ဇာတ်ပွဲထဲမှ မီးစကြာမှန်ပြောင်း အပြေးလှည့်သလို လှည့်ပတ်ထိုးကာ ရှေ့သို့ ရှေ့သို့ တိုးလာနေသည်။ ရိုက်ရမည့် ငတောက ရိုက်မိမိမိ ရိုက်ကွင်း ချိန်ဆရင်း ရှေ့တက်လာသည်။

ယုန်ကို ထိုးထားသော မီးသည် အရေးကြီးသော အချိန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ရာ တည့်တည့် စူးစူးစိုက်စိုက် ထိုးပေးရသည်။ စူးစိုက်တည့်ထိုးပေးရာမှ ဝေ့ကာ၊ ဝဲကာ၊ လူးကာ၊ တွန့်ကာ ပတ်ကာ ပိုက်ကာ၊ ရစ်ကာ၊ ပတ်ကာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ထိုးသည်။ မီးရောင် အမြူးအကြွ ချူသံ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင် ခြေလှမ်း ကျကျ ကြားခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့သော်လည်း သူတို့၌ မည်သည့် သေးအန္တရာယ်မှ မကျရောက်ကြောင်း သိလာသော ယုန် နှစ်ကောင်သည် အစာမစားဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရာမှ မြူးကြွ လာသည်။

ပိုက်တစ်ကမ်း၊ ယုန်တစ်ကမ်း၊ ရိုက်ဝါးတစ်ကမ်းသည် အရေးကြီးဆုံး အချိန်များ။

ပိုက်တစ်ကမ်း ဟူသည် ယုန်ခြောက်ရာ၌ ပိုက်ဆီ တိုးလှလှ အချိန်တွင် လူလက်တစ်ကမ်း ရောက်လာသော ယုန်ကို သေးအန်မထွက်စေရန် နောက်လှန် မထွက်စေရန် ခြောက်လှန် သွင်းချက် မှန်ရမည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

ယုန်တစ်ကမ်း ရိုက်ဝါးတစ်ကမ်း ဟူသည် ယုန်ကို ရိုက်ရန် မိသော အချိန်ဖြစ်ရာ အရေးကြီးဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်။ ညအချိန်လေးမှာ ရိုက်ကွင်း ရွေးရသည်။ ရိုက်ချက် လက်ဆ မှန်ရန် ဆရသည်။ အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ရိုက်နိုင်ရန် လျင်မြန်ရသည်။ ပိုက်တစ်ကမ်း လှန်ထွက်၊ အန်ထွက် ဖြစ်လည်း ယုန်ဆုံးသည်။ ရိုက်ဝါးတစ်ကမ်း ယုန်တစ်ကမ်းအတွင်း

www.burmeseclassic.com

ရိုက်ချက် မမှန်လည်း ယုန်ဆုံးသည်။ ယုန်နှစ်ကောင်ကို ပြိုင်ရိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ လက်သွက်၊ ရိုက်ချက် မှန်ရန် များစွာ လိုအပ်သည်။

ယုန်နှင့် ငတော အနေအထားမှာ ယုန်ဖိုက ဝေးသည်။ ယုန်မက နီးသည်။ မီးရောင်က လှည့်ပတ်ဝေဝဲ ထိုးမြဲ၊ ချူသံက ချွင် ချွင် မြည်မြဲ။ ယုန်နှစ်ကောင် ပျော်မြူး ခုန်ပေါက်ဆဲ။

မီးရောင်နောက်ကွယ်မှ ငတောသည် ဝါးမာ ခုနစ်တောင် ကျော်ရှိသည့် ဝါးမာပြတ်တုတ်ဖြင့် အဝေး၌ရှိသော ယုန်ဖိုအား ဖုန်းခနဲ နေအောင် ရိုက်ချ လိုက်သည်။ ဖုန်းခနဲ မြည်သံကြောင့် လန့်ခုန်သည့် ယုန်မသည် မြေပြင်ပေါ် အကျ၌ ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ ခြေတစ်လှမ်းရှေ့ အတိုး၌ ဖုန်းခနဲ မြည်သံ ထပ်မံ ထွက်လာပြီး ယုန်မလဲကျသွားသည်။

ငတောတို့ မှန်းသည့်အတိုင်း ယုန်ဖိုယုန်မလည်း မှန်သည်။ ရိုက်ချက်မှာ ဆက်တိုက် စဉ်တိုက် ဖြစ်ရာ နှစ်ကောင်စလုံး ပြေးမလွတ်။

ယုန်သည် သမင်ကဲ့သို့ ကောင်ရေများများ အုပ်ဖွဲ့နေလေ့ ရှိသော အကောင်မဟုတ်။ အတွဲများသည်က နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် တွဲတတ်သော်လည်း ရှားရှားပါးပါး။ ယုန်ရိုက်သံ၊ လှသံကြောင့် ယုန်ရိုက်ဖို့ ဆက်ကြိုးစားလည်း ထိုနေရာ၌ မရနိုင်တော့။ ရွာသို့ပြန်ရန်သာ ငတောက ယုန်များကို တုပ်နှောင် ရင်း ငလုံးနှင့် ငမုံးကို ပြောကြားသည်။ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်ရှိစဉ်က ချမ်းရ အေးရမှန်းမသိ။ ယုန်ရပြီးချိန်မှ နှင်းဆောင်း လေဒဏ်ကြောင့် ချမ်းအေးရမှန်း သိလာ၏။

*

(၃)

ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့သည် ယုန်နှစ်ထုပ် ရခဲ့သဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ် ပျော်ပျော် ချွင်ချွင်။

ရှေ့မှ ငလုံးက အပြန်ခရီးဖြစ်၍ မီးထိုးလျက် စကား တဖောင်ဖောင်။ နောက်ပိုင်းမှ ငမုံးကလည်း အာသွက်လျှာသွက်။ အချိန်အစောကြီး ရှိသေးတယ် အဖေ၊ သင်းခွေချုပ် အသံ ကြားခဲ့ရတဲ့ တောကို သွားပြီး သင်းခွေချုပ် ရှာပါလားဟု ပြောရာ ငတော ရယ်မောကာ ရွာသို့သာ ပြန်ခိုင်းသည်။

တောဆိုတာ စိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း အသံကြားရုံနဲ့ လျှောက်ရှာလို သားကောင် တွေစတမ်း မဟုတ်။ သူ့အချိန်နှင့် သူ့အခါ သူ့ရာသီ သူ့နေရာ သူ့သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီ တိုက်ဆိုင်မှ သားကောင် ရသည်။ အဆင်ပြေသည်။ တောအန္တရာယ်ကို လျှော့တွက်သောကြောင့် သေခဲဖူးသူ မနည်းတော့။

သင်းခွေချုပ် အသံပေးသည် ဆိုမှတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို သူ ကြားသိ လိုက်၍ ဖြစ်မည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည် တောသမားအား ဒုက္ခပေးမည့် ဘေး အန္တရာယ်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သင်းခွေချုပ်နေသည် ဆိုသော တောသည် ထင်းမွေးတောဖြစ်လည်း သစ်ကြီးပါးကြီး ရှိသည်။ လျှိုမြောင် ချိုင့်ဝှမ်း ကမ်းပါး ကမ်းစွယ် ရေကျထူးပေါက် ဂလိုဏ် ရှိသည်။ သဘာဝပေါက်ပင်တောဖြစ်လည်း အညာဒေသ ပေါက်ပင်အို ပေါက်ပင်ရင့် သစ်ကြီး ဝါးကြီးများ ဖြစ်သည်။ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များထဲ ပိုး၊ ပုရွက်၊ ခါချဉ် ခြလားစားလည်း သာမန်ချုံ အသေးအမွှား မဟုတ်။ အိမ်လုံး လေးငါးဆယ်လုံးစာမျှရှိသော ဆင်ဝင်၍ မမြင်ရလောက်အောင် ဖုံးကွယ်နိုင်သည့် ချုံများ သည်နေရာကို ကြိုတင် ပြင်ဆင် ချိန်ဆ လေ့လာ မသွားဘဲ စိတ်ရှူးပေါက် ထင်တိုင်း သွားက ဘေးတွေ လိုက်လျှင် သက်သက်သာသာ တွေ့မည့်ဘေး မဟုတ်။

လူငယ်က အဖြစ်၊ အရ၊ အကောင်း၊ အကျိုး၊ ဆန္ဒ အဓိက ထား ကြည့်သည်။

လူကြီးက အဖြစ် အပျက်၊ အရ အဆုံး၊ အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုးအပြစ်ကို ပြန်လှန် ချိန်ဆရ နှိုင်းချိန်ရသည်။

ယခု အဓိက ထားရသော အချက်မှာ ချောချောမောမော ပြန်နိုင်ရေးသာ ဖြစ်ရသည်။ ယုန်နှစ်ထုပ်က ထောင်ကျော် ဝင်ငွေရနေပြီမို့ လောဘ ကင်းတောင်း လောင်းတိုင်းမပြည့် လုပ်ချင်၍ မသင့်။ မနက်မှာ ပဲစဉ်းငံခင်းကို တံပြတ်ခုတ်ရ၊ ပုတ်ပြတ် ပေါက်ရဦးမည်။ ညမနား နေ့မအား လုပ်ကိုင်ရ မည့်တိုင်း အသက်ဉာဏ်စောင့်သောကြောင့် ကြာကြာဝါးမည့်သွား အရိုး ကြည့် ရှောင်ရမည်။ အခြေအနေ ပေးသော ည၌ စောစော အိပ်ထပြုကျင့်မှသာ ပြုညီ ခံနိုင်ရည်ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကိုသာ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ရန်နှင့် တာဟူသည် အချိန်မရွေး ဘေးအန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်နိုင်၍ သတိထားသွားရန် သားနှစ်ယောက်အား မှာကြားကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သတိမမေ့။

“ဟာ အဖေ အဖေ မြွေကြီး နှစ်ကောင် ရှေ့မှာ... ရှေ့မှာ”

တောသမား အသက်သည် သတိရှိခြင်း၌သာ တည်သောကြောင့်
ငလုံးနှင့် ငမုံးက ရှေ့မှသွားနေရင်း အော်လိုက်လျှင် အော်လိုက်ချင်း ငတောက
တုတ်ရည်ကို အသင့်ပြင် ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ငတောတို့ ရောက်နေသော နေရာမှာ ဝါးနှစ်ရိုက် သုံးရိုက်ခန့် ကျယ်
သောရိုး။

ရိုးဟူသည် ဝဲယာ၌ ချုံပုတ်ချုံနွယ်များ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ပေါက်
ရောက်လေ့ရှိပြီး မိုးကြီးရွာစဉ် ရေများ အင်တိုက် အားတိုက် စီးဆင်းခဲ့သော
ရေကြောင်း ရေသွားလမ်း။

ရိုးအတွင်းမှာ လက်ကောက်ဝတ်ခန့် တုတ်ညှို့ မြွေကြီး နှစ်ကောင်။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ငတောတို့ သုံးယောက်အား တိုက်ခိုက်ရန်
စောင့်နေခြင်း မဟုတ်။ ရိုးကြောင်းထဲ၌ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံးထွေး
ရစ်ပတ်ကာ ပူးလိုက် ကပ်လိုက်၊ ကွဲလိုက် ကွာလိုက်၊ လုံးလိုက် ထွေးလိုက်
ရုန်းလိုက် ကန်လိုက် ကြသည်မှာ အားကုန် အင်ကုန်။

ငတော ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မြွေမိတ်လိုက်နေခြင်းများလား။

မြွေမိတ်လိုက်ပါက ထိုသို့ပင် လုံးထွေးရစ်ပတ်ကာ ပူးလိုက် ကွာလိုက်
တစ်ကောင် တစ်ကောင် သူလိမ် ကိုယ်လိမ် လိမ်ပြီး ခေါင်းကြီးများ ထောင်လိုက်
လုပ်တတ်၏။ မြွေမိတ်လိုက် နေခြင်းဖြစ်က သည်နှစ်ကောင်ဖြင့် ပွဲပြီးမည်
မဟုတ်။ မိတ်နဲ့ ရသော မြွေထီး၊ မြွေမ အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ် အစရှိသည်
အရွယ်ရောက်သော မြွေမှန်သမျှ မိတ်နဲ့ရှိရာ မိတ်လိုက်ရာသို့ ကာမစောဖြင့်
ဒုန်းပြေးလာကြမည်။

မိတ်လိုက်နေစဉ်ဖြစ်စေ၊ မိတ်လိုက်ရန် အလာတွင် ဖြစ်စေ ကြုံတွေ့
လာသော မည်သည့် သက်ရှိ သတ္တဝါကို မဆို အဟန့်အတားသဖွယ် ဖြစ်နေက
မိတ်စော အဟန့်ဖြင့် ကိုက်ကြ ပေါက်ကြမည်။ ထိုသို့ အကိုက်အပေါက်
မခံရစေရန် အတွက် မြွေမိတ်လိုက်နေခြင်းဖြစ်က လွတ်ရာ ရှောင်တိမ်းပြီး
နီးစပ်ရာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ပြေးတက်မှ ဖြစ်မည်။ မိတ်လိုက်သော
မြွေတို့ ထွက်ခွာသွားမှာ သူတို့သွား လမ်းကြောင်း၏ လေအထက်မှ မှန်းဆ
ကာ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသော နေရာက ဝေ့ဝိုက်ကာ သွားရ လာရမည်။

ငလုံးနှင့် ငမုံးက ဤမျှအထိ မတွေး။ လူများ နပန်းသတ်သလို သိုင်း
ကစားသလို လက်ဝှေ့သတ်သလို ပူးတုံ့ခွာတုံ့ ရစ်တုံ့ပတ်တုံ့ လုံးတုံ့ရုန်းတုံ့
ဖြစ်နေသည့် မြွေကြီး နှစ်ကောင်အား ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် စိတ်ဝင်တစား
ကြည့်နေကြသည်။

မြွေမိတ်လိုက်ခြင်းလား။

တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် အသေအကျေ တိုက်ခိုက်ခြင်းလား။

ယခုအချိန်၌ ငတော မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး။ သတိ ထားကာ မျက်ခြည်
မပြတ် ကြည့်နေသကဲ့သို့ သားနှစ်ယောက် အားလည်း ကြည့်နေရန် နှိုးဆော်
ထားရသည်။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် အားကုန်အင်ကုန်ပင်လျှင် တစ်ကောင်ကို
တစ်ကောင် ပေါက်ကြ ကိုက်ကြသည်မှာ ဒေါသတကြီးနှင့် မရပ်မနား။

တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ရစ်လိုက်ပတ်လိုက် ရုန်းလိုက် ကန်လိုက်
ခေါင်းကြီးပြိုင်ထောင်ထလာပြီး လူများ လည်ကုပ်ကို ဖိသလို ဦးရာ မြွေက
ဖိလိုက်၊ အမြီး တစ်ဖျန်းဖျန်း မြည်အောင် ယမ်းခါလျက် အားကုန်အင်ကုန်
တိုက်လိုက်၊ ကိုက်လိုက် ခဲလိုက်နှင့် တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် အလျှော့
မပေး။ မည်သည့် မြွေကြီးကမှ ထွက်မပြေး။

ကျားနာခဲ ခဲသလို အသံကြီး ခွဲကြီးဖြင့် သံသံမဲမဲ ကိုက်ကြ၊ ခဲကြ၊
ရုန်းကြ၊ ကန်ကြ၊ ရစ်ကြ၊ ပတ်ကြ သည်မှာ အကြိမ်ရေ မရေတွက်နိုင်။

တစ်ကောင်က အပိုင်ရစ်လျှင် တစ်ကောင်က မရမက် ဖြေလျက်
ရုန်းထွက်သည်။ ရုန်းထွက်ရာမှ လွတ်သော မြွေနှင့် ရစ်ပတ်သော မြွေတို့
ခေါင်း ပြိုင်ထူထောင်ပြီး သူဦး ကိုယ်ဦး ထပ်မံ ရစ်ပတ်ပြန်ရာ တစ်ကောင်နှင့်
တစ်ကောင် သူ့အား ကိုယ်ကပတ်၊ ကိုယ်အား သူကပတ် ရစ်ပတ်မိသွားသည်။
မိသော နေရာကို ဖမ်းကိုက် ဖမ်းမျိုရာ တစ်ကောင် အမြီးကို တစ်ကောင်က
ကိုက်မိ မျိုမိသွားသည်။

တစ်ကောင် အမြီးကို တစ်ကောင်က သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပြိုင်တူ
မျိုမိနေကြပြီဟူသော အသံတို့ မြွေနှစ်ကောင် စလုံး၌ ရှိဟန် မတူ။

မိမိ ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေသော ရန်သူမြွေ၏ အမြီးကိုသာ အမြီးတကြီး
ဖြင့် အငမ်းမရ မျိုချနေသည်က အင်တိုက် အားတိုက်။

မိမိက နိုင်ပြီဟု ထင်၍များ အားရပါးရ မျိုချနေ သလား။

သူ့ကို ကိုယ်မျို ကိုယ်ကို သူမျို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ပြိုင်တူ မျိုနေကြ သည့် အဖြစ်ကို မေ့လျော့၍များ သဲသဲမဲမဲ မျိုနေကြသလား။

လူသားတို့ ပြောလေ့ရှိသည့် ပါးရိုက်၍ နားကိုက်၊ နားကိုက်၍ ပါးရိုက် သဘောကဲ့သို့ အပြီးအာယာတ ကြီးမားစွာထားကာ လက်တွဲပြန် သဘောမျိုး ဖြင့် အစွမ်းကုန် မျိုနေကြသလား။ ဆေးမထူး နေမထူး စိတ်ဝင်ကာ မိုက်မိုက်မဲမဲ မျိုနေကြသလား။

ငတော စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် မြွေနှစ်ကောင်သည် မိမိဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရေးကို လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အခြားမြွေကို အပြီးအပိုင် မျိုချရေး အတွက်သာ အဓိကထားကာ သဲသဲမဲမဲပင် ပြိုင်တူမျိုကြရာ မြွေအပြီးသာမက ကိုယ်လုံး အောက်ပိုင်းပါ ပြိုင်တူမျိုမိကြသည်။ မျိုထားသည့် အခြားမြွေ၏ အမြီးနှင့် ကိုယ်လုံးကို မည်သည့်မြွေကမှ ပြန်အန်မထုတ်။ မိမိ အမြီးနှင့် ကိုယ်လုံး ကိုလည်း ရန်သူမျိုထားရာမှ ရုန်းထွက်ဖို့ နှစ်ကောင်စလုံး မကြိုးစား။

မျိုမိမျိုရာကို အငမ်းမရပင် တပ်မက်စွာ ပြိုင်တူ မျိုရာ မြွေနှစ်ကောင် သည် မူလက စက်ဝိုင်းကြီးကြီး ပုံစံရှိနေရာမှ စက်ဝိုင်းလတ်ပုံစံ အထိ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းကျဉ်းလာသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာပင် သိသိသာသာ ကျဉ်းလာသည်။

ကျဉ်းလာ ကျဉ်းလာသည့်တိုင် တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် အပြီးတကြီး အာယာတ တကြီးဖြင့် မက်မက်စက်စက် မျိုချနေကြ၏။ စတင်မျိုစကကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ မျိုမရတော့။ လွယ်လွယ်ကူကူ မျိုမရသော်လည်း မလျှော့။ ကိုယ်ကို ဆန့်ကာဆန့်ကာ မက်မက်စက်စက်ပင် အစွမ်းကုန် ပြိုင်တူ မျိုချ နေ၏။ မည်သည့်မြွေကမှ မလျှော့။

မြွေနှစ်ကောင် အပြန်အလှန် မျိုနေခြင်းသည် ငတော တို့ သားအဖအား ဘေးအန္တရာယ် မရှိနိုင်။ ဘေးအန္တရာယ် မရှိရုံမျှမက သည်မြွေကြီး နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး ရွာပြန်ရောက်က ရောင်းချခဲ့လျှင် ငွေဝင်နိုင်သည်မို့ ဝမ်းသာစရာ အနေဖြင့် တွက်က ဝမ်းသာစရာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ငတောကလည်း ဝမ်းမသာ၊ ငလုံးနှင့် ငမုံးလည်း ဝမ်းမသာ။ မဖြစ်ကောင်းသည်တို့ဖြစ်၊ မမြင်ကောင်း သည်တို့မြင်၊ မတွေ့ကောင်းသည်တို့ တွေ့လာသောကြောင့် သုံးဦးစလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နေကြ၏။ မျက်နှာ သုံးမျက်နှာစလုံး ရီဝေဝေ မရွှင်မမျှ စိတ်ညှိုး လူညှိုး မကြည်မသာ။

ငတော စိတ်ထဲ၌ မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် ကြင်ဖော် လုရာမှ သည်ပွဲ စသွားလေသလား။

အစာကို ပြိုင်လုရာမှ သည်အခြေ ရောက်သွားလေသလား။

သူ့နယ်ကိုယ့်နယ် လုရာမှ စတင် တိုက်ခိုက်မိကြလေသလား။

မြွေတို့၏ ဗိဇ္ဇာဉ်ကြောင့်လား။

တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ ရာသီဥတုက လှုံ့ဆော်သောကြောင့်လား။

ငါတည်းဟူသော မာန်မာန၊ ငါ့ အလိုမကျမှု ဟူသော ဒေါသနှစ်ဖက် ပျက်ဆီးနိုင်သည်ကို မသိသော မောဟတို့ ပိတ်ဖုံး၊ သူသာရုံး ငါသာနိုင်ဟု ဘဝင်လေမြောက် မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တိုက်ပွဲဝင်လေသလား။ ...လား၊...လား၊ ...လားဟု တွေးထင် သုံးသပ်ရင်း ငတောဆုတောင်းမိ၏။

မေတ္တာပို့မိ၏။ စေတနာထား စိတ်စကား ပြောမိ၏။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရယ်... ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ညီညွတ်ခြင်း၊ စည်းလုံးခြင်း ဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ အနေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ယှဉ်တွဲ နေထိုင်ကြပါတော့။

မာနနဲ့ အာယာတကို မေတ္တာနဲ့ ချေဖျက်ပါတော့။

အမုန်းကို အပြီးလွှမ်းတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ဖုံးလွှမ်းပါတော့။

သည်မျှ ကျယ်ဝန်းသော တောတောင်ရေမြေမှာ နေစရာကလည်း အလွန်ပေါ့၊ စားစရာကလည်း အလှူအပယ် များတာကို သတိရပြီး နေစရာ၊ စားစရာ အတွက် တိုက်ခိုက်တာဖြင့် ရပ်လိုက်ကြပါတော့။ ဒီနေရာ ဒီတော ဒီနယ်မှာ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့် အလှ သူ့ဂုဏ် သူ့အလှနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေကြပါတော့။

ငါ့မာန၊ ငါ့ဒေါသ၊ ငါ့အတ္တ၊ ငါ့ဆန္ဒကို လျှော့ပြီး ငါလည်း သူ့လို လူလည်း ငါ့လို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်နဲ့ သဘောထား ကြီးကြီးမားမားမွေး သည်းခံကြပါတော့၊ စိတ်ရှည်ကြပါတော့၊ အနာကို မေတ္တာနဲ့ဖုံး အပြီးနဲ့ ဖျတ်ကြည့်ရေးသစ် စပါတော့ဟု ငတော ဆုတောင်း၏။ စေတနာ မေတ္တာ စကား ပြောကြားမိ၏။

သူ၏ ဆုတောင်း မည်မျှပြည့်မပြည့် သိစေရန် ငတော စူးစူးစိုက်စိုက် သပ်မဲကြည့်၏။ အသေအချာ ကြည့်၏။

မြွေကြီး နှစ်ကောင်သည် လုံးဝ မလျှော့။

မျိုရသမျှကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆန့်ကာ ဆန့်ကာ မတ်မတ်စက်စက် မျို၏။
မမျိုနိုင်တော့မှ နား၏။ နားပြီး အားပြန်ပြည့်လာသောအခါ ထပ်မံ မျိုပြန်၏။
သူက ထပ်မျိုသောအခါ ကိုယ်ကလည်း အညံ့မခံ သဘောဖြင့် ကျန်မြေကလည်း
ပြန်မျို၏။ မျိုရင်း မျိုရင်း စက်ဝိုင်းပုံစံမှာ ကျဉ်းကျဉ်း ကျဉ်းကျဉ်းလာသည်
ထက် ပိုကျဉ်းကျဉ်းလာ၏။

တော သက်ပြင်းချ၏။ အသိဝင်၏။

မြေဟူသည် တိရစ္ဆာန်။

တိရစ္ဆာန်သည် လူမဟုတ်။

ယုန်ဟောင်သမား

(၁)

ရှင်နေမင်းက ခေါင်းမပြုသေး။ ဝေနေအောင် ကျသော နှင်းထုကြီးက
ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားနေ၏။ ဤမျှ နှင်းဖုံးနေသည့်တိုင် ငလုံးနှင့်
ငမုံးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပတ်ခြံထားသည့်
ပုဆိုးဟောင်း လေးများ ခွာပစ်ရသည်။ ရွာပြင် ယာနှုတ်ခမ်းဘေး၌ရှိသော
သူတို့ လှဲထားသည့် ထိန်ပင်ခြောက်ကြီးအား ငါးမန်းလွှဖြင့် ဖြတ်ရာ တစ်တုံးသာ
ဖြတ်သေးသည်။ ချွေးစို့ကာ ပူနေလေသည်။

ထိုထိန်ပင်ခြောက်ကြီးအား အမြစ်မှ တူးလှဲ၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနူးပယ်၊
ပင်စည်ကို လှည်းတင်ဖြစ်သည့် အဆင့်အထိ ဖြတ်ပေးရန် တောက ငွေ
နှစ်ထောင်ဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။

ထိန်ပင်ကြီးကို တူးလှဲရာ၌ တောနှင့် ငလုံးက ပင်တိုင်ယူ။ ငမုံးက
ကူလူ၊ ကျောင်းမတက်မီနှင့် ကျောင်းဆင်း ပြန်၌ ငမုံးက ကူညီနေကျပင်။

ယခုလည်း ကျောင်းမတက်မီ ထိန်ပင်ခြောက်ကြီးကို ငမုံးက ကူညီ
ဖြတ်နေသည်။ ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့ တစ်တုံးပြီးချိန်၌ ခေတ္တ နားသည်။ နားပြီး
လွှပြန်ဆွဲ လွှက လာလာသည်။ တောသာရှိက ညပ်လျှင် သပ်ရိုက်ပေး။

လွှတ်းက လွှဲဆွေးပေး၊ လူလဲတန် လူလဲဆွဲပေးသည်။ ငတောက ယခုချိန်အထိ မရောက်သေး။

ရှင်နေမင်းက အလင်းတန်းဖြင့် နှင်းထုကို ပြုခွဲသည့်တိုင် သစ်ပင် ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ အပေါ်၌ ပုလဲဥငွေနှင်း ခိုတွဲနေဆဲ ဖြစ်ရာ နှင်းစက်နေခ ကြည့်ရှုလှသည်။

ငတော ရောက်လာသော အချိန်၌ ဆွမ်းခံဇည် တီးသွားပြီ။ ကျောင်း သွားရမည့် ငမုံး နေရာကို အစားထိုး ဝင်ရောက်ရန် ငတော ခရီးကြမ်း နှင်းခဲ ကြောင်းကို သိသာ၏။ သူ၏ ခြေထောက်များ ပုဆိုးအောက်နားများ၌ နှင်းရည် များ ရွံရွံစိုနေသည်။

“အဖေ ပြန်လာပြီလား”

“အေးကွ၊ ငမုံး ကျောင်းချိန် မိအောင် သုတ်ခြေတင် လာတာ၊ ငမုံး ပြန်တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ငမုံးက ချွေးသုတ်ရင်း ဖြေ၏။ ငလုံးက သူ့အဖေ အပြော မစောင့်။

“ယုန်ခြေရာတွေ အတော်များများ တွေ့ခဲ့လားဗျ အဖေ ယုန်ထောင်လို ရလောက်ပဲလား”

“များလိုက်တာဟေ့၊ မှန်းလို့လည်း ရပြီဟ၊ ညမှာ တို့သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ယုန်ထောင် သွားရမယ်။ မိုးပေါ်တဲ့ နှစ်ဆိုတော့ ယုန်ပေါချက် ကတော့ အလွန်ပဲ။ ယုန်ထောင်ရင် သေချာပေါက်ရမှာဟ”

ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ငမုံးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးစစ။ “အဖေများ တော့ဗျာ၊ ပျံကျ လုပ်လို့လည်း ငွေတွေ အများကြီးရ၊ တောလိုက်လို့လည်း ငွေတွေ အများကြီးရ။ ဒီလို ရနေလျက် ကြားထဲက ရကုန် ကုန်ရ ဖြစ်နေတာ နားမလည်နိုင်စရာပဲ အရက်မသောက် ဖဲမရိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင် အပိုဖြုန်း မရှိဘဲ မလောက်မင ဖြစ်နေတာ အံ့အံ့ရော”

ငမုံး ပြောသည်က ရယ်စရာ၊ ထိုရယ်စရာ၌ ဘဝဒသန ပါသည်ဟု ထင်၏။ “သားရာ မင်းက အဖေနဲ့စာရင် ခေတ်ပညာတတ်ပါ။ ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်မရဘူး၊ နဂိုမရှိဘဲ နဂိုင်း ထွက်မရဘူး၊ ဒါ လောက သဘောဆိုတာ သား သိပြီးသားပါ။ အဖေတို့ဟာ အခြေခံ မရှိဘူး၊ အခြေခံ မရှိတော့ ရေငတ်နေတဲ့ မြေလို လာသမျှ ရေစုပ်ပစ်တာပဲ။ အခြေခံ မရှိတဲ့လူဟာ

အလျဉ်မိမိဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးသူမများက အခြေခံ ရှိအောင် ကြိုးစား အလျဉ်မိအောင် ကြိုးစားလို့ ဆုံးမတာပေါ့။ အဓိက ကတော့ ပုံမှန် ဝင်ငွေ မရှိတာပဲ။ ပျံကျ ဝင်ငွေက ကုန်တာထက် နည်းနေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ရမလောက် မကျပျောက်ပဲ ကုန်ဆိုတာ အဖေတို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေဟာ ဘဝကို စိတ်ပျက်သလားမေး ၊ ဘယ်စိတ်ပျက်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း ချစ်တာပဲ။ မင်းတို့ အမေလည်း ချစ်တာပဲ။ မင်းတို့ကိုလည်း ချစ်တာပဲ။ အဖေရွာ အဖေမြေ အဖေမြင်နေရတဲ့ ရေမြေတောတောင် နေ၊ လ၊ ကြယ်တာရာ အားလုံးကို ချစ်တာပဲ။ ဒီလို ချစ်မြတ်နိုး ခင်တွယ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝကို အဖေ တွယ်တာ တယ်၊ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်ချက် ။ ရတယ်၊ မျှော်လင့်ခြင်း အနာဂတ်ဟာ လူသားရဲ့ အားဆေးပဲ။ ဒီအားဆေးကု အဖေ အမြဲ မှီဝဲတယ်။ ငလုံးက သိန်းထိ ပေါက်၊ မင်းက အရာရှိကြီးဖြစ်၊ လေးခင်မက ဆရာမကြီးဖြစ် နောက် နှစ်ယောက်က ကျောထောက်နောက်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ အဖေ ရသမျှဟာ ပိုလျှံ လာမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒူးနားမှာ အဖေ မကြောက်ရင် မိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်ဗျာ အိုးကိုးရမလား ငမုံး”

“အနော်ဆီ မြားဦး လှည့်လာပါပြီ၊ ငွေမရှိရင် ပိုက်ဆံ မရှိပါ။ အနော် ပြန်ပါတော့မည်”

ငမုံးက ပြောင်ချော်ချော် ပြောကာ ရွာဆီသို့ ပြန်သည်။

ငွေမရှိလျှင် ပိုက်ဆံမရှိပါဟူသော ငမုံးစကားကို ငတောရော ငလုံးပါ သဘောကျလွန်းသောကြောင့် ဟားတိုက်ရယ်သည်။ ရယ်မော၍ အားရမှ လွဲခဲ့ကြသည်။ ငတောနှင့် ငလုံးတို့ လွဲဆွဲသံမှာ တရွှီးရွှီး တဝီးဝီး။

နေခင်းမှာ ပုတ်ပြတ် လုပ်ငန်းလုပ် ညဘက်မှာ ယုန်ထောင်ထွက်နိုင်ရန် ငတောအနေဖြင့် ယုန်ခြေရာနှင့် ယုန်ကိုက်ငုတ်ကို ယခင်ရက်များကတည်းက အလုပ် မအားသည့် ကြားထဲမှပင်လျှင် လိုက်လံကြည့်ခဲ့၏။ ယနေ့ပါ တွက်လျှင် ငါးရက်မျှ ရှိခဲ့ပြီ။

ယုန်ကိုက်ငုတ်က အချိန်မရွေး ကြည့်ရသည်။

ယုန်ခြေရာ သွားကြည့်ချင်သည့် အချိန်မှ ကြည့်မရ။ ယုန်ခြေရာကို သိုးအုပ် ဆိတ်အုပ် နွားအုပ်နှင့် လူမဖြတ်ကျော်မီ သွားရောက်ကြည့်ရသည်။ ရာသီကို ချိန်ဆရသည်။

ယခု ရာသီသည် ဆောင်းရာသီ။ လက ပြာသိုလ။

မိုးကွင်းကာလကဲ့သို့ မြေ၌ အစိုဓာတ်ဖြင့် ထင်သော ခြေရာ မဟုတ်၊ ခြေရာက ဖုန်ထူရာ သဲထူရာ၌သာ ထင်လေ့ရှိသော အချိန်။ ယုန်ထောင်မည့် သူက ထိုခြေရာကို ရှာရသည်။ တွေ့လာသော ခြေရာအား အသွားခြေရာ၊ အပြန်ခြေရာ မှန်းဆရသည်။

ခြေရာရှင် ယုန်သည် ခရီးသွားဟန်လွဲ ဖြတ်သန်းသွားလာသော ယုန်လား၊ စားကွင်းစားကျက်သို့ နေ့စဉ် သွားလာလေ့ ရှိသော ယုန်လား။ ယုန်ကြီးလား၊ ယုန်လတ်လား၊ ယုန်လေးလား၊ ဆေးစိစိစစ်ရသည်။ ယုန်အရွယ် အစားကို ခြေရာက ဖော်ပြသည်။ ကျားကြီးက ခြေရာကြီး၊ ယုန်ကြီးက ခြေရာကြီး၊ ယုန်လတ်က ခြေရာလတ်၊ ယုန်သေးက ခြေရာသေး။

ယုန်အလာ အသွားနှင့် အပြန်အထွက်ကို ခန့်မှန်းရာ၌ ယုန်အမြဲတမ်း နေထိုင်သော ဝပ်ကျင်းမှ ထွက်သောအထွက် ခြေရာဟု ယူဆရသည်။

စားကွင်းစားကျက်မှ နေ့ခင်းဘက် နေထိုင်သော ဝပ်ကျင်း ဆီသို့ အပြန် ခြေရာကို စားကွင်းမှ အထွက်ခြေရာ ဝပ်ကျင်းပြန် ခြေရာဟု ယူဆ ရသည်။

အဓိက အချက်မှာ စားကွင်းသည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသနည်း။ နေ့ခင်းတွင် ဝပ်သော ဝပ်ကျင်းသည် မည်သည့် နေရာ၌ ဖြစ်သနည်း။

သည် အချက်အတွက် မလွဲမှ ချိန်ဆရာ၌ အပြန်အသွား အဝင်အထွက် ခန့်မှန်းရာ၌ မလွဲ။ သည်အချက် မလွဲက နေ့စဉ် လာမလာ ချိန်ဆရာ၌ မလွဲ။

မျက်စိအကျင့် ဝမ်းအချင့်မှာ ယုန်သမား၌ ပိုမှန်သည်။ တွေ့ခဲ့သော ယုန်ခြေရာသည် မနေ့က တွေ့ခဲ့သော ခြေရာ ဟုတ်မဟုတ်၊ အရွယ်အစား ဟုတ်မဟုတ် ချင့်ချိန်ရာ၌ ပေတံ မပါ။ ကွန်ပျူတာ မကူသော်လည်း အကြမ်း ဖျင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်အထိ မျက်စိအကျင့် ရှိသည်။ မြင်ဖူးတွေ့ဖူး ကြည့်ဖူးသော အတွေ့အကြုံ၊ လုပ်ငန်း စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် စိတ်ရှည်မှုက ချိန်ဆရာ၌ များစွာ အထောက်အကူ ပြုသည်။ တော အတွေ့အကြုံ၊ ယုန် အတွေ့အကြုံများက မျက်စိရိုင်းသက် ယဉ်ပါးပြီးသော အတွေ့ အကြုံရှိ မျက်စိက များစွာမြင်တတ်၊ ရှိုင်းယဉ်တတ်၊ ချိန်ဆတတ်သည်။

ငတော ရောက်ခဲ့သော တောများမှာ များပြားလှသည်။

ထင်းမွေးတောလည်း ရောက်သည်။ မည်သည့် သီးနှံပင်မှ စိုက်ပျိုး မရသော သစ်ကြီးဝါးကြီး၊ ချုံကြီးချုံနွယ်များ ပေါက်ရောက်ရာ တောသို့လည်း ရောက်သည်။ စိုက်ပင်ပျိုးပင်များ စိုက်ပျိုးထားရာ နေရာများနှင့် ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ ဟိုတစ်ဖု၊ သည်တစ်ဖု၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ ပေါက်သော နေရာများသို့လည်း ရောက်သည်။

ထင်းမွေးတောဟူသည်၊ ထင်းခုတ်ရန် သီးသန့် မွေးထားသော တောများကို ခေါ်သည်။ ပိုင်ရှင်က သစ်ပင်များကို ထင်းပင်များအဖြစ် မွေးထားသော်လည်း ထင်းကောင်းထင်းမာသာ ရလေ့ရှိသည့် အပင်များသာ သီးသန့်ပေါက်သည် မဟုတ်။ ချုံပုတ်ချုံနွယ်များ၊ မြက်ပင်ပေါင်းပင် များလည်း ပေါက်သည်။ ထင်းမွေးတောမှန်း သိသာစေရန် ပိုင်ရှင်က စည်းတားသည်။ စည်းရိုးဓာတ်သည်။

စည်းဓာတ်၊ စည်းတားသည်ဆိုသောကြောင့် ဝါးဝယ်၊ တိုင်ဝယ်နေသည် မဟုတ်၊ ဝါးမလို၊ တိုင်မလို၊ မိမိ တောအတွင်း၌ ပေါက်နေသော ချုံပုတ် ချုံနွယ်များကို ခုတ်ပြီးကာလိုက်လျှင် စည်းရိုးဖြစ်သွားသည်။ စည်းရိုးဟောင်း လိုက်၊ စည်းသစ်ဆင့်လိုက်၊ စည်းသစ်ဟောင်းလိုက် ထပ်မံ စည်းသစ် တင်လိုက်နှင့် လုပ်ရာ နှစ်ကြာလာသောအခါ စည်းရိုးကြီး ဖြစ်လာသည်။

စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများကလည်း ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး ဆိတ် ဘေးရန်လွတ်စေရန် ဆူးစည်းများ ခတ်လေ့ရှိသည်။ သီးနှံရိတ်သိမ်းပြီးလည်း ဆူးစည်းမဖျက်၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဆူးထပ်ထပ်ဆင့်ရာ စည်းရိုးကြီးဖြစ်သွား သည်။ ထိုယာစည်းရိုးအား၊ ယာစရိုး၊ ယာစည်းရိုးဟု ခေါ်သည်။

ထင်းမွေးတောလည်း မဟုတ်၊ စိုက်ပင်လည်း မဟုတ်သော ဖုန်းဆိုတော ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ထိုနေရာများသည် လျှို၊ မြောင်၊ ချိုင့်ဝှမ်းလည်းပါ၏။ စိုက်ပျိုးမရသော ခင်တန်း၊ ကုန်းမြောင်တောင်စောင်းလည်းပါ၏။ လျှိုမြောင် ချိုင့်ဝှမ်း ခင်တန်းကုန်းမြောင်သည် စိုက်ပင် စိုက်မရသော်လည်း သဘာဝ ပေါက်ပင်ကြီးများ ပေါသည်။ ပင်ကြီး၊ ပင်ငယ်၊ ပင်ပျပ် ပင်ပု၊ ပင်အို ပင်ပျို စုလင်လင် ပေါက်သည်။ ငတောတို့ အဖေတို့ အဘတို့ လက်ထက်က ယုန်သမား ကျားဆွဲ ခံရသော တော၊ ယုန်သမား ကျားသစ်အပုတ် ခံရသော တောမှာ ထိုတော ဖြစ်၏။

ယုန်သည် ထိုသို့သော ရေမြေတောတောင်ကို မှီခို အသက်ရှင်ရ၏။

သူ့ကို ထောင်ဖမ်းလိုသူသည် သူ နေထိုင်ရာ၊ သူတော သူတောင်၊ သူ့ရေမြေ၊ သူ့သဘာဝကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာရ၏။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိရ၏။ ရင်းနှီးရ၏။ ယုန်ခလေ့စရိုက်နှင့် တောသဘာဝ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ဆရ၏။ သို့မှသာ ယုန်ဖမ်းရာ အောင်မြင်သည်။

ငတောသည် လူကသာ လူ့ကို တရွှီးရွှီး တဝီဝီ ဆွဲနေသည်။

စိတ်က ညဘက် ယုန်ထောင်သောအခါ မည်သည့် နေရာကို မည်သည့် နည်းဖြင့် ယုန်ထောင်မှ ကောင်းမည်ဟု ထပ်ပြန် တလဲလဲ စဉ်းစားသည်။ စိတ်ကူးထဲ၌ မိကြည့်၊ လွတ်ကြည့်၊ ပြန်ဖမ်းကြည့်သည်။ လူကလွှဲဆွဲ ယုန်ထဲ စိတ်ရောက်နှင့် စဉ်းစား၍ မပြီးနိုင်။

ယုန်ဖမ်းရာ၌ ဒေသသုံး သုံးနည်းရှိသည်။

ယုန်ရိုက်နည်း၊ ယုန်လိုက်နည်း၊ ယုန်ထောင်နည်း။

သည်သုံးနည်းထဲမှ ယုန်ထောင်နည်းဖြင့် ညဘက်၌ ယုန်ဖမ်းမည်။

ယုန်ထောင်ရာ၌ပင် နည်းသုံးနည်း ထပ်မံ ခွဲခြား နိုင်သည်။

ကြိုးကွင်းထောင်နည်း။

ဂုတ်ပိုက်ထောင်နည်း။

တန်းပိုက်ခေါ် လံပိုက်ထောင်နည်း။

သည်ထောင်နည်း သုံးနည်းထဲက မည်သည့်နည်းကို သုံးမည်နည်း။

ယုန်နေသော တောမတူ၊ ယုန်စားကွင်းမတူ။ ထောင်နည်းတစ်နည်း

ထဲဖြင့် ထောင်ခဲ့ပါက လုံလောက်မည် မဟုတ်။ ငတော ယုန်ထောင်ရသော အနေအထားက ဟင်းစား ရှာရုံ တစ်နပ်စာ တစ်အိုးစာ မဟုတ်။ ရသမျှ ဆန်ဖိုး၊ ပြောင်းဖိုး၊ ပဲဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ နနွင်းမှုန့်ဖိုးဖိုး ကြိုးစား ထောင်ရမည်။ ရာသီချိန်လေးမှာ ရလှာသမျှက စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ ဖြေရှင်းရာ၌ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ စေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်နည်း သုံးနည်းစလုံးကို ငတော သုံးရသည်။

ကြိုးကွင်းနှင့် သင့်တော်က ကြိုးကွင်းထောင်မည်။ ဂုတ်ပိုက်နှင့်

သင့်တော်က ဂုတ်ပိုက်ထောင်မည်။ တန်းပိုက်ခေါ် လံပိုက်နှင့် သင့်တော်က လံပိုက်ထောင်မည်။

ည၌ ယုန်ထောင်ကွင်းကို စောစော ရောက်လိုသောကြောင့် ငမိုး ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ငတောတို့ သစ်ပင်ဖြတ်ခြင်းကို နားလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။

ယုန်ထောင်ရာသို့ စောစော ရောက်ရန် ဝိရိယရှေ့ထား ငတောတို့ သွားမှ သင့်တော်လိမ့်မည်။

*

(၂)

ငတောတို့ရွာမှ ထွက်လာချိန်က ညနေစောင်း။

ယုန်ထောင်ရာတွင် သုံးစွဲရမည့် တန်းပိုက်ကြီးတစ်ပိုက်၊ ဂုတ်ပိုက် အဖောင်သုံးဆယ်၊ ကြိုးကွင်းထောင်မည့် သွပ်နန်းကြိုး ပျော့ကွင်း သုံးဆယ်စာ ကို သားအဖ သုံးယောက် ခွဲဝေ သယ်လာသကဲ့သို့ တောလိုက်ရာတွင် မပါမဖြစ် သော တောလိုက် ဘက်ထရီမီး၊ တောလိုက်ဓားရှည်၊ ဓားလှံ၊ ခလောက်၊ ပိုဝါးခြမ်းကွေးများ၊ ခွထောက်ဝါးလုံးတို့ များကိုလည်း ယူခဲ့ကြသည်။ အရန် တုတ်မီး (လက်နှိပ်မီး) မီးသီး အပိုကိုလည်း မေ့မရ။ ငတော ကွမ်းထုတ် အပါအဝင် ပစ္စည်း တို့တို့ထွာထွာ ထည့်သော လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးကိုလည်း ငတော လွယ်ထားသေးသည်။ အချမ်းဒဏ်၊ ကာကွယ်ရန် သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ပုဆိုးဟောင်း တစ်ထည်စီ ကိုယ်စီခြုံရန် စလွယ်သိုင်းခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ပရိယေသန ဝမ်းစာရှာထွက်သော ယုန်ထောင်သမား သုံးဦး၏ ရုပ်ပုံလွှာ။

သားကောင်နှင့်လည်း မနီး၊ လုပ်ခွင်လည်း မဝင်သေးသဖြင့် သားအဖ သုံးယောက်စလုံး စကား တပြောပြော။ တောအလှ တောင်အလှတို့ကို ပတ္တမြား ရည် စီးလည်သော နေရောင်ခြည်တို့ ဖျန်းပက်ချိန်တွင် ယုန်ထောင်မည့် တောသို့ ရောက်ခဲ့၏။ မိုးများသောနှစ်၊ နှင်းပေါသောနှစ် ဖြစ်ရာ မြရောင် လှိုင်းထလျက် တောရေး တောင်ရေး သာယာလှပ စိမ်းစိမ်းမြမြ။

ငတောတို့ ပထမဆုံး ထောင်ကွင်း ရွေးသော နေရာမှ ထင်းမွှေးတော တစ်တောနှင့် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများ ရှိသော နေရာ။ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတွင် နှမ်း၊ ပဲတီး၊ ပဲလွန်း နှင့် ပြောင်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။

ငတော ယုန်ခြေရာခံရင်း သည်တောအရောက်၌ ယုန်ကိုက်ငုတ်များကို တောင် တွေ့သည်။ သေသေချာချာ စူးစိုက် ကြည့်သောအခါ ကိုက်ငုတ် အရှည် ရှာ၊ ကိုက်ငုတ် အတိုပါ စုံစုံလင်လင် အများအပြားပင်။

ယုန်သည် နေ့အခါ၌ ကျင်းဝပ်လျက်နေသော ဓလေ့စရိုက် ရှိသည်။ ညဘက် ရောက်မှ အစာရှာ ရေသောက် ထွက်သည်။

သူတို့ ညစဉ် ထွက်သော လမ်း၌ သစ်ပင် ချုံပင်၊ မြက်ပင်၊ စိုက်ပင် ပျိုးပင် မည်သည့် အပင်မှ ရှိနေခြင်းကို ယုန်တို့ မကြိုက်။

သွားလမ်း သာလျက် လာလမ်း ရှင်းစေရန် တွေ့လာသမျှ သစ်ပင် ချုံပင် ချုံနွယ် မြက်ပင် စိုက်ပင် ပျိုးပင် မှန်သမျှကို ယုန်က ကိုက်ဖြတ် ရှင်းလင်းသည်။ မာမာပျော့ပျော့ မည်သည့် အနေအထားမှ မရှောင်။ ခဲတံ လုံးလောက် အရွယ်အစားရှိသော ပင်စည်အထိ ကိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကိုက် လည်း ကိုက်သည်။

သူတို့ သွားလမ်းကျသော နေရာက သိသာသည်။ အဝေးက ကြည့်ကြည့် အနီးက ကြည့်ကြည့် အခြားနေရာများ ထက် သူတို့ သွားလမ်းကျသော နေရာက သိသိသာသာ နိမ့်နေသည်။

ယုန်သွားလမ်းကြောင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီ။

ယုန်ဖိုနှင့် ယုန်မ ကိုက်ဖြတ်ရာ၌ နေရာ အမြင့် မတူညီ။

ယုန်ဖိုက ကိုက်ဖြတ်လျှင် မြေကြီးအထက်မှ လက်ငါးသစ်၊ ခြောက်သစ် အမြင့်မှ ကိုက်ဖြတ်သည်။

ယုန်မက ကိုက်ဖြတ်လျှင် မြေကြီးအထက်မှ လက်သုံးသစ်၊ လေးသစ် အမြင့်မှ ကိုက်ဖြတ်သည်။

ထိုဓလေ့စရိုက်ကို သိနားလည်ထားသော ယုန်သမားက ကိုက်ငုတ် ရှည်ရှည်တွေ့ပါက ယုန်ဖိုကိုက်ငုတ်။

ကိုက်ငုတ်တိုတို တွေ့ပါက ယုန်မ ကိုက်ငုတ်။

ကိုက်ငုတ်ရှည်ရှည် တွေ့လမ်းမှ သွားလာထားက ယုန်ဖို။

ကိုက်ငုတ်တိုတို တွေ့သောလမ်းမှ သွားလာထားက ယုန်မဟု ခွဲခြား နိုင်ကြသည်။

ယုန်သည် ဆယ့်လေးငါးကောင် အုပ်ဖွဲ့မနေ။ သူတို့ အနေများသည်က နှစ်ကောင်တွဲ၊ သုံးကောင်တွဲလည်း ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရသည်။ ယုန် လေး ငါး ခြောက်ကောင်တွဲ တွေ့ရခဲလှသည်။ တောအလွန်ကျယ်၊ တစ်ဆိတ်တစ်စပ်ထဲ စိုက်ခင်းပျိုးခင်း အလွန်ကျယ်မှ တွေ့ရတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှားသည်။ တွေ့သည် ဆိုသော်လည်း တစုတဝေးထဲ တွေ့သည်မဟုတ်။ သူ့နေရာ သူဝပ်

ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ဝပ် နေသည့် ယုန်ကိုသာ ဟိုနေရာမှ တစ်ကောင်၊ သည်နေရာမှ တစ်ကောင် အကွဲကွဲ အပြားပြား တွေ့ရခြင်းပင်။ ကျယ်ဝန်း သော နေရာမှသာ တွေ့ရသည်။

ယုန်ဖိုနှင့် ယုန်မသည် ယာခင်းတစ်ခင်းထဲအတွင်း ထင်းမွေးတော တစ်တောထဲ အခြားတော တစ်တောထဲ၌ အတူ တွဲလျက် နေလေ့ရှိသည့်တိုင် ပူးတွဲမနေ။ နှစ်ကောင်မှ တစ်ချို့၊ နှစ်ကောင်မှ တစ်ကျင်း လုံးဝ မနေ။

ယုန်ဖိုကလည်း သူ့နေရာသူနေ၊ သူဝပ်ကျင်း သူဝပ်။

ယုန်မကလည်း သူ့ဝပ်ကျင်း သူဝပ်၊ သူ့နေရာ သူနေ။

လမ်းသွားရာ၌လည်း သူ့လမ်း သူသွား ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား။ ဤမျှအထိ စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဤမျှအထိ ယုန် ဓလေ့စရိုက် သဘာဝက ထူးခြားသည်။

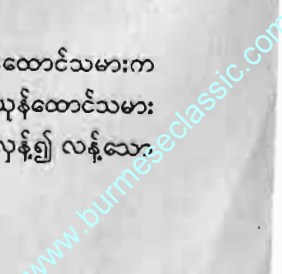
ယုန်နှစ်ကောင် တွဲလျက် မြင်တွေ့နိုင်သော နေရာ များမှာ စားကွင်း၊ စားကျက်အတွင်းနှင့် စားကွင်း အပြန်အသွား လုပ်ချိန်၌ ဖြစ်သည်။

နေဘက်၌ ယုန်သည် သူ့နေရာ သူ့နေ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေ၏။ ညဘက် အစာရှာ ထွက်ရန် ဝပ်ကျင်းမှ ထကာ သူ့လမ်းကိုယ့်လမ်းမှ အပြင်ထွက်၏။ ယာခင်းပြင်ပ သူ့နေသော တောပြင်ပ ထွက်ရန် ယုန်တို့ အမြင် အမြဲထွက်လေ့ ရှိသော နေရာဖြစ်ခဲ့ပါက ထိုနေရာ ထိုစည်းသည် ထူးထူးခြားခြားပင် လုံးလုံးလေး ဖြစ်သွား၏။

စည်းလုံးလုံးလေး ဖြစ်နေသည့် အပေါက်နေရာကို ယုန်ထွက်သည်နေရာ၊ ယုန်ဝင်သည့်နေရာ၊ ယုန်ထွက်ကြောင်းဟု ယုန်သမားက နားလည်သည်။

ယုန်သည် နေ့ခင်းဘက်၌ ဝပ်နေ၊ ညဘက်မှ ကိုယ့်လမ်းက ကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်ထွက်ပေါက် ကိုယ်ထွက်၊ အပြင် ရောက်မှ ယုန်ဖိုနှင့် ယုန်မဆုံတွေ့၊ အစာ အတူရှာ၊ စားသောက်၊ ပြန်လာချိန်၌ အမြဲတမ်း နေထိုင်ရာရှိ ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် ရောက်ခဲ့လျှင် လမ်းခွဲ၊ သူလည်း သူ့အပေါက်မှဝင်၊ သူ့လမ်း သူသွား၊ သူဝပ်ကျင်းသူဝပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်အပေါက်မှ ကိုယ်ဝင် ကိုယ့်ဝပ်ကျင်း ကိုယ်ဝပ် ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသော ယုန်၏ ဓလေ့စရိုက်ကို သိသော ယုန်ထောင်သမားက ယုန်အဝင် အထွက်ပေါက်ကို စောင့်ထောင်သည်။ နေ့ဘက်၌ ယုန်ထောင်သမား ၏ မွှေသည်ဟုခေါ်သော ခွေးဟစ်၊ လူဟစ်၊ ချုံပတ် ခြောက်လှန့်၍ လန့်သော

အခါ၌လည်း ယုန်သည် ထွက်ပြေးပါက ထိုပေါက်မှ ပင်လျှင် ထွက်ပြေး၏။ ညဘက်၌ ထောင်က ခွေးဖြင့် လိုက်ရန် မလို။ ပုံမှန်ထွက်မြဲဖြစ်သော ယုန်သည် ထွက်ချိန်ရောက်က ထွက်မြဲထွက်၏။ အပေါက်ဝတွင် ထောင်ထားသော ကြိုးကွင်း သို့မဟုတ် ပိုက်တွင် မိမြဲမိ၏။ ယုန်ထွက်ကြောင်းရှိ အပေါက် တစ်ပေါက်ကို ငတောက ကြိုးကွင်းထောင်ရင်း သားနှစ်ယောက်အား သင်ပြသည်။

“ဒီလို ယုန်ဝင် ယုန်ထွက်ပေါက်ကို ထောင်တဲ့အခါ ယုန်ထောင်တဲ့လူဟာ အတွင်းက ထောင်သလား။ အပြင်က ထောင်သလားဆိုတာ အမြဲ သတိထား။ တို့ အခု ထောင်မှာက အပြင်က၊ ဒီတော့ ကြိုးကွင်းကို တစ်လက်မလောက် မြှင့်ထောင်ရတယ်။ အတွင်းက ထောင်ရင်တော့ တစ်လက်မလောက် နှိမ့် ထောင်မှ ကွက်တိဖြစ်မယ်။ အတွင်းနဲ့အပြင် ထောင်ရာမှ အဲလောက် ခြား ခြား ပေးရတယ်။ သဘောကတော့ ယုန်ဟာ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ ခေါင်းမော့ ထွက်မှာမို့ တစ်လက်မလောက် ပိုမြင့်ရတာ။ ကြိုးကွင်းကိုလည်း ဝိုင်းဝိုင်းကြီး မလုပ်ရဘူး။ ဟောဒီအတိုင်း ထောင်မှ ကောင်းတာ”

ကြိုးကွင်းကို မည်သို့ ထောင်ထောင် ယုန်တိုးက မိလိမ့်မည်ဟု သာမန် သဘော ယူဆခဲ့မိသော ငလုံးနှင့်ငမိုးတို့သည် သူ့အဖေ ပြသမှ သူ့နည်းသူ့ဟန် သူ့အထာ ရှိကြောင်း ပိုမို သဘောပေါက်သည်။ ငတော ပြသသော ကြိုးကွင်းက ရှည်ရှည်မျောမျောလေး။

“သွပ်နန်းကြိုးကွင်း ထောင်တဲ့အခါမှာ ယုန်ခြေရာကို မှန်းပြီးမှ ထောင်ကွ။ အဲဒါမှ ပိုကောင်းတာ၊ ယုန်ငယ် ယုန်လတ်ဆိုရင် သွပ်နန်းကြိုး ပျော့ကို အကျယ် ခြောက်လက်မ ကျော်ကျော်၊ အရှည် ရှစ်လက်မ ကျော်ကျော် ထား။ ယုန်ကြီးဆိုရင် အကျယ် ရှစ်လက်မ ကျော်ကျော်၊ အရှည် ဆယ်လက်မ လောက်ထား။ အကြမ်းဖျင်းကတော့ ခြောက်လက်မနှင့် ရှစ်လက်မကြား မှန်းထား ဒါဆိုရင် ကွက်တိ မဟုတ်တောင် ဆုတ်သာတက်သာပဲ။ အဲဒီ အခြေခံ သဘောနဲ့ ယုန်ခြေရာကို မျက်စိထဲ ပြန်ပြန် မှန်းထောင် ကွင်းလျှော့ကြိုးကွင်းပုံစံကတော့ အဖေ ပြသလိုပေါ့။”

ငတော ထောင်သော ကြိုးမှာ သွပ်နန်းကြိုးပျော့ ထောင်နေကျ ဖြစ်ရာ တိုင်းထွာပြီး ဖြတ်တောက်ရန် မလို။ ကြိုးကွင်းတစ်ကွင်းစာ အံ့ကိုက်။ သွပ်နန်း ကြိုးပျော့ကို ရှည်မျောမျော ပုံစံလုပ်ကာ ယုန်ဝင် ယုန်ထွက်ပေါက်၌ ငတော

ထောင်သည်။ ကွင်းလျှော့မှ ပိုနေသော သွပ်နန်းကြိုးပျော့ကို ရစ်ပတ်ရန် ငလုံးအား သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ခုတ်ခိုင်းသည်။ ငလုံး ခုတ်လာသည့် ရှားကိုင်း အလယ် နေရာ၌ သွပ်နန်းကြိုးပျော့အား ရစ်ပတ်သည်။

“ရှေးတုန်းကတော့ ကြိုးကွင်းနဲ့ ထောင်ရာမှာ ထန်းလျှော့ကွင်းကိုသာ သုံးကြတာကွ။ အခုအချိန် အထိကိုပဲ နေ့ခင်းဘက်မှာ ခွေးအုပ်လူအုပ်နဲ့ ဒုန်းခြောက်တဲ့အခါ ထွက်ပေါက်တွေမှာ ထန်းလျှော့ကွင်း သုံးတုန်းပဲ။ ခုသွပ်နန်း ကြိုးကတော့ ညဘက်ထောင်တဲ့အခါ ထန်းလျှော့ကွင်းထက် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီထွက်ပေါက်လို ဟာမျိုးဆိုရင် ကြိုးကွင်းလျှော့ဟာ အကိုက်ဆုံးပဲ။ ဘာကြောင့် လဲ သိလား။”

ယုန်ထောင်သည့်အခါ အဝင်းထွက် အပေါက်ရှာ အပေါက်တွေ ကြိုးကွင်းထောင် ယုန်ရဟူသော သဘော မထားရကြောင်း ငလုံးနှင့် ငမိုး သိသည်။ ဘာကြောင့်ဟု ရှင်းမပြတတ်။

“သွပ်နန်းကွင်းလျှော့ ထောင်ရာတာက စည်းတားစရာ၊ စထိုးစရာ မလိုတဲ့ နေရာဖြစ်လို့၊ လေးမက်ပွင့် ဟင်းလင်းပြင် မဟုတ်ဘဲ သူ့စည်းနဲ့ သူ လုံခြုံနေလို့ ယုန်ကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဆီ ရောက်လာအောင် လှလှလနဲ့ လုပ်စရာ မလိုလို့ အဲဒါကြောင့် ကြိုးကွင်းလျှော့ထောင်တာ မင်းတို့မြင်သားပဲ သူ့စည်းသူ့ အကာအရံနဲ့ ခုထောင်တဲ့ နေရာတွေက လုံခြုံနေတယ်။ ထွက်ချင်းထွက်ရင် ဒီအပေါက်က ထွက်လာမှာပဲ ဒါကိုမိအောင် ထောင်နိုင်ရင် ယုန်ရတာပဲ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားကြည့် ပါလား။”

ငတောက တစ်ကွင်းပြီး တစ်ကွင်း သွပ်နန်းကြိုးပျော့ ကွင်းလျှော့များ လုပ်ကာ ထွက်ပေါက်မှန်သမျှကို ထောင်သည်။ ငလုံးနှင့်ငမိုးက သစ်ကိုင်း တစ်ခက်ကျနန်း ခုတ်ကာ ခုတ်ကာ ကြိုးကွင်းမှ ပိုနေသော အဆုံးဘက်ရှိ သွပ်နန်းကြိုးပျော့ဖြင့် ချည်ချည်ပေးသည်။

ငလုံးရော ငမိုးပါ တောရေးတောရာ၌ ချင့်ချိန်တတ်ကြသည်။

သူတို့အဖေဖြစ်သူ ထောင်သွားသော ကြိုးကွင်း နေရာ မှန်သမျှသည် လူက စည်းပြုလုပ်ကာ တားရန်မလိုသည့် ထင်းမွှေးတောများနှင့် စိုက်ခင်း များစင်းများ၌သာ ဖြစ်သည်။ ယာခရိုး၊ ယာစည်းရိုး၌ နေ့စဉ်ညစဉ် သွားလာ စားသော အချိန်တိုင်း ဝင်ထွက်တိုးထားသောကြောင့် စည်းလုံးနေသော ပေါက်များသာ ရွေးထောင်ခဲ့သည်။

※

(၃)

“ဂုတ်ပိုက်တွေကို ယုန်လာမယ့်ဘက် လှည့်ထောင် ပိုကြီးကို ချည်ရာမှာ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်စလုံး မြဲမြံချည်နော်”

ကြိုးကွင်း ထောင်ပြီးသောအခါ ငတောတို့ နေရာ ပြောင်းခဲ့သည်။ နောက်ပြောင်းသောနေရာသည် ဟိုမှာ ချုံတစ်ချုံ၊ ဒီမှာ ချုံတစ်ချုံ၊ ဟိုမှာ ချုံ၇ခု၊ ဒီမှာ ချုံစုစုသာ ရှိသည်။ ထိုနေရာများကို ဖြတ်ကျော်လျက် စားကွင်း စားကျယ် ဆီသို့ သွားလာထားခဲ့သော ယုန်ခြေရာများကို ငတော ဘွဲ့ခဲရ၏။

သူတို့ကို ကြိုးကွင်းထောင် မရ ပိုက်ဖြင့်သာ ထောင်ရမည်။ ပိုက်ထောင် ရစေရန် ဝထိုးရ၊ စည်းတားရသည်။ ယုန်စည်း တားရာ၌ တစ်တောင်ခန့် မြင့်အောင် သစ်ခက်စိမ်း၊ ချုံခက် အစိမ်းများဖြင့် စည်းတားမှသာ စည်းကို ပတ်လျက် ပိုက်ရှိရာသို့ သွားသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်၊ မြက်ခြောက်များဖြင့် စည်းတားထားက ယုန်က ခုန်သည်။ ထို့ကြောင့် ချုံတစ်ချုံနှင့် တစ်ချုံကြား၊ ချုံပုတ်ချုံနွယ် တစ်တန်းနှင့် တစ်တန်းကြား လစ်ဟာနေသော နေရာများ၌ စည်းတားသောအခါ သစ်ခက်စို၊ သစ်ခက်စိမ်းကို ခုတ်ဖျင်လျက် ထားကြရ သည်။ စည်းတားရာ၌ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးတားလျှင် ယုန်ကမကြိုက်။ သံသယ ဝင်တတ်သည်။ ခပ်ရွှေရွှေ ခပ်စောင်းစောင်း စည်းတားရသည်။ ခပ်ရွှေရွှေ ခပ်စောင်းစောင်း တားထားသော သစ်ခက်စိမ်း စည်းအတွင်း၌ ပိုက်တစ်ဖောင်စာ ချန်လှပ်ပြီး ထိုနေရာမှ ပိုက်ထောင်က ယုန်တိုးသည်။

စည်းတားရာ၌ ယုန်လာနိုင်သည်ဟု ငတော ယုဆထားသော နေရာ များ၌ ပိုက်တစ်ဖောင် (ပိုက်တစ်ထည်) စာ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး ထိုနေရာ၌ ပိုက်ကို ထောင်သည်။ ထောင်သော ပိုက်မှာ ဂုတ်ပိုက်။

ဂုတ်ပိုက်မှာ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ရှိသည် အရှည် သုံးတောင်၊ အမြင့် တစ်တောင်ထွာ၊ အကွက် လက်သုံးသစ် ရှိသော ဂုတ်ပိုက်။ နှစ်တောင် ကျယ်၊ နှစ်တောင်မြင့်၊ အကွက် လက်သုံးသစ်ရှိသော ဂုတ်ပိုက်၊ လက်လေးသစ် များ အကွက် ကျယ်သော အနံဆယ့်ငါးကွက်၊ အလျား အကွက် နှစ်ဆယ် ရှိသော ဂုတ်ပိုက်ဟု ကိုယ့်အကြိုက်နှင့် ကိုယ်ထိုးထား ကြသည်။ ငတောတို့ ဂုတ်ပိုက်က အရှည်သုံးတောင်၊ အမြင့်တစ်တောင် ထွာ၊ အကွက်လက်သုံးသစ် ထိုးထားသော ဂုတ်ပိုက်။

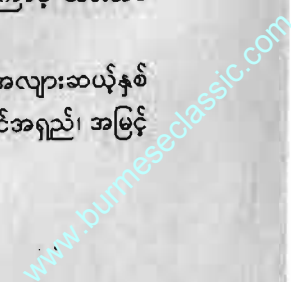
စည်းတားထားသော နေရာအတွင်းမှ ချန်လှပ် ထားသော နေရာကို ထိပ်ချွန်ဝါးခြမ်းကွေးအား အရင်စိုက်သည်။ ထိုဝါးခြမ်းကွေးကို ဂုတ်ဟု ယုန်သမားက ခေါ်၏။ ဂုတ်ပေါ် တင်ထားသော ဂုတ်အရွယ်ပိုက်ကို ဂုတ်ပိုက်ဟု ခေါ်သည်။

ဂုတ်ဝါးခြမ်းကွေးပေါ်သို့ ယုန်လာမည်ထင်သောဘက် လှည့်ကာ ပိုက်ကို တင်ပေးရသည်။ ဂုတ်ပိုက်တွင် ဝဲယာ၌ ပိုကြီး နှစ်ချောင်းပါသည်။ ပိုကြီးများကို ဂုတ်ပိုက်ဝဲယာ အကွေးတွင် ချည်ထားသည်။ ပိုကြီးမှာ ချုံသေးသေး တစ်လုံး ပါသည်။ ယုန်တိုးသောအခါ ဂုတ်ပိုက်သည် ပြုတ်ကျသွားပြီး ယုန်နောက် ပါသွားမည်။ ပိုကြီး ဆုံးသောအခါ ယုန်မပြေးနိုင်တော့ အိပ်ထဲ စုထုပ်ထားသော ဘဝသို့ ယုန်ရောက်သွားမည်။ ယုန်မိကြောင်း အသံပေးမည့် အချက်ပြုများက ချုံ၊ အချက်မျိုးဖြစ်သော ချုံသည် ယုန်တိုးလေ၊ ရုန်းလေ မြည်လေလေပင်။

ဂုတ်ပိုက်များကို ထောင်ပြီးသောအခါ တန်းပိုက်ထောင်ရန် ငတော နေရာ ရွေးသည်။ တန်းပိုက်ထောင်မည့် နေရာမှာ မည်သည့် စိုက်ပင်ပျိုးပင်မှ မှိုက်ပျိုး မရသော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ထင်းမွေးတောများ အနီး၌ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ အားလုံးသည် ဂုန်းပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ ဖောင်းပင်၊ သပွတ်ကြီးပင်၊ ရှားပင်၊ သန်းပင်၊ ထိန်ပင်၊ လိန်ပင်၊ နှောပင်၊ ထည်ပင်၊ ဂျုတ်နက်ပင်၊ မန်ကျည်းအိုပင်၊ တမာအိုပင်၊ ဟင်းကွတ်ပင်၊ ခလုတ်တော၊ ခံတော၊ မဟက်တော၊ စွေနီတော၊ ဆီးတော၊ ဆီးခလောက်တော၊ ဘင်ဂန့်တော၊ သမင်သပိုတောများ အလွန်ပေါများသကဲ့သို့ သစ်ပင်အိုကြီးများ၊ သစ်ပင်မြင့်မြင့် ကြီးများ ထိလုခမန်း ပေါက်ရောက်နေ၏။ အဝေးက ကြည့်ရုံမျှဖြင့်ပင်လျှင် မြင်းညို ဆိုင်းဝေနေကာ တောနဲ့သင်းနေသည့် တောကြီးဖြစ်၏။

ထိုတောမှလာသော ယုန်ကို ဖမ်းဆီးရာ၌ ကွင်းလျှော ကြိုးကွင်း ထောင်နည်းသည်လည်း မထိရောက်တော့၊ ဂုတ်ပိုက် လောက်လည်း မထိရောက် တော့။ လမ်းကျယ်ကျယ်များမှ လာခြင်းဖြစ်ရာ တန်းပိုက်ကိုသာ အားကိုး ထောင်မှ ဖြစ်မည့်အကြောင်း ငတော နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် သားအဖ ယောက်တို့ တန်းပိုက်ကို ထောင်နေကြသည်။

တန်းပိုက်ကို လံပိုက်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အချို့က အလျားဆယ်နှစ် ခုတ်ပင်၊ အမြင့်နှစ်တောင် ထိုးကြသည်။ အချို့က ဆယ်တောင်အရှည်၊ အမြင့်

သုံးတောင် ထိုးကြသည်။ ငတောတို့ တန်းပိုက်မှာ အလျားနှစ်ဆယ့်တစ်တောင်၊ အမြင့် သုံးတောင်၊ သုံးသစ်ကွင်း အကွက်ကျယ် ထိုးထားသည်။

ကြက်ခြေခတ် ပုံစံချည်ထားသော အပေါ်ကျဉ်း၊ အောက်ကား ဝါးခွဒေါက်နှစ်ခု၌ တန်းပိုက်ကို ချိတ်သည်။ ဝါးခွ ဒေါက်နှစ်ခု၏ အထက်ထစ်၌ အပေါ်ပိုကြိုး၊ အောက်ထစ်၌ အောက်ပိုကြိုးကို တင်သည်။ ဂုတ်ပိုက်ကဲ့သို့ ပင်လျှင် ယုန်လာ မည်ထင်သော ဘက်သို့ တန်းပိုက် မျက်နှာလှည့်ထားသည်။ ပိုကြိုး နှစ်ခုစလုံးမှာ ချူပါသည်။

တန်းပိုက်ရှေ့ တစ်လံခန့် အကွာအဝေးတွင် တစ်ထွာခန့် ရှိသော ဝါးငုတ်လေး နှစ်ငုတ်ကို ဝဲယာ၌ ရိုက်စိုက်သည်။ ဝဲဘက် ငုတ်တစ်စိုက်ခန့် မြင့်သော နေရာမှ ချည်ကြိုးလေး တစ်ချောင်းကို ချည်လာပြီး ယာဘက် အစွန်၌ရှိသော ဝါးငုတ်ကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ထိုချည်ကြိုးလေးနှင့် ခပ်စောင်း စောင်းတွင် ခလောက်တိုင် တစ်တိုင်စိုက်ပြီး ခလောက်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲ လိုက်သည်။ သစ်သား ခလောက်နှင့် ငုတ်နှစ်ငုတ်မှ လာသော ကြိုးကို ဆက်ထား ရသည်။

တန်းပိုက်ရှေ့ရှိ တစ်လံခန့် ဝေးသော ဝဲယာငုတ်နှစ်ငုတ်ကို ဆက်သွယ် ထားသည့် ချည်ကြိုးအား ယုန်တိုက်ကြိုးဟု ခေါ်သည်။

ယုန်တိုက်ကြိုးနှင့် ခလောက်ကို ဆက်သွယ် ပေးထားသော ကြိုးအား ခလောက်ကြိုးဟု ခေါ်သည်။

ယုန်သည် တန်းပိုက် ရှိရာသို့ လာပါက တန်းပိုက်ဆီ မရောက်မီ ယုန်တိုက်ကြိုးကို အလျင် ဝင်တိုက်သည်။ ယုန်တိုက်ကြိုး ဝင်တိုက်မိ၍ အံ့ဩ ထိတ်လန့်နေဆဲမှာပင်လျှင် ယုန်တိုက်ကြိုးက ခလောက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ခလောက်ကြိုးကလည်း သူတာဝန်ကျရာ ခလောက်ကို ဆက်တိုက်စဉ်တိုက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လှုပ်သည်။

ခလောက်က သစ်သားခလောက် ဖြစ်ရာ သူ့ကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သော အခါ ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်နှင့် မြည်သံ အဆက်မပြတ် ပေးသည်။

ကြိုးကို ဝင်တိုးထား၍ ထိတ်လန့်နေသော ယုန်၊ ထိုယုန်ကို ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက် အသံကပါ ချောက်ထုတ် သကဲ့သို့ ဖြစ်သောအခါ ယုန်သည် စဉ်းစား မနေတော့။ ရှေ့၌ ရှိသော တန်းပိုက်အား စွပ်တိုးသည်။

ယုန်တိုးလိုက်ချိန်၌ ပိုကြိုး နှစ်ချောင်းက ပြုတ်၊ ဓူထောက် ဝါးလည်း လဲကျကာ ပိုက်ထဲ၌ ယုန်မိစမြဲ ဖြစ်သည်။ ယုန်မိကြောင်းကို ချူက မြည်သံပေး ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် တန်းပိုက်ထောင်ရာ၌ ရှေ့က ယုန်တိုက်ကြိုး၊ ခပ်စောင်း စောင်းက ခလောက်ကြိုးနှင့် ခလောက်တိုင်ပါ ထောင်ရသည်။ ယနေ့ည ငတောတို့ ထောင်ခဲ့သမျှမှာ တန်းပိုက် တစ်ဖောင်၊ ဂုတ်ပိုက် အဖောင် သုံးဆယ် နှင့် ကြိုးကွင်းလျှော့ သုံးဆယ်။

ကိုယ့်အာရုံ၊ ကိုယ့်စောနှင့်မို့ မပြီးမချင်း အချိန်ကို သတိ မပြုမိ။ အားလုံးပြီးစီးသဖြင့် သတိမူကြည့်လိုက်သောအခါ မှောင်ရီပျိုးစ မိုးချုပ်စ။

*

(၄)

ယုန်ထောင်ပြီးသော အချိန်တွင် မလိုအပ်ဘဲ စကား မပြောကြတော့။ သပ္ပတ်ပင်ကြီးအောက် အရိပ်ခိုထိုင်ကာ ရွန်းလဲ့ကြည်သာသော ပြာသိုလဆန်း ဆယ့်သုံးရက်လအား ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

အဝေးဆီမှ သမင်တောက်သံ၊ ချေ(ဂျီ) ဟောက်သံ၊ တောခွေးအ အူသံ၊ ညှင်တို့ အစာလှသံ၊ မာန်ဖီသံ၊ မြွေကြီး မြွေငယ်တို့ ဝပ်ကျင်း အထွက် တွန်သံတို့က တောသဘာဝ ဖော်ပြနေ၏။ မိမိကို ရန်လာ မမှီသမျှ မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဟု ခံယူထားရပြီး ကြားလျှင်ကြားရုံမျှသာ နားထောင် နေရ ကြ၏။ သုံးဦးစလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

ငတောသည် တောသမားများ၊ တောသမား မျက်စိပီပီ မြင်တွေ့ ကြားလာရ သမျှကို မှတ်သားနေ၏။ သမင်တောက်သံနှင့် အကွာအဝေး၊ ချေ(ဂျီ) ဟောက်သံနှင့် အနီးအဝေး၊ မြွေတွန်သံထဲမှ မြွေအမျိုးအစားကို စိတ်မှတ် မှတ်၏။ သမင်ခြောက်ရာ၊ ချေ(ဂျီ) ထောင်ရာ၌ သဲလွန်စ ရနေပြီမို့ သူ့အတွက် အကျိုးရှိ သည်ဟု ဝမ်းပန်းတသာ ထင်၏။

ငမုံးစိတ်၌ ယုန်နှင့် ပတ်သက်သော စကားပုံများကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ ယုန်မရခင်က သံပုရာရှာ၊ ယုန်ထောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်၊ ယုန်ထောင်

www.burmeseclassic.com

ကြောင်မိ၊ ခွေးကျိုးနဲ့ ယုန်လိုက်၊ ယုန်ဝပ်ကျင်းထိုင်၊ ယုန်မိရာ ယုန်သောက် ဆင်မိရာ ဆင်သောက်။ သည်ထက်ပို စဉ်းစားမရ။

ယုန်နှင့်ပတ်သက်သော စကားပုံကို ထိုမျှထက် ပိုစဉ်းစားမရသောအခါ၊ ဆရာဝမ်းကို သူ သွားမေးခဲ့ဖူးသော ကဗျာတိုလေး နှစ်ပုဒ် အကြောင်းအား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားသတိရမိသည်။

ပျိုလေးတို့ ငန်းဦး

ယုန်ကူးလို့ မြေ။

ကြည့်လိုက်ကြဟေ

တောခြေမှာ ရွှေယုန်နက်ကယ်

ထိပ်ကွက်နဲ့လေး။

သည်ကဗျာဆရာအလိုအရ မမလေး ကောက်စိုက် နေသော သို့မဟုတ် ကောက်ရိတ် နေသော သို့မဟုတ် ဝါကောက်၊ သီးနှံပေါင်းပေါက်၊ သီးနှံ ရိတ်နေသော သူ့တာဝန်ကျ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကျ ခွဲဝေထားသည့် ငန်းဦးတွင် ယုန်က ကူးလျက် မြေသွားသည်။

ယုန်သည် နေ့၌ထွက်သော အကောင် မဟုတ်။ ကဗျာ စာဆိုသည် ကဝိပညာရှင်။ သူ ဘာရေးရေး ရေးသမျှ တာဝန် မယူနိုင်ဘဲ မခိုင်လုံဘဲ ဘယ်တော့မှ ရေးမည် မဟုတ်။ ကဝိဆရာက သေသေချာချာပင် ရေးသည်။ ငန်းဦးမှာ ယုန်မြေပြေးပါသတဲ့ မမလေး အလုပ် လုပ်နေသည့် ငန်းဦးမှာ ယုန်လေး ဘာကြောင့် မြေပြေးပါသလဲ။ ကဝိဆရာကတော့ မလွဲ၊ ကိုယ်စဉ်းစားပုံ ဉာဏ် မရောက်သေး၍သာ ဖြစ်မည်။

မြော် ဟုတ်ပြီ၊ နေ့မွေ့သော ယုန်လိုက်သမားက ဝန်ကြီး ပဒေသရာဇာ ၏ ထန်းသမား တျာချင်း ထဲကလို ခွေးဟစ် လူဟစ် ပစ်ခတ် ခြောက်လှန့် ထုတ်သောကြောင့် သည်ယုန် မြေလှာခြင်း ဖြစ်မည်။ တျာချင်းက ဆယ်တန်း သင်ရသော တျာချင်းမို့ ငမုံး အလွယ်တကူ သတိရသည်။

လိုက်လို့ မြေလှာတဲ့ ယုန်ပဲ နေ့ခင်းလည်း မြေမှာပေါ့၊ ကဗျာဆရာကြီး က ပျိုလေးတို့ ငန်းဦး၌ ယုန်ကလေး နုနုရွရွ လှမ်းလာသည်မှာ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း တန်သည်ဟုမှ မရေးပါဘဲ ကူးလို့မြေပြေးပါသတဲ့၊ မမလေး ရှေ့ မရောက်ခင် ကတည်းက သေရေးရှင်ရေး မြေခွဲရဟန်။ သည်အထိ စဉ်းစား ပြီးမှ ငမုံး သဘောကျသည်။

တောခြေမှာ ရွှေယုန်နက်ကယ်၊ ထိပ်ကွက်နဲ့လေး ကျတော့ ငတော ဘဝင် မကျ။

ငတောတို့ တွေ့ဖူးသော တောယုန် မှန်သမျှ အပေါ်မွှေး ပြာနမ်းနမ်း၊ အောက်ခံ အမွှေး နီကြင်ကြင်။ အချို့ယုန်၏ ဗိုက်တွင် အဖြူမွှေးလေးများ တွေ့ရတတ်၏။ အိမ်မွှေး သဘောယုန်ကလည်း အဖြူရောင်။ သူ့အဖေကို ယုန်နက်ထိပ်ကွက် တွေ့ဖူး မတွေ့ဖူးမေးရာ နှစ်ခွဲဖြေသည်။ ကိုယ်တိုင်တော့ မတွေ့ဘူး၊ ရှိနိုင်သည်တဲ့။ ထိပ်ကွက်နှင့် ယုန်ပြဿနာက ဆရာဝမ်းဆီ ရောက်သည်။

“ယုန်နက် ဆိုတာ ရှိတယ် သားရဲ့၊ ဆရာ ဖတ်ဖူးတဲ့ ယုန်အကြောင်း တွေက အတော်များတယ်၊ နားရွက်ငါးယုန် တွေထဲမှာ အနက်၊ အညို၊ အဖြူ၊ အပြာ၊ စာဥကွက်၊ အဝါနဲ့ အရောင်စပ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ အင်ဂိုရာ ယုန်မျိုးကတော့ အဖြူကွဲ့။ ဟိမဝန္တာမျိုးလည်း အဖြူ၊ အမွှေးတိုပဲ၊ ဖလမ်မစ် ယုန်မျိုးက အနက်ရောင်၊ သံရောင်၊ ညိုမည်းမည်းအရောင် ရှိတယ်။ ဘယ်လ်ဂျီ ယုန်ယုန်မျိုးကတော့ အရောင်နီညိုသားရဲ့၊ ဘာကြောင့် ဆရာ မှတ်မိလဲ ဆိုတော့ မနေ့ညကမှ ဆရာပြန်ဖတ် မှတ်စု ထုတ်ထားလို့ပဲ။ ကဗျာဆရာက တောခြေမှာ ရွှေယုန်နက်ကယ် ထိပ်ကွက်နဲ့လေးဆိုတာ ယုန်ကို အဖိုးတန်အောင် ဂုဏ်မြှင့် စပ်ဆိုထားတာ ဆလုံလူမျိုးတွေ ပုလဲရှာရာမှာ ပုလဲဖြူကို တွေ့ရင် စားစိတ်နေရေးအတွက် ရလာတာမို့ ဝမ်းသာကြတယ်၊ အဖြူထဲက ဖောက်ပြီး ပုလဲနက်ကို ရလာရင် ရတနာ တစ်ပါးလို့ ယူဆပြီး အလွန်အကျွံ တန်ဖိုး ထားကြ၊ အမြတ်တနိုး ရှိကြတယ်၊ ရှားပါးတဲ့ ပစ္စည်းကို တန်ဖိုးထားလေ့ လာလို့ပါပဲ၊ ခုလဲပဲ ကဗျာစာဆိုဟာ ရှားပါးတဲ့ ယုန်လေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ကြည့်နူး နှစ်သက်စဖွယ်လည်း ဖြစ်အောင် မမလေးလည်း ပိုလှပလာ အောင် ရေးဖွဲ့တဲ့ သဘောပါပဲ” ဟု ဆရာဝမ်းပြောမှ ငမုံး ဘဝင်ကျခဲ့ဖူး၏။ ဆရာဝမ်းကို နောက်တစ်ခါ မေးဖူးသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့သေးသည်။

တို့အိမ်ထောင်က ချဉ်ပေါင်ခင်း
ယုန်ဖို ယုန်မ ဆင်းတယ်တဲ့ ဆင်းတယ်တဲ့၊
ကိုးလံပိုက်ကို ခင်းတယ်တဲ့ ခင်းတယ်တဲ့၊
ကိုးလံပိုက်ကို မိုက်လို့မခန့်၊ ကရီယုန်။

ဘကြီးမွေးတဲ့ ခွေးကြန်စုံ
မိအထက်က ဇနီးကိုပုံ
ရွှေယုန်ထွန်းထွန်း လူးတယ်တဲ့ လူးတယ်တဲ့။

သည်ကဗျာမှာ ပါသော တန်းပိုက်ခေါ် လဲပိုက်က ကိုးလဲပိုက်တဲ့။
တစ်လဲကို ရင်ပြင် အကျယ် မပါသေး လေးတောင် ရှိသည်။ ကိုးလဲ
ဆိုတော့ ဒါနဲ့ပင်လျှင် သုံးဆယ့်ခြောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ရင်ပြင် အကျယ်ပါ
ပေါင်းလျှင် လဲပိုက်ကြီးက အတောင်လေးဆယ်ကျော်ရောမည်။ ယခုခေတ်လို
ပေါ့ပါးသည့် နိုင်လွန်ချည်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒီမျှကြီးမားသော ပိုက်ကြီး ရှိနိုင်
ပျဲမလာ။ ဒါကိုမေးတော့ ဆရာဝမ်းက ရယ်ရယ်မောမော။
“သားတို့ ခုထောင်နေတဲ့ ငုံးပိုက်က တစ်တောင်ထွာ ကျော်ကျော်
နှစ်တောင်ထွာ လျော့လျော့ ဧဝံးကပ်ရွာက လာတဲ့ ငုံးပိုက်က ဘယ်လောက်
ရှည်သလဲ သူတို့ လာတန်းတဲ့ တန်းပိုက်က အတောင် ငါးဆယ် ရှည်တယ်။
ဆရာမောင်သိက္ခာ စကားကို ငှားသုံးရင် မျိုးပျောက်ပိုက်ပဲ။ သားလည်း
မြင်ဖူးသားနဲ့ ကိုယ့်ခေတ်မှာတောင် အဲလို ကွာခြားမှု ရှိတယ်။ ဒါ လက်တွေ့
သဘော။ အခုပညာ သဘောအရ ပြောရင် စာရေးရာမှာ ဒေါသ မသင့်အောင်
ရှောင်ရတယ်။ ဂုဏ်မြောက်အောင် ရေးရတယ်။ ဒါမြန်မာပညာရှိကြီးများ
အစဉ်အဆက် လက်စွဲပြုရေးခဲ့၊ ဆုံးမ သွန်သင် လမ်းညွှန်ခဲ့တဲ့ အချက်ပဲ။
ကြွက်ကိုနိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့ဆိုရင် ဒေါသသင့်တယ်။ ဒီလို ဒေါသ မသင့်အောင်
တောသုံးတောင်တို့ရဲ့ သနင်း ခြင်္သေ့မင်း။ သားရဲတကာတို့၏ ဘုရင် ခြင်္သေ့မင်း
လို့ ရေးကြတယ်။ ခြင်္သေ့ဂုဏ်လည်းမြောက် ဒေါသလည်း မသင့်အောင်ပေါ့။
ခုလည်း တစ်ထွာ တစ်မိုက်မျှသာရှိတဲ့ ပိုက်ကို မခုန်တဲ့ ယုန်ဒုက္ခိတ မဟုတ်ဘူး။
ပိုက်ကြီးကိုက ကြီးလွန်းလို့ မခုန်နိုင်တာ၊ သားရင်ထဲတင် စဉ်းစားကြည့်၊
တင်ထွာတစ်မိုက်ခန့် ပိုက်ကို မခုန်နိုင်တဲ့ ယုန်ကျိုးကို ဘကြီးခွေးက တစ်ချက်
တည်း ဆွဲခါတာကြောင့် သေတာနဲ့ ခုကဗျာရဲ့ အဖွဲ့နဲ့ အင်အား ကွာတာကို
သိလိမ့်မယ်။ အချုပ်ကတော့ ငါတို့မြန်မာ ဆိုတာ ကြံနိုင်သန်စွမ်း ကျန်းမာတယ်။
အတောင်ငါးဆယ်လောက် ပိုက်ကိုတောင် ဖက်ရွက်လို သဘောထား ယုန်ထောင်
ယုန်မြောက်ရာ သုံးဆွဲသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ အသိ ပါရှိလာဖို့ လိုတယ်” ဟု

ပြောမှ ပိုက်ဂုဏ်၊ ယုန်ဂုဏ်၊ ခွေးဂုဏ်ကို နုနည့်ည့် ဖွဲ့ဆိုပြသည့် ကဗျာရှင်၏
ဉာဏ်ရည်ကို ငမုံး ခံစားနိုင်၏။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လွင့်မျောနေကြစဉ် အသံ တစ်သံ ကြားလိုက်
ရ၏။

ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင် ဟူသော ခြုံသံ လာဘဲဦး တိုက်သံ။
“ငလုံးနဲ့ ငမုံး”
“ဗျာ အဖေ”
“မီးထိုးကွာ လာဘဲဦးတိုက်ပြီဟ”
သူတို့ နေထိုင်ရာ သပွတ်ပင်ကြီး အောက်မှ မထွက်ရသေး။ ချွင်၊
ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်သံ ပေးနေသော နေရာနှင့် မနီးမဝေးဆီမှ ချူသံ ထပ်မံ
ကြားရပြန်သည်။ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင် တဲ့။

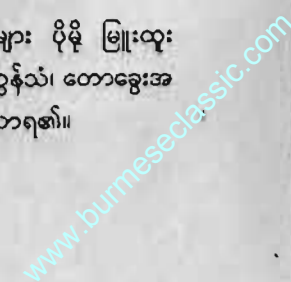
ငလုံးက တောလိုက်မီးကိုထိုး ငမုံးက ဓားရှည်ဆွဲကာ ချူသံ ကြားရာ
ဂုတ်ပိုက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ချူသံက မရပ်မနား။

ငလုံး ထိုးလိုက်သော မီးရောင်အောက် ဂုတ်ပိုက်ထဲတွင် ယုန်
တစ်ကောင်။ ပိုက်က ယုန်ကို လုံလုံခြုံခြုံပင် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ယုန်ကတိုးလေ
ပိုက်ကရှုံ့ပြီး အိတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေလေပင်။ ဂုတ်ပိုက်ထဲမှ ယုန်ကို ငတော
ကိုယ်တိုင် ဖမ်းသည်။

မနီးမဝေး၌ မြည်သံပေးနေသော ချူသံ ထွက်ပေါ်လာရာ ဂုတ်ပိုက်ထဲ
မိနေသော ယုန်သည် မီးရောင်နှင့် လူသံ ကြားသောကြောင့် ရုန်းနိုင်သမျှ
အားကုန်အင်ကုန် ရုန်းသည်။ မည်မျှရုန်းရုန်း ပိုကြီးက ထိန်းထားရာ ရုန်းထွက်
မရ၊ ငတော လက်၌ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာသည်။ ပထမ မိသော ယုန်မှာ
ယုန်ဖို၊ နောက်မိသော ယုန်မှာ ယုန်မ။

ငလုံးနှင့် ငမုံးတို့က ယုန်နှစ်ကောင်အား ကြည့်ရှုင်းပြီး ထန်းလက်လျှော်
ဆုပ်ကာ ခြေထောက်များကို စုစည်းထားသည်။ မူလထိုင်ရာသို့ ပြန်လာကြ
သည်။

လရောင်ခြည်က ပိုမို ရွန်းမြလာသည်။ ညငှက်များ ပိုမို ခြူးထူး
သံသကဲ့သို့ သမင် တောက်သံ၊ ချေ(ဂျီ) ဟောက်သံ၊ မြေ တွန်သံ၊ တောခွေးအ
သံ၊ ညဉ့်ငှက် အချင်းချင်း အစာ မာန်ဖီသံ ပို၍ ကြားလာရ၏။

ငတောအဖို့ ယုန်နှစ်ထုပ် ရပြီးသည့်တိုင် ထပ်မံ ရရှိဦးမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ ယုံကြည်သည့် အတိုင်းပင်လျှင် ဂုတ်ပိုက်များ ထောင်ထားရာမှ နောက်ထပ် ယုန်သုံးကောင် ထပ်မံ ရရှိသည်။

ကျေနပ်မည်ဆိုပါက သည်ညအဖို့ ကျေနပ်သင့်ပါပြီ။ ယုန်တစ်ထုပ်ကို ကျပ်ငါးရာဈေးဖြင့် ရောင်းရဦး၊ ငွေနှစ်ထောင့် ငါးရာမျှ ရနေပါသည်။ ထိန်ပင်ခြောက်ကြီးကို ပုတ်ပြတ်ခ နှစ်ထောင်ဖြင့် လက်ခံထားရာ သုံးရက် လုပ်၍လည်း မပြီးသေး။ နောက်ထပ် တစ်ရက်လောက် လက်စသတ်ရဦးမည်။ တောလိုက် လုပ်ငန်းသည် ယခုကဲ့သို့ အဆင်ပြေက စားဝတ်နေရေးအတွက် အားကိုးရသဖြင့် ငတောတို့ လက်လွတ် မရ။ ဝမ်းသမုဒ္ဒရာ အုဂင်္ဂါ လူမှုစီးပွား ဝဲဩဇာ ရေဇလာမှာ ငတောတို့ ဖက်တွယ်ထားရသော လုပ်ငန်းထဲတွင် တောလိုက် လုပ်ငန်းလည်း ပါဝင်နေ၏။

ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်။

ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်။

ဟော၊ ခလောက်သံ၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်တဲ့။

ဟော ချူသံ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်တဲ့။

ဂလောက်၊ ဂလောက်၊ ဂလောက်နှင့် မြည်လာသော အသံက ယုန်တိုက်ကြီးကို ယုန်က ဝင်တိုးပါပြီ။ ယုန်ရုန်တိုး၍ ယုန်မိပါတော့မည်ဟု ကြိုတင် ကြေညာသံ။

ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်ဟု မည်သော အသံက ဂလောက်၊ ဂလောက်နဲ့ ခလောက်က ခြောက်ထုတ်၊ လန့်ထုတ်လိုက်လို့ ကျုပ် ပိုက်ထဲ ဝင်တိုးနေပါပြီ။ ယုန်မိ နေပါပြီ။ မြန်မြန် လာဖမ်းပါဗျို့။ ကိုငတော၊ ကိုငလုံးနဲ့ ကိုငမုံးဟု လှမ်းအော် ပြောသလို အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေသည့် တန်းပိုက် ပိုကြီးမှ ချူသံ။

“အဖေ၊ အဖေ ကြားလား”

“အေးကွ၊ သတိထားပေ့ တန်းပိုက်မိတဲ့ ယုန်က ဂုတ်ပိုက်လို့ ကြီးကွင်း လို တစ်ကောင်တည်းလို့ ပြောမရဘူး၊ နှစ်ကောင်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေတတ် တာ၊ ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းကြ ဆီးကြတာပေါ့၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဖေ အရိပ်အခြည် ကြည့် မီးလည်း ဂရုစိုက်ထိုး၊ သွားစို့”

ငလုံးက မီးထိုး၊ ငတောက ဓားလုံ ငမုံးက ဓားရှည်ကိုင်လျက် တန်းပိုက် ရှိရာ သွားခဲ့သည်။ ငလုံး ထိုးလိုက်သော မီးရောင်အောက်တွင် ဝါးခေါက်ခွကြီး များက လဲကျနေသည်။ ပိုက်ထဲမှ အကောင်က ရုန်းနေသည်။ ငလုံးက မီးထိုး ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း၊ ငမုံးရော ငတောပါ အုံအား သင့်လွန်းနေ၍ စကား မပြောနိုင်။

ပိုက်ထဲတွင် မိနေသော အကောင်၏ အရောင်က ဖွတ်ရောင်။ ခေါင်းက အလုံးလေးဖြစ်ပြီး နှုတ်သီးခွေခွေ။ မျက်လုံး ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ အကြေးခွံများက ရေညှိရောင် အစိမ်းကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းမြမြ။ အကြေးခွံ တစ်ခွံတစ်ခွံမှာ လက်မ နီးပါးရှိမည်။ အရှည်နှစ်တောင် နီးပါးရှိသော အကောင်မှာ အုံအားသင့် နေ၍ သာ မပြောကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးပင် ဘာကောင်ဟု ချက်ချင်း သိကြသည်။

“အဖေ သင်းခွေချုပ်ကြီးဗျ”

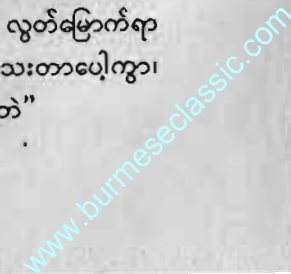
“ဟုတ်တယ် အဖေ ကြိကြိဖန်ဖန်ဗျာ”

ငလုံးနှင့် ငမုံးက အုံအားသင့်ပြေမှ စကားပြောနိုင်၊ လှည့်ပတ် ကြည့် နိုင်၏။

“သင်းခွေချုပ်က အတောင်ပါပြီး ကောင်းကင်က ပျံတဲ့ ငှက်မှ မဟုတ်ဘဲ ကွာ။ သူလည်း အစာရှာဖို့ တောကူးရင်း ဝင်တိုးတာ နေမှာပါပဲ။ ဒီပိုက်ထဲ ဝင်တိုးရင် အတောင်နဲ့ ငှက်ကော လွတ်မလား။ ကဲ...ငြိမ်အောင် အဖေ လုပ်တော့မယ်၊ သူက အကြေးခွံနဲ့ကောင် ဆိုတော့ အကြေးခွံနေရာ ရိုက်တာ ထက် နှာနု တည့်တည့်ရိုက်မှ ငြိမ်တာ၊ သင်းခွေချုပ်နှာနုကို အဖေရိုက်သာအောင် ငလုံးက မီးထိုးပြ”

ငတောသည် သင်းခွေချုပ်ကို ရိုက်ရာ၌ အထိရောက်ဆုံး သောနေရာ ဖြစ်သည့် နှာနုကို တည့်တည့် ချိန်ဆ ရိုက်သည်။ ပထမ အချက် ရိုက်စဉ် လှုပ်ရှားသေးသည်။ ဒုတိယ အချက် ထိထိမိမိ ရိုက်သောအခါ သင်းခွေချုပ် ခွေလည်းခွေသွားသည်။ လှုပ်လည်းမလှုပ်တော့ “သင်းခွေချုပ်က လူတွေ့တွေ့ မင်း တာလို့ မခွေသေးလဲ အဖေ”

“လောလောဆယ် သူ တွေ့နေတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်မြောက်ရာ နေရာမြောက်ကြောင်း ရှာဖွေချင်သေးတာကြောင့် မခွေသေးတာပေါ့ကွာ၊ သင်းခွေချုပ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း ခွေနေတဲ့ အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီ သင်းခွေချပ်က ဘယ်နှပိသာလောက် ထွက်မလဲ”

“သုံးပိသာယ ဝန်းကျင်ပါပဲ။ ကဲ... ဒီည တော်ကြရအောင်၊ ခုကိုပဲ ယုန်ငါးထုပ်၊ သင်းခွေချပ် တစ်ကောင် ရနေပြီ၊ ကြိုးကွင်းလျှောထောင်တဲ့ဆီက ယုန်ရဦးမှာနဲ့ဆိုတော့ ပြန်သင့်ပါပြီ။ တန်းပိုက်ရော၊ ဂုတ်ပိုက်တွေပါ ဖြုတ်မယ်၊ ကြိုးကွင်း ထောင်ထားတဲ့ဘက်က ပြန်ဆင်းမယ်”

ငတောတို့ တန်းပိုက်နှင့် ဂုတ်ပိုက်များ သိမ်းဆီးကာ ကြိုးကွင်းလျှော ထောင်ထားသော နေရာများဆီသို့ မီးထိုးပြန်ခဲ့သည်။ ကြိုးကွင်းလျှော ထောင်ထားသည့် နေရာများမှ မိသော ယုန်တို့ကို မီးထိုး ရှာရသည်။

ကြိုးကွင်းလျှော မိသော ယုန်သည် လန့်ရန်လန့်ပြေးသည်။ သူ ပြေးရာ နောက်သို့ သစ်ခက်က တန်းလန်းပါသည်။ အချို့ ချုံငြိသည်။ အချို့ ချုံမငြိဘဲ အားကုန်မှ ရပ်သည်။ ကြိုးကွင်းလျှောဖြင့် မိသော ယုန်သုံးကောင်စလုံးပင်လျှင် ဂုတ်ပိုက်၌ မိသော ယုန်ကဲ့သို့ သတ်မနေရ။ သူ့အလိုအလျှောက် သေနေသည်။ ထိုယုန်များကို ဖြုတ်ယူရသည်။

“ငလုံးနှင့်ငမုံး”

“ဗျာ”

“ဗျာ”

“တစ်ညထဲနဲ့ ယုန်က ရှစ်ထုပ်၊ သင်းခွေချပ်က တစ်ကောင် ရခဲ့တာ ဆိုတော့ လာဘ်တိုက်တာ လွန်လွန်းတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီနှစ်ကို အဖေတို့ မှတ်ထားရအောင်၊ ငလုံး ဒီနှစ် ဒီလ ဒီရက်သိလား”

“သိတယ်ဗျာ အဖေရ ၁၃၅၅ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ဆယ့်သုံးရက်နေ့ပါ”

“ငမုံး မင်းက ကျောင်းသားဆိုတော့ သိမှာပါ။ အင်္ဂလိပ် ရက်လိုကျတော့ ကောကွာ”

“၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ပါ အဖေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ နောင်မှ စကားစပ်မိရင် ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီနှစ်က ဒီလိုရမှူး ပါတယ်ဆိုပြီး ပြောရတာပေါ့၊ ရတာကို ဝေငှမျှတ ထမ်း ရွာပြန်လမ်းဆီ မီးထိုး ပြန်မယ်”

တောခွေးအအုပ် သံများ၊ ကြောင် မာန်ဖိသံများ၊ မြွေ တွန်သံများ ကြားမှ ဖြတ်သန်း ပြန်ရသည့်တိုင် ငတောတို့သည် သူတို့ကို အာရုံ မပြုနိုင်တော့။

ခုနစ်စင်ကြယ်သည် ခေါင်းကို ရေမှုတ်မှောက်ထားသကဲ့သို့ အနောက်၌ပြု။ အမြီးက အရှေ့ကို ညွှန်ပြနေပြီ။ သည်သင်္ကေတက အရုဏ်ချိန် နီးကပ်ကြောင်း ညွှန်ပြသော သင်္ကေတ၊ ထို့ကြောင့် ရွာဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။

ရွာအဝင်၌ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရာ ကြယ်နီကြီး၏ အရောင်သည် ပတ္တမြားသွေး၊ ပတ္တမြားရောင် လင်းလင်းလက်လက်။

www.burmeseclassic.com

ဟားယက်သဟား

(၁)

တောတို့ ချိုင့်ကြီးရွာနှင့် ရွာနီးဝန်းကျင် အညာရွာများ၌ နှစ်စဉ် ငွေကြေး ရှားပါးတတ်သော အချိန်တစ်ချိန် ရှိသည်။ ထိုအချိန်က အညာ

ဒေသသုံး စကား အခေါ်အဝေါ်အရ ဖောက်မသိမ်း ပဲမကျစ်သေးသော အချိန်။ ကောက်မသိမ်း ပဲမကျစ်သေးသော အချိန်၌ တောင်သူကြီး အနည်းစုမှ အပ ကျန်တောင်သူများနှင့် ကျွဲပန်းလုပ်သား ခေါ် ပျံကျလုပ်သားတို့ ငွေကြေး ရှားပါးတတ်၏။

တောင်သူအများစု ငွေကြေး ရှားပါးခြင်းမှာ ရှိရှိသမျှသော သီးနှံတို့ကို ရောင်းချကာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးစရိတ်၊ မျိုးစရိတ်၊ ငှားရမ်းစရိတ်၊ မြေဩဇာ စရိတ် အစရှိသော အရင်းအနှီးထဲ ပုံအော ထည့်လိုက်ရသည့်အတွက် ဖြစ်၏။ လက်ကုန်စိုက် အရင်းထည့် ထားသည့်တိုင် ကောက်က မရိတ်ရသေး၊ ပဲက မသိမ်းရသေး၊ အခြား သီးနှံလည်း အိမ် မရောက်သေး။

သီးနှံ အိမ်ရောက်မှ ငွေရွှင်သော တောင်သူလည်း ထိုအချိန်၌ ငွေကြေး ရှားရှားပါးပါး။ ကိုယ့်မြက်ကိုယ်ရိတ် ကိုယ်ခွား ကိုယ်ကျွေးကာ တောင်သူတို့ ထွန်တုံးပိတ် နားနေချိန်။

တောင်သူ နားသော အချိန်၌ ပျံကျလုပ်သား အလုပ် မရှိတော့။ တောင်သူ အလုပ် မနိုင်မှ ပျံကျတို့ကို ငှားမြဲဖြစ်ရာ တောင်သူ အားလပ်ချိန်တွင် ပျံကျတို့လည်း နားနေရ၏။

အလုပ် နားရသောအခါ ဝင်ငွေမရှိ၊ ဝင်ငွေ မရှိသော်လည်း စားဝတ် နေရေး စရိတ်က ပျံကျတို့မှာ နေ့စဉ် ရှိနေ၏။ ထမင်းတန်ဖိုး၊ ဟင်းတန်ဖိုး၊ ဈေးကြီးကြောင်းနှင့် ဘဝဝမ်းစာ အလွန်ခက်ခဲကြောင်းကို နှစ်စဉ် ကြုံတွေ့ နေရသူတို့မှာ ပျံကျလုပ်သားများပါ။

တောလည်း ပျံကျလုပ်သား ဖြစ်နေရာ ရွှေမန်းတင်မောင် သီဆိုသော ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင် ၊ ထိုနည်းလည်းကောင်း ထဲမှာပါဝင်၏။ လူပဲ။

- လူမာန ရှိရမှာပေါ့။
- လူသတ္တိ ရှိရမှာပေါ့။
- လူအစွမ်းအစ ရှိရမှာပေါ့။

အသိဉာဏ် အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ငတ်မသေဘဲ လူသား အရင့်အမကြီးက ငတ်သေရမယ်ဆိုရင် လူတန်ဖိုး လူဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်း ရောပေါ့။

- တက်ကျိုး လက်ထိုးလှော်။
- ယောက်ျားတို့ လုံ့လ သေခါမှလျှော့။
- ကျားမ မဟု အလှည့်ကျ ခွားမပင်လျှင် ဝန်ရန်း။

သည်ထုံးနှလုံးသွင်းကာ ယနေ့ ဖားယက်ထွက်ရန် သားဖြစ်သူ ငလုံးကို ခေါ်လျက် အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။

ဖားယက် ကိရိယာမှာ အထူးအထွေ မဟုတ်။ ဇလုံ ဟောင်းဟောင်းက ဘစ်လုံး၊ နှစ်တောင် ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ လက်ထိုး တူးရွင်းပြားလေး တစ်ချောင်း၊ ငလုံးထည့်မည့် အိတ် တစ်အိတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသည် မိမိဘဝဝမ်းစာ မိမိ ဟာသာ ရှာကြိတ်တတ်ရမည်။

✽

(၂)

သည်လောက် ငွေကြေး ပြတ်လတ်တတ် အချိန်မှာ နားအိုကြီး ချည်တိုင် ခင်သလို ရွာကိုခင်တွယ် နေရသလား။ တခြား မြို့ရွာ သွားလာ လုပ်ကိုင် ပါလားဟု ငတောတို့ကို ပြောစရာ ရှိသည်။

ယာသမား ရွာစကား ပြောက ရှစ်စပ်ထိ ထွန်ခဲ့သည်။ ကိုးစပ်မှ ထွန်သွား တုံး၍ ပြန်ခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်။ ငတောလည်း ဘဝဝမ်းစာ မပြေလည်တိုင် တွက်ခဲ့ သွားခဲ့ လုပ်ခဲ့ ကိုင်ခဲ့ပါ၏။ အမြင့်တက် အမှည့်စားရလိမ့်နိုးနိုး ထင်ခဲ့ပါ၏။

ရွှေဘို၊ ရေဦး၊ ခင်ဦးနယ်အထိ စပါးရိတ်တက်ခဲ့ဖူး၏။ ကသာ၊ ထီးချိုင့်၊ ဟုမ္မာင်း၊ ကလေးအထိ မြေပဲခွတ်သွားခဲ့ဖူး၏။ အထက်မှာပေ၊ အောက်မှာရွှေ၊ အလယ်မှာ ဝက်သိုက် မျက်ဖြူဆိုက်ခဲ့ရသော ဝဲကြီးများဖြတ်ကျော်ကာ သစ်ခတ်၊ ဝါးခတ်၊ ဖောင်အငှားချလိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေ၊ ရွှေ ဆိုသောကြောင့် မတ္တရာ၊ သပိတ်ကျင်း၊ ရေလယ်မှော်အထိ ရွှေကျင်သွားခဲ့သလို မိုးကုတ်အထိ ကျောက်တူး တက် ခဲ့ဖူးသည်။ မိုးမိတ်ခရိုင်နှင့် ဆက်စပ်နေသော ပင်းတလဲတော၊ ပင်းတလဲ တောင်မှာ သစ်ကြီးခတ်၊ ဝါးရုံကြီးရှင်း သွားခဲ့ဖူးသည်။ တွင်းကြီး၊ ချိုင့်ကြီးမှာ နာမည်ကျော် ဖားကန်နယ်အရောက် ဝက်အုပ်ကို အငှားမောင်း လိုက်ပို့ခဲ့ဖူး သည်။ ဆည်မြောင်းငှာနမူ မြောင်းဖောက်ရာသို့ ကျင်းပြတ်လိုက်ကာ နှစ်ချီ တူးစားခဲ့ဖူးသည်။ လူပေါင်းစုံ၊ ဒေသစုံ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်မှအပ ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးသာ အရင်းပါသူသည် ဘဲစားဘဲချေ၊ လှေဦးစိုစို လှေဦးချောက်ချောက် သာ ဖြစ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ လူပေါင်းစုံ နယ်စုံ ရောက်သောကြောင့် ဗဟုသုတ တိုးသည်။ အညာသား၊ အောက်သားအစုံ ပေါင်းသင်း ခဲ့ရရာ လူ့စရိုက် သိခဲ့ရ သည်။

ပေါင်းသင်းလာချိန် ကြာသောအခါ ဝါသနာတူချင်း ရင်းနှီးတတ်သည်။ ငတောကဲ့သို့ပင် ပျံ့ကျလုပ်ငန်း လာလုပ်ကြသော်လည်း တောဝါသနာပါသူ အများအပြားကို တွေ့ရသည်။ သူ့နယ် သူ့သားကောင် သူ့ဖမ်းနည်း၊ ကိုယ့်နယ် ကိုယ့်သားကောင် ကိုယ်ဖမ်းနည်း ပြောကြရာ ဓလေ့မတူ၊ စရိုက်မတူ။ ငတောတို့က ပွေးကို ထောင်မရဟု သိထားသည်။ ပွေးကို ထောင်ရသည် ပြောပြီး ပင်းတလဲတော ဝါးရုံပွေးကို ထောင်ပြသူက ပြသည်။ ငတောတို့က

ယုန်ကိုရိုက်၊ ထောင်၊ ချောက်သာ သိသည်။ ယုန်ခြေရာခံ ဝပ်ကျင်းရှာပြီး ခက်ရင်းဖြစ် ထိုးပြသူက ပြသည်။ ဖားအကြောင်း ပြောရာတွင် ငတောက ကိုယ့်ဒေသ ဖားဖမ်းနည်း သုံးနည်းကို ပြောရာ သူတို့ စိတ်ဝင်းစားကြသည်။ ရွှေကျင်ရာ ဖြစ်ဖြစ် သစ်ခတ်ဝါးခတ်ရာဖြစ်ဖြစ် ဆည်မြောင်းတူးရာ ဖြစ်ဖြစ် နေ့ပိုင်း လပိုင်းဖြင့် ပြီးစီးသည် မဟုတ်တော့ ဝါသနာတူချင်းတွဲ အတွေ့ အကြုံချင်း ပြောခြင်းဖြစ်ရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း။

အချို့က ငတောတို့ ဖားကောက်ပုံ ပြောရာ တအံ့တဩ။

အချို့က ငတောတို့ ဖားယက်ကြောင်း ပြောရာ အထူးအဆန်း။

အချို့က ဖားကိုယ်တိုင် တွင်း : တွင်းယက်ခြင်းကို ယုံနိုင်စရာ မရှိဟု ဆိုကြ၏။

ဖားကို လူက ရွံ့ရှုပ် ကောက်သကဲ့သို့ ကောက်ယူ ရရှိခြင်းမှာ သူတို့ မကြားဖူးပါဟု ဝန်ခံကြသည်။ ငတောကလည်း ကျွပ်နယ်၊ ကျွပ်နည်းသာ မေးနေ။ ခင်ဗျားတို့နယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နည်းလည်း ပြောကြပါဦးဟု ခိုင်းမှ ဟိုလူက တစ်မျိုး သည်လူက တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ပြောကြသည်။ နည်း စုံလင် သည်။

ဖားရှိရာသို့ ဖားရိုက်သမားကသွား ဖားအသံကဲ့သို့ လူက တုပအော် ဖားသံတူကို ဖားသံအစစ်မှတ်ပြီး ထွက်လာသော ဖားကို ရိုက်ဖမ်း၊ သည်နည်းက အသံတူ ဖမ်းနည်းတဲ့။

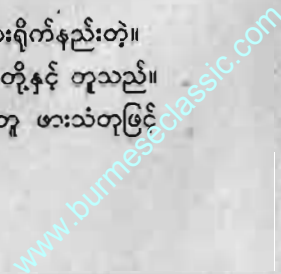
ဖားတည်အိမ်ထဲ၌ ဖားထီးကိုထည့်၊ ဖားကျသော ည၌ ဖားကျရာ သွားချွထား၊ ဖားထီးအော်သံကြောင့် တည်ဖားထီး ရှိရာသို့ လာသောဖားမကို ဖမ်း။ သည်နည်းက ဖားတည်နည်းတဲ့။

ဖားတွင်းရှာ ဖားတွင်းဝကိုယက် တုတ်၌ ငါးမျှားချိတ် ဖားတပ်၊ ဖားကို ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် မိစေရန် ဖားတွင်းထဲယမ်း သည်နည်းက ငါးမျှားယမ်းနည်းတဲ့။

ဖားတွင်းရှာ၊ လောက်စာလုံး မီးဖုတ်ထည့်၊ ထွက်လာမှ ဖမ်းတဲ့။ သည်နည်းက မီးဖုတ်ဖမ်းနည်းတဲ့။

မီးထိုးရှာ ဖားရိုက်၊ တွဲဖားကောက်သော နည်းက ဖားရိုက်နည်းတဲ့။ သူတို့နည်းများထဲမှ မီးထိုးဖားရိုက်နည်းသာ ငတောတို့နှင့် တူသည်။

ငတောတို့ ဖားကောက်နည်း၊ ဖားယက်နည်း မပါ။ ထို့အတူ ဖားသံတူဖြင့်

ဖားဖမ်းခြင်း၊ ဖားတည်ခြင်းကို သူတို့ ပြော၍သာ ငတော နားထောင်ခဲ့ရ၏။ မယုံရဲပင်။ ရွာပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာဝမ်းကို ဝက်ဝံသားခြောက် လက်ဆောင် ပေးရင်း သည်နည်းများ ပြောပြပြီး ဟုတ်နိုင် မဟုတ်နိုင် မေးခဲ့ဖူး၏။ မင်းကို ဟိုက မှန်တာတွေ ပြောတာပါကွာ။ အဲဒီနည်းတွေ ရှိတယ်။ ငါ စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်သုံး ဆယ်လောက်က ဖတ်ဖူးတာ၊ ငါ့ခေါင်းထဲ စွဲနေတာက မင်းလိုပဲ လူက အော်တာနဲ့ ဖားထွက်လာတာ၊ ဖားတည်တာ ထူးဆန်းလွန်းလို့ပဲ။ အဲ...မင်းပြောတဲ့ ဖားကောက် ဖားယက်တာလည်း သူတို့က ထူးဆန်းလွန်းလို့ မင်းလိုပဲ သံသယ ဖြစ်နေမှာနော်။ ရေမြေရာသီတု သဘာဝ မတူ ခြားနားသော ဓလေ့စရိုက်ကွဲ၊ ဖမ်းနည်း ကွဲတာပါပဲကွာဟု ပြောသည်။

သည်ကတည်းက ဖားကို သူဒေသသူနည်း၊ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်နည်း၊ သူ့ရေသူ့မြေ၊ သူ့ဖား၊ သူ့စရိုက် သူ့အကျင့် အလိုက်သာ ဖမ်းဆီးနေကြပါလား ဟူသော အသိတစ်ခု ငတော ခိုင်ခိုင်မာမာ ရရှိခဲ့သည်။

ငတောတို့ ဒေသမှာ ဖားဖမ်းနည်း သုံးနည်းကို အဓိက ပြုလုပ် သုံးစွဲသည်။

- ဖားကောက်နည်း။
- ဖားရိုက်၊ ဖားပစ် ဖားခပ်နည်းနှင့် ဖားယက်နည်း ဟူသော နည်းသုံးမျိုး ကို သူ့အချိန်အခါနှင့် သူ့ဖားစရိုက်အလိုက် ပြုလုပ်မှ ဖားရသည်။
- ကောက်ဖားမှာ သဲဖား၊ အဝါရောင်သန်းသော ညိုညစ်ညစ် အနက်ရိပ် ပါသော အကောင်။ မိုးဦးနီး နွေအောင်းမှာ ကောက်ကြရသည်။ ဖားချောင်နှင့် ဖားပေါင်ဝါမှာ ကောက်မရ၊ ယက်မရ၊ အခုန်အပျံ အပုန်းအလျှိုး ကျွမ်းကျင်သော အကောင်။ သည်အကောင်မျိုးက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကန်ထဲ၊ အိုင်ထဲ၊ အိုင်ထဲ လယ်ထဲ မြောင်းထဲမှာ နေလေ့ရှိရာ တစ်နှစ် ပတ်လုံး ရိုက်ရိုက် ဘတ်ခွနှင့် ပစ်ပစ်ရသည်။ မိုးဦးဖားခေါ် ဂုတ်တိုလိပ်တိုဖားက ရေနက်ထဲ ကူးပြေးပြီး ပေါလောကြီး ပေါ်ချင်သည့်အခါပေါ် ကားကားကြီး နေချင်သည့်အခါ နေလေ့ရှိသည်။ ထိုဖားကို ဒိုင်းဝန်းဖြင့်ခပ်ကာ ဖမ်းကြသည်။

ဖားယက်နည်းဖြင့် ဖမ်းဆီးရသော ဖားမှာ သဲဖား။ ကောက်ဖား၊ ရိုက်ဖား၊ ပစ်ဖား၊ ခပ်ဖားနည်းဖြင့် ဖမ်းဆီးရသော ဖားများက မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကို ကောက်ကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ပစ်ကြ၊ ခပ်ကြရာ မည်သို့ သော သူ ဝင်လုပ်လုပ် ဖားအရ များခြင်း နည်းခြင်းသာ ကွာခြားတတ်သည်။ ထိုကံသင့်သမျှ ရလေ့ ရှိတတ်၏။

ယက်၍ ဖမ်းရသော ဖားကို မျက်မြင်နားကြား ဖမ်းမရနိုင်။ သူ့တွင်းကို သိကျွမ်း နားလည်မှသာ ဖားယက် ရသည်။ ဖားဖမ်းရသည်။

ရမ်းယက်လျှင် ရမ်းဖမ်းလျှင် သဲတွေ့ရာ ရှောက်ယက်လျှင် ယက်ဖား ကို မရဘူးလားဟု မေးစရာ ရှိသည်။ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုး၊ လိပ်ကန်း ထမ်းပိုးစွပ် ရနိုင်သည်။ ရောင်းချလောက်အောင် ရရှိမည် မဟုတ်။

ငတောတို့သည် တောဝါရင့် သန္တာရင့်၊ ဖားယက် ဝါရင့်။ ရာသီနှင့် ရေမြေ အနေအထား ကိုက်ညီမည့် နေရာကို သွားနေသည်။ ငတောတို့ သွားနေသော နေရာမှ သံယာမြေများ ရှိရာ ဖြစ်၏။

*

(၃)

ယခုရာသီက ဆောင်းရာသီ။ လက နတ်တော်လ။ နတ်တော်လ၏ ဆောင်းနေသည် နေခြည် ပျံပျံနွေးနွေး။ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ မဖိုခေါ်သံ ချစ်ခွန်းတုံ့သံ အစာခွံသံ ကလူကြ မြူကြသံများက ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး။

ပန်းမျိုးစုံရနံ့၊ တောနံ့၊ တောင်နံ့၊ ယာနံ့၊ မြေနံ့သင်းထုံပျံ့သော လေကလည်း လေချိုတသွေးသွေး။ အဝေးဆီမှ တောင်ဦးတောင်နှင့် တောင်ဦးတောင်ပေါ်မှ စေတီတော်က ထုံးတဖွေးဖွေး။

ကြည်သာချိုနွဲ့စွာ လွင့်ပျံလာသော နွားကျောင်းသား တို့၏ ပုလွေသံက ကျေးလက်၏ ဂီတတေး။

ရှုလေရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် စိမ်းစိုမြေမောင်းသော သဘာဝပေါက်ပင်များ၊ ပုတ်ချိုနွယ်များ၊ စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံခင်းများကလည်း မြစ်စိမ်း ကမ္ဘာလှ ကြက် ထားသကဲ့သို့ လှပသော တောရေးတောင်ရေး။

သည်တော သည်တောင် သည်ယာ သည်မြေများ၌ မြေသုံးမျိုး သုံးစား ရှိသည်။ ရွှံ့စေးမြေဖြစ်သော တနယ်မြေ၊ တနယ်နှင့် သဲစပ်ထားသော ကုန်းမြေ နှင့် သဲမြေများ ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစား ကွဲပြားသည်။ တနယ်မြေနှင့် ကုန်းမြေ၌ သဲဖား မရှိ။ သဲမြေများထဲ ရောက်မှသာ သူတို့ယက်လိုသော ဖားကို တွေ့လိမ့် မည်။ ဟုတ်သည်။ ယက်ရမည့် ဖားက သဲဖား။

သဲဖားတို့သည် တစ်ဆောင်းလုံးနှင့် တစ်နေ့လုံး တွင်းတူးတွင်းယက်ပြီး သဲအောက်၌ ဆောင်းခို နေ့ခိုခုံ၏။ မိုးဦးနီး နွေနှောင်း မိုးကြီးရွာချိန်မှ တွင်းက ထွက်၏။

တွင်းမှ ထွက်ခဲ့သော ဖားတို့က အစာရှာ ရေရှာသည်။ တွေ့လာသော ရေအိုင်၌ ရေသောက်ကြ အစာရှာကြသည်။

ပါးအောက်က မည်းနေသော ပါးမည်းများသည် ဖားထီးများ။ ဖားထီးများ လာရောက်ပြီးနောက် အချိန် အတော်ကြာမှ ပါးအောက်မှ ဖြူနေသော ပါးဖြူဖားများ လာသည်။ ထိုပါးဖြူဖားများသည် ဖားမများ။

ပထမမိုး ပထမ ရေ၌ ရေသောက်ကြ၊ အစာရှာ ထွက်ကြသည်။ ထိုဖားများကို ကျဖား၊ ကောက်ဖား၊ သဲဖားဟု ခေါ်သည်။ နောက်မိုးနောက်ရေ၌ မိတ်လိုက်ကြ၊ ဥကပ်ကြသည်။ သဲဖားများကို မည်မျှ ကောက်ကောက် မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။

သဲမြေများကလည်း ဧက ထောင် သောင်းချီ ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း။ သဲဖားများကလည်း ကောင်ရေ သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေ အများအပြား။ လူနှင့်တွေ့လည်း မပြေး။ လူကကောက်လည်း မအော်၊ လွယ်လွယ်ကူကူ ကောက်ရသောကြောင့် ဖားကောက်သူ မှန်သမျှ အိတ်ပြည့်လျှံသည်အထိ ရလေ့ ရှိသော ဖားများပင်။

လူက သဲဖားကို ကောက်၊ ဖားစား သတ္တဝါက စားသော်လည်း အချိန် တန်က ပြန်ပေါလာသော ဖားမှာ ထိုဖားများ ဖြစ်သည်။ ဥကပ်သော ဖား၏ ရင်ကိုခွဲကြည့်ပါက ဖားဥများမှာ အခိုင်လိုက် အခိုင်လိုက် ဖြတ်သိပ်ကျပ်နေသည်။

ဖားဥ အခိုင်လိုက် အတွဲလိုက်၌ အရောင်က နှစ်မျိုး။

တစ်မျိုးက အဖြူရောင် အခိုင်အတွဲများ။

တစ်မျိုးက အနက်ရောင် အခိုင်အတွဲများ။

ဖားဥ၏ အရွယ်အစားမှာ သာမန် ဆန်ကွဲစေ့ထက် ကြီးသည်။ မရေမတွက်နိုင်။ သည်ဥ သည်အကောင် သည်ပေါက်အားက လူရန်၊ ဖားစား

တိရစ္ဆာန်ရန်ကို အန်တု ယှဉ်ပြိုင်လျက် မျိုးဆက်မဆိတ်သုဉ်းစေရန် ထိန်းသိမ်း ပေးသည်။

သေသည့်အကောင်သေ၊ ကျန်သည့်အကောင်ကျန်၊ ပွားသည့်အကောင် ပွားဖြင့် တစ်မိုးတွင်းလုံး ပျော်ပါးကာ အော်မြည်ကာ သဲတောပျော် လုပ်ခဲ့ကြ သည်။ ကြုံရာကျပန်းနေရာများ၌ တွင်းတူးတွင်းယက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိုးကုန်တော့မည်ဟု သိသောအခါ အငြိမ်မနေတော့။ တွင်းဖျားကို စုပေါင်း ယက်ကြတူးကြသည်။ မိုးဦးတွင်းကဲ့သို့ ခပ်တိမ်တိမ် မဟုတ်တော့။ ကောင်ကွဲ တွင်းလည်း မဟုတ်တော့။ စုပေါင်းနေထိုင်ရန် တူးကြ ယက်ကြသည်မှာ တက်ညီ လက်ညီ။

သဲဖားတို့ တွင်းယက်သော နေရာများမှာ သဲထု ကြီးသော သဲမြေများ ထဲ၌ ရေကြောင်းကျသည် အထိ သဲနု လိုက်ထားသော မြေများ ဝဲယာ၌ ချုံပုတ် ချုံနွယ်များ ကဇာခင်တန်းများ ပေါက်ရောက်နေပြီး အလယ်၌ ရေစီးထား သော ရိုးဟု ခေါ်သည့် ရေကြောင်း နေရာများ ထဲတွင် သဲဖားတို့ တွင်းတူး တွင်းယက် ကြသည်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ဖားများသည် မိုးကုန်သောအခါ ပုစွန်လုံး တွင်းဖျားကို လှဝင်လျက် နေထိုင်ကြသည်ဟု ဆို၏။ ငတောတို့ ယက်မည့် သဲဖားများ နေရာသည် ပုစွန်လုံး နေသော နေရာများ မဟုတ်။ မိုးရွာစဉ် ရေမြင်၊ ရေတင်လျှင်လည်း ရက်ပိုင်းမျှသာ ရေရှိသော နေရာသို့ပင်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်တွင်း ကိုယ်တူး ကိုယ်တိုင် ယက်ရသည်။

တွင်းကို ယက်နေသော သဲဖားတို့၌ ဗီဇ သိရှိကြသည်။

အညာနေ အညာနေ ဒဏ်ကို မည်သည့်နေရာ ရောက်အောင် ယက်မှ ဖန်နိုင်ရည် ရှိမည်။ အသက်မသေဘဲ ဆက်လက် ရှင်သန်မည်ကို ဗီဇသိဖြင့် ချွန်ချိန်ကာ တွင်းအနက်ကို ယက်၏။ သည်ယက်ထားရာ တူးထားရာကို သိသော ဖားယက်သမားက မိုးကုန်သော တန်ဆောင်မုန်း နတ်တော်လံတို့တွင် ဖား ယက်ကြသည်။

ဖား ယက်ရာတွင် ဖား နှစ်မျိုးနှစ်စား တွေ့ရသည်။

ဖားကန်(ဖဂံ) ဟု ခေါ်သော ကောင်ကွဲဖားကိုလည်း ယက်သူက ယက် ရသည်။ ဖားကန်(ဖဂံ) မှာ ဟင်းစားယက်၊ အပျော်ရှာ သဘောသာ သင့်တော်၏။ ဖားကင်းလောက်အောင် မရ။

ဖားကန် (ဖဂံ) ယက်မည့်သူက ရေစီးကြောင်းများ၊ ရိုးအတွင်း နေရာများသို့ မလာ။ ဖားကန်(ဖဂံ)သည် ကန်သင်းခုံ ရိုးများ၌ နေလေ့ရှိသော ဖား။ သူ့ရှာလျှင် ကန်သင်းခုံရိုးများမှာ ရှာကြသည်။

ဖားကန်(ဖဂံ) တွင်းက တွင်းပေါ်၌ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြား မှာ ထားသကဲ့သို့ အရစ်လေးများပေါ်နေသည်။ ဖားကန်(ဖဂံ) ဖားက တစ်ကောင်ချင်း တွေ့လေ့ ရှိသကဲ့သို့ အရွယ်အစားမှာလည်း သဲဖားထက် လေးငါးခြောက်ဆမျှမက ကြီးမားတတ်သည်။ ရှာရာ၌ လက်ဝင်၊ တွေ့ရာ၌ တစ်ကောင် ထဲမို့ ရောင်းချလိုသူက ဖားကန်(ဖဂံ)ကို သီးခြား မရှာ။ တွေ့လာလျှင်လာ ယက်ဖော်ယူခဲ့သည်။ ငတောတို့ ရှာသော ယက်ဖားက အကောင် သေးသော်လည်း တစ်တွင်းပြီး တစ်တွင်း စုလာပါက ရောင်းချ လောက်သည် အထိ မရရှိမည်ကို မပူပင်ရ။

ငတောသည် သူ ရောက်ရှိနေသည့် သဲထုကြီးသော ယာမြေများ သဲနုလိုက်သည်အထိ ရေစီးထားသော သဲမြေများ၊ ရေစီးထားသော ရိုးများ အတွင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြည့်သည်။ ရှိနိုင်သည် ထင်သော နေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မကျေနပ်၊ ထိုင်၍၊ ကုန်း၍၊ သဲအမျိုးအစားကို ခွဲခြားနိုင်သည် အထိ ငတောကြည့်သည်။ ရွှေရွှေ၊ ရွှေရွှေ၊ ကုန်းကုန်း၊ ကုန်းကုန်း နှင့် ငတော သွားလာပြီး ဈေးစေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ရှာလိုက် လုပ်သောအခါ သဲဖားတွင်းကို စတင် တွေ့သည်။

ဖားတွင်း စတင်တွေ့ရှိခြင်းသည် ဖားယက်ရတော့မည် ကြေညာ သကဲ့သို့ ရှိ၏။

*

(၄)

“ငလုံး ဒီကိုလာစမ်း ဒီမြေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”
ငတောက ငလုံးကို ခိုင်းသည်။ ငတောခိုင်းသည် အတိုင်း ငလုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ငတော အနေဖြင့် ဖားယက်နည်းကို သားအား သင်ကြားလိုသောကြောင့် လက်တွေ့ပြသသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

“မင်းကို မိုးဦးတုန်းက အဖေ ပြောပြခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ သဲဖားတွင်း ဆိုတာ ဘယ်လို ရှိတယ်လို့ အဖေ ရှင်းပြပြီး လက်တွေ့ ဖမ်းပြခဲ့တာလေ”
ငလုံး မှတ်မိသည်။

မိုးဦးတုန်းက ဖားကောက်ပြီး နှစ်မိုးခန့်အကျော်၌ ငတောက ငလုံးကို တောသွားရင်း သဲမြေထဲမှ တွင်းတစ်တွင်း ကို ပြသည်။

တွင်းပုံစံက ဘဲဥပုံစံမျိုး။

တွင်းအလယ်၌ မြေစာလေး မို့မို့မောက်မောက်။

တွင်းနှုတ်ခမ်းသားတွင် အရစ်ကျန်နေသည်မှာ ထင်ထင် ရှားရှား။

“အဲဒီတွင်းဟာ သဲဖားတွင်းပဲ ငါ့သား၊ နောက်ရက် မိုးရွာရင် ပြန်ထွက်ဦးမှာမို့ ဆောင်းနဲ့နေ့ တွင်းအောင်းသလို အနက်ကြီး အထိ တွင်း မလုပ်တော့ဘဲ အပူဓာတ် လွတ်ရုံ၊ အပေါ်ယံ မှာတင် တွင်းကူးတွင်းယက် ပြီးနေတာ။ နောက်မိုးရွာတိုင်း ထွက်မှာမို့ ခုလို တွင်းတိမ်တိမ်လေးနဲ့နေတာ၊ မှတ်ထားကွာ” ဟု ရှင်းပြပြီး တွင်းထဲက ဖားကို ယက်ထုတ်ပြသည်။ ဤသည်ကို ငလုံး မမေ့။

“မှတ်မိပါတယ် အဖေ၊ သဲဖားတွင်းဆိုတာ တွင်းနှုတ်ခမ်းသား အရစ် ကျန်ပြီး ဘဲဥပုံလေးလို မောက်နေအောင် ခေါင်းနဲ့ ထိုးတင်ထားတယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ခုနေရာ ကြည့်စမ်း၊ ဒါလည်း သဲဖားတွင်းပဲ၊ အရင်တွင်းနဲ့ ခုတွင်း ခြားနားတာ အဖေပြောစမ်း”

“ဟင် ဒါ သဲဖားတွင်း ဟုတ်လားအဖေ၊ နှုတ်ခမ်းသား အရစ်မပါ၊ မို့မောက်နေတာလဲ မပါဘဲနဲ့”

“ကြည့်ကွ၊ တောသမားဆိုတာ သာမန် လူထက် မျက်စိ ရှင်နားပါး ရတယ်”

“ကျုပ်တော့ အဖေ ရှင်းပြခဲ့တာပဲ သိတယ်၊ ဖားတွင်း ဆိုတာ အရစ်နဲ့ မြေမို့ မောက်နေတယ်လို့”

“မင်းဟာကလည်းကွာ လှေခမ်းထစ်ကို အဖေ ရှင်းပြတာ မိုးဦးတုန်းက ခု ဘာရာသီ ဘာလဲ”

“ဆောင်းရာသီ နတ်တော်လဗျာ”

“အဲဒါကို ဖားသမားက မျက်ခြည်မပြတ်နဲ့ ရာသီဥတု ရေမြေ အနေအထား အချိန်ဟာ အဓိကပဲ မိုးဦးတုန်းက မိုးရွာရင် ပြန်ထွက်မှာမို့”

ရန်အောင်စာပေ-၂

တွင်းလုပ်တော့လည်း ခပ်တိမ်တိမ် များသောအားဖြင့် ကောင်ကွဲ၊ ခုလို မိုးကုန်ပြီး တစ်ဆောင်းလုံး တစ်နေ့လုံး နေဖို့ တူးကြ ယက်ကြရာမှာတော့ မိုးလို သာမန်တွင်း တိမ်တိမ်နဲ့ နေလို့ရမလား၊ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားလေ”

ငတော ရှင်းပြသည်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ငလုံးက ဖားယက်ရာ၌ သည်မျှအထိ အတွေ့အကြုံမရှိ။ ဖားကောက်၊ ဖားရိုက်၊ ဖားပစ် ဖားခပ်သာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ယခု လူသစ် တန်း။ “မိုးတွင်းလို ဘယ်နေရမလဲ၊ သဲဖား တွေဟာ သူတို့ သဘာဝ ပေးအသိအရ သူတို့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံမှု ရရှိင်တဲ့ အအေးဓာတ် ရှိရာအထိ တူးကြ ယက်ကြပြီး ဆောင်းနဲ့ နွေကို ရင်ဆိုင် ရတယ်။ ဖားယက်သမားကလည်း ရာသီဥတုနဲ့ အချိန်တွက်ဆပြီး ဖားတွင်းကိုကြည့်ရတယ်။ ကဲ ငါ့သားထပ်ကြည့်စမ်း။”

သူ့အဖေက ငလုံးကို ထပ်ထပ်ကြည့်ခိုင်းသည့်တိုင် ဖားတွင်းဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားကို ပြောနိုင်ရန် အချက်အလက် မမြင်။

ငလုံး သူငယ်ချင်း ငပို ပြောသကဲ့သို့ ဖားပဲကွာ၊ ယမ်းယက် မှန်းယက် မတွေ့ ပြန်ခဲ့ရုံပဲ စရိတ်ကုန်တာ လျှော်ရတာမှတ်လို့ အပေါက်ပါတဲ့ တွင်း မတွေ့ရင်သာ လူညံရာ ကျတယ်၊ အပေါက် မပါတဲ့တွင်း မတွေ့တာဟာ ငါညံ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ တွင်း ဖြစ်ပြီး အပေါက်မပါတာ ဒီဖားတွင်းပဲ တို့ကြားဖူးတယ်၊ တုံးအောက်က ဖား ပြားတဲ့ ဖားကပြား၊ ဖောင်းတဲ့ဖားကဖောင်း၊ သဲအောက်က ဖား၊ ရှိတဲ့အခါ ရှိ၊ မရှိတဲ့အခါ မရှိ၊ ရှိရှိ မရှိရှိ တို့မသိဟု ပြောသလိုသာ ငလုံး ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဟုတ်သည်၊ ဖားတွင်းလို့လည်း ပြောသေးရဲ့၊ အပေါက်မပါ၊ အရစ်မပါ၊ ဗလာသဲပြင်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေကို ထိုသို့ မပြောဖြစ်၊ ပညာသစ် တစ်ခုကို သင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်သောကြောင့် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသည်။

“ကျုပ်တော့ အဖေကို မရှိမသေ ပြောတာ မဟုတ်ဖူးနော်၊ သဲပေါ်မှာသဲ၊ သဲထပ်တဲ့ အပေါ်သဲထပ်၊ သဲပီးသဲ သဲသဲချင်း ထပ်နေတာ ကြည့်လေရာ သဲရှိတာပဲ ကျုပ်တော့သိတယ်”

“ဟာ ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ဟုတ်ပြီ ငါ့သားကြည့်တတ်တော့မှာ ဆက်ကြည့်၊ ဆက်ကြည့် သေသေချာချာ ကြည့်”

ငလုံးက ပြောမိပြောရာကို ပြောသော်လည်း ငတောက အဖြေမှန် တွေ့ခါနီး ကျောင်းသားကို ဆရာက အားပေးနေသလို အားပေးနေသဖြင့်

ဘာဆက် ပြောရမည် မသိတော့။ ခေါင်းကုတ်နေသော ငလုံးအား ကြည့်ကာ ငတောက တဟားဟား ရယ်သည်။ ဒီကောင် တည့်တည့်ပြောမှ သဘော ပေါက်တော့မည်ဟု သိသည်။ သဲမြေကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိလှစမ်း ထိုးပြသည်။

“ဟောဒီ သဲမြေနဲ့ ဟောဟို သဲမြေ တူသလား၊ ကဲ တည့်တည့်ပြောပြ ကွာ”

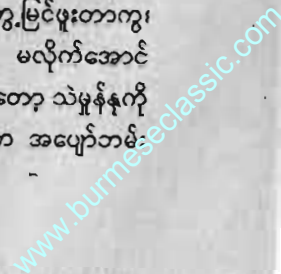
ဟောဒီ သဲမြေဟု ငတော ထောက်ပြသည့် မြေက သဲမြေမှုန့်နဲ့ နုအိညက် ရှိ မှန်နေသော သဲမြေနဲ့ သွေးထားသော သနပ်ခါးကဲ့သို့ အိအိစက်စက် ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်။

ဟောဟို သဲမြေဟု ငတော ငေး ဘက်ပြသည့် မြေက ပုံမှန် သဲယာမြေမှ သဲမြေကြမ်း၊ သဲမြေကြမ်း အချောင်းချောင်း အမြောင်းမြောင်း၊ ကြမ်းကြမ်းရှရှ။

သတိပြုပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ကာ အမှုန်အဖတ် မပါသော သွေးလားသည့် သနပ်ခါးအိစက် ဝင်းမွတ်မှုဖျိုးနှင့် သဲမြေကြမ်း အချောင်း ချောင်း အမြောင်မြောင်းတို့က ကွာခြားသည်မှာ သိသာထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။

“သိပြီ အဖေ၊ အဟီး၊ သိပြီ၊ တော်တော် တော်တဲ့ကျုပ်ဗျ၊ တည့်တည့် ပြောတာတောင် မနည်းစဉ်းစားကြည့်ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကြည့်တတ်တော့မှာလို့ အဖေပြောတာပေါ့ကွ၊ ပွေးကျစ် စာက ပန်းကန်းလုံး မှောက်ထားသလိုဆိုတော့ ပွေးထွက်တွင်းက အထင်အရှား ကွ၊ ကြွက်အစာထုတ်တာက အစာကန်ပုံက မမြင်ချင်အဆုံးကွ ဖားက ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ မိုးဦးကျတဲ့အခါ ဖားတွင်းက သိသိသာသာ ကွဲကွဲပြားပြားကွ၊ ခုချိန်မှာကျတော့ ပညာခန်းပါလာပြီ၊ ပထမဦးဆုံး ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ သဲမြေရဲ့ ပုံမှန်မြေနဲ့ မှုမှန်မြေကို အရင်ကြည့်၊ အဲဒါကြည့်ပြီးမှ ဖားယက်တွန်းတင်ရာက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ သဲမြေကို ကွဲပြားအောင်ကြည့်၊ ဖားယက်တင်လိုက်တဲ့ သဲဟာ အောက်ကလာတဲ့ သဲမှုန်နုဆိုတော့ နုအိဝင်းမွတ်နေတယ်။ အဲဒီလို သဲမှုန်နုနဲ့ သဲကြမ်းကို ယှဉ်တွဲတွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီသဲမြေအောက်မှာ သဲဖား ရှိတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရပြီ။ တွင်းကြီးထန်းတော သန်းအောင်ကတော့ ညဘက်ငှက်မီးထိုးပစ် ခိုင်း သဲဖားတွေ တွင်းယက်နေတာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့မြင်ဖူးတာကွ၊ သဲဖား အရွယ်စုံဟာ သဲကို ယက်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် မနိစ္စမ်းလှဆိုပဲ။ သဲကြမ်းထဲက သဲနုနေရာအထိ ယက်တာဆိုတော့ သဲမှုန်နုကို ခြားတတ်အောင် ကြည့်ရတယ်။ ရမ်းသန်း မှန်းယက်တာက အပျော်ဘမ်း

ဟင်းစာရှာသာကောင်းတာ။ အဖေတို့ မင်းတို့ကျတော့ စနစ်တကျ သိထားမှ ထမင်းဝမှာ၊ ကြည့် ခုဖားတွင်းကို အဖေ ယက်ပြမယ်”

တော့ ပါလာသော ဇလုံးဟောင်းဖြင့် အပေါ်ယံ သဲမြေများကို ဘေးသို့ ယက်ယက် ယက်ယက်ထုတ်သည်။ ပြိုကျလာသော သဲများကိုလည်း အပြင် ယက်ထုတ်သည်။ တော့ စယက်သည်က မြေမှုန့်နုများတွေ့ရာမှ အောက်တည့် တည့်။ တစ်ထွာနှင့်လည်းမရပ်၊ တစ်တောင်နှင့်လည်း မရပ်၊ ငလုံးက လူစားဝင်လဲ ယက်လည်း တော့ အခြားမသွား၊ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်လျက် စကားတပြောပြော။

“တွေ့မှာကတော့ အမျိုးမျိုးကွ ငလုံးရ၊ တချို့တွင်းတွေက ဖားတွေ့ တဲ့ အခါ တစ်ခါယက်ထုတ်ရင် တစ်ကောင်တွေ့၊ နှစ်ကောင်တွေ့၊ တချို့ တလေကတော့ သုံးကောင်တွေ့၊ လေးကောင်တွေ့တတ်တယ်။ တချို့တွင်း တွေကတော့ တွေ့ရင် မနီးမဝေးမှာဘဲ အကောင်အစိတ်၊ သုံးဆယ် တွေ့တတ် တာ ပါပဲ။ ဘယ်လိုတွေ့တွေ့၊ စုလိုက်ရင် ဆယ်ကျော်၊ ရာကျော်ပါပဲ။ ထောင်တော့ ကျော်တာ အဖေ မတွေ့ဖူးဘူး”

သဲမြေများကို ဇလုံးဟောင်းဖြင့် ယက်ယက်ထုတ်ရာ နှစ်တောင် ကျော်ကျော်ခန့်၌ မြေမာလာသည်။ ဇလုံးဖြင့် ခပ်ယက်၍ မလွယ်တော့ ငလုံးကို နားခိုင်းပြီး ပါလာသော တူးရွင်းပြားလေးဖြင့် ရှုပ်ထိုးကာ ထိုးကာ သံပွလာ မြေစာရလာမှ တော့ ပြန်ပြန်ယက်သည်။ လူတစ်ထိုင်ခန့် မမြုပ်တမြုပ်အထိ ယက်အပြီး၌ တော့က ငလုံးကို ခိုင်းသည်။

“ငလုံး မြေကြီးကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်ဟ”

“ဟာ အေးစက်နေတာဗျ၊ မြေကလည်း မာတာပိုလာပြီ”

“အဲဒီအောက်မှာ ပျိုတို့မောင် ကိုယ်ရွှေဖား လာတော့မယ် ငါ့သားရ။ ကြည့်ထား”

တော့ ပြောသည့်အတိုင်းပင် သဲဖားများကို တွေ့ရသည်။ တစ်စု တစ်ဝေးထဲ မဟုတ်။ တွင်းထဲ ဟိုနေရာမှ လေးငါးဆယ်ကောင်၊ သည်နေရာမှ လေးငါးခြောက်ကောင်၊ နေရာခြား နေရာခြားများမှ ငါးကောင် ခြောက်ကောင်။

သဲမြေများမှာ ညစ်လိုက်က ရေစိုနေသည်။

ဖားများမှာလည်း ရေညစ်ရလှနီးပါး ရှိသည်။

အကြီးဆုံးဖားမှ ဂုံညင်းကြီးကြီး၊ အငယ်ဆုံးအကောင်က ပေသီးလုံး လောက်၊ အရောင်က အဝါပေါ် အနက်ရိပ်သန်းသော အရောင်။ တွင်းအောင်း ဖား ဖြစ်သောကြောင့် မိုးတွင်းဖားလို မဆူဖြိုး၊ ပိန်ပိန်ချည့်ချည့်၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ မျက်အိမ်ထူထူ၊ တစ်တွင်းယက်ပြီးက ကောင်ရေ ရာနီးပါးရသည်။

ဆက်လက် တွင်းယက်ရှာသောအခါ အချို့တွင်းများက ယခုတွင်းကဲ့သို့ ဖားတစုတဝေး မတွေ့။ တစ်ထိုင် မရှိတရှိခန့်မှ စတင်ကာ ယက်ထုတ်သော သဲများထဲ၌ ဖား စတင်ပါသည်။ တော့ယက်က ငလုံးမှရှာ၊ ငလုံးယက်က တော့မှရှာ သဲထဲ၌ ဖားပါမပါ ရှာကြည့်သည်။ တစ်ချို့ယက်က တစ်ကောင်ပါ၊ နှစ်ကောင်ပါ။ နောက်အချို့ မပါ။ နောက်အချို့ပါ။ မပါတစ်လှည့် ပါတစ်လှည့်။ နည်းသည့်တွင်းကနည်း၊ များသည့်တွင်းကများရာ နည်းစု များစု တော့တို့ စုမီလာသည်။ ဖားများ များလာသည်။

တွင်းများကို တစ်တွင်းပြီး တစ်တွင်း၊ ယက်ယက်လာရာမှ ရိုးရေစီး ကြောင်းထဲ၌ ကူးပြောင်းယက်ရန် ရိုးဘက်သို့ တော့တို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မမျှော်လင့်သော သားကောင်ခြေရာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

*

(၅)

မြန်မာစကားပုံ များစွာ ရှိသည်။
မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ်။
စိုင့်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်။
ဖားရက်ကြွ၍ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲ။
ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုး။
လိပ်ကန်း ထမ်းပိုးစွပ်။

ဒီစကားပုံထဲမှ မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ်သည် တော့တို့လို တောသမား တာမှမဆို။ စိုင့်ပေါ်၍ ချုံပေါ်ရောက်ကလည်း ယခု အဖြစ်နှင့် မကိုက်ညီ။ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးနှင့် လိပ်ကန်း ထမ်းပိုးစွပ်ကလည်း ကံသက်သက် ရာ ယခုအဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်က သင့်နီးအံ့မထင်။ ယခုတွေ့ရှိခြင်းက ကံချည်း

www.burmeseclassic.com

သက်သက်မဟုတ်။ ကံရော၊ ဉာဏ်ပါ ပါသောကြောင့် ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး ပြောမရ။

ယခုအဖြစ်က စားရက်ကြုံ၍ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသော အဖြစ်။

စားစေလို မြက်ကြုံမြက်ကြားက အဖြစ်။ ရေခပ်မဆုံ ထင်းခုတ်ဆုံ ခဲ့ရခြင်းပင်။ တွေ့လိမ့်မည်ဟု သည်ခြေရာရှင်ကို မထင်ခဲ့။

သာမန်နေ၊ သာမန်သတိ၊ သာမန်အကြည့်သာဆိုလျှင် သူ့ခြေရာကို အထူးသတိထားနေမည် မဟုတ်။ ခြေရာကို မြင်သည်ဦး၊ အဓိကထားသည့် လုပ်ငန်းနောက်သို့သာ စောက်ပဲနေမည့်အတွက် သူ့ကို အသေးစိတ် လေ့လာ မိမည်မဟုတ်။ ယခုမှ ယုန်ထောင် ကြောင်မိ ဘဝကဲ့သို့ ခြေရာရှင် ဘဝကျ ရောက်တော့မည်။

ငတော့တို့ ဆင်းလာခဲ့သော ရိုးသည်၊ ရိုးထုံးစံအတိုင်း ဝဲရောယာပါ ရှည်လျားသော ချုံပုတ်၊ ချုံနွယ်၊ ချုံတန်းစဉ်ကြီး ပေါက်ရောက်နေသည်။ ဝဲယာချုံပုတ်များအလယ်၌ မိုးရွာရာမှ စီးဆင်းသော ရေစီးကြောင်းကြီး ရှိသည်။ ရိုးထဲသို့ စီးဝင်သော ရေစီးကြောင်းမှာ မြောက်ဘက်အမြင့်မှ တောင်ဘက်အနိမ့် သို့ စီးဆင်းနေ၏။

ရေစီးကြောင်းသည် ဖြောင့်တန်းနေသော ရိုးနေရာ၌ မထူးခြား၊ ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့သော နေရာ၌ အင်နှင့်အားနှင့် စီးဆင်းလာသည့်ရေက တိုးတု စီးသည်။ ကြိမ်ရေများစွာတိုးတုစီးဆင်းခဲ့ရသော ဂငယ်ကွေ့ နေရာသည် ချောက်(ဂျောက်) ဖြစ်သွားသည်။ အခြားနေရာက ရေစီးဆင်းပြီး မကြာမီ မြောက်သည်။ ရေဝပ်သော ဂငယ်ကွေ့က အလွယ်တကူ မမြောက်၊ အစိုဓာတ် ထင်ကျန်သည်။ ခြေရာရှင်သည်။ ထိုနေရာသို့ လာခဲ့သွားခဲ့သည်။

ခြေရာရှင်သည် ခြေသည်းလက်သည်းရာလည်း ပါသည်။ ဖနောင့်နှင့် ဖိနင်းထားသော ခြေရာလည်း ထင်းနေသည်။ ခြေရာက ခြေရာဝိုင်း။ ခြေရာ ဝိုင်းလည်းဖြစ်။ ခြေသည်းလက်သည်းရာလည်းပါ။ ဖနောင့်လည်း ဖိနင်းထား သဖြင့် ထိုခြေရာရှင်သည် တောခွေးအဖြစ်မှန်း ငတော့ရော ငလုံးပါ သိသည်။

သဲပေါ်ကသဲကို လိုက်ကြည့်နေသော ငတော့နှင့်ငလုံးအဖို့ သဲပေါ်မှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခြေရာကို တမင်တကာ လိုက်ရှာဖွေနေရန် မလို၊ သွားရင်း ဟန်လွှဲ တန်းခနဲမြင်သည်။ ဟုတ်သည်။ ခတော့ခွေးအ၊ ခြေရာ။ ကောင်ရေများ များမဟုတ်။ တစ်ကောင်ထဲ ခြေရာ။

ငတော့နှင့်ငလုံး သည်အထိ အသိတူသည်။ ခြေရာကောက်တတ်၊ ခြေရာရှင် ခွဲခြားတတ်သည်။ နောက်ဆက်တွဲအဖြေကို ငတော့ သိသော်လည်း ငလုံးမသိ။ ငလုံး ဉာဏ်မမီ။

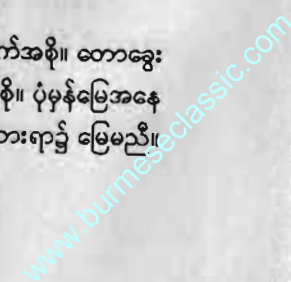
တောခွေးအနှင့် ကျားသစ်တို့ ဓလေ့သဘာဝ စရိုက်ကို ငတော့သိသည်။ ငတော့ သိခြင်းမှာလည်း ဘဝဝမ်းစာအတွက် ပင်းတလဲတောနှင့် ပင်းတလဲ တောင်မှ သစ်အငှားခုတ်၊ ဝါးအငှားခုတ်စဉ် ရှမ်းမှဆိုးများ ဗမာမှဆိုးများထံ အားလပ်ချိန်၌လည်း တပည့်ခံလိုက်ရာမှ သိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားသစ်ကလည်း သူ့စားမကုန်သော သူ့သားကောင်ကို ဝှက်တတ်၏။ တောခွေးအကလည်း သူ့စားမကုန်သော သူ့သားကောင်ကို ဝှက်တတ်၏။ ထိုမျှမက စားရန် အခွင့်မသာသေးသော သားကောင်နှင့် သူ့အစာကို သူ့ထက်နိုင်သူက လုမည်ထင်သောအချိန်၌လည်း ဝှက်တတ်သည်။ တော သားကောင်းသည် တောနိယာမကို သဘောပေါက်ပြီး နေထိုင်ကျင့်ကြံ တတ် သည်။

တောခွေးအ၏ ဓလေ့စရိုက်မှာ သူ ဝှက်လိုသော အစာကို သူယက်၍ လွယ်သော နေရာအထိ ကိုက်ချီလာလေ့ ရှိသည်။ သူ ကိုက်ချီလာသော အစာကို ဘေး၌ ချထားပြီးမှ ကျင်းယက်သည်။ ကျင်းယက်ရာ၌ သူချီလာသော သားကောင် မလုံခြုံမချင်း မရပ်မနား။ လုံခြုံပြီထင်မှ ချီလာသော သားကောင်အား ကျင်းထဲထည့်သည်။ ကျင်းထဲထည့်လိုက်သော သားကောင်ကို လုံခြုံအောင် ပြန်ယက်ဖုံးသည်။ အမှောင်လွှမ်းသော ညအချိန်ရောက်မှ သူဝှက် ထားသော သားကောင်ကို ပြန်လည်ဖော်ယူစားသောက်သည်။ သူ စားပြီး၍ ပိုသောကြောင့် ဝှက်ထားခဲ့လျှင် ဆာချိန်မှ ပြန်စားသည်။ သားကောင်က စားကုန်သွားလျှင် ကျင်းကို ပြန်မဖို့တော့ မကုန်သေးက ကျင်းကို ပြန်ဖုံးသည်။ ဤသည်မှာ တောခွေးအ၏ ဓလေ့စရိုက် သဘာဝပင်။

ငတော့တို့တွေ့နေသော ရိုးရောင်းအတွင်းမှ ဂငယ်ကွေ့ သဲပြင်ကို တောခွေးအက ယက်ကာ ယက်ကာ ကျင်းဖြစ်စေပြီး သားကောင်ဝှက်ထားခဲ့ ကြောင်းကို မြေသားချင်း ယှဉ်ကြည့်ယုံမျှဖြင့် သိသာသည်။

မူလပုံမှန် မြေအနေအထားက အထက်မြောက် အောက်အစို။ တောခွေး အက ယက်ထုတ်ပြန်ဖုံးထားသောမြေကား အထက်စို၊ အောက်စို။ ပုံမှန်မြေအနေ အထားက မူလအတိုင်း သဲမြေပြင်ပြန့်။ တောခွေးအ၊ ပြန်ဖုံးထားရာ၌ မြေမညီ။

အချို့နေရာ၌ မို့ယောင်ယောင်။ အချို့နေရာ မောက်ယောင်ယောင်။ အချို့နေရာ နိမ့်ယောင်ယောင်။ အချို့နေရာ ရှိငုံယောင်ယောင်။ သည်အဖြေက တောခွေးအ၊ သားကောင်ဝှက်သွားပြီဟု ဖော်ပြနေ၏။ တောခွေးအ၊သည် ဘာသားကောင်ကို ဝှက်သွားသနည်း။ တောခွေးအ၊သည် ဘယ်အချိန်ပြန်လာမည်နည်း။ တောခွေးအ၊ကို မည်ကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးမည်နည်း။

“အဲဒါခွေးအ၊ သားကောင်ဝှက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်။ နောင်အခါမှာ အဖေပါပါ မပါပါ ဒါမျိုးတွေ့ရင် ခွေးအ၊သားကောင် ဝှက်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်၊ ကိုင်းနဲ့ထောင်ထောင်၊ ပိုက်နဲ့ထောင်ထောင် ခွေးအ၊အပြန်အလာကို ထောင်ရင် မိတတ်တာပါပဲ”

ငတောက ခွေးအ၊သားကောင်ဝှက် သဘောထားနှင့် ချင့်ချိန်သုံးသပ် ပုံကို တစ်ချက်ချင်း အသေးစိတ် ရှင်းပြ သင်ကြားသည်။ လက်တွေ့လည်း ထောက်ထောက်ပြသည်။

“အဖေ ခွေးအ၊ဖွက်ထားတဲ့ သားကောင်က ချက်စားဖြစ်တဲ့ သားကောင် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ချက်စားရအောင်၊ သဲထဲက ဖော်ခွဲရင်ရမလား၊ ဖြစ်မလား၊ အဖေ ဖော်ဖူးလား”

“ခြေရာ လက်ရာ ပျက်သွားမှာပေါ့ ငလုံးရ။ ဘယ်ဖော်လို့ ကောင်းမလဲ၊ တို့ဖား ဆက်ယက်ပြီး နေ့စွယ်ကျိုးလောက်မှာ အိမ်ပြန်ကြမယ်။ ညနေစာ စားပြီးရင် ကိုင်းနှစ်ကိုင်းကိုယူ ဒီနေရာ ပြန်လာပြီး ခွေးအ၊ထောင်မယ်”

“ခွေးအ၊ဝှက်တဲ့ သားကောင်က ဘာသားကောင် ဖြစ်လောက်လဲ အဖေ”

“အဲဒီလောက်ကြီးတော့ ငါ မသိတာ အမှန်ပဲကွာ၊ သားကောင်တော့ သားကောင်ပဲ။ သဲအောက်နေတာဆိုတော့ ဘာကောင်လဲဆိုတာ ငါ မမှန်းတတ်ဘူး”

ညနေ နေ့စွယ်ကျိုးအထိ ဖားယက်ရာ အိတ်ကြီးတစ်လုံး ဖောင်းတင်း လာအောင် ယက်ဖားများ အပြည့်အသိပ် ရသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်တွင် ခွေးအ၊သားကောင်ဝှက်ထားသော ဝန်းကျင်သို့ ငတောတို့ ပြန်လာပြီး ကိုင်းထောင်သည်။

ညရောက်သောအခါ ညဦးပိုင်းမှာပင်လျှင် ငတောတို့ ထောင်ထားသော ကိုင်းရိုက်တွင် တောခွေးအ၊ကို မိသည်။

တောခွေးအ၊မိပြီးမှ သူ ဝှက်ထားခဲ့သော သားကောင်ကို ငတောနှင့် ငလုံးတို့ ယက်ဖော်ကြည့်ကြသည်။

တောခွေးအ၊ဝှက်ထားသော သားကောင်မှာ တောယုန်တစ်ကောင်၊ ကိုက်ရုံသာ ကိုက်သတ်ထားသည်။ လုံးဝ မစားရသေး။

www.burmeseclassic.com

ဝပါးအုံး ဖမ်းသမား

မိဂျမ်းရေ၊ ဆရာဝမ်းလာတယ်ဟာ၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ လေးခင်မ ခူးလာတဲ့ သမုန်းဖူးသုပ်ချိန်နဲ့ အကိုက်ပဲ၊ ဆရာဝမ်း စားရအောင် သမုန်းဖူး သုပ်ကွ။

ငလုံး မင်းဆရာ ဆရာဝမ်း သောက်ရအောင် ရေနွေးကြမ်းခပ်ကွာ၊ လက်ဖက်ခြောက် ဖန်ဖန်ခတ်၊ ဆရာဝမ်းက လက်ဖက်ခြောက်ဆိုရင် ဖန်မှ၊ ကွမ်းယာဆိုရင်လည်း မြန်မာဆေးများမှ၊ ကိုယ့်ဆရာအကြောင်းကိုလည်း သိသားနဲ့။

ငမုံး ကွမ်းအစ်ထံကို ကွမ်းရွက်ထပ်ထည့်၊ ငန်းမြာဆေးစစ်စစ်လည်း ထည့်ခဲ့၊ ဆရာဝမ်းက တစ်ယူသန်တယ်၊ တံတားဦးက ကွမ်းနဝါသာ အမြဲမဝါ တာ၊ ဆေးဆို ငန်းမြာမှ ငန်းမြာ။ ငန်းမြာဆို ပိုပို ပိုပိုကြိုက်။

နေ့ပါစေ၊ ဒုက္ခ မရှာကြပါနဲ့၊ ဆရာလာတာ မင်းတို့ဖမ်းခဲ့တဲ့ မြွေကြီး အကြောင်းကို အသေးစိတ် မေးချင်လို့ လာခဲ့တာတဲ့လား ဆရာဝမ်း။ ဒီမြွေကြီး ကို ဘယ်လိုတွေ့သလဲ၊ ဘယ်လိုဖမ်းဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းခဲ့ သလဲ၊ ရွာရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ် သယ်ခဲ့သလဲ။ ဒါတွေကို ဆရာ ပြောပြရမယ်။ အဲလိုလား။

ဆရာသိချင်တာ မှန်သမျှကို ကျုပ်ပြောပျံ့မယ်။ ဆရာလာတော့မယ် မေးတော့မြန်းတော့မယ် ဆိုတာလည်း ဆရာ တပည့်ကျော် ငတောက သိပြီးသားပါ။ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရင်းပြော၊ ပြောရင်းသောက်ကြ တာပေါ့ ဆရာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဆရာ အချိန်ရရဲ့လား။

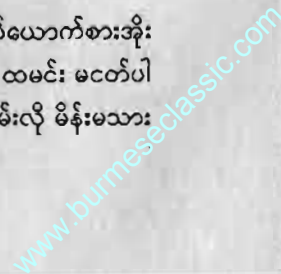
ဆရာ အချိန်ရရင် ကျုပ် အသေးစိတ်ပြောနိုင်တာပေါ့။ ရေနွေးကြမ်း သောက်ပါဦး၊ လက်ဖက်ဝါးပါဦး၊ ကွမ်းဝါးပါဦးဆရာ။ ဘယ်ကစ ပြောရမလဲ ကျုပ် စဉ်းစားပါဦးမယ်။

စပြောရမှာက ကျုပ်တို့ ချိုင်ကြီးရွာကို မလာဖူး အလာထူးပြီး ပွဲကူး လာတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်သေးနဲ့ မျက်လှ နှ့်အဖွဲ့ကြီး ရောက်ရှိလာရာက စကြရ မယ်။

ကမ္ဘာကျော်ဆိုတဲ့ ရုပ်သေးနဲ့ မျက်လှည့်အဖွဲ့ကြီးဟာ ထန်းသီးဘုတ် ကျေးရွာ ဘုရားပွဲတော်မှာ ရုံသွင်းကပြရာက ကျုပ်တို့ချိုင်ကြီးရွာကို ငါးညတိတိ ကပြမယ်။ စားစရိတ်ရရင် တော်ပြီ။ နောက်ပွဲကူးရမှာ ရက်လိုသေးတာကြောင့် ပွဲကူးခွင့်ကို ချိုင်ကြီးရွာက စောင့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ပွဲမိန့်ခံ ကတည်းက ဆရာလည်း အကြား ကျုပ်လည်း အကြား တစ်ရွာလုံးလည်း အကြား မဟုတ် လား။ ဆရာဝမ်းရယ် ကျုပ် အဆင့်အတန်းက ရရစားစား ပျံကျသမား၊ ပြေးပြေးလွှားလွှား တောလိုက်သမား၊ ကမ္ဘာကျော်မကလို့ စကြာဝဠာကျော် ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်သေးမကလို့ ရုပ်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်လှည့်မကလို့ နားရွက်လှည့်ဖြစ် ဖြစ်၊ လာရင်ကြည့်လိုက်မယ်ဟဲ့၊ ပျော်လိုက်မယ်ဟဲ့၊ ပါးလိုက်မယ်ဟဲ့လို့ အားခံ မာန်သွင်း ပွဲစောင့်ရင်း ပျော်နိုင်တဲ့ အတန်းအစားမှ မဟုတ်တာ။

ပွဲလမ်းသဘင်မှာ ဝတ်စားသွားလာပြီး တဟီးဟီး တဟားဟား တလွှား လွှား တရုန်းရုန်း ကပြပြီး တပျော်ပျော်လုပ်လို့ တင့်တယ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်လည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဒီအရွယ် ပြန်ရောက်ချင်ရင် သေပြီ နောက် ဘဝ လှုပ်စားဖြစ်အောင် စောင့်လို့ ဟာသနော ရယ်မောစရာ ပြောရမယ် အရွယ် ရောက်ပါပြီ။

သားသမီး ငါးယောက် လင်းမယားနှစ်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်စားအိုး ပြီးရဲ့ ဖိစီးတဲ့ဝန်၊ တစ်ညအိပ်ရာဝင်မှ ဒီနေ့တော့ တို့မိသားစု ထမင်း မငတ်ပါ ဘူးလို့ စိတ်ချရတဲ့ဘဝ၊ ဒီဘဝရောက်တာချင်း အတူတူ မိဂျမ်းလို မိန်းမသား

လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငလုံးတို့ ငမုံးတို့လို နောက်လိုက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး။

ဆရာဝမ်းလည်းသိသားပဲ၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတဲ့ စကား လေးလုံးရယ်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်ဆိုတဲ့ စကားခြောက်လုံးရယ်၊ ပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်နှလုံး ရှိမလဲ။ အားလုံးပေါင်းမှ ဆယ်လုံးထဲရယ်။ အဲဒီစကား ဆယ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို ဖွင့်ကြစို့ဟေ့ဆိုရင် ဆယ်ညပြောလို့ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံမတူလား၊ ဆယ်လပြော လို့ကော ပြောစရာ ကုန်ပြီဘဝ ရောက်မတူလား၊ ဆယ်နှစ်ပြောလို့ကော ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါ့မလား။

ဘယ်ပြည့်စုံပါ့မလဲ ဆရာဝမ်းရယ်၊ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဘယ်သတ်မှတ်ရ မလဲ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးရဲ့ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးမှာ တိုက်ရိုက်ရော၊ သွယ်ဝိုက်ရော၊ တာဝန်ရှိနေတာပဲ။ နေ့စဉ် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုတာ ပုံသေကားချပ် တရားသေနည်းနဲ့ ဇယားချ ထားလို့ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စတဲ့ နယ်ပယ်တွေနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်စု ဝင်တိုင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတော့ ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားရာမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ဂရုစိုက်ရဆုံး လူပဲ။ ထိန်းတန်ထိန်း၊ လွတ်တန်လွတ်၊ ညွှန်တန်ညွှန်၊ လွှဲတန်လွှဲ၊ တားတန်တား၊ မိသားစုဝင် အာလုံး အတွက် စဉ်းစားရတာ ရင်နှင့်အမျှပါပဲ။

ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ကျွေးနိုင်ရုံ၊ ခန္ဓာကိုယ်တွေကို အဝတ်ဆင်နိုင်ရုံ လေမိုးလုံခြုံရာမှာ ထားနိုင်ရုံနဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး တာဝန် မပြည့်စုံသေးဘူး။ ကိုယ့်ဘဝထက်၊ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေဘဝ ပိုတိုးတက်အောင်၊ ပိုကောင်းစား အောင်၊ ကိုယ်က ကျွန်လို ကျွဲလို ကုန်းကျိုးရုန်းပြီး အချိန်ရှိသမျှ အနစ်နာခံပေး၊ စွန့်လွှတ်ပေး နေရသူက အိမ်ထောင်ဦးစီးပါ။

ပြောရရင် ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ သားမယားကို အတောင့်မတ မကြောင့် မကြန့် စားစေချင်တယ်။ ဝတ်စေချင်တယ်။ သူများထက် မပိုတောင် သူများလို အဆင့်အထိ ရောက်စေချင်တယ်။ စေတနာက တစ်ပိုင်း ရောက်မရောက်က တစ်ပိုင်းပါ။ စေတနာကတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း မှန်သမျှမှာ ဒီလို ရှိကြ တာပါပဲ။

ငတောကလည်းကွာ မြွေဖမ်းတာပြောပါဆိုမှ လျှော့မွှေးကို ဗာရာဏသီ ရဲ့ ငိုနေ၊ မယောင်ရာ ဆီလူးနေ၊ စကားပိုတွေ သုံးနေတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဦး ဆရာဝမ်းရယ်။ ဒါပြောရတာ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ကျုပ်ဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဆိုတော့ စောစောက ပြောတဲ့စိတ်ထားမျိုး စေတနာမျိုး အမြဲတမ်း ထားနေရတဲ့ လူပါ။ ဒီစေတနာ ဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့်လည်း ဒီမြွေကြီးကို ကျုပ် ဖမ်းဖြစ် သွားတာပါ။ ဒီစေတနာ ဒီစိတ်ထားမျိုးသာ ကျုပ်မထားရင် နေသာသပ လေညွှာကပါ။

ခုတော့ မနေသာလို့ ဖမ်းခဲ့တာပေါ့၊ ဖမ်းဖို့ကလည်း ကမ္ဘာကျော်အဖွဲ့ နဲ့ တိုက်ဆိုင်လာတာကိုး။

ကမ္ဘာကျော်ဆိုတဲ့ ရုပ်ဆေးနဲ့ မျက်လှည့်အဖွဲ့ကြီး ချိုင့်ကြီးရွာကို ရောက် လာတာဟာ သူ့အလုပ်သူလာလုပ်တာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။

ဆိုင်ချင်လာတော့ ဈေးထဲက ပိုးအိမ်က ကျုပ်ဆီ ပြေးလာတယ်။ လေးလေးတော လေးလေးတော အလုပ်ရှိလို့ သမီးလာခေါ်တာရှင်၊ မျက်လှည့် အဖွဲ့ မပြန်မချင်း ရေတစ်ထမ်း ဟစ်ဆယ်နှုန်းနဲ့ ရေကန်က ရေကို တစ်နေ့ ဆယ်ထမ်း ထမ်းပေးရမယ်။ ရေထမ်းတဲ့လူကို ငှားချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ဆားလူကို မငှားပါနဲ့ဦး၊ သမီးတို့ဆိုင်ကို ရေထမ်းပို့နေတဲ့ လေးလေးတော ရှိပါတယ်။ သူကမှ စေတနာကောင်းတာ၊ သူ့ခိုင်းပါလို့ ပြောပြီး လေးလေးတောကို သမီး လာခေါ်တာ၊ ထမ်းမှာဖြင့် ခုလိုက်ခဲ့ပါရှင်တဲ့။

ကန်ရေဆယ်ထမ်း ထမ်းတာ ဘာကြာမှာလဲ၊ ကြာလူ တစ်နာရီကျော် ကျော်ပေါ့။ ရမှာက ငွေတစ်ရာ၊ ငါးည ကမှာဆိုတော့ ကပြမှာက ငါးည၊ ကြိုရောက်ရက်၊ ပွဲကူးရက်၊ စိတ်တွက်တွက်လိုက်တော့ ဆယ်ရက်နဲ့ ဆယ့်ငါး ကြားအထိ၊ ကျုပ်အလုပ်ရနိုင်တာတွက်ပြီး နိမ့်ဟာလို့ ရေရွတ်ကြွေးကြော်၊ ပုံးဆိုင်းယူ၊ ရေထမ်းပေးခဲ့တယ်။

ကျုပ် ရေထမ်းပြီး ပြန်မယ်အလုပ်မှာ လေ့ကျင့်ချိန် ရောက်တာကြောင့် တို့အဖွဲ့ စတင် လေ့ကျင့်ကြပြီး အရုပ်ကြီးဆွဲသူကဆွဲ၊ ဆိုသူကဆို၊ ငိုသူကငို။ သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာပဲ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင် လေ့ကျင့်ကြတာပဲ၊ ငါးတစ်လှတ် စားရရေးအတွက် လူ့ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်က လူသားတွေဟာ ဝတ်တံတဲပညာနဲ့ ထမင်းရှာ စားနေတာပဲလို့ ကျုပ်တွေ့မိပြီး ရင်ထဲကြည့် တယ်။ လုပ်ကြ၊ လုပ်ကြ၊ ထမင်းအတွက် လုပ်ကြ။

ကျုပ်က မျက်လှည့်ဆိုတော့၊ ဟိုလို ဒီလိုပြပြီး ပြီးရောထင်ခဲ့တာ၊ အမယ် ဘယ်ဒီလို ဟုတ်မလဲ။ မျက်လှည့် အပြင် မြေပြခန်းပါဦးမှာ။ ကျုပ်ပြန်မယ်လို့ ရုံထဲက အထွက်မှာ သေတ္တာရှည်ရှည်ကြီး တစ်လုံးကို ရုံထဲကထုတ်၊ ရုံရှေ့က မြေကွင်းပြင်ကျယ်မှာ ချမျောင့်ဖွင့် ဖွင့်တယ်။ ပခြုပ်နဲ့ဆိုရင်တော့ မြေမှန်း တန်းသိတာပေါ့။ သေတ္တာကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဘာကြီးပါလိမ့်လို့ ရေထမ်း ဆိုင်းလေး ပခုံးပေါ်ထမ်းရင်း ကျုပ်ကြည့်မိတယ်။ ထုတ်လာတာက လက် ကောက်ဝတ် လောက် တုတ်ပြီး လူလတ်တစ်လံလောက် ရှည်တဲ့ စပါးအုံးမြွေကြီး။

ဆိုတာ၊ ကတာ၊ ငိုတာ၊ ကြီးဆွဲတာကို ကျုပ်စိတ်ပပါပေမဲ့၊ ဒီမြွေကြီး လည်း မြင်ရော၊ တောသမားပီပီ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ မြေဆရာနဲ့ ကလေးက စပါးအုံးမြွေကြီးနဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကြတာ အသည်းယားစရာပဲ။ လေ့ကျင့်ကွက်တွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းလို့ မောင်ကြီး မပြန်နိုင် တယ်ကို ဖြစ်ကရော၊ ဆွဲဆောင်ချက်က အဲလောက်ကောင်တာ။

စပါးအုံးက စပါးကြီးလို ငန်းပုပ်လို မြွေပွေး မြွေဟောက်လို မရိုင်းဘူး။ လူနဲ့နီးစပ်တယ် ပြောရမလားပဲ။ စပါးအုံးကို မွေးထားတာတောင် ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ ကျောင်းပေါ်တက်တဲ့ လှေကား အုတ်ခုံမှာ ငှက်ပျောသီးအုပ်ဖို့၊ ဘာညာထည့်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ တစ်ဖက်ဖွင့် သုံးဖက် ပိတ်ထဲမှာနေတဲ့ စပါးအုံးမြွေကြီး အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ဆရာဝမ်းတို့ ကြားဖူး သားပဲ ဆရာတော် တစ်သက် သူတစ်သက် ဒီလှေကားရင်း အုတ်ခုံအတွင်း နေသွားတာ၊ လူကိုလည်း ဘာအန္တရာယ်မှ ပြုမသွားဘူးတဲ့ လူနဲ့ နီးစပ်ပုံ ပြောတာပါ။

ခုမျက်လှည့်ပွဲမှာပါတဲ့ စပါးအုံးကြီးကလည်း လူနဲ့နီးစပ်လိုက်တာ၊ ကောင်းလေးကို ရစ်ပြ၊ ပတ်ကြ၊ မြေဆရာက အမိန့်ပေးရင်း ဖြေပြ၊ လွှတ်ပြနဲ့ သူဆရာနဲ့ သူမြေ ဟုတ်လို့၊ သူတို့လေ့ကျင့် မပြီးမချင်း ကျုပ်ကလည်း ပါးစပ်ကြီး အပြဲသားနဲ့ ငေးလို့ မောလို့။

ညမှာကော နေ့ခင်းက မင်းကြည့်ခဲ့တဲ့ မြေပြကွင်း ပြကွက်ပါရဲ့လား တဲ့။ ဟုတ်လား ဆရာဝမ်း။ ဆရာဝမ်းကို ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပေါ့ပဲ။ ပွဲကြည့် နိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ ပေးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ ပွဲကို အဓိက ထားရမယ့် အရွယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့၊ ညဘက်မှာ ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက်

ကျုပ် ငှက်ရိုက် ထွက်ခဲ့ရတော့ ဒီပြကွင်းပြကွက် ပြ မပြ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ညမှာ ကျုပ် ငှက်ရိုက် ထွက်ခဲ့ရတယ်။

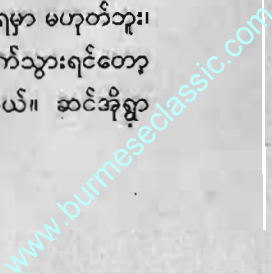
ငှက်ရိုက်ထွက်ခဲ့ရပေမဲ့ မဟန်ပါဘူး၊ ဘယ်ဟန်ပါမလဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ရှေ့ က ကျုပ်တို့သွားမယ်လို့ မှန်းထားတဲ့ တောတွေကို ငှက်ရိုက်သမား သုံးဖွဲ့က ဆင်းသွားပြီ။

သုံးဖွဲ့ဆင်းသွားကြောင်း သိရတာက မီးရောင်ကြောင့်ပါ။ ငှက်ရိုက်တဲ့ မီးဆိုတာ ဘက်ထရီအိုးကို လွယ်၊ ငါးခဲထိုး တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)နဲ့ ဆက်ထိုး တော့ ညဘက်မှာ ဘယ်က လှမ်းကြည့်ကြည့် ဝင်းထိန်နေတာပဲ၊ နေရာ သုံးနေရာမျှာ မီးရောင်သုံးစု မြင်ကတည်းက ရှေ့မှာ အဖွဲ့ သုံးဖွဲ့ ဖမ်းသွားပြီး ဆိုတာ သိရတယ်။

ဒီနေရာမှာ တောသမားစရိုက်၊ တောသမား အကျင့်ကို ပြောရဦးမယ်။ တောဆိုတာ သူပိုင်လည်း မဟုတ်။ ငါပိုင်လည်း မဟုတ်၊ သူဦး သူရိုက်၊ ငါဦး ငါရိုက်၊ ကိုယ်က အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နောက်ကျရင် တခြားတော သားရွေး၊ ဒီတောမှာတော့ ဘာမှ မမျှော်လင့်နဲ့တော့။ နောက်ကျတဲ့တောသမား က ဘာလုပ်နိုင်သလဲ၊ တောသစ်ရွေး တောသစ်မှာ ရိုက်နိုင်တယ်။

ရှေးကမီးရောင် အလင်းတန်း ဘယ်သွားနေလဲ၊ မနက်အရုဏ် တက်လောက်မှာ သူတို့ ဘယ်ရောက်နိုင်သလဲ၊ ဒါကို ချိန်ဆရတယ်။ သူတို့ဦး တည်ရာ တောကို ဖြတ်မလှရဘူး၊ နောက်ကလိုက်ရင်တော့ လိုက်ပေါ့။ လိုက်လည်း ဘာရမှာလည်း ညတွက် မကိုက်မှာ အတူတူ မလိုက်ကြပါဘူး။ တောသစ် ရွေးကြတာပါပဲ။ ဒါဟာ အမိန့်၊ ဒါဟာ ဥပမာ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိရိုးဖလာ ခလေ့ထုံးတမ်း စည်းကမ်းပါ။

မီးရောင် အနေအထားအရ ကျုပ်ရွေးရမယ့် တောဟာ အနောက်က လွဲလို့ ဘယ်နေရာမှ မရှိဘူး။ အနောက်အရပ် ရွေးမှသာ ရှေ့သွားတဲ့ အဖွဲ့နဲ့ တောချင်း ကွဲလွဲမယ်။ ကျုပ်ရပ်ပြီး စဉ်းစားရတယ်။ အနောက်အရပ်မှာတော့ ငှက်ရိုက် ငှက်ခတ်လို့ ရနိုင်ရဲ့လား၊ ရနိုင် မရနိုင် စဉ်းစားရင်း အဖြေထုတ်ရ တယ်။ ချိုင့်ကြီးကနေ တိုင်ဝက်(တစ်မိုင်) အတွင်းတော့ ဘာမှရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုင်ဝက်(တစ်မိုင်) ကျော်သွားလို့ ဆင်အိုရွာကွင်းထဲ ရောက်သွားရင်တော့ မြေပိုငှက်၊ တစ်တီတူး၊ ငုံး၊ ပြေပုံးနဲ့ ရေကြက် ရနိုင်တယ်။ ဆင်အိုရွာ

ဝန်းကျင်နှင့် ဆင်အိုရွာ အင်းထဲအထိ ရောက်အောင် သွားရင် ရေကြက်၊ ရေငှက်နဲ့ ရေဘဲ ရနိုင်တယ်။ သွားရမယ့် ခရီးကတော့ အသွား တစ်တိုင်(နှစ်မိုင်) အပြန် တစ်တိုင်(နှစ်မိုင်) ရှိမယ်လို့ တွက်ဆရတယ်။

ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ ငှက်မရ အတူတူ၊ မရ ရတဲ့ဆီ ရောက်အောင် သွားရ လာရတာက ကျုပ်တို့ တောသမား ခလေ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ အသွားငါးတိုင် (ဆယ်မိုင်)၊ အပြန်ငါးတိုင်(ဆယ်မိုင်) ခရီးအထိ သွားရတာ။ ငှက်ရိုက်တာပဲ နီးနီးလေးမှ၊ ဝေးရင်မသွားချင်ဘူးလို့ လုပ်မရဘူး။ မရမချင်းရှာ။ မတွေ့မချင်း သွားရတာ တောသမားပဲ။ သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ပါလို့ အရပ်ကလေးမှ အားမနာ ပါးမနာလို့ ဆိုချင်ရင်သာ ဆိုကြရော၊ ဘဝကိုက ဒီလိုဘဝကိုး။ ကိုယ့်အနေအထား ကိုယ့်အခြေအနေကိုကလည်း ငြင်းပယ်မရတော့တဲ့ တော သမားကိုး။

ဆိုးလိုက်တဲ့ ကံများတော့ ဘာဆိုးလဲ မေးမနေပါနဲ့တော့ ဆရာဝမ်းရယ်။

တိုင်ဝက် (တစ်မိုင်) အတွင်းက ထန်းသမားတွေနဲ့နီး။ ညအိပ် ရာခင်း စောင့် တွေ့ရဲ့ ကွင်းလည်းဖြစ်၊ တောသမားလည်း ညခြား ညခြား ရောက်နေကျ ဖြစ်လို့ ငှက်မရမှာကို ကျုပ် တွက်ဆပြီးသားပါဗျာ။ ကျုပ် ငှက်ရမယ် ထင်တဲ့ ဆင်အိုရွာဘက် တိုင်ဝက်(တစ်မိုင်) အတွင်းက ဘာငှက်မှ မရတာတော့ အံ့ဩလို့ ကို မဆုံးဘူး။ ငှက်ရိုက်သမားဘဝမှာ မကြုံဖူးတာ ကြုံရတာပဲ။ နောက်မှ သိရတာက နွားမ သားမိ ပျောက်လို့ တောနင်းပြီး လူအုပ်နဲ့ မွေထားတာတဲ့ လူအုပ်ဒဏ်ကြောင့် ငှက်လန့်ပျံခဲ့တာကိုး။

ဆင်အိုရွာထိပ် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး အောက်မှာ သားအဖ နှစ်ယောက် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနားရင်း ရှေ့ဆက်သွားသင့်တဲ့ တောကို ပြောကြ ဆိုကြတယ်။ ဆင်အိုရွာ အနောက်တောင်ထောင့် ယွန်းယွန်းမှာ ရှိတဲ့ အင်းထဲကို ဆင်းရုံကလွဲလို့ ကျုပ်တို့အဖို့ ဘယ်မှ ရွေးစရာမရှိတာ သိလာကြတယ်။ ကိုင်း နားနေပြီးပြီ အင်းထဲဆင်းမယ်၊ အဲဒီမှာ ငှက်ရိုက် ငှက်ခတ်မယ်ပေါ့။

ဆင်အိုရွာ အင်းဆိုတာ ဆရာဝမ်း သိသားပဲ၊ ရေပြင်က ဘာကျယ်လို့ လဲ ဆောက်တော၊ ချုံတော၊ ရေအိုင်၊ ရေချိုင့်သာ အရမ်းပေါတာ။

ဆောက်တော၊ ချုံတောကတော့ ဘာထူထပ်သလဲ မမေးနဲ့၊ ရင်ဆိုင်တွေ့ မဟုတ်လို့ကတော့ အသံမပေးသမျှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိချ၊ မမြင်ရ ဘူး။ ချုံပုတ် ချုံနွယ်က အဲလောက်ကိုပေါတာ။ အဲဒီ အင်းထဲက ဆောက်တော။

ချုံတောတွေထဲ ရောက်မှ ကျုပ်တို့ ငှက်စရတယ်။ ဘာကောင်တွေ ရသလဲ ဆိုတော့ ရေကြက်၊ ရေဘဲ၊ ရေငှက်နဲ့ မြေဝပ်ကောင်တွေပါ။ တစ်တီတူး နှစ်ကောင် လည်း ပါသေးတယ်။ ဒါတွေရတော့ ငလုံးဆိုရင် ပျော်လွန်း ဆွေဆွေခုန်၊ မင်းကော မပျော်ဘူးလားတဲ့၊ ကျုပ်ပါ ပျော်ပါသကော ဆရာဝမ်းရယ်။ ငလုံး ပျော်တာထက် ကျုပ်က ပိုတာပေါ့။

ရလာသမျှဟာ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး။

ရလာသမျှဟာ ဝတ်ဖိုး၊ စားဖိုး။

ရလာသမျှဟာ ငမုံးနဲ့ လေးခင်မတို့ စာအုပ်ဖိုး၊ ခဲတံဖိုး၊ မုန့်ဖိုး။

ဒါ တွေးမိလို့ ကျုပ် ငေါ့ရပါသကော။

ဒီလို ငှက်ရိုက် ငလုံးမနေကုန်းမှာ ကျုပ်က စတင်ပြီး သတိပြုမိတယ်။

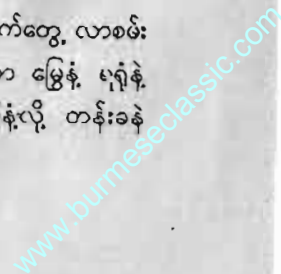
အစကတော့ အင်းမို့၊ အင်းနဲ့ ဘယ်ထင်တာ။ အင်းနဲ့ကို ဆရာဝမ်း သိတယ်နော် ညှိစို့စို့နဲ့။

ကျုပ်ကလည်း အစက အင်းနဲ့မှတ်နေတာ၊ နောက်ကျမှ ကြားလာတဲ့ အသံကိုရော၊ နံလာတဲ့ထူးခြားတဲ့ အနံ့ကိုရော သေသေချာချာ အာရုံပြုကြည့်မိ အကဲဖြတ်နိုင်တာ၊ ဟုတ်တယ်၊ နံလာတဲ့အနံ့က မြွေနဲ့၊ ပလပ် ပလပ် ဖျတ်ဖျတ် ဖျတ်ဖျတ် ကြားတဲ့အသံက မြွေသံ၊ မြွေမှမြွေသေးသေးမဟုတ်၊ မြွေကြီးကြီး ဖြစ်မယ့် အနံ့၊ မြွေကြီးကြီးရဲ့အသံ၊ ဒီလို ကျုပ် အကဲဖြတ်ရလာပြီ။

ဟာ ဒီလောက်ကြီး အဆင့်အထိ ပြောတာတော့ ဆရာဝမ်းက ကိုယ့် တပည့် ကိုယ် အထင်ကြီးတာလား၊ မြောက်ပြောတာများလား၊ ဆရာပြောတာ များ လွန်းလိုက်တာ၊ သိပါတယ်။ သိပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာဝမ်းဟာ မြောက်လို့ လည်းမမြောက်၊ ခြောက်လို့လည်း မကြောက်၊ သူများလည်း မမြောက်၊ မခြောက်၊ မုန့်မုန့်နေ၊ မုန့်မုန့်ပြော၊ မုန့်မုန့်လုပ် ဆိုတာ၊ ခုဟာက အဆင့်မြင့် ပြောလို့ပါ။

ဆရာဝမ်းက ကျုပ်ကို တွင်းကြီးက မျက်စိ စုံမမြင်တဲ့ ဦးဘအေးလို မင်းက မြွေနဲ့ သိတာနဲ့ မြွေကို ခွဲခြားနိုင်တာပေါ့လေ ဆိုလို့ပါ။

တွင်းကြီးက ဦးဘအေးကမှ တကယ့်လူ၊ အမယ့်လူ၊ လက်တွေ့ လာစမ်း တဲ့ လူမှန်သမျှ ဩချအံ့ဩပြန်ရတာ၊ မျက်စိသာ စုံမမြင်တာ မြွေနဲ့ ရှာရုံနဲ့ မြွေပွေးနဲ့၊ ဒါမြွေဟောက်နဲ့၊ ဒါ ငန်းပုပ်နဲ့၊ ဒါ လင်းမြွေနဲ့လို့ တန်းခနဲ

ပြောနိုင်တာ၊ အဲလို ထူးထူးခြားခြားသိတာ၊ ကျုပ်က အဲဒီအဆင့် မရောက်ပါဘူး ဆရာ။ မြွေနဲ့မှန်းတော့ တောလုပ်သက်ရင့်လို့ သိပါတယ်။ မြွေအသံမှန်းတော့ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံအရ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီညီစိုစိုအနံ့ဟာ မြွေနဲ့ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒီမြွေဟာ ကျုပ်တို့အထက် လေတင်ဘက်မှာ ရှိကြောင်းကိုတော့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ လေထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပလပ် ပလပ်၊ ပလပ် ပလပ်၊ ဖျတ် ဖျတ်၊ ဖျတ် ဖျတ်၊ မြည်သံဟာ စပါးကြီးနဲ့ စပါးအုံးတွေ ညှို့ပြီးထားတဲ့ သားကောင်မပြေးနိုင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ မြည်တဲ့ အသံမျိုးပါပဲ။

ဟင်အင်း ဆရာ၊ ဟင်အင်း ကျုပ်တို့ မြွေကို လုံးဝ မမြင်ရသေးဘူး။ ကျုပ်ကသာ စပါးကြီးလား၊ စပါးအုံးလား ခွဲခြား မရသေးတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ဟာ ညှို့သံပေးပြီး အစာကို မျိုဖို့လုပ်နေပြီဆိုတာ သိတယ်။ ငလုံးက ဘယ်သိမလဲ။ သူ့ကို ကျုပ်က မပြောသေးဘူး။

မင်းတို့ကို ညှို့မညှို့ ဘယ်လို ခွဲခြားသလဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို သူက မီးရောင်ကွယ်ပြီး လှမ်းညှို့ရင်တောင် သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် အခိုးအငွေ့အမှုန်အစက် အကျိအချွဲတွေနဲ့ သူက လှမ်းမှုတ်ဦးမှာ၊ ညှို့တာ ဟုတ်ရင် ဒီအခိုးအငွေ့ တွေက ကျုပ်တို့ကို လာစဉ်ရ၊ ထိရမှာ။

စပါးကြီးတို့ စပါးအုံးတို့ ဓလေ့စရိုက်က သိနေရင် ဘာပြီး ဘာလာမယ်ဆိုတာ မှန်းရတယ်။

ဒီမြွေတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်က သားကောင်ကို ညှို့တယ်။ ညှို့လို့ သူတို့ မြွေတစ်ကမ်းမှာ သားကောင် ရောက်နေရင် အခိုး အမှုန် အစက် အကျိ အချွဲ ရေမြှုပ်လိုဟာတွေနဲ့ ဘွားခနဲ ဘွားခနဲ လှမ်းလှမ်းပက်တယ်။ နောက်မှ ရစ်ပတ်တယ်။ မျိုးတယ်၊ ဒါစပါးကြီးနဲ့ စပါးအုံး ဓလေ့စရိုက်ပါပဲ ဆရာဝမ်း။

မင်းတို့ ဒီမြွေကြီးကို တွေ့အောင် ဘယ်လို ရှာသလဲတဲ့၊ ဟုတ်လား ဆရာဝမ်း။

လွယ်လွယ်လေးရယ်၊ သူ့မြည်သံခေါ်တဲ့ ပလပ် ပလပ် ဖျတ် ဖျတ် အသံပေးနေတဲ့ဆီ သွားချင်သွား၊ ဒါမှ မဟုတ် သားကောင်ကို သူ့ရစ်ပတ်လိုက်လို့ အရိုးကြေ၊ အရေစုတ်လို့ မချိုမဆံ့ ညည်းညူသံပေးတုန်း သွားချင်သွား၊ ဒါသူ့ရောက်နေတဲ့ နေရာရှာနည်းကဲ။ တောသမား အများစုကတော့ သားကောင်ကို သူ့မျိုလို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်ချိန်ရောက်မှ သူနဲ့ရင်ဆိုင် တွေ့အောင် သွားလေ့ရှိကြတယ်။

ခုလည်း သားကောင်ကို သူ ရစ်ပတ်ညစ်သတ်လိုက်တဲ့ အသံ ပေါ်ထွက်လာရာကို ကျုပ်တို့ သွားလိုက်တာပါပဲ။ ဆင်အိုရွာ ဆောက်တော၊ ချုံတော၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ်တွေကလည်း ဆရာဝမ်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လူသုံးလေးရပ် မကဘဲ မြင့်မှမြင့်၊ လူတိုးလောက် မပေါက်အောင် ထူမှထူ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အထက်ဘက် ဆောက်တော ဆောက်ချုံ လေး ငါးချုံ ခြားမှာ ရှိနေတဲ့ မြွေကြီးကို ကျုပ်တို့ မီးထိုး ရှာကြတယ်။

ကျုပ်တို့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ယုန်ကို မျိုနေပါပြီ။

မျိုနေတဲ့ မြွေက စပါးကြီး မဟုတ်ဘူး၊ စပါးအုံး။

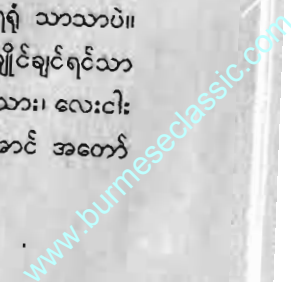
မျိုနေတဲ့ စပါးအုံးကြီးက ပေါင်လုံးလောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးခြေထလုံးလောက်တော့ တုတ်ပုံမယ်။ အရှည်က လက်သုံးလံလောက် ရှည်မယ်။ ပေကြီးနဲ့ ဗဟုနဲ့ လက်အလံနဲ့တိုင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာ၊ မျက်စိရေး ခန့်မှန်း မျှန်ခန့်မှန်း ပြောရတာ။

မြွေကြီးကလည်း သူ့အစာကိုသူ မက်မက်စက်စက် မျိုနေတာ အငမ်းမရပါပဲ။

ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ကျုပ်တွေ့တဲ့ စပါးအုံးကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ စဉ်းစားနေရတာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ပါပဲ။

ဆရာဝမ်းကို ပြောခဲ့တဲ့ အထဲမှာ စောစောက ပါသွားပါပြီ။ ကျုပ်ဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီး ပြောရရင် ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ သားမယားကို မတောင့်မတ ကြောင့်မကြန့် စားစေချင်တယ်။ ဝတ်စေချင်တယ်၊ သူများထက် မပိုတောင် သူများလို အဆင့်ရောက်တဲ့ အထိ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဝေတနာက တစ်ပိုင်း၊ ရောက်မရောက်က တစ်ပိုင်းပါလို့။

ဒီမြွေကြီးကို သတ်မလား၊ ဒီမြွေကြီးက စပါးအုံးကိုတော့ စပါးကြီးလို သည်းခြေဖို့လည်း နင့်ခနဲနေအောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ စပါးကြီးသည်းခြေသာ အလှအယက် ဈေးကြီးပေးဝယ်တာ။ စပါးအုံးသည်းခြေကြတော့ ဝယ်မယ့်လူရှားတယ်။ ရှားလို့ ဝယ်သူတွေလည်း ဈေးက အလကား မပေးရရုံ သာသာပဲ။ မြွေကြီးကို သတ်လို့ အသားရောင်းရမလား။ မရသကတည်း ချိုင်ချိုင်ရင်သာ ချိုင်ရမယ်။ လင်းမြွေလို့ မြွေပွေးမြွေဟောက်လို သုံးလေးဆယ်သား၊ လေးငါးဆယ်သား မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကောင်လုံးက အသားကို ကုန်အောင် အတော်

ရောင်းရတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပုံပေးပစ်ပေး ပေးရတာသာများတယ်။ လျှော့ဈေး ပေါ့ဈေးနဲ့သာ အဖြစ်ရောင်းရတာ အတွေ့အကြုံ များမှများ။

ဒါဖြင့် မဖမ်းဘဲ မသတ်ဘဲ နေမလား၊ ကျုပ် အရူးမဟုတ်ဘူး ဆရာဝမ်း၊ ကိုယ့်ဆန်အိုး ဆီအိုးကို လာဖြည့်တဲ့ လာဘ်ကြီးကို ပယ်ရမှာဟာ အလွန် မဖြစ် နိုင်နဲ့အလုပ်ပဲ။ ငုံးလေး၊ ပြေလုံးလေးတောင် လိုက်ဖမ်းနေတဲ့လူဟာ မြွေကြီးကျမှ ပစ်ထားခဲ့လို့ ဘယ်ရမလဲ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ကမ္ဘာကျော် ရုပ်သေးနဲ့ မျက်လှည့်အဖွဲ့ထဲက စပါးအုံးမြွေကြီးကို သတ်ရတယ်။ သူတို့ကို ဖမ်းရောင်းရ ကောင်းမလား၊ သူတို့ များဝယ်မလား၊ ဝယ်ခဲ့ရင် သတ်ရောင်းရတာထက် ဈေးလည်း ပိုရမယ်။ ငွေလည်း ခေါင်းကွဲပြီး မူးစုပ်စု ပြားစုကျပ်စု မနေရဘူး။ အရှင် ဖမ်းရောင်းလို့ တစ်ဆယ်ပိုရရ၊ တစ်ရာပိုရရ၊ တစ်ထောင်ပိုရရ ငါ့ဇနီးမလား၊ ငါ့သမီးသားတွေ ပိုစားရဖို့ပဲ။ ငါ့မိသားစု ပိုစားရ၊ ပိုဝတ်ရ၊ ပိုသုံးရအောင် ငါ အရှင်ဖမ်းမယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

နေစမ်းပါဦး၊ မျက်လှည့်အဖွဲ့က မြွေတစ်ကောင် ရှိနေပေါ့ပဲ။ မဝယ်ချင် တော့ပါဘူးဆိုရင် မင်းဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲတင်၊ ကိုယ်မေး ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဖြေနဲ့၊ စိတ်ဓာတ် ကျမိနေတယ်။ ဝယ်မှာ မဝယ်မှာ မသေချာ ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ရမှာလည်းခက်၊ ခုတ်သတ်ရမှာလည်း ခက်နဲ့၊ အခက်ကြုံလို့ ကျုပ်ကသာ ခက်နေတာ၊ မြွေကြီးက ယုန်ကိုမျိုနေတာ အခက်အခဲမရှိ ပြီး သွားပြီ။

အဖြေက အခုပေးရတော့မယ်။ သတ်မလား၊ အရှင်ဖမ်းမလား။

ဟယ် အရင်းမစိုက်၊ လှေထိုးလိုက်၊ ပါးစပ်သာစိုက် မြွေတွေ့ခိုက်ပဲ။ မျက်လှည့်အဖွဲ့ကို မေးမယ်၊ ဝယ်မလား၊ ဝယ်ရင်ဖမ်းရောင်းမယ်၊ မဝယ်ဘူးနော်၊ နေရာကိုမှတ်ထား၊ နောက်နေ့မှ ပြန်လာရှာမယ်လို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်တယ်။

ဟုတ်တယ်ဆရာဝမ်း၊ ကျုပ်နစ်စ ဆွဲလုပ်လိုက်တာ။ စပါးအုံးလို မြွေကြီး ဟာ လက်သန်းလောက် လက်ညှိုးလောက် ထန်းမြွေတို့ မြက်လျှော့တို့မှ မဟုတ် ဘဲ။ သူ ဝင်သွားတဲ့ မြွေလူးကြောင်းက မမြင်ချင်မှ အဆုံး၊ ပြီးတော့ အစာ ကလည်း ခုမှ မျိုထားတာ၊ သူ ဝေးဝေး ဘယ်သွားလိမ့်မလဲ။ ဝယ်ရင်အရှင်ဖမ်း၊ မဝယ်ရင် အသေဖမ်း၊ ဒီနှစ်လမ်းရှိတာပဲလို့ တွက်ဆပြီး ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။

ဒီမြွေကြီးကို ဖမ်းဆီးရောင်းချနိုင်ဖို့အတွက် မျက်လှည့်အဖွဲ့က မြွေဆရာ ကြီးကို ကျုပ် သွားပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးတို့ စပါးအုံးမြွေထက် ကြီးတဲ့ မြွေကြီး တစ်ကောင်ကို ကျုပ် တွေ့ထားပါတယ်။ ဝယ် မဝယ် သိပါရစေ။ ဝယ်မယ်ဆိုရင် တတ်နိုင်သမျှ ဈေးချိုချိုနဲ့ ဖမ်းရောင်းချင်ပါတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားက ရေထမ်း ရောင်းနေတဲ့ ဦးတော့ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြွေကြီးကို ခင်ဗျားအဟုတ် ဖမ်းခဲ့လို့လားတဲ့။

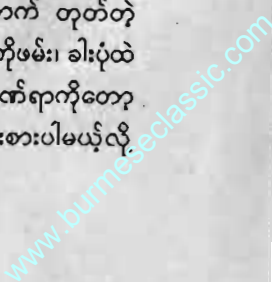
ကျုပ်ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ရွာသားတွေက ရယ်ကြတယ်။ ရွာသားတွေက မြွေဆရာကြီးကို အဲဒီလူက ငန်းပုပ်၊ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်နဲ့ လင်းမြွေတွေကို ဖမ်းရောင်း နေတဲ့လူ၊ စပါးကြီးနဲ့ စပါးအုံးကို သတ်ခဲ့ ဖမ်းခဲ့တဲ့လူ။ နယ်ပေါင်းစုံ တောပေါင်းစုံက ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ တောဝက်တွေကိုတောင် သတ်လာခဲ့တဲ့လူ၊ စပါးအုံး လောက်တော့ အပျော့ပေါ့ဆိုမှ အသိအမှတ် ပြုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်တယ်။

ဒီဒေသမှာ မြွေကို ဘယ်လို ရောင်းသလဲ၊ ဘယ်ဈေးပေးလဲ မေးတယ်။

မြွေပွေး တစ်ပိဿာမှ တစ်ထောင်ကျော်ကျော်။
လင်းမြွေ တစ်ပိဿာမှ ထောင့်ငါးရာဝန်းကျင်။

ဈေးပုံသေမရှိ၊ အတက်အကျရှိတယ်လို့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ကျုပ်ပြော တယ်။ မြွေဆရာကြီးက တခြားရွာ တခြားဒေသထက် ဈေးနည်းတယ်နော်။ ခင်ဗျား ပြောတာကြီးကလည်း ကိုယ်ကရောင်းမှာပဲ။ သာသာထိုးထိုး မပြောဘဲ မှန်တန်းပြောတယ်။ ဒီလိုရိုးသားတာကို သိပ်သဘောကျတယ်။ လာ ပိုင်ရှင်ဆီကို လွှားကြမယ်ဆိုပြီး ပိုင်ရှင်ဆီ ခေါ်လာတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုး ပြောတယ်။ သူတို့ချင်း ပြောလို့ အားရကျေနပ်မှ သူတို့ မြွေထက် ကြီးတာ ဟုတ်ခဲ့ရင် ဝယ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ဖမ်းလာလည်း မဝယ်ဘူး၊ ကြီးခဲ့ဦးတော့ ခက်ရာ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းပြီး သေလောက်ကျေလောက်ရင် မဝယ်ဘူး။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံနိုင်ရင်တော့ ငွေငါးထောင်ပေးမယ်။ အချက် အလက်ကတော့ မျက်မြင်မှ ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်တဲ့။

ကျုပ်က ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောရတယ်။ ခြေသလုံးလောက် တုတ်တဲ့ စပါးအုံးကို ဖမ်းရတာဟာ လက်ညှိုးလက်သန်းအရွယ် လင်းမြွေကိုဖမ်း၊ ခါးပုံထဲ ချည့်လာရသလို မလွယ်တာ သေချာပါတယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ ဒဏ်ရာကိုတော့ ချည်းခံစေလိုပါတယ်။ ဒဏ်ရာနည်းဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ့်လို့

ပြောရတယ်။ ဓားဒဏ်ရာ လှဲဒဏ်ရာတော့ မဖြစ်စေဖို့ ခဏ ခဏမှာကတည်းက တော်ရုံတန်ရုံ ဒဏ်ရာကိုတော့ သူတို့သည်းခံ ဝယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် သိလိုက် ပါပြီ။

သူတို့နဲ့ အရောင်းအဝယ် တည့်တာက မနက်ပိုင်း၊ ပြန်ဖမ်းရမှာက နေ့လယ်ပိုင်း၊ အပ်ရမှာက ညပိုင်းဆိုတော့ ကျုပ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်က အရေးကြီး လာပြီ။

ကိုင်း... ငတော၊ နင်တော့ ကံထလို့ ငွေရပေါက်တော့ပြီ။ စပါးအုံးကြီးကို ရွာရောက်အောင် နင် ဘယ်လို သတ်မလဲ၊ ထမ်းမလား၊ တစ်တိုင်(နှစ်ပိုင်) ခရီးကို ဘယ်သူ ထမ်းနိုင်မလဲ၊ ထမ်းတော့ကော၊ ကိုယ်ထမ်းမယ့် မြွေက အသေလား၊ မြွေအသေ မဟုတ်ဘဲ၊ မြွေဟာ အရှင်၊ ဘယ်ထမ်းလို့ ရမှာလဲ၊ ဒါဖြင့် လှည်းငှားပြီး လှည်းပေါ် တင်ရင်ကော ရမလား။ မြွေကရုန်းလိုက် ကန်လိုက်ရင် နွားက လန့်ပြေးမှာ၊ နွားလန့်ပြေးရင် လှည်းမှောက်မှာ၊ လှည်းနဲ့ တင်ဖို့လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင်းလိုက်တဲ့ အဖြေပဲ၊ တို့လူလေးများ ဆိုသလေ လုပ်ရတော့မှာပဲ။

ခင်ဗျာ၊ တို့လူလေးများ ဆိုသလေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆရာဝမ်း သိချင် တယ်။

- တို့လူလေးများ ဆိုသလေ... ဝေလေလေ။
- မြွေကြီးကို ဘယ်နှယ်ဖမ်းမယ်... ဝိုင်းလို့ဖမ်းမယ်။
- မြွေကြီးကို ဘယ်နှယ်သတ်မယ်... ဝိုင်းလို့ အမြီးဆွဲသတ်မယ်။
- ညီစေ့နော်... အေး။
- အေးအပြင် အဲ မရှိဘူးလား... အဲ အဲ အဲ အဲ အဲ။

ဟား ဟား ဟား ဟား အဲဒီ သဘောပါပဲ ဆရာဝမ်းရယ်၊ မွဲတော့၊ ဘာ အရင်းအနှီးမှ မရှိတော့၊ တခြားဟာ လုပ်မစားတတ်တော့ ကိုယ် လုပ်စား တတ်တာလေးနဲ့ ဖြစ်သလို လုပ်စား ရတာပါပဲ။ ကြံဖန်လှုပ်ရှား တောသမားပေါ့။

မြွေကြီးကို ဝိုင်းပြီး အရှင် ဖမ်းမယ်၊ အရှင်လတ်လတ်အတိုင်း အမြီး ကနေပြီး ရွာ အရောက်ဆွဲမယ်၊ မြွေကြီးပေါ် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲရာမှာ မြွေမော လူမောရင် နားမယ်။ နားလိုက် ဆွဲလိုက် လုပ်ရင်း တစ်တိုင်ခရီးပဲ၊ ဘာဝေး တာမှတ်လို့၊ ဖမ်းထုတ်ဆွဲ ကြာလှ သုံးနာရီပေါ့ ဒီလို ကျုပ်တွက်တယ်။

ဆွဲမှာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီခြေသလုံးလောက် စပါးအုံးမြွေကြီးကို ကျုပ်တို့ သားအဖ သုံးယောက်နဲ့ ဆွဲမှ ဆွဲနိုင်ပါ့မလား။ မြွေဖမ်း မြွေကိုင်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ မြွေအကြောင်း သိတာပေါ့။ ဒီမြွေကြီးကို သားဖသုံးယောက်ထံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မနိုင်ဘူး။ ဖမ်းထုတ်တာတောင် ရအောင်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးလူခေါ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘေးလူ ဘယ်နှယောက် ခေါ်မလဲ၊ နှစ်ယောက်လား၊ သုံးယောက်လား၊ လေး ငါး ယောက်လား။

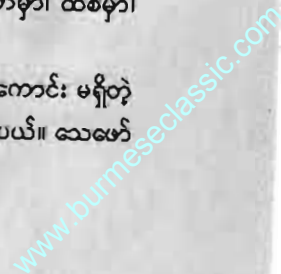
ကျုပ်တို့ သားဖသုံးယောက်နဲ့ ဘေးလူ နှစ်ယောက်နဲ့ဆို ဖမ်းလို့ရမလား။

မြွေကြီးကို အသေဖမ်းမယ်ဆိုရင် သိပ်ကိုရပေါ့။ ခုဟာက အရှင်ဖမ်း။ ရွာအရောက်ဆွဲ၊ ငါးယောက်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး။

မြွေဖမ်း၊ မြွေထုတ်၊ မြွေဆွဲပွဲဆိုတော့ အလွန်ပင်ပန်းမှာ နေ့တွက်ကို နှစ်ရာလောက် ပေးငှားသင့်တာ၊ ဟုတ်ပြီ။ တစ်ယောက် နေ့တွက် နှစ်ရာပေး ငှားမယ်၊ ငါးယောက်ငှားမှ ငွေတစ်ထောင် ကိုယ့်အတွက် ငွေလေးထောင်ကျန်ဦး မယ်။ အဖုအထစ်တွေ နိုင်တာနဲ့ ချောချောမောမော အောင်မြင်တာနဲ့ ချိန်ဆပြီး ဘေးလူ ငါးယောက်ငှားဖို့ ငလုံးကို တိုင်ပင်တော့ ငှားဗျ အဖေ၊ အဖေကောင်ကြီး က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ နှမြောမနေနဲ့လို့ အကြံပေးတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ခုပွဲက မစိုက်ဘဲ မသီးဘူး၊ မပျိုးဘဲ မပေါက်ဘူး ဆိုတဲ့ပွဲ၊ အလှေကျ ရောက်ပေါက်တဲ့ အပင် မျှော်သလို မြွေဖမ်းတဲ့ အနီး တွေတဲ့ လူကို အကူခေါ် မရတဲ့ပွဲ၊ ငှားမယ်။ ငါးယောက် ငှားမယ်၊ ဘယ်လို လူ ငှားမလဲ။

ဆရာကြားဖြတ်မေးလိုက်တာက သဘာဝကျပါတယ်။ မြွေကြီးကို တရွတ် တိုက်ဆွဲရင် သေလောက် မသေလောက် မင်း ဘာအခြေခံထား စဉ်းစားသလဲ လို့တာ မေးထိုက်ပါတယ်။ ကျုပ် အတွေ့အကြုံအရပါ။ စပါးကြီး စပါးအုံးကို ခေါင်းခင်းနဲ့ခတ် ခတ်ရာမှာ ပြတ်တော့မသွားဘူးနော်၊ ဓားလှံနဲ့ ထိုးချင်းပေါက် အောင် တစ်ချက်က မထိုး၊ အမြီးကနေ ဆွဲခဲ့၊ ရွာရောက်လည်း မသေဘူး၊ အသား ရောင်းချမှ သတ်ပစ်ရတာ၊ ခုဟာက အဲလောက်ခတ်မှာ၊ ထစ်မှာ၊ မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်သေပါ့မလဲ၊ မသေရေးချ မသေ။

စကားဆက်ပါမယ်။ လူရွေးတဲ့အခါ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း မရှိတဲ့ မြွေကြီးရောင်၊ တာဝန်ကျေရုံ ဟန်ရေးပြရုံ၊ ရောယောင်လိုက်တဲ့ လူပယ်။ သေဖော်

ရှင်ဖက် တွဲမယ့်လူမှ ရွေးဖို့ ကျုပ် စီစဉ်ရတယ်။ ခင်ဗျား မြွေဖမ်းတာပဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိတဲ့လူ ရွေးရသေးလားကွာတဲ့။ ဟုတ်လား။

ဆရာဝမ်းနော်၊ ဆရာဝမ်း။

ဆရာဝမ်းက လူကြီး။

ဆရာဝမ်းက စာရေးဆရာ။

ဆရာဝမ်းက ဥပဒေဘွဲ့ရ။

လောကကြီးမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူကို ရွေးချယ်တဲ့ဖက်မိမှ အောင်မြင်တာ။ ချောမောတာ၊ လုပ်ငန်း ထိရောက် ခရီး တွင်တာ။

တာဝန်ကျေရုံ လုပ်တတ်တဲ့ လူသား။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း မရှိတဲ့ လူသား။ အနိအကပ် အတွက်အချက်ကြီးတဲ့ လူသားဟာ ဆရာကို မရိုးသေလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ စွန့်ပစ်တဲ့ မစင်လိုဘဲ၊ ချုံကြို ချုံကြားလည်း နံတာပဲ။ မြေအိမ်သာလည်း နံတာပဲ။ ရေအိမ်သာလည်း နံတာပဲ။ ကြွေအိမ်သာ လည်း နံတာပဲ။ တာဝန်ကျေရုံအဖြစ် လုပ်တဲ့လူနဲ့ သေရေးရှင်ရေးပွဲ သွားလုပ် မိရင် သေသွားနိုင်တယ်။ စကားပုံက သမီးယောက်ဖ တောမလိုက်ရ၊ ညီကို ချင်းသာ တောလိုက်ရာ၏တဲ့။ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးပုံ ပြောတာပါ။ ကျုပ် လူငါးဦး ရွေးတဲ့အခါ တောဝါရင့် သမ္ဘာရင့်ထဲက ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ လူငါးဦးကို ရွေးတယ်။

အဲဒီ လူငါးယောက်က ငကြည်၊ ငကျော်၊ ငပိုင်၊ ငနိုင်နဲ့ ငကျင်။

သူတို့ကို မရမက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာပြီး ကျုပ်အိမ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျုပ်လုပ်ချင်တာ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင် တစ်ယောက်ကို လုပ်အားခ နှစ်ရာနှုန်း ပေးပါမယ်လို့ ကျုပ်ဝန်ခံ ဝိုင်းကြ ဝန်းကြ ကူညီကြဖို့ ပြောရတာပေါ့။

ငကျင်နဲ့ ငပိုင်က ငါသား၊ မင်းကပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ သူဌေးတွေလို တစ်ယောက်နှစ်ရာနှုန်းနဲ့ ငှားထားတာလဲ။ တစ်ယောက်နှစ်ရာ ငါးယောက်ဆိုတော့ ငွေတစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်ဆိုတော့ ငွေရပါမယ့် အကြောင်း တဲ့ မျက်ဖြူဆိုက်အောင် ရှာရတာ၊ အသက်ထွက်ခမန်း ရှာရတာ။ မင်းထိုက်လို့ မင်းရတာ၊ တို့မပေးနဲ့၊ မင်းကလေးတွေ ဘုတ်အုပ်ဖိုး၊ ခဲတံဖိုးထားလိုက်၊ ဘဝတူ တောသမား အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာကို နေ့တွက်ငွေယူ အငှားလိုက်စားရလောက်

အောင် တို့မခိုက်ရိုင်းဘူး။ အလကားလိုက်ကူမယ်နဲ့ ပြောပါတယ် ဆရာ။ ငကြည် တို့ ငကျော်တို့ကလည်း ဒီလေအတိုင်းပါပဲ၊ မင်းလည်းဖွတ်ကျား၊ တို့လည်း ဖွတ်မွဲ၊ ဖွတ် ဖွတ်ချင်း အမြီး လိမ်မနေနဲ့၊ ငွေပေး မငှားနဲ့၊ မနိုင်ဝန် မှန်သမျှ ကိုယ်မနိုင် သူကူ၊ သူမနိုင် ကိုယ်ကူရမှာပဲ။ ပိုက်ဆံနဲ့ ငှားရင် မလိုက်ဘူး၊ လိုက်ကူရဆိုရင် ကူမယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ သူတို့ ပြောသမျှဟာ တစ်လေသံ၊ တစ်စေတနာထဲပါဆရာ။

ဆရာစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကိုယ်ရမှာက ငါးထောင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ကျုပ်ကခွဲဝေ မပေးဘဲ အလကားခေါ်ရင် ကျုပ်ရွေးပြီးပေါက် အဖြစ်လား၊ ငိုဘသ... မဖြစ်လား။

ကျုပ်သူငယ်ချင်း တာသမားတွေ အမြင်ကတစ်မျိုး၊ ဘဝတူအခက်အခဲ ရှိရင်ဝိုင်းကူရမယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါပင်။ သူတို့ဘဝကို ဆရာသိသားပဲ၊ အဆင့်မီအောင် မွဲတာ၊ ရေမငတ်ဘဲ ငွေင... နဲ့တဲ့ ကောင်တွေပါ။ ငွေငတ်ပေမဲ့ ဘဝတူ အခက် အခဲကို စာနာ နားလည်ပြီး ငတ်တဲ့ငွေကို ဇွတ်ဖယ်၊ ဘဝတူကို ဝိုင်းဝန်းကူဖို့သာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ပကတိ စေတနာ ထားရှိသူတွေ။ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါတယ်။

လူရှစ်ယောက်အုပ်ကြီး ထွက်လာတော့ ချိုင့်ကြီးရွာနဲ့ ဆင်အိုရွာကြားက ငှက်ပျောခြံ ဝင်ပြီး၊ လက်တစ်ဆုပ်သာသာနိုင်တဲ့ ငှက်ပျောသားတက် သုံးဇက်ကို ငကြည်က ဝင်တောင်း ခုတ်ခဲ့တယ်။ သူတောင်းမှ ကျုပ် သဘော ပေါက်မိတယ်။ မြွေမာန်သက်မယ့်၊ မြွေပါးစပ် ချုပ်မယ့် သဘောပဲ။

စပါးအုံးမြွေကြီးက ယုန်မျိုထားတဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ ထူးချိုင့်ထဲမှာ ခွေခွေကြီး။ ထူးချိုင့်ထဲမှာ ရေမရှိ ရွံ့မရှိ အခြောက်၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ်တွေက သူ့ အပေါ် မိုးလို့၊ မြွေကြီး ဇိမ်ကျနေတာ၊ ချုံပုတ် ချုံနွယ်တွေကို ဝိုင်းရှင်းပြီး ဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းမှ ကောင်းမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ လူကြီးခြောက်ယောက် တိုင်ပင်ကြတယ်။ အရေးကြီးဆုံးက မြွေကြီးကို ထုတ်ဖို့ပဲ။

ငလုံးနဲ့ ငမုံးကို ဘေးဖယ်ခိုင်းပြီး ကျုပ်တို့ လူကြီး ခြောက်ယောက် စဖမ်းကြတယ်။ အခွေပေါ် ခေါင်းကင်နေတဲ့ မြွေကြီးကို ပါးစပ်ဖြဲအောင် လုပ်တာက ငကျင်၊ ပါးစပ်ဖြဲလာမှ ငှက်ပျောသားတက် ထိုးထိုးပေး၊ ပြန်ပြန်နုတ်။ ဝိုင်းထိုးပေး ထိုးထိုးပေး၊ ပြန်ပြန်နုတ်၊ ခဏခဏ လုပ်တယ်။

ပါးစပ်ကြီး အတင်းပြဲလာမှ ငှက်ပျောသားတစ်ကောင်ကို အားတူနဲ့အောင်ပစ် ထိုးထည့်တယ်။ မြွေကြီး ဝါးချင်ဝါး၊ မျိုချင်မျို။ သူ့ပါးစပ် အိမ်ချုပ်တဲ့ သဘောရရင် တော်ပြီ။

မြွေကြီး ခေါင်နောက် ခုန်တတ်တာထဲ ပြောပြ။ ခါးအောက်က အရှေ့ ရော၊ မိရာရော ဆွဲဆွဲ ဆုပ်ဆုပ်၊ ဆုပ်ဆုပ် ဖြေဖြေ၊ မြွေနေတာက ကျုပ်၊ ကျော့၊ ငိုငိုနှင့် ငိုငို။ ဟာ ဘာပြောတောင်းအလဲ။ မြွေကြီးက ဆန်လည်း တင်လိုက်ရော ရှေ့ပိုင်က ပြောလည်း ကျွန်ုပ်တို့က ငှက်ပျောတစ် ထိုးပေး နေတဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း မြွေကြီး ရှေ့ပိုင်နဲ့ ရိုက်ခိုက်ပြီး ဖော်ထုတ်ပေး။ ကျုပ်တို့ လေးယောက်လည်း ပတ်လက်လှန်လဲ။ အလဲလဲ အတွဲတွဲပဲ။

မြွေကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့စစ်ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကောသလသွေးတွေဟာ သူ့ပွတ်တတ်လာပြီ။ တောစာစိမ်းရိုင်းဝင် ခက်ထန်လာပြီ။ မြွေကြီးကလည်း အန္တရာယ် မာန်သွင်းနေပြီ။ မြွေကြီးက ငါ မြွေအကြောင်း သိစရာမရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ငါက ဂုဏ်ခံစားပေး။ မြွေကြီးကလည်း က အမြဲဆွဲဆွဲဆွဲ ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆို ခွဲခွဲစိတ်စိတ် မြွေကြီးအပေါ်ကို မြွေကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ လှည့်လည်နေတာ။ ကာလနဲ့ ခွဲစိတ်ပေး။ သူတို့ ခွဲစိတ်ချင် ကျုပ်တို့ လေးယောက်ကလည်း ခါးကရော၊ အမြီးကရော ပြိုင်တူ ဆုပ်ဆုပ် ဆွဲဆွဲ ဆွဲလိုက်တယ်။ သန်လိုက်တဲ့ အတောင်ကြီးမှာ စိတ်ကလေးကလေးလည်း ဒလိန်ကောက်ကောက် ကျွန်ုပ်တို့ လေးယောက်လည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမြီးနဲ့ရိုက်၊ ကိုယ်လုံးနဲ့တိုက်တာ ဆယ်တိုက်တိုက်ပဲ။ သူက သူ့တို့ပါးစပ်ကို တွန်ခုံ၊ လွန်ခုံ၊ လှမ်းခုံ၊ လှုပ်ခုံ။ ကျုပ်တို့က လှုပ်ရတာရော အင်တူနဲ့အားကုန်၊ ဘာပြောတယ် ဆရာ၊ စပါးခုံက အတိုက်အပေါက် အားကိုးတဲ့ မြွေဟုတ်ဘူး ဆရာ။ သူ အားတိုတာက အညှီ။ အရမ်း၊ အပယ်၊ အမျို။

ဟား ဟား ဟား၊ မြွေသမားက စပါးခုံ၊ လင်းမြွေကို ဘယ်အထိတွက်မလဲ။ ငှက်ပျောသားတက် ထည့်ပေးတာကလည်း တိုက်ချင်စိတ် မာန်သစ်တဲ့သဘော အောင် ကိုက်ခိုင်းတဲ့သဘော။ ဝါးစပ်ထဲ ထိုးဆွဲတာကလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ ဒီလို လှုပ်ထားတော့ လှေ မကိုက်တော့တာပေါ့။ သူ့ပါးစပ်က ငှက်ပျောတက် လည်း ထွေးထွေးချိန် မရပါဘူး။

ဒီတစ်ခါ ငလုံးနဲ့ ငရဲပေါ မြွေကြီးပေါ် ခွဲစိတ်ပေး။ ထို့ရှစ်ယောက်လုံး ခွဲစိတ်ပေး။ ဒါကြီးကို ခွဲစိတ်ပေးတဲ့ ရှစ်ယောက်မှာ ရှေ့က သုံးယောက်က စီးမြဲစီး

နောက်ပါးစောတစ်က သူ မလှုပ်နိုင်မှ အသာကြည့် အမြီးကို ဆွဲစမ်း၊ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ကြည့်ကြည့် စစ်ဆေးသွား။ အဲလိုလုပ်အောင်နော် ငတာကို ကျွန်ုပ်က ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်က လူတွေကလည်း သဘောတူကြတယ်။ ကျွန်ုပ်က ပြန်ခွဲစီး တော့ ကျွန်ုပ်က လူတွေက ခွဲစိတ်တာ ချက်ချင်းပဲ။ ပထမပိုင်တော့ နောက်လူ ငါးယောက်က နိုင်သားပဲ။ ရှေ့လူ သုံးယောက်က ဆွဲရလောက်ပြီ ထင်ပြီး ကြုံလည်း ထေးလိုက်ရော။ မြွေကြီးက ရုန်းလိုက်တာ ငါးယောက်လေး ပါသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း မြွေကြီးကို မလှုပ်ဘူး။ မြွေကြီးက ရှေ့ပတ် အရုန်းမှာ ငါးယောက်ကလေး ဖော်ထုတ်ပေး။ ကျွန်ုပ်သုံးယောက် ကုန်ခို ခေလိုက်ဘူး။ မြွေကြီးက ရှေ့ရှုန်းမှာ အိုလို ငှေ တည့်တည့် လှေသလို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမင်း။ သူတို့ ပြောတဲ့ လမ်းလိုက်၊ တွန်းလိုက်၊ တွေးလိုက်၊ ဆန်လိုက် လုပ်ပြီးမှ ရှေ့သွား ခုတော့ ပိုတော့ သဘာဝတိုက် ခုန်သလို၊ ကန်သလို၊ အမြီးနဲ့ရိုက်၊ တိုက်နဲ့ တိုက်သလို၊ အလိုအလျောက်ကို ခြစ်ခြစ်သွားတာ။

မြွေကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်တာ မရတော့ ဘူး။ အရှင်နောက်ကလေး မြွေကြီးက ညာနေတာ တို့ဖောသားဘူး။ ရှည်ပြောင်မှ ဆိုပြီး အတတ်သားနဲ့ နှစ်သားတို့ ပြောင်ပြောင်ခိုင်းခိုင်း ခုတ်ကြတာ သွက်သွက် လက်လက်ပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း မြွေကြီး ချောက်ပိုကျတဲ့ဘက် မသွားရဲ့ လုပ်ရကိုပိုရတာ ရှေ့ပြန်နေရော။

ခုတ်သားတဲ့ အတတ်သားတို့၊ နှစ်သားတို့ကိုတတ်တတ်နဲ့ မြွေကြီးခတ်ချောက် ကို မောင်ခဲနဲ့၊ မောင်ခဲနဲ့၊ ဝှန်ခဲနဲ့၊ ဝှန်ခဲနဲ့၊ အားတူနဲ့ခိုက်ရတယ်။ မြွေသတ် သလိုတော့ မရှိတတ်ဘူးပေါ့။ ခေါင်မြွေသတ်အောင်၊ အဆတ်ပြတ်အောင်တော့ ရှောင်ရတာပေါ့။ ရိုက်တာတော့ မြွေဟန်လျှော့အောင် ခိုက်မှ ခြစ်တော့မှာတိုင်း အတော်ပေး ရိုက်ပြီးမှ နှစ်ယောက်က ပြန်ခွဲစီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးက ဆွဲပြန်ရော။ ဆွဲလိုက် ရုန်းလိုက်၊ ရုန်းလိုက် ဆွဲလိုက်နဲ့ မြွေက လှေပတ်။ မြွေပတ်ပန်း လှေပတ်ပန်းပဲ။ ဘယ်ယောက် ဝတ်ပန်းသလဲလို့ ဆရာမင်းမင်း၊ နားထဲ က လေတွေ ထွက်တာ တို့တို့ တို့တို့ တို့တို့နဲ့ ခြည့်ရော။

မြွေကြီးကလည်း ဝတ်ပန်းတော့ ဖော်ထုတ်ပေး ခွတ်ခွတ်ဘူး။ ခွတ်ခွတ်ဘူး။ ခွတ်ခွတ် ခွတ်ခွတ် လှေပတ်ပန်းပဲ။ နားရင် လှေပတ်ပန်းပဲလား။ နားရင် ပြန်ရုန်း ပြန်သွားတယ်။ ခိုက်ဟာ၊ မြွေသတ်တော့ လှေပတ်ပန်းနဲ့၊ အဆတ် မပြုတ်ခဲနဲ့၊ မပေါက် မပြဲခဲနဲ့လို့

ပြောပြော ရိုက်ရိုက်၊ ရိုက်ရိုက် ဆွဲဆွဲ ဆွဲကြတယ်။ ဆွဲရင်း ဆွဲရင်း ကျုပ်တို့ အားလုံး အဖြေ တွေ့လာတယ်။ အဖြေမှန်ဆိုတာ တစ်ခုထဲ ရှိမယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး နေမှာ။

ဟေး ဟေး မြွေကြီးကို ဒီတစ်ခါဆွဲရာမှာ ဆွဲနိုင်သလောက် ဝေးဝေးဆွဲ ပြေး၊ မဆွဲနိုင်မှန်း၊ သူ ရှေ့ပြန်ရုန်းတဲ့ အခါ ခါတိုင်းခါလို နောက် ဆွဲမထားနဲ့၊ သူ ရှေ့ရုန်းရင် ကိုယ်ကပါ ရှေ့ပိုရောက်အောင် ဝိုင်းတွန်းပေး၊ တွန်းရသလိုတွန်း၊ ဝိုင်းတွန်း ထိုးထုတ်လို့ သူ့သွားနိုင်တဲ့ အရှိန်ထက် ဟန်ချက်ပျက်မှ နောက်ဆွဲပြေး၊ ပြေးတာမှ ဒုန်းပြေး၊ သူ ရုန်းချိန် ကန်ချိန်၊ ပြန်အရှိန်ယူချိန် မရစေနဲ့ ပြေးတဲ့အခါ ဒုန်းပြေး၊ လဲတဲ့သူက လဲတဲ့နေရာနေ၊ နောက်မှ ပြေးလိုက်ခွဲ၊ လဲတဲ့လူကလဲ၊ ဆွဲတဲ့လူကဆွဲ၊ မြွေကြီး ရှေ့ပြန်ရုန်းပလား၊ ရုန်းပြီး ရုန်းရင်၊ မိရာ မိရာကို ဖမ်းကိုင်း၊ ရှေ့ပစ်ထိုး၊ ရှေ့တွန်းထိုး၊ ထိုး ထိုး ထိုး ဟန်ချက် ပျက်ပြီ၊ ပျက်ပြီ၊ ဆွဲ ဆွဲ ပြေး ပြေး ပြေးဟေ့ ပြေးဟေ့။

ဆွဲဆွဲ ပြေးပြေး ပြေးတာဆိုတော့ မြွေကြီးကလည်း တရွတ် တရွတ်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့လည်း ဆူးမှန်း၊ ငုတ်မှန်း၊ ချောက်မှန်း၊ ကျင်းမှန်း၊ မသိတော့ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ ပြဲသူပြဲ၊ နဖူးပွန်း၊ ခူးပွန်း၊ တံတောင်ပွန်း၊ လက်ပွန်း၊ တောသမားသွေး ဆိုတော့ သေရေး ရှင်ရေးမှာ ကျားစီးဖားစီးပဲ၊ ချိုင့်ကြီးသားကွ၊ ချိုင့်ကြီးသား သတ္တိပြကွနဲ့ ကုန်းအော်ပြီး ကျုပ်တို့ ဆွဲလာတော့ ဆင်အိုရွာက လူတွေက ဘာပါလိမ့်ဟု ထွက်ကြည့်သူက ကြည့်ကြတယ်။ မြွေအရှင်ကြီး ဆွဲလာတာဆိုတော့ ကိုက်မှာကြောက်ပြီး ရှောင်သူက ရှောင်တယ်။ စပါးအုံးကြီး ပါကွာ၊ ကိုက်မှာ မကြောက်ပါနဲ့လို့ ပြောသူက ပြောကြတယ်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ တစ်အိုးတစ်အိမ်၊ ဘဝဝမ်းစာအတွက် ဒီလောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကြရရှာ တာပါလားလို့ ကရုဏာ သက်သူက သက်ကြတယ်။ တောသမားဆိုတော့ နဖူးကချွေး ခြေမအထိ အကျခံ၊ ခန္ဓာကိုယ်က သွေးပေါက်ကွဲပြ အထွက်ခံ လုပ်စားရတာပါပဲ။

မြွေကြီးကလည်း တရွတ်၊ တရွတ်၊ တရွတ်၊ တရွတ်နဲ့ ပါလာလိုက်တာ အသေကောင်ကြီးလိုပါပဲ။ သူ ရုန်းနိုင်အားထက် ပိုတဲ့ လူဆွဲအားနဲ့ ဆိုတော့ မလှုပ်နိုင်ဘူး။ သူ ရုန်းဖို့ ကနိဖို့ အခွင့် မပေးဘဲ ဆက်တိုက်စဉ်တိုက်ဆိုတော့ ခါတိုင်းလို မကြံသာ မဖန်သာဘူး။ မြွေပန်း လှုပ်ပန်းမှ ကျုပ်တို့ နားရတယ်။

ပြန်ပြီးတော့ မရုန်းဘူးလား၊ အသေကောင်ကြီးလိုပဲ မင်းတို့ နားချိန်မှာ နေသလားဆိုတော့ ဘယ်နေမလဲ ဆရာဝမ်းရယ်။ တစ်ချီ တစ်ဖွဲတော့ အကဲ ပြန်စမ်းတာပေါ့။ ထပ်ပြီး နှစ်ယောက် ပြန်ရိုက် ရတာပေါ့။ ရိုက်လိုက်၊ ငြိမ်လိုက်၊ နားလိုက်၊ ဆွဲလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ နားလိုက်၊ ဆွဲလိုက် လုပ်လာတော့ မြွေကြီး မရုန်းတော့ပါဘူး။ တရွတ်တိုက် လိုက်တော့တာပါပဲ။ သူ အဲလိုလိုက်လာတော့ ကျုပ်တို့ သက်သာတာပေါ့၊ အလှည့်ကျဆွဲ အလှည့်ကျနား၊ စပါးအုံးကြီး တစ်ကောင် လူရှစ်ယောက်၊ ချိုင့်ကြီးနဲ့ ဆင်အိုကြား ဇာတ်ကားမှာပါတဲ့ ကျုပ်တော့ ရှစ်ယောက်စလုံး မြင်ရာ မကောင်းဘူး။ ဖုန် ချွေး သစ်ရွက် သဲ အမှိုက် အလိမ်းလိမ်း၊ သွေးတွေ ချွေးတွေ တရွဲရွဲနဲ့။

ကမ္ဘာကျော်အဖွဲ့က မြွေကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး အံ့အားသင့်နေကြတယ်။ မြွေကြီး ပါးစပ်ထဲက ငှက်ပျောသားတက်ကို ရဲရဲခွတ်နုတ်ရင်း မြွေဆရာ ကြီးက စပါးအုံးကြီးကို ကျောသပ်ပြီး ပြောစာယ်။ ခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သားသမီး ဖြစ်သွားပြီ။ မင်းကို ငါက သံယောဇဉ်ကြီးသလို မင်းကလည်း ငါ့ကို ပြန်သံယောဇဉ်ရှိဖို့ လိုပြီ။ ငါ့သားသမီး ဖြစ်လာတဲ့ မင်းဟာ၊ မင်း တစ်သက်မှာ လူလက်ချက်နဲ့ အသက် မသေစေရဘူး၊ သဘာဝ သားရဲ တိရစ္ဆာန် ရန်နဲ့ မသေစေရဘူး။ ငါ ရဲရဲကြီး တာဝန်ယူလိုက်ပြီ။ ငါ့ရဲ့ မှန်သောသစ္စာ၊ မှန်သော စေတနာကြောင့် ငါ့ကို မင်း မိဘသဖွယ်၊ ဆရာသမားသဖွယ်၊ မိသားစုသဖွယ်၊ စေတနာ တုံ့ပြန်ထားပါစေသတည်း။ အကောင်း လာချင်တာ ကြောင့် အဆိုးရှေ့ကန် ဆိုသလို ငါ့ဆီ မရောက်မီက တွေ့ခဲ့သော ဒုက္ခမျိုး၊ နာကျင် ပင်ပန်းခြင်းမျိုးသည် နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေသတည်းနဲ့ မြွေဆရာကြီးက တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းတယ်။ နိပ်ဟ၊ ဒီကထဲက ငါ မြွေကို ဝယ်ပြီ၊ ငွေချေတော့မှာ၊ ဒဏ်ရာ အနည်းအများနဲ့ ဈေးမနှိမ်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် လိုလိုက်ပါပြီ။

ကျန်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် အဖွဲ့သားတွေကတော့ လက်ဖျားခါကြ၊ တောက် ခါက်ကြ၊ ခိုးကျူးကြပါတယ်။ တောက်၊ အတော်နိုက်တဲ့ ချိုင့်ကြီးသား၊ စပါးအုံး ကြီးကို အရှင်ဖမ်းအပ်မယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလား ထင်မိတယ်။ မြွေကြီးက ယုံကြည်ရတယ်။ တခြားလူက ဒီအကြောင်းကို တို့သာ ပြောရင် ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တို့က တခြားလူ ပြောရင် ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ပြန်ဘူး။

စာရေးဆရာကို ပြန်ပြောလို့ စာရေးဆရာက ဝတ္ထုရေးရင်တောင်မှပဲ၊ ဒီလောက် မြွေကြီး လက်ရဖမ်းတာ ကိုက်သေ စိတ်ကူးယဉ်ရေးတာလို့ ရှုတ်ချဝေဖန် ခံရမယ်။ လက်တွေ့မို့သာ မယုံချင် ယုံချင်နဲ့ ယုံရတယ်။ အံ့အားလဲ သင့်ရတယ်။ တကယ် လူတွေလို့ တအံ့တဩ ပြောပါတယ်။

သူတို့ သိမသွားသေးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။

သူတို့ရှေ့ မြွေကြီးဆေးမှာ ပုဆိုးစုတ်၊ အင်္ကျီကွဲ၊ နဖူးပွန်း၊ ဒူးပုံ၊ တံတောင်သွေးထွက်၊ မျက်နှာမှတ်လူး၊ ချွေးနက်ကြိတ်တွေ၊ ပါးစပ်ဟာ အသက်ရှူ ဖိုထိုးသလို မောနေတဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ငါးယောက်ဟာ ချွေးမြေခ သွေးမြေကျ လုပ်ပေးခဲ့ရာကြပေမဲ့ ဘာဆိုတာမှ မျှော်လင့်ချက် မထား၊ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့တဲ့ စေတနာ ဝန်ထမ်း ကူညီခဲ့သူတွေ။

အဲဒီ ငါးဦးလုံးဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ နွမ်းပါးတယ်၊ ကျပ်တည်းတယ်။ ရေမဆာဘဲ ငွေဆာနေကြတယ်။ ငွေဘယ်လောက်ဆာဆာ သူတို့ဟာ ငွေထက် အရေးကြီးသော အရာ လောကမှာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါအတွက် စွန့်လွှတ်စွန့်စား ရမယ်ဆိုတဲ့ ဘဝအသိ ရှိခဲ့သူတွေပါ။

သူတို့ဟာ ဘဝတူ စားရရင် ဝမ်းသာ၊ ဘဝတူ မစားရင် ဝမ်းနည်း၊ ဘဝတူက ပေးတိုင်းလည်း မယူ၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစား၊ ယူသင့် မယူသင့်၊ စားသင့် မစားသင့်၊ ချင့်ချိန်ပြီး လူ့စည်း ဘီလူးစည်း စည်းစောင့်ခဲ့တဲ့ လူတွေ။ သူတို့ဟာ ဟန်ပြော ဟန်ကျ၊ ဟန်လုပ်၊ ဟန်သွား၊ ဟန်သမားတွေ မဟုတ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သံယောဇဉ်နဲ့ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာစိတ်နဲ့ ကူညီခဲ့ကြ ပါတယ်။

လောကကြီးမှာ ငွေဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

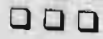
ငွေထက် ပိုအရေးကြီးတာက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်၊ ဘဝတူကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်နယ် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်တဲ့စိတ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်မပြတတ်ပေမဲ့ မြန်မာကောင်းတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်တဲ့ အရေးကြီးရင် သွေးစည်းတဲ့စိတ်၊ အရေး ကြုံရင် သွေးဆုံတဲ့စိတ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် သွေးအပေါင်းက သိပြီး အခက်အခဲကို စုပေါင်း ဖြေရှင်းတဲ့ မြန်မာစရိုက် အပြည့်အဝ ရှိသူတွေ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီလူတွေ အကြောင်းကို မျက်လှည့်အဖွဲ့က ဆရာတွေ့သီများ သိခဲ့ရင်၊

ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မယူဘဲ ဆေးသေကျကျ ကုခဲ့တဲ့ သူတို့ကို ပိုပိုတောင် အံ့ဩဦးမယ်။

ကဲ... မြွေကြီးအကြောင်း ပြောပြီးပြီ။ ဆရာ ကျေနပ်ပြီလား။

မိဂျမ်းရေ သမုန်းဖူးသုပ် ယူခဲ့ပါတော့ကွာ။

စား ဆရာ၊ သမုန်းဖူးသုပ်က ကြုံကြုံကန်မှရတာ။

(မြောင်မြို့နယ် တွင်းကြီး ကျေးရွာ အုပ်စုမှ ငှက်ရိုက်ငှက်ဖမ်းသမား တစ်စု သည် တစ်တိုင်(နှစ်တိုင်) ဝေးသော ကျားအိုကျေးရွာ အင်းအတွင်းရှိ ဆောက်ချိုထဲက စပါးအုံးကြီးကို အမြီးမှ အရှင်လတ်လတ် ဝိုင်းဆွဲပြီး တွင်းကြီးရွာထိ ဖမ်းယူလာကြ သည်။ ဤမြွေကြီး ဖမ်းယူမှုကို လေ့လာ ထိတွေ့ မေးမြန်းကာ ဤဝတ္ထုတိုကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဖမ်းဆီးလာသော နှစ်မှာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။)

www.burmeseclassic.com